

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NURCAN BALKANLI

"Tunetli iki kefine...
Seni seviyorum!"

Sen neye
insan neye zindandın
gizliydin? Cera
bilmiye muşun?

Sözde NİŞANLI



GİRİŞ

Gözlerini açtığında odanın penceresinden vuran güneş uykudan yeni açılmış gözlerini yakmıştı. Gözünü kırıştırtıp doğrulmak isterken omzundaki ağır kol tarafından yatağa geri bastırıldı. Kalbi bir anda korkuyla atmaya başlarken, gözünün önündeki manzarayı tekrar inceledi. Yatağın yanındaki şifonyerin üstünde bir tane boş viski şişesi vardı. Tam karşısındaki pencereden ise mavi gökyüzü görünüyordu. Omzuna bastıran eli göremese de elin sahibini dün gecedan sonra tahmin etmek zor değildi.

Arkasından uykulu bir homurdanma gelirken tekrar kalkmaya çalıştı ama el ona yine engel olmuş, üstüne arkasındaki bedene yaklaştırmıştı.

Kulağında duyduğu hırıltılı ses, "**Nereye gidiyorsun tatlım, dün gece fazla eğlenemedik şimdi eğlenmeye ne dersin?**" dediğinde gözlerini viski şişesine çevirirken artık atağa geçme zamanının geldiğini anlamıştı.

Elini uzatıp şişeyi aldı. Hızla komodine vurarak şişenin kırılmasını sağladığında arkasındaki de, "**Ne oluyor lan?**" diyerek ondan uzaklaşmıştı. Bunu fırsat bilerek elinde kalan şişenin kırık ucuyla ona döndü. Kırık parçayı adama doğru tutarak, "**Bir daha bana dokunmayacaksın.**" dedi.

Karşısındaki adam onun delirmiş ateş saçan mavi gözlerine korkuyla bakarken, "**Deli misin kızım sen? Dün gece kendi isteğinle gelmedin mi?**" dedi.

Gözlerini kısarak, "**Kapa çeneni, eğer burada yaşananlardan tek bir kişiye bile bahsedersen herkese iktidarsız olduğunu anlatırım.**" dedi.

Adam, "**Manyak mısın sen? Sana dokunmadım bile...**" diye itiraz ederken, adama doğru eğilip elindeki kırık parçayı ona yaklaştırarak, "**Senin sözüne karşı benim sözüm tatlım.**" dedi. Bu salakla çoktan işi bitmişti. Dün gece bardan birlikte çıkarlarken çekilen bir iki fotoğraf onun için yeterliydi ama nedense onun evine gelmişti. Akşamın anıları kafasında çok net değildi ama belli ki alkolü biraz fazla kaçırdığı için burada kalmıştı. Adamın gözlerinin içine bakarak anlamasını sağladıktan sonra geriye doğru dönüp sekerek yataktan indi.

Yukarı sıyrılan kırmızı elbisesinin eteklerini düzelttikten sonra eğilip yerdeki ayakkabılarını da alarak kapıya ilerledi. Çıkmadan önce yatakta hâlâ şaşkınlıkla onu izleyen adama ukala bir bakış attıktan sonra elindeki kırık şişe parçasını odaya atarak çıktı.

Eliyle sarı saçlarını geriye atarak omuzlarından aşağıya süzülmesine sağlarken, çıplak ayaklarla uzun koridoru geçip merdivenleri inmeye başladı. Yüzünde ukala bir gülümsemeyle merdivenleri inerken evin çalışanlarının onu onaylamaz gözlerle izlediğinin farkındaydı. Elinde ayakkabıları, sırtı tamamen açık mini elbisesiyle tam da istediği gibi görünüyormuş olmalıydı. Ona bakan kınayan bakışları umursamadan ilerledi. Neden umursayacaktı ki. Umursayacak neyi kalmıştı. O dört yıldır babasına duyduğu nefretiyle yaşayan bir kızdı.

Siyah son model spor arabasına binip ayakkabılarını yan koltuğa attı. Arabayı çalıştırıp gaza bastığında hızla öne atılan araçla bir kahkaha patlatırken adamın evinin bahçesinden çıktıktan sonra hız sınırlarını biraz zorladı. Sonuna kadar açtığı müziğe eşlik ederken gece ve sabah yaşananların anıları silikleşmişti.

Eva Kaya, ülkenin sayılı zenginlerinden Tamer Kaya'nın biricik şımarık kızı. Gecelerin hızlı çapkını, babasının her şeye rağmen kıymetlisi, arkadaşlarının şımarık sürtüğü...

Eva dört yıl önce annesini kaybedene kadar herkesin kızına örnek olarak göstereceği bir kızdı. Okulda her zaman en iyi notları alır, spor da başarılarından bahsedilirdi. Her şey dört yıl önce annesini kaybetmesiyle tepetaklak oldu.

Eva annesini kaybetmenin acısını kaldıramadı. Aylarca tedavi gördü ama hiçbir şey işe yaramadı. Bu süre zarfında ise karşısında suçlayabilecek tek kişi vardı. Babası. Her şey onun yüzündendi. Annesi onun yüzünden ölmüştü. Gerçek bu olmasa da Eva için buydu. Çünkü böylesi daha kolaydı.

Annesini kaybettiğinde lise son sınıfı. Onu kaybettikten sonra sınıf arkadaşının önerisiyle gittiği bir parti de yaşlıtlarının nasıl eğlendiğini gördü. Eva her şeye sinirlenip öfkelenirken onların hiçbir şeyi umursamadan eğlenmesi dikkatini

çekmişti. Yaşıtı kızların erkeklerle nasıl rahat iletişime geçtiğini de orada gördü. Hiçbir zaman onlar gibi umursamaz olamayacağını biliyordu ama rol yapabiliirdi. Bu sayede babasından intikamda almış olurdu.

Ünlü iş adamı babasını rezil etmenin en kolay yolu olurdu. Böylece Eva ilk başta arkadaş çevresini değiştirdi. Ders çalışan örnek öğrenciler yerine, her gece dışarı çıkan kişilerle arkadaşlık etmeye başladı. Onların erkeklerle nasıl davrandığını izleyerek taklit etmeye başladı. Barlarda erkeklerle dans ediyor, içki içiyor ve birlikte bar çıkışında resimlerinin çekildiğinden emin olduktan sonra onları kendi yoluna yolluyordu. Çoğu buna itiraz etse de bugün olduğu gibi Eva'nın tehdidi hazırды. Üstelik kimse Tamer Kaya'nın kızına zorla sahip olmaya kalkamazdı. Kalksa da Eva yıllardır aldığı dövüş dersleriyle hadlerini bildirirdi.

Malikâneye yaklaştığında yavaşlayan Eva, geldiğini gören korumaların bahçe kapısını açmasını bekledi. Babasının sağladığı üst düzey güvenlik bazen Eva'yı bunaltıyordu.

Babasını yüzlerce koruması vardı ve onlarsız hiçbir yere gitmezdi ama Eva onları hiçbir zaman yanında istemedi. Bazen babasının çok ısrarcı olduğu zamanlarda çocukluk arkadaşı, şimdi babasının güvenlik sorumlusu Sarp'ı yanına alırdı.

Haddi hesabı olmayan bir arazinin ortasına kurulu olan Malikâne oldukça ihtişamlıydı. Dış kapıdan girdikten sonra uzunca bir yolun ardından malikâne karşınıza çıkıyordu. Bodrum kat ile birlikte dört katı vardı ki Eva genelde vaktinin çoğunu bodrum kattaki spor salonunda geçiriyordu. Ön tarafı komple duvar olan Malikânenin asıl görseli arkasındaydı. Tüm yaşam alanı arkasındaki dağ manzarasına bakarken yan bahçede babasının sürekli gazete okuduğu tıraş, malikânenin tam arkasında büyük bir havuz ve sağ çaprazında da yardımcıları Esmâ Sultan'ın ve oğlu Sarp'ın iki katlı küçük evi bulunuyordu.

Eva evin önüne yanaştığında merdivenlerden inen Sarp, o açmadan kapısını açarak, **"Neredeydin?"** diye sordu. Eva yan koltuktaki ayakkabılarını alıp, çıplak ayaklarla yere basarak arabadan inerken, **"Günaydın Sarp."** diyerek gülümsedi.

Sarp onun kolunu tutarken, Eva parmak ucunda yükselerek elini Sarp'ın yanağına yerleştirdi. Diğer yanağına da sulu bir öpücük kondururken, **"Akşamdan kalmayım arkadaşım, sonra konuşalım."** diyerek kolunu ondan kurtarıp malikânenin çift kanatlı kapılarına giden merdiveni tırmanmaya başladı. Arkasından gelen Sarp, **"Ne zaman akıllanacaksın Eva?"** derken Eva yukarı çıkıp saçlarını iki yana savurarak koştu. Yardımcılarının açtığı kapıdan girmeden önce arkasındaki Sarp'a omzunun üstünden öpücük atarak gözden kayboldu.

Kapıyı açan kıza gülümseyerek, **"Kolay gelsin."** dedikten sonra hemen dış alıp yatmak için hızlı adımlarla odasına yöneldi. Koridordan geçip odasına çıkmak için merdivene döndüğünde sert bir gövdeye çarpmasıyla tökezledi. Akşamdan kalmalığın etkisiyle geriye doğru düşecekken kollarından tutulup çekilerek çarptığı bedene yapıştırıldı. Olayın şokuyla bir süre kıpırdamadan dururken birden sinirle çekilip, **"Az dikkat etsene be öküz."** diye bağırdı.

Karşısında gördüğü geniş göğüsten gözleri yukarı doğru çıktığında dudakları hafif aralanmıştı. Çarptığı beden sertti ama o lacivert gözlerdeki bakışlar daha da sertti. Adamı tekrar incelediğinde ince uzun bedenine giydiği takımın onun için özel dikildiğini anladı. Bedenini mükemmel bir şekilde sarmış takımın içerisinde manken gibiydi. Kendi gözlerinden daha koyu olan mavi gözleri ve siyah saçlarıyla oldukça yakışıklı bir adamdı.

Adam, **"Bağırmadan önce önüne bakarak yürümeyi öğren ve özür dile."** dediğinde nefes alışverişi hızlandı. O kadar güzel derin bir sesi vardı ki resmen midesinde kelebekler uçurmuştu. Ama adamın sözleri kelebekleri anında ezerken, **"Sen kim oluyorsun da sende özür dileyecektmişim."** diye bağırdı. Adam kollarından tuttuğu gibi Eva'yı yan taraftaki duvara yapıştırdı. Ne yapacağını anlamayan Eva heyecan ve korkuyla sesi titreyerek, **"Ne, ne yapıyorsun sen."** dedi. Az önceki asiliğinden eser kalmamıştı ve adamın ona kendi evinde böyle davranmasına bir anlam veremiyordu. Lacivert gözler ona doğru daha da yaklaşırken, **"Kabul edersem kim olduğumu öğrenirsin."** dediğinde Eva'nın nutku tutuldu. Gözünün önündeki biçimli dudaklar onu çağırırken o dudakların arasından çıkanlarla aklı karmakarışık olmuştu. Ne demekti şimdi bu ne saçmalıyordu bu adam hem niye bu kadar yaklaşmıştı ona. Ne kadar çok heyecanlandığını görmezden gelerek gözlerini adamın koyulaşmış mavi gözlerine dikti. Sanki adam bunu bekliyormuş gibi ona doğru eğilerek dudakları, dudaklarının üstündeyken, **"Ama önce denemem lazım."** diyerek onu öpmeye başladı.

Eva'nın elindeki ayakkabılar yerle buluşurken, dudaklarının üstündeki kalbini hızlandıran dudaklara karşılık vermekte gecikmedi. Daha önce de birkaç defa öpüşmüştü ama hiçbirisi tüm bedenini ateşe vermemişti. Dudaklarını aralaması için uğraşan dil, vücudunu okşayan el karnının kasılmasına nefesinin kesilmesine sebep oluyordu. Kalçalarında gezen eller onu destekleyerek havaya kaldırdığında Eva bacaklarını onun beline sardı. Bacaklarının arasında hissettiği sertlikle dudaklarından kaçan inlemeyi bastıramadı. Sanki adam uykudan uyanmış gibi birden geri çekildiğinde, Eva düşmemek için duvardan tutunmak zorunda kalmıştı. Nefes nefese beline toplanan elbisesinin eteğini düzeltirken karşısındaki adamı inceliyordu. Oda kravatını düzeltirken gözleri Eva'nın üstündeydi. Eva toparlanınca adam, **"Belli ki sekste uyumlu olacağız, başka türlü çekilmezdi."** dedikten sonra arkasını dönerek oradan

uzaklaştı. Adamın arkasından şaşkınca baka kalan Eva elini şişmiş dudaklarının üstüne götürerek gözlerini kırptırdı. *Bu neydi şimdi?*

SÖZDE NİŞANLI - MÜSTAKBEL NİŞANLIN

Bora kendini sakinleştirerek salona doğru giderken aklında az önceki vahşi kadın vardı. Bu eve hayat borcu olan eski dostunun teklifini reddetmek için gelmişti. Ama biliyordu ki şu andan itibaren kabul edecekti.

Uzun yıllar yurt dışında yaşadktan sonra her şeyi göze alarak ülkesine dönmek istediğinde Tamer Bey'e haber vermişti. Yıllar önce Tamer Bey sayesinde yurtdışına kaçmış ve orada yeni bir hayat kurmuştu. Bu yüzden geri dönerken yine ona haber vermişti. Ancak Tamer Bey'in bu sefer bir şartı vardı. Bora hiç düşünmeden Tamer Bey'e ne istersen demişti fakat böyle bir istek beklemiyordu. Yaşlı kurt ondan kızıyla evlenmesini istemişti. Bora ilk başta onun şaka yaptığını düşünmüştü ama Tamer Bey böyle bir konuda şaka yapacak bir adam değildi. Elbette Bora teklifi reddetti. Böyle bir isteği yerine getiremezdi. Yaşadıklarından sonra yeminliydi. Asla evlenmeyecek, asla çocuk sahibi olmayacaktı.

Yine de Tamer Bey'in ısrarı üzerine düşüneneğini söyleyip kızı araştırmaya başladı. Araştırmaları sonucu karşısına çıkanlar ise hiç hoşuna gitmemişti. Kız hakkında bir şeyler öğrenmek çokta zor değildi. Baktığı her dedikodu sayfasında hakkında bir sürü haber ve fotoğraf vardı. Gece hayatına düşkün bir kız ve her gece başka bir erkekle birlikte olduğu gözünden kaçmadı. Bir haberde çocuk aldırıldığı dahi yazıyordu. Böyle bir kızla değil evlenmek birlikte bile olmazdı. Kendiside bir aziz değildi ancak birlikte olduğu kadınları her zaman özenle seçerdi. Bu kızın ise kimle olduğu bile belli değildi.

Yurt dışındaki işlerini bitirdikten sonra Tamer Bey ile yapacağı ortaklığın ayrıntılarını ve kendi teklifini sunmak için onunla görüşmeye geldi. Tamer Bey şartında diretir ve teklifini reddederse başka bir çözüm bulacaktı. Aslında Tamer Bey ile anlaşmazlık yaşamakta istemiyordu. Onun sayesinde şimdi tanınmış bir iş adamı olmuştu. Tamer Bey yurtdışına gitmesini sağladıktan sonra ona şirketinde iş vermiş, gerekli eğitimleri aldıktan sonra Bora şimdiki kişiliğine sahip olmuştu. Tamer Bey sayesinde var olmuşken ona sırtını dönmekte istemiyordu. Çünkü biliyordu ki sürekli ensesinde olan bela döndüğünü duyduğunda yine ensesinde olacak ve yakasını bırakmayacaktı.

Bora, Amerika'dan döner dönmez Tamer Bey ile görüşme ayarladı. Tamer Bey'in daveti üzerine evine geldiğinde düşündüğü tek şey kendi şartlarını

sunarak Tamer Bey'i ikna etmekte. Sundu da. Her şeyi uygun bir dille anlattı ve reddetti. Tamer Bey de düşündüğü gibi ters bir tepki vermek yerine Bora'yı anlayışla karşılamıştı.

Ve şimdi reddettiği teklifi kabul etme zamanıydı. Eva ile karşılaşmak tüm dengesini alt üst etmişti. Evet, kızın güzel olduğunu fotoğraflarında görmüştü ancak onu canlı bir şekilde görmek Bora'yı beklediğinden daha çok etkilemişti. Kendini vefa borcu için bunu yaptığına ikna etmeye çalıştı. Kabul etmesinin kızı vücudunda hissettiği an sertleşen erkekliğiyle bir alakası yoktu. İlk defa bir kadının dokunuşlarından bu kadar tahrik olmasıyla alakası yoktu. Nerede olduğunu, karşısındakinin kimin kızı olduğunu hatırlamasa az kalsın ona orada sahip olacaktı. Ama Bora bunların hepsini göz ardı etti. Eva'dan etkilenmemişti. Bedeni tam aksini iddia etse de Bora görmezden gelmeye devam etti.

Salona girdiğinde ceketinin yakasını ve kollarını düzelterek lavaboya gitmek için kalktığı koltuğa geri oturdu. Yan tarafındaki tekli koltukta oturan Tamer Bey'e dönerek, "**Kabul ediyorum.**" dedi.

Tamer Bey önce Bora'nın neyi kastettiğini anlamasa da Bora, "**Kızınla evlenmeyi kabul ediyorum.**" diyerek açıkladığında Tamer Bey, kaşlarını havaya kaldırarak ona baktı.

Az önce bu isteğine net bir şekilde karşı çıkan delikanlının şimdi teklifini kabul etmesi Tamer Bey'i şaşırtmıştı. Haklı olarak merak ederek, "**Fikrini ne değiştirdi?**" diye sordu.

Bora keskin mavi gözlerini ona çevirerek, "**Sana olan vefa borcumu ödemek istiyorum.**" dediğinde Tamer Bey kafasını yere eğip iki yana salladı.

"Bana borcun olmadığını daha önce söylemiştim."

"Sen istemesen de benim sana bir borcum var ve ben bunu ödeyene kadar rahat etmeyeceğim."

Tamer Bey, Bora'nın fikrinin bu kadar çabuk değişmesinden şüphelense de kabul etmesine mutlu olmuştu. Bora'ya emin olup olmadığını bir iki defa daha sorduktan sonra yardımcısı Esmâ Hanım'ı çağırarak kızını sordu. Az önce geldiğini öğrendiğinde onu aşağıya göndermesini rica etti.

Aşağıda dönen koyu muhabbetten habersiz olan Eva, ılık suyla dolu küvetinde uzanmış az önce yaşadıklarını düşünüyordu. Adamın ani saldırısıyla ne olduğunu bile anlamamıştı. Bir an dudakları dudaklarında, diğer an sırtı duvara yapışmış vahşi bir şekilde adamla öpüşüyordu. O anı hatırlamak bile vücudunda bir ürpertiye sebep oldu. Etkilenmişti. İlk defa birinden bu kadar çok etkilenmişti.

Adamın sözleri zihninde yankılandı. Ne karmaşık konuşmuştu onu tanıyormuş gibi. Acaba kabul edersem derken neyi kastediyordu. Babasını yeni ortaklarından olabilir miydi? Eğer öyleyse şirkete daha çok uğraması gerekecekti. Belki bu yaz şirkette çalışmayı bile düşünebilirdi. İç çekerek bacaklarındaki köpüğü yayarken bunları düşünmeyi sonraya bıraktı. Şimdi banyosunun keyfini çıkaracaktı. On beş dakikanın ardından gevşeyen bedeninin uykuya ihtiyaç duyduğunu anladığında küvetten çıkarak bornozuna sarılıp giyinme odasına geçti. Üstüne siyah bir eşofman takımı giydikten sonra saçlarını kurutmadan kendini yatağına atmıştı ki kapısı çalındı.

"Girin!" Diye seslendiğinde onu büyüten, aynı zamanda evin tüm sorumluluğunu üstlenen Esma Hanım içeri girdi. Esma Hanım her zaman olduğu gibi kır saçlarını ensesinde toplamıştı. Kıyafeti ise hiç değişmeyen siyah pantolonu ile ekru gömleğiyle. Gülümseyerek, **"Güzel kızım baban seni görmek istiyor."** dediğinde Eva, Esma Hanıma aynı sevgi dolu ifadeyle gülümseyip, **"Çok uykum var sultanım biraz uyuduktan sonra yanına giderim."** dedi.

Yanına gelen Esma Hanım, **"Hemen dedi kızım acil bir konu olmalı."** diyerek üsteleğinde Eva istemeyerek yataktan kalktı.

Esma Hanımın önünde odadan çıkıp aşağı inerken, **"Yine ne istiyor bu moruk, bir rahat vermiyor."** diye kendi kendine konuşurken, arkasından gelen Esma Hanım "Eva çok ayıp, babana biraz saygı göster." diye azarladı. Eva onu üzmemek için babasına içinden saydırmaya devam etti. Merdivenlerden indikten sonra holden geçip salonun kapısına geldiğinde görüş alanına babasının yanında oturan takım elbiseli adam girmişti. İkisinin de arkası ona dönük olduğu için Eva'nın geldiğini görmedi. Eva adamın merdivenlerin başında karşılaştığı adamla aynı kişi olduğunu anladığında olduğu yerde durdu. Kalbi hızla atmaya başlarken derin nefesler alarak kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Kimdi bu adam? Babasıyla ne işi vardı? En önemlisi ise neden onu çağırışlardı.

Kalp atışları düzene girdiğinde arkasına bakıp Esma Hanımın çoktan ortadan kaybolduğunu fark etti. Yavaş adımlarla babası ile adamın olduğu yere yaklaştığında onu ilk gören mavi gözlü adam olmuştu. Kafasını kaldırıp Eva'ya baktığında gözleri kesişince Eva az önce yaşadığı heyecanı tekrar yaşadı.

Kafasını çevirip babasına baktığında ilgisini babasına olan öfkesine yönlendirerek geri kalan her şeyi sildi.

Rahat bir tavırla bedenini karşılarındaki ikili koltuğa attı. Sol ayağını kaldırıp sağ dizinin üstüne yerleştirdikten sonra ayağını sallayarak, **"Ne vardı babalık?"** dedi.

Kızının bu saygısızlığına alışkın olan Tamer Bey, yapılanları görmezden gelerek, **"Kızım seni tanıştırayım yeni ortağımız Bora Bey."** dedi. Bora, Eva'nın hareketlerini çatık kaşlarla izlerken, Eva kafasını Bora'ya çevirerek, **"Az önce tanışmıştık."** dedi.

Tamer Bey, kızının sözleriyle kafasını çevirip merakla Bora'ya baktı. Bora'nın birden değişen kararını hatırladığında dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Demek kızını gördükten sonra kabul etmişti. Zafer kazanmanın duygusuyla oturduğu koltukta dikleşti. Şimdi tek sorun kızını ikna etmekte.

Eva'nın verdiği cevaptan rahatsız olan Bora, **"Evet karşılaşmıştık ama tanışmamıştık."** diyerek durumu açıklama gereği duydu. Ne rahat bir kızdı. Başka bir kız olsa az önceki karşılaşmadan sonra utanır babasına karşılaştıklarını dahi belli etmezdi. Bu kız ise tam aksine sanki babası bilsin diye uğraşıyordu. Üstelik babasına olan davranışı da çok saygısızcaydı. Oysa tanıdığı Tamer Bey böyle saygısızlıklara göz yummazdı.

Eva verdiği cevaba adamın sinirlendiğini anlayınca keyfi yerine geldi. Nedendir bilinmez onu sinirlendirmekten zevk almıştı. Gülümseyerek, **"Ah doğru, isminizi söylemeye fırsatınız olmamıştı."** dedi alayla ve Bora ona daha sert baktı.

Bora dişlerini sıkarken bu kızın hiç ayarı yok diye düşündü. Eva'nın söylediği her kelime Bora'yı daha çok sinirlendirmekten başka işe yaramıyordu. **"Evet, fırsatım olmadı. Adım Bora Balkan, babanızın da dediği gibi yeni ortağınızım."** dedi dişlerinin arasından.

Adam sinirlendikçe Eva zevk alıyordu. Ukala bir şekilde gülerken gözlerini dişlerini birbirine sürten Bora'dan çekerek babasına dönüp, **"İyide moruk bana ne bu yeni ortaktan."** dedi.

Eva'nın tavırlarının Bora'yı kızdırdığını anlayan Tamer Bey, acele etmesi gerektiğini anlamıştı. Her an Bora verdiği karardan vazgeçebilirdi. En iyisi o vazgeçmeden kızına birden söylemekti. Koltuğunda kıpırdanıp kızına bakarken, **"Çünkü Bora aynı zaman da senin nişanlın kızım."** dedi.

Eva önce duyduğunu yanlış anladığını sandı ama babası ve Bora ona gayet ciddi bakıyorlardı. Kahkaha atarak, **"Şaka yapıyorsunuz! Değil mi?"** dedi. Bora sessizliğini korurken babası, **"Böyle bir konuda şaka yapacak biri olmadığımı çok iyi biliyorsun Eva!"** dedi.

Bu çılgınlığa gülmekten başka bir şey yapamayan Eva babasının emir dolu sözleriyle gözünden yaş gelene kadar gülmeye başladı. Ne yani babası ona emrederek böyle bir şeyi kabul ettirebileceğini mi sanıyordu.

Bora, Eva'nın tavırlarına çok sinirlense de baba kız arasına girmemek için sessizliğini koruyordu. Bora, Tamer Bey gibi bir adamın karşısında hiçbir zaman saygıda kusur etmezdi. Etse bile Tamer Bey buna izin vermezdi.

Sonunda gülmesi yavaşlayan Eva gözünden akan yaşları silerek ayağa kalktı. Eşofmanını düzelttikten sonra, **"Sayenizde çok eğlendim ya, neyse benim çok uykum var daha fazla duramayacağım hadi görüşürüz."** diyerek salondan çıkıyordu ki babasının sözleriyle olduğu yerde dondu.

Tamer Bey kızını zorlada olsa Bora ile evlendirecekti başka çaresi yoktu. Kızının odadan öylece çıkıp gideceğini anladığında ayağa kalkarak, **"Buna mecbursun Eva, senden ilk defa bir şey istiyorum ve bunu kabul edeceksin."** diye bağırırdı.

Eva, babasının öfke ve emir dolu sesini duyduğunda olduğu yerde durup titredi. Eva'ya hiçbir zaman sesini yükseltmemiş, onca yaptıklarına rağmen az önceki kullandığı ses tonunu kullanmamıştı. İki yanında sarkan ellerini yumruk yapan Eva arkasına bakmadan yoluna devam etti. Eğer kalırsa yıllardır babasına karşı biriktirdiği bütün öfkesini kusacaktı. Bir yabancıнын önünde yapmak istediği son şeydi.

Kızının arkasından bakan Tamer Bey, kafasının iki yana sallayarak arkasındaki koltuğa üzgünce çöktü. Ona bağırarak kırmıştı yaşlı kalbini. Böyle bir şeyi kızına kabul ettirmenin zor olacağını biliyordu. Ağrıyan kalbinin üstüne baskı uygulayarak sakinleşmeye çalıştı. Doktor stresten üzüntüden uzak durmasını söylemişti. İnsanın Eva gibi bir kızı varsa bunlardan nasıl uzak durabilirdi.

Tamer Bey'in fenalaştığını anlayan Bora, yerinden kalkıp onun önüne diz çökerek, **"İyi misiniz?"** diye sordu. Göğsüne elini bastırmaya devam eden Tamer Bey, **"İyiym, birazdan geçer"** diyerek sehpadaki sudan bir yudum aldı.

Tekrar yerine oturan Bora, **"Tamer Bey, bana her şeyi anlatacak mısınız? Yoksa kendim mi öğrenmeliyim?"** diye sorduğunda Tamer Bey de ona olanları anlatmak için hazırlanıyordu.

"Yaklaşık bir ay önce kalp krizi geçirdim. Az kalsın ameliyattan kalkamıyordum ama doktorum çok iyiydi. Veya daha vadem dolmamıştı ki yaradan yaşamama izin verdi." Biraz durakladıktan sonra kahverengi gözlerini kızıninkine benzeyen mavi gözlere çevirerek, **"Fazla ömrüm kalmadı Bora, doktorlar en fazla üç ya da dört ay daha yaşayacağımı söylüyorlar, o yüzden ben bu dünyadan ayrıldığımda kızımın emin ellerde olmasını istiyorum."** diyerek lafını bitirdi.

Bora, **"Nasıl?"** diye fısıldarken duyduklarını algılamaya çalışıyordu. Tamer Bey her zaman ona bir baba gibi olmuş, kol kanat germiştir. Onun hasta olduğunu öğrenmek, Bora'yı derinden sarsmıştı. Koca cınardı o, Bora'nın gözünde, bir doksan boyunda heybetli gövdesiyle güçlü kudretli Tamer Bey'di o nasıl ölürdü. Tamer Bey'e bakarak, **"O zaman neden kızını benimle evlendirmeye çalışıyorsun? Başka kimse mi yok? Benim nasıl biri olduğumu biliyorsun. Neler yaşadığımı biliyorsun. Kızını emanet edeceğin son kişi ben olmalıyım."** dedi. Bora için bu da başka bir muammaydı çünkü neler yaşadığını nasıl bir psikolojiye sahip olduğunu en iyi Tamer Bey biliyordu.

Bora'nın bu sorusuna gülümseyen Tamer Bey, **"Tam aksine kızımı idare edebilecek tek adam sensin."** dedi.

Bora, Eva ile tanıştıktan sonra Tamer Bey'in ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. **"Yine de bu evliliği açıklamıyor, eğer istiyorsan ona ömrüm boyunca bakacağıma dair sözde veririm, ona sahip çıkmam için illa evlenmem gerekmiyor."**

Bunlarının hepsinin farkındaydı Tamer Bey ama o kızının artık hayatını kurmasını düzenli bir yaşam sürmesini istiyordu. Ve farkındaydı ki kıızıyla ancak Bora başa çıkabilirdi. **"Doğru diyorsun ama ben öldükten sonra bütün servetim kızıma kalacak. Ve görüyorsun ki kızım iş konusunda pek tecrübeli değil. Eğer onunla evlenirsen ben öldükten sonra şirketteki işleri yürütür, ona yol gösterirsin."**

Bora duyduklarıyla ister istemez yutkundu. Tamer Bey'in servetinin büyüklüğünü çok iyi biliyordu. Kendi servetini de onun sayesinde kazanmıştı. Bu çok büyük bir sorumluluktu. Tamer Bey bu teklifiyle aslında ne kadar zor durumda olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Bora itiraz ederek, **"Hayır!"** dedi. **"Senden hiçbir şey istemiyorum bana zamanında yeteri yardımı yaptın. Şimdi sıra bende, tamam kızınla evleneceğim ama bunu senin servetin için değil sana olan vefa borcum için yapacağım."**

Bora verdiği cevapla bir kez daha Tamer Bey'in güvenini kazanmıştı. **"İşte bu yüzden tercihim sensin oğlum. Eğer başkası olsaydı bu servet karşısında gözü döner hemen evlenmek isterdi. Sen ise tam aksine evlenmeden nasıl bir yol bulabiliriz diye düşünüyorsun. Ama ben evlenmenizi istiyorum buda ölmeden önce bir babanın senden son isteği."** diyen Tamer Bey isteğinde ne kadar ciddi olduğunu bir kez daha vurguladı.

Onun gözlerine bakan Bora, Tamer Bey'i onayladı. **"Merak etmeyin kararımдан dönmüş değilim. Sadece sizi anlamaya çalışıyorum. Kızınızın davranışları saygısızcaydı. Size saygı bile duymayan bir kızı nasıl bu kadar düşünebiliyorsunuz."**

Tamer Bey, Bora'nın ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Onun tehlikeli yüzünü gören sayılı insanlardandı Bora o yüzden kızının tavırlarına sessiz kalmasını anlamadığı belliydi. **"Beni ancak baba olduğun zaman anlayabilirsin delikanlı şimdi anlamaya çalışsan da anlayamazsın."** Bu cevap şimdilik yeterliydi.

Bora'nın baba olmak gibi bir planı yoktu. Zaten bir yeminini bozmuştu birini daha bozmaya hiç niyetli değildi. Sonuçta onun gibi bir insan babalıktan ne anlardı. Yine de Tamer Bey'in dediklerine sesini çıkarmadı. Ama daha merak ettikleri vardı. **"Peki, neden size böyle davranıyor."**

Tamer Bey bu soruyu bekliyordu, sakince cevap verdi. **"Senin tanıştığın Eva, gerçek Eva değil. Annesini kaybettikten sonra çok değişti. Aslında çok akıllı bir kızdı ama annesinin kaybını kaldıramadı. Ve karşısında ki tek suçlu bendim. O yüzden dört yıldır benden nefret ediyor."**

Boranın kafası karışmıştı. Bildiğine göre Tamer Bey'in eşi trafik kazasında ölmüştü. O zaman kız neden babasını suçluyordu. Düşüncelerini dile getirerek, **"Neden sizi suçluyor?"** dedi.

"Onu da başka bir zaman konuşalım evlat bugün çok yoruldum. Bu hasta kalbi daha fazla yormak istemezsin değil mi? Müsaade edersen artık dinlenmeye çekilmek istiyorum."

Tamer Bey sorulardan kurtulmak için kaçış yoluna başvururken, **"Tabii Tamer Bey müsaade sizin."** diyerek ayağa kalktı Bora.

Tamer Bey de kalkarak elini uzattı genç adama, **"Şimdiden anlaşıma için tebrik ederim inşallah iki taraf içinde hayırlı olur"** diyerek gülümsedi. Bora da gülümserken, **"Şirket için oldukça hayırlı olduğu kesin ama kendi ruh sağlığım için hayırlı oldu mu? Ondan emin değilim."** dedi.

Tamer Bey, Bora'nın omzuna vurarak, **"Merak etme zamanla alışacaktır, biraz hazmetmesini bekle."** dedi. İkisi birlikte kapıya doğru ilerlerken, **"Siz öyle diyorsanız"** dedi Bora. Tamer Bey, Bora'yı yolcu ederken anlaşıma için gerekli şartları şirkette görüşmek için ertesi güne sözleştiler.

Aşağıda ciddi konularkonuşulup karar kılınırken yukarıda Eva'nın içinde fırtınalar kopuyordu. Hangibirini düşüneceğini şaşırmıştı. Daha yeni tanıştığı bir adamı karşısınanişanlın diye çıkarmalarını mı? Yoksa babasının ilk defa ona sesiniyükseltmesini mi düşünsün bilemiyordu. En çok yabancı bir adamın yanındaazarlanmak acıtmıştı canını. Pardon yabancı değil nişanlısı. Hah. Kendi kendinegülerek *ben adamı tavlama için şirketegitmeyi planlarken adam nişanlım çıktı* dedi sesli bir şekilde. Evren onuhep farklı bir şekilde dinliyordu. Evet, adamdan hoşlanmıştı ama hemenevlenilecek kadar değil. Kim ateşli bir öpüşme için evlenirdi ki. Üstelik adamne diye hemen onunla evlenmek istiyordu. Neydi bu acelesi ilk defa bir kadımıöpmediği aşikârdı. İlk görüşte âşık olmuş bir tipide yoktu. Neden evlenmekistiyordu neden...

SÖZDE NİŞANLI - KULÜBÜN YENİ

Ertesi gün, Eva keyifli bir şekilde uyanmıştı. Bütün gece düşünmüş planını hazırlamıştı. Daha önce babasından intikam almak için yaptığı davranışları şimdi Bora'yı nişandan vazgeçirmek için yapacaktı. Her gece başka bir erkekle olan bir kızı isteyecek kadar gurursuz birine benzemiyordu. Ama zaten öyle bilinmiyor muydu? O zaman bu adam onun hakkındakileri bilmiyor muydu?

Kafasında oluşan yeni düşüncelerle yataktan kalkarak duşa girdi. Kendine gelebilmek için soğuk bir duş aldıktan sonra giyinme odasına geçerek siyah spor kıyafetlerini giydi. Spor çantasına da ihtiyacı olanları koyduktan sonra anahtarlarını da alarak odasından çıktı.

Aşağıya iner inmez kahvaltı niyetine içeceği meyve suyunu almak içi mutfığa yöneldi. Yemek hazırlığını kontrol eden Esmâ Hanım, Eva'nın geldiğini görünce gülümseyerek, "**Günaydın kuzum.**" dedi.

Eva onun duymazdan gelerek dolaptan meyve suyunu alıp mutfaktan çıktı. Esmâ Hanıma da sinirliydi. Ondan habersiz bu evde kuş uçmazdı ve Esmâ Hanım, Eva'yı bu durumla ilgili hiç uyarmamıştı. Eva herkesin ihanetine uğramış gibi hissederken kapıdan çıkar çıkmaz iki devle karşılaştı. Biri çocukluk arkadaşı Sarp'tı ama diğerini tanııymıyordu. Yeni güvenliktir diyerek yanlarından geçecekken yeni olan önünü kesti. Kafasını kaldırıp adama bakarak çekilmesini bekledi ama adam çekilecek gibi değildi.

Arkasında kalan Sarp, "**Eva bugün evde kalman gerekiyor.**" dediğinde ona dönüp baktı. Sarp'a doğru yaklaşırken, "**Öyle mi? Nedenmiş?**" dedi alayla.

Sarp, Eva'ya lütfen olay çıkarma dercesine bakarak, "**Baban öyle istiyor.**" dedi. Eva kollarını önünde kavuşturup gülerek, "**Emir almadığımı en iyi sen bilirsin Sarp! Şimdi şu yeni çocuğu önümden çek. Spora geç kalıyorum.**" dedi.

Sarp konuşmak için ağzını açmıştı ki yeni adam konuştu. "**Öncelikle adım Koray, Eva Hanım. Ve ben ondan değil Bora Bey'den emir alırım. En son verdiği emir de evden dışarı çıkmamanız.**" Koray, Bora'dan Bey diye bahsederken kendi kendine gülümsedi. En yakın arkadaşıyla aralarında hiç öyle bir muhabbet geçmemişti ama karşısındaki şımarık kıza karşı bu şekilde konuşması gerektiğini hissetmişti.

Eva adamı dinlerken şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Bora kimdi de ona emir vermeye kalkıyordu. Adama doğru yaklaşıp parmağını havaya kaldırarak, "**Bana bak goril, senin patronun bana emir veremez! O yüzden şimdi çekil önümden yoksa az sonra olacaktan ben sorumlu değilim.**" dedi.

Koray göğsünü dürten küçük parmağa bakarak ukalaca sırtıp, **"Bu parmakla mı seni durdurmana engel olacaksın?"** dediğinde arkadan Sarp'ın **"Ah hayır!"** diyen sesi duyuldu.

Eva kendinden emin bir şekilde sırtıp adamla arasına biraz mesafe koyduktan sonra sağ ayağını bir adım geri çekti. Sarp'a doğru döner gibi yaparken birden geri attığı ayağını kaldırarak adamın kafasına sert bir tekme attı. Ani gelen saldırı karşısında afallayan Koray geriye doğru sendelerken, Eva vakit kaybetmeden kaburga boşluğuna yumruk atarak adamı nefessiz bıraktı. Her nefes aldığı anda zorlanan Koray git gide kızarıırken Eva, Sarp'a dönerek, **"Sen onunla ilgilen. Ben spora gidiyorum. Babama da o adamada selamımı iletirsin."** diyerek arabasına bindi. Dış kapıdan çıkarken korumalar kapıyı açmayacak gibi olmuşlardı ancak açmaları için emir almış olmaları ki kapı açıldı. Kapıdan çıkmasıyla derin bir nefes alan Eva az önce yaptıkları aklına gelince dudakları keyifle yukarı kıvrıldı. Hem korumasına hem de dolaylı yoldan Bora Bey'e iyi bir mesaj vermişti.

Bora ise olayı ve konuşmaları canlı canlı izlemişti. Şirkette Tamer Bey'in odasında oturmuş anlaşma şartlarını görüşürlerken, evden aramışlar, Eva'nın evden çıkmak üzere olduğunu bildirmişlerdi. Bunun üzerine Tamer Bey, kızının ne tepki vereceğini merak ederek evin kameralarına bağlanmış ve tam Eva, Koray'ın göğsünü parmağıyla dürterken izlemeye başlamışlardı. Bora, Eva'nın hiç tanımadığı bir adama bu kadar yaklaşıp dokunmasına sinirlendi. Sinirlendiği şeyi fark ettiğinde daha çok öfkelenildi. Bora için kemiren duyguya bir isim koymadı çünkü kıskançlık olmadığına emindi. O bu zamana kadar hiçbir kadını kıskanmamıştı. Düşünceleri Eva'nın Koray'a attığı tekmeyle bölündü. Nerden baksan kendinden yirmi santim uzun olan bir adamın kafasına tekme atmıştı. Onunla da kalmamış karnına yumruk atarak Koray'ı etkisiz hale getirmişti. Dudakları gururla yukarı kıvrılırken, Koray'ın sarsılan egosuyla dalga geçmek eğlenceli olacaktı. Tamer Bey'e baktığında o da gülümsüyordu. Yüzünde kıızıyla gurur duyan bir babanın ifadesi vardı. Tamer Bey kamerayı kapatırken korumaları arayarak çıkmasına izin vermelerini ancak fark ettirmeden takip etmelerini emretti.

Bora tekrar yerine geçtiğinde Tamer Bey'e, **"Onu kontrol altında tutmak söylediğinizden daha zor olacak."** dedi. Tamer Bey gülerek, **"Hayırdır damat korktun mu?"** dediğinde Bora onun ağzından ilk defa damat

kelimesini duyunca işin şaka değil gerçek olduğunun farkına vardı. Tamer Bey için bu kelimeyi söylemek kolaydı. Bora'yı yıllardır öz oğlu gibi severdi. Ancak damat dediğinde Bora'nın yüzündeki değişimi görmüştü. Anlaşılan Bora teklifini kabul etse de hâlâ kendini hazırlamamıştı.

Konuyu değiştirmek isteyen Bora, önündeki dosyayı alarak, **"Bütün şartlar tamam."** dedi.

Onu onaylayan Tamer Bey, **"Evet, güzel bir anlaşma oldu ikimiz içinde hayırlı olsun."** dediğinde Bora, **"Basına ne zaman duyuruyoruz?"** diye sordu.

Tamer Bey de bunu düşünmüştü ancak acele etmek istemiyordu. Önce geçmişteki belanın hâlâ peşlerinde olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. **"Ülkeye döndüğünden beri seninle iletişime geçti mi?"** Diye sorduğunda Bora, kafasını iki yana salladı. **"Daha değil ama yakın zamanda bekliyorum."**

"O zaman bu ortaklığı duyurmamız onu harekete geçmesini hızlandıracaktır. Nişan da duyurulursa ikimizden de intikam almak için hedefi Eva olabilir."

Bora içindeki sıkıntıyı dağıtmak için gülerken, **"Az önceki gördüklerimden sonra onun Eva'dan korkması gerek."** dedi. Onun sözleri Tamer Bey'i de gülümsetti. **"Yine de karşımızdaki düşmanın ne kadar kirli olabileceğini en iyi sen biliyorsun."** Dedinde Bora ciddileşti. **"Merak etmeyin kızınızı koruyacağıma söz verdim. Onu canım pahasına koruyacağıma emin olabilirsiniz. Ama onu korumak için tuttuğum adamları ondan kim koruyacak onu bilemiyorum"**

Tamer Bey ayağa kalktı. **"Onu koruyacağından şüphem yok evlat. Eva'ya sözünü geçirmekte sana kalmış. Kızım kolay biri değil ve beni hayatta dinlemez. Burada tek seçenek sensin, biri daha var ama o da beni dinlemez. Neyse hadi yemeğe çıkalım ortaklıkla ilgili ayrıntıları konuşuruz."**

Bora, Tamer Bey ile odadan çıkarken Eva'ya sözünü geçirecek o tek kişiyi merak etti. Bir baba bile kızına söz geçiremiyorsa kim söz dinletebilirdi ki.

Onlar yemeğe geçerken Eva bir saattir spor yapıyordu ancak bir türlü spora adapte olamıyordu. Aklında Bora vardı. Yan tarafındaki spor hocasının arada bir ona dokunup kur yapmasını bile görmüyordu. Bir iki defa adama karşılık

vermeye çalışmış ancak her seferinden gözlerinin önüne bir çift sert mavi göz gelmişti. Anlaşıldı bugün spor yapamayacaktı.

Koşu bandını durdurarak indi. Omzundaki havluyla terini silerken yanından ayrılmayan hoca, **"Bugün erken bırakıyorsun."** dediğinde adama hiç bakmadan **"Evet, kendimi iyi hissetmiyorum başka bir gün telafi ederim."** dedi.

Spor hocası elinde numarası yazan kartı Eva'ya uzatarak, **"Eğer özel ders istersen yardımcı olmak isterim."** dediğinde bile Eva onun yüzüne bakmadı. Kartı alarak **"Olabilir."** dedikten sonra arkasını dönerek oradan uzaklaştı.

Duşunu alıp yanında getirdiği kıyafetlerini giydikten sonra soyunma odasından çıktı.

Salonun girişinde sohbet eden Canan ile Gözde'yi gördüğünde onların yanına gitti. İkili sohbetlerine dalmış Eva'nın geldiğini görmemişlerdi. Arkalarından sessizce yaklaşp onları korkuttuğunda kızlar korkuyla yerlerinde sıçramış Eva'da kakhaha atmıştı.

Sohbetlerine o da dâhil olurken Gözde, **"Akşama çıkacak mısınız?"** diye sordu. Eva bu fırsatı değerlendirmesi gerektiğini düşünerek gülümsedi. **"Tabi ki çıkıyorum. Hangi gece çıkmadığımı gördünüz?"** Diyerek göz kırptı.

Canan gülerken, **"Evet, evet biliyoruz. Öylesine bir soralım dedik işte. Akşam ki yakışıklı nasıldı."** dedi kaşlarını oynatarak.

Eva onun imasıyla sabahki olanları hatırlayınca kakhaha atmak istese de ifadesiz bir yüz takınarak, **"Bilmem hatırlamıyorum."** dedi. Her zamanki klasik bahanesiydi. Arkadaşlarının geceleri birlikte ayrıldığı erkeklerle yatağa girdiğine inanmalarına izin veriyordu. Eva'nın sırrını bilen kimse yoktu. Onun da açıklamaya niyeti yoktu. Çünkü etrafındaki arkadaşlıklara güvenmiyordu.

Gözde koluna vurup, **"Kızım nasıl hatırlamazsın. Adam taş gibiydi. Senden önce ben uğraştım ama bana pas vermedi."** dedi. Sesinde ufak bir kıskançlık olsa da Eva her zaman Gözde'nin Canan'dan daha samimi olduğunu düşünüyordu.

Omuzlarını silken Eva, **"Bilmiyorum işte..."** dedikten sonra konuyu değiştirmek için **"Neyse bir yerlere gidip yemek yiyeceğim oradan da gece için alışverişe geçerim gelir misiniz?"** dedi.

Teklifi elbette kabul edildi. Akşama kadar birlikte vakit geçirdikten sonra kulüpte buluşmak için ayrıldılar. Eva, eve giderse tekrar çıkamayacağını düşünerek, yakındaki babasının otellerinden birine geçti. Geç saate kadar televizyon izleyip hafif bir şeyler atıştırdı. Duştan sonra hazırlığını tamamlayarak aynaya baktığında gördüğü manzara hoşuna gitmişti. Gülkurusu renginde göğüs dekoltesi V şeklinde şeritlerle süslü mini elbise, tüm vücudunu sarmıştı. Ona uygun seçtiği pudra rengindeki topuklu ayakkabıda çok güzeldi. Bir anda Bora beni bu şekilde görse nasıl hissederdi diye düşündü. Düşüncelerinin saçmalığını fark ettiğinde kafasını iki yana sallayıp sinirle eşyalarını toplamaya başladı. Odadan çıkarken hâlâ saçma düşüncesi aklındaydı.

Kulübe gittiğinde kızlar henüz gelmemiştir. Bara gidip bir içki sipariş etmeye karar verdi. Bu geceki barmedin Su olduğunu görünce gülümseyerek, **"Ne haber kız çitir?"** dedi.

Su hazırladığı kokteylin üstünden ona bakıp gülümsedi. **"İyidir kız sürtüksen sende ne haber?"** dediğinde Eva ufak bir kakhaha patlattı. Normalde ona böyle hitap edilmesine izin vermezdi ama Su dediğinde altında kötü bir ima aramıyordu. Onda her şey normal geliyordu insana, Su'nun öyle bir havası vardı. Kendi tarzını yaratan istediğini yapan bir kişilikti. Eva, **"İyidir, yine geldim işte senin kokteyllerini tatmaya. Bağımlılık yapıyorsun kızım..."** dediğinde Su kakhaha atarak **"Benim kokteyllerimi mi tatmaya geldin yoksa yeni erkekleri mi?"** dedi.

Eva ona alınmış gibi baktı. **"Senin kokteyllerinin yerini hangi erkek tutabilir ki?"** Su kokteyli onun önüne bırakırken kolların bar tezgâhına dayadı. Öne doğru eğilirken Eva onun önemli bir şey söyleyeceğini anlayarak ona doğru eğilmişti. **"Yeni patronu görmem lazım tam senin dışına göre."** diyen Su'nun sözleriyle Eva şaşırarak, **"Kulüp el mi değiştirdi?"** diye sordu.

"Evet, aslında eski patronun satmak gibi bir düşüncesi yoktu ama bu adam karanlık bir tipmiş, zorla aldı diyorlar."

Eva'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. **"Ah kalsın o zaman ben o tiplerle hiç uğraşamam."**

Su tek kaşını kaldırıp, **"Bence bir görmelisin."** dedikten sonra müşterilerle ilgilenmek için yanından ayrıldığında Eva patronu merak etmeye başlamıştı.

Kızlar geldiğinde Eva, üst üste içtiği kokteyllerle çakır keyif kıvamındaydı. Etrafında birkaç erkek ona kur yapıyordu ama Eva planını unutmuş gibi onlarla dans etmek dahi istemiyordu.

Kızlarla muhabbet edip biraz daha dedikodu yaparken, Gözde ile Canan aynı anda, **"Ohaa!"** diye bağırınca Eva sıçradı. Su hızla yanlarına gelip, **"İşte yeni patron."** dediğinde, arkası kapıya dönük olan Eva geleni görmek için omzunun üstünden arkasına baktı ve bütün gün aklından çıkmayan mavi gözlerle karşılaştı. **"Kahretsin!"** Diye tıslarken hemen önüne dönüp içki bardağına sarıldı. Kadehini kafasına dikerken elleri titriyordu. Kızlar beğeniyle Bora'yı süzerken Eva ona bakmamak için büyük çaba harcadı. Artık planın devreye girme zamanı gelmişti. Uzun zamandır onu süzen adamların biri yanına yaklaştığında bu sefer reddetmedi.

Eva, Bora'nın nerede olduğunu kestiremese de onu izlediğini hissediyordu. Yanına gelen adamı kolundan tuttuğu gibi dans pistine sürükledi. Pistin ortasına geldiklerinde adama yaklaşıp dans etmeye başladı. Sırtını adama yaslayarak kalçasını kıvrırken, adama her yaklaştığında adamın nefesini ensesinde hissediyordu. Bu durum midesini kaldırsa da inatla devam etti. Şarkı ilerledikçe adamın elleri cesaretlendi. Eva'ya dokunmaya başladığında Eva gerildi ancak dişlerini sıkarak karşı koymadı. Dans ederken kafasını adamın omzuna yaslayıp yukarı baktı. Mavi gözlerle tekrar karşılaştığında bu sefer kafasını çevirmedi kışkırtırcasına adama daha fazla yaklaşıp kalçasını kıvrırken gözleri Bora'nın lacivertleşen gözlerindeydi.

Bora içinde kaynayan arzu ve sinirle baş etmeye çalışıyordu. Aslında bu gece buraya gelmeyecekti ama Eva'nın burada olduğunu öğrendiğinde gelmek istedi. Bu lanet Kulübü de sırf onu takip edebilmek için satın almıştı. Ama bu akşam buraya gelmekle hata yapmıştı, çünkü her an katil olabilirdi. Kulübün üst katında korkuluklara yaslanmış nişanlanacağı kadının erkeklerle dans edişini izliyordu. Üstelik buna dans denilmezdi bu resmen ön sevişmeydi. Eva ona bakarak arkasındaki adamın kasıklarına kıcını dayadığında korkulukları kavrayan eli daha da sıkılaştı.

Yanındaki Koray gülerek, **"Bakışlarla adam öldürülseydi eminim şuan Eva ölü bir adamla dans ediyor olurdu."** dediğinde Bora homurdanarak **"Hiç konuşma Koray. Şu an o senin beceriksizliğin sayesinde dışarıda."** dedi.

Koray hemen itiraz ederek, "**Sadece boşluğuma geldi adamım yoksa bir kızdan dayak yiyecek kadar alçalmadım.**" derken Bora'nın sinirden çınlayan kulakları artık onu duymuyordu.

Hızla merdivenlere döndü. Önüne çıkan garsonu koluyla kenara itince garsonun elindeki tepsi yere fırladı. O yoluna devam ederken garson sinirle düşen tepsiyi toplamaya çalışarak şansına küfrediyordu.

Gelen fırtınadan habersiz arkasındaki adamla dans eden Eva ise Bora'nın gittiğini görünce planının işe yaradığını düşündü. Sonunda Bora ondan vazgeçmiş olacak ki gidiyordu. Zafer duygusuyla daha çok hareketlenip dansa kendini kaptırdı. Dakikalar sonra arkasındaki beden bir anda çekilince sendeledi. Merakla arkasına dönecekken bileğine yapışan bir el tarafından sürüklenmeye başladı. Ne olduğunu anlamaya çalışan Eva, arkasına baktığında çocuğun biri tarafından dışarı çıkarıldığını gördü. Önüne döndüğünde ise Bora'nın sırtıyla karşılaştı. Bora, insanları etrafa savurarak Eva'yı merdivenlerden yukarı sürüklemeye başladığında Eva kendine gelerek çırpınmaya başladı. Bileğini kelepçe gibi kavramış parmakları açmaya çalıştı ama başaramadı. "**Bırak beni!**" Diye bağırırsa da bir işe yaramıyordu. Kurtulamayacağını anlayan Eva'nın kalbi korkuyla hızlanmaya başladı. İşte bu sefer işi bitmişti. İçinden bir ses bu adamın babası kadar bağışlayıcı olmayacağını söylüyordu.

SÖZDE NİŞANLI - AŞIK OLMAK İSTİYORUM

Üst kata çıktıklarında Bora odasına yöneldi. Kapıyı sertçe açıp Eva'yı odaya çekti. Aynı sertlikle kapıyı çarparak kapattıktan sonra arkasına dönüp Eva'nın omuzlarını kavrayıp onu kapıya doğru itti. Kafasını eğip ona şaşkınlıkla ve korkuyla bakan iri mavi gözlerle baktığında Eva'ya olan arzusu daha da artmıştı. Gözüne ışık tutulmuş tavşan gibi gözlerini kırıştıran Eva'nın hafif aralık dudakları gözüne çarptığında Bora daha fazla beklemedi. İstedikini almak için dudaklarını dudaklarına bastırduğunda Eva'nın bedeninin gerildiğini hissetmişti.

Eva ise kalbi duracakmış gibi hissediyordu. Hem Bora'dan uzak durmak istiyor, hem de onu öpmesini istiyordu. Sonunda dudakları buluştuğunda inlemesini bastıramadı. Bora'nın öpüşü nazik değildi. Dudaklarını hırpalarcasına sanki oç alr gibi öpüyordu. O sert davrandıkça Eva da onun dudaklarını ısırarak karşılık verdi. Bora, Eva'nın sinirle verdiği karşılığı zevkle kabul etti. Ona karşı çıkması, savaşıması hoşuna gitmişti. Öpüşmeleri şiddetlendikçe daha fazlasını isteyen Bora, Eva'nın vücudunu keşfe çıktı. Erkekliği elbiselerden kurtulup Eva'nın içine gömülmek için can atıyordu. Ama onunla burada üstün körü bir sevişme

istemiyordu. Ellerin arasında yanan beden tadına yavaş yavaş bakmak istiyordu. Dudaklarını Eva'dan ayırıp boynuna doğru yönelirken elleri göğüslerini okşadı. Bora, Eva'nın tadını aldıkça daha fazlasını isterken, Eva böyle bir arzuyu daha önce hiçbir erkekte hissetmemişti. Boynunda gezen dudaklardan daha fazlasını istercesine Bora'nın ensesinde olan eli onu kendine çekerken, **"Bora!"** diye inledi. Bora, Eva'nın ağzından dökülen ismini duyduğunda hırslayarak kendini ona sürtmeye başladı. Az daha devam ederse iç çamaşırlarına boşalacak kendini rezil edecekti. Küçük kızın elinde oyuncak olmuştur.

Eva'nın boynuna damgasını oluşturmak için daha sert emmeye başladığında Eva, Bora'nın yaptığını fark ederek saçlarına asılmaya başladı ama etkili olamamıştı. İstedikini elde eden Bora oluşturduğu ize bakıp dilini üstünde gezdirdi. Eva'nın kulak memesini ısırp, **"Sen benimsin"** diye fısıldadı. Eva'nın bütün bedeni bu sahiplenmeyle titrediğinde Bora'nın dudakları yukarı kıvrıldı. **"Benim olanı paylaşmam, bunu o inatçı beynine kazı. Eğer bir daha seni başka bir erkeğin kollarında görürsem damgamı bütün vücudunda taşırsın."** Sözlerini dudaklarıyla mühürlemek istercesine tenini son kez öpüp geri çekildi.

Ellerini cebine atarak Eva'ya bakarken gördüklerinden oldukça memnundu. Saçları dağılmış kafası önde üstünü düzeltirken elleri titreyen kadın onundu. Eva'nın sinirden mi arzudan mı titrediğini bilmiyordu ama ikisinden de olduğu belliydi. Ve Eva kafasını kaldırdığında ona kızgın bakan mavi gözlerden çok utançla kızarmış yanakları dikkatini çekti. Kabarmış dudakları bozulmuş topuzuyla çok güzel görünüyordu.

Eva ise sinirden çıldırmak üzereydi. İlk defa bu kadar çok etkilenmiş ilk defa bir erkek tarafından oyuna getirilmişti. Arzularına yenilerek ona karşı koyamamış boynundan damgalanmasını engelleyememişti. Bir erkeğe karşı hiç bu kadar çaresiz kalmıştı. Kulağına fısıldadıkları ise utanmasına sebep olmuştu. Daha önce böyle sahiplenilmemişti ama zaten bu şekilde sahiplenilmekte istemiyordu. Sinirle topuzundan çıkan saçlarını düzeltmeye çalıştı ama başarılı olamayınca daha çok sinirlendi. Oflayarak kafasının önünde eğip saçını toplamak için gereksiz bir çaba harcarken ellerinin üstünde hissettiği elle kafasını kaldırdı. Bora'nın gözleri Eva'nın tepkilerini izlerken elleri saçına giderek tokayı çıkardı. Eva'nın serbest kalan saçlarını yüzünün iki yanına doğru düzeltirken, **"Böyle daha güzel."** dedi. Eva az önceki sinirlerini hâlâ bastıramadığı için Bora'nın elini sağ eliyle iterken sol yumruğunu yüzüne doğru savurdu. Gelen hamleyi fark eden Bora, Eva'nın kollarını yakalayarak çapraz bir

şekilde onun önünde birleştirip bedenini döndürerek sırtını göğsüne yasladı. Eva'nın saçlarından gelen kokuyla arzusu tekrar artarken kulağına eğilerek, **"Hiç yardımcı olmuyorsun güzelim, şu an seni burada sert bir şekilde becermemek için savaş veriyorum. Ama sen benim isteğimi artırmaktan başka bir şey yapmıyorsun."** dedi. Bora'nın kolları arasında sıkışmış kalmış olan Eva, onu bu sefer kandırmasına izin vermeyecekti. Bu sefer oyun sırası Eva'daydı. Kalçasındaki baskıyı hissettiğinde vücudunu ona yasladı. Bora hırlayınca gülümsedi. Kulağına gelen boğuk ses, **"Çok tehlikeli oyunlar oynuyorsun."** dedi. Eva da farkındaydı ama kendine engel olamıyordu. O nasıl onun için çıldırırsa onunda çıldırmasını istiyordu.

Eva'nın çabasına kayıtsız kalamayan Bora, Eva'nın yüzünü kapıya yaslarken tek eliyle bileklerini tutarak diğeriyle eteğini yukarı çekip saçlarını omzundan önüne attı. Dudakları ensesinde gezerken eli Eva'nın önünden o tatlı sıcaklığı bulmak için iç çamaşırının içine girmişti. Eva, Bora'nın parmaklarının kıpırtısına kendini kaptırmamak için çaba harcıyordu ama ağzından çıkan seslere de engel olamıyordu.

Nefesi sıkışmış göğüs uçları sertleşmişti. Her an kendini kaybedebilirdi. Bu sefer Bora'nın kazanmasına izin vermeyecekti. Sadece onun gardını düşürmesini bekliyordu. Ve beklediği gerçekleşti. Bora kendini artık durduramayacağını anladığında daha fazlasını almak için Eva'nın ellerini serbest bırakarak onu çevirmeye çalıştı ancak başarılı olamadı. Eva'nın da aynı durumda olduğunu düşünen Bora böyle bir hamle beklemiyordu. Elleri serbest kalan Eva, Bora'nın biraz geri çekilmesiyle önce arkaya doğru kasıklarına tekme atmış sonrada arkasına dönüp sağ yumruğunu yüzüne geçirmişti. Bora'nın yaşadığı şaşkınlıktan faydalanarak kapıyı açıp eteğini düzeltirken koşarak oradan ayrıldı.

Bora kasıklarına aldığı darbeye öne doğru eğilirken bir eliyle de yüzünü okşadı. Eva hızla gözden kaybolurken öfkesine rağmen düştüğü duruma kahkahalarla güldü. Eva çıkar çıkmaz içeri giren Koray, **"Ne yaptın lan kıza ateş almış gibi kaçıyordu."** dediğinde Bora gülerek kafasını iki yana salladı. Koray ile dalga geçerken onun durumuna düşmüştü. Kasıklarındaki ağrıya yüzünü buruşturup doğrulurken, **"Bana yumruk attı."** dedi. Koray, **"Yok artık sana da mı?"** diyerek Bora'ya döndüğünde Bora gülerek kafasıyla onaylayınca o da güldü. Dalga geçercesine **"Adamım bu kızla evlenmek istediğine emin misin?"** dediğinde Bora yanağındaki sızlayan yere dokunarak, **"Önceden pek hevesli değildim ama artık eminim."** dedi.

Eva odadan çıkar çıkmaz arabasına gidecekken çantasını barda unuttuğunu fark etti.

Yolunu değiştirerek bara dönerken etraftan merakla izlendiğinin farkındaydı. Kulüpteki herkes sürüklenerek yukarı çıkarıldığını görmüştü. Eva'nın yıllardır etrafa gösterdiği yıkılmaz görüntüsü Bora'nın yaptığı bu davranışla tuzla buz olmuştu.

Eva hiçbir şey olmamış gibi hâlâ barda olan arkadaşlarının yanına giderek, **"Ben çıkıyorum kızlar çantam nerede?"** dedi.

Kızlar Eva'nın sesini duyar duymaz ona dönerek, **"Neler oldu öyle, çabuk dökül."** dediklerinde Eva onlara gülümseyerek **"Sonra anlatırım, şimdi çok başım ağrıyor eve gideceğim."** dedi.

Kızlar cevaptan memnun kalmasalar da ısrar etmediler. **"Çantan Su'da canım. Biz dans etmek için kalktığımızda ona verdik."** diye açıklayan Gözde'nin sözleriyle Eva onlara teşekkür ederek müşterilerle ilgilenen Su'nun yanına gitti.

Bar tezgâhının üstünden eğilip, **"Su çantamı versene gitmem lazım."** diyerek bağırdığında Su, ona ben demiştim der gibi gülererek **"Patronla mı gidiyorsun?"** diye sordu.

Su'nun yaptığı imayla ürperen Eva yutkunarak, **"Hayır eve gitmem lazım, biraz daha oyalanırsam gidemeyebilirim şimdi lütfen çantamı ver."** dedi.

Eva'nın sesinden ters giden bir şeylerin olduğunu anlayan Su, sesini çıkarmadan çantayı uzattı. Eva çantayı alarak, **"Teşekkür ederim."** dedikten sonra çıkışa yöneldi. Daha birkaç adım atmıştı ki karşısına çıkan Koray yolunu kesti.

Yine mi sen dercesine Koray'a bakarken sessizce bekledi. Koray gülümseyip, **"Bu taraftan Eva hanım."** diyerek ona merdivenleri gösterdi.

Biraz önce yaşananlardan sonra hiçbir kuvvet onu o odaya geri götüremezdi. Eva dikleşip burnunu kaldırarak, **"Çekil önümden eve gidiyorum."** deyince Koray, sırtarak **"Bora Bey sizi odasında bekliyor."** dedi.

Eva sinirle tek ayağını yere vururken, **"Çekil önümden dedim sana."** diye bağırdı. Yanlarındaki birkaç kişi onlara dönüp bakınca sakinleşmeye çalıştı.

Koray ona doğru eğilip, **"Merak etme söz verdi bu sefer ısırmayacakmış, sadece konuşacakmışsınız."** dediğinde Eva, Koray'ın sözleriyle daha da sinirlenirken, **"Sen sabah dersini almamışsın galiba."** diye tısladı.

Koray, Eva'dan korkmuş gibi yaparak iki elini havaya kaldırıp, **"Ben emir kuluyum güzellik lütfen bana kıyma."** Dedi.

Eva tam ona cevap verecekti ki bir el kolunu sertçe kavradı. Öfkeyle kolunu tutan elin sahibine baktığında Bora bu sefer onu çıkışa doğru sürüklemeye başlamıştı. Bir yandan da Koray'a, **"Kaç dakikadır bir işi beceremedin."** diye kızıyordu.

Koray da yanlarında ilerlerken, **"Ne yani omzuma atıp mı getirmemi bekliyordun."** dedi. Bora kaşların çatarak Koray'a bakarken sessiz kaldı. Nereye gittiklerini bilmeyen Eva kolunu kurtarmaya çalışarak, **"Yeter artık! Eve gitmek istiyorum bırak beni."** dedi.

Bora'nın sert bakışları ona dönerken, **"Bende seni eve götürüyorum."** diyerek karşılık verdi.

Eva az önceki olanlardan sonra onunla yalnız kalmaktan korkarken, **"Arabam burada kendim giderim."** diye itiraz etti ancak söyledikleri kalabalığın sesine karışarak kayboldu. Bora onu duymazdan gelerek yoluna devam etti.

Kapıya yaklaştıklarında Bora, Eva'nın elindeki çantayı alıp Koray'a atarken, **"Arabayı arkamızdan getirirsin."** dedi.

Çıkışa giden merdivenleri tırmanmaya başladıklarında Eva birlikte dışarı çıkacaklarını fark etti. Bu bardan çıktığı her adamla birlikte anılıyordu. Birden durarak, **"Birlikte çıkamayız."** dedi.

Bora onunla birlikte dururken burnundan soluyarak, **"Neden?"** diye sordu.

"Şey çünkü gazeteciler var. Seninle çıktığımı görürlerse hakkında bir sürü şey yazarlar."

Bora ona doğru yaklaşarak , **"Ne yazarlar, bu gece becereceğin erkeğin ben olduğumu mu? Yoksa bu gecenin şanslısının ben olduğumu mu?"** dedi.

Eva bu adam yüzünden ikinci defa utanarak kızarken, hakkında yazanları onun ağzından duymak hoşuna gitmemişti. Eva bir şey demeyince Bora onu kapıya yönlendirdi. **"Yakında nişanlandığınızı herkes öğrenecek. Bir**

gün önce haberlerinin olması bir şeyi değiştirmez." diyerek ilerlemeye devam etti. Eva'ya olan öfkesinden birlikte anıldıklarında düşmanlarının dikkatini onun üstüne çekeceğini unutmuştu.

Eva onu takip ederken kolunu kurtarmaya çalışarak, **"Lütfen, bari kolumu bırak!"** dediğinde Bora ona baktı. Eva'nın tenine geçen parmaklarını gevşettikten sonra elini kolundan aşağıya kaydırarak parmaklarını Eva'nın parmaklarının arasından geçirdi. El ele tutuştuklarında bu dokunuş ikisine de fazla yakınlık hissettirmişti. Bora ilk defa bir kadının elini tuttuğu için hissettiklerini adlandıramadı. Kafasını kaldırıp Eva'ya baktığında birleşen ellerine şaşkınlıkla bakan Eva da kafasını kaldırdı. Göz göze geldiklerinde Bora boğazını temizleyip, **"Artık gidebilir miyiz?"** dediğinde Eva kafasıyla onaylamıştı.

Dışarı çıktıklarında tahmin ettiği gibi gazeteci ordusuyla karşılaştılar. Birlikte Bora'nın arabasına doğru giderken gazetecilerin hepsi farklı sorular soruyordu. **"Eva hanım bu gece neden erken ayrılıyorsunuz?" "Bu gecenin şanslısı kulübün yeni sahibi mi?"** gibisinden sorular Eva'ya yöneltilirken Bora'ya **"Amerika'dan neden döndünüz?" "Kulübü zorla aldığınız doğru mu?"** diye soruyorlardı. Sonunda şoförün açtığı kapıya ulaştıklarında Eva vakit kaybetmeden içeri girdi. Arkasından gelen Bora da yerleştikten sonra şoför direksiyona geçerek arabayı çalıştırdı. Bora malikâneye gideceklerini söylediğinde adam kafasıyla onaylayarak yola çıktı.

Bir süre sessizce yol aldıktan sonra Bora sessizliği bozarak, **"Bugün baban ile anlaşmaları imzaladık. Önümüzdeki hafta basına duyurulacak. Nişan için de gün belirlememiz gerekiyor."** dedi.

Eva, Bora'nın kendinden emin konuşmasına sinirlenerek, **"Bana da fikrimi sormak aklınıza geldi mi?"** dedi ters bir sesle.

Bora arkasına yaslanarak ona dönerken, **"Soruyorum işte nişan tarihini belirledin mi?"** dediğinde Eva onun rahatlığıyla daha çok sinirlenirken **"Onu değil nişanlanmak isteyip istemediği mi?"** dedi.

Bora ona doğru eğilip, **"Bence hakkında yazanlardan sonra evlenecek erkek bulduğuna şükretmen lazım."** dediğinde Eva öfkeyle elini kaldırıp tokat atmak istedi ama Bora bileğini kavrayarak engelledi. Bu hareket onları daha çok birbirlerine yaklaştırmıştı ikisinin de gözleri dudaklarındaydı. Bora, Eva'nın bileğini sıkarak, **"Cık cık cık sürekli insanlara saldırmaktan**

vazgeçmelisin çok kötü bir huy..." dedi. Gözünün önünde kıpırdayan dudaklara odaklanan Eva içindeki arzuyu yatıştırmaya çalışıyordu. Yutkunarak, **"Sende beni kızdırmaktan vazgeç."** dedi.

Bora, Eva'ya yakın durmaya devam ederse o güzel dudakları yine öpmeye başlayacağını anlayarak bileğini bırakıp arkasına yaslandı. **"En kısa zamanda bir gün belirlesen iyi olur bu işi fazla uzatmak istemiyorum"**

Eva bu sözleri duyduğunda gözlerini çelik gibi sert gözlere dikerek, **"Seninle nişanlanmayacağım!"** dedi.

Bora da aynı bakışları ona yönlendirirken, **"Göreceğiz."** dedi. İnatla gözlerini birbirlerinden çekmediler. İkiside diğerine meydan okuyor, gözlerini ilk kim çekerse yenileceğini biliyorlardı. Araba malikâneye girdiğinde hâlâ birbirlerini izlemekteydiler. Araç evin önünde durunca Eva, **"Göreceğiz."** diyerek kapıyı açıp aşağı indi. Arkasından kapıyı çarparak kapatıp merdivenleri çıkmaya başladığında kapı çalmadan açılınca karşısında Esma Hanımı gördü.

Hiçbir şey demeden yanından geçerken Esma Hanımın üzgün bir sesle, **"Kuzum!"** deyişini duydu. İçi burkularak ona baktığında gözlerinin dolu olduğunu görünce dayanamayıp Esma Hanıma sarıldı.

Esma Hanım onu kollarının arasına alırken, **"Bana niye kızdın kızım."** diye sordu. Annesinden sonra ona anne eksikliğini hiç yaşatmayan kadını üzdüğü için pişman oldu Eva. Dolan gözlerini kırıştırarak geri çekilirken, **"Sen de arkamdan iş çevirdin beni uyarmadın."** dedi.

Eva'nın saçlarını okşayan Esma Hanım, **"Kuzum haberim olsa uyarmaz mıydım? Ben de seninle birlikte öğrendim."** dedi.

Arkalarından Tamer Bey'in sesi gelince ikisi de irkildi. **"Esma Hanım'ın haberi yoktu Eva. Ona söylersem sana ulaşacağını bildiğim için söylemedim. Suçlayacak birini arıyorsan beni suçla."**

Eva, Esma Hanımdan ayrılıp arkasını döndüğünde babasıyla yüz yüze geldi. Bora ile yaşadığı tüm gerilim su üstüne çıkarken, **"Seni zaten suçluyorum babalık ama şunu da bil bu nişan olmayacak."** diye bağırdı.

Babası onun sözlerini duymazdan gelerek, **"Bora mı bıraktı seni?"** dediğinde Eva, Bora'nın ismini duyunca lanetler okuyarak merdivenlere yöneldi. Arkasından babasının, **"İstesen de istemesen de bu nişan olacak."** demesiyle tekrar ona dönüp **"Hayatımı daha ne kadar mahvedeceksin."** diye bağırdı.

Babasının sert sesi biraz yumuşayarak, **"Kızım ben senin hayatını düzene sokmak için uğraşıyorum."** dedi.

Eva isyan edercesine, **"Ben düzen istemiyorum. Ben hayatımdan memnunum."** diyerek arkasını dönüp koşarak merdivenleri çıktı. Koridor boyunca gözyaşları yanaklarından süzülürken odasına girip kendini yatağa attığında hıçkırıklara boğuldu. Babasından nefret ediyordu. Önce annesini elinden almıştı şimdi de özgürlüğünü alıyordu. Nişanlanmayacaktı işte o adamla nişanlanmayacaktı.

Saçlarını okşayan bir el hissettiğinde kızarmış gözlerini kaldırarak Esmâ Hanıma baktı. O da ağlıyordu. Yatağa oturup Eva'nın kafasını bacaklarına yerleştirdikten sonra, **"Güzel kızım, tavşanım, üzme kendini bu kadar."** dedi.

Eva burnunu çekti. **"Nasıl üzölmeyeyim sultanım, zorla tanımadığım bir adamla evlendiriliyorum. Benim gibi bir kız bunu kabul eder mi söylesene."**

Esmâ Hanım, Eva'nın başını okşarken, **"Yakışıklı bir delikanlı ama..."** dediğinde Eva, Esmâ Hanımın sözlerine burun kıvrarak **"Ama ben önce âşık olmak istiyorum..."** dedi. Eva'nın bu masum haline gülümseyen Esmâ Hanım, **"Belki zamanla olursun kızım."** dedi.

Eva buna cevap vermeyerek sessiz kaldı. Bir süre sonra yorgunluktan ağırlaşan göz kapakları daha fazla dayanamayarak kapandı. Esmâ Hanım, **"İnşallah çok mutlu olursun kızım."** diye fısıldadı. Elinde büyümüşü Eva. Kızı gibi seviyordu bu deli kızı. Bir gün bile oğlundan ayırmamıştı. İkisi de gözünün önünde büyüüp serpilirken zamanla oğlunun Eva'ya olan duygularını fark etmişti. Oğlunun duygularını bildiği halde ona nişanlanacağı adamı sevebileceğini söylemek içini acıtsa da buna mecburdu. Çünkü biliyordu ki oğlu Eva'yı mutlu edemezdi. Sarp, Eva'ya ne kadar âşıkta Eva da ona o kadar kardeş gözüyle bakıyordu. Eva yıllardır bilmeden Sarp'ın duygularını çok incitmişti. Hele başka erkeklerle olan fotoğraflarını gördükçe çıldırıyordu oğlu. Şimdi nişanı öğrendiğinden beri daha sinirliydi. Ama zamanla alışırda alışması gerekiyordu. Tabi her şeyi zaman gösterecekti.

SÖZDE NİŞANLI - KARŞILIKSIZ AŞK

"Lütfen Sarp, lütfen, lütfen..." Diye yalvardı Eva ama Sarp onu dinlemiyordu. İki gündür dışarı çıkamıyordu. Ne babası ne de o mafya

bozuntusu çıkmasına izin vermiyordu. Belli bir süre sonra evde yapacak bir şey bulamayarak sıkıntıdan patlamaya başlamıştı. Üstelik magazin sitelerinde, **'Mafya uslanmaz çapkını eve kapattı.'** **'Gecelerin kızı ortadan kayboldu.'** şeklindeki çıkan haberler de canını sıkıyordu. Hangi siteye girse ikisinin fotoğraflarını gözüne gözüne sokuyorlardı. Sinirleri bozulduğundan internete de girmekten vazgeçmişti. Bu yüzden şu an Sarp'ın yanındaydı. Arkadaki gorilin ona sırtmasına aldırmadan arkadaşına atla gezintiye çıkmak için yalvarıyordu.

"Eva ısrar etme lütfen, bugün çalışıyorum." Diye itiraz etti Sarp. Eva çocuk gibi alt dudağını sarkıtmış ona yalvaran bakışlar atarken Sarp kabul etmemek için direniyordu. Ancak ona hiçbir zaman hayır diyemiyordu.

Eva gözlerini de kırptıştırarak ona bakınca tam olmuştu. Küçükken bu yöntem hep işe yarardı. Babasından ne zaman bir şey istese bu şekilde ona bakar, o da dayanamaz istediğini yerine getirirdi. Eski anıları aklına gelince bir hüznün çöktü üstüne. Aslında çok özlemişti babasını ama bir türlü affedemiyordu. Sarp'a arkasını dönüp içeri girerken, **"Sen bilirsin, o zaman ben tek başıma gidiyorum. Zaten senin içinde beni korumak değildi."** dedi.

Koray arkasından seslenerek, **"İsterseniz ben sizinle gelebilirim."** dediğinde Eva omzunun üstünden ona bakarak **"İsteseydim seni çağırırdım."** diye karşılık verdi.

Sarp'ı çağırılmıştı çünkü artık eskisi gibi beraber vakit geçiremiyorlardı. Özlemişti onunla birlikte eğlenmeyi. Uzun zamandır Evren de burada olmadığı için tek dayanağı Sarp kalmıştı.

Sarp arkasından, **"Tamam baş belası, tamam, geliyorum."** dediğinde zaferle gülümsedi. **"On dakikaya aşağıdayım."** diye bağırdıktan sonra koşarak içeri girip odasında çıktı. Siyah tayt ile beyaz gömlektan oluşan binici kıyafetini giydikten sonra Sarp ile buluşmak için aşağıya indi. At binmeyi çok seviyordu. Küçükken babası sırf o istiyor diye arazinin bir tarafına at çiftliği yapmıştı. Ahırda üç tane at vardı. Sarp'ın, Eva'nın ve Tamer Bey'in. Eva'nın atının ismi Karaydı. Simsiyah saf kan bir Arap atı olduğu için adını Kara koymuştu. Sarp'ın atı beyaz, adı Poyrazdı. Babasının ki ise kahverengi ve dişi olduğu için adı Nazlıydı.

Aşağıya indiğinde Sarp da binici kıyafetleri içinde onu bekliyordu. Onu binici kıyafetleriyle görünce aslında Sarp'ın çok yakışıklı olduğunu bir kez daha fark etti. Uzun boylu iri yapıydı. Tamam, yanındaki goril kadar olmasa da Sarp da iriydi. Kumral saçları yeşil gözleriyle göze çarpan bir erkekti. Lisedeyken ona karşı olan hayranlığını hatırlayarak gülümsedi.

Eski günlerdeki gibi Sarp'ın yanına gidip, **"Yarışalım mı?"** dedikten sonra ondan cevap beklemeden arkasını dönüp koşturaya başladı. Sarp da hemen arkasından koşarken, **"Hile yaptın ama beklemedin."** diye bağırıyordu.

Eva kakhaha atarak koşturaya devam ederken nefes nefese ahıra girdiğinde kollarını açarak çocukken yaptığı gibi, **"Ben kazandım."** diye bağırırdı.

Arkasından içeri giren Sarp, **"Hayır hile yaptın."** diye itiraz etti. Eva şımarıklık yaparak omuz silkip, **"Bana ne ben kazandım."** derken Kara'nın ahırına doğru ilerledi.

Sarp'tan ses çıkmayınca arkasını dönerek ona baktı. Sarp yüzünde muzip bir ifadeyle ona doğru gelirken ellerini önünde kaldırıp parmaklarını oynatarak, **"Küçükken hile yapanlara ne yapıyorduk?"** dedi. Eva aklına gelenlerle gözlerini sonuna kadar açarken, **"Sarp hayır!"** diye bağırarak kaçmaya çalıştı ama kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Sarp onu belinden yakalayarak saman balyalarının üstüne atarken gıdıklamaya başladı. Birlikte samanların içinde yuvarlanırken Eva kendini kaybetmiş bir şekilde kakhaha atıyor, Sarp'ın ellerinden de kurtulmaya çalışıyordu. Sonunda Sarp durduğunda Eva rahat bir nefes alarak, **"Çok adisin."** dedi.

Kafasını kaldırdığında Sarp ile göz göze geldi. Birden bulundukları pozisyonda doğru gelmedi Eva'ya. Sarp'ın altında kalmış, Sarp da bacaklarının arasındaydı. Eva hızla doğrulmaya çalışınca bu sefer kafaları çarpıştı.

Sarp, **"Ahhhh!"** diye bağırıp yana devrilirken Eva da **"Off!"** diye bağırarak elini alnına attı. Sarp **"Az dikkat etsene koca kafa."** dediğinde Eva, onun

haline gülerek **"Asıl ben sana koca kafa demeliyim be ne sert kafan varmış."** dedi.

İkisi de kafalarını ovarak ayağa kalkıp atlarının yanına gitti. Karayı biraz sevip küp şeker yedirdikten sonra eyerlerini ayarlayarak binış için hazırladı. Her şeyi kontrol ettikten sonra **"Biz hazırız."** diye seslendi.

"Sonunda, yarım saattir sizi bekliyorum." Diyen Sarp'ın sesi sitemli çıksa da halinden memnundu. Eva kendini kaptırmış bir halde atıyla ilgilenirken Sarp da onu izleyerek mutlu olmuştı.

Sarpla birlikte ağaçların arasında bir süre dörtnala at sürdüler. Şehirden oldukça uzak olan malikâne ormanın ortasına kurulmuş bir şato gibiydi. Etrafta başka yerleşim yeri de olmadığı için rahatlıkla atlarını istedikleri tarafa koşturabilirlerdi.

Bir saatlik gezinin ardından atları göl kenarındaki ağacın altına bağladıktan sonra iskelenin ucuna giderek oturdular. Dört yıl öncesine kadar neredeyse her hafta sonu buraya gelir birlikte vakit geçirirlerdi. Şimdi ise her ikisi de buna vakit bulamıyordu.

Bir süre sessizliği paylaştıktan sonra Sarp koluyla Eva'nın kolunu dürterken, **"Demek evleniyorsun ha!"** dedi. Eva yüzünü buruşturdu. **"Sence ben o mafya kılıkıyla evlenir miyim?"**

"Baban kararlı görünüyor."

"Çok meraklıysa kendi evlenebilir, ben o zorbayla evlenmeyeceğim."

Sarp onun sözleriyle güldü. **"Sen inat etmişsen hayatta evlenmezsin."**

"Tabii ki de evlenmem, hem biz seninle yurtdışına gidip beraber yaşamayacak mıydık?"

Sarp o günleri hatırladı. Küçükken kararlaştırmışlardı birlikte yurtdışına gidecek üniversite okuyacaklardı. Aynı evi paylaşacaklardı. Sarp için olmayacak bir hayaldi ama hayali bile çok güzeldi. Eva lisede annesini kaybettikten sonra her şey değişmişti. Eva buradaki bir okula başlamış Sarp da onu bırakıp gidememişti. Okumaktan vazgeçerek ona destek olmak için sürekli yanında kalacağı bu işi tercih etmişti. Onun evlenip gideceğini düşünememişti. Kendisi de farkındaydı Eva'nın sevgisinin onununki gibi olmadığını ama ne yapsa vazgeçemiyordu aşkından, karşılıksız hesapsız kitapsız delicesine bağlanmıştı ona kaderi bırakamıyordu.

Eva'ya gülümseyerek, **"Hâlâ ümidin var mı?"** dediğinde Eva, gölü izlerken **"Elbette var ben okulu bitirince yurtdışına yerleşirim, sende benimle gelirsin orada okula da yazılırsın, zaten okumadın diye çok sinirliyim sana."** dedi.

Eva'nın rüzgârda uçan sarı saçları iki tarafında sallanırken onun güzel yüzünü izledi Sarp. İnatçı burnunu, kıvrımlı dudaklarını ve hayallerini anlatırken parlayan gözlerini izledi. Eva anlatırken söylediklerine gerçekten inanıyor gibiydi ama Sarp çoktan yenilgiyi kabul etmişti. Hissediyordu. Hayatları artık eskisi gibi olmayacaktı.

Eva ise onun düşüncelerinden habersiz anlatıyor, anlattıklarına da inanıyordu. Önce şu Bora belasından kurtulması gerekecekti. Ondan sonra hep istedikleri gibi bir hayat yaşayabilirlerdi. Sarp'tan ses gelmeyince ona baktı. Sarp'ın dalmış bir şekilde onu izlediğini görünce yanağına dokunup, **"Ne, ne oldu? Yüzümde bir şey mi var?"** diye sordu.

Sarp yakalanmanın etkisiyle kendine gelip elini kaldırarak Eva'nın yanağını silermiş gibi yaparken. **"Evet, şurası biraz toz olmuş."** dedi.

Bakışları buluşurken ikisi de bir süre öyle kaldı. Arkalarından, **"Ne yapıyorsunuz siz burada?"** diye yükselen sesle ikisi de irkildi. Bora kaşlarını çatmış bir şekilde burnundan soluyarak onlara doğru gelirken Sarp ile Eva aynı anda ayağa kalktı. Yanlarına gelen Bora direk Sarp'a bakarak, **"Geldiğim atı da alarak geri dön."** dedi. Bora'nın emir dolu sert sesini duyunca Eva öfkelenildi. Babası bile hiçbir zaman Sarp'a bu şekilde hitap etmemişti. Bora'nın

ona emretmeye hiç hakkı yoktu. **"Sen kim oluyorsun da Sarp'a emir veriyorsun?"** dediğinde, Bora'nın sert bakışları ona dönerken, **"Müstakbel kocan ve onun yeni patronu olarak emir veriyorum sevgili nişanlım. İtirazın mı var?"** dedi.

Eva onunla kavga etmeye hazırlanıyordu ki Sarp kolunu tutup, **"Sorun değil Eva sonra görüşürüz."** diyerek yanlarından ayrıldı. Bora'nın bakışları biran Eva'nın kolunu tutan ele takılmıştı. Eva'yı sahiplendiğini fark ettiğinde öfkeleni. Malikâneye Eva'yı yarın akşam yemeğine davet etmeye gelmişti ama Koray, Sarp ile at binmeye gittiğini söylediğinde sinirden köpürmüştü. Bu çocuğun Eva'ya âşık olduğı gün gibi ortadaydı.

Sarp giderken Eva da arkasından gitmeye kalkınca kolunu yakalayan Bora, **"Dur durduğun yerde."** diye tısladı. Eva acıyan kolunu kurtarmaya çalışırken, **"Bırak! Ne istiyorsun ya bıraksana?"** dedi.

Bora arkasını dönüp Sarp'ın uzaklaştığını görünce Eva'yı kolundan sürüyerek ata doğru götürdü. Önce onun çıkmasını sağlayıp arkasından kendisi de ata binerek gölün etrafından dolanıp arazide ilerlemeye başladı. Eva'nın rüzgârda dağılan saçları onun yüzüne çarptıkça kokusu burnuna doluyordu. Eva'nın belindeki kolunu sıkılaştırarak onu biraz daha kendine çekti. Eva itiraz etmediğinde yüzünde tatmin olmuş bir gülümseme oluştu.

Bora atı yavaşlatırken Eva'nın kulağına eğilip, **"Eğer bir daha seni benden başka bir erkeğin kollarında görürsem ne yaparım demiştin?"** dedi. Amacı Eva'ya gözdağı vermektir. Ama Eva aşırı tepki verince beklediğı sonuçları elde edemedi.

Eva bir anda barda olanları hatırlayınca elinden kurtulmak için çırpınmaya başladı. Bora belini sıkı kavradığı için hareketi kısıtlanan Eva atı da korkutmaya başladığında huzursuzlaşan at şaha kalktı. Bora, **"Dur şimdi ikimizi birden düşüreceksin..."** derken at olanca kuvvetiyle havalanmış, Bora dengesini kaybederek geriye doğru kaymıştı. Bir elini arkaya doğru atıp düşüşünü yavaşlatmaya çalışırken diğeri eli Eva'nın belini kavradığı için Eva da onunla beraber düştü.

Bora sırt üstü yerde yatarken inledi. Eva onun üstünde düştüğü için canı yanmamıştı. Bora iki eliyle onu kavrarken doğruldu. Sırtında hissettiğı ağrıyla yüzünü buruşturup kucagında kıpırdamadan duran Eva'ya, **"İyi misin?"** diye sordu.

Eva cevap vermediğinde ayağı kalkıp onu da ayağı kaldırdı. Eva'yı kendine çevirip bakışlarını endişeyle vücudunda ve yüzünde gezdirdikten sonra, **"Eva, iyi misin?"** diye tekrar sordu. Eva şaşkın halde kafasını onaylarcasına salladı.

Bora rahat bir nefes alıp gözlerini kapatırken onu kendine çekip sarıldı. Onun için bu kadar endişelenmesine kendi de bir anlam veremedi. Kafasını eğip dudaklarını Eva'nın yanağına sürterek, **"Yarın akşam yedi de şoförüm seni alacak"** dedi. Yanağında gezen dudakların büyüüne kapılan Eva gözlerini kapatarak onu hissetmeye çalıştı. Bu adamda değişik bir çekim vardı. Hem ondan korkuyor hem de dokunuşları heyecanlanmasına sebep oluyordu. Düşünceleriyle dalgınlaşırken Bora'nın dudaklarının teninden uzaklaştığını hissetti. Gözlerini açtığında sırtarak onu izleyen bir Bora'ya hazırlıklı değildi. İlk defa ciddi ve sert yüz ifadesinden sıyrılmış gülümsüyordu. Tabi ukala bir şekilde gülümsüyor olmasa bu gülen yüze âşık bile olabilirdi. Kendi düşüncelerine öfkeleni. Sinirle burnundan solurken onun kollarından sıyrılıp atına doğru ilerledi. Bora'nın kulağa hoş gelen kıkırtısını duymazdan geldi.

Atına ulaştığında arkasından gelen Bora ondan önce davranarak atın üstüne çıktı. Eva ona kaşlarını çatarak bakarken Bora elini uzatarak, **"Buraya gel! Yoksa yürüyerek geri dönersin."** dedi.

"Seninle gitmektense yürümeyi tercih ederim." diyen Eva arkasını dönüp yürümeye başladı.

Eva ağaçların arasındaki patikaya doğru giderken, Bora yanından atıyla aheste aheste geçerek adeta onu sinir ediyordu. Bora uzaklaşmaya başladığında Eva gerçekten onu bırakıp gideceğini anlayarak, **"Tamam bekle!"** diyerek bağırdı.

Bora onu duymamış gibi ilerlerken, **"Sana dur diyorum Allahın cezası geleceğim işte."** diye bağırdı bu sefer.

Bora birden durup atı çevirdi. Ayaklarını atın karnına vurarak atı hızla üstüne doğru sürmeye başladı. Eva kaçamayacağını anlayınca kendini korumak istercesine elini kaldırdı. Eva kendini kasmış çarpma anını beklerken at birden tam önünde durdu. Avucunda atın burnundan çıkan sıcak nefesini hissedince gözlerini açarak atına baktı. Atıyla bakışması Bora'nın atı çevirip ona elini uzatmasıyla bölünmüştü. Eva yukarı baktığında Bora'nın öfkeli gözlerle ona baktığını gördü. Bu yolu onunla giderek belki hayatını riske atıyordu ama onca yolu yürümekte istemiyordu. Elinden tutup arkasına binecekken Bora cıkcıklayıp bacağına tutarak önüne atıp onu kucağına yerleştirdi. Belinin etrafından dizginleri tutarken Eva kendini kafese girmiş gibi hissetmişti. Ahıra giden yol boyunca Bora'nın tek kelime dahi etmemesi de Eva'yı korkutmuştu. En azından sağlam ve sessiz bir yolculuk yapmayı başaramışlardı.

Ahıra geldiklerinde önce Bora inerek Eva'yı belinden tutup aşağı indirdi. Her ne kadar Eva ben inirim demek istese de son olanlardan sonra ondan korkuyordu. Hayvan herif az kalsın onu ezecekti. Eva tam gidecekken Bora onu yine durdurmuş ,**"Unutma yarın yedide şoförüm seni alacak güzel bir şeyler giysen iyi olur."** demişti. Eva hiç sesini çıkarmadan yanından ayrılırken içinden yarın beni bulabilirsen aldırırsın öküzü diye geçirdi.

Bora kızın arkasından bakarken yarın için planlarını yapmıştı. Artık kaçıışı yoktu onu o kadar çok istiyordu ki evlenmeyi beklemeyecekti. Her gece başka bir erkekle olan bir kızın itiraz edeceğini de düşünmüyordu. Günlerdir aklından çıkmayan bedene sahip olmak istemiş, Tamer Bey'e olan saygısı ona engel olmuştu ancak sabrı tükenmişti.

Eva odasına giderken Bora, Sarp olayına bir çözüm bulmak için Tamer Bey'in çalışma odasına gitti. Kapıyı çalıp içeri girdiğinde Tamer Bey evraklarla uğraşıyordu. Karşısındaki koltuğa oturarak, **"Sarp'ı Eva'nın korumalığundan almanı istiyorum."** dediğinde Tamer Bey, bu ani istek üzerine kafasını kaldırarak **"Neden?"** diye sordu.

Bora ellerini koltuğun kenarlarına yerleştirirken, **"Çünkü Eva'ya âşık!"** dedi. Konuşurken rahat görünmeye çalışsa da bu durum canını fazlasıyla sıkıyordu. Tamer Bey sadece ona bakmakla yetinince, **"Biliyor muydun?"** dedi şaşkınlıkla.

Tamer bey bu genç adamın şaşkınlığına gülerek, **"İkisi de benim gözümün önünde büyüdü oğlum, karısına deli gibi âşık bir adam olarak âşık adamı her halinden anlarım."** dedi.

Bora bu cevabı beklemiyordu. Aklındaki soru işaretleri çoğalmıştı. Bildiği kadarıyla Sarp da Tamer Bey için oğul gibiydi o zaman neden kızını onunla evlendirmiyordu. O daha dile getirmeden Tamer Bey anlamış olacak ki, **"Sen sormadan ben cevaplayayım. Sarp'ı oğlum gibi severim. Elimde büyüdü, ailesinin de bu eve emeği büyüktür ancak kızım onu sadece bir abi olarak görüyor. Yıllar önce Sarp ile konuşmuştum. Eva'ya duygularından bahsetmesi gerektiğini söyledim ama Sarp, 'Eva beni abisi olarak görüyor onun hayallerini yıkamam' diyerek reddetti. O yüzden onunla evlendirmeyi hiç düşünmedim."** dedi.

Bora, Tamer Bey'in dediklerini düşünürken, **"Yine de yakınlarında olmasını istemiyorum."** dediğinde Tamer Bey kafasını iki yana sallayarak **"Eva buna izin vermez. Ondan başka koruma kabul etmiyor."** dedi.

Bora ise kararlı bir şekilde, **"Bundan sonra yakın koruması Koray olacak."** diyerek yerinden kalkıp odadan çıktı. Sıra da Sarp Bey'i bulmak vardı.

Koray ile birlikte kapının önünde olduğunu görünce Koray'a uzaklaşmasını işaret ederek Sarp'ın yanına gitti. Sarp ona şöyle bir baktıktan sonra karşıyı izlemeye devam etti. Bora onun yanında durarak Sarp gibi gözünü karşıya dikerken, **"Eva'dan uzak duracaksın."** dedi. Sarp ona bakmadan **"Buna nasıl engel olmayı planlıyorsun?"** dedi.

"Bak Sarp ben kıskanç bir adamım. Her ne kadar formalite gereği bir evlilik yapacak olsam da karımın çevresinde ona âşık bir adamın gezmesine izin vermem. O yüzden Eva'dan uzak dur." Dedğinde Bora, ağzından çıkanlara kendi bile inanmamıştı. Bu zamanda kadar kıskançlığın ne olduğunu bile bilmiyordu ancak şimdi Eva'yı kıskanıyordu.

Sarp'ın karşılık vermesini beklemeden dönmüş gidiyordu ki **"Eva seninle evlenmek istemiyor."** diyen sesle durdu. Kafasını yana çevirip Sarp'ın yüzüne baktı. Sarp gözlerini karşıya dikmişti ancak dikkatinin onun üstünde olduğu biliyordu. **"Sende biliyorsun ki istese de istemese de evlenecek."**

Sarp kafasını çevirip onun gözlerine baktı. **"Sakin onu üzmeye kalkma. Eva düşündüğün gibi bir kız değil. O çok duygusaldır. Eğer onu üzersen peşini bırakmam Bora Balkan."**

Bora cevabını almış bir şekilde kafasını sallayarak onu onayladıktan sonra yavaşça yanından ayrıldı. Arabasına bindiğinde bir adamın bir kadına bu kadar âşık olması onu düşündürdü. Kendi elleriyle âşık olduğu kadını başkasına veriyordu ve tek düşündüğü onun mutluluğuydu. Bora asla aşk adamı olmamıştı. Onun kadınlara karşı hissettiği tek duygu sekse bağlıydı. O da gelip geçici olduğu için umursamıyordu.

Sarp derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Bora haklıydı artık Eva'nın yakınlarında olamazdı. Onu bu şekilde severken yanında durmak kendisine zarar vermekten başka bir şey değildi. Eskiden takıldığı erkeklerin ciddi olmadığını bilerek kendini avutuyordu ama artık evleniyordu. Ona başkasının sahip olduğunu izlemek istemiyordu. Kararını verdi. Eva'nın iyi olduğuna inandıktan sonra buradan ayrılacaktı.

Eva ertesini günü uykudan uyandığında kollarını geriye atıp tüm bedenini esnetti. Dün yaptığı at gezisinin etkisi tüm vücudunda hissedilirken bu gün yapacaklarını düşünerek gülümsedi. Bu tutsaklıktan sıkılmıştı. Şimdi kaçış zamanıydı.

Yataktan kalkıp duş aldıktan sonra bir kot ve tişört ile spor ayakkabılarını giyerek saatin öğlen olmasını bekledi. Evdeki korumaların en dikkatsiz olduğu saatler bu saatlerdi. Hepsi öğle yemeği telaşına düşüyor, nöbetçi olanlar da fazla dikkatsiz oluyorlardı. Saat on iki olduğunda yüklü bir miktar nakit parayı da cebine alarak odasından çıktı. Evden çıktığında, eğer çıkabilirse, kredi kartı kullanamazdı. Yerini hemen tespit edebilirlerdi ki zaten haftanın bu günü hiçbir zaman kredi kartı kullanmazdı. Kullanırsa yaptıkları ortaya çıkar ve dışarıya verdiği izlenim tamamen değişirdi.

Merdivenleri inip giriş kısmında durdu. Büyük ihtimal kapının önünde Koray ile Sarp bekliyordu. Hemen mutfağa gidip Esmâ Hanım'ın yanağından öperek dolaptan limonata çıkardı. **"Hayırdır kızım canın limonata mı çekti?"** diye soran Esmâ Hanım'a **"Yok sultanım korumalara ikram edeceğim yazık bütün gün bekliyorlar güneşin altında"** diye cevap verdi.

Esmâ Hanım'ın kaşları hayretle havaya kalkarken eski Evasının geri döndüğünü düşünerek sevindi. Eskiden de böyle yufka yürekliydi. Ama o trajik olaydan sonra herkese karşı düşmanlık beslemeye başlamıştı. Çalışanlara karşı her zaman saygılı olan kız gitmiş yerine saygısız herkesi küçük gören bir kız gelmişti. Bir tek ona ve Sarp'a olan davranışları değişmemişti. Limonataları tepsiye dizip mutfaktan çıkan Eva'nın arkasından bakarak belki de bu nişan ona iyi gelecektir diye düşündü.

Eva girişi geçip dış kapıya geldiğinde elindeki tepsiyle kapıyı açamayacağını anlayınca içeriden kapıyı tepiklemeye başladı. Koray içeriden gelen sesle arkasını dönerken **"Ne oluyor lan!"** diyerek kapıya yöneldi. Sanki içeride birine saldırıyorlar gibiydi. Hemen silahını alıp cebindeki anahtarla kapıyı açarak içeri daldı. Karşısında elinde tepsiyle dikilen Eva'yı gördüğünde **"Yine mi sen?"** dedi.

Eva kendine silah doğrultmuş adama bakarken **"Sen manyak mısın be, alt tarafı bir limonata ikram edeceğim diye beni vuracak mısın?"** dedi.

Koray onun dedikleriyle silahını indirirken **"Öküz gibi kapıyı tekmeleyeceğine seslenseydin böyle olmazdı birine saldırıyorlar sandım."** dedi.

Eva onu geçip dışarı çıkarken **"Doğru onca korumayı geçip içeride bize saldırıyorlar."** diye homurdandı. Dışarıda kimseyi göremeyince **"Sarp nerede?"** dedi.

Arkasından gelen Koray tepsideki limonatanın birini alarak, **"Senin oğlan başka göreve verildi."** dedi. Dediklerinden bir şey anlamayan Eva, ona dik dik bakınca, **"Yani artık senin tek koruman benim."** diye açıkladı Koray.

Bu değişim Eva'nın hiç hoşuna gitmemişti. Sinirle elindeki tepsiyi yere fırlatmak isterken sakın kalmaya çalışarak, **"Sen benim korumam değil, bekçi köpeğimsin. Hem kim sana bu görevi verdi?"** dedi.

"Valla bana söylenme boşuna bende emir kuluyum git derdini babana anlat." Diyen Koray'a daha fazla katlanamayan Eva arkasını dönerek içeri girdi. Eğer başka planları olmasa çoktan hesap sormak için babasını aramıştı ama şimdi zamanı değildi. Sarp'tan başka koruma kabul etmeyeceğini bildiği halde böyle bir şey yapmasına şaşırmıştı. Sarp'a döktüğü limonatayı kendi içerken diğerine de cebindeki ilacı döküp salladı. Tepsiyi girişteki masanın üstüne koyduktan sonra merdiven boşluğunda garaja giden kapının yanındaki kamera odasına girdi. İçeride oturan korumaya **"Merhaba."** derken koruma karşısında Eva'yı görünce hızla yerinden kalkıp, **"Buyurun Eva hanım bir şey mi istemiştiniz?"** dedi.

Eva adama gülümseyerek, **"Yok, size limonata getirdim."** dediğinde adam teşekkür ederek limonatayı alırken Eva da kendininkini yudumlamaya başladı. Onun bu haline şaşırان koruma elinde bardakla öyle dikilirken Eva, **"Hadi ama içsenize yoksa limonata sevmez misiniz?"** dedi.

"Yok, yok severim." diyerek bardağından bir yudum alan adam yerine otururken Eva'ya baktı.

Eva adama gülümseyerek **"Beğendiniz mi?"** diye sorduğunda adam **"Beğendim efendim çok teşekkür ederim."** derken ikinci yudumunu da almıştı. Eva adamın bardağı yarılacağından emin olduktan sonra **"Size afiyet olsun."** diyerek odadan çıktı.

Kapının önünde bir süre beklerken tırnaklarını yememek için çaba sarf ediyordu. Adrenalin tüm bedenini ele geçirmişti. Her an yakalanma korkusuyla beklerken on dakikanın dolduğunu görerek tekrar içeri baktı. Adamın kendinden geçmiş olduğunu görünce hemen bahçe ve garaj kapısının otomatiğine basarak odadan çıkıp garaja doğru koşmaya başladı. Koridorun sonundaki kapıdan garaja geçer geçmez arabasının kilidini açarak içine bindi. Motoru çalıştırırken garaj kapısının önünde kafasını içeri uzatmış bakan Koray'ı görünce araba çalışır çalışmaz gaza bastı. Önünü kesmeye çalışan Koray'a aldırmadan direk sürünce Koray arabanın önünden son anda kurtulmuştu. Lanet olsun az önce az kalsın birini eziyordu.

Giriş yolunda hızla kapıya ilerlerken kapıların kapanmak üzere olduğunu görünce bir küfür savurup gaza daha çok bastı. Kapıdan çıkar çıkmaz direksiyonu sağa kırmazsa önündeki uçurumdan aşağıya uçabilirdi. Kapıların kapanmasına az kala kapıdan geçerken direksiyonu kırdığı için arkayı sol taraftaki kapıya çarpmıştı. Ani direksiyon değişimiyle arabanın arkası sola doğru kaymış arka tekerler yolda kayarak uçurumda boşlukta dönmüştü. Eva uçuruma düşmenin korkusuyla gaza basıp direksiyonu sola kırarak arabayı yola soktuğunda derin bir nefes almıştı. Malikânedan uzaklaşırken az önce yaşadığı heyecanla çığlık atıp, **"İşte bu be!"** diye bağırды. Eğer arabayı son anda toplayamasaydı uçurumun dibini boylamıştı. Korkuyla bedeni titrerken sonuçta düşmedim diye kendini avuttu. Yaşadığı heyecanın coşkusuyla yaptığıının ciddiyetini fark edemedi.

Şehre geldiğinde her zaman gittiği alışveriş merkezinin garajına girerek arabayı park etti. Hemen yukarı çıkıp mağazanın birine girerek üzerine değişik giysiler aldı. Diğer bir mağazadan da bir şapka aldıktan sonra üzerindekiyi değiştirip alışveriş merkezinin çıkışına yöneldi. Her haftanın aynı günü gittiği araba kiralama firmasından yeni bir araba kiralarak yola çıktı.

Yol üstündeki başka bir alışveriş mağazasından kitap ve oyuncak alışverişi yaptı.

İlk adres her zaman huzur eviydi. Huzur evine geldiğinde arabayı park ederek bagajdan kitapları alıp kapıya doğru ilerledi. Her geldiğinde onu karşılayan Nil hemşire dışarı çıkarak, **"Hoş geldin."** dedi. Ona gülümserken, **"Hoş bulduk Nil nasılsın?"** diye sordu samimi bir sesle.

Nil her hafta onları ziyaret eden bu güzel kıza bakarken hakkında çıkan haberlere inanmakta zorlanıyordu. Diğer hemşireler kızın hakkında atıp tutarken o hepsini susturmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Düşüncelerine ara vererek, **"İyiym Eva, sen nasılsın bugün gecikince gelmeyeceksin sandım."** dedi.

"Teşekkürler iyim, sence ben büyükannemi hiç yalnız bırakır mıyım?" Derken içeri girmişlerdi.

Nil, **"Bırakmazsın."** derken Eva lobideki görevliyle konuşan iki hemşireyi fark etti. Bakışlarını gizlemeden onu izliyor, sessizce konuşuyorlardı. Şüphesiz hakkında dedikodu yapıyorlardı.

Onlara aldırmadan Nil'e dönerek, **"Uyanık mı?"** diye sorduğunda Nil **"Uyanık sabahtan beri seni bekliyor."** diyerek Eva'yı merdivenlere yönlendirdi. Birlikte Yasemin Hanımın odasına geldiklerinde Nil, **"Ben sizi yalnız bırakayım sonra görüşürüz."** diyerek yanından ayrıldı.

Yasemin Hanım huzur evinin yetmiş beş yaşlarında felç geçirdiği için yürüyemeyen sakinlerinden biriydi. Eva onunla üç yıl önce huzur evine ilk geldiğinde tanışmıştı. O günden beri her hafta gelir, ona kitap okur, bazen dışarıdan getirdiği kekleri yedirir, bazen de bahçeye çıkararak piknik yaparlardı. Çok seviyordu Yasemin Hanımı. O hiç büyükanne, büyükbaba sevgisi tatmadığı için onda tadıyordu hepsini. Annesinin ailesiyle hiç tanışmamıştı. Babaannesi ise o çok küçükken ölmüştü. O yüzden Yasemin Hanım da büyükanne özlemini giderirken Yasemin Hanım da Eva'yı sahip olamadığı torunu olarak görüyordu. Yasemin Hanım'ın kimsesi yoktu. Hiç evlenmemiş ailesi de o daha gençken ölmüştü. O yüzden Eva onu ziyaret etmeyi hiç aksatmazdı.

Kapıyı çalarak kafasını içeri uzattığında Yasemin Hanım elindeki örgüden kafasını kaldırarak Eva'ya gülümsedi. **"Gelebilir miyim büyükannem?"** diyen Eva'ya **"Gel güzel kızım gel özledim seni."** diyerek örgüyü bırakıp ona sarılabilmek için kollarını açtı.

Eva koşarak yanına gidip yaşlı kadına sarılırken o mis gibi anne kokusunu içine çekti. Huzur bulduğu kolların arasında bir süre kaldıktan sonra geri çekilerek, **"Sana yeni kitaplar getirdim."** dedi.

"Oh iyi ki getirdin güzel kızım, diğerleri bitmişti. Sağ olsun Nil hemşire bana okuyarak bitirmeme yardım etti."

Eva poşetin içinden bir kitap seçtikten sonra **"E o zaman ben başlayayım Nil de devamını getirsin."** diyerek çıkardığı romanı okumaya başladı.

Romanı sanki bilerek seçmiş gibi aynı onun durumunu anlatıyordu. Tek fark romandaki karakter kırsal bir alanda yaşayan töre ile evlendirilen bir kızdı. Kızı zorla evlendirdikleri bölüm geldiğinde canı sıkılarak romanı kapattı.

Yasemin Hanım, Eva'nın sıkıntısını fark ederek, **"Hayırdır kızım niye canın sıkıldı beğenmedin mi romanı."** dediğinde Eva oflayarak, **"Yok büyükannem ya."** diyip saate bakarak **"Bugün fazla vaktim yok da ondan kapattım."** dedi.

"Öyle olsun bakalım. O kıskanç hemşireler yine hakkında konuşuyorlardı geçen. Bu ara evden çıkmamışsın." Diyen Yasemin Hanım'ın sesi endişeliydi.

Eva hemşirelere lanet ederek, **"Evet canım dışarı çıkmak istemedi."** diye geçiştirdi.

Yasemin Hanım'ın sorgusundan kaçmak için hemen yağa kalkıp, **"Büyükannem ben çıkıyorum bir isteğin var mı?"** dedi. Yasemin Hanım ona çocuksu bir gülümsemeyle bakarken, **"Önümüzdeki hafta geçen getirdiğin pastalardan getirsene."** dedi.

Eva gülerek eğilip onu öptü. **"Getiririm tabi sen yeter ki iste..."** dedikten sonra vedalaşarak odadan çıktı.

Merdivenlerden aşağı incekken aşağıda onun hakkında konuşan hemşireleri duyunca olduğu yerde durdu. Hemşirelerden biri, **"Kız resmen zengin orospusu her gece farklı bir erkeğin altına yatıyormuş."** dedi. Bir diğeri ise **"Bence buraya sırf yaptığı günahları affettirmek için geliyor."** diyordu. Nil hepsine kızarak **"Başka dedikodu malzemesi bulamadınız mı? Size ne kızın hayatından."** dediğinde diğerleri **"Aman sende anca onu koru."** diyerek dağıldılar.

Eva durduğu yerden aşağı inerek Nil'in arkasından **"Beni korumana gerek yoktu."** deyince Nil korkuyla yerinden sıçradı. **"Ödümü patlattın Eva, duydu mu?"**

Eva başıyla onaylarken, **"Benim için arkadaşlarıyla kavga etme."** dedi. Nil, **"Onlar benim arkadaşlarım değil dedikodu yapmaktan başka bir**

şey bilmiyorlar." dediğinde Eva **"Neyse ben gidiyorum yine görüşürüz."** diyerek huzur evinden ayrıldı. Moral bozukluğuyla yola çıktı. Aslında yıllardır hakkında söylenen her şeyi kulak ardı etmesini öğrenmişti ama son zamanlarda duydukları ağrına gitmeye başlamıştı. Artık olmadığı biri gibi davranmanın altında eziliyordu.

Eva gideceği yeri düşünerek moralini yükseltmeye çalıştı. Toprak'ın karşısına bu şekilde çıkamazdı. Toprak her hafta yetimhanede ziyaret ettiği çocuklardan biriydi. Henüz üç yaşındaydı ama büyümüşte küçülmüş gibiydi. İki sene önce ailesini trafik kazasında kaybettiği için buraya getirilmişti. Eva onu ilk gördüğünde Toprak daha yeni yürümeyi öğreniyordu. Kısa sürede bu minik kalbinde koca bir yere sahip olmuştu. Yetimhaneye gittiğinde diğer çocuklarla da vakit geçiriyordu ama Toprak ile özel olarak ilgileniyordu.

Yetimhaneye geldiğinde arabanın camını açıp onun ziyaretlerine alışkın olan güvenliğe selam verdi. Kapıların açılmasını bekledi ancak kapılar hemen açılmadı. Bu arada güvenlik yanına gelmişti. Kafasını kaldırıp **"Bir sorun mu var?"** diye sorduğunda adam sıkıntılı bir yüzle **"Üzgünüm Eva Hanım artık buraya gelemezsiniz."** dedi.

Eva kaşlarını çatarken kapıyı açıp arabadan indi. Bir adım geri çekilerek ona mesafe tanıyan güvenliğe, **"Ne demek istiyorsunuz?"** diye sordu.

"Müdür bey artık yetimhaneyi ziyaret etmenizin uygun olmadığını bildirdi. Çocuklar her hafta sizi ümitle bekliyor, özellikle Toprak bir gün sizin onu alacağınızı düşünerek evlatlık almaya gelen ailelerle görüşmek dahi istemiyor."

Adam konuşmaya devam ederken Eva arkasındaki arabaya yaslandı. Gözleri dolarken, **"Ama ben Toprak'ı görmezsem yapamam."** diye mırıldandı.

"Üzgünüm Eva Hanım. Sizi içeri alamam." diyen güvenlik onu orada öylece bırakarak uzaklaşmaya başladığında Eva **"Lütfen bari onlar için aldıklarımı vermeme izin verin."** dedi.

Adam ona dönerken, **"Bize bırakın, biz çocuklara iletiriz."** dedi. Eva dalgın halde arabanın arkasına ilerledi. Bagajı açıp içindeki poşetleri ararak adama uzatırken bir tanesini ayrı tutarak, **"Bu Toprak'ın. Onu çok sevdiğimi söyler misiniz?"** dedi.

Adamın dudakları düz bir çizgi halini alırken kafasını iki yana salladı. **"Bunların sizden geldiğini bilmezlerse daha iyi olur."** dediğinde Eva derin bir nefes almak zorunda kaldı.

Güvenlik yanından ayrıldığında arabaya binip oradan uzaklaştı. Hızla arabayı kiraladığı yere gidip teslim etti. Kendi arabasına bindiği an hıçkırıkları serbest kaldı. Arabayı çalıştırıp yola çıktığında daha da kötüleşmişti. Bir daha Toprak'ı göremeyeceğini düşünmek nefesini kesiyordu. Yol boyunca titreyen elleriyle direksiyona hâkim olmakta zorlandı. Vücudu yeni bir krize teslim olmak üzereydi.

Evren'in evine geldiğinde hemen arabadan inip kapıya koştu. Bedeni titrerken nefesi daralmaya başlamıştı. Kapıyı çalarken yerinde duramıyor olduğu yerde sallanıyordu. Evren kapıyı açtığında Eva'nın kollarına yığılması bir olmuştur. Evren bir kolunu onun beline sarıp diğerini dizinin altından geçirdikten sonra kucağına aldı. **"Tamam, geçti!"** derken kapıyı kapatarak Eva'yı üst kattaki odasına taşıdı. Eva'nın titreyen bedenini yatağa yatırdıktan sonra tişörtünü çıkartarak eşofman altıyla kaldı. Eva'nın üstündekileri de çıkardıktan sonra onu göğsüne çekip sıkıca sarıldı. Eva kollarını onun çıplak tenine sarıp yüzünü göğsüne gömdüğünde Evren onun biraz sakinleştiğini hissetmişti. Eva'nın titremesi geçene kadar bekledikten sonra o uykuya daldığında Evren de gözlerini yumup yorgun bedenini uykuya teslim etti.

SÖZDE NİŞANLI - YENGE

Eva dışarıdan gelen seslerle gözlerini açtığında bulunduğu yeri hatırlamaya çalışırken birkaç defa gözlerini kırptırdı. Etrafına baktığında Evren'in odasında olduğunu görünce olanları hatırladı. Gözleri dolarken evin içinden gelen bağırışma sesleriyle yataktan kalktı. Hızla üstüne Evren'in gömleğini geçirip odadan çıktı. Koridoru geçip merdivenden bir iki basamak inmişti ki karşısında gördüğü manzarayla şok oldu. Evren ile Bora birbirlerinin boğazına sarılmış, Evren'in burnundan kan sızıyordu. Koray ise kapının önünde ellerini göğsünde bağlamış onları izliyordu. Goril niye bakacağına onları ayırmıyordu.

Merdivenlerden koşarak aşağıya indi. Bora ile Evren'in yanına geldiğinde, **"Ne yapıyorsunuz siz?"** diye bağırdı. Eva'nın gelişiyle Evren ile Bora birbirlerinin boğazlarına sarılı olan ellerini daha da sıkarken aynı anda **"Kim bu adam Eva?"** diye bağırdılar. Eva onların arasına kollarını uzatıp ayırmaya çalışırken Bora göz ucuyla Eva'nın üstündeki gömleği görmüş öfkeyle kükremişti. Birden Evren'i iterken Eva'nın kolunu yakalayıp, **"Sen hiç mi akıllanmazsın lan orospu?"** diye bağırdı.

Eva ne diyeceğini bilemez bir şekilde donarken Evren, **"Lan sen kime orospu diyorsun köpek?"** diye bağırarak Bora'ya saldırdı. Koray sonunda izlemekten vazgeçerek Evren'i tuttuğunda Bora, Evren'e **"Sen kim oluyorsun lan"** diye

bağırırken, kapıdan bir kız sesi **"Eva'nın abisi oluyor"** dedi. Herkes gelen sesle kapıya dönerken, Bora hayretle, **"Buket!"** demiş, Buket **"Bora!"** diye bağırmıştı. Şimdi soru sorma sırası Eva ile Evren'e gelirken ikisi de aynı anda **"Siz tanıyor musunuz?"** deyince Koray, **"Burası iyice pembe diziye döndü arkadaş."** dedi.

Biraz sonra hepsi sakinleşmiş ve salondaki koltuklarda oturuyordu. Eva, Evren'in nişanlısı Buket ile Bora'ya bakarak, **"Siz nereden tanışıyorsunuz?"** diye sordu.

Buket ona gülümserken, **"Yetimhaneden!"** dediğinde Eva gözlerini irice açarak Bora'ya dönüp **"Sen yetimhanede mi büyüdün?"** diye sordu. **"Evet"** diye cevaplayan Bora'nın sesi duygusuzdu. Evren **"İyi de ben seni hatırlamıyorum."** dediğinde Bora cevap vermeden Buket **"Bora sen gelmeden önce on sekiz yaşına girdiği için yetimhaneden ayrılmıştı."** diyerek açıkladı.

Evren ile Buket yetimhaneden tanışıp birbirlerini sevmişlerdi. Yıllardır birlikte yaşıyorlardı. Evren onunla tanıştığı ilk yıllar Bora adında bir çocuktan bahsettiğini hatırlıyordu. Bora ile bu şekilde karşılaşmak ise kaderin bir cilvesi olmalıydı.

Bora, Evren ile Eva'ya bakarak, **"Biri bana bu kardeş olayını açıklasın, bildiğim kadarıyla Tamer Bey'in bir oğlu yok."** dedi. Evren, Tamer Bey'in adını duyunca yüzünü buruşturup **"Allah korusun."** diyerek Tamer Bey'e olan düşmanlığını belli etti.

Eva abisini duymazdan gelerek, **"Annemiz bir, babalarımız ayrı."** diyerek açıkladı.

Bora bu sefer Evren'e dönerek **"Yetimhaneye nasıl düştün o zaman."** dediğinde Eva'nın elleri titremeye başladı. Evren onun elini tutarak **"Düştüm işte bir şekilde boş ver."** dedi. İkisi de hâlâ bu durumla nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlardı. Çok değil Eva da dört sene önce bir abisi olduğunu öğrenmişti. O her şeyden habersiz ailesiyle mutlu bir hayat yaşarken Evren yetimhanelerde büyümüşü.

Bora'nın araştırması gereken bir konu daha çıkmıştı. Eva'nın hayatındaki sırları gün geçtikçe daha çok merak etmeye başlamıştı. Hepsini öğrenmek istiyordu ve öğrenmeye kayıp olduğu saatlerde nerede olduğunu öğrenmekle başlayacaktı. Ayğa kalkıp, **"Üzerini giyin de gidelim."** dedi.

Evren de kalkarak, **"Ama sen hâlâ Eva'nın nesi olduğunu açıklamadın,"** dediğinde Bora gözünü Eva'dan ayırmadan **"Nişanlısım."** dedi.

Eva'nın yüzü sinirle kızarken, **"Hayır değil"** diye itiraz ettiğinde Evren kardeşine dönerek **"Neler oluyor?"** dedi.

Eva kendi gözleriyle aynı olan gözlere bakarak, **"Babam nişanlanmamızı istiyor."** dedi. Evren ile Eva birbirlerine çok benziyorlardı. İkisi de annelerine çekmiş sarışın mavi gözlüydüler. Evren biraz daha uzundu ama birlikte görüldüklerinde ikiz olduklarını düşünenler bile oluyordu.

"O yüzden mi bugün kötüydün." dedi kardeşinin omuzlarından tutup kafasını eğerken.

Eva kafasını iki yana sallarken akmak için uğraşan gözyaşlarını geri göndermeye çalışıyordu. Evren ensesinden tutup onu göğsüne bastırırken, **"Merak etme ben yanıdayım istersen burada kalabilirsin."** dedi.

Bora karşısındaki duygusal ana rağmen itiraz ederek, **"Kalamaz."** dediğinde Evren sert bir şekilde **"Sen bu konuda söz hakkına sahip değilsin."** dedi.

Bora gergince gülerken, **"Bak, bana zorluk çıkarma. Şimdi gitmemiz lazım. Kardeşinle daha konuşmamız gereken çok şey var."** dedi.

Bora'nın ses tonundan Eva evden kaçışıyla ilgili ciddi bir konuşma yapacaklarını anlamıştı. Evren'den ayrılarak, **"Sorun değil Evren, eve gitsem iyi olacak."** dedikten sonra üzerini giyinmek için odaya çıktı. Arkasından gelen Evren kapıyı kapatarak, **"Neler olduğunu anlat."** dediğinde kıyafetlerini giyerken son zamanlarda olanları ayrıntıya girmeden anlattı. Bitirdiğinde Evren **"Hemen o evden eşyalarını toplayıp yanıma taşıyorsun, o yaşlı bunağın daha fazla saçmalamasına katlanamam"** dedi.

Eva abisine sarılarak, **"Teşekkür ederim Evren ama yapamam, her şeye rağmen o benim babam."** dediğinde Evren hayretle **"Ne yani zorla"**

istemediğin bir adamla evlenecek misin?" diye sorunca Eva gülerek **"Sen kardeşini hiç tanımadın mı?"** dedi.

Tanıdıyordu dört yıldır sürekli beraberlerdi. Karşılarına çıkmadan da iki yıl gizli gizli kardeşini izlemişti. Yüz ifadesinden sinirli mi, üzgün mü, düşünceli mi olduğunu anlar, istemezse hiçbir şeyi zorla yapmayacağını bilirdi.

Bu yüzden iç rahatlığıyla, **"Tamam git ama dikkatli ol."** dediğinde, Eva onu yanağından öperek **"Merak etme."** dedi.

İki kardeş yukarıda anlaşırken aşağıda Koray, **"Ya bir şey sorabilir miyim neden çıplak yatıyorlar."** diye sabahdan beri aklında gezen soruyu ortaya attı. Yani kendisinin kardeşi yoktu ama olsa da kardeşiyle çıplak yatmazdı.

Koray, Bora'nın aklındaki soruya da tercüman olmuştu. İkisi de merakla Buket'e döndüğünde Buket kısa açıkladı.

"Eva'nın psikolojik bir rahatsızlığı var, annesi öldükten sonra post travmatik stres bozukluğu sonucu krizlere giriyor. Krize girdiğinde onu tek sakinleştirebilen de Evren. İlk zamanlarda krizleri çok kötüydü. Daha sonra bizim yanıımızdayken krize girdiğinde Evren'in ona iyi geldiğini fark ettik. Hastaneye kaldırılmadan krizi atlatabilirdi. Fazla yıpranmadığında yanında olması yetiyor. Eğer krizi artacak gibi olursa Evren'in sıcaklığına ihtiyaç duyuyor. Doktorlar annesinin sıcaklığını aradığını söylemişlerdi." diyerek onları bilgilendirdi.

Koray, **"Çok ilginçmiş gerçekten."** derken Bora **"Krizler ne kadar kötü oluyor."** dedi. Hastalığı çok yakından biliyordu ki o krizlerin büyüklüğünü de tahmin edebiliyordu.

Buket, **"İki yıldır azalmıştı bazen oluyordu ama son zamanlarda yaşadıkları ağır gelmiş olmalı."** dedi Bora'ya imayla bakarken.

Bora, Eva'nın hakkında yeni bilgiler öğrendikçe ona olan davranışlarını ölçmeye başlamıştı. Bunu öğrendikten sonra ona eskisi gibi sertte davranamazdı. Her an kriz geçirecek korkusuyla ona nasıl bağırabilirdi ki. Onu düşüncelerinden sıyıran Eva'nın, **"Gidelim."** demesi oldu. Kafasını kaldırıp ona baktıktan sonra kapiya ilerlediğini gördüğünde o da arkasından ilerledi.

Çıktıklarında Eva'nın kolunu tutup durdurarak, **"Anahtarlarını Koray'a ver."** dediğinde Eva kaşlarını çatarken **"Kendi arabamla gidebilirim."** dedi.

Koray araya girerek, **"Yenge lütfen ya senin araba harika, bir kere daha sürmeme izin ver."** dediğinde Eva sinirle ona bakarak **"Yenge ne ya, yenge ne salak, ne yengesi..."** diye bağırdı. Bu adamı aslında sevmiştii ama böyle konuştii mu onu vurası geliyordu.

Koray ellerini havaya kaldırarak, **"Tamam, kızma ama senin bu gün yaptığın hareketi bende denemek istiyorum lütfen anahtarı ver. Ne güzel bir sürüştü o ya seni izlerken hızlı ve öfkeliyi izler gibiydim."** dedi.

Eva gündüz kaçışını hatırlayınca Bora'dan az sonra yiyeceğı azarı hatırladı. Fazla uzatmadan anahtarı cebinden çıkarak ona fırlattı. **"Çok sağ ol yenge!"** diyen Koray'a öldürücü bakışlar atarken onları sessizce dinleyen Bora kolundan çekerek onu kendi arabasına yönlendirdi.

Sessizlik içinde geçen yolculuk sırasında Eva etrafına bakınca malikâneye gitmediklerini fark ederek, **"Nereye gidiyoruz?"** diye sordu.

Bora ona bakmadan, **"Bu akşam için bana bir sözün vardı unuttun mu?"** dediğinde Eva saate bakıp on olduğunu görünce **"Akşam yemeğı için geç bir saat"** dedi.

"Evet, seni bulmak için uğraşırken yemek aklıma gelmedi kusura bakma."

Aldığı cevapla Eva sesini çıkaramadı. Çünkü konuşursa Bora daha fazla sinirlenecekti.

Zaten hâlâ ona neden hesap sormadığını merak ediyordu. O bir restorana gideceklerini düşünürken iki katlı bahçeli bir villanın önünde durdular. Bora arabadan inip bahçe kapısını açtıktan sonra tekrar gelip aracı içeri soktu. Eva karşısındaki eve bayılmıştı. Çatı katlı çok güzel bir evdi. Zaten küçüklüğünden beri çatı katlarına hayranlığı vardı. Arabadan inerek etrafını incelemeye başladı. Bahçesi de çok güzeldi duvarların etrafı ağaçlarla kaplıydı. Ağaçlar o kadar yüksekti ki dışarıdaki evleri ağaçlardan göremiyordu. Duvarlar yetmezmiş gibi ağaçlar tarafından da korunuyor gibiydi. O etrafını izlerken Bora evin kapsını açarak, **"İçeri girmeyi düşünüyor musun?"** dedi. Eva onun sesiyle kendine gelip kapıya doğru gitti.

İçeri girdiğinde sol tarafta bütün duvarı kaplayan portmanto vardı. Bora ceketini çıkarıp oraya astıktan sonra içeri geçince onu takip etti. Evin dışarısı kadar içerisi de bir harikaydı. Tam karşısı komple cam kaplıydı. Ortadaki cam kapılar dışarıdaki havuza ve bahçeye açılıyordu. Camın önünde ise büyük bir beyaz yemek masası bulunuyordu. Sağ tarafında yukarı çıkan bir merdiven vardı. Onun yanındaki boşluktan ileri baktığında ise sağ duvardaki şömine dikkat çekiyordu. Önünde bir tane beyaz post onun önünde de çok rahat görünen büyük siyah bir koltuk vardı. Sol tarafında ise bütün duvarı kaplayan plazma ile karşısına yerleştirilmiş salon takımı vardı. Bora plazmanın oradaki bir kapıdan içeri girince onu takip etti. Burası çok güzel bir mutfaktı. Salon gibi burası da siyah beyaz döşenmişti. Bütün dolaplar ve tezgâh siyahken köşede bulunan masa ve L koltuk beyazdı.

Bora arkasını döndüğünde merakla evi inceleyen Eva'yı görünce ona evi gezdirmek istedi. Yanına gidip elini tuttu. **"Gel sana evi gezdireyim"** Dedikten sonra Eva'yı peşinden sürüklemeye başlamıştı. Salona girdiklerinde, **"Burayı gördün zaten."** deyip merdivenleri tırmandı. Üst katta üç yatak odası vardı. Odaların hepsinde banyo bulunuyordu. Oradan kısa bir merdiven daha çıktıklarında Bora karşılarındaki tek kapıyı açtı. Eva içeri girdiğinde ağız hayretle açılmıştı. Burası o çok merak ettiği çatı katıydı ve harika döşenmişti. Karşısı salonda olduğu gibi komple cam, camın önünde bir sehpa ile iki tane tek kişilik koltuk vardı. Odanın tam ortasında kocaman bir yatak bulunuyordu. Yatağın üstündeki çatının bir bölümü camdı. Eva farkında olmadan oraya giderek yukarı baktı. Yıldızlar çok güzel görünüyordu. Sol tarafına döndüğünde orası da cam kaplamaydı ama aynı zamanda camdan bir bölme oluşturulmuştu. İçine dikkatli baktığında burasını banyo olduğun fark ederek kızardı. Kim camdan duvarı olan bir banyo yaptırırdı ki. Aşağıdaki odalardaki banyoda duş kabin varken burada büyük bir küvet vardı aynı zamanda jakuzi olduğu da belliydi. Yanında klozet ile lavabo ise çıktıkları kapının duvarına monte edilmişti. Bu odada mahremiyet diye bir şey yoktu.

Bora onu bu odaya çıkardığına pişman oldu. Eva'yı her gördüğünde arzuluyordu şimdi bu oda da olduğunu bilmek onu daha çok istemesine sebep olmuştu. Bora bu evi yıllardır bir gün ülkesine döneceğinin hayaliyle her metre karesini kendi zevkine göre yaptırmıştı. Eva'yı bu evde görmek onun buraya ait olduğunu düşündürmüştü. Arkasından yaklaşıp ellerini beline sarıp kendine çekti. Eva'nın heyecanlandığını hızlanan nefesinden fark etmişti. Saçlarının kokusunu içine çekerken, **"Beğendin mi?"** diye sordu. Onun beğenip beğenmediğini neden önemseydiğini bilmiyordu ama vereceği cevabın olumlu olmasını istiyordu.

Eva, Bora'nın sorusunu duymuştu ama cevap veremiyordu. Heyecandan sık nefes alıp vermeye başladığında ona böyle tepki veren vücuduna lanet etti. Bora ona her dokunduğunda bu kadar heyecanlanması iyi değildi. Buradan hemen çıkması gerektiğini bilecek kadar kendindeydi. Bora'nın onu saran kollarından kurtulmalı evliliği düşünmediği bir adamla daha ileriye gitmemeliydi. Bu işleri daha da çıkmaza götürürdü. Boradan uzaklaşıp kapıya yönelerek, **"Beğendim."** dedi. Heyecandan dizleri titriyordu ama bir an önce yatak odasından çıkmalıydı.

Bora, Eva'yı takip ederek odadan çıktı. Konuşacak konuları olmasa onun bu odadan çıkmasına izin vermezdi. Aşağı kata indiklerinde mutfığa geçerek dolaptan salata için malzeme çıkardı. Tabak almak için arkasını döndüğünde Eva'nın onu izlediğini gördü. Tabak alırken, **"Geç olduğu için hafif bir şey hazırlayacağım aç mısın?"** diye sordu.

Sabahtan beri hiçbir şey yemeyen Eva'nın karnı kazanıyordu. Hafif bir şey değil önüne kuzu koysalar onu bile yerdı. Onaylayarak kafasını sallarken Bora'nın yan tarafında bulunan koltuğa doğru yöneldi. Bora birden kolundan tutup çekince yalpalayarak tezgâha tutundu. Ona baktığında Bora, **"Nereye gittiğini sanıyorsun bana yardım et."** dedi. Eva onun söylediğine gülerken, **"Saçmalama ben bıçak tutmayı bile bilmiyorum."** dediğinde Bora onun gülüşüne kapılmıştı, bu kızın her hareketi günaha davetti.

Bora kafasını iki yana sallarken, **"Seninle evlenmeyi tekrar düşünmeliyim."** dediğinde Eva'nın gözleri kısıldı. Eva onunla evlenmeyi düşünmüyordu ama dediği kadınlık gururuna dokunmuştu. Hemen burnunu dikleştirerek, **"Ver şunu, sen yapabildiğine göre o kadar zor olmasa gerek."** dedi. Eva'nın bilmediği şey ise Bora'nın mutfakta usta aşçılara taş çıkartacak cinsten yetenekli olduğuydu.

Bora hiç itiraz etmeden elindeki bıçakla kesme tahtasını Eva'nın önüne koyup marul ve domatesi de tahtanın üstüne bıraktı.

Eva önündeki malzemeye bakarken, **"Peki..."** diyerek bıçağı eline aldı. Önce marulları alarak kesmeye başladı. Gayet iyi gidiyordu yani sanki biraz büyük oluyordlardı ama iyiydi.

Bora ise dolaptan ton balığını çıkarttıktan sonra ellerini göğsünde birleştirerek tezgâha yaslanmış Eva'nın pes etmesini bekliyordu. Ama inatçı kız pes edecek gibi değildi. Marulların işkencesi bitip sıra domateslere geldiğinde Eva önüne gelen saç sıkıntıyla üflendi. Bora ona gülerek saçını önünden alıp kulağının arkasına sıkıştırdığında Eva ona şaşkınca baktı. O sıra elindeki bıçak kayarak

parmağını kesmişti. Eva çılgık atarak elindekileri fırlatırken kanayan parmağını ağzına götürerek emmeye başladı. Bora, **"Gerçekten beceriksizsin."** diyerek Eva'nın elini ağzından çekip lavabonun altına tuttu. Parmağını temizledikten sonra yarayı kontrol etti. **"Fazla derin değil."** diyerek çekmecedan yara bandı çıkararak parmağına sardı.

Bora'nın onunla ilgilenmesini izleyen Eva parmağının acısını unutmuştu. Yarasıyla ilgilenirken ne kadar da tatlı görünüyordu. Kalbinin bu kadar hızlı atması normal miydi?

Bora kafasını kaldırdığında iki inatçı mavi göz çakıştı. Aralarında oluşan etkileşim gözle görülecek cinstendi. Bora, Eva'nın elini bırakıp arkasına dönerek bu anı bozdu. **"Bence senin oturman daha hayırlı, girisini ben hallederim."**

Eva ona itiraz etmeden ilk başta oturmak için gittiği koltuğa geçti. Az önce onun doğramak için uğraştığı domatesleri hızlı bir şekilde doğrayan Bora'yı izlerken gömleğinin katladığı kollarından görünen kasları dikkatini çekti. Takım elbisenin içinde ince gibi görünüyordu ama omuzları genişti. Ve gördüğü üzere kaslı kollara sahipti.

Bora salatayı bitirdiğinde onu izleyen Eva'ya dönerek, **"İçecek kırmızı şarap uygun mu?"** dedi. Eva şarabı pek sevmeydi ama itiraz etmeden başıyla onayladı. Onu izlerken büyüüne kapılmıştı bile.

Eva tabakları alırken Bora da şarap ve bardakları alarak peşinden mutfaktan çıktı. Nereye geçeceğini bilemeyen Eva'ya, **"Şöminenin önüne git."** dedi. Eva onun dediğine uyarak oraya gitmişti ama canı koltuğa oturmak istememiş postun üzerine kurulmuştu. Bora da ona uyarak yanına oturdu. Sessizce salatalarını yerken Eva aç olduğu için hemen bitirmişti. İştahı Bora'nın dikkatini çekince, **"Bütün gün aç mı gezdin?"** diye sordu.

Eva son lokmasını da alırken başını sallayarak, **"Yemek yemeye fırsatım olmadı."** dedi. Bora da tabağını kenara koyup bardağını alırken **"Neredeydin?"** diye sordu. Karınları doyduğuna göre asıl konuya geçebilirlerdi.

Eva buna cevap veremezdi ve cevap vermediğinde Bora'nın sinirleneceğini biliyordu. Hemen bir yalan düşünmeliydi ama aklına bir şey gelmiyordu. Sonunda kızları hatırlayarak, **"Arkadaşlarımıyla"** dedi.

Bora'nın çenesi kasılırken yanağında bir damar attı. Arkadaşlarıyla olmadığını çok iyi biliyordu. Çünkü hepsini tek tek kendisi kontrol etmişti. Eva onun yanağında atan damara bakarken gerildi. Bora sinirlenmiş olmalıydı. Sakin olmaya çalışan Bora, **"Eva bir daha sormayacağım neredeydin?"** diye ısrar etti.

Eva bardağını kaldırıp şarabını yudumlarken bardağın arkasına saklanmaya çalışıyordu. **"Söylemek istemiyorum."** diye mırıldandığında Bora sakinliğini bozarak **"Bu sefer kimi altına girmeye gittin lan."** diye bağırды.

Onun bağırışı ve sözleriyle irkilen Eva, elindeki bardağı sıkıca kavradı. Hemşirelerin konuşmaları kulaklarına dolarken herkes hakkımda aynı şeyi söylüyor diye düşündü. Onların öyle düşünmesine sebep olan kendi davranışları olduğundan bu Eva'nın daha da zoruna gitti. Gözlerinden yaşlar süzölmeye başlarken ilk defa kendi yarattığı izlenimden nefret etti.

Bora sakinleşmek için gözlerini kapatırken onun ağladığının farkındaydı. Sesini sakın tutmaya çalışarak şansını tekrar denedi. **"Bir erkekle miydin?"**

Eva başını iki yana sallarken sessizliğini korumuştı. Bora ona inanmıştı ama yine de nerede olduğunu merak ediyordu. Eva'yı eve bıraktığı gün ilk tehdidini aldığı için günlerdir onun dışarı çıkmasına izin vermiyordu. O bunlarla uğraşırken Eva'nın sorumsuz davranışları canını sıkıyordu.

"Peki, evden kaçacak kadar bunaldıysan yanında Koray olması şartıyla dışarı çıkabilirsin." Diyerek Eva'nın gönlünü yapmaya çalıştı. Eva, kafasını kaldırıp kızarmış gözleriyle ona bakarken, **"Sarpla çıkarım."** dediğinde, Bora burnundan soluyarak **"Eva benimle pazarlık yapacak konumda değilsin. Ya evde kapalı kahrısın ya da Korayla çıkarsın seçim senin"** dedi.

Eva **"Tamam."** diyerek kabul ettikten sonra aklına sabah Koray'ın söyledikleri geldi. **"Sarp neden artık beni korumuyor?"** diye sorduğunda **"Ona şirkette ihtiyacımız vardı o yüzden artık yanında olamayacak."** cevabını aldı ancak bu ona pek inandırıcı gelmedi.

Bu kısa açıklama Eva için yeterli olmasa da daha fazlasını sorgulamadı. Eva, Koray'ın nasıl biri olduğunu düşünürken Bora onun kafasında Korayla anlaşp anlaşamayacağını tarttığının farkındaydı. Ama bu iki delinin çok iyi anlaşacaklarından adı gibi emindi. Koray fark ettirmese de Eva'yı sevmiştı.

Sessizce içkilerini içtiler. İkisi de kendi düşüncelerine dalmıştı. Bora bugün öğrendiklerinden sonra Eva'yı daha yakından tanıması gerektiğini düşünüyordu. Hakkında onca haber okumuş ancak hiçbirinde ne üvey abiden ne de krizlerden bahsedildiğini görmüştü.

Eva ise Bora'nın ona her fırsatta bağırmasını düşünüyordu. Mutfakta kısa bir an onunla mutlu olabileceğini düşünmüştü ama az önceki sözlerinden sonra bunun olması imkânsızdı. Kararlıydı onunla evlenmeyecekti. Vücudu gitgide yorgun düşerken elinde bardakla uyuya kaldı.

Bora düşüncelerinden sıyrılıp Eva'ya baktığında uyumuş olduğunu görünce elindeki bardağı alıp kenara bıraktı. Eva'nın boynu koltukta yan dönmüş dudakları hafif aralanmıştı. Saçı yüzünün bir kısmını kapatıyordu. Bora ona doğru eğilip parmağıyla saçını yüzünden çekti. Eva'nın gözleri titreşti ancak açılmadı. Bora parmağının altındaki teni bir süre okşadı. Açıkta kalan boynuna doğru eğilip kokusunu içine çekti. Bedeni daha önce hiç vermediği şekilde tepki verirken iç çekerek geri çekildi.

Eva'yı kucagina alıpyukarı taşıırken gözlerini onun üstünden alamıyordu. Yatak odasının kapısınıaçıp yavaş adımlarla yatağa ilerledi. Eva'yı yatağa yatırdıktan sonraayakkabılarını çıkartıp üstünü örtmek için eğildiğinde sayıkladığını duydu.Kötü bir rüya görür gibi gözlerini sımsıkı yummuş ellerini yumruk yapmıştı."**Anne beni bırakma.**" dediğini duyduğunda Bora onun yanına uzandı. Eva'yıgöğsüne çekerek saçlarını okşadı. Bir süre sonra Eva sakinleştğinde uykusugelen Bora da kalkmaya üşenerek onun yanında uykuya daldı.

SÖZDE NİŞANLI - İSTEMİYORUM

Eva sabah uyandığında huzurlu hissediyordu. Uzun zamandır böyle rahat bir uyku uyumamıştı. Yastığı çok rahattı ondan kaynaklanıyor olabilirdi. Elinin altındaki yastığa biraz daha sarılınca yastığın aslında sert ve sıcak olduğunu fark etti. Bunda bir yanlışlık vardı onun yastığı sert ve sıcak değildi. Yavaşça gözlerini araladığında birinin üstünde yattığını anlamıştı. Hem de tam üstüne, her kimse yorgan gibi örtmüştü adamı. Akşam Bora'nın evinde olduğunu hatırlayınca hemen kafasını kaldırdı. Ellerini Bora'nın göğsüne koyarak doğrulduğunda kafası yana dönmüş derin bir uykuda olduğunu gördü. Karşısındaki manzarayı çok beğenmişti. Adam yakışıklıydı ama uyurken bir bebekten farksızdı. Her zaman sert ve ciddi olan yüzü yumuşamış masum görünüyordu. Eli istemeden yanağına doğru gitti. Parmak uçlarıyla hafif çıkmış sakallarına dokunurken elinin altındaki tenden hoşlanmıştı. Bora'nın sırtındaki eli hareket edince eli olduğu yerde dondu. Düzenli nefesler aldığından emin olmak için onu dikkatle izledi. Bu sırada Bora'nın eli kalçalarını okşamaya başladığında bedeni kasıldı. Adam uykusunda bile sapıktı. Bora'nın diğer elide

hareket edip sırtını okşarken kalçasındaki el daha da sıkılaştı. Eva ne yapacağını şaşırmıştı. Üstelik kasıklarındaki baskı git gide artıyordu. Eğer şimdi kaçmazsa bu işin sonu hiç iyi değildi. Bir bacağına yataktan sarkıtarak kalkmaya çalıştığında Bora'nın sırtındaki eli belini kavrayarak onu sabitledi. Lanet olsun kurtulmaya çalışırken daha kötü bir duruma düşmüştü. Adamın üstünde ata biner vaziyette oturmuş kalmıştı. Oflayarak alnını göğsüne yaslayıp sakinleşmeye çalıştı. Onu uyandırmadan gitmek istiyordu ama bu pek mümkün değil gibiydi. Bora altında kıpırdayarak iki eliyle kalçalarını tutup onu kendine bastırdı. Eva şimdi onu tam kasıklarında hissetmişti. İster istemez kendisinde uyarılırken Bora'nın uykusunda gerçekleştirdiği performansla hayran kaldı. Bu adam gerçekten her an ilişkiye hazır. Daha fazla dayanamayan Eva elini Bora'nın göğsüne koyup kalçasını kaldırmaya çalışınca kendini bir anda onun altında buldu. Eva gözlerini sonuna kadar açarak karşısında arzudan koyulaşmış mavilere baktı.

Bora uykunun kalınlaştırdığı sesiyle, **"Bir yere mi gidiyordun?"** dediğinde Eva şaşkınlıkla kekeleyerek **"Şe- şey be - ben sabah oldu eve gitmem lazım."** dedi.

Bora, **"O kadar kolay değil."** diyerek dudaklarını birleştirdiğinde ne yapacağını bilemeyen Eva karşılık veremiyordu. Beyni kırmızı alarm vermiş durumdaydı. Borayla şu an evde yalnız ve yataktaydı. Hareketlerinden anladığı kadarıyla da bu masum bir öpücükle kalmayacaktı. Eva bunları düşünürken Bora, Eva'nın karşılık vermemesine sinirlenerek alt dudağını dişleyip karşılık vermesi için teşvik etmeye çalışıyordu. Eva karşılık vermeyince elini Eva'nın kasıklarına götürerek okşamaya başladı. Eva kasıklarında hissettiği elle tamamen uyarılınca dudakları aralanarak inledi. Fırsatı kaçırmayan Bora, Eva'nın ağzını diliyle işgal etmişti. Eva artık dayanamayarak karşılık vermeye başladığında Bora öpüşünü daha da sertleştirdi. Eva'nın bacaklarının arasına yerleşirken eli bluzunun içinden tenini bulmuştu. Nefes nefese kafasını kaldırdığında Eva'nın gözleri kapalı kendinden geçmiş hali içindeki mağara adamını sevindirmişti. *Benim* diye haykırıyordu *sadece benim*. Eli kot pantolonunun düğmelerine giderek açmaya başladı. Bunu fark eden Eva gözlerini açarak korkuyla Bora'nın eline yapıştı. Düğmelerle uğraşan Bora gözlerini ona çevirerek soru sorarcasına baktı. Eva altından çıkmaya çalışınca elleriyle omuzlarından bastırarak, **"Ne oldu?"** dediğinde Eva utanarak gözlerini kaçırırken **"Ben istemiyorum."** dedi.

Bora sinirle Eva'nın omzundaki ellerini sıkarken, **"Neden?"** dedi. Ona göre istememesi için bir sebep yoktu. Birbirlerine çekildiklerinin ikisi de farkındaydı. Diğer erkeklerle beraber oluyorsa Bora ile olmaması için bir sebep yoktu

Eva hâlâ onun gözlerine bakamıyordu. Nedense kimseden utanmadığı kadar ondan utanıyordu. **"Çünkü istemiyorum."** dediğinde Bora çenesini tutup ona bakmaya zorladı. Dudaklarını dudaklarına sürterek, **"Yakında karım olacağının farkında mısın?"** dedi.

Eva ona kapılmamaya çalışırken, **"Hayır olmayacağım."** dediğinde Bora git gide daha çok sinirleniyordu. Her önünde gelenle birlikte olan kız şimdi onu istemiyordu. Çenesindeki elini sıkıştırıp kafasını yastığa bastırırken, **"Her önüne gelenle birlikte oluyorsun ama beni istemiyorsun öyle mi?"** dedi.

Eva'nın artık canı yanmaya başlamıştı. Çenesi ağrımişti ve hassas olan teninin kızardığına emindi. **"Bora lütfen!"** Derken sesi çok aciz çıkmıştı.

Bora öfkeyle yerinden kalkınca Eva'da doğruldu. Bora sinirle odanın içinden dolanırken Eva yataktan kalkıp kenarda duran ayakkabılarını giyerek kapıya ilerledi. Bora arkasını dönüp onun odadan çıktığını görünce, **"Eva!"** diye bağırdı. Eva koşarak merdivenleri inmeye başladı. Kalbi korkuyla atarken vücudu titredi. Eva merdivenlerden inmiş kapıya doğru dönmüştü ki Bora onu kolundan yakaladı.

Eva'yı kendine çevirirken, **"Nereye gittiğini sanıyorsun ha?"** diye bağırdı. Eva onun öfkesinden korkmaya başlamıştı. Kolundaki damarlar şişmiş, yüzündeki ifade vahşileşmişti. Gözlerindeki korkuyu gizlemeden ona baktı.

Bora sakinleşmeye çalışıyor ama olmuyordu. Kabullenemiyordu. Neden onu istemiyordu? Yoksa onu beğenmiyor muydu? İlk defa bir kadının hakkında düşündüklerini merak etti. Gözlerindeki korku dolu bakış ise onu bırakıp geri çekilmesine yetti. Hırsla ellerinin saçından geçirirken, **"Bir yere kıpırdama geliyorum."** diyerek yukarı çıktı. Sakinleşmesi gerekiyordu yoksa ona zorla sahip olabilirdi. Hayır, bunu yapamazdı. Hiçbir zaman o kadar aciz olmamıştı. Eğer onu istemiyorsa kendisi bilirdi. Hızla soyunup soğuk duşun altına girdi.

Eva olduğu yerde donup kalmıştı. Bora'nın bu kadar öfkelenmesini beklemiyordu. Kollarını titreyen bedenine sardı. Karşısındaki adamı hiç tanı mıyordu. Vahşi yüzünü hatırladıkça daha çok titredi. Derin nefes alarak

sakinleşmeye çalışırken salona doğru ilerledi. Şöminenin önündeki boş tabak ve bardakları görünce onları toplamaya karar verdi.

Eğilip titreyen elleriyle bulaşıkları aldı. Mutfığa girdiğinde vücudu kasılmaya başlamıştı. Elindekiler bir anda parmaklarının arasından kayıp düştü. Dizleri titrerken düşmemek için tezgâha tutundu. "**Eva!**" diye bağırarak telaşlı sesi duyduğunda gözlerini kapattı.

Bora kırılma sesini duyduğunda odadan çıkıyordu. Sesi duyar duymaz merdivenleri koşarak indi. Eva'yı salonda göremeyince mutfığa gitti. Tezgâhı sıkıca kavramış titreyen Eva'yı gördü. Hemen yanına gidip kollarını beline sararken, "**Eva iyi misin?**" diye sordu. Sorusuyla birlikte Eva'nın bedeni kollarına yığıldı. Bora onu kucağına alıp sandalyeye ilerlerken ayakkabılarının altında ezilen cam kırıklarının sesini duydu. Yere baktığında her tarafın tabak ve bardak kırıklarıyla kaplı olduğunu gördü.

Sandalyeye otururken Eva'yı daha sıkı sardı. Onu ne kadar korkuttuğunu anlarken,

"Eva sakinleş, sana asla bir şey yapmazdım." dedi. Eva titremeye devam ederken Bora onun yüzünü ve saçlarını okşadı. Eva yüzünü boynuna doğru gizlediğinde Bora onun sırtını okşayarak rahatlatmaya çalıştı.

Eva her nefes aldığı anda burnuna Bora'nın kokusu doluyordu. Bedeni rahatlamaya başladığında bu onu şaşırttı. Korkuya kapılıp krize girmesine de sebep olan Borayken onu sakinleştiren Bora olmuştu.

Kafasını göğsünden kaldırarak Bora'ya baktı. Bora'nın eli sırtından saçlarına çıkarken, "**İyi misin?**" dedi. Eva gözlerini ondan alamıyordu. Nasıl bir adamdı bu, az önce öfkeyle parlayan gözlerde şimdi gördüğü şefkat miydi?

Eva kafasıyla onaylarken kucağından kalkmaya çalıştı. Bora yere basmasına izin vermeyerek onunla birlikte ayağa kalktı. Eva omuzlarına tutunurken, "**Yerde cam kırıkları var.**" diye açıkladı. Eva, "**Ayakkabım var.**" dediğinde Bora onun ayakkabılarına kaşlarını çatarak bakıp mutfaktan çıkmak için kapıya yöneldi. Mutfığın kapısında onu yere indirse de ellerini üstünden çekmedi. Eva onun kollarına tutunurken "**Tamam iyiyim.**" diyerek ondan uzaklaştı.

Bora onun yüzüne bir süre baktıktan sonra, "**Seni eve bırakayım.**" diyerek önünden geçip dış kapıya ilerledi. Eva onun arkasından bakarken takım elbise yerine koyu renk kot pantolonla siyah tişört giydiğini fark etti. Takım elbisede

yakışıyordu ama spor kıyafetle çok daha yakışıklı olmuştu. Üstelik arka manzarada harikaydı. Bora'nın kottan belli olan dik poposu oldukça davetkârdı. Eva iç çekerek Bora'nın açtığı kapıdan çıkarak arabaya yöneldi. Bora evi kilitleyip geldiğinde yola çıktılar. Yaşadığı stres yorgun düşmesine sebep olurken gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. Kendi evine giderken aklında Bora'nın evi kalmıştı. Orayı sevmişti. Daha çok vakit geçirmek isterdi ancak evin sahibiyle iyi anlaşabileceğini sanmıyordu.

Malikâneye geldiklerinde Bora'ya bakmadan araçtan indi. Arkasından onunda indiğini duyunca ona döndü. Bora onun bakışlarından neden indiğini merak ettiğini anlamış olacak ki **"Babanla konuşmam gerek."** dedi.

Eva kafasını sallarken babasının da bu saatte evde olması onu şaşırttı. Bora da bugün şirkete gitmiyor gibiydi acaba önemli bir şey mi vardı. Ona bakarak, **"Neden şirkete gitmiyorsunuz?"** dediğinde Bora ona bakmadan **"Konuşmamız gereken önemli bir mevzu var."** dedi.

Eva konuşacakları konunun kendisi olup olmadığını merak etti. Merdivenlere geldiklerinde görüşürüz diyerek odasına yöneldi. Odasına girip kapısını kapattığında derin bir nefes aldı. Dünden beri yaşadıkları gözünün önüne geldi. Toprak'ı bir daha görmemesi mümkün değildi. En kısa zamanda buna bir çare bulmalıydı. Artık evden çıkabileceğini hatırlayınca gülümsedi. Ev hapsinden kurtuluyordu. Başında gardiyan olacaktı ama olsun sonuçta eve kapalı kalmayacaktı. Belki de her şeyi göze alarak şansını tekrar denerdi.

"Şirkette muhbir olduğu kesin." dedi Bora, Tamer Bey'in çalışma odasındaki koltukta oturmuş keskin gözlerini onun üstüne dikmişti.

Tamer Bey onu onaylarken, **"Evet ama kim?"** dediğinde **"Onu bulmak kolay, her zaman işe yarayan klasik yöntemle iki güne buluruz."** dedi Bora.

Tamer Bey ona gülerek, **"Herkes farklı bilgi dağıtmayı düşünüyorsun."** dediğinde Bora **"Aynen öyle yapmayı düşünüyorum. Eğer başka türlü yapmaya kalkarsam herkesi depoya çekmem gerekir."** dedi.

"O şekilde kurunun yanında yaşta yanar en iyisi sen eski yöntemi yap." Diyen Tamer Bey kaşlarını çatarak, **"Dün kızımı eve getirmedi."** dedi.

Konunun ani değişimi Bora'yı şaşırtsa da çekinmeden, **"Benimle olduğunu söylemiştim."** dedi.

"Eve getirmeyeceğini söylememiştin."

"Eminim kızının ilk defa dışarıda kalışı değildir. Buna alışık olman lazım."

Tamer Bey onun imasıyla sinirlenirken, **"Bora laflarına dikkat et. Eva'yı seninle onu aşağılamam için evlendirmiyorum."** dedi.

Bora öne doğru eğilip gözlerini Tamer Bey'e dikerek, **"Ben ne duyuyorsam onu diyorum sana, kızını tek aşağılayan ben değilim. Buna sebep olan senin kızın."** dedi.

"Eğer bu şekilde düşünüyorsan yanlış bir seçim yapmışım demektir evlat. Belki de Eva ile evlenmemen daha iyi."

Bora bunu duyduğunda ister istemez kasıldı. Kendini hazırlamıştı bu saçma evliliğe şimdi isterse dönebilecekti ama istemiyordu. Gülerek kafasını iki yana sallarken, **"Artık çok geç bunu biliyorsun. Sözünden dönemezsin."** dedi.

Tamer Bey onun verdiği cevapla içten içe gülümsedi ancak Bora'yı denemeye devam etti. **"Hiçbir şey için geç değildir. Onu tanıdıkça değer verirsin diye düşünmüştüm ama sen öyle görünmüyorsun."**

Bora sinirle ayağa kalkarken, **"Lanet olsun onu nasıl tanımamı bekliyorsun ki. Kızını ne zaman görsem bir erkeğin kollarında oluyor. Üstelik bir abisi olduğunu bile dün öğrendim."** diye bağırды.

Tamer Bey onun söylediği son cümleye takılırken yüzünü buruşturarak, **"Evren ile tanıştın demek."** dedi.

"Evet, tanıştım hem de Eva ile çıplak bir şekilde yatarlarken tanıştım."

Onun sözleri Tamer Bey'in endişelenmesine sebep olurken, **"Eva kriz mi geçirdi?"** dediğinde Bora odanın içinde ileri geri yürüyerek **"Hah bide krizlerimiz var tabi. Onu ne zaman söylemeyi planlıyordun."** dedi.

"Uzun zamandır kriz geçirmiyordu. Onu üzecek bir şey olmuş olmalı. Ne zaman kriz geçirdi?"

"Onu Evren'in evinde buldum. Ondan önce ki yedi saat nerede olduğunu bilmiyorum. Sabahta biraz tartıştık ve titremeye başladı. Konuşmuyordu, yarım saat sonrada geçti."

Tamer Bey kızının nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Kızı farkında olmasa da o her şeyden haberdardı ama bunu Bora'ya söylemeyecekti Eva'yı kendisi tanımalıydı. O yüzden Eva'nın kayıp saatlerini es geçerek, **"Sabah nasıl sakinleşti?"** diye sordu.

Bora bu soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ne diyecekti kucağıma alıp saçını okşadım geçti mi ama başka ne diyebilirdi ki. **"Bilmiyorum onu öyle görünce telaş yapıp sakinleştirmeye çalıştım biraz kıpırdamadan durduktan sonra düzeldi."** Evet, bu cevap olmuştu.

Tamer Bey buna sevinmişti. Eva kriz geçirdiğinde onu tek sakinleştirebilen Evren'di. Ama şimdi Bora onun yanında sakinleştiğini söylemişti. Demek kızı farkında olmasa da Bora'ya alışıyordu. Tabi bu krize sebep olanın Bora olduğunu da unutmamak gerekirdi. **"Ona her ne söylediyse Eva'yı derinden etkilemişsin. Tekrar söylüyorum eğer kızıma saygı duymayacaksan bu evlilik olmaz."**

"Kızın sütten çıkma ak kaşıkmiş gibi konuşma bana. Geldiğimden beri on farklı erkekle gördüm. Ben bunu dile getirdim. Nişanlanacağım kızın başka erkeklerle gezip tozmasını istemiyorum buda benim en doğal hakkım diye düşünüyorum yanlış mıyım?"

Tamer Bey kafasını sallarken, **"Bora, Eva'ya karşı sabırlı olmalısın. Daha önce de söyledim. Eva'ya zaman tanı, o sana alıştıkça diğer alışkanlıklarından vazgeçecektir. Biraz sabırlı ol evlat. Ve kızımın davranışlarını düzeltmesini istemeden önce kendine bak. Duyduğuma göre sende ondan farklı değilsin."** dedi dikkatle ona bakarak.

Bora onun Angel'ı kastettiğini anlamıştı. **"O sadece paravan biliyorsun. Dışarıdan onunla görünmem Eva açısından daha iyi yoksa düşmanlarım ona yönelebilir."**

"Eğer kızımı tanıyorsam senden de aynı şeyi bekleyecektir. Ve seni başkasıyla görürse emin ol daha beter şeylerle karşılaşsın. Eva inattır Bora benden uyarması."

"Göreceğini sanmıyorum. Zaten Angel şirkete arada geliyor Eva ise hiç uğramıyor. Sorun olmaz merak etme."

"Yine de Angel ile olan yakınlaşmana dikkat et sen. Kızıma kısıtlamalar getirirken kendinde o kısıtlamalara uy." Dedi Tamer Bey sert bir şekilde. Söz konusu olan kızının gururuydu. Bora'nın davranışı hoşuna gitmese de kızına da güven olmadığı için Bora'ya daha sert tepkiler veremiyordu.

Bora kafasını iki yana sallarken, **"Seninle bu konu hakkında konuşmayacağım ben ne yaptığımı biliyorum."** dedi. Angel'ı gönderemezdi. Eva onu istemezken Angel'a muhtaçtı. Son zamanlarda istediği gibi zevk alamasa da fark etmezdi. Eğer Angel giderse Eva'ya karşı kendini tutamazdı.

Bora, Tamer Bey'in yanından ayrıldıktan sonra Koray'a baktı ama bulamadı. Aradığında ise Eva'nın peşinde gezdiğini öğrendi. Demek hanımefendi hemen fırsatı değerlendirmiş kendini dışarı atmıştı. Ne yaptığını sorduğunda sahildeki kafeteryanın birinde arkadaşlarıyla oturduğunu öğrendi. Belki de arkadaşlarıyla tanışma zamanı gelmişti.

Eva, Gözde ve Cananla oturmuş son zamanlarda kaçırdığı dedikoduları dinliyordu. Ona da çok soru sormuşlardı ama bir şekilde geçiştirebilmişti. Onları dinlerken çok sıkılmaya başlamıştı. Aslında istediği hayat bu şekilde değildi. Kimin ne yaptığından hangi barda sabahladığından konuşmak istemiyordu. Belki de artık şirkette çalışma zamanı gelmişti. Hem farklı ortamlara girer havası değişirdi. O kendi düşüncelerine dalmış bunları düşünürken Gözde, **"İnanmıyorum Eva!"** diye çığlık attı.

Kafasını çevirip ona baktığında Gözde kafeteryan girişinden gözlerini ayırmıyordu. Canan'da Gözde'nin neye bu kadar tepki verdiğini merak ederek arkasına baktığında, **"Bu o değil mi?"** dedi.

Eva kimden bahsettiklerini görmek için karşısına baktı. Girişte Korayla sohbet eden Bora'yı gördüğünde birden yerinde dikleşerek içinden saydırmaya başlamıştı. Ne işi vardı bunun burada zaten kızların sorularını zar zor geçiştirebilmişti. Şimdi bir sürü soru daha soracaklardı. Keşke yanımıza gelmese diye düşünürken Bora çoktan onlara yönelmişti.

Bora yanlarına geldiğinde **"Merhaba hanımlar..."** diyerek yan taraftan sandalye çekip oturdu. Oturabilir miyim diye bile sormamıştı. Kaba insan ne olacak. Sormadan oturmasını bir Eva fark etmiş olacak ki kızlar sadece sırtarak Bora'ya **"Selam!"** diyorlardı.

Eva kaşlarını çatarak ona baktı sadece. Bora da ona döndüğünde gülümseyerek, **"Arkadaşlarınızla beni tanıştırmayacak mısınız?"** dedi. Ah Eva ölebilirdi. Yüzündeki bu ukala gülümsemenin ne kadar yakıştığına mı yansın yoksa kızlara ne diyeceğini bilemediğine mi yansındı.

Eva'dan ses çıkmayınca kızlar Bora'ya ellerini uzatıp isimlerini söylemişlerdi. Bora da onlara kendini tanıtırken babasının yeni ortağı olduğunu söylemişti. Bunu demesiyle Eva derin bir nefes aldı. Neyse ki nişanlısıyım diye saçmalamamıştı.

Gözde, Eva'nın tavrına şaşırıp ona soru sorarcasına bakarken Eva sadece omzunu silkti. Bunun üzerine Bora'ya dönen Gözde flört eder bir şekilde **"Bu ara gazeteler hakkınızda çok şey yazıyor, zaten sizi tanıyor sayılırız."** dedi.

Bora ona can alıcı gülümsemesini gönderirken, **"Gazete de her yazana inanmayın, beni tanımanız için benimle vakit geçirmeniz gerekir."** diyerek Gözde'ye aynı şekilde karşılık vermişti.

Eva öfkeden kızarmaya başlamıştı, ona bir sürü kısıtlamalar getiren adam önünde arkadaşıyla flörtleliyordu. Bu resmen saçmalıktı. Sinirle sandalyesini iterek yerinden kalkıp, **"Bana müsaade sonra görüşürüz."** diyerek arkasına bakmadan masadan ayrıldı.

Onun kalktığını gören görevli arabasını getirmek için hareketlenirken Eva ayağını yere vurarak beklemeye başladı. Sinirli ve stresli olduğu zamanlarda yaptığı bir şeydi bu hareket ve şu an oldukça sinirliydi. Yanında bekleyen Koray bir şey diyecek oldu ama Eva ona baktığında ağzına fermuar çekerek sustuğunu işaret etmişti.

Bora, Eva'nın arkasından bakarken halinden oldukça memnundu çünkü amacına ulaşmıştı. Demek Eva Hanımda kıskançtı. Bunu öğrendiği iyi olmuştu. Eva'nın arkadaşları da onun bu davranışına şaşırıırken Bora kızlarla biraz daha sohbet etmeye karar verdi.

Eva arabaya bindiğinden beri nereye gittiğini bilmeden son gaz sürüyordu. Yan koltuktaki Koray daha fazla dayanamayarak, **"Eva az yavaşlasan ben daha ölmek istemiyorum."** dedi.

Eva ona aldırmadan sürmeye devam ederken şirkete gitmeye karar verdi. Hazır babası da Bora da şirkette değilken çalışanlarla biraz vakit geçirse iyi olurdu. Babası seyahatleyken genelde şirkete gelir çalışanlarla muhabbet ederdi. Ama uzun zamandır gitmiyordu. Şirketin önüne geldiğinde ani firen yaparak durdu. Öne fırlayan Koray sıkı bir küfür savurduğunda onun bu haline gülerken anahtarı kucağına atarak, **"Park et!"** dedi.

Koray anahtarı alıp, **"Oldu hanımım başka bir emriniz var mı?"** diye dalga geçerken anahtarı kapıda duran diğer korumaya vererek Eva'nın peşine takıldı.

Eva yıllardır girişte duran Hasan Bey'in yanına giderek, **"Torun nasıl oldu Hasan amca?"** dedi.

Eva'nın sesini duyan Hasan Bey gülerek kafasını kaldırıp, **"Sayende iyi oldu güzel kızım hoş geldin."** dediğinde Eva ona gülümseyerek **"Hoş bulduk. Ben bir şey yapmadım ki senin torun dayanıklı çıktı çabuk atlattı hastalığı."** dedi.

Hasan Bey, **"Sen olmasan biz çocuğu o hastanede nasıl tedavi ettirirdik kızım. Allah razı olsun senden."** dediğinde Eva onu duymazdan gelerek **"Kendine iyi bak torunu da öp benim için."** dedikten sonra yanından ayrılarak üst kattaki ofislerin olduğu yere gitti. Orada da birkaç çalışanla sohbet ettikten sonra biraz sakinleşince şirketin ona iyi geldiğini anladı. Belki de burada çalışmayı ciddi ciddi düşünmeliydi. Bora'nın da artık şirkette olduğunu hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Onunla çalışmaya katlanabilir miydi?

Koridordan geçerken önünde siyah saçlı güzel bir kadın geçti. Eva kaşlarını çatıp kadının arkasından bakarken onu daha önce şirkette görmediğine emindi. Koray koluna yapışıp, **"Hadi gidelim artık."** dediğinde Eva bakışlarını önünde çevirdi. Asansöre binip aşağı inerken kadını çoktan unutmuştu.

Hasan Bey'e veda edip şirketten çıktıklarında Koray ucuz atlattıklarının farkındaydı. Aynı zamanda da şaşkındı. Eva'nın yeni bir yüzüyle tanışmıştı. Günlerdir uğraştığı şımarık kızın aksine bu gün yanındaki kız iyilik meleği gibiydi. Çalışanlarla içtenlikle ilgilenmiş, birinin hasta torununu sorarken, diğerinin yaklaşan düğünün sormuştu. Eva etrafındaki herkesle içtenlikle

sohbet etmişti. Onun dışarıya gösterdiğinden çok daha farklı bir kişiliğe sahip olduğunu anlamıştı.

O gün için ucuz atlatsalar da Koray kaçınılmaz karşılaşmaya engel olamamıştı.

SÖZDE NİŞANLI - İnat Uğruna?

Eva kapıya çıktığında Koray, her zamanki gibi kapının önünde onu bekliyordu. Alışmıştı artık bu duruma dört gündür sürekli beraberlerdi. Sarp'ı özlese de Korayla da anlaşılmıştı. Ama hâlâ akşamları dışarı çıkması yasaktı. Bir haftadır gece kulübüne adımını dahi atamamıştı. İlk başlarda fazla anlamasa da gündüz yapacak bir şey bulamadığı için gece çıkmalarını özlemişti. Bugünde sıkıntıdan şirkete gitmeye karar vermişti.

Yanına gelen Koray, "**Majesteleri bugün nereye gitmek ister?**" diye sordu. Bir de bu çıkmıştı başına, Koray ona sürekli majesteleri deyip duruyordu. Sanki o istemişti başında dikilmesini.

Eva ona ters ters bakarak, "**Bana şöyle demekten vazgeç, bugün şirkete gidiyoruz.**" dedi. Koray, "**Hay hay efendim siz nasıl istersiniz?**" derken Eva elinin tersiyle karnına tokadı geçirmişti. Tokadı Koray'ın kash vücuduna etki bile etmemişti. Onun ne kadar iri olduğunu gün geçtikçe fark ederken ilk karşılaşmalarında onu nasıl yere serdiğine akıl erdiremiyordu.

Koray yalandan karnını tutup, "**Ah ben bu yarayla nasıl yaşarım?**" derken Eva dayanamayıp gülerek "**Şebek!**" dedi.

Şakalaşarak arabaya geçtiklerinde Koray, telefonu elinde mesaj yazıyordu. Eva onun Bora'ya haber veriyor olabileceğini düşünerek telefonu elinden kaptı.

Koray, "**Hey ver telefonumu.**" derken Eva yazdığı mesaja göz atınca doğru düşündüğünü anladı. "**Hayır, haber vermeyeceksin!**" diyerek telefonu kendine sakladı. Koray, "**İyi sen bilirsin.**" diyerek önüne dönerken onu umursamıyormuş gibi davransa da içinden küfrediyordu. Eğer Angel şirketteyse hiç iyi şeyler olmazdı. Ve büyük ihtimal haber vermediği için de kabak onun başına patlayacaktı.

Eva şirkete sürerken aslında heyecanlıydı. Çünkü Bora'yı en son o kafeterya da bıraktığında görmüştü. Dört gündür onu ne görmüş ne de sesini duymuştu. Gerçi sesini duyması imkânsızdı çünkü telefonunda adamın numarası bile yoktu. Her ne kadar kendi kendine onu görmek istemediğini söylese de nasıl olduğunu merak ediyordu.

Şirketin önüne geldiklerinde anahtarı kapıdaki korumaya vererek içeri geçti. Elinde bulunan Koray'ın telefonunu fark ettiğinde arkasından gelen Koray'a dönerek telefonu kucağına fırlattı. Telefonu düşürmemek için çabalayan Koray'a gülererek ilerledi. Girişe geldiğinde Hasan Bey'i görmeyi beklerken yerinde genç ve güzel bir kız görünce kaşların çatarak, **"Hasan amca nerede?"** dedi.

Lobideki kız onu tanıyormuş gibi gülümseyerek, **"Merhaba Eva Hanım nasılsınız?"** dediğinde Eva ona cevap vermeden tekrar **"Hasan amca nerede?"** diye sordu.

Koray yanına gelerek, **"Hey sakın ol prenses kızı da korkutacaksın."** diyerek kıza gülümsediğinde Eva cevap alamayacağını anlayınca sinirle asansörlere yöneldi. Arkasına baktığında Koray'ın kızla flörtleştığını görünce kafasını iki yana sallayarak bunların hepsi aynı dedi.

İnşallah Hasan amcayı işten çıkartmamışlardır diye düşündü. Eğer öyle bir şey varsa babasını buna pişman ederdi. Çünkü Hasan amcanın buradan kazandığı paraya çok ihtiyacı vardı. Onun mağdur olmasını istemiyordu.

Babasının katına geldiğinde yıllardır babasının asistanlığını yapan Neslihan Hanım'a selam verdikten sonra hızla babasının odasına gitti. Arkasından Neslihan Hanım bir şeyler diyordu ama onu duymayacak kadar sinirliydi. Kapıyı çalmadan babasının odasına dalınca karşısındaki gördüğü manzarayla kapı girişinde dondu. Önce koltukta oturanı babası sandığı için midesi bulandı ama kadının arkasından çıkan kafa Bora'nın ki olunca midesine yumruk yemiş gibi oldu. Bora kucağında ata biner gibi oturmuş olan kadını indirerek ayağa kalkıp, **"Senin ne işin var burada?"** diye bağırды.

Eva kalbinin sıkışmasını ve midesinin ağrımamasını boş vererek kendini toparladı. Odanın içine doğru ilerleyip, **"Babam nerede?"** dedi.

Bora, onun sıkılı yumruklarını ve hafif titreyen bedenini süzdü. Eva'nın kendini zor tuttuğu her halinden belliydi. Lanet olsun Koray neredeydi. Buraya geldiğinden neden haberi yoktu. Az önce kucağında kadınla yakalanan kendi değilmiş gibi öfkeyle, **"Eğer evde yeteri kadar vakit geçirseydin babanın emekliye ayrıldığını fark ederdin."** dedi.

Eva aldığı cevapla daha fazla orada durmak istemeyerek arkasını dönüp kapıya ilerledi. **"İyi, işinizi böldüm size iyi eğlenceler."** diyerek odadan çıktı.

Odadan çıktığında Neslihan Hanım masasının önünde ayakta durmuş ona bakarken, **"Seni uyarmaya çalıştım."** dedi.

Eva gülümsemeye çalıştı ancak sadece yüzünü buruşturmakla kaldı. Gördüklerinden etkilenmediğini söylerse yalan olurdu. Canı yanmıştı. Asansör geldiğinde içeri girerek düğmeye basmıştı ki arkasından Bora geldi. Bora asansörün kapıları kapanır kapanmaz asansörü devre dışı bıraktı. Eva sırtını asansörün çelik duvarına yaslarken Bora ona yaklaşımadan ellerini cebine atarak, **"Neden geldin?"** dedi.

Eva da ellerini göğsünde bağlayıp, **"Kendi şirketime gelmek için senden izin mi alacaktım."** dedi. Bora rahat bir tavırla, **"En azından geldiğini haber verseydin az önceki manzarayla karşılaşmazdın."** deyince Eva'nın tepesi attı.

"Sen ne dediğinin farkında mısın be adam. Ne yani seni boynuzluyorum ama haberin olmasa daha mı iyiydi diyorsun birde utanmadan."

Onun sözleriyle Bora'nın dudağının bir köşesi yukarı kalkarken ona bir adım yaklaşarak, **"Ha kendini aldatılmış hissediyorsun yani, güzel, bu beni kabullendiğin anlamına gelir."** dedi.

Eva ondan uzaklaşmak için bir adım geri çekilmek isterdi ancak gidecek yeri yoktu. Bora'nın sözleri onu daha fazla sinirlendirirken öfkeyle bağırdı. **"Sen o hayal dünyasında yaşamaya devam et. Seninle asla nişanlanmayacağım. Anladın mı? Asla. Şimdi çık şuradan da yoluma gideyim."**

Bora ona daha da yaklaşıp çenesinden tutarak kendine çekerken, **"Hiçbir zaman asla deme müstakbel nişanım, yarın ortaklık için davet veriliyor. Bakarsın nişanımızı da duyururuz."** dedi.

Eva gözünün önündeki dudaklara bakarken az önce o dudakların başkasını öptüğünü hatırlayınca hırsla kafasını çekerek Bora'nın elinden kurtuldu. **"Sen git orospunu becermeye devam et. Anca onu yapabilirsin bir daha sakın bana dokunma."**

Bora onun gözlerindeki siniri görmüştü. Tamer Bey'in dediği doğrudu galiba Eva bu gördüğünü unutmuyacaktı. Ama bunu o istemişti. Kulağına eğildi. **"Eğer seni becermeme izin verseydin içerdekinin yerinde sen olurdun. Bunun için beni suçlayamazsın böyle olmasını sen istedin"**

Eva onu göğsünden iterek kendinden uzaklaştırdı. **"Evet, seni istemiyorum o içerdekinin yerinde de olmak istemiyorum. Ama şunu bil ki bundan sonra ne istiyorsam onu yapacağım. Sıkıyorsa bana karış."** derken söylediği her bir kelimenin ardında başka bir tehdit vardı.

Bora onun ellerini tutup hırsla asansörün duvarına sabitledi. **"Niye bu kadar sinirlisin o zaman ha niye..."** diye bağırdı. **"Ben sana hiçbir söz vermedim. Sende benden istemedin ama ben seni uyarıyorum, seni başkasıyla görürsem sonuçlarına katlanırsın."** dedikten sonra Eva'yı serbest bırakıp asansörden çıktı.

Eva, Bora'nın arkasından, **"Pislik!"** diye bağıırken asansörü harekete geçirmek için düğmeye bastı. Asansör zemin katta durur durmaz inerken Koray lobide telefonla konuşuyordu. Onu görünce ona doğru gelmeye başladığında Eva koşarak çıkışa yöneldi. Kapıdaki korumadan anahtarını alıp arabasına doğru koşmaya devam etti. Arkasından Koray bağıyordu. Arabaya binip kapıları kilitlediğinde Koray cama vurarak, **"Eva aç şu kapıyı!"** dedi. Eva motoru çalıştırıp arabayı geri vitese takarak park yerinden çıktı. Aracı döndürür döndürmez gaza basarken arkasından Koray elleri belinde sıkıntıyla onun gidişini izliyordu.

Eva'nın elleri titremeye nefesi sıkışmaya başlamıştı. Hayır dedi kendi kendine hayır şimdi olmaz şimdi kriz geçirmenin zamanı değil. Arabayı sağa çekerek durdurdu. Nefesini düzene sokmaya çalışırken kendini de sakinleştirmeye çalışıyordu. Biraz daha iyi hissetmeye başladığında arabadan inip ön sol teker yerinde gizlenen GPS'i çıkartarak yere fırlatıp ayağıyla ezdi. Tekrar arabasına binip motoru çalıştırarak telefonunu alıp eskilerden birini aradı. Madem öyle Bora Efendi, oyunu senin oynadığın gibi oynamanın vakti geldi.

Asansörden çıkar çıkmaz odasına giden Bora, masanın üstündeki telefonunu alarak Koray'ı aradı. Daha ilk çalışta açan Koray'a **"Lanet olsun sana Koray, ben seni Eva'nın başına niye diktim?"** diye bağırdı.

Koray, **"Dostum haber verecektim ama sana haber verdiğimi anlayıp telefonu elimden aldı. Geri verdiğinde ise çoktan şirkete gelmiştik."** dediğinde **"İyi bok yedin Koray, asansörden inecek şimdi sakın elinden kaçırma eğer kaçıırırsan gözüme görünme."** diyerek telefonu kapattı.

Sinirle koltuğuna otururken konuşma boyunca onu dinleyen Angel, Bora'ya yaklaşip kucağındaki yerini alarak, **"O kız kimdi?"** dedi.

Bora, Angel'ın göğsünü okşayan elini iterek, **"Seni ilgilendirmez Angel! Sen otele dön artık."** diyerek kucağından kalkmasını sağladı.

Bora'nın son zamanlardaki ilgisizliğinden sıkılan Angel, sinirle kalkıp odadan çıktı. Angel bir şeylerin değiştiğinin farkındaydı. Bora eskisinden daha sinirli sekste ise daha sert olmaya başlamıştı. Üstelik eskisi gibi tatminde olmuyordu. Az önce gelen kız her kimse Bora'nın ona ilgi duyduğu belliydi. O kızın kim olduğunu öğrenmeliydi.

Angel'ın çıkmasından kısa bir süre sonra odaya Koray girdi. Ellerini havaya kaldırarak, **"Dostum yakalamaya çalıştım ama o topuklularla bile çok hızlı koşuyordu."** dedi.

Bora öfkeyle ayağa kalkarken, **"Ne işin var lan senin o zaman burada peşinde olman gerekmiyor muydu?"** diye bağırdı.

Koray da artık sinirlenmeye başlamıştı. Her haltı yiyen Borayken azarı yiyen yine kendisi oluyordu. **"Yeter lan bağırıp durma Allah bilir kıza yine ne yaptın ki kız sinirden kuduruyordu."**

Bora, Koray'ın çıkışından sonra biraz kendine geldi. Hatanın kendinde olduğunu biliyordu ama başkasına yüklenmek her zaman daha kolay oluyordu. Tekrar yerine oturup yüzünü elleriyle örterken, **"Angel kucağımdayken odaya daldı."** dedi.

Koray bir ıslık öttürürken, **"Bu sefer fena sıçmışsın dostum Eva artık seninle hayatta nişanlanmaz."** dedi.

Bora derin bir nefes alırken, **"Mecbur nişanlanacak."** dedikten sonra telefonunu alarak Sarp'ı aradı. Sarp açar açmaz, **"Odama gel."** dedikten sonra telefonu kapattı.

Sarp artık şirketin güvenliğinin başında olduğu için odaya gelmesi fazla sürmedi. Kapıyı çalıp içeri girerken, **"Ne oldu?"** diye sordu. Sarp içeri girdiğinde Koray'ın da orada olduğunu görünce Eva'yı da görmek umuduyla etrafına baktı ama o yoktu. Onu kaç gündür görmemişti ve özlemişti. Onun olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı.

Bora onun Eva'yı aradığını anlayarak, **"Boşuna bakma Eva yok. Bende seni onu bulman için çağırdım."** dedi.

Sarp kaşlarını çatarak, **"Ne demek yok? Nerede?"** dediğinde Bora **"Yok işte ayrıntıyı sorma kendi arabasını kullanıyor bulabilir miyiz?"** dedi.

Sarp kafasıyla onaylarken, **"Kendi arabasıyla sorun yok GPS den bakarım şimdi."** diyerek Bora'nın bilgisayarına yöneldi.

Tamer Bey'in şirket bilgisayarı olduğu için gerekli programlar zaten yüklüydü. Sisteme girip Eva'nın GPS inin yerine baktığında kaşları tekrar çatıldı. GPS devre dışı bırakılmıştı. Demek Eva onu izlediklerini biliyordu. Yerinde doğrulurken, **"Eva GPS i devre dışı bırakmış."** dedi.

Bora burnundan solumaya başlarken, **"Nasıl devre dışı bırakmış GPS in yerini nereden biliyor."** dedi.

"Eva bu ondan gizli bir şey yapamazsın. Şüphelenmiş, arabayı incelemiş olmalı." **"Onu bulmamız lazım Sarp, çok sinirli saçma sapan bir iş yapmasından endişeleniyorum."**

Sarp gülerek, **"Ne o yoksa metresinle Eva'ya mı yakalandın."** dedi. Şaka yapmıştı ama Bora'nın suratını görünce gerçekten öyle olduğunu anladı. **"Yuh Bora gerçekten Eva'ya mı yakalandın."**

Bora onu iterek odanın içindeki bara giderken, **"Gevezeliği bırak da onu bulmaya çalış."** dediğinde Sarp odadan çıkmadan **"Belki de gitmekten vazgeçmeliyim. Bu saatten sonra Eva seninle evlenmez."** dedi.

Bora, elindeki yeni doldurduğu bardağı sinirle Sarp'ın arkasından kapanan kapıya fırlattı. Kahretsin niye herkes bunu söylüyordu.

Bora için sonraki saatler geçmek bilmedi. Her yere bakmışlardı ama Eva'dan iz yoktu. En sonunda Sarp bir tanıdığı aracılığıyla mobese kayıtlarına girmiş arabanın en son görüldüğü yeri bulmuşlardı. Saat gece yarısını geçmişti ve Tamer Bey de endişelenmeye başlamış ikide bir Bora'yı arıyordu. Adamda haklıydı peşlerinde bir sürü düşman vardı. Şimdi Eva'nın kayıp olması ister istemez onların eline mi düştü diye düşündürüyordu. Ama kayıtlara göre Eva tek başına bir yere gitmişti. Aracın en son görüldüğü yer zengin kesimin oturduğu bir muhitti.

Sarp, Eva'nın arkadaşı Canan'ı arayıp orada tanıdık birilerinin olup olmadığını sorduğunda karşıdaki kız birden sustu. Telefon hoparlörde olduğu için hepsi konuşulanları duyuyordu ama kızıdan çıt çıkmıyordu. Sarp tekrar, **"Canan orada tanıdık birileri var mı?"** dediğinde Canan **"Şey Sarp, Eva mı orada."** dedi.

Sarp, **"Bak sana açık olacağım Eva kayıp ve onu bulmaya çalışıyoruz."** dediğinde Canan hemen **"Ohh o zaman orada değildir çünkü Eva o çocuğu hiç sevmez."** dedi.

Sarp sabır dileyerek, **"Tamam Canan ama biz sadece bir bakmak istiyoruz o yüzden bize hangi ev olduğunu söyler misin?"** dedi.

"Ya orada olması imkânsız diyorum sana Sarp. Orada Kaan'ın evi var. Biliyorsun ki son yaşananlardan sonra Eva onun yanına hayatta gitmez?" Diyen Canan'ın sözleri Bora'nın sabrını taşırılmıştı.

"Lanet olası evin yerini söyle." Diye bağırduğunda Canan korkuyla kekeleyerek **"Şe - şey 402 numara..."** dedikten sonra telefonu kapattı.

Telefon kapandığında Bora ile Koray merakla Sarp'a dönerken, **"Son yaşananlar ne Sarp?"** diyen Bora'nın sesi telaşlıydı. Sarp telefonunu cebine atıp gitmek için kapıya yönelirken **"O şerefatsız yıllar önce Eva'dan faydalanmaya çalıştı."** dedi. Lisedeiken katıldıkları bir partide Kaan, Eva'nın sarhoşluğundan faydalanmaya kalkmıştı.

Bora da Sarp ile birlikte aynı endişeye kapılırken ayağa kalktı. Onu takip ederken kendi yüzünden Eva'nın başına kötü bir şeyin gelmediğini ümit ediyordu.

Şirketten çıkıp Canan'ın verdiği adrese geldiklerinde adamın korumaları ilk başta içeri girmelerine izin vermedi. Koray kendi adamlarıyla karşılarına dikilip Tamer Kaya'nın adıyla tehdit savurduğunda kapılar ardına kadar açılmıştı. Bora kapıdan girdiğinde ilk gözüne çarpan mum ışığında aydınlatılan masaydı. İçki kadehleri masanın üstünde devrilmiş bir haldeydi. Yerlere yiyecekler ve

kiyafetler saçılmıştı. Bora, bugün Eva'nın üstünde gördüğü elbiseyi yerde görünce yumruklarını sıkı. Etrafa kısa bir göz gezdirdikten sonra arkasından gelen Koray ile Sarp'a, **"Siz aşağıya bakın ben yukarı çıkıyorum."** diyerek merdivenlere yöneldi.

Yukarı çıktığında ilk odalar boştu. Koridorun sonundaki odaya geldiğinde kapıyı açınca gördüğü manzara ise gözlerinin kararmasına sebep oldu. Eva iç çamaşırlarıyla başka bir adamın kollarında kendinden geçmiş bir halde yatıyordu. Bora kapıyı hızla açtığında kapı arkadaki duvara çarparak büyük bir gürültü çıkardı ama yataktakilerden bir kıpırtı gelmedi. Öfkeyle onlara doğru ilerleyip önce adamın kolunu tutarak sarstı. Tuttuğu bedeni kaldırıp bıraktığında külçe gibi yatağa geri düşünce kaşlarını çatı.

Aklına gelenle uyuşturucu aldıklarından korkup adamı bir kenara fırlatarak Eva'ya uzandı. Boynundaki nabızı kontrol ederken attığını hissettiğinde garip bir rahatlamayla nefesini bıraktı. Yaşıyordu. Eva'yı omuzlarından sarstı ancak Eva uyanmadı. Ceketini çıkartıp Eva'nın üstüne örttüğünden sonra boynunun ve dizlerinin altından kollarını geçirerek onu kucağına alıp odadan çıktığında Sarp ile Koray karşısından geliyordu.

Kucağındaki çıplak Eva'yı gördüklerinde ikisi de küfür ederek ona yol verdiler. Bora aşağı inip kapıdan çıktığında nereden geldiği belli olmayan bir gazeteci kalabalığıyla karşılaştı. Arkasını dönüp dışarı çıkan Koray'a, **"Siz şunları halledin ben Eva'yı eve götürüyorum. Yarın bu geceyle ilgili tek bir haber dahi görmek istemiyorum."** dedi.

Koray onu kafasıyla onayladıktan sonra arkasına dönüp arabaya ilerledi. Koray ile Sarp ona yolu açarken Bora kulağına gelen soruları duymazdan geldi. Gazetecilerin sorduğu her soru Eva'ya olan öfkesini artırdı. Eva uyandığında bu yaptığına pişman olacaktı. Arka koltuğa Eva'yı yatırdıktan sonra direksiyona geçerken, **"İçeriden Eva'nın eşyalarını almayı unutmayın."** dedikten sonra motoru çalıştırıp oradan uzaklaştı. Gazetecilere Canan denen kız haber vermiş olmalıydı. Ona da bir uyarı göndermesi gerekcekti ama önce arkadakiyle ilgilenecekti.

İkisinin de ölü gibi yatan bedenlerini hatırlarken ne içtiklerini merak etti. Aklından bu görüntüyü silmesi gerekiyordu yoksa Eva'yı öldürebilirdi. Telefonunu alıp Koray'ı aradı. "Efendim!" diyen Koray'a **"O adamı bu gece depoya al, ben geldiğimde Eva ile geçirdiği her saniye için pişman olacak."** deyip telefonu kapattı.

Bora evine geldiğinde Eva'yı kucağına alarak direk çatı katına çıktı. Eva'yı yatağa yatırdıktan sonra o gelmeden uyanma ihtimaline karşı ellerini ve ayaklarını iplerle yatağın direklerine bağladı. Bağların hareket edebilecek kadar geniş

kurtulamayacak kadar sıkı olduklarından emin olduktan sonra odadan çıktı. Tamer Bey'i arayarak Eva'nın iyi olduğunu bu gece onda kalacağını söyledikten sonra depoya gitmek için evden çıktı. Şimdi o piçin Eva'ya dokunan uzantılarını kırma zamanıydı.

SÖZDE NİŞANLI - CEZA

Eva uyandığında başı dönüyordu. Nerede olduğu aklına gelirken hızla yerinden kalkmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Ellerinin ve ayaklarının bağlanmış olduğunu fark edince kalbi korkuyla atmaya başladı. Hemen üstündekileri kontrol ederken hâlâ iç çamaşırlarıyla olduğunu görünce biraz rahatladı. **"Sonunda kendine gelebildin."** diye bir ses duyduğunda irkilerek kafasını yana çevirdi. Ve Eva etrafına baktığında olduğu yerde sindi. Burası akşamki ev değildi. Bora'nın o çok beğendiği çatı katında dört direkli devasa yatağa bağlanmıştı. Karartılmış camlardan dolayı içerisi karanlıktı ama Eva dışarıda güneş olduğunu görebiliyordu. Eva tekrar Bora'ya baktığında elindeki içki bardağıyla oynadığını gördü. Oturduğu sandalyenin yanında yarısı bitmiş bir viski şişesi yerde duruyordu. Eva hafif karanlıkta Bora'yı net göremiyordu ama sert gözlerini ona dikmiş baktığını hissedebiliyordu. Ve korku tüm bedenini ele geçirdi. Ellerini ve ayaklarını tekrar çekiştirdi ama kurtulamadı. Sakin kalmaya çalıştı. Evet, hata yapmıştı hem de asla yapmaması gereken bir hataydı. Ama onu başka bir kadınla görmese bu hatayı yapar mıydı? Hayır, büyük ihtimal yapmazdı.

Akşam olanlar aklına geldiğinde korkuyla titredi. Hangi akılla Kaan'ı aramıştı. Sinirlenince gözünün hiçbir şeyi görmüyor olmasından nefret ediyordu. Bora'dan intikam almak için kendini tehlikeye atmış, bu da yetmiyormuş gibi yakalanmıştı. Kaan'ı arayıp evine gittiğinde ilk başta her şey normaldi. Yıllar önce aralarında geçen durum hiç yaşanmamış gibi sohbet etmişlerdi. Kaan ona mum ışığında sofrayı hazırladığında Eva bir ihtimal onun daha iyi birine dönüştüğünü düşünmüştü. Ta ki Eva'ya haddinden fazla yakınlaşıp onu bazı şeylere zorlayana kadar. Durumun kötüye gittiğini anlayan Eva, Kaan'ı direk reddetmeyerek ona kur yapmış ve biraz daha içmeleri gerektiğini söylemişti. İki kadehten sonra Kaan'ın ısrarcı davranışlarından kurtulmak için içki şişesine kendi kullandığı uyku ilaçlarından atmıştı. Amacı içkiyi sadece Kaan'a içirmektir ancak Kaan'ın barağı ağzına tutup zorla içirmesiyle planları ters gitti. Sonunda ne olduğunu hatırlamazken tahminleri ikisinin de sızıp kaldığı yönündeydi.

Bora oturduğu koltukta hareketlendiğinde Eva kafasını çevirerek ona baktı. Bora yerinden kalkmış gömleğinin kollarını kıvrarak yatağa yaklaşıyordu. Yatağın yanına durduğunda yüzündeki ifade Eva'nın nefesini kesti. Evet, onu daha önce ciddi ve sinirli yüz ifadesiyle çok görmüştü ama bu yüz ifadesiyle hiç

görmemişti. Öfkeyle koyulaşmış mavi gözleri ateş saçıyordu. Çenesi kitlenmiş yanağındaki kaslar şişmişti.

Sanki onu öldürmek istiyor, kendini zor tutuyormuş gibi bakıyordu. Eva titrek bir sesle **"Bo... Bora"** diye kekeleydi.

Bora gözlerini ondan ayırmadan yatağa çıkararak elleri ve dizleri üstünde yükselerek

Eva'ya yaklaştı. Elini Eva'nın bedeninin altına sokarak sutyeninin kopçasını açtığında Eva **"Ne... Ne yapıyorsun?"** dedi. Bora hâlâ sesini çıkarmamıştı. Sutyenini askılarından da kurtardıktan sonra çekip attı. Bora gözlerini Eva'dan ayırmıyordu. Eva artık korkudan kalp krizi geçirmek üzereydi. Bu gözlerdeki bakış hiç iyi değildi. Kollarını ayaklarını çekiştiriyor kurtulamadıkça sinirleniyordu. Bora sakın bir şekilde eliyle çenesini kavradığında Eva çabasından vazgeçti. Gözleriyle bütün yüzünü taradıktan sonra **"Ben sana ne demiştim?"** dedi. Eva cevap veremiyordu. Öfkeden boğuk ve hırıltılı çıkan sesi korkudan titremesine sebep oluyordu. Bora dudaklarına yaklaşarak, "Cevap ver!" dediğinde Eva'nın zaten dönen başı bin misli dönüyor midesi kasılıyordu. Bora'nın neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bora çenesindeki elini daha da sıkılaştırarak, **"Eğer seni başka bir erkeğin kollarında görürsem ne yaparım demiştim Eva?"** dedi. Bora'nın sesi daha da sertleşmiş sonunda ismini tiksindircesine söylemişti. **"Cevap ver!"** diye bağırduğunda Eva gözünden süzülen yaşa engel olamadı. Evet, hatırlamıştı. **"Tüm vücudunda damgamı taşırsın demiştin."** dedi çıkmayan sesiyle.

Bora kafasını sallayarak onu onaylarken, **"Aferin."** dedi.

Eva gözlerini sıkıca kapattı. Lanet olsun Bora onu o halde görmüştü. Bora'nın nefesini kulağında hissetti. Sesi öncekinden kısık ama hâlâ sertken, **"Ve müstakbel nişanlım gece ne halt yediğini herkes duydu, seni tebrik ederim babanı ve beni istediğin gibi rezil edebildin."** dedi. Bora duyulmaması için çok uğraşmıştı ama lanet fotoğraflar geceden internette dolanmaya başlamıştı.

Eva'nın kalbi sızladı. Evet, babasından nefret ediyordu doğruydu. Peki, onu bu şekilde rezil etmek istemiş miydi? Üstelik kendide rezil olmuştu.

Eva'dan ses çıkmayınca Bora, "Şimdi yaptıklarının bedelini ödeme zamanı." dedi. Eva, Bora'nın dişlerini ilk başta köprücük kemiğinde hissetti. Hiç durmadan bir omzundan diğerine kadar olan bölgeyi ısırđı. Göğüslerine

geldiğinde ise dişleri yerine dudaklarını hissettiğinde Eva'nın bedeni kasıldı. Gözlerinden akan sessiz yaşlar artarken Bora'nın ismini fısıldadı. Bora onu umursamadan önce göğüslerini emdi. Sonra ısırdı. Emdi. Isırdı.

Eva ondan da kendinden de nefret ediyordu. Kendinden nefret ediyordu çünkü Bora'nın yaptıkları bir yandan canını yakarken diğer yandan onu tahrik etmişti. Olmaması gerekirdi. Yaşadığı bu aşağılanmaya karşı sinirlenmesi gerekirdi ama kendisi de farkındaydı bu sefer fena çuvallamıştı.

Bora, Eva'nın bütün vücudunu damgalarken Eva artık nefes alamaz olmuştu. Her ısırdığında hissettiği ince sızıya alışmış ısırıklıkları etkisini kaybetmişti. Bora önünde işini bitirdiğinde onu belinden tutup kaldırarak ters çevirdi. İşte bu Eva'nın isyan etmesi için son nokta olmuştu. Elleri ve ayakları çapraz bir şekilde bağlar daha da sıkılaşıırken Eva hıçkırarak, "**Bora lütfen yeter!**" dedi. Bora ona aldırmadan omzunun üstünde ısırıklarına devam etti. Eva artık beyninde yankılanan sende onu başkasıyla gördün düşüncesini bağırarak dile getirdi. Önce, "**Yeter!**" diye haykırdı. Sonra "**Sen başkasıyla olabilirken bana neden karışıyorsun?**" diye bağırdı. Beklediği tepkiyi almış, Bora kafasını kaldırmıştı. Ama bu uzun sürmedi kulağına doğru, "**Sen beni istedin mi?**" diyen Bora omzunu ısırdı. "**İstemedin!**" diye sorduğu soruyu kendi cevapladıktan sonra tekrar ısırdı. "**Ama ben seni istedim.**" dedi ve yine ısırdı. "**Şimdi sus ve cezamı çek...**" dedikten sonra kalan işine devam etti.

Eva, Bora'nın son dediklerinden sonra hiçbir şekilde durmayacağını anlamıştı. Sessiz gözyaşları önce hıçkırarak ağlamaya dönmüş sonra yerini kuru iç çekişlere bırakmıştı. Bu yaşadığı gurur kırıcı olay kalbinde derin yara açacaktı.

Bora, Eva'nın vücuduyla işini bitirdiğinde el ve ayaklarındaki bağları çözerek onu serbest bıraktı. Eva'nın ilk başta sürekli iplere asılmasından dolayı bileklerinde kızarıklıklar oluşmuştu. Kendine engel olamadan kızarıklıkların üstünü okşadı. Eva hâlâ yüzüstü yatıyordu. Bora ona merhamet duyduğu için kendi yaptığına sinirlenerek yataktan kalkıp kıyafet odasına gitti. Uzun kollu bir üstle eşofman altı alarak yatağa fırlatırken, "**Giyin. Aşağıya gel.**" dedikten sonra odadan çıktı.

Eva, Bora'nın odadan çıktığını duyduktan sonra titreyerek doğrulmaya çalıştı. Bütün vücudu acıyordu ama bilekleri daha çok acıyordu. Yavaşça kalkıp önce sutyenini giydikten sonra Bora'nın verdiği kıyafetleri giydi. Onun kıyafetleri olduğu o kadar belliydi ki ona birkaç beden büyük gelmişlerdi. Banyodaki lavaboya gidip elini yüzünü yıkadıktan sonra karşısındaki yansımasına baktı. Yüzü bembeyaz, gözleri kıpkırmızı, gözaltları morarmıştı. Gözleri kazağın yakasından görünen kızarıklıklara kaydı. Eli farkında olmadan yakasını açmak

için kalkarken kendini durdurdu. Henüz görmeye hazır değildi. Görürse ne yapacağını bilemiyordu.

Bora teselliye viski şişesinde ararken Eva'nın gelmesini bekledi. Yaptığından pişman mıydı? Emin değildi. Öfkesinin esiri olmuş kendini kaptırmıştı. Eva bunu hak etmişti değil mi? O zaman neden suçluluk duyuyordu. Eva'ya yaptığıнын telafisinin olmadığını bildiği içindi belki de huzursuzluğu.

Eva geldiğinde ona baktı. Verdiği kıyafetler birkaç beden büyük gelmiş palyaço gibi görünüyordu. İnatçı asi kızı ilk defa utanmış bir şekilde kafası yerde gördü. Ayakta dikilmesine sinirlenerek, **"Otur!"** dedi.

Eva onun sesiyle irkilirken önündeki koltuğun ucuna doğru eğreti bir şekilde oturdu. Kafasını kaldıramıyordu. Yaptığından utanıyordu. Az önceki yaşananlardan utanıyordu. Hepsinden önemlisi ona tiksinerken bakan mavi gözleri görmek istemiyordu. Hiç bir şey demeden beklerken sessizlik boğucuydu.

Bora, **"Şimdi sana geceyle ilgili sorular soracağım ve sende yalan söylemeden cevap vereceksin."** dediğinde Eva sadece başını sallayarak onaylamıştı.

İlk olarak, **"Neden oraya gittin?"** diye sordu Bora.

Eva sessizce, "Sana kızgındım." dediğinde zaten bildiği cevabı ondan duyan Bora biraz sakinleşirken **"Oradayken erken ayrılmak istemişsin doğru mu?"** dedi.

"Evet, gittikten kısa süre sonra pişman oldum ama Kaan izin vermedi."

O Kaan denen piç cezasını bulmuş gerekli yerleri hasar görmüştü. Ama aklında bir soru daha vardı. **"Neden o kadar kendinizden geçmiştiniz?"**

Eva buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ne diyecekti şimdi. Cevap bulamayınca sessiz kaldı. Bora yine sinirlenerek, **"Eva bana cevap ver!"** dediğinde **"Ben içkiye ilaç attım."** dedi kafasını daha çok eğerek.

Bora bu cevaba şaşırılmıştı. Ne ilacı atmıştı. Yoksa Eva uyuşturucumu kullanıyordu. **"Ne ilacı?"** Diye sordu temkinli bir şekilde.

Eva titreyen elleriyle oynarken, **"Ben şişeye uyku ilacı attım. Kaan dakikalar geçtikçe daha çok ısrarcı olmaya başladığında başka ne yapacağımı bilemedim. Ona karşı gelirsem daha kötü şeyler yapacağından korktum."** dedi.

Eva kollarını kendi bedenine sarıp titremesini sakinleştirmeye çalışırken Bora, onun az kalsın tecavüze uğrayacağını düşünmek istemiyordu. Eva ona sinirlendiği için böyle bir şey yapmıştı. Suçluluk duygusu içini kemirirken Eva'nın yanına gitti. Ona kızgın olsa da kollarını Eva'nın titreyen bedenine sarıp onu göğsüne çekti. Eva yanağını onun göğsüne yaslayıp iç çekerek ağlarken Bora gözlerini kapatıp yaptığı hatanın onları getirdiği durumu düşündü. Yine de hâlâ Eva'ya karşı öfkeliydi. En başta onu reddetmeseydi bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Eva sakinleştğinde telefonunu çıkararak Koray'ı aradı. Hemen açan Koray, **"Efendim."** derken **"Gel Eva'yı eve götür."** dedi. Koray onaylar onaylamaz telefonu kapatıp cebine attı. Eva kafasını göğsünden kaldırmış kızarmış mavi gözleriyle ona bakıyordu. **"Akşama ortaklığın kutlaması var, baban iptal etmek istedi ama ben kabul etmedim. Gerçeklerle ne kadar çabuk yüzleşirsen o kadar iyi."** diyen Bora ayağa kalkarak ondan uzaklaştı.

Eva herkesle bir anda yüzleşeceğini anlayarak, **"Hayır, hayır Bora. Oraya gelmemi beklemiyorsun benden değil mi?"** dedi.

Bora onun kızarmış gözlerine bakarak, **"Tam da bunu bekliyorum. Şimdi Koray'la gideceksin. Saat daha on bir, akşama kadar hazırlanırsın. Bu akşam nişanlanacağımızda duyurulacak."** dedi.

Eva şiddetle kafasını iki yana sallamaya başladı. **"Yapamam lütfen bana biraz zaman ver. Bu olay unutulana kadar bekle."** dedi.

O sıra dışı kapı açılarak Koray içeri girdiğinde Bora, Eva'nın yanına gidip onu ayağa kaldırdı. Kolunu sıkı tutarak, **"Bu sana son uyarım Eva, bundan sonra aklını başına al yoksa sana acımam."** dedikten sonra Eva'yı Koray'a doğru itti. Eva ona kırgın bir şekilde baktı. Yaptığı hatanın bedeli bu kadar büyük olmamalıydı.

Koray, Eva'nın arkasından gitmeden önce Bora, **"Bırakıp depoya gel."** dedi.

Eva arabada Koray'ın yanında sessizce otururken Koray, Eva da ki değişimi fark etmişti. Her zaman çılgın deli olan kızın gözleri boş bakıyordu. Acaba tekrar eskisi gibi olabilecek miydi? Onu tanıyalı fazla olmasa da sevmiştii. Her ne kadar

davranışları değişik olsa da harbi bir kız olduğu belliydi. Bu kızın arkadaşına da iyi geleceğini biliyordu. İkisi de inadını yense hayat onlar için çok daha çekilebilir olacaktı.

Eva kafasını cama yaslamış akıp giden yolu izlerken her zaman laf çarpıp onu çileden çıkaran Koray'ın sessizliğine üzölmüştü. O da ona kızgın olmalıydı. Belki de ne biçim bir kız olduğunu düşünüp ondan iğreniyordu. Evet, öyle olmalıydı. Çünkü Eva olsa öyle düşünürdü. Kendini iğrenç bir durumun içine sokmuştu ama nasıl çıkabileceğini bilmiyordu. Bora onca rezilliğine rağmen hâlâ onunla nişanlanmaktan söz ediyordu. Bu nasıl olacaktı? Ondan utanmıyor muydu? Neden hâlâ onunla nişanlanmak istiyordu? Eva'nın aklı gün geçtikçe karışiyordu.

Malikâneye girdiklerinde Eva derin bir nefes aldı. Araba kapının önünde durunca Koray'a bakmadan aşağı indi. Merdivenleri çıktığında Esmâ Hanım kollarını açmış ona doğru geliyordu ama gözlerine bakmadan koşar adımlarla içeri girdi. Kapıdan girdiğinde Sarp ve babası da girişte duruyorlardı. Onları görür görmez tekrar kafasını eğerek iç merdivene doğru koştu. Arkasından Sarp adını seslenmişti ama babası onu durdurmuş olacak ki peşinden gelmedi. Gelmemesi iyiydi. Uzun süre kimsenin yüzüne bakabileceğini sanmıyordu ama bu akşam bakmak zorunda kalacaktı.

SÖZDE NİŞANLI - ANGEL

Eva yatağına uzandı. Bakışları kırık beyaz tavana takılı kalmış, düşünceler denizinde kaybolmuştu. Saatlerce yatakta uzanıp gözlerini boşluğa dikti. Son zamanlarda yaşadıklarını ve hayatının geldiğı noktayı düşünüyor, geleceğinin ne olacağını hesaplayamıyordu. Eskiden Eva'nın hayatı düzenli bir şekilde ilerliyordu. Tek amacı babasını sinirlendirmek, ondan intikam almakken şimdi Bora'nın varlığıyla tüm hayatı değişmişti. On günde hayatı daha önce hayal edemediğı bir şekilde değişmişti. Eva ister istemez neler yaşıyorum ben diye düşünmeye başladı. Bora kimdi? Nasıl birden karşısına çıkmıştı. Babasının bu kadar ısrarı nedendi? Kafasındaki soru işaretleri her geçen gün büyürken Bora'ya olan ifade edemediğı hislerinin de farkındaydı. Onu başka bir kadınla görmek canını yakmıştı. Bora ile nişanlanmayacağım diyordu ama onu kıskanıyordu. Daha farklı şekilde tanışsalarđ belki de aralarındaki iletişim de farklı olurdu.

Bora'nın son yaptığını düşününce tüm vücudu titredi. Bacaklarını göğsüne çekip hıçkırarak ağlamak istiyordu. Kaan ile yaşadıklarından dolayı korkmuşken üstüne Bora'nın cezası daha da çok kırılmasına neden olmuştu.

Kapı çaldığında gözlerinden şakaklarına doğru yaşlar süzülüyordu. Yataktan doğrulup elinin tersiyle gözyaşlarını kuruladıktan sonra ayağa kalkarak kapıya ilerledi. Kimseyi görmek istemediği için sesini çıkarmadan kapıdakinin gitmesini bekledi.

Kapı kolu bir kere aşağı çökerken kilitli olduğu için açılmadı. Ardından, **"Kızım akşam için sana kıyafet getirdim. Hadi aç kapıyı."** diyen Esma Hanımın sesi geldiğinde Eva alnını kapıya yaslayarak sessizliğini korudu.

Hâlâ kapıda duran Esma Hanım, **"Peki, kızım kıyafetini kapıya bırakıyorum. Bir saat sonra da kuaför gelecek haberin olsun."** diyerek kapıdan uzaklaştı. Eva onun uzaklaşan adım seslerini dinlerken iç çekti. Akşamki olay gazetelere nasıl yansımıştı merak ediyordu. Esma Hanım ve diğerleri ne kadarını biliyordu. Bunların cevabını bilmediği için hiçbirleriyle yüzleşmeye hazır değildi.

Onun gittiğinden emin olduktan sonra kapıyı açıp yere bırakılan büyük kutuyu alarak içeri girdi. Kapıyı kapatıp yatağına doğru ilerleyerek kutuyu yatağın üstüne bıraktı. Kırmızı kurdeleyle süslenmiş siyah kutuyu açtığında karşısına çıkan bordo elbise nefes kesiciydi. Elbiseyi omuzlarından tutup kaldırdığında içinden bir kâğıt düştü. Eva tamamı dantel olan elbiseyi vücuduna tutup nasıl duracağını kontrol ettikten sonra eğilip yere düşen kâğıdı aldı.

Vücudun için en uygunu bu olur diye düşündüm B. Yazan notu gördüğünde elbisenin boynu hariç her yerinin kapalı olduğunu fark etti. Sinirle elini yumruk yaptığında avucuna batan kâğıdı yuvarlayarak odanın bir köşesine fırlattı. Bunun hesabını Bora bir gün verecekti.

Elbiseyi yatağın üstüne atarak odanın köşesindeki boy aynasının önüne gitti. Daha fazla kaçamayacaktı. Madem onu rezil etmek istiyordu. Eva gerçeklerle yüzleşecek ne yaparsa yapsın pes etmeyecekti.

Aynadaki yansımaya baktı. Karşısında ona bakan kişi kendi değildi. Aynadaki kız tükenmiş, pes etmiş gibi görünüyordu. Şimdi ayağa kalkma zamanıydı. Üzerinde hâlâ Bora'nın verdiği kıyafetler vardı. Gözlerini kapatarak önce tişörtü çıkardı sonra eşofman altını. Hâlâ gözlerini açmaya cesaret edemiyordu. Göreceği manzaradan korkuyordu. Derin bir nefes alarak gözlerini araladı. Ve

nefesini tuttu. Her tarafı diş izleriydi. El ve ayak bileklerinde ip izleri de vardı. Diş izlerinin bazıları pembe bazıları morarmaya başlamıştı. İzler her yerdeydi sadece boynunda yoktu. Her şeyi önceden düşünmüş olmalı ki boğaz kısmını ısırmadan bırakmıştı. Gözlerinin kuruduğunu düşünse de bir iki damlanın akmasına engel olamadı. Bu izlerle bir süre dışarı çıkamazdı.

Şifonyerin üstündeki saate baktığında dörde geldiğini gördü. Eğer izleri kimsenin görmesini istemiyorsa kuaför gelmeden giyinmeliydi. Hemen banyoya giderek duş aldı. Duştan çıktıktan sonra vücut kremiyle izlerin üstünden yavaşça masaj yaparak tüm vücuduna krem sürdü. Vücudunun kremi emmesini bekledikten sonra izleri azda olsa hafifletmek için fondöten sürdü. Dantelden belki görünmezdi ama yine de görünme riskini alamazdı.

Fondöteninde kuruduğundan emin olduktan sonra elbisenin fermuarını açarak giymeye başladı. Elbise vücudunu ikinci bir ten gibi sardığı için sutyen giymedi. Altına da bir tanga giyerek iz oluşmasını engellemişti. Göğüs uçları hafif belli olsa da önemsemedi. Elbise gerçekten harikaydı. Bora öküzsün olsa da belli ki zevkli bir öküzdü.

Yatağın üstündeki kutunun yanına gittiğinde elbisenin altında ikinci bir kutu olduğunu gördü. Kutunun kapağını açtığın siyah on üç santimlik stiletto ona merhaba dedi. Hiç düşünmeden ayakkabıları alarak yatağa oturup giydi. Ayakkabıda tam olmuştu. Bu adam onun hakkında bu kadar şeyi nereden biliyordu.

Tekrar aynanın karşısına geçtiğinde gördüğü manzaradan memnundu. Duruşunu dikleştirip elbisenin altındaki izleri aklından sildi. O anlar hiç yaşanmamıştı.

Kapı çaldığında Eva hâlâ aynadaki yansımalarını izliyordu. Arkasını dönüp kapıya giderek açtı. Karşısında Esma Hanım kızarmış gözlerle ona bakıyordu. Kısa süre önce ağladığı her halinden belliydi. Üstündekileri süzerek, **"Çok güzel olmuşsun kızım."** dedi. Eva onun gözlerini kaçırarak kafasını salladı. Gözlerinin onun yüzünden kızarmış olmasını bilmek kalbini acıtıyordu. Yaptığı rezilliğe bir tek o sinirlenmek yerine üzülürdü.

Esma Hanım onun üzgün yüzünü görünce boğazına oturan yumruyu gidermek için yutkunarak, **"Kuaför geldi yukarı gönderelim mi?"** diye sordu. Eva tekrar sesini çıkarmadan kafasını salladığında onun zamana ihtiyacı olduğunu anlayarak başka bir şey demeden merdivenlere yöneldi. Eva da sulanan

gözlerini kırpıştırarak arkasına döndü. Kuaför gelmeden hakkında yazanları görmek için yatağının üstündeki tableti alarak sık kullanılanlarda ki ilk dedikodu sayfasına girdi. Ama hiçbir şey yoktu. Başka sayfalara da baktığında yine bir şey bulamayınca maillerine girdi. Evet, yüzlerce mail vardı. Çoğu zaman takıldığı çevreden mailler yağmıştı. Abisinden de birkaç mail vardı. Önce diğer mailleri açtı. Karşısına ilk çıkan şey bir fotoğrafı. Boranın kucağında üzerinde onun ceketi örtülmüş. Ceketin altından çıplak bacakları ve kolları sarkıyordu. Hepsinden öte onun dikkatini çeken Bora'nın yüz ifadesiydi. Kaşları çatılmış yüzü öfkeden kararmıştı. Çok korkunç görünüyordu. Sayfayı aşağıya kaydırdığında bunun dedikodu sayfasının bir kopyası olduğunu fark etti. Demek yayınlanmıştı ama Bora bir şekilde kaldırtmış olmalıydı. Altındaki haberde, "Ünlü iş adamı Tamer Kaya'nın kızı Bora Balkan'ı aldatırken yakalandı." diye yazıyordu. Bora ile ilk bir arada görüldüklerinden beri Eva'nın ortalarda görünmemesi ikisi hakkında birlikte olduklarına dair haberlerin çıkmasına neden olmuştu. Şimdi de onu başka bir erkeğin evinden baygın halde çıkarken görüntülemeleri olayı çarpıtiyordu. Oysa ortada ne aldatan ne de aldatılan vardı ki asıl aldatılan Eva'ydı. Bora'nın kucağında baygın olmasının sebebini de uyuşturucuya bağlamışlardı. Eva bu zamana kadar birçok defa rezil hallerde basına düşmüştü ama ilk defa hem aldatan hem de uyuşturucu bağımlısı olarak anılıyordu. Bu haberler bu zamana kadar yaptıklarının hepsini alt ederdi.

Haberleri kapatarak abisinden gelen maili açtığında önce ona kızdığını sonra onun için endişelendiğini en kısa zamanda ona ulaşmasını söylüyordu. Telefonu Kaan'ın evinde kalmış olmalıydı çünkü en son hatırladığında çantası Kaan'ın odasındaydı.

Eva abisine kısaca onu merak etmemesini en kısa zamanda görüşeceklerini yazarak tableti kapattı. Tam ayağa kalkmıştı ki kuaför kapıdan girdi. Sürekli gittiği kuaför olan Mehmet onu beğeniyle süzerek, "**Ayy şekerim yine harika görünüyorsun ayol bu akşam herkesi çatlatacağsın.**" dedi.

Eva iltifatını görmezden gelerek, "**Hadi Memoş elini çabuk tut.**" diyerek makyaj masasını önüne geçip oturdu. Kuaförde hakkında çıkan haberleri okumuş olacak ki moralinin bozukluğuyla ilgili hiçbir şey söylemeden işini yapmak için Eva'nın arkasına geçti. Normalde olsa '*yine tersinden kalkmışsın kız, hayırdır bütün gece uyumadın mı?*' gibi şeyler söylerdi.

Eva'nın saçı ve makyajı bittiğinde saat yedi olmak üzereydi. Mehmet yine güzel bir iş çıkarmıştı. Saçını bukleler halinde dağınık bir topuzla toplarken iki

yanından birer bukle yüzünü çevreliyordu. Makyajını ise gözlerini ortaya çıkarmak için siyah çerçeve çekerek üst kısmına siyah ve gri gölgelendirme yapmış buğulu bir hava katmıştı. Son olarak da mat bordo rujla makyajını tamamlamıştı.

Aynada kendini izlerken kapı açılınca Esmâ Hanımın geldiğini düşünerek dönüp bakmadı. Ama aynadaki görüntüsünün arkasında Bora belirince ister istemez irkilmişti. Bora, Eva'yı baştan aşağı süzdükten sonra aynada gözleri buluştu. Eva hâlâ Bora'dan utansa da gözlerini kaçırmadı.

Bora boğazını temizleyerek, **"İç çamaşırı giymemişsin."** dedi. Onca yaşananlardan sonra Bora'nın takıldığı tek nokta demek buydu.

Eva yapmacık bir gülümsemeyle, **"İç çamaşırı almamışsın."** dediğinde Bora ağzının içinde bir şey homurdandı ama anlaşılmadı. Eva onun aynadaki yansımasını süzerken elbisesinin renginde kravat taktığını gördü. Koyu gri takımına bordo kravat yakışmıştı. Aynadaki yansımaları arasında gezdi gözleri. Dışarıdan bakıldığında bir çift gibi görüneceklerdi. Ama kimse bu iki inatçı keçinin arasındaki soğuk savaşı fark etmezdi. Eva'nın bakışları tekrar Bora'nın kollarıyla buluşurken Bora'nın onu izlediğini fark etti. Onu süzerken yakalandığını anlayınca yanakları kızardı. Onun yanında utanmaktan kendini alamıyordu. Oysa Eva utanmayı bırakalı çok olmuştu.

Bora boğazını temizledi. **"Hazırsan gidelim."** Dedikten sonra cevap beklemeden arkasını dönüp odadan çıktı. Eva aynada son kez kendine baktıktan sonra onun peşinden gitti. Aşağı indiğinde etrafta hiç kimse görünmüyordu. Kapıdan çıktığında park etmiş limuzini gördü. Şoför kapıda durmuş onun gelmesini beklerken Eva daha fazla bekletmemek için hızlı adımlarla merdivenleri inip arabaya bindi. Bora diğer tarafta oturmuş telefonda bir şeylerle uğraşırken, Eva ona hiçbir şey demeden aracın hareket etmesini bekledi. Aslında sormak istediği çok soru vardı ama korkusundan soramıyordu. Onca haberi nasıl ortadan kaldırmıştı en çok onu merak ediyordu.

Her zaman ikisi bir aradayken olduğu gibi yolculuk sessizlik içinde geçti. Araba babasına ait otelin önünde durduğunda Eva kalabalığı görünce telaşlandı. Gazeteciler her yerdeydi. Geceyle ilgili sorular sorduklarında ne yapacaktı. Şoför kapıyı açtığında tam inecekti ki Bora kolunu tuttu. Ona döndüğünde, **"Bu akşam nişan açıklanacak. Yakın zamanda bir gün belirlememiz lazım."** dedi. Eva ondan korksa da **"Seninle nişanlanmayacağım."** dedi. Bora bu itiraza gülümsedi. **"Eva artık bunun için çok geç. Anlasan iyi olur."** Dediğinde Eva sinirlenerek kolunu ondan çekip dışarı çıktı. Ama flaşlar yüzünde patlamaya başladığında çıktığına pişman oldu. Diğer taraftan inen Bora yanına geldiğinde onun elini tutup koluna yerleştirdi. Beraber içeri doğru

ilerlerken gazeteciler Eva'ya hiçbir soru yöneltmemişlerdi. Onun yerine sürekli Bora'ya ortaklıkla ilgili düşüncelerini ve beklentilerini soruyorlardı. Eva bu duruma çok sevinse de kafasında sürekli neden nasıl diye haykıran bir düşünce vardı. Bora ne yapmıştı da bunları bu kadar susturabilmişti.

Bora, Eva'nın şaşkınlığının farkındaydı. Meraktan kudurduğunu da biliyordu ama hiç sesini çıkarmadı. Böyle yaparak onu konuşturmaya çalışıyordu. Tabi bir işe yaramıyordu. Eva ne kadar merak ederse etsin ona bir şey sormuyordu.

İçeri girdiklerinde bütün gözler onlara dönmüştü. Eva'nın hakkında çıkan haberleri durdurabilmişti ama ona yiyecek gibi bakan gözlerle nasıl engel olacaktı. Bora kollarında olan kadının güzelliğinden gurur duyduğu kadar kıskanıyordu da. İçindeki mağara adamına kalsa onu mağarasına kapatır hiç dışarı çıkarmazdı. İlk defa bir kadını bu kadar sahiplenmişti. Onu kıskanmamak için çok uğraşmıştı fakat kendine engel olamıyordu.

Şu anda ona şehvetle bakan her gözü oymak istiyordu. Kaan denen zibidiye verdiği ders insanları korkutsa da Eva'ya bakmalarına engel olmamış gibiydi.

Bir süre Eva ile birlikte insanları selamladıktan sonra Eva'yı arkadaşlarının yanında bırakarak Tamer Bey'in olduğu grubun yanına gitti. Yanlarına gittiğinde yeni fabrikanın üretimiyle ilgili konuşuyorlardı. O da onlara eşlik ederek bir süre sohbetlerine katıldı. Fabrikanın oldukça kârlı bir iş olduğunu düşünen kişiler şimdiden hisse senetlerine talip bile olmuşlardı. Bu Bora için iyi bir haberdı. Çünkü tekstile ilk defa bulaşıyordu. Normalde gece kulüpleri ve oteller onun uzmanlık alanıydı ama tekstil bir ilkti. Yine de Tamer Bey'in tecrübesine güveniyordu.

Birkaç kişiyle daha sohbet ettikten sonra kulaklıktan Koray, **"Dostum sana kötü haberlerim var."** dedi. Kutlamada güvenliği en üst seviyeye çıkarmışlardı çünkü fabrika açılışı gazetelerde duyurulduğundan beri Bora'nın eski düşmanından birkaç ufak tehdit gelmişti.

Bora telaşlanarak, **"Ne oldu?"** dediğinde Koray **"Telaş yapma sıkıntı senin hatunlarla ilgili."** deyince bakışları Eva'nın olduğu yere kaydı.

Eva'nın yanındakinin Angel olduğunu anladığında, **"Bunun ne iş var burada?"** diye tısladı.

Koray kulaklıktan, **"Bence olaya müdahale etsen iyi olur veya sen dur ben yanlarına gideyim bir olay çıkmasın."** dediğinde Bora **"Ben giderim."** diyerek onlara doğru ilerledi.

Eva, Bora onu yalnız bıraktıktan sonra eskisi gibi arkadaşlarıyla vakit geçirmeye çalışmış ancak ona soru dolu gözlerle baktıkları için yanlarından ayrılmıştı. Çoğu hiç ona yanaşmak bile istememişti. Kendi yaptıklarına bakmadan Eva'nın hakkında çıkan haberlerle ondan tiksinişmişlerdi. Eva onların arkadaşlıklarının samimiyetine inanmadığı için önemsememişti ama özellikle Canan'ın gelmemesine üzülmüştü. Gözde'ye neden gelmediğini sorduğunda hasta olduğunu söyleyerek geçiştirmişti. Yalan olduğu bariz ortadaydı. Demek Canan da artık onunla görüşmek istemeyenlerdendi.

Eva tek başına masalardan birinde durmuş içkisini yudumlarken yanına gelen kadın, bozuk Türkçesiyle, **"Merhaba."** dedi.

Eva kadını bir yerden hatırlıyordu sanki ama çıkaramadı. O da, **"Merhaba."** dedi ancak ilgisiz bakışları etrafta gezmeye devam etti. Ta ki kadın, **"Senin için zor olmalı."** diyene kadar.

Eva onu anlamayarak sadece yüzüne baktı. Kadın ukala bir şekilde gülümseyerek, **"Sen beni tanımadın, ben Angel. Seninle dün Bora'nın ofisinde karşılaşmıştık."** dedi.

Kadının sözleriyle Eva beyninden vurulmuşa döndü. Gözünün önüne Bora'nın kucağına oturmuş beden geldiğinde gözlerini kırptırdı. Eva kendini toparlayıp ona güldü. **"Ah evet kıçım gösterseydin belki hatırlardım."** Derken sesi tiksinti doluydu.

Kadın önce dediğini anlamaya çalıştı. Sonra anladığında ise yüzü öfkeyle kızardı. Türkçesi iyi değildi galiba ki anlaması uzun sürmüştü. Sinirle tısladı, **"Nişanlanacağın adamın metresinin olması nasıl hissettiriyor sana? Benim yatağımdan çıkıp senin yanına geldiğini biliyor musun?"**

Eva sesini çıkarmadan Bora'nın olduğu yere baktığında onun burnundan soluyarak yanlarına geldiğini gördü. Angel da kafasını çevirdiğinde yaklaşan Bora'yı görerek biraz korktu ama son sözünü de söyledi. **"Eminim beni otel odamıza götürmek için geliyordur."**

Bora yanlarına geldiğinde Angel'ın kolunu çekerek, **"Senin ne işin var burada?"** diye sessiz ama öfkeli bir sesle konuştu. Eva ikiliye bakarken Angel'ın ona hissettirmeye çalıştığının aksine Bora'nın halinden memnun

olmadığını gördü. Eva hafif bir tatminlik hissi yaşasa da bu Bora'nın yaptığını değiştirmiyordu.

Angel, hiç istifini bozmadan ona gülümseyerek, **"Ben yeni işini kutlamak istedim sevgilim."** dediğinde Bora ona cevap verecekti ki Tamer Bey'in konuşmak için kürsüye çıktığını gördü. Lanet olsun tam zamanıydı. Neyse ki imdadına Koray yetişmişti. Koray yanlarına gelip Angel'ı kolundan sürükleyerek, **"Hadi senin gitme vaktin geldi."** dedi.

Onlar itişerek çıkışa yürürken Tamer Bey, **"Hoş geldiniz sevgili misafirler."** diyerek davettekileri selamladıktan sonra, **"Bu akşam burada şirketim için attığımız büyük adımı kutlamak için toplandık ama aynı zamanda size güzel bir haber daha vermek istiyorum. Bora ve Eva bana katılırmısınız?"** derken onları yanına davet etmişti.

Babasının sözleriyle Eva'nın elleri titremeye başladı. Gerçekten nişanı duyuracaklardı. Gözleri Bora'ya dönerken Bora onun elini tutarak yürümeye başladı. Babasının yanına giderken Eva, **"Bora lütfen yapma, hem seninde sevgilin var işte ne olur bu saçma inada bir son ver. Vazgeç!"** dedi.

Bora cevap vermeden onun elini daha sıkı tutarak yürümeye devam etti. Babasının yanına ulaştıklarında Eva bu sefer şansını babasından yana kullanmak için ona üzgün bir şekilde bakarak, **"Babalık yapma istemediğimi biliyorsun."** dedi. Tamer Bey mikrofonu uzaklaştırıp sanki güzel bir şey söylüyormuş gibi gülerken, **"Aslında vazgeçmiştim güzel kızım ama dünkü yaptıklarından sonra en iyisinin evlenmesi olduğuna karar verdim."** dedikten sonra mikrofona konuşmaya başladı.

Eva'nın kulakları çınlamaya başlamıştı söylenenleri duymuyordu. Donmuş bir şekilde karşısına bakarken insanlar alkışlamaya başladı. Bora kulağına eğilip, **"Gülümse müstakbel nişanlım çok mutluyuz unuttun mu?"** dedi. Eva kendini gülümsemeye zorladı ama yapamadı.

Nişanın ilanından sonra Borayla birlikte davetlilerin arasına karışmış tebrikleri kabul etmişlerdi. Herkes nişan tarihini sorarken Bora onları en kısa zamanda diye cevaplamıştı.

Davet bittiğinde arabada Borayla birlikte malikâneye giderken yine sessizlerdi. Yol bitmek üzereyken Bora, **"Sana ne dedi?"** diye sordu.

Eva onun ani sorusuyla, **"Hı!"** dedikten sonra Angel'ı sorduğunu anlayarak sinirle güldü. **"Muhteşem seks hayatınız dışında mı? Hiçbir şey."**

Bora ona bakarak, **"Sakin onun dediklerine kızıp yine saçma sapan bir işe kalkışma."** dediğinde Eva sinirle elini yumruk yaparken **"Sayende dışarı bile çıkabileceğimi sanmıyorum."** diye bağırdı.

Bora, **"Çıkmak istesen de çıkamazsın zaten cezalısın."** dediğinde, Eva bağırarak **"Yaptıkların yetmiyor mu da eve hapsediyorsun?"** dedi.

"Sesini alçalt Eva, sana hâlâ sinirliyim sakın benim sabrımı sınama. Son zamanlarda sabrımı yeteri kadar taşırdın."

"Ya şu işe bak ya, az önce senin metresinle tanışan bendim ben!" Dedi kendini gösterirken **"Burada sinirli olması gereken kişi sen değilsin."** diye devam etti.

Bora kafasını dışarı çevirirken, **"Sakinleş Angel'ı da kafana takma. Yarın Amerika'ya dönüyor."** dedi.

Eva, Bora'nın tavrından konuşmanın bittiğini anlamıştı. Daha yüzüne haykırmak istediği çok şey vardı ancak sustu. Kafasını çevirip akıp giden yolu izlerken kadının gitmesinin umurunda olmadığını düşündü. Bunu kendi kendine birkaç defa tekrar etmek zorunda kaldı. Çünkü her aklına geldiğinde hissettiği mutluluk sinirlerini bozuyordu. Farkında değildi ama Bora onu ne kadar sahipleniyorsa Eva da onu o kadar sahiplenmeye başlamıştı.

SÖZDE NİŞANLI - NEFRET

Eva'nın artık dışarı çıkması gerekiyordu. Yasemin büyükannesini görmeli, Toprak'ı görebilmek için yetimhanenin müdürüyle konuşmalıydı. Bora istediği gibi gezip tozarken onun evde kapalı kalması sinirlerini bozuyordu. Beyefendinin maceralarını dedikodu sayfalarından takip eder olmuştu. İki gecedir yeni aldığı gece kulübünden çıkarken görüntülenmişti. Hatta birinde yanında Canan vardı. Eva'nın yokluğunda dedikodu sayfalarının gözde kızı Canan olmaya başlamıştı. Daha önce onun takıldığı çoğu erkekle görüntülenmeye başlamış dedikodu sayfalarında bu durum *'Gecelerin hızlı kızı yerine veliaht bıraktı'* olarak geçmişti. Tabi Eva'nın yokluğu ile ilgili oldukça geniş bir dedikodu dönüyordu. Nişanın duyurulmasının ardından bütün gazeteler Eva'nın son zamanlardaki yokluğunu buna bağlamış *'Yakışıklı mafya gecelerin kızını eve kapattı!'* diye duyurmuşlardı. Tabi son olarak Bora'nın Canan ile görüntülenmesi Canan'ın onun erkeklerine göz koyduyuyla ilgili dedikodular çıkmasına yol açmıştı.

Odasından çıkıp alt kata inerek babasını aramaya başladı. Onu salonda kahve içip gazete okurken gördüğünde, **"Günaydın babalık."** dedi.

Tamer Bey gazetesinin üstünden kızına bakarken onun ne için geldiğinin farkındaydı. Tekrar gazetesine dönerken, "Günaydın kızım." dedi.

Eva olduğu yerde sıkıntıyla dururken çocukluğundan beri ilk defa izin almak zorunda kaldığı için kendine gülüyordu. "Ben bugün dışarı çıkmak istiyorum." dediğinde Tamer Bey hiç istifini bozmadan gazetesini okumaya devam edip, "Bunu benimle değil nişanlınla konuş." dedi.

Eva'nın sinirleri bozulurken krizin belirtisi olan titreme başlamıştı. Son zamanlarda olanlar, Evren'i uzun süre görmemesi şimdi babasının cevabı ona hiç iyi gelmiyordu. "Ben kimseden izin almıyorum. Sadece haber veriyorum. Söyle dışarıdaki gorile engel olmasın."

"Koray benden emir almıyor kızım. Bora'yı ara dışarı çıkacağını söyle."

Eva sakinleşmeye çalışırken, "Tamam, numarası bende yok ver de arayayım." dedikten sonra babasından numarayı alarak odasına çıktı. Elinde telefonla odayı arşınlarken arayıp aramamayı düşünüyordu. En son ki kaçışından sonra korumaları artırmışlardı o yüzden tekrar kaçmayı düşünemezdi. Ama onu aramak nasıl olacaktı. Davetten sonra hiç konuşmamışlardı. En sonunda cesaretini toplayarak titreyen elleriyle arama tuşuna bastı.

Bora, "Efendim." diyerek telefonu cevapladığında Eva titreyen sesiyle "Benim Eva." dedi. Bora, "Biliyorum Eva numaran kayıtlı. Bir şey mi oldu?" dediğinde Eva o zaman neden bende senin numaran yok diye düşünürken. "Yok, şey ben bugün dışarı çıkacağım Koray'a söyler misin engel olmasın." dedi. Bora derin bir nefes alarak, "Eva dışarı çıkamazsın." dedi.

Bora'nın kesin ve sert sesi Eva'nın gergin olan sinirlerini daha da gerdi. Onda izin almak zorunda kalmaktan nefret ederken birde çıkamazsın demesi sinirle dişlerini sıkmasına sebep oldu. Tekrar şansını deneyerek, "Bora söz veriyorum kötü bir yere gitmeyeceğim. Sadece bugün çıkmak zorundayım lütfen." dedi.

"Eva ne dediğimi anlamıyor musun? Çıkamazsın diyorum bitti. Şimdi kapatmam lazım toplantım var." dedikten sonra Bora telefonu kapattığında Eva telefona baktı kaldı. Ondan nefret ediyordu artık kesindi. Eva ilk defa birine yalvarmak zorunda kalmış onda da aldığı karşılık gururunu kırmıştı.

Bora'ya olan siniriyle babasının yanına indi. Artık titreme tüm vücudunu sarmıştı.

Babası hâlâ gazete okurken, Eva, sinirle gidip gazeteyi elinden çekerek parçaladı. Sinirden kıpkırmızı olmuş gözleri sulanmıştı. "Senden de o mafya bozuntusundan da nefret ediyorum. Hayatımı yeteri kadar mahvettiğin yetmedi mi?" diye bağırdı.

Tamer Bey, Eva'nın yeni bir krizin eşiğinde olduğunu fark ederek ayağa kalkıp, "Kızım sakinleş." dedi. Ona doğru bir adım atacakken Eva, "Sakin bana yaklaşma." diye bağırdı.

Eva geri geri gidip babasına tüm nefretiyle bakarken, "Nefret ediyorum senden duydun mu beni babalık. Nefret! Önce annemi aldın elimden. Şimdi özgürlüğümü. Seni bundan sonra asla affetmeyeceğim. Annemin neden ölümü seçtiğini şimdi anlıyorum. Bu davranışlarınla onu da yok ettin. Şimdi sıra bende..." diye bağırmaya devam ederken kendini kaybetmişti. Ağzından çıkanları duymuyor ne dediğini bilmiyordu.

Tamer Bey ise kızının sözleriyle yıkıldı. Kızının her kelimesi kalbine bıçak gibi saplanmış nefes almasını engellemişti. En sonunda kalktığı koltuğa oturmak için geriye bir adım atacakken dengesini kaybetmiş elini göğsüne atarak öne doğru devrilmişti. Yere düşmeden ağzından çıkan tek kelime ise "Kızım!" olmuştu.

Eva söylediklerini bitirdiğinde odadan çıkmak için giderken arkasından gelen sesle dönmüş babasını yerde yüzükoyun yatarken görünce çığlık atmıştı. Koşarak babasının yanına gelirken az önceki söylediklerini çoktan unutmuş telaşla, "Baba!" diye bağırıyordu. Yanına diz çöküp babasını sırt üstü döndürürken, "Baba neyin var? Kendine gel, lütfen kendine gel." diye çırpındı. Babasının kesik nefesleri hırıltılı sesler çıkartırken Eva ne yapacağını bilemedi.

Tamer Bey artık vaktinin dolduğunu düşünerek kızına veda etmeye çalışıyor ama sesi çıkmıyordu. Karanlık onu çekmeden kızının tekrar baba dediğini duyduğuna mutlu olmuştu.

Eva babasının gözlerinin kapandığını gördüğünde çığlık attı. Esmâ Hanım mutfaktan çıktığında çığlıkları duymuş koşarak salona gelmişti. Karşılaştığı manzara ise nefesini kesmişti. Eva, "Baba yalvarırım beni bırakma! Baba lütfen kendine gel. Baba özür dilerim, ne istersen yapacağım baba, söz veriyorum o öküze de evleneceğim. Lütfen kendine gel!" diye bağırarak ağlıyordu ama Tamer Bey hareketsizleşmişti.

Esmâ Hanım olanları anladığında yardım etmeleri için korumalara seslendi. Onun bağırışını duyan Koray içeri girdiğinde Eva ile Tamer Bey'i görerek yanlarına koştu.

Tamer Bey'in diğer tarafında diz çökerek, "Eva kalp krizi geçiriyor nefes almasını sağla." dedi. Bir yandan da telefonu çıkarmış ambulansı arıyordu.

Eva onun dediklerini uygulayarak hemen babasının gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı. Göğsünü açtığında yara izini görünce, "Ko - Koray bu ne?" dedi.

Koray ambulansla konuşurken Eva'nın baktığı yere bakmış, "Ameliyat izi." demişti.

Eva elleri titreyerek ize dokunurken Koray telefondaki kadının dediklerini yapmak için Eva'nın elini itirmişti. Koray babasına kalp masajı yapmaya başlarken Eva olanları film izler gibi izliyordu. Beyni durmuştu ne yapacağını bilemiyordu. Babası gözünün önünde ölüyor onun elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Ambulans geldiğinde Eva babasını kaldırıp ambulansa taşımalarını izlemiş bilinçsiz bir şekilde onları takip etmişti. Koray kolundan tutup, "Eva gel arkalarından takip edeceğiz." dediğinde kolunu çekerek "Onunla gideceğim." dedi.

Görevli kadın, "Üzgünüm gelemezsin." dediğinde Eva ateş saçan gözleriyle "Sıkıyorsa engelle." diyerek babasının yanına binmişti.

Ambulanstakiler onu indiremeyeceklerini fark ettiğinde vakit kaybetmemek için yola çıktılar. Onlar babasına müdahale ederken Eva'nın tek yapabildiği onun elini tutarak kulağına durmadan "Özür dilerim!" diye fısıldamaktı.

Bora, Koray aradığında önemli bir toplantının ortasındaydı. İlk başta meşgule alsa da ısrarla aramasını daha fazla görmezden gelemeyerek telefonu cevapladı. Telefonda Koray'ın endişeli sesini duyduğunda sandalyesinden kalkarak

söylediklerini dinledi. Koray hızlı bir şekilde, "Bora, Tamer Bey kalp krizi geçirdi hemen hastaneye gel." dediğinde Bora hızla toplantı odasından çıkmış arkasında bir sürü meraklı insan bırakmıştı.

Hastaneye yaklaşırken Koray'ı arayarak hâlâ yolda olduklarını öğrendiğinde acilin girişinde onları beklemeye başladı. Malikâne buradan oldukça uzaktaydı. Ambulansın gecikmesi inşallah durumunu daha kötü yapmamıştır diye düşünürken ambulans acı acı bağırarak kapıdan girdi. Bora ambulansın yanına yanaştığında önce Tamer Bey'i görmüş sonra arkasından inen Eva'yı fark etmişti. Ağlamaktan burnu kızarmış gözleri şişmişti. Etrafa bilinçsizce bakıyor. Burnunu çekerken görmeyen gözlerle insanları izleyerek sedyeyi takip ediyordu. Yüz ifadesi o kadar masumdu ki Bora onu ilk gördüğü zamanı hatırladı. O küçük kızı şimdi Eva'nın yüzünde görebiliyordu. O zamanda çaresiz ama inatçıydı.

Bora onu ilk gördüğünde on sekiz yaşındaydı. Eva ise daha bir çocuktü. O sıralar Tamer Bey ile yeni tanışmış başına açtığı beladan kurtulmaya çalışıyordu. Bora yetimhaneden çıktıktan kısa süre sonra şehrin yer altı bataklığının dikkatini çekmişti. Sokaklarda yaşarken birkaç kavgaya karışmış, gözü karalığı dikkatleri üstüne toplamıştı. Çok geçmeden hayatta kalabilmesi için ona iş teklifinde bulunulmuş Bora da çaresizlikten kabul etmişti. Ama neyin içine girdiğini fark ettiğinde artık çok geçti. İnsanların ölümünü izlemiş öldürmesi için baskı yapılmış ve uyuşturucu satması istenmişti. Bunlar Bora'ya tamamen tersti, annesi hayatta olsaydı onu bu işlere karıştığı için affetmezdi. İşin içinden çıkamadığında daha çok bocalamış daha çok batmıştı. En son işi Tamer Bey'i korkutmaktı. Tamer Bey ile bu şekilde tanışmış onun kendisine zarar veremeyeceğini anladığında onu bu bataktan kurtarmayı teklif etmişti. Bora, onu kurtarabileceğine inanmadığında Tamer Bey sadece "İstiyor musun? İstemiyor musun?" demişti. Bora ne olacaksa olsun diyerek istiyorum dediğinde Tamer Bey'in gerçek yüzüyle tanışmıştı. Bu adamın yanına nasıl bu kadar yaklaşmasına izin verdiklerine şaşırılmıştı. Bora teklifini kabul eder etmez odaya bir sürü adam girmiş Tamer Bey'in emriyle Bora'nın geldiği yeri yıkıp yok etmişlerdi. Hiçbirine acımamış insanları katletmişti. Ama onlar zaten kötü insanlardı o yüzden Bora diğerlerine hiç acımamıştı. Tamer Bey onun geldiği yerin dağın görünen yüzü olduğunu söylemiş asıl patronunun kim olduğunu bilip bilmediğini sormuştu. Bora bilmediğini söylediğinde Tamer Bey birkaç ay ona göz kulak olmuş her hangi bir saldırı yapıp yapmayacaklarını ölçmüştü.

Beklediği saldırılar gelmeye başladığında Bora'yı hayatta tutabilmek için yurt dışına çıkmasının en iyisi olduğunu söyleyerek onu gönderme işini planlamıştı. Ve asıl patronun kimliğini de öğrenmişlerdi.

İşte Bora, Eva'yı ilk o zaman görmüştü. Ülkeden ayrılmadan bir gün önce Tamer Bey, onunla gittiği yerde ne yapacağıyla ilgili ayrıntılı bir şekilde konuşmak için evine çağırmıştı.

Bora bahçe kapısından ilk girdiğinde karşısında gördüğü evin görkemi göz alıcıydı. Uzun giriş yolundan yürüdükten sonra ortada bulanık süs havuzunun yanından geçerken bir iç çekme sesi duymuş nereden geldiğini anlamak için etrafına bakmıştı. Sol tarafındaki ağaçların altında dizlerinin üstünde oturmuş bir kız çocuğunun ağladığını görmüştü. Kız kafasını kaldırdığında Bora kızın masumluğuna hayran kalmıştı. Sarı saçları yüzünün etrafına dağılmış mavi gözleri gözyaşlarıyla parlamış burnu ağlamaktan kızarmış halde çok tatlı ve masum görünüyordu. Bora ona bir süre baktıktan sonra arkasını dönerek tekrar yoluna devam edecekken kız, "Öküz müsün sen?" demişti.

Bora şaşkınca tekrar ona dönerken etrafına bakıp başka kimse var mı diye kontrol ettikten sonra kendini göstererek, "Bana mı dedin?" dedi.

Kız ona kaşlarını çatarak bakarken, "Senden başka kimse var mı burada?" dediğinde Bora kızı doğru yaklaşırken "Neden öküzümüşüm?" diye sordu.

Kız kızarmış burnunu kaldırarak, "Neden olacak burada ağladığımı gördüğün halde bana yardım etmek yerine yoluna devam ettin. Annem yardıma ihtiyacı olan insanlara yardım etmemi söyler hep." dedi.

Bora şimdi kızın başında dikiliyordu, ona kaşlarını kaldırarak, "Ve annen sana yardım etmeyen insanlara öküz demeni mi söyledi?" dediğinde kızın yanakları kızarınca utandığını anlamıştı. Kafasını eğerek yerdeki çimenleri koparıırken, "Şey aslında annem öyle dediğimi duysa kızar ama sen zaten söylemezsin değil mi?" dedi kafasını kaldırıp gülümseyerek.

Bora onun bu haline ister istemez gülümserken, "Neden ağlıyordun?" diye sordu.

Bora'nın bu sorusu kızı neden ağladığını hatırlatmış olacak ki tekrar ağlamaya başlamış akan burnunu çekerken de "Tavşanım kayboldu." demişti.

Bora kafasını iki yana sallarken, "Ağlayacak başka bir şey bulamadın mı?" dediğinde kız sinirlenip ayağa kalkarak "Sen ne anlarsın ki onu ben büyüttüm o benim her şeyimdi." diyerek daha çok ağlamaya başlamıştı.

Bora sonunda kızın ağlamasına dayanamayarak, "Tamam gel hadi nerede kaybolduğunu göster de arayalım." dediğinde kız ona mavi gözlerini kırpıştırarak bakarken "Bana yardım mı edeceksin?" dedi.

Bora "Evet ufaklık hadi ben vazgeçmeden senin şu tavşanı bulalım da bende işime bakayım." dediğinde kız "Teşekkür ederim." deyip yerinde zıplayarak ellerini çırpı. Daha sonra, "Hadi gel beni takip et." diyerek koşmaya başladı.

Bora o günü hatırladığında bir şeyin daha farkına vardı. On iki yıl sonra ki ilk karşılaşmalarında da Eva ona öküz demişti. Galiba bu kız onu hep öküz diye çağıracaktı. Koluna birinin dokunmasıyla daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

Koray ona dikkatle bakarak, "Hadi içeri gelmiyor musun?" dediğinde Bora bir anda nerede olduğunu hatırlayarak hemen acile doğru ilerlemeye başladı. İçeri girdiklerinde Tamer Bey'i ameliyata aldıklarını öğrenerek yukarı çıktılar. Ameliyathanenin kapısına geldiklerinde onları büyük bir olay bekliyordu. Eva çıldırmış bir şekilde Esmâ Hanıma bağırıp ağlarken, "Neden bana söylemediniz ha neden?" diyordu.

Esmâ Hanım onu kollarından tutarak sarılmaya çalıştığında Eva kadını iterek, "Bırak beni, onunda ölüsünü bulmam için mi söylemediniz bana. Cevap versene bir gün geldiğimde onu da mı ölü bulacaktım?" diye bağırmaya devam etti.

Esmâ Hanım, Eva'nın çırpınışlarını gördükçe daha çok ağlıyordu. Kızın acısını dindirememek teselli verememek onu üzüyordu. En sonunda Eva'nın bedeni titreyerek olduğu yere yığılınca onu tutmak için hareketlendi ama ondan önce Bora, Eva'yı kucaklamıştı. Eva'nın aşırı derecede titrediğini gören Bora, Koray'a doktor çağırmasını söyledi. Kucağındaki Eva bilinçsiz bir şekilde titriyor, garip şeyler fısıldıyordu. Doktor geldiğinde hemen bir odaya alarak sakinleştirici yaptılar ama Eva'nın titremeleri azalsa da durmamıştı.

Onun Evren'e ihtiyacı olduğunu anladığında dışarı çıkarak yeni gelen Sarp'ı görür görmez, "Hemen Evren'i ara buraya gelsin." dedi.

Sarp telefonunu çıkararak Evren'e neler olduğunu kısaca anlattıktan sonra yanına gelerek, "Durumu nasıl?" dedi.

"Tamer bey'i ameliyata aldılar durumunu bilmiyoruz ama Eva hiç iyi değil"

Sarp duvara yaslanırken, "Nasıl olmuş?" dediğinde "Bilmiyorum bana Koray haber verdi ama Eva ile tartışmış olabileceklerini düşünüyorum." dedi Bora.

Sarp, "Sonra kamera kayıtlarından bakarım." diyerek annesinin yanına geçti.

Bora, Evren'i beklemek için aşağı inecekken Evren'in geldiğini görerek, "Bu taraftan." diyerek onu Eva'nın odasına götürdü. Evrenle içeri girdiklerinde Eva hâlâ titriyordu. Evren, Bora'ya dönerek, "Eva'nın üstündekileri çıkar." derken kendide üstünü çıkarmaya başlamıştı.

Bora, Evren'in ne yapmaya çalıştığını ilk başta anlamasa da Buket'in anlattıklarını hatırladığında Eva'nın kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Eva'nın vücudundaki kendi bıraktığı izleri görünce Evren'e baktı. Evren de üstünü çıkarmış Eva'nın yanına geldiğinde, "Bu ne lan?" dedi.

Bora, Eva'nın kıyafetini çıkarmaya devam ederken, "Şimdi zamanı değil sonra konuşuruz." dediğinde Evren ona dönerek "Bunun sorumlusu sen misin?" deyince Bora, "Evren kardeşine odaklan kriz geçirdiğinin farkında mısın?" dedi.

Evren ona öfkeyle bakarken, "Eğer bu izlerin sebebi sensen seni doğduğuna pişman ederim bunu bil." diyerek Eva'nın yanına uzanarak kucağına çekti. Eva, Evren'in vücudunu hisseder hissetmez gözle görülür bir şekilde rahatlamış, fısıldamaları durmuş, Evren'in vücuduna sıkı sıkı sarılmıştı.

Bora sonunda Eva'nın titremesinin geçmeye başladığını gördüğünde Buket'in anlattıklarına inanmıştı. Eva büyük bir sarsıntı yaşamış olacak ki bu durumdaydı. Ama Bora annesinin ölümünü araştırmış trafik kazasından başka bir şey bulamamıştı.

Evrenle onu yalnız bırakarak odadan çıktı. Eva uyandığında büyük ihtimal Evren izleri sorun edecekti. Sarp ve Koray'ın durduğu yere giderek onlarla beklemeye başladı. Bundan sonra olacakları ameliyathaneden gelen haber belirleyecekti. Eğer Tamer Bey'e bir şey olursa ortalık kesin karışacaktı ama dua ediyordu ki ölmesin o ölürse ne başındaki belayla ne de Eva ile başa çıkamazdı.

SÖZDE NİŞANLI - BANA GERİ DÖN

Tamer Bey beş saattir ameliyathanedeydi. Bir ara hemşire çıkmış ameliyatının zorlu geçtiğini söylemişti. Tamer Bey'in önceki ameliyatında yer alan kalp

doktoru da gelmiş o da ameliyathaneye girmişti. Eva ise krizi atlatmış sakinleştiricilerin etkisiyle uykuya dalmıştı.

Hep birlikte içeriden mutlu bir haber çıkmasını bekliyorlardı. Bora biraz hava almak için dışarı çıktığında kamera görüntülerine bakmak için giden Sarp'ın geldiğini gördü. Sarp yanına gelerek, "Doğru tahmin, kavga etmişler." dediğinde Bora kafasını sallayarak "Beni aradıktan sonra olmuş olmalı, Eva bugün dışarı çıkmak istemişti bende çıkamazsın dedim. Sinirini Tamer Beyden çıkarmış demek." dedi.

"Son zamanlarda olanlardan sonra dışarı çıkmaması gerektiği doğru ama Eva'nın üstüne fazla gidiyorsun. Bu da onu senden uzaklaştırıyor."

Bora, Sarp'ın yüzüne uzunca baktı. Doğru söylüyordu ama elinde değildi daha önce Eva gibi her dediğine karşı çıkan bir kadınla hiç tanışmamıştı. Bora'nın doğası inattı ve belli ki Eva'nın doğası da inattı. "Doğru diyorsun ama o da başından beri bana hiç olumlu bakmadı ki."

"Bak Bora, Eva ile beraber büyüdüm neyi ne için yaptığını az çok tahmin edebiliyorum. Eğer onunla farklı şartlarda tanışsaydınız Eva seni reddetmezdi. Bilmediğin şeyler var, Eva babasına çok öfkeli ama öfkesinin sebebi yanlış. Yıllardır onu düzeltmeye çalıştım fakat bir işe yaramadı. Tek düzelterebilecek kişi Tamer Bey iken oda düzeltmedi. Yani kısaca Eva şu an seni reddediyorsa babasına inadı yüzünden."

Sonra gülümsedi. Söyledikleri canına yaksa da, "Bu arada Tamer Bey iyileşir iyileşmez nişan için kendini hazırlasan iyi olur, Eva babası fenalaştığında '*Söz o ökükle evleneceğim.*' demiş" dedi. Eva'ya âşıkken nişanlanacağı adamı karşısına almış nasihat veriyor, üstüne onu teselli etmeye çalışıyordu. Sarp için bunları konuşmak zor olsa da onun tek istediği Eva'nın mutlu olmasıydı.

Bora derin bir nefes alırken, "Dua edelim de iyileşsin yoksa Eva için her şey çok kötü olacak." dediğinde Sarp onu onaylarken "Hadi yukarı çıkalım Eva da kendine gelmek üzeredir." dedi.

Yukarı çıktıklarında Bora ilk önce Eva'nın odasına gitti. İÇeri girdiğinde Evren'in neredeyse üstüne çıkmış bir Eva ile karşılaştı. Evren'e baktığında gözleri açık tavanı izlediğini görünce, "Nasıl?" diye sordu.

Evren mavi gözlerini ona dikerek, "O iyi ama ben hiç iyi değilim, kardeşimin bu hali ne bana bunu açıkla." dedi.

Bora tam cevap verecekti ki Eva kıpırdamaya başladı. Evren, Eva'ya bakarken Eva önce gözlerini kırpıştırarak açtı sonra tekrar kapatırken kaşları çatıldı ve birden yataktan fırladı. Ani kalkışıyla dengesini kaybederken Evren düşmemesi için belinden yakaladı. Bora da Eva'ya doğru hareketlenince Eva önce ona sonra yataktaki Evren'e bakarak, "Babam nasıl?" dedi.

Bora ona doğru yaklaşırken, "Hâlâ ameliyatta sen iyi misin?" dediğinde Eva kafasını kaldırıp ona bakarken "Lütfen beni ona götür." dedi.

Bora, "Tamam önce üzerini giyin." derken Evren "Önce bana bir açıklama yapın." dedi.

Eva ona ne demek istiyorsun dercesine baktı. Evren üzerini gösterdiğinde Eva çıplak vücudundaki izleri kastettiğini anlayınca utançla yanakları kızardı. Kafasını kaldırmadan, "Evren zamanı değil." diyerek yataktan inip kıyafetlerine bakındı.

Bora, Eva'nın kıyafetlerini koltuğun üstünden alıp ona uzatarak, "Sen içerde giyin ben abinle konuşurum." dediğinde Eva "Hayır, konuşacak bir şey yok giyinip hemen çıkalım." diyerek banyoya gitti.

Evren de gömleğini giyerken, "Bunun altından senin çıkacağına eminim ama şu an Eva için susuyorum." dedi.

Eva giyinip geldiğinde odadan çıkarak üst kattaki ameliyathaneye gittiler. Üst kata geldiklerinde Eva, Esma Hanımı görünce yanına gitmedi. Babasının rahatsızlığını ondan sakladığı için kızgındı. Onun yerine kenarda duran

Koray'ın yanına giderek, "Bir haber var mı?" dediğinde Koray onu tutup kendine çekerek sarılırken "Yok prenses sen nasıl oldun?" dedi.

Eva onun bu sıcak davranışına sevinerek onu kucaklarken, "Daha iyiyim, ona bir şey olmaz değil mi Koray?" dedi.

"Merak etme o senin baban eminim ki senin kadar inattır yakında iyi olacak." Diyen Koray'ın sözlerine inanmak istedi Eva.

Eva gülümseyerek Koray'ın kollarından çıkarken yan taraftaki koltuklara oturdu. Karşısına baktığında Bora ona kaşları çatık bir şekilde bakıyordu. Eva yine ne yaptım acaba diye düşündü. Bu adam niye ona sürekli kızmak zorundaydı.

Bora ise Eva'nın Koray'a yakın davranmasını kıskanmış, ister istemez ona değil bana sarılması gerekirdi diye düşünmüştü. Bu kız onda artık saplantı olmuş olmalıydı yoksa canını emanet ettiği kan kardeşinden bu güne kadar hiçbir kadını kıskanmamıştı. Üstelik Koray'ın ona ihanet etmeyeceğini de çok iyi biliyordu ama bu onu kıskanmasına engel olmuyordu.

Yaklaşık iki saat sonra ameliyathanenin kapıları açıldığında hepsi ayağa fırladı. Eva hemen doktorun yanına giderken karşısındaki doktorun babasının arkadaşı Ahmet Bey olduğunu görünce "Ahmet amca durumu nasıl?" diye sordu

Ahmet Bey, Eva'nın omuzlarından tutarken, "Elimizden geleni yaptık kızım şimdi yoğun bakıma alıyoruz bundan sonrası babanda." dedi.

Eva bu açıklamadan memnun kalmayarak, "Neyi var daha öncede ameliyat olmuş sen mi yaptın önceki ameliyatı da?" dedi.

Ahmet Bey, Eva'ya hak veriyordu ama ona hiçbir şey anlatmayacağına dair Tamer'e yemin etmişti. O yüzden, "Eva bunları baban uyanınca konuşalım kızım, şimdi sadece babanın bir an önce iyileşmesi için dua et başka bir şey düşünme." dedi.

Ahmet Bey, yanlarından ayrılırken Bora da onu takip etti. Bu sıra Tamer Bey ameliyattan çıkarıldığı için Eva'nın dikkati o yöndeydi ve Bora'nın doktorla konuştuğunu görmedi. Eva babasının solgun yüzünü gördüğünde kuruyan gözyaşları tekrar akmaya başladı. Hepsı onun yüzündendi. Babası şu an onun yüzünden can çekişiyordu. Yanlarından geçerlerken onlara yol vererek duvara yaslandı. Kalbi hızlanmış nefesi sıkışmıştı. Elleri de titremeye başlayınca telaşla Evren'e bakındı. Neyse ki Evren onun durumunu fark etmiş yanına geliyordu.

Evren'e sıkı sıkı sarılırken, "Evren benim yüzümden ölüyor." dedi.

Evren kardeşinin sırtını okşarken, "Şiişşş sakın ol senin yüzünden değil kendini toparlamalısın bu şekilde babana faydan olmaz hadi rahatla biraz." dedi.

Eva, Evren'in boynuna alnını yaslarken derin nefesler almaya çalışıyordu. Biraz durduktan sonra rahatlayınca Evren'in beline yapışmış ellerini çekerek, "Teşekkür ederim." dedi.

Evren onun saçlarını okşarken, "Önemli değil kardeşim, baban ameliyattan çıktığına göre hadi biraz eve gidelim de dinlen ha!" dedi.

"Hayır, Evren o gözlerini açmadan bir yere ayrılmıyorum. Hepsi benim yüzümden, uyandığında beni affetmesini sağlamalıyım."

Evren, Eva'nın bu adama hâlâ bağlı olmasına sinirleniyordu. Onun yüzünden annesiz büyümüş annesini bulduğunda ise kaybetmesine sebep olmuştu. Kendine engel olamayarak, "Hâlâ onu düşündüğüne inanamıyorum Eva, annemiz onun yüzünden öldü." dedi.

Eva abisinin sözleriyle ona hayretle bakarken, "Asıl ben senin böyle düşündüğüne inanamıyorum Evren, ne çabuk unuttun evimize ilk geldiğinde anneme dediğin lafları, belki de senin yüzünden öldü." dediğinde Evren sanki tokat yemişçesine sarsılarak Eva'dan uzaklaştı.

Eva ağzından çıkanları kavradığında, "Evren ben öyle demek istemedim, onun ölümünde hepimizi parmağı var sadece babamı suçlamak istemiyorum artık. Kendi asiliklerimi örtmek için hep onu suçladım ama görmüyor musun bu bize de ona da ne kadar zarar verdi." dedi.

Evren, Eva'dan bir iki adım daha uzaklaşırken, "Ne demek istediğini çok iyi anladım kardeşim açıklamaya çalışma ben artık eve gideyim." diyerek arkasını dönüp asansöre yöneldi.

Eva telaşla kolunu tutarken, "Evren, lütfen gitme özür dilerim öyle demek istemedim." dese de Evren kolunu çekerek "Tamam Eva, önemli değil sen babanla ilgilen benim eve gitmem lazım Buket merak etmiştir nerede olduğumu bilmiyor." dedikten sonra ilerlemeye devam etti.

Eva ağlayarak abisinin arkasından bakarken kendisinden nefret etti. Her şeyi eline yüzüne bulaştırıyordu. Herkesi kendinden uzaklaştırıyordu. Gözyaşlarını silerken kendi kendine salaksın salak diyordu. Arkasında birini hissettiğinde çekinerek baktı. Koray ona anlayışlı gözlerle bakıyordu.

Eva onu görünce, "Sen burada mıydın?" dedi.

Koray ellerini göğsünde birleştirirken, "İstemedim olaya şahit oldum prenses ama kendini suçlama, bence düşüncesiz bir abin var. Sana destek olması gerekirken bırakıp gidebiliyor." dedi.

"Boş versene Koray, herkesi kendimden uzaklaştırmakta üstüme yok. Neyse babamın yanına çıkmak istiyorum."

Koray, "Yine kendini suçlayıp tavadaki hamsi gibi titremeye başlama diye söylüyorum." dediğinde Eva ona vurarak "İğrenç bir espiydi." dedi.

Koray onu omzundan tutup merdivenlere götürürken, "Hadi oradan sen duygusuzsun." diyerek güldü.

Eva gülümserken Koray'a minnet duydu. Kısa sürede aklını dağıtmış abisinin gidişini unutturmuştu. Şu an tek düşünmek istediği babasının sağlığıydı. Yemin etti eğer iyileşirse onu üzmeyecekti. Artık olmadığı biri gibi davranmayacak babası ne isterse yapacaktı. Bir şeyin farkına varmıştı, annesi ölmek istediği için ölmüştü ama babası yaşamak için savaşıyordu.

Yukarı çıktıklarında Esma Hanım ile Sarp odanın camından içeri bakıyorlardı. Eva yanlarına giderek, "Gelişme var mı?" dedi.

Esma Hanım ona dönerek, "Yok kızım daha uzun süre uyanmaz dediler ilaçların etkisindeymiş." dediğinde Eva onun nemli gözlerine bakarak "Bana neden söylemediniz?" dedi.

Esma sultan bir şey diyemeden Sarp, "Eva, baban izin vermedi annemi suçlama." dediğinde Eva ona dönerek "Neler yaşadığımı bildiğiniz halde benden bunu sakladınız Sarp, ne yapmamı bekliyorsunuz." dedi.

"Bak bunları konuşmanın bir faydası yok. Baban izin vermedi anladın mı? Ne bizi ne kendini daha fazla yıpratma."

Eva, Sarp'ın dediklerinden sonra diyecek hiçbir şey bulamadı. Haklıydı ama yine de bilseydim şimdi babam burada yatıyor olmazdı diye düşünüyordu. Eğer bilseydi onu üzmezdi ondan nefret etmezdi. Çünkü babasına ne kadar inat giderse gitsin o hâlâ Eva'nın kahramanıydı.

Eva için saatler geçmek bilmiyordu. Odaya hemşire her girdiğinde umutla yüzüne bakıyor onlardan olumlu bir cevap alamadıkça umudu tükeniyordu. Bir iki defa Ahmet Bey de kontrole gelmişti ama durumu aynıydı. İlaçların etkisinin geçmek üzere olduğunu söylemişlerdi. Uyanması gerekiyordu ama uyanmıyordu. Sabrı tükenen Eva ayağa kalkarak hemşire odasına gidip, "Babamı görmek istiyorum." dedi.

Babasıyla ilgilenen hemşire ona acımayla bakarken, "Üzgünüm hanımefendi doktor izin vermedi." dediğinde Eva ona yalvararak "Lütfen yanında sadece bir dakika kalırım. Onu görmeye ihtiyacım var." dedi.

Hemşire, Eva'nın ısrarına dayanamayarak, "Tamam ama Ahmet Bey tekrar kontrole gelmeden çıkmanız lazım." deyince Eva sevinerek hemşireye sarılıp "Çok teşekkür ederim." dedi.

Hemşire odasında kıyafetlerini değiştirip yoğun bakım için hazırlandıktan sonra babasının odasına gitti. Odanın camından babasını izleyen Esmâ Hanım onun içeri gireceğini görünce "Hepimizin burada olduğunu, iyileşmesini beklediğimizi söyle kızım" dedi.

Eva ona gülümseyerek kafasını salladıktan sonra içeri girdi. Direkt babasının yanına giderek elini tuttu. Elinin her zaman ki gibi sıcak değil soğuk olduğunu fark edince içine bir korku düştü. Annesinin de bedeni buz gibiydi. Yoksa babasının da mı kaybediyordu. Arkasında ki hemşireye bakarak "Eli niye bu kadar soğuk" dedi.

"Ciddi bir ameliyattan çıktı Eva Hanım. Kan kaybetti, zamanla düzelecektir."

Eva tekrar babasına dönerken hemşire odadan çıkmıştı. Eva babasına çok şey demek istiyor ama konuşamıyordu. Onun hafif hafif inip kalkan göğsünü izliyor aletlerin çıkardığı sesleri dinliyor ama kendi sesini çıkaramıyordu. Boğazında ağlamamak için kendini tutmaktan oluşmuş yumruyu geçirmek için birkaç defa yutkunduktan sonra sessizce, "Baba!" dedi ve sustu. Tekrar deneyerek, "Baba ben özür dilerim." dedi. Yaşlar gözünden akmaya başladığında, "Her şey için özür dilerim baba. Seni hep üzdüğüm için, annemin ölümünden dolayı seni suçladığım için özür dilerim. Biliyorum sen onu hep sevdin ama ben senden başka suçlayacak birini bulamadım baba. Böylesi daha kolaydı benim için. Şimdi seni böyle yatakta görünce kendimden nefret ediyorum. Hepsî benim yüzümden değil mi? Bıktın artık benden. Baba ama ben sensiz yapamam ki eğer sen de gidersen ben ne yaparım kimsesiz. Kim koruyacak beni, kim arkamı toplayacak, kim kahramanım olacak. Lütfen baba bana geri dön. Söz veriyorum affettireceğim sana kendimi. Hiç sözünden çıkmayacağım koca çınarım. Ne olur

aç gözlerini yine kızım de bana küçükken olduğu gibi papatyam de tavşanım de baba lütfen!" derken Eva artık kendini tutamamış hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Babasının yatakta duran elini sıkarak öpüp yanağını eline yaslayarak bir süre gözyaşı dökmeye devam etti.

Kendini topladığında tekrar kafasını kaldırarak, "Baba kalk artık, beni böyle ağlatmanın hesabı sorarım sana sonra. Hem dışarıda herkes ağaç oldu seni beklerken, hadi yeter insanları üzdüğün." dedi. Eva babasından cevap alamayacağını anladığında ayağa kalkarak, "Peki baba demek az tembellik yapmak istiyorsun." diyerek yanağından öperken babası hırıltılı bir sesle "Kim kız tembel?" dediğinde Eva yerinde sıçrayarak ona baktı.

Babası gözlerini açmış gülümseyerek ona bakarken Eva, "Uyandın, uyandın..." diye çığlık atarak yerinde zıplıyor dışarıda onları izleyen Boralara gülüyordu.

Babası diğer elini hafif kaldırarak, "Dur papatyam dur... Bağıрма başım ağrıyor." dediğinde Eva hemen sakinleşip "Özür dilerim, özür dilerim baba." diyerek onu tekrar yanağından öptü.

Dışarıdakiler doktora haber vermiş olacaklar ki Ahmet Bey içeri girdiğinde, "Aramıza tekrar hoş geldin yaşlı kurt, demek uyanmak için kızına ihtiyacın vardı ha." dedi.

Tamer Bey ona gülümserken, "Sen kendine bak ihtiyar, hem benim kızıma her zaman ihtiyacım var." dediğinde Ahmet Bey, Eva'ya dönerken "Seni biraz dışarı alalım kızım babanın kontrollerini yapmamız lazım." dedi.

Eva hemen itiraz ederek, "Hayır Ahmet amca benden ne gizlediğinizi öğrenmek istiyorum." dedikten sonra babasına dönerek "Önceki ameliyat izini gördüm." dedi.

Tamer Bey kızının elini tutarak, "Sonra Eva, şimdi dışarı çık söz sonra her şeyi anlatırız," dediğinde Eva her ne kadar karşı çıkmak istese de "Tamam." diyerek kاپıya yöneldi.

Dışarı çıktığında onu bekleyen Esmâ Hanıma sarılarak, "Uyandı sultanım uyandı." dedi.

Esmâ Hanım da ona sarılırken, "Gözümüz aydın güzel kızım." dedi içten bir sevinçle.

Eva, Esmâ Hanımdan ayrıldıktan sonra karşısında her zamanki ciddi surat ifadesiyle onu izleyen Bora'ya da gülümsedi. Bora her ne kadar ciddi baksa da

Eva onun da gözlerininparladığını görebiliyordu. Bu adam babasına gerçekten değer veriyor olmalıydı.Gerçi artık bu adam değil nişanlısı olacaktı kendini hazırlasa iyi olurdu.

SÖZDE NİŞANLI - İNTİHAR

Eva iskelede oturmuş ayak parmağının suda çıkardığı dalgaları izliyordu. Babasını bugün hastaneden çıkarmışlardı. Uyandıktan on gün sonra eve çıkmasında bir sorun olmadığı anlaşılmıştı. Zaten babası da artık huzursuzluk çıkarmaya başlamış, bütün hastaneyi bezdirmişti. Babasının hastalığını öğrenmişti. Bu geçirdiği ikinci ameliyattı. Kalp nakli olması gerekiyordu ama kabul etmiyordu. Ahmet Bey böyle giderse fazla ömrü kalmadığını söylemişti. Her ne kadar babası bunu söylemesine karşı çıksa da Ahmet Bey belki Eva seni ikna eder diyerek tüm gerçekleri Eva'nın önüne sunmuştu.

Yanında bir hareketlenme olduğunda yan tarafına bakarak yanına oturan Bora'yı izledi. Arkaya baktığında Kara'nın yanında duran Nazlı'yı gördü. Ne kadar dalmışsa atın sesini bile duymamıştı. Tekrar yanında oturup suyu izleyen Bora'ya baktı. Üstündeki koyu mavi kot pantolonu ile kol kaslarını zorlayan gri tişörtüyle çok rahat ve sakin görünüyordu. Son zamanlarda ki olaylar Bora'yı da etkilemiş olacak ki eski ciddi ve sinirli yüz ifadesi yerini ciddi ve sakin yüz ifadesine bırakmıştı.

Eva onu yan profilden incelerken Bora kafasını çevirince göz göze geldiler. Eva yakalanmaktan dolayı utanarak yüzü kızarsa da gözlerini kaçırmak istemedi. İlk defa onu anlamaya çalışır gibi baktı. Önce o sevdiği, şu an deniz rengi bazen lacivert olan gözlerine baktı uzun uzun. Gözleri, siyah gür saçlarını taradı. Pürüzsüz yanağından geçip çıkık çene kemiklerini okşadı. Şehvetli dudaklarına geldiğinde onları öpmeyi özlediğini fark etti. Dudaklarına fazla baktığını fark ederek tekrar gözlerine döndüğünde deniz mavisinin yerini lacivertler almıştı. Az önceki cesaretinden eser kalmamış yanakları daha da kızarıırken sonunda gözlerini kaçırıp suya bakmaya başladı.

Eva onu izlerken, Bora'da Eva'yı izlemişti. Utançla kızaran yanaklarını, bir kere öptükten sonra aklından çıkmayan pembe dudaklarını seyretmişti. Gözlerine baktığında ise dudaklarına bakan mavi gözlerin parladığına şahit olmuştu. Eva her ne kadar onu istemediğini söylese de gözleri öyle demiyordu. Bora onun bakışından farkında olmadan etkilenirken yutkunmak zorunda kaldı. Biraz daha böyle bakarsa o pembe dudaklarını ısıracaktı. Neyse ki Eva sonunda gözlerine bakmaya başladı. Ama bu da pek işe yaramdı çünkü gözlerindeki isteği

şimdi daha net görebiliyordu. Eva, Bora'nın arzusunu fark etmiş olacak kızaran yanakları tamamen koyulaşırken kafasını çevirdi.

Sessizlik içinde geçen birkaç dakikanın sonunda Bora, "Evdekiler seni merak etti." dediğinde Eva ayağıyla suda dalga çıkarmaya devam ederken "İnsan hayatı da bu dalgalar gibi baksana önce küçücük başlıyor daha sonra büyüyor ve yok oluyor. İnsanlarda doğuyor büyüyor yok oluyor. Aynı bu dalgalar gibi." dedi.

Bora onun babasının durumuna üzüldüğünün farkındaydı. Onu rahatlatmak için, "Babana nakil olmasını istediğini söylersen kabul edecektir." dediğinde Eva omuzlarını silkerek "Onu nakil olması için zorlayamam, o da beni bırakıp gitmeyi seçiyor aynı annem gibi." dedi.

Bora uzun zamandır merak ettiği soruyu daha fazla içinde tutamadı. "Eva annen trafik kazasından ölmedi mi?"

Eva sudaki dalgalara bakmayı keserek kafasını kaldırıp gözlerini karşıdaki dağın ışığına dikti. Bir süre ışığı izledikten sonra sessizce "Hayır, o intihar etti." dedi. Bora ne diyeceğini bilemezken Eva anlatmaya devam etti.

"Lise son sınıftım. Son zamanlarda babamla çok kavga ediyorlardı. Özellikle Evren ortaya çıktıktan sonra kavgaları şiddetlenmişti. Hiç birbirlerine vurduklarını görmedim ama çok ağır konuşuyorlardı. O zamanlar annemin rahatsızlığı da ilerlemişti. İleri derecede depresyondaydı. Evren ilk geldiğinde biz akşam yemeği yiyorduk annemle babam yeni barışmışlardı. Kapı çaldıktan bir süre sonra salona hızla sarı bir çocuk girdi. Gözleri kırmızı ağlamaklıydı. Annem onu daha ilk gördüğünde anlamıştı oğlu olduğunu, hemen ayağa kalktı. Evren sadece anneme bakarak, *'Merhaba anne.'* dediğinde ben önce duyduğuma inanamadım. Ağızım açık ikisinin yaşlı gözlerle bakışmalarını izledim. Babamda masanın başında taş kesmişti. Elinde çatal öyle Evren'e bakıyordu. Sonra annem, *'Oğlum!'* diyerek Evren'e gitmeye çalıştı ama Evren *'Sakin bana yaklaşma.'* diye bağırdı. *'Yıllar önce bir kenara fırlattığın çocuğa nasıl oğlum diyebiliyorsun. Boşuna gözyaşı dökme karşımda. Aile saadetiniz ne güzelmiş biricik kızını mutlu edebildin mi bari onu mutlu ederken hiç aklına geldim mi? Gözlerini kapattığında, kızının saçını okşarken hiç aklına geldi mi yetimhane kapısına bıraktığın oğlun?'* diye bağırdı. Onun her kelimesiyle annemin yıkılışını izledim. Daha birçok şey söyledi. O gece eve sırf içini

dökmeye gelmişti. İki yıldır bizi izliyormuş ve artık mutlu aile tablomuza dayanamamış. O gittikten sonra babam annemden bir açıklama istedi. Annemin bir çocuğu daha olduğundan haberi yoktu. Ve tabii ki yine kavga ettiler. Babam o gece evi terk etti. Otelde kalmaya başladı. Ona çok yalvardım eve gelmesi için ama gelmedi. Annem Evrenle iletişime geçmeye çalıştı. Fakat Evren'i bulamadı. Sonra Evren bana ulaştı konuştuk. Çok garipti küçükken hep bir kardeşim olmasını istemiştım. Bu yüzden onu kabul etmek çok kolay olmuştu benim için. Her zaman istediğim kardeşi sonunda bulmuştım. Ona annemin son zamanlarda kötü olduğunu söyledim. Onunla görüşmek istediğini söyledim kabul etmedi. Bende Evren'le görüştüğümü annemden saklamıştım. Şimdi düşününce belki ben ondan saklamasaydım Evrenden habersiz bir görüşme ayarlasaydım araları düzelebilirdi diyorum. Ama o zamanlar kafam basmadı veya bencillik yaptım. Eğer anneme söylersem görüşmek ister ben onları görüştürünce yeni sahip olduğum abiyi kaybederim diye korktum. Abimi kendime ayırırken annemi oğlundan mahrum ettim."

Eva gözyaşlarını silerken Bora iskelenin kenarını sıkın elini tutarak, "Devam etmek zorunda değilsin." dedi.

Eva burukça gülümserken, "İlk defa birine anlatıyorum doktorlar bile beni bu konuda konuşturamamışlardı. Bırak bitireyim." dedi.

Bora onun elini daha çok sıkarak cevap verdi. Bu ben yanımdayım demekti.

"O gün okula gittiğimde içimde bir sıkıntı vardı. Derslere konsantre olamıyordum. Bende okuldan erken çıkıp eve gittim. Her zamanki gibi kapıyı açan Esmâ sultanı öptükten sonra annemi görmek için odasına gittim. Kapıyı açtığımda bir terslik olduğunu anlamıştım ama kendime engel olamadan ayaklarım beni ona götürüyordu. Banyodan hafif su sesi geldiğini duyduğumda kapıyı çalarak '*Anne!*' dedim içeriden cevap alamadığımda kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. Tekrar '*Annecim benim ses verirmisin?*' dediğimde ne olur ses versin diye yalvarıyordum. Sonunda cesaretimi toplayarak kapıyı açtığımda bütün gücümle çığlık attım. Kendimi her şeye hazırlamıştım ama böyle bir manzaraya hazır değildim. Annem küvette gözleri açık bir şekilde yatarken bir eli dışarı sarkmış bileğinden kan damlıyordu. Diğer eli suyun içinde olduğu için küvetin suyu kıpkırmızıydı. Çok kan vardı her taraf kandı. Onu öyle gözleri açık görünce hâlâ yaşıyor sandım. Ona doğru koşup kolunu tuttum buz gibiydi. Üşümüştür diyerek küvete girdim ona sarılıp ısıtmaya çalışırken, '*Anne kendine gel.*' diye sayıklıyordum. Şok geçiriyordum

kendimi kaybetmiştim. Sonrası zaten çok bulanık beni annemden zorla ayırmışlar.

Sakinleşmem için ilaç vermişler ilaçtan sonra bir iki gün uyanmamışım uyandığımda ise annemi defnetmişlerdi."

Eva sustuğunda Bora onun ne kadar acı çektiğini görebiliyordu. Belli ki annesinin başına gelenlerden kendini sorumlu tutuyordu. Ona ne dese fayda etmeyeceğini biliyordu çünkü onu anlıyordu. Bir zamanlar Bora da annesinin başına gelenlerden dolayı kendini suçlamıştı. Sürekli biraz daha güçlü olsa annesini babasının elinden kurtarabileceğini düşünürdü. Ama maalesef olaylar onların istediği gibi gerçekleşmiyordu.

Eva ağlarken birden gülmeye başlayınca Bora onun yine kriz geçireceğinden korktu. "Eva iyi misin?" derken Eva kafasını sallayarak iyi olduğunu belirtiyor ama gülmeye devam ediyordu.

Gülmesi kesildiğinde, "Merak etme delirmedim sadece daha önce kimseyle paylaşmadığım şeyleri sana anlatmak garip geldi." dediğinde Bora "Anlıyorum." derken ayağa kalkarak "Hadi artık eve dönelim baban seni bekliyor." dedi.

Eva ona ellerini uzatarak kalkmasına yardım etmesini istedi. Bora, Eva'nın ellerinden tutup yukarı çektiğinde Eva onun göğsüne yaslandı. Bora bilerek Eva'yı fazla sert çekmişti çünkü biraz da olsa onu hissetmek istiyordu. Eva göğsüne ellerini koyarak ona baktığında Bora parmağıyla yanağını okşarken, "İyi olacaksın." dedi.

Eva farkında olmadan yanağını Bora'nın avucuna doğru yaslamıştı. Dokunuşu Eva'nın kalbine işlemiş içini ısıtmıştı. Bu dokunuştan sonra nasıl iyi olmazdı. Gözleri usulca kapandığında dudaklarında hafif bir dokunuş hissetti. Dudakları aralanırken nefes almayı unutmuştu. Bora onu önceki sert öpüşmelerine hiç benzemeyen yavaş ve yumuşak bir şekilde öperek Eva'nın dudaklarının tadını çıkardı.

Bora geri çekildiğinde Eva'nın gözleri hâlâ kapalıydı. Onun bu haline gülümserken Eva gözlerini açmış karşısında Bora'yı ona gülerken görünce kaşları çatılmıştı. Surat asarak ondan ayrılıp atına doğru yürümeye başladı. Yine kendini rezil etmişti. Bu adama neden karşı koyamıyordu. Bu soruya midesindeki kelebekler yeterince cevap veriyordu. Eva artık farkına varmıştı ki onu ilk öptüğü andan beri Boraya âşıkı.

Eve geldiklerinde babası televizyon odasında ekonomi haberlerine bakıyordu. Yanına giderek, "Beni istemişsin babalık." dedi. Tamer Bey kızının ona yine

babalık demesine üzülerken yüzünü buruştururken, "Yine babalık olduk." dediğinde Eva onun bu çocuksu haline gülerken "Ne istemiştin babacım." diyerek yanağını öptü.

Babacım lafından sonra babasının yüzünde güller açarken Eva onu yıllar boyunca üzdüğü için pişman oldu.

Tamer Bey gülümserken, "Nereye kayboldun?" dedi.

"Merak etme kaçmadım göle gitmiştim biraz vakit geçirmek için."

"Bir daha haber vermeden ortadan kaybolma." Dedi Tamer Bey sert olmaya çalışarak. Ama kızı ona tekrar yakın davranmaya başladığından beri eski sertliğini kaybetmişti. Hoş Tamer Bey kızına hiçbir zaman sert olamamıştı.

Eva, "Tamam babacım." derken Bora, kapıya yaslanmış baba kızın çekişmesini izliyordu. İkisi de çok mutlu görünüyorlardı. Galiba bazı şeyler yoluna girmeye başlamıştı.

Eva'nın telefonu çaldığında üçü birlikte ekonomi haberlerine bakıyorlardı. Eva telefonla konuşmak için odadan çıktığında Bora'nın gözleri üstündeydi.

Eva uzun süre gelmediğinde Bora nerede kaldığını merak ederek peşinden gitti. Salonda göremeyince koridora çıktığında Eva'nın sesini duydu. "Seni seviyorum." Diyordu karşıdakine. Bora'nın eli yumruk olurken Eva, "Bende seni özledim aşkım en yakın zamanda geleceğim söz veriyorum." dedi.

Bora'nın tüm bedeni öfkeyle sarsılırken Eva'nın sesi değişti. Az öncekinden daha sert ve öfkeliydi. "Müdür bey, onun bu halde olmasının suçlusu sizsiniz." dediğinde Bora kaşlarını çatmış konuşulanları anlamaya çalışıyordu.

"Toprak daha üç yaşında, onu bu kadar üzmeye hakkınız yok. Ona ne kadar değer verdiğimi biliyorsunuz. Lütfen onu görmeme engel olmayın. Onun benden başka kimsesi yok."

Eva artık karşıındakine yalvarıyordu. Sonra birden, "Teşekkür ederim. Çok sevinirim. Teşekkür ederim." diyerek gülümsedi. Karşıındakini dinledikten sonra, "Onu tekrar telefona alabilir miyim?" diye sordu.

Daha sonra konuşurken sesi yine en başta olduğu gibi şefkatli çıkmaya başlamıştı.

"Toprak, yarın Pelin öğretmenle yanıma geleceksin aşkım. Müdür bey bize iki saat için izin verdi. Artık yaramazlık yapmak yok tamam mı? Öğretmenlerinin sözünden çıkma. Yemeklerini de ye."

Eva telefonu kapattı. Rahat bir nefes alıp mutlulukla arkasına döndüğünde kaşlarını çatmış ona bakan Bora'yı gördü. Bora onun yanına gelip kolunu sıkarken, "Açıklama yap." dedi. Bakışlarından konuşmayı duyduğu anlaşılıyordu ancak Eva onun ne anladığını kestirememişti.

"Bırak kolumu Bora sana açıklama yapmak zorunda değilim." Derken verdiği tepki aniydi. Bora'nın tavrına karşı oluşturdğu bir savunmaydı.

"O çocuk kim Eva!" diye bağırarak Bora sorusunun cevabını fazlasıyla merak ediyor gibi görünüyordu. Eva kolunu onun tutuşundan kurtarıp, "Dinlemişsin ya zaten. Adı Toprak. Yarın geldiğinde tanışırsın." diyerek babasının yanına gitti.

Bora arkasından öfkeyle baktı. Duyduğu konuşmalara hiçbir anlam verememişti.

Eva'nın onun benden başka kimsesi yok dediği anı düşündükçe merak ediyordu. Kimdi bu çocuk? Yoksa Eva'nın bir oğlumu vardı. Yok, olamazdı o kadar da değil diye düşündü. Ama ya aldırıldı olarak çıkan haberler yalansa ya doğurmuşsa. Bu sorular aklını karıştırırken, "Hakkında daha bilmediğim ne var Eva?" diye homurdandı.

O gün akşam yemeği boyunca gözlerini Eva'ya dikip öfkeyle onu izledi. Eva ise ona inat gülümseyerek yüzüne bakmıştı. Tamer Bey'e yarın misafiri geleceğini söylediğinde Bora daha fazlasını söylemesi için beklemiş ancak Eva başka bir şey söylememişti. Aksi gibi Tamer Bey de Eva'ya soru sormamıştı. Bora sabah erkenden gelmek için oradan ayrıldı. Bu çocuğun kim olduğunu öğrenmeliydi.

SÖZDE NİŞANLI - KURABIYE

Ertesi gün Eva mutfağa girdiğinde Esmâ Hanım ocağın başında kahvaltı için krep hazırlıyordu. Arkasından sessizce yaklaşıp parmaklarıyla belinden dürttüğünde Esmâ Hanım zıplayarak bir çılgık kopardı. "Ödümü patlattın deli kız." derken parmağıyla damağını kaldırıyordu. Eva ona arkadan sarılırken, "Kıyamam sana sultanım çok mu korktun sen?" dedi.

Esmâ Hanım onun ellerine vururken, "Bilmiyormuş gibi birde konuşuyor çekil krepler yandı." dedi.

Eva onu yanağından öptükten sonra, "Sultanım krepleri yaptıktan sonra bana kurabiye hamuru hazırlasana." dedi. Tezgâhın üstündeki dilimlenmiş domatesten bir tane alırken.

Esmâ Hanım ona dönüp, "Sen mi yapacaksın?" derken şaşkındı. Duyduklarına inanamıyordu Eva ilk defa mutfağa girecekti.

Eva kafasını onaylarcasına sallarken, "Evet Toprak gelecek onun için özel şeyler yapmak istiyorum." dedi. Esmâ hanım ondan daha önce hiç duymadığı bir ismi duyunca, "Toprak kim kızım?" diye sordu.

Eva ona gülümsedi. Bora'ya söylediği gibi "Bugün tanışırsın. Eminim çok seveceksin" dedi.

"Tamam, sen salona geç kahvaltını yapana kadar ben hazırlarım. Baban ile Bora da kahvaltı için seni bekliyorlardı."

Eva, Bora'nın burada olduğunu duyuna şaşırdı. Ama sonra onun merakından dolayı burada olduğunu anlayınca sinsice gülümsedi. Madem öyle biraz daha merak etmesi gerekecekti. "Ben kahvaltı yapmayacağım Esmâ sultan sen onlara göre hazırlat kahvaltıyı, hamurun yapılışını bana tarif et ben başlayayım." derken heyecanlıydı. Toprak için her şeyi yapmaya hazırды.

Esmâ Hanım, "Tamam." dedikten sonra masayı hazırlamaları için yardımcılarını çağırdı.

Onlar kahvaltılıkaları birer birer yemek salonundaki masaya taşıırken Eva da Esmâ Hanımın tarifıyla hamuru hazırlamaya çalışıyordu. Esmâ Hanım son koyması gerekenleri de söyledikten sonra masayı kontrol etmek için içeri gitti.

Eva oflaya pufloya hamuru yoğurmaya çalışırken, "Bu benim kızım mı gözlerim yaşardı." diyen babasının sesiyle yerinde sıçradı. Elinden etrafa un dağılıırken, "Of baba ya beğendin mi yaptığımı battı ortalık." dedi.

Babası onun yanına gelip yanağındaki unu silerken, "Bence sen zaten fena batırmışsın ortalığı, bırak da Esmâ Hanım yapsın." dediğinde, Eva kaşlarını

çatarak "O gönderdi değil mi seni? Ne dedi al kızını mutfağımı batırdı mı dedi." derken Esmâ Hanımın taklidini yaptı.

Tam o sıra kapıdan giren Esmâ Hanım, "Bir kere benim sesim o kadar ince değil hanımefendi." dedi.

Eva ona masumca sıratarak, "O benim sesim zaten sultanım gıcık oldu da onu şey ettim." derken babasına dönüp "Hem bunlar özel, ben yapmak istiyorum. Misafirim çok önemli biri." dedi.

Babası onun saçlarını okşadıktan sonra, "Peki, demek ki hepimizi zehirlemeye niyetlisin." diyerek arkasını döndüğünde Eva "Ya baba yaaa!" dediğinde Tamer Bey çoktan mutfaktan çıkmıştı.

Eva hamurla işini bitirdikten sonra kalıpları alarak şekilleri yapmaya başladı. Kelebek, ayı, uğur böceği, kuğu şeklindeki kalıpları kullandıktan sonra tepsiye dizerek fırına verdi. Fırının başında kurabiyelerin pişmesini beklerken mutfağa gelen Esmâ Hanım, Eva'nın halini görünce gülererek, "Kızım başında beklemene gerek yok zaman ayarlı pişince kendi duracak." dedi.

Eva ona dönerken, "Biliyorum Esmâ Sultan. Pişsin de şekerlemelerle süsleyeceğim ondan bekliyorum." dedi.

"Tamam işte kızım, pişince ben sana haber veririm git sen içerde babanlarla otur."

"Ya sen beni niye mutfaktan kovuyorsun beklemek istiyorum ben."

Esmâ Hanım yalandan kızarak, "Aman iyi be deli kız sana iyilikte yaramaz bekle başında." dedikten sonra mutfaktan çıktı.

Yarım saat sonra kurabiyeler piştiğinde Eva hemen fırından çıkartırken dikkatsizliğinden elini de yakmıştı. Elini soğuk suya tuttuktan sonra kurabiyeleri soğumadan süslemek için aceleyle şekerlemeleri çıkarttı. İş

bittiğinde kurabiyeler iyi görünüyor gibiydi. Yani olmuştur herhalde diye düşündü. Ellerini yıkadıktan sonra mutfaktan çıkarak şoförün yanına gidip Toprak'ı almaya yetimhaneye gönderdi.

Esmâ Hanım, Eva çıkar çıkmaz mutfağa girmişti. Eva'nın yaptığı şekilsiz kurabiyelere bakarken kendi kendine güldü. Bir tanesini alıp tadına baktığında pekte kurabiye gibi olmadığını anladı. Tadı idare ederdi ama içi hamurlaşmıştı üstelik şekeri de azdı. Eva'yı utandırmamak için hemen yeni bir kurabiye hamuru yapmaya başladı.

Eva şoförü yolladıktan sonra bahçede oturan Bora ve babasının yanına gitti. Tamer Bey ile Bora hararetle bir şekilde konuşurken Eva'yı görünce birden konuşmalarını kestiler. Eva yanlarına gidip oturduğunda, "Yine ne saklıyorsunuz benden?" dedi.

Babası gülerken, "Senden bir şey gizlemek mümkün mü kızım?" dediğinde Eva ona gözlerini kısarken "Gizliyorsunuz işte ben gelince sustunuz." dedi.

Bora, yine çatık kaşlarıyla, "Konuşmamız bitmişti." deyince Eva onun bu haline dil çıkarmak istiyordu ama kendini tuttu. Öyle bir şey yapsa herhalde Bora ağzının üstüne bir tane yapıştırırdı.

"Neyse, nasılsa öğrenirim." diyerek konuyu değiştirip "Ben hapis hayatından sıkıldım artık, ne zaman bitecek bu ceza." dedi.

Babası, "Benden bu kadar çabuk mu sıkıldın küçük hanım?" derken Bora "Cezanın bitmesi gibi bir şey söz konusu değil." dedi.

Eva hangisine cevap vereceğini şaşırmıştı. Bora'nın böyle üzerinde hak iddia etmesi çok sinirini bozuyordu. Eğer babasını kırmayacak olsa yine eski Eva'ya dönecekti ama babasını üzmemek istemiyordu. Bora'yı duymazdan gelerek babasına dönüp, "Babacım gerçekten çok bunaldım. Hem sana da söz verdim. Artık uslu bir kız olacağım. Lütfen dışarı çıkmama izin ver." dedi.

Babası gülerken Bora'ya dönüp, "Küçükken de beni hep bu bakışlarla kandırırdı. Hazırlıklı ol ileride sana da çok kullanacaktır." dediğinde Eva babasının bu imasına sinirlense mi utansa mı bilemedi. Sessizliğini korurken Bora, "Beni sizin kadar kolay kandırabileceğini sanmıyorum efendim." dedi.

Babası kakhaha atarken, "İleride bu lafını sana hatırlatırım." dedikten sonra Eva'ya dönerek "Dışarı çıktığında ne yapacaksın? Yine etrafındaki şımarık arkadaşlarınla mı takılacaksın? Onun yerine şirketteki stajına başlasan artık." dedi.

Eva surat asarak, "Arkadaşlarımın benden farkı yok baba ama bende artık bir işe yaramak istiyorum. Tabii şirkette olabilir fakat ben sizin yetkinizle bir yerlere gelmek istemiyorum. Onun yerine başka bir şirkete başvuru yapacağım." dediği an babasıyla Bora aynı anda "Olmaz." dedi.

Eva ikisine de bakarken artık sinirlenmişti ayağa kalkıp, "Niye olmazmış bizimki gibi iyi şirketler çok var şu yeni açılan otel bile olabilir." dedi.

Bora,"O otel hayatta olmaz." derken babası "Kızım bunları sonra konuşalım istersen, bak misafirin geliyor." dedi.

Eva evin bahçe kapısına baktığında Toprak'ı gördü, siyah pantolonu beyaz gömleği ve siyah yeleğiyle tam bir küçük bey olmuştu. Koşar adımlarla ona gitmeye başladığında Toprak da Eva'ya doğru koşarken "Ablaaa!" diye bağııyordu. Eva ona ulaştığında sıkı sıkı sarılarak havaya kaldırdı. Gözleri doldu. Onu o kadar çok özlemişti ki hiç bırakmak istemiyordu. Kıvrıcık saçlarını öperken, "Ben seni çok özlemişim paşam." dedi.

Toprak da onun iki yanağını minik elleriyle kavrayıp dudağını öptüğünde, "Bende seni çok özledim." dedi. Eva ona gülümserken o sıra yanlarına gelen Bora, "Benim olan dudakları öpen de kim?" dedi.

Eva, Bora'nın cümlesiyle ona bakınca yine sinirli ve ciddi yüz ifadesiyle karşılaştı.

Küçücük çocuğa bu şekilde konuşmasına anlam verememişti. Eva'nın kucağından ona bakan Toprak da biraz korkarak, "Şey ben ablamı hep öpeyim." dediğinde Bora, yüz ifadesini bozmadan "Artık öpemezsin ablan bana ait." dedi.

Toprak bir Eva'ya bir Bora'ya bakarken Eva, Bora'ya sinirle baktıktan sonra Toprak'ı dudağından öpüp, "Sen ona aldırma paşam seni kıskanıyor. Gel seni babamla tanıştırayım." diyerek arkasını döndü.

Tam yürüyecekken, "Ya abla ben büyüdüm ayık kendim yüüyüm indiysene beni." diyen Toprak'ın kelimeleri zor seçilse de Eva anlamıştı. Gülerek onu yere indiren Eva, "İki yıldır bu kucaktan inmiyorsun Toprak Bey şimdi mi büyüdün?" dedi.

"O eskidendi abla şimdi koca adam oldum hem babanla tanışacağım beni büyük göymesini istiyorum."

Eva onun bu şirinliğine dayanamayarak yanağından ısırırken, "Yerim seni koca adam." dedi.

Toprak kıkırdarken babasının yanına yürümeye başladılar. Toprak gayet ciddi bir şekilde Tamer Beyle tanışırken, "Meyhaba efendim, ben Toprak." dedi.

Tamer Bey de onun bu ciddiliğine karşılık, "Evime hoş geldiniz Toprak Bey." dedi.

O sıra arkalarından Pelin öğretmen, "Merhaba." dediğinde, Eva tamamen unuttuğu öğretmene dönüp gülümseyerek elini uzattı. Selamlaştıktan sonra oturması için Toprak ve babasının karşısındaki koltuğa işaret etti.

Toprak bacak bacak üstüne atarak ciddi bir şekilde, "Eviniz çok güzelmiş efendim kocaman." dediğinde herkes gülümseyerek onu izliyordu. Bora'nın bile sert ifadesi yumuşamış, ilgiyle Toprak'a bakıyordu.

Tamer Bey, "Teşekkür ederim Toprak Bey ama bence resmiyete gerek yok. Sonuçta sen kızımın arkadaşısın istersen bana da amca veya dede diyebilirsin." derken sesi neşeliydi.

Toprak gülerek, "Vallaha mı?" dediğinde Eva daha fazla dayanamayarak kahkahayı basmıştı. Onunla birlikte Bora dâhil herkes gülmeye başladı.

Babası gülerek, "Vallaha" deyince Toprak da kafasını sallayarak, "Tamam o zaman dede." dedi, öndeki seyrek iki dişini göstererek gülerken. Eva onu çenesinden tutup öperken, "Of sen ne tatlı olmuştun görmeyeli yaa." dedi.

Tamer Bey kızıyla Toprak'ı gülümseyerek izledi. Eva'nın Toprak'ı neden bu kadar çok sevdiği şimdi anlaşılmıştı. Toprak çok zeki bir çocuktü. Sevimli halleri ise kendini sevdirmeye yetiyordu.

Onlar bu şekilde sohbet edip gülüşürken Eva, Pelin öğretmenin Bora'ya olan bakışlarını da fark etmişti. Resmen kadın Bora'yı gözleriyle yemişti. Kıskançlık damarları kabarıırken sinirle kadını süzüyordu. Kadının Bora'ya bakarak gülümsemesini gördüğünde siniri bozularak kafasını çevirdi. Gözleri Bora ile çakışınca Bora'nın yukarı kıvrılan dudakları ve parlayan gözleri dikkatini çekti. Eva gözlerini kaçırarak tekrar Toprak'a döndü. Bora'nın gülümseyen yüzüne bakılırsa Eva'nın kıskançlığını anlamıştı.

İlgisini babasının kucağındaki Toprak'a yönlendirerek, "Toprak ben senin için ne yaptım biliyor musun?" dedi.

Toprak "Ne yaptın?" derken sırtıyordu. "Senin o çok sevdiğin kurabiyelerden yaptım." Dedğinde Toprak gözlerini iri iri açarak, "Sen mi yaptınnn?" dedi.

Babası, Toprak'ın tepkisiyle kahkaha atarken, "Gördün mü kızım Toprak bile şaşırdı bide bana kızıyorsun." diyerek fırsatı kaçırmamıştı. Eva babasına dil çıkarırken Toprak'a, "Yemek ister misin?" diye sordu. Toprak onun dil çıkarmasına gülerken, "Çok isteyiiimm." diye ellerini çırparak bağırdı.

Eva evin girişinde bekleyen yardımcılara seslenerek kurabiyeleri ikram için hazırlamalarını istedi. İçinden de inşallah güzel olmuştur da şu kadının önünde rezil olmam diye geçiriyordu. Esmâ Hanım tabakları getirdiğinde Eva direkt kurabiyelere baktı. Onun yaptıklarından daha şekilli ve güzel olduklarını gördüğünde Esmâ Hanımın bu işte parmağı olduğunu anlamıştı.

Toprak kurabiyeleri yerken, "Hımm ımmm çok güzel olmuş ablaaa." dedi. Eva ona gülümserken hiçbir şey demedi. Kendi yapmadığı bir şey için övünecek değildi.

Babası da kurabiyesinden ısırıktan sonra, "Bu tat bana çok tanıdık geliyor kızım." dedi gülerken. Eva da sıkın bir şekilde ona gülümserken "Bana da çok tanıdık geliyor babacım." dedi.

"Kurabiye yapmakta domates doğramaktan daha başarılı olduğun kesin." Diyen Bora ona ukalaca sırttığında Eva'nın yanakları kızarıırken "Bunlar benim yaptıklarım değil. Belli ki Esmâ sultan mahcup olmamı istemediği için yenilerini yapmış." diye itiraf etti.

Bora daha geniş sırtırken, Pelin öğretmen sinir bozan bir kahkaha attı. Eva kadının saçını başını yolmak istiyordu. Sinirleri bozulduğundan kurabiyesini de yiyemeyerek sehpa bıraktı.

Eva'nın moralinin bozulduğunu anlayan Toprak, "Olsun ablam senin benim için uğuşman yetey biy keyem." dedi.

Eva ona gülümserken, "Senin için her şeyi yaparım aşkım." dedi.

Toprak hemen yerinde doğrulurken, "Hey şeyi miiii?" dediğinde Pelin öğretmen Toprak'ın ne diyeceğini anlamış olacak ki "Hayır Toprak!" dedi.

Eva kadına sinirle dönerken, "Siz karışmayın Pelin Hanım Toprakla konuşuyorum." dedi.

Pelin öğretmen aynı sert ses tonuyla, "Sizin yarattığınız enkazla sonrasında ben ilgileniyorum Eva Hanım." dediğinde Eva onun ne demek istediğini anlamayarak "Ne demek istiyorsunuz siz?" diye sordu.

Tartışmanın uzayacağını anlayan Esmâ Hanım hemen kalkıp, "Toprak atlara bakmak ister misin?" dedi.

Toprak, "Çok isteyim." dediğinde Esmâ Hanım, Toprak'ı alarak yanlarından uzaklaştı.

Eva tamamen Pelin hanıma döndüğünde, "Sizi dinliyorum." dedi.

"Bakın siz her hafta gelip gittiğinizde Toprak onu bir gün alacağınıza dair umuda kapılıyor. Müdür beyin sizin ziyaretlerinize engel olmasının sebebi de buydu. Buraya gelmeniz de bir hataydı ancak Toprak'ın daha fazla hırçınlaşmasını istemedik. Uzun zamandır sizi görmediği için günlerdir yemek yemiyor, arkadaşlarıyla kavga edip, öğretmenlerin sözünü dinlemiyor. Artık bu durum daha da kötüleşecek. Sizin hayatınızı gördüğü için bir gün onu alacağınızı umut edecek."

"Eğer onu görmeme izin verseydiniz bunlar olmazdı."

"Bakın burada önemli olan gelmemeniz değil. Toprak'ın olmayacak hayaller kurmasına sebep olmanız."

"Ne yapmamı istiyorsunuz. Bir daha onu görmemi mi?"

"Belki de Toprak için en iyisi budur. Yoksa sürekli bir gün sizin ailenizden biri olacağını hayal ederek yaşayacak."

"Onu zaten almak istiyorum ilk fırsatta da alacağım bence bu hayalleri kurmasında bir sorun yok. Çünkü zamanı geldiğinde bir yolunu bulup Toprak'ı alacağım."

"Bakın Eva Hanım, ikimizde çok iyi biliyoruz ki siz evlat edinemezsiniz. Hakkınızda çıkan onca haberdan sonra devlet size çocuk emanet etmez."

Eva kadının dediklerine sinirlenmişti ama haklı olduğunu bildiğinden de üzülmedi. Sinirden gözleri sulanırken dişlerini sıkarak etrafa bakmaya başladı.

Bütün konuşma boyunca babası ve Bora sessiz kalmıştı. Bora, artık olayın iç yüzünü öğrendiği için rahatlamıştı. Tamer Bey ise kızının acı çektiğini görüyor, bu durum için nasıl bir çare bulabileceğini bilemiyordu.

Bora, Pelin öğretmene dönüp, "Peki evlendiğinde Toprak'ı alabilir mi?" diye sordu.

Eva, Bora'nın dedikleriyle ona bakarken ne düşündüğünü anladı. Onun aklından da bu geçmişti ama karşı çıkmasından korktuğundan dile getirmemişti.

Pelin öğretmen şaşırarak, "Şey eğer devlet mutlu bir evlilik olduğuna ikna olursa olabilir." dedi.

Bora ayağa kalkarak Eva'ya bakıp, "İyi o zaman evlenince başvuru yaparız." dedikten sonra Tamer Bey'e dönüp "İzninizle ben artık şirkete geçeyim." diyerek yanlarından ayrıldı. Toprak'ın kim olduğunu öğrendiğine göre artık rahatlıkla işe gidebilirdi.

Eva, Bora'nın arkasından kalkıp ona yetişmeye çalıştı. Evin içine girdiklerinde önce vazgeçerek arkasını dönmek istedi ama sonra teşekkür etmesi gerektiğini düşünerek, "Bora!" diye seslendi.

Telefonuyla uğraşan Bora arkasını döndüğünde Eva koşarak boynuna atladı. Eva ona sarılırken şaşkınlıktan elleri havada kaldı.

Bora tam kollarını onun etrafına sarıyorken Eva, birden geri çekilerek, "Şey, ben teşekkür ederim. Bu benim için çok önemliydi." dedi. Bora ellerini geri çekip cebine atarak, "Önemli değil, yetimhanede büyümenin nasıl olduğunu iyi bilirim. Toprak da zeki bir çocuk, düzgün bir eğitim almayı hak ediyor." dedi.

Eva gülümseyerek tekrar teşekkür ettikten sonra sevinçle bahçeye çıkıp Toprak'ı bulmaya gitti.

Onun gidişini izleyen Bora, Tamer Bey'in kızımı daha tanımıyorsun derken demek istediğini şimdi anlıyordu. Eva istediği şeyler olduğunda etrafına neşe saçan birine dönüşüyordu. Ama ona ters gider ve istemediği şeyler yapılırsa kendisine de çevresindekilere de dünyayı zehir ediyordu. Bora kurallarının tek tek yıkıldığının da farkındaydı. İlk kuralı evlenmek yokken evlenmeye karar vermiş, ikinci kuralı asla çocuk sahibi olmayacağım derken şimdi evlat edinmeye karar vermişti. Eva hayatına bomba gibi düşmüş her şeyi alt üst etmişti.

Eva bahçeye çıktığında Toprak ile Esmâ Hanım dönüyordu. Yanlarına gidip Toprak'ı kucağına alarak çardaktaki babasının yanına götürdü. Toprak'ın yaptığı şirinliklere hep beraber gülerken zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Tamer Bey, Toprak sayesinde hasta kalbinin daha iyi hissettiğini fark etti. Bu küçük beye çok ısınmıştı. Eğer Bora ile Eva onu evlat edinirse onunla daha çok zaman geçirmek istediğini anladı. Ama bu yaşlı kalp o zamanları görene kadar dayanabilecek miydi?

Gitme zamanı geldiğinde Toprak'ın yüzü asıldı. Eva ona baktığında yüzündeki hayal kırıklığını görünce kalbi sızladı ama şu an için elinden bir şey gelmiyordu. En kısa zamanda onu görmeye geleceğini söyleyerek Toprak'ı ikna ederken Pelin öğretmen ben size demiştim dercesine onlara bakıyordu. Keşke Toprak'ı hemen almanın bir yolu olsaydı.

Toprak'ı yolcu ettikten sonra Tamer Bey kızına dönerek, "Çalışma odama gel. Seninle konuşmamız gerekiyor." dedi. Eva kaşlarını kaldırırken babasıyla ciddi bir konuşma yapacaklarını anlamıştı. Konunun ne olduğunu tahmin etmek zor değildi.

SÖZDE NİŞANLI - DÖVME

Tamer Bey çalışma odasına girdiğinde koltuğuna geçip oturarak, "Öncelikle şu iş konusunu konuşalım." dedi.

Eva, "Konuşalım babacım." derken babasının karşısındaki koltuğa oturmuştu.

Tamer Bey, "Eğer staj yapacaksan bizim şirketten başka bir şirkette staj yapman mümkün değil." dediğinde Eva gülerek "İyi de baba sen konuşmuyorsun ki ne istediğini söyleyip kestirip atıyorsun." dedi.

Tamer Bey ona hak verirken, "Tamam kızım sende fikrini söyle." dediğinde Eva açıkladı.

"Asıl staj yerimin bizim şirket olmaması gerekiyor. Orada herkes bana patron gözüyle bakıyor. Gerekli tecrübeyi bizim şirkette edinemem."

"Eva sen zaten patronsun. Hatırlıyorsan daha beş yaşındayken kendi odanı seçmiştin o zamandan beri o oda seni bekliyor."

Eva çok iyi hatırlıyordu. Şirket binası yeni inşa edildiği sıralarda herkes yerleştirmeden önce babası annesiyle onu binayı gezdirmeye götürmüştü. Eva en alttan başlayıp en üste kadar gezdiklerinde tepedeki odayı çok beğenmiş, babasına burası benim odam olsun demişti. Annesi bu saçma isteğine kızarken babası hiç düşünmeden burayı senin için ayırıyorum demişti. Binanın en yüksek noktasıydı. Her tarafı cam olan ofis o katın tamamını kaplıyordu. Bütün şehri ayaklarının altına seren harika bir manzarası vardı.

"Baba o koltuğa oturmadan önce hak etmek istiyorum." diye ısrar etti.

Babası kafasını iki yana sallarken, "Eğer illa en alttan başlamak istiyorsan bizim şirkette de başlayabilirsin. Sakın seni çalıştırmayacaklarını düşünme. Bu konuda Bora'nın çok yardımcı olacağına eminim." dedi.

Eva babasını ikna edemeyeceğini anlayıp pes ederek, "Sen nasıl istiyorsan öyle olsun baba ama sen tamamen iyi olmadan başlamayacağım." dedi.

"Ben iyiyim ama sen ne zaman istersen başlayabilirsin."

Eva, "Tamam." dedikten sonra ayağa kalkarak "Başka bir şey yoksa ben çıkayım." dedi.

Babası gülerek, "Kaçamazsın kızım otur." dediğinde Eva ona gözlerini devirerek yerine otururken "Başka ne konumuz var ki?" dedi.

"Uzun zamandır bekleyen bir konu var kızım nişanınız."

Eva elleriyle yüzünü kapatırken ofladı. Şu nişan işinden çok tırsıyordu. Daha Bora'yı doğru düzgün tanıyamamıştı bile. Hakkında tek bildiği yetimhanede büyüdüğüydü. Karakter olarak ise oldukça baskın, binde bir gülen sürekli sinirli bir insan olduğunu biliyordu. Bu özellikler Eva'nın kitabında evlenilecek erkek kategorisine pek girmiyordu.

"Oflama Eva, uzadı artık bu iş. Nişanlanacağınızı duyurduk ama daha nişan yapamadık."

"Kalp krizi geçirdin baba. Daha nişan yapamamamız normal. İnsanlar anlayışla karşılayacaklardır merak etme."

"İyileştim artık yakın bir tarihe ayarlayalım bu işi."

"Evet, iyileştiğin belli baba hemen izdivaç programına bağladın. En kısa zamana ayarlarız o zaman Borayla da konuşmak lazım"

Tamer Bey kızının olumlu cevabına sevinmişti. Vakti git gide azalırken onun güvenli ellerde olduğundan emin olmak istiyordu. Ve biliyordu ki Bora ve Eva aslında birbirlerini tamamlayan iki ruhtu. Halinden memnun bir şekilde arkasına yaslanırken, "Tamam kızım, biran önce konuşun." dedi.

Eva ise "Ne meraklıymışsın kızını evlendirmeye ya." diyerek şakayla takıldı babasına.

Tamer bey ona hüznle bakarken, "Ölmeden önce kızımın güzel bir yuva kurduğunu görmek istiyorum çok mu?" dediğinde Eva'nın suratı hemen asıldı. "Eğer nakil olursan torununu bile görebilirsin." dediğinde babasının kabul etmesini umut etti.

Tamer Bey, "Bunu konuştuk kızım onca genç insan beklerken benim bu yaşta nakil olmam gereksiz. Ben yaşayacağımı yaşadım, göreceğimi gördüm daha çok ihtiyacı olanlar var." dediğinde Eva sinirle yerinden kalktı.

Benimde hâlâ sana ihtiyacım var demek istiyordu ama sustu. Babası bir karar vermişse o karardan onu döndürmek zordu. Daha fazla üstüne gidip onu üzmemek istemedi. Sakinleşip, "Sen bilirsin." dedikten sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

Gözünden akan bir damla yaşı sildikten sonra aşağıya indi. Mutfağa giderek Esmâ Hanımı aradı ama yoktu. Çalışanlardan birine sorduğunda evinde olduğunu öğrenerek mutfakın arka bahçeye açılan kapısından çıkarak evlerine gitti.

Esmâ Hanım ile Sarp malikânenin arka tarafındaki iki katlı küçük bir dairede oturuyorlardı. Sarp'ın babası ve Esmâ Sultan evin çok eski çalışanlarıydı. Hatta Eva'nın dedesinin zamanından beri evde olduklarını duymuştu. Duyduklarına göre Esmâ Hanım ile eşi dedesinin evinde çalışırken tanışıp evlenmiş, babası evlenip buraya taşındığında onları da beraberinde getirmişti. Daha sonra Sarp doğduğunda ise bu evi yapmışlardı.

Zili çalarak kapının açılmasını bekledi. Olduğu yerde sallanırken kapı açılıp karşısında yarı çıplak Sarp'ı görünce Eva onu uzun süredir görmemenin şaşkınlığıyla, "Aaa sen evde miydin?" dedi.

Sarp ona kapıyı açıp kenara çekilirken, "Az önce geldim geçsene." dedi.

Eva, Sarp'ın açtığı kapıdan geçerken Sarp'ın vücudunu ister istemez süzmüştü. Görmeyeli daha mı kas yapmış bu diye düşünürken sol göğsünün üstündeki şekil dikkatini çekti. Eva daha yakından bakmak için Sarp'a yaklaşırken, Sarp onun neye baktığını anlayarak eliyle dövmeyi kapattı.

Eva kafasını kaldırıp onun yüzüne bakarken, "Bana haber vermeden dövmeyi yaptırdın? Hani beraber yaptıracaktık." dediğinde Sarp elini çekmeden ona arkasını dönerek, "Öyle denk geldi yaptırdım planlı değildi." dedi.

Eva, "Sarp dursana bakmak istiyorum." diyerek Sarp'ı kolundan tutarak kendine çevirdi.

Sarp elini çekmemekte ısrar ederken, Eva onun parmaklarını göğsünden ayırmaya çalışıyordu. Oflayarak, "Hadi ama Sarp ya merak ettim." dedi.

Sarp en sonunda elini çektiğinde Eva gördüğü küçük şekille nefesi kesildi. Bu işaret onların işaretiydi. Küçükken Eva bir kardeşiz bize özel bir amblem olsun diyerek isimlerinin baş harflerinden bu şekli çizmişti. Gözleri dolarken şeklin üstünde parmaklarını gezdirmeye başladı. Tam kalbinin üstüne gölgeli üç boyutlu yazıyla yazdırmıştı. Çok güzel görünüyordu.

Sarp ona dokunan parmaklarla dondu kaldı. Nefes almak istiyor ama bir rüyada olduğunu sanarak nefes alırsa uyanmaktan korkuyordu. Dövmeyi yaptırarak birkaç yıl oluyordu ama bunu Eva'nın bilmesine gerek yoktu. Ona açılmak için cesareti topladığı zaman yaptırmıştı. Ona sürpriz yaparak dövmeyi gösterecek aşkını itiraf edecekti. Daha sonra Eva yeni erkek arkadaşıyla karşısına çıkmış ve Sarp dövmeyi yaptırdığıyla kalmıştı.

Eva'nın dokunuşlarına daha fazla dayanamayarak elini tutup vücudundan ayırdı. "Ben üstüme bir şeyler giyeyim." Dedikten sonra yanından ayrılacakken Eva boynuna atlayarak, "Niye bana da haber vermedin aynı şekli bende yaptırırdım olmamış ki böyle sadece sende." dedi.

Sarp'ın elleri de onun belini kavrarken, "Planlı değildi dedim ya Eva." deyince Eva gülümseyerek geri çekilirken "Peki o zaman bende yarın yaptırırım." dedi.

Sarp arkasını dönüp odasına giderken, "Nişanlının buna sevineceğini sanmıyorum." dedi.

Eva yüzünü buruştururken, "Onun söz söylemeye hakkı yok." dedi.

Sarp odasına girmeden önce ona dönüp emin misin dercesine bakmıştı. Aslında Eva emin değildi. Bora onun üstünde o kadar çok hak talep ediyordu ki büyük ihtimal buna da söyleyecek bir şey bulurdu.

Ama eğer haberi olmadan hemen yaptıırırsa nereden bilecekti ki. Sarp odadan çıktığında hemen elinden tutup çekiştirerek, "Hadi Sarp, nerede yaptırdıysan beni de götür hemen yaptırmaya karar verdim." dedi.

Sarp yerinden kıpırdamayarak, "Hayır Eva beni bu işe karıştırma Bora bu yaptığına kızacaktır." dedi. Sarp gerçekten bu işe karışmak istemiyordu. Bora onu açıkça uyarılmış Eva'dan uzak durmasını tembihlemişti. Adamın onca uyarısına karşı gidip Eva'nın vücuduna isminin baş harfini yazdırmak intihara teşebbüs olurdu.

"Hadi ama Sarp ya vücut benim, onun söz hakkı yok hadi lütfen gidelim." dedi ellerini çenesinin altında birleştirip yalvarırken.

Eva kafaya koymuş görünüyordu. Vazgeçecek gibi değildi. Bu işaretin anlamı Sarp için aşkken Eva için kardeşlikti. Sarp bu yüzden onun yaptırmasına karşıydı. Ama Eva bir şeyi kafaya koyduysa kesin yapardı.

Sarp, "Tam bir baş belasısın." dedi. Elini kaldırıp işaret parmağını sallarken, "Bak eğer bir sorun çıkarsa mesuliyet kabul etmiyorum kendin istedin." dedi.

Eva gülerek zıplarken, "Yaşasın, hadi o zaman hemen gidelim." diyerek arkasını dönüp kapıya gitti.

Sarp da arkasından onu takip ederken, "Şımarık!" dediğinde Eva arkasına bakmadan "Seni duyabiliyorum hakkımda doğru konuş." dedi.

Garaja geldiklerinde Eva cezalı olduğunu hatırlayarak arabasının başında durdu. Sarp'a dönerken, "Şey Sarp bir sorunumuz var, ben cezalıyım." dedi.

Sarp ellerini beline koyarken, "Gördün mü kader de benden yana hadi vazgeç dışarı çıkmaya izin vermezler." dedi.

"Ama sen babamdan izin alırsan verecektir."

Sarp hemen karşı çıkarak, "Hayatta olmaz Eva." dediğinde Eva sinirle tek ayağını yere vururken "Sarp eğer şimdi gidip babamdan izin almazsan evden kaçır gider yaptırırım ve seni suçlu gösteririm." dedi.

Sarp iki elini havaya kaldırıp açarken, "Allah'ım ne suç işledim de bu belayı başıma verdin." derken Eva yanına gidip kafasına bir tane geçirdi. "Çok konuşma hadi git izin al."

Sarp garajdan çıkıp Tamer Bey'i bulmaya giderken kendi kendine gülüyordu. Uzun zamandır Evayla böyle eski günlerdeki gibi çekişerek vakit geçirmemişti. Onu özlediğini fark etti. Gittiğinde eksikliğini hissedecekti. Eva ise babasının izin vermesi için dua ederken arabasına yaslanarak tırnaklarını yemeye başladı.

Bir süre sonra Sarp geldiğinde ön taraftaki garaj kapısı açılmaya başlayınca Eva izin aldığını anlayarak, "Süpersin." dedi.

Sarp, "Evet ama..." diye başladığı lafını bitiremeden açılan kapıdan giren Koray, "Ne haber prenses beni özledin mi? Gezmeye gidiyormuşuz." dedi.

Eva bir ona bir Sarp'a bakarken Sarp, "Koray'ın da yanımızda gelmesi şartıyla izin verdi." dedi.

Eva kaşlarını çatarak Koray'a dönerken, "Arabam iki kişilik Koray malum sana yer yok." dediğinde Koray ellerini kalbinin üstünde buluştururken, "Ah beni istemiyor musun hassas kalbim çok kırıldı şimdi." dedi.

Eva onun şaklabanlığına gülerken, "Şebek!" dedi. Koray da gülerken, "Neyse ki SUV burada ve benim gibi harika bir şoförünüzde mevcut." diyerek yan taraftaki arabanın kilidini açtı

Eva, "Sen bilirsin." diyerek omuz silktikten sonra arka koltuğa geçti Sarp da öne geçtiğinde Koray motoru çalıştırarak yola çıktılar.

Koray, "Eva akıllı ol." derken, Eva "Sen karışma Koray." diyordu.

"Kızım kendinin de Sarp'ın da sebebi olacaksın diyorum sana."

"Ya ne sebebi ya ne, istersem Sarp'ın ismini kocaman yazdırırım kime ne?"

Sarp artık dayanamayarak, "Yeter şu işi yapacaksak yapalım yoksa gidelim şuradan." diye bağırdı.

Bir saattir dövmecinin olduğu sokakta da park etmiş tartışıyorlardı. Dövmeciye geldiklerinde Koray aracı kilitlemiş ne yaptıracaklarını sormuştu. Eva, Sarp'ın dövmesini göstererek aynısını yaptıracağını söylediğinde büyük kavga başlamıştı.

Koray kapıları açarak, "Eva bak son kez diyorum." derken Eva çoktan inmiş kapıyı çarparak kapatmıştı.

Eva içeri girdiğinde bütün duvarları dövmeye resimleriyle kaplı bir odayla karşılaştı. Burası bekleme odası olmalıydı çünkü çok kalabalıktı. Koltuklarda oturan kızlara baktığında hepsinin sıra bekliyor olmaması için dua etti. Kenarda küçük bir bilgisayar masası ve onun başında bir kız vardı.

Kızın yanına giderek, "Merhaba dövmeye yaptırmak istiyorum." dediğinde Kız ona aşağıdan umursamazca bakarken "Buraya geldiğine göre başka bir şey isteyecek değilsin herhalde." dedi.

Eva öne doğru eğilirken, "Hahaha espri yaptın baka." dedi.

Kız sinirle kalkarken yan taraftaki kapıdan çıkan adam, "Sakin ol cece." dedi.

Eva adama döndüğünde gördüğü yakışıklı yüzü beğeniyle süzdü. Ah bu kalabalığın sebebi şimdi anlaşılmıştı. Heykeltıraşın elinden çıkmış gibi keskin

Çene hattı pembe dudakları yeşil gözleriyle bir şaheserdi. Adamın yüzünü yeterince inceledikten sonra aşağı doğru indi gözleri ve bütün vücudunu kaplayan dövmeleri gördü.  zerindeki yırtık kot şorttan başka bir şey giymemişti. Bütün dövmelerini gözler önüne seriyordu. Eva adama yaklaşarak d vmelerine yakından bakarken, "Bunları yapmak ne kadar sürdü." dedi.

Adam da ona yaklaşarak kulağına doğru, "Aylarca..." diye fısıldadı.

Eva kafasını kaldırdığında ona bakan parlak yeşil gözlere takılı kaldı. Bu adam gerçekten çok hoştu. O sıra dışarıdaki tartışmalarına son verip içeri giren Koray ile Sarp adamla Eva'nın haddinden fazla yakınlaşmasını görerek, "Hop hop uzaklaş adamım." dedi Koray.

Eva bir adım geri çekilirken, "şey ben dövme yaptırmak istiyorum." dedi tekrar.

Adam ona gülümserken, "Tabi buraya buyurun." diyerek çıktığı odayı gösterdiğinde bekleyen kız topluluğu itiraz edencesine bağırdılar. Adam onlara dönüp apkın bir şekilde gülümserken, "Kızlar hepinizle ilgileneceğim merak etmeyin." dediğinde hepsi gülümseyerek yerlerine geri oturmıştu. Adam resmen bir gülüşüyle hepsini etkisi altına almıştı. Evayla adam odaya geçerken arkalarından Koray ile Sarp da geliyordu ki adam onlara dönüp, "Sadece müşteri içeri girebilir." dedi.

Sarp, "Yapacağın dövme benim üzerimde." derken, Koray "Eğer o odaya biz gelmezsek dövme filan yok." dedi.

Eva tekrar kapıdan görünürken, "Ah hadi ama ya artık yaptırmak istiyorum lütfen izin verin gelsinler." dedi adamın koluna dokunarak.

Adam ona bakıp gülümseyerek, "Siz nasıl isterseniz hanımefendi." dediğinde Eva içeri girerek koltuğa oturdu. Üstünü ıkartırken Koray, "Ne yapıyorsun kızım giysene üstünü." diye bağırdı.

Eva ona gözlerini devirirken, "Eğer onu giyersem dövmeyi nasıl yaptırabilirim Koray." dedi.

Koray d vmeciye dönerek, "Bak adamım seni uyarıyorum. Bu kızın nişanlısı tam bir psikopat. Eğer onun göğsüne dövme yapmaya kalkarsan gelir seni bulur. Vurur." dedi.

Eva, "Koray!" diye bağırırken adama bakıp "Siz ona bakmayın yaptırmamı istemiyor." dedi.

Adam onun yanına gelip malzemelerini ayarlarken, "Merak etmeyin korkak biri değilimdir. Hem nişanlın ne kadar psikopat olursa olsun bana bulaşmak isteyeceğini sanmam." dedi kendinden emin bir şekilde.

Eva onun vucudunu tekrar süzerek şişkin kaslarını fark etti. Adamın kendine güvenmesi boşa değildi.

Adam malzemeleri ayarladığında, "Evet, ne yapıyoruz?" deyince Sarp üstünü çıkartarak göğsündeki dövmei gösterip "Bunu!" dedi. Bir Sarp'a bir Eva'ya bakıp tek kaşını kaldıran adam "Psikopat bir nişanlın var ve başka bir adamla kalbinin üstüne aynı dövmei mi yaptıracaksın" dediğinde Koray "Hah işte bende onu diyorum ölüm fermanını imzalıyor resmen." dedi.

Eva ona aldırmadan, "Sarp benim kardeşim gibidir. Bu çizimi de küçükken ben yaptım. İkimizin işareti." diye açıkladı.

Adam kafasını sallarken, "Hımm oldukça başarlı bir çizim, yeteneklisin." dedikten sonra "Peki arkana uzan bakalım." dedi.

Eva biraz korkarak arkasına uzandı, yaptıırma fikri güzeldi ama şimdi makineyi görünce vazgeçsem mi diye düşünmeden duramıyordu. Adam Sarp'ı da yanına alırken onun dövmesinin üstünden şekli çıkartıp Eva'nın göğsüne yerleştirdi. şeklin düzgün bir şekilde çıktığından emin olduktan sonra makineyi çalıştırarak Eva'nın üstüne eğildiğinde Eva irkildi.

Adam onun korktuğunu anlayarak gülümseyip, "Şişş merak etme fazla acıtmayacağım." diye fısıldadı. Eva da adamın imasına gülerken, "Fazla acıtmasan iyi olur yoksa ben senin canını acıtırım." dedi. Adam kahkaha atarak, "Vav çok korktum." dedi alaylı bir sesle.

Dövme bittiğinde Eva yerinde doğrulup adamın tuttuğu aynada şekle baktı. Cildi kızarmış yer yer kanamıştı ama dövme çok güzel olmuştu. Tam elinle dokunacakken adam eline vurarak, "Bir hafta dokunmak ve su değdirmek yasak." dedi.

Eva ona gülümseyerek bakarken, "Çok güzel olmuş teşekkürler." dedi.

"Beğenmene sevindim küçük hanım."

Eva tekrar aynada şekle bakarken, "Evet çok beğendim. Borcum ne kadar?" diye sordu.

Adam ona kartını uzatırken, "Bu benim hediyem olsun." dedi.

Eva elindeki karta bakarken adamın isminin Anıl olduğunu gördü. "Teşekkür ederim Anıl Bey ama bunu kabul edemem. Lütfen borcumu söyler misiniz?".

Anıl arkasını dönüp malzemelerini temizlerken "Eva hanım para almayacağım ısrar etmeyin, hem dövme yaptırmak hoşunuza gitti. Tekrar geleceğinizi tahmin ediyorum" dedi.

Eva onun haklı olduğunu düşündü. Gerçekten çok hoşuna gitmişti hatta şimdiden yeni şekiller düşünmeye bile başlamıştı. Ve o an fark etti adama ismini söylememişti ki.

Şaşırarak, "Adımı biliyorsunuz." dediğinde adam ona gülerek dönerken "Bu şehirde sizi tanımayan var mı?" diye sordu.

Eva'nın yüzü utançla kızarmıştı demek adam o yüzden onunla bu kadar ilgilenmiş, flört etmişti. Tabii ki o yüzdendi o da diğerleri gibi onun ününü duymuş ve fırsatı kaçırmamıştı. Eva sinirlenerek ayağa kalkıp, "Tekrar geleceğimi sanmıyorum." deyip tişörtünü giyerek odadan çıktı.

Arkasından onu takip eden Koray, "Çok merak ediyorum Bora öğrendiğinde ne tepki verecek." derken Eva ona dönerek "Söylemezsen yakın zamanda öğreneceğini hiç sanmıyorum Koray." dedi.

Arkalarından gelen Sarp karşıya bakarak, "Hiç sanmıyorum Eva!" dediğinde Eva onun baktığı yere döndü.

Bora SUV'a yaslanmış elleri ceplerinde onları bekliyordu. "Neyi öğrenmeyecekmişim?" derken yerinden doğrularak onlara doğru gelmeye başlamıştı. Eva onu görünce korkarak sesli bir şekilde yutkundu. Yaptırırken karışamayacağını söylüyordu ama şimdi onun yüzünü görünce pekte hoş karşılamayacakmış gibi geliyordu.

SÖZDE NİŞANLI - AŞK? ve Kalp

Eva, Bora'nın evindeki salonda, genelde azar yediğinde oturduğu kanepede oturmuş onun sakinleşmesini bekliyordu.

Dövmeciden çıktıklarında tam da Koray'ın onu uyardığı gibi olmuş Bora, Eva'nın dövme yaptırdığına bile kızarken birde yaptırdığı dövmeyi öğrendiğinde çıldırmıştı. Tam o sıra da arkalarından Anıl çıkarak Eva'ya yanlış bir şey yapıp yapmadığını sorunca her şeyin üstüne tuz biber olmuştu. Bora onu

görünce resmen kırmızı görmüş boğa gibi adamın üstüne yürüyerek Eva'ya bir daha dokunursa onu öldüreceğini açık açık beyan etmişti.

Bora, Eva'yı tutup kendi arabasına yönlendirdiğinde Sarp ile Koray onu korumaya çalışsa da Bora'nın bir bakışıyla yerlerinden kıpırdayamamışlardı. Eve geldiklerinde Bora bağırış çağırış Eva çıtını çıkaramamıştı. Her zamanki azar köşesinde oturmuş şimdi susan ama hâlâ deli dana gibi etrafta dolanan Bora'yı izliyordu.

Eva, Bora'nın dönüp durmasına daha fazla dayanamayarak yaptığı hareketin sonucunu düşünmeden önünü kesit. Kafasını kaldırıp açık mavi gözlerini Bora'nın sinirden çıkmak çıkmak olmuş mavi gözlerine dikerken, "Neden bu kadar kızdığını anlamıyorum?" dedi.

Bora bezgince gülüp hıh derken gözlerini etrafta dolaştırarak, "Her şeye kafan basıyor ama buna basmıyor değil mi?" dedi en son onun gözlerine bakarken.

Eva onun ne demek istediğini anlamıyordu. Neye kafası basmıyordu. Ne vardı bir dövme yaptırmışsa hem onun için anlamlı bir dövmeydi.

Eva, "Seni anlamıyorum." dediğinde Bora, Eva'yı ensesinden kavrayıp kendine çekerek dudaklarına doğru "Sana nasıl bir yapıya sahip olduğumu anlattım. Seni sahiplendiğimi anlattım. Bundan sonra hareketlerine dikkat et dedim ama sen her seferinde benim dediklerimin tam tersini yapıyorsun. Buna kızıyorum." dedi.

Eva onun yakınlığıyla heyecanlanırken gözlerini kaçırarak Bora'nın göğsünde duran ellerine baktı. Dediklerini düşünüyordu ama Eva'nın mantığıyla Bora'nın ki hiç uymuyordu. Kendi bedenine bir şey yapmak için neden başkasından izin almak zorunda olayım ki diye düşündü. Sessizce, "Sadece bir dövme Bora." dedi. Aslında suçu yoktu ama Bora'nın sinirlenmesinden kendini suçlu hissediyor bu yüzden sesi çıkmıyordu.

Bora şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Eva az önce geri adım mı atmıştı. Her ne kadar hâlâ kendini savunmaya çalışsa da sesinde sanki yenilmişlik vardı. Saçlarının kokusunu içine çekerken sakinleşmeye çalıştı. Eva'ya kızgındı ama

neden kızgın olduğunu ona anlatamıyordu. Eğer Sarp'a saygısı olmasa gerçekleri Eva'ya anlatır niye kızdığını anlamasını sağlardı. Eva bu dövmeyle çok masum bir nedenle yaptırmıştı ama Sarp için o kadar masum olmadığını biliyordu.

Bora, Eva'nın saçlarına doğru nefesini verirken parmağıyla boynunu okşayarak, "Sorun dövme değil ama boş ver." dedikten sonra dudaklarını Eva'nın şakaklarına değdirip "Ben çabuk sinirlenen biriyim." diyerek sustu.

Eva onun dudaklarının ve boynundaki parmağının etkisiyle çoktan transa geçmiş kalbi hızla atmaya başlamıştı. Bora'nın son dediklerinin farkına vardığında kafasını kaldırdı. Bu Bora'nın dilinde özür dilemeye en yakın cümleydi. Onun özür dileyebileceğini tabii ki düşünmüyordu ama çabuk sinirlendiğini kabul etmesi Eva'ya göre kusura bakma demekti.

Eva'nın gözleri Bora'nın dudaklarına kaydığında yapacağı hamlenin sonuçlarını hesaplıyordu. Biliyordu ki Bora durmazdı peki o buna hazır mıydı? Kalbi deli gibi atarken vücudu onun için çoktan karar vermiş dudakları Bora'nın dudaklarına dokunmuştu.

Bora ona karşılık vermeden geri çekilip gözlerine baktı. Cevap arıyordu gözleri, onay bekliyordu. Eva'nın ürkek gözlerinde kararsızlığı gördüğünde geriye doğru bir adım atmak istedi ancak Eva'nın elleri onu kendine çekerek engel oldu. Eva tekrar ona yaklaştığında Bora'nın başka onay işaretine ihtiyacı yoktu. Sonuçta bir erkekti ve Angel'ı gönderdikten sonra hiç kimseyle olmamış Eva'dan başkasını da arzulamamıştı.

Eva, Bora'yı tutup kendine çektiğinde ne yaptığının farkında değildi. Ama artık çok geçti çünkü Bora da onu kendine çekerek dudaklarına yapışmıştı. Bora'nın hareketleri sert ve aceleliydi. Eva'nın dudaklarını emiyor, ısırtıyor, diliyle ağzını istila ediyordu. Eva bu ani saldırı üzerine önce şaşırırsa da ona karşılık vermekte gecikmedi.

Bora dizlerinin üstüne çöktüğünde Eva onun kucağına yerleşerek Bora'yı öpmeye devam etti. Bora, Eva'nın tişörtünü çıkarırken Eva da onun gömleğinin düğmeleriyle uğraşıyordu. Ellerinin titremesinden düğmeleri açamayınca

sinirle gömleğe asılarak bir iki düğmesinin kopmasına sebep oldu. Bora onu geriye doğru yerdeki beyaz postun üstüne yatırırken dudakları bükülmüş, hani beni istemiyordun dercesine bakıyordu. Eva yaptığından utanarak kızarıırken dudaklarını ısırđı. Bora beyaz postun üstünde Eva'nın iç çamaşırđı halini hafızasını kazırken gömleğin geri kalan düğmelerini açıyordu. Eva'nın ise her açılan düğmeyle heyecanı artarken kalbi hızlanıyordu. Eva bu sefer gerçekten istediğini biliyordu. Onu istiyordu ama ne yapacağını da bilmediğinden korkuyordu.

Bora gömleğini çıkarıp kenara fırlattıktan sonra ağırlığını kollarına vererek tekrar Eva'nın dudaklarıyla buluştu. Dudakları dudaklarında hükümünü sürerken elleri de vücudunda keşfe çıkmıştı. Sutyenin üzerinden göğüslerini okşadığında Eva inledi. Bu ses Bora'yı daha çok teşvik ederek elini sırtına kaydırarak sutyenin kopçasını açtı. Kolları üstünde doğrulup sutyeni çıkaracakken gözleri yine Eva'nın gözleriyle buluşarak onayını bekledi. Eva sadece utanarak gözelerini kapattığında Bora cevabını almıştı. Siyah dantel çamaşırđı çıkardığında Eva'nın arzusunu belli eden pembe tepecikleri gözler önüne serildi. Bora sol göğüs ucunu iki parmağının arasına alarak sıktığında Eva sesli bir şekilde nefes aldı. Bora onun tepkilerine hem şaşırıyor hem de eğleniyordu. Eva'yı bilmes e ilk defa bir erkekle birlikte olduğunu düşünebilirdi. Sol göğsüne eğilip dövmenin sargısına dikkat ederek ağzına aldı. Eva altında kıpırdanırken o emiyor, ısırıyor, yalıyordu. Bora uzun zamandır seks yapmadığından arzusu üst düzeydeydi. Az daha ön sevişmeyi uzatırsa her an boşalabilirdi. Diğer göğsüne geçerken eli Eva'nın pantolonunun düğmelerine giderek açmaya başladı. Sağ göğsüne de aynı ilgiyi gösterirken Eva'nın elleri saçlarına yapışmış onu göğsüne doğru bastırıyordu. Bora, Eva'nın pantolonunu çıkarmak için doğrulduğunda Eva itiraz eden sesler çıkardı. Evet, Bora da itiraz ediyordu ama daha fazlasına ihtiyacı vardı. Erkekliği artık arzudan kaya gibi sertleşmişti. Pantolonu iç çamaşırıyla birlikte tek hamlede çıkardığında Eva çırılçıplak kaldı. Karşısındaki manzara bile Bora'nın boşalmasına sebep olabilirdi. Postun üzerine dağılmış sarı saçlar ona bakan ürkek mavi gözleri arzudan kabarmış göğüs uçları ve şişmiş dudaklarıyla Eva harika bir manzaraydı.

Eva utanarak bacaklarını birleştirmeye çalıştığında Bora ona engel olarak dizlerinden tutup daha çok iki yana açtı. Eli otomatik olarak Eva'nın ıslanmış kadınlığını bulduğunda Evayla birlikte inledi. Daha fazla dayanamayacaktı. Eva'nın üstüne eğilirken çoktan pantolonunun fermuarını indirmiş sertleşmiş erkekliğini serbest bırakmıştı. Eva onu yarı yolda karşılayarak ensesinden tutup kendine çekerek öpmeye başladı.

Eva ilk defa bu noktaya kadar gelmiş ve hâlâ kadınlığındaki o garip kasılmayı hissetmemişti. Onun yerine daha çok zevk veren kasılmalar vardı ki bunun ne

olduğunu bilecek kadar çok şey okumuştı. Eva, Bora'yı mahreminde hissettiğinde parmaklarıyla saçlarını sıkı sıkı kavrarken inledi.

Bora, Eva'nın dudaklarından kulağına doğru öperek ilerlerken, "Daha fazla dayanamıyorum bu seferlik hızlı olacak." diye onu uyardı. Ama Eva dediklerinden bir şey anlamamıştı ne hızlı olacaktı diye düşünürken Bora içine aniden girince büyük bir çığlık attı. Eva'nın gözleri sımsıkı kapanırken acıdan yaşıran gözlerini durdurmaya çalıştı.

Bora ise şok olmuş beklemediği şey karşısında donmuştu. Yaptığını ve olanları kavradığında lanet olsun diyerek doğrulmaya çalıştı ama Eva onu o kadar sıkı tutuyordu ki kıpırdamıyordu. Kafasını Eva'nın boynundan zorla kaldırdığında gözlerinden ardı ardına akan yaşlar bir kez daha lanet okumasına sebep oldu. Gözyaşlarını öperken, "Bana söylemeliydin bilmiyordum!" diyordu.

Eva acıyı unutmaya çalışırken Bora'ya odaklandı. Evet, ona söylememişti ama bu kadar acıyacağını hiç tahmin etmemişti. Sanki biri etini kesip atmıştı bu nasıl bir acıydı bu şey bu kadar acıyorsa insanlar neden sekse meraklıydı.

Bora elinin altındaki ürkek bedenın kasıldığının farkında onu rahatlatmaya çalıştı.

Bora'nın dokunuşuyla bedeninin gevşediğini hisseden Eva artık biraz daha rahattı. Bora'nın laciverte dönene gözlerine baktı. Vücudunu okşarken gözlerini ondan ayırmadan tepkisini ölçüyordu. Bedeni tamamen gevşediğinde acı yerini zevke bırakmıştı.

Bora onu daha fazla incitmeden elinden geldiğince yavaş hareket etti. Bora yavaşça ona sahip olurken Eva aldığı zevkle gözlerini kapamış onu tamamen hissetmeye odaklanmıştı. Acı hâlâ vardı ama zevk daha fazlaydı. Sonrası vücutların kendi yolunu bulduğu aşkın dansıydı. Bora daha önce kimsede bu arzuyu, ihtiyacı hissetmediğini düşünürken Eva sevdiği adam ile birlikte olmanın mutluluğunu yaşıyordu.

Zevk dolu anlar sona erdiğinde Bora alnını Eva'nın omzuna yaslayarak nefesini düzenlemeye çalıştı. Ağırlığının tamamını onun üstüne bırakmasa da Eva'nın hızla atan kalbini hissediyordu. Yavaşça doğrulup içinden çıkarken Eva inledi. Canının acıdığını fark ettiğinde neden olduğu hasarı kontrol etmek için aşağı kayarak Eva'nın kadınlığına baktı.

Eva onun ne yaptığını görünce elleriyle önünü kapatıp Bora'nın görüşünü engelledi. Ne yapıyordu bu adam, az önce yaşadıkları yeterince mahremken

şimdi birde en mahrem yerlerine bakıyordu. Utançtan yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Bora ona kaşlarını çatarken, "Eva ne kadar zarar gördüğüne bakacağım izin ver." dedi.

Eva sesine güvenemediği için başını iki yana sallayarak cevap verdi. Bora şimdilik onu rahat bırakmaya karar vererek pantolonunu giydi. Eva'nın yan tarafına geçerek kollarını başının ve dizlerinin altına yerleştirerek ayağa kalktı. Eva onun hareketiyle ufak bir çığlık koparıırken "Ne... Ne yapıyorsun?" dedi. Bora ona cevap vermeden merdivenlere yönelerek çıkmaya başladı.

Bora, Eva'yı odasına götürüp yatağa bıraktıktan sonra banyoya giderek suyu doldurmaya başladı. Ilık suyun ona iyi geleceğini tahmin ediyordu. Kaşlarını gevşetir ağrısını biraz azaltabilirdi. Kafasını kaldırıp ona baktığında merakla izlendiğini gördü. Su istediği ısıya ve seviyeye ulaştığında suyu kapatarak Eva'nın yanına gidip onu tekrar kucaklayarak banyoya götürdü.

Eva şaşkınca Bora'nın ne yaptığını izliyor onun bu nazik davranışı karşısında sessiz kalıyordu. Bora, Eva'yı yavaşça küvete yerleştirdikten sonra ayağa kalkıp pantolonun çıkarmaya başladı. Eva onu izlerken Bora pantolonuna yöneldiğinde utanarak kafasını suya eğdi. Bora onun bu utangalığından zevk alıyordu. Nereden bilebilirdi ki o dik başlı inatçı kıزدan böyle utangaç bir şey çıkacağını. Onu böyle görmek nedense Bora'ya ayrı bir neşe katıyordu. Küvette arkasına yerleştikten sonra rafta duran duş jelini alarak lifi kprtt. Eva'yı kendine çekerek sırtını göğsüne yaslarırken lifle vücudunu yıkamaya başladı. Dövmeyi ıslatmamaya dikkat ederek göğsünü, karnını, bacaklarını yıkadıktan sonra lifi aşağıya doğru yönlendirerek kadınlığını yıkadı.

Lifin sert yüzeyi Eva'nın tahriş olmuş kadınlığına değdiğinde acıyla irkildi Eva. Bora bunu fark ederek lifi çekip eliyle oraya masaj yapmaya başladı. Eva onun parmaklarını hissettiğinde nefesi hızlandı. Bora'ya daha fazla yaslanırken dudağını ısırarak inledi. Bora onun kulağını dişleyerek "Sadece seni rahatlatmaya çalışıyorum sakinleş, bugün daha fazla yaramazlık yok." dedi.

Eva utansın mı sinirlensin mi bilemedi. Madem daha fazlası yok neden onu heyecanlandırıyordu. Bora onu yeterince yıkadığından emin olduktan sonra parmakların geri çekti. Eva'dan itiraz dolu sesler çıkarken Bora sıklıkla nefesini verdi. "Evet, bende istiyorum ama daha fazlası canını çok yakar." dedikten sonra ayağa kalkarak onu da kaldırdı. Duvardaki havlulardan birini alarak Eva'yı sardıktan sonra yatağa yatırdı. Onu havluyla yatağında bırakarak

giyinme odasına gidip bir kot ve tişört giyerek Eva'nın yanına gelip, "Ben birazdan geliyorum dinlenmeye çalış." dedikten sonra odadan çıktı.

Eva onun arkasından baka kaldı. Bir anda yine öküz Bora'ya dönmüş onu bırakıp gitmişti. Eva kendini kullanılıp bir köşeye atılmış gibi hissediyordu. Ne olmuştu da birden gitmişti. Farkında olmadan yanlış bir şey mi yapmıştı. Gözleri yaşarırken yutkunup nefes almaya çalıştı. Kendini çok kırgın hissediyordu. Bu Eva değildi ki o her zaman güçlü olurdu. Kendini gaza getirerek artık gitme vakti geldi diye düşünüp yerinde hızla doğruldu. Oturur oturmaz hissettiği sancıyla yatağa tekrar uzanmak zorunda kaldı. Gözlerini yumarken kaslarının hâlâ gergin olduğunu anladı. Neden bu kadar çok acıyordu ki her seferinde böyle mi olacaktı.

Eva sırt üstü yatarak yıldızları izlemeye başladı. Borayla olanlara hâlâ inanamıyordu. Gerçekten onun olmuştu, artık istese da evlilikten kurtulamazdı. Gerçi kurtulmak gibi bir düşüncesi de yoktu. Sonuçta Bora'ya âşıktı. Bir de Bora ona âşık olursa süper olurdu. Bora'nın ona âşık olma düşüncesi bile içini kıpır kıpır etmiş onu gülümsetmişti. İşte o zaman çok mutlu olacaktı. Sonunda hayatım anlamını buldu diye düşündü. Bora onun için yaşam sebebi olacaktı.

Odanın kapısı birden açılınca Eva irkilerek doğruldu. Kasıkları tekrar sızlarken yüzünü buruşturdu. Bora elinde beyaz bir poşetle odaya girmiş yatağın yanına gelerek poşeti şifonyerin üzerine bıraktıktan sonra onun yanına oturmuştu. Onu dikkatle süzdükten sonra, "Nasılsın?" dedi.

Eva poşete bakarken, "İyiyim." dedikten sonra tekrar Bora'ya döndüğünde Bora kafasını sallayarak yatağın üstüne çıkıp Eva'yı sırt üstü yatırdı. Eva arkaya düşerek hiiihh diye bir ses çıkarırken saçları yastığın üstüne dağıldı. Bora üstündeki havluya asılarak çıkardığında Eva refleks olarak göğsünü elleriyle kapatırken bacaklarını birleştirdi.

Bora ona ukalaca gülerken, "Hâlâ utanıyor musun?" diye sordu. Eva onu kafasıyla onaylarken o poşetten kremi çıkararak Eva'nın bacaklarının arasına yerleşip onu açmaya zorladı. Eva biraz dirense de Bora daha güçlüydü. Parmaklarına sıktığı kremi onun kadınlığına sürmeye başladığında Eva nefesini tuttu. Her seferinde bu kadar heyecanlanması normal miydi?

Bora kremi sürerken eline gelen ıslaklıkla gözleri kararak "Eva!" diye hırladı. Eva sadece omzunu silkebilmişti. Ne yapabilirdi ki daha yeni keşfettiği duygular çok tazeydi ve kontrol edemiyordu. Bora derin bir nefes aldıktan sonra işini bitirip ayağa kalktı. Elini yıkayıp geldikten sonra Eva'nın yan yatarak üstünü örttüğünü gördü. Bu iyi olmuştu Eva tepkilerini daha fazla kontrol etmezse Bora da kendini kontrol edemeyecekti. O da kıyafetlerini çıkardıktan sonra Eva'nın

yanına uzandı. Eva'yı kendine çekerek belinden sarılırken saçlarının kokusunu içine çekerek ona sahip olmanın verdiği gururla göğsü kabardı.

Ne tuhaf bir kızdı kollarında yatan bu güzel. Onun hakkında her şeyi düşünmüştü ucuz bir fahişe olduğunu, çocuk aldırıldığını, hatta Toprak'ın onun çocuğu olduğunu bile düşünmüştü ama bakire olduğu aklının ucundan bile geçmemişti. Onun için birlikte olduğu kadının bakire olup olmaması önemli değildi. Sadece sadakate önem verirdi. Ama şimdi Eva'nın ilk erkeği olduğunu bilmek nedense gurur duymasına neden oluyordu. İşte şimdi içindeki mağara adamı '*Sadece benim*' diye haykırabilirdi.

Bora gözlerini çalan telefonunun sesiyle açtı. Henüz gece yarısı olduğunu sanarak bu saatte arayan kim diye düşündü. Kafasını kaldırıp komodinin üstündeki saatin dokuza geldiğini görünce hafta içi bu kadar uzun uyumasına şaşırды. Telefonun ısrarlı sesi tekrar yükselirken yan tarafında bir kıpırdanma hissetti. Omzuna kafasını dayamış uyanmak üzere olan Eva'yı görünce anladı uykusunun sebebini. Eva, "Lanet olsun aç artık şu telefonu." diye homurdandığında kaşları çatıldı. Böyle kaba bir tepki beklemiyordu ondan, nedense yakıştıramamıştı. Üçüncü defa çalan telefonu alarak cevapladı.

Eva'nın huzur dolu uykusu telefon sesiyle bölünmüştü. Kimdi bu saatte arayan diye düşünürken çalanın yabancı bir melodi olduğunu anladığında of dedi kendine yine mi birinin yatağında uyuyakalmıştı. Ama her kimin yatağıysa eve götürmek istiyordu, çünkü annesinin ölümünden sonra ilk defa böyle rahat bir uyku çekmişti. Gözlerini açmadan, "Lanet olsun aç artık şu telefonu." dediğinde telefona cevap veren boğuk erkek sesini duyduğunda emin olabilmek için gözlerini araladı. Bora'nın geniş göğsüyle karşılaştı önce kafasını yukarı kaldırdığında yan dönmüş sol koluyla başına destek olurken sağ elindeki telefonla konuşuyordu. Eva hayal görmediğinden emin olmak istercesine tekrar gözlerini kapatıp açtı. Şimdi Bora kendisine bakıyordu. Her zamanki çatık kaşları yine yerinde lacivertleri onu izliyordu. Eva az önce dediği cümleyi hatırlayarak yutkundu. Az önce Bora'ya mı sesini yükseltmişti? Ah Eva şu an kaçacak yer aramalıydı. Akşam yaşananları hatırladığında yanakları kızardı. Hatırladıkları rüya değildi. Emindi. Çünkü vücuduna odaklandığında hâlâ ağrısı olduğunu hissediyordu. Eva nasıl da unutmuştu biran yaşananları üstelik kendini başka birinin yanında sanmıştı.

Bora'nın telefon görüşmesi bittiğinde aralarında kısa bir sessizlik oldu. Bora, Eva'nın tepkilerini ölçüyor, Eva ise Bora'nın sessizliği bozmasını bekliyordu. İkisi bir süre sadece gözleriyle konuşurken yine bir telefon sesi bozdu sessizliği. Bora çalan telefona cevap verirken gözlerini Eva'dan ayırmadı. Onun şu an

neler hissettiğini merak ediyordu. Bora telefondakine, "Efendim." dediğinde karşidan Tamer Bey "Neredesiniz siz?" dedi. Bora ne cevap vereceğini bilemeden bir iki saniye bekledikten sonra, "Evdeyiz Tamer Bey." dedi. Eva babasının ismini duymasıyla yattığı yataktan fırlamış ani hareketi yüzünden karnına saplanan ağrılar yüzünden ufak bir çığlık atınca telefondaki Tamer Bey, "Eva mıydı o?" diye sormuştu. Bora, Eva'ya hem endişe hem sinirle bakarken susmasını işaret etti. Eva karnının acısıyla iki büküm yatağa yatarken tek düşüncesi babasının öğrenmemesiydi.

Bora, "Evet efendim ayağını masaya çarptı da o yüzden bağırdı siz neden aramıştınız?" derken Eva rahatlayarak derin bir nefes almıştı. Eğer babası şu an Bora'nın yatağında olduğunu öğrense utancından ölürdü.

Tamer Bey biraz rahatlayarak, "Hımm iyi mi?" diye sordu. Bora, "Evet efendim" derken umarım iyidir diye düşünüyordu. Eva'nın onun yüzünden şu an acı çektiğini bilmek canını sıkıyordu.

Tamer Bey, "Sizi kahvaltıya bekliyorum. Çabuk gelin." dediğinde, Bora "Yarım saate oradayız." dedikten sonra telefonu kapatarak Eva'nın yüzünü örten saçlarını çekip, "İyi misin?" diye sordu.

Eva kapalı gözlerini açarak ona baktı. Yüzünde gerçekten endişeli bir ifade vardı. Demek beni önemsiyor diye düşünürken gülümsemeye çalışarak, "İyiym." dedi.

Bora komodinin üzerindeki eczane poşetinden hapi çıkararak suyla birlikte Eva'ya uzatırken "İyi gelirmiş." dediğinde Eva "Bu ne?" diye sordu. Bora da ne olduğunu pek bilmiyordu ama eczanedeki kıza sorduğunda kız sabah ağrısı olursa bunun iyi geleceğini söylemişti.

Bora omzunu silerken, "Bilmiyorum eczaneden bunu verdiler kas gevşetici galiba." dedi.

Eva hapi içerken duyduklarıyla şok oldu ne yani eczaneye gidip birde açık açık sormuş muydu? "Sen eczaneye benim durumumdan bahsedip ilaç mı aldın?" dedi hayretle.

Bora onun tepkisine anlam veremezken, "Evet ne var bunda." dedi.

Eva Bora'nın umursamazlığına daha da sinirlenirken, "Hiç tanımadığın birine nasıl anlattırırın bu durumu Bora?" dedi.

Bora, Eva'yı anlamakta zorluk çekiyordu. Tepkilerini ölçercesine sakın konuşarak, "Ne var bunda Eva? Onun işi bu eğer söylemesem hangi ilacın iyi geleceğini nereden bilecektim? Ağrı çekmek istiyorsan içme." dedikten sonra hızla yataktan kalkıp giyinme odasına yöneldi. Kapıda kaybolmadan önce, "Sende hazırlan baban kahvaltıya bekliyor." diyerek gözden kayboldu.

Eva, Bora'nın arkasından şaşkın bakışlarla bakmış kalmıştı. İlk baştaki şaşkınlığı Bora'nın ani çıkışıydı ama sonra onun çıplak vücudunun etkisi çarpmıştı Eva'yı. Akşam utancından fazla bakamamıştı ama o arkasını dönüp giderken nasılsa görmüyor diyerek istediği gibi incelemiş, vücudunun güzelliğini doyasıya izlemişti.

Hazırlanması gerektiğini hatırlayarak yataktan çıktı. Hızlı hareket etmesine kasları izin vermediği için yavaşça Bora'nın akşam çıkardığı tişörtünü giyip dün aşağıda bıraktıkları eşyalarını almak için çıktı odadan. Şöminenin önüne gittiğinde yerdeki postun artık orada olmadığını fark etti önce, sonra kıyafetlerine bakındığında onları da göremedi.

Arkasından Bora, "Kıyafetlerin odadaydı görmedin mi?" dediğinde yerinden sıçradı. Kafasını kaldırıp merdivende gömleğinin kollarını ilikleyen Bora'ya baktı. Gözleriyle aynı renk olan gömlek ile siyah pantolon giymişti. Gömlek gözlerini daha bir güzel göstermişti sanki ama ona bakan gözlerde farklı bir parıltımı vardı. Eva boğazını temizleyip, "Tamam." dedikten sonra merdivenden çıkmaya başladı tam Bora'nın yanından geçecekti ki Bora kolunu tutarak durdurdu. Parmağıyla Eva'nın saçlarını omzunun üstünden geriye atarken, "Konuşmamız gereken çok fazla konu var giyin gel." dedi.

Eva saçlarını geriye atan parmağın tenine değdiği yerleri yakıp geçmesini hissederken Bora'nın sözlerinden yine sorguya çekileceğini anlamıştı. Büyük ihtimal hakkında çıkan onca habere rağmen nasıl bakire olduğunu soracaktı ki Eva bu soruyu pek cevaplamak istemiyordu. Hiçbir şey diyemeden sadece kafasını sallayarak onu onayladıktan sonra yukarı çıktı.

Eva heyecandan hızlanan kalbinin üstüne elini koyarak kendine kızdı. Bora her dokunduğunda neden bu kadar heyecanlanıyordu. Kendini kontrol etmeyi öğrenemezse çok yakında açık verecekti. Bora da onu sevene kadar kendi aşkını itiraf etmek istemiyordu. Biraz sakinleşerek giyinmeye başladı. Düşüncelerini onaylarcasına kafasını salladıktan sonra, "Toparlanma zamanı Eva, kızım sen duygularına yenilecek kadar aciz değilsin. Hiçbir şey belli etme." diyerek kendiyile konuştuktan sonra üstünü giyinerek aşağıya indi. En kısa zaman da Enes'i görmeliydi.

Aşağı indiğinde Bora şömineye yaslanmış kollarını da önünde bağlamış yere bakarak bir şey düşünüyordu. Eva'nın geldiğini hissettiğinde kafasını kaldırarak ona bakıp karşısındaki koltuğu işaret etti otur dercesine.

Hıh dedi Eva içinden yine azar köşesine çekilmişti. Koltuğa oturup konuşmasını bekleyerek Bora'ya baktı. Bora onu biraz inceledikten sonra, "Sırlarla dolusun." dedi. Eva, Bora'nın onu anlamaya çalışan bakışlarına karşılık verirken sessiz kaldı. Onun konuşmayacağını anlayan Bora bu sefer merak ettiği sorusunu sordu. "Neden olmadığın biri gibi davranıyorsun?"

Eve bu soruya cevap vermek istemiyordu konuşmaya başlarsa bütün duygularını açığa çıkarmaktan korkuyordu. Psikiyatrisiyle bile bunları konuşamamışken Borayla konuşmak hiç istemiyordu. En iyi yolun kaçmak olduğunu düşünerek ayağa kalkıp, "Babamın beklediğini söyledin gitsek iyi olur bekletilmeyi pek sevmez." dedi.

Bora gözlerinin içine baktı dikkatle sorusunun cevabını almak istercesine ama onun gözlerindeki kararlılığı gördüğünde vazgeçti. Nasılsa bir gün öğrenirdi, Eva'yı çözmenin de bir yolunu elbet bulacaktı.

Yaslandığı şömineden doğrulup kapıya yönelirken, "Bu seferlik böyle olsun ama sonra konuşacağız." dedi. Eva zaten bu kadar çabuk kurtulamayacağını bilincinde olduğu için bu konuşmanın arkasının gelmeyeceğini düşünmemişti.

Arabaya bindiklerinde Bora yola çıkarken, "Sabah ilk arayan Ahmet Bey'di." dedi.

Eva ona dönerken "Neden aramış?" diye sordu. Bora vites değiştirip arabayı hızlandırırken "Tamer Bey için uygun kalp bulunursa haber vermesini istemiştım. Kalp bulunmuş ama bugün onay vermemizi bekliyor." dedi.

Eva, Bora'nın ağzından çıkanları duyduğunda önce içine bir umut doğdu babası kurtulacaktı. Ama sonra babasının hâlâ nakil olmayı kabul etmediğini hatırlayınca bütün umudu hüzne dönüştü. Onu ikna edememişti daha doğrusu etmeye de uğraşmamıştı ama o zamanlar ortada bir kalp yoktu. Şimdi biraz baskı zamanıydı. Ne yapıp edip bugün onu ikna edecekti.

Bora'nın babası için kalp aradığını da bilmiyordu. Sulanmış mavi gözleriyle Bora'ya bakarken, "Teşekkür ederim." dedi.

Bora onun neden teşekkür ettiğini anlamamıştı. Eva'ya döndüğünde akmak üzere olan gözyaşlarını gördü, gözlerinin içindeki umut, hüznün, minnet karışımı duygular iç içe geçmişti. Ona minnetle bakan umut dolu gözlere bakarken kalbinde bir sızı hissetti Bora. Bu sızı kalbine ördüğü duvarların ilk çatlağı almasından dolayı olan bir sızıydı ama o anın etkisiyle Bora fark etmedi kendisindeki değişimi.

Eve geldiklerinde Eva hemen arabadan inip koşarak merdivenleri çıkarken Bora arkasından sakın adımlarla geliyordu. Babasını nasıl ikna edeceğini bilmiyordu ama bir şekilde ikna etmeliydi. Tam kapıdan girmişti ki kapının önünde tartışan Koray ile Sarp'a çarptı. Çarpmanın etkisiyle Eva bir iki adım geri gidince sırtı arkasından gelen Bora'nın göğsüne yaslandı. Tam geri çekilecekti ki beline dolanan kol buna izin vermedi.

Bora, Eva'nın kafasının üstünde karşısındaki ikiliye bakarken, "Neler oluyor?" dedi.

Eva da onlara baktığında ikisinin de burunlarından soluduklarını fark etti. Neden sinirli olduklarını öğrenmek için merakla beklerken Koray, "Yok bir şey Sarp, Eva'yı merak etti, ben de endişelenecek bir şey olmadığını anlatmaya çalışıyordum ki siz geldiniz." dedi.

Eva, Sarp'a bakarak gülümseyip, "Merak etme iyiyim düşündüğün kadar büyük bir tepki vermedi." dedi.

Sarp, Eva'nın gülümseyen yüzünü inceledi gerçekten doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordu. Onun Eva'ya dikkatli bakışından rahatsız olan Bora, "Merak etme dünden çok daha iyi." dedi. Cümlelerin altında yatan imayı bir tek Eva fark etmişti. Ama o cümleden Sarp'ın anladığı çok farklıydı. Sert ve net bir şekilde konuşan Bora ona Eva'dan uzak durmasını hatırlatıyordu.

Eva telefonunun sesiyle belini saran Bora'nın kolundan kurtularak ileri bir adım attı.

Telefona cevap vermek için sakın bir yere geçerken kızgınlığını belli etmek için sinirle Bora'ya bakmayı da ihmal etmemişti. O da sinirle Eva'ya bakıyordu ki telefonla konuşmak için neden uzaklaştığını da merak ediyordu. Eva ne zaman telefon çaldığında uzaklaşsa Bora yeni bir sır öğreniyordu.

Sinirle çarpışan gözleri birbirinden ayırarak ilerledi Eva. Ne güzel anlaşıyoruz diye düşündü ikimizde birbirimize sinirli, gıcık, tam yılın çifti olacak kapasitedeyiz dedi kendi kendine. Çalan telefonuna cevap verirken saçma düşüncelerine gülümsüyordu.

Aryanın Enes olduğunu görünce daha geniş gülümserken, "Ne haber doktor?" diyerek açtı telefonu.

Enes sitem dolu sözleriyle başladı konuşmaya, "Valla bizden iyilik sağlık Eva Hanım sizden ne haber asıl. Artık gelişmeleri magazinden takip ediyoruz." dedi.

Eva gülerek, "Ah sen beni mi özledin? Bilseydim bu kadar özlendiğimi hemen gelirdim yanına." dediğinde Enes kahkaha atarak "Şımarık, ukala seni..." dedi.

"Son zamanlardaki olaylardan sonra gelirsin diye bekledim gelmeyince merak ettim ama sesinden anladığım kadarıyla oldukça iyisin."

Eva, Enes'in dediklerini düşündü gerçektende son zamanlarda çok fazla şey yaşamıştı ama Enes'e gitmek bu sabah dışında hiç aklına gelmemişti. Eskiye göre daha güçlü olduğunu hissetti ona bu gücü verenin Bora'nın varlığı olduğunu henüz anlamamıştı. "Aslında ben de bu sabah seni aramayı düşünmüştüm, önümüzdeki hafta müsaitsen bir randevu ayarlayalım."

"Kötü bir şey mi var?" Dedi Enes hemen endişeyle.

Eva itiraz ederek, "Kötü değil merak etme. Sadece yeni bir gelişme var. Ben iyi olduğunu düşünüyorum ama yine de senin görüşünü de merak ediyorum." dedi.

Enes'in aklı karışmış olacak ki "Eva dediklerinden hiçbir şey anlamadım." dedi.

Eva oflayarak bir çırpıda, "Enes ben annem hakkında konuştum." deyip nefesini tuttu.

Karşıdan bir süre ses gelmeyince hattın kesildiğini düşünerek, "Alo!" dediğinde Enes "Buradayım tam olarak ne konuştun ve kiminle konuştun?" dedi.

Eva sıkıntıyla nefesini verirken, "Borayla konuştum ona annemi nasıl bulduğumu anlattım." dedi. Hâlâ bu konuda rahat konuşamıyordu. Yıllardır Enes'e terapiye gidiyordu her yöntemi denemişlerdi ama Eva'yı konuşturamamışlardı.

Enes bir süre daha sesiz kaldıktan sonra, "Bu çok güzel bir haber Eva, sonunda o karanlık kutuyu açmana çok sevindim. Bu harika bir haber Bora şu nişanlın diye bahsettikleri adam değil mi? Nasıl oldu bu? Nasıl konuştunuz? Kahretsin önümüzdeki haftaya kadar bekleyemem hemen bir randevu ayarlayıp beni

görmeyi istiyorum. Nasıl hissettiğini anlamam lazım." dedi bir anda hem heyecan hem merak dolu sesiyle.

Eva onun heyecanına gülerken, "Sakin ol Enes, bende en kısa zamanda seni görmek istiyorum ama bu ara vaktim yok. Babamın rahatsızlığını da duymuşsundur şimdi onunla ilgilenmem lazım. Müsait olur olmaz yanına geleceğim." dedi.

Enes şaşırarak, "Babana ne oldu duymadım?" dediğinde ki Eva da şaşkınca "Nasıl duymazsın gazetelerde haberler vardı." dedi.

"Duymadım, son zamanlarda pek gazete okumaya fırsatım olmadı. Biliyorsun doğum yaklaşıyor yaklaştıkça da Selin de bir telaş başladı onunla uğraşıyorum bende."

Eva, Enes'in eşinin hamile olduğunu dahi unutmuştu. "Doğru ya doğum yaklaştı, nasıl sağlıkları iyiler mi?" diye sordu.

"İyiler şu an için bir sıkıntı yok ama işte Selin biraz sıkıntılı neyse babanın nesi var."

"Kalp krizi geçirdi nakil olması gerekiyor." Derken Eva arkasından gelen ayak seslerini duyunca sustu. Dönüp baktığında mutfak kapsının yanında durmuş Bora'yı gördü.

Daha fazla konuşamayacağını anladığında, "Enes şimdi kapatmam lazım en kısa zaman da görüşürüz." diyerek Enes'in cevap vermesini beklemeden kapattı telefonu.

Arkasını dönüp Bora'ya yaklaşırken konuşmalarının ne kadarını duymuş olabileceğini hesaplıyordu. Yanına gittiğinde Bora, "Uzun zamandır herkes masada seni bekliyor neden bu kadar geciktin?" dedi.

Eva rahat bir nefes aldı fazla duymamıştı demek, "Bayadır görüşmediğim bir arkadaşımı." dedikten sonra "Babamları daha fazla bekletmeyelim." diyerek salona yöneldi.

Arkasından onu takip eden Bora aslında her şeyi duymuştu. Daha Eva yanlarından ayrılır ayrılmaz Korayları salona yollarken o Eva'nın peşinden gitmişti. Konuştuğu kişinin kim olduğunu anlayana kadar önce kıskanmış sonra kızmıştı. Ama konuştuğunun Eva'nın psikiyatrisi olduğunu öğrendiğinde rahatlamıştı. Üstelik anladığı kadarıyla adam evliydi. Şu an için sorun yoktu yine de doktorun kim olduğunu öğrenip biraz araştırma yapmakta fayda vardı.

Tam içeri gireceklerinde Eva arkasını dönerek, "Bu gün yardımına ihtiyacım olabilir bana yardım eder misin?" dedi yalvararak bakan gözleriyle.

Bora ondan yardım istemesine şaşırıken yalvararak bakmasına daha da şaşırdı, Eva gibi asi birinde bu bakışları görmek ilginçti. Kafasını sallayarak hemen onaylayacaktı ama sonra daha neye onay verdiğini bile bilmediğini fark edince, "Hangi konuda?" diye sordu. Az kalsın Eva'nın yalvaran bakışlarının etkisinde neye yardım edeceğini bilmeden kabul edecekti. Tamer Bey'in bahsettiği bakışlar bunlar olmalıydı.

Eva gözlerini devirirken, "Hangi konuda olabilir tabi ki babamı nakil için ikna etme konusunda." dedi.

Bora onun bu ukala cevabından hoşlanmayarak, "Eğer yardım etmemi istiyorsan ukalalık yapmayı kes." dedi.

Eva karşısındakinin Bora olduğunu hatırlayarak dikleşirken sinirle, "İyi o zaman, ister et ister etme. Ben başımın çaresine bakarım." diyerek arkasını dönüp gidecekti ki Bora'nın kelepçe gibi eli yine bileğini yakalamıştı.

Bora onu tekrar geri çekerken, "Eva beni sinir etme." diye tısladı. Eva'nın gözleri sinirden yaşarırken Bora'ya bakmamaya özen göstererek "Seni sinirlendirmek için ekstra çabaya gerek yok Bora. Her konuda kızacak bir şey buluyorsun." dedikten sonra bileğini sıkın elden kurtularak içeri girdi. Eva yaşaran gözlerine lanet okurken kalbi de aklı gibi karışmıştı. Neden bu kadar sertti Bora, birazcık olsun gülümseyemez miydi mesela. Aslında Eva o an arkasına baksa gülümseyen Bora'yı görebilirdi.

Bora sinirli bir şekildeuzaklaşın Eva'yı izlerken gülümsedi. Sinirlenince, utanınca çok güzel oluyordubu hırçın güzel. Dedikleri doğruydu sinirli bir insandı ama daha çok Eva'yısinirlendirmeyi seviyordu.

SÖZDE NİŞANLI - İKNA

Kahvaltı masasında herkes aklındaki düşüncelerle savaşıırken acıkan mideler doyurulmaya çalışılıyordu. Eva babasını nasıl ikna edeceğini düşünürken, Bora Eva'ya nasıl yardım edebileceğini düşünüyor; Tamer Bey nişan konusunu nasıl açacağını düşünürken Esmâ Hanım şu an oğlunun ne kadar acı çekiyor olabileceğini düşünüyor; Sarp artık gitme zamanının geldiğini düşünürken Koray bardaki kızı nasıl tavlayacağını düşünüyordu.

Herkes kendi düşüncesine dalmışken daha fazla dayanamayan Tamer Bey, "Ee çocuklar nişan ne zaman?" diyerek bombayı patlattı.

Tamer Bey'in sorusuyla Eva ona dönerken Sarp'ın çatal tutan eli sıkışmış yumruk olmuştu. Bunu gören Esmâ Hanım, oğlunun elinin üstünü kendi eliyle örterken ona destek olmaya çalışıyordu.

Yan tarafında olan bitenden habersiz Eva babasına bakıp, "Valla babacım ben henüz bir evlenme teklifi almadım ki nişanlanayım." dediğinde su içmekte olan Bora genzine kaçan suyla boğulurken Koray büyük bir kahkaha patlatarak "Bora ve evlenme teklifi ha o zaman siz nişan işini unutun Tamer Bey." dedi.

Tamer Bey'in de zaten evlenme teklifini filan bekleyecek vakti yoktu, "Ne evlenme teklifi kızım nişanlanacağınız duyuruldu evleneceksiniz işte." derken, Eva omuz silkerek "Valla bana kimse sormadı siz anlaştınız benim hakkımda karar verdiniz. Bora evlenme teklifi etmezse evlenmiyorum." dedi.

Tam Tamer Bey karşı çıkacaktı ki Bora, "Sorun yok Tamer Bey eğer istediği evlenme teklifiyse onu da yaparız." dedi.

Bora'nın sözüyle Eva şaşırarak kafasını kaldırırken Koray'da, "Hadi be!" dedi.

Eva gülümseyerek, "Gerçekten mi?" derken Bora'nın sinsî sırtışını gördü. Bu gülümseme hiç hayra alamet değildi ama olsun dedi bir evlenme teklifinden ne gibi bir sorun çıkabilirdi ki.

Koray, "Kesin kıyamet kopacak." diyerek imkânsızlığı dile getirirken evlilik muhabbetine daha fazla dayanamayan Sarp masadan kalkarak sessizce "Afiyet olsun." dedikten sonra salondan çıktı.

Onun gidişini masadaki çoğu kişi yadırgamazken, Eva niye gittiğini anlamayarak şaşkınca arkasından baktı. Tam yerinden kalkmış gidecekti ki Esmâ Hanım kolundan tutarak onu geri oturttu. Soru dolu endişeli bakışları Esmâ Hanıma dönerken Esmâ Hanım, "Yalnız bırak kızım." dedi.

Eva neyi var diye sormak isterken babasının, "En kısa zamanda nişanı yapacağınıza söz vermiştin kızım." dediğini duyunca ona döndü. Akli Sarp da

olsa da kahvaltısına devam ederek "Bora teklifi erken yaparsa kısa zamanda olur babacım." dedi babasına gülümserken.

Kafasını çevirip Bora'ya baktığında gördüğü ifade azcık tırsmasına neden oldu. Bora'nın dudakları yukarı doğru kıvrılmış gözlerindeki haylaz parıltılarla Eva'ya bakıyordu. Yaramazlık peşinde olan çocuklar gibiydi, Eva hadi hayırlısı derken aklı babasını nasıl ikna edeceğine kaydı. Acaba şart olarak evlilik teklifini değil de nakil olmasını mı isteseydi. Ama yok o çok basit ve zorlayan bir şart olurdu ki babası kesin reddederdi.

Kahvaltıları bittiğinde babası Esmâ Hanımdan kahve istemiş diğerleri de bahçede ona katılmak için dışarı çıkmışlardı. Esmâ Hanım kahveleri yapmak için mutfığa geçtiğinde Eva da izin isteyip odasına çıktı.

Aklına bir fikir gelmişti, babasına duygularını konuşarak anlatamıyordu madem yazarak anlatacağı ama bunun yanında fotoğrafta kullanacaktı.

Giyinme odasına giderek dolabının en altındaki kilitli çekmeceyi açtı. Son yıllara kadar babasıyla çekilmiş çok fazla fotoğrafı vardı. Çekmecedeki annesinin fotoğraflarını ayıkladıktan sonra babasının olduğu fotoğrafları alarak yatağına oturdu. Bebekliğinden lise sona kadar olan fotoğraflardan beş tanesini seçerek sıraladıktan sonra resimlerin arkasını çevirip yazmaya başladı.

İlk fotoğraf Eva'nın doğduğu gündendi. O babasının kucağında uyurken babası nemli gözleriyle kameraya bakmış gülümsüyordu. Eva düşüncelerini toplamak için gözlerini kapattıktan sonra hissettiklerini yazmak için açtı gözlerini.

Diğer fotoğrafta Eva beş yaşındaydı elindeki kocaman dondurma külahını babasına uzatmış onun da ısırması için ısrar ederken gülüyordu. Eva bu fotoğrafın çekildiği günü hatırlıyordu. Annesinin iyi olduğu bir günde annesi tarafından çekilmişti.

Bir diğerinde ise on yaşında babasının aldığı tavşanla oynarken çekilmiş bir fotoğrafı. Babası ise bahçedeki çardakta oturmuş gülümseyerek Eva'yı izliyordu.

Diğer fotoğrafa geçtiğinde Eva o günü hatırlayarak gülümsedi. Lisedeyken katıldığı yüzme yarışmasında birinci olduğu gün çekilmişti bu fotoğraf, babasının onunla gurur duyan ifadesine bakarak hüzünlendi. O gün herkese Eva'nın başarısından bahsetmişti.

Son fotoğrafa geldiğinde Eva artık gözyaşlarını tutamadı bu fotoğrafta annesi de vardı. Annesinin ölümünden önce hep beraber çekildikleri son fotoğraftı. Babasını iş gezisi için bir haftalığına yurt dışına gönderirken çekilmişlerdi. Bu fotoğrafa da yazacaklarını bitirdikten sonra gözlerini kurularak tekrar sıraladı fotoğrafları.

Tam zarfa koyacaktı ki kapı açılarak odaya Bora girdi. Eva onun odaya ani girişine sinirlenip laf söyleyecekken Bora ondan önce davranıp, "Uzun süredir yoksun merak ettim." dediğinde Eva açılan ağızını kapattı.

Eva, Bora'nın yokluğunu fark edip merak etmesine takılırken Bora bir iki adımda yanına gelmiş elindeki fotoğrafları almıştı. Daha Eva itiraz edemeden hepsini gözden geçirmiş, "İyi düşünmüşsün etkili olabilir." demişti

Eva öylece ona bakmıştı. Onun bu izin almaksızın her şeye burnunu somasına kızsı mı bağırırsa mı bilemezken Bora, "Ne yapmamı istersin?" dediğinde anca konuşabilmişti.

Şimdilik sinirlenmeyi bir kenara bırakırken, "Ben bunları çalışma odasına bırakacağım şimdi, sen sadece bulduğundan emin ol yeter." dedi. Bora ellerini ceplerine sokup, "Tamam o kolay başka bir şey." dedi.

Eva kafasını iki yana sallayarak, "Dediğin gibi bunlarda etkili olmazsa yapabileceğimiz pek bir şey yokmuş gibi geliyor." dedi. Bora sadece "Evet!" dedi bunların etkili olması lazımdı. Bora'nın gördüğü kadarıyla Tamer Bey kızına düşkün bir babaydı ve bu fotoğraflar ve yazanlar onu ikna etmezse hiçbir şey edemezdi.

Tamer Bey kahvesini içmiş günlük gazetesini okuyordu. Kahvaltıdan sonra herkes bir yerlere dağılmış yine yalnız kalmıştı. Gazetelerde de artık gerçek bir yazar görmek çok zordu. Hepsi rant peşinde başkalarına peşkeş çeken yalakalardı. Gerçekleri yazan bir ikisinin yazılarını okuduktan sonra gazetesini katlayarak masaya koyup ağrıyan kalbini ovuşturdu. Son zamanlarda yine artmıştı bu lanet ağrı, her ağrı vaktinin dolduğunu hatırlatıyordu.

Bora yanına geldiğinde nefesini düzenleyip ağrıyı hafifletmeye çalışıyordu. Bora onun sıkıntılı olduğunu anlayıp, "İyi misiniz?" diye sorduğunda kafasını iyiyim dercesine salladı.

Elini göğsünden çekip arkasına yaslanırken, "İyiim de bu ara yine başladı meret." dedi.

Bora, "İsterseniz bir ara kontrole gidelim." dediğinde boş ver dercesine elini salladı Tamer Bey.

Bora telefonunun titreşimini hissettiğinde Eva'nın zarfı koyduğundan emin olunca, "Önemli bir konu var konuşmamız gereken odanıza geçelim mi?" diye sordu.

Tamer Bey, "Olur." dedikten sonra ayağa kalkarak birlikte çalışma odasına çıktılar. Bora'nın konuşacağı meseleyi merak etmişti, bu sıra ortalık sakin gibiydi ama gözünden kaçan bir olay mı olmuştu diye düşünürken odaya gelmişlerdi.

Buraya kadar her şey Bora için kolaydı ama konuşacakları konuyu hâlâ bulamamıştı. Şu sıralar şirkette önemli bir gelişme de olmamıştı ki onu söylesin.

Tamer Bey masasına geçip oturduğunda, "Seni dinliyorum Bora." dedi.

Bora ne diyeceğini bilemeden sıkıntıyla bir ileri bir geri yürürken odayı inceleyerek zarfın nerede olduğunu saptamaya çalıştı. Masanın kenarındaki dosyaların üzerinde duran zarfı gördüğünde oraya nasıl dikkat çekeceğini düşündü.

Tamer Bey, Bora'nın sıkıntılı halinden iyice rahatsız olurken onu bu kadar dertlendirenin ne olduğunu merak etti. Bora kolay kolay sıkıntı yapan biri değildi onun bu durumu Tamer Bey'i de endişelendirmişti. Bora'nın önünde dolanmasına daha fazla dayanamayarak, "Yeter oğlum bir otur yerine ne bu kadar dert ettiğin." diye bağırdı.

Bora, Tamer Bey'in karşısına otururken ellerini birleştirip Tamer Bey'e baktı. Vakit kazanmaya çalışıyordu ama aklına hâlâ bir şey gelmiyordu. En sonunda, "Eva görüldüğü gibi biri değil." dedi. Ağzından çıkan bu lafa lanet okurken saçmaladığının farkındaydı.

Tamer Bey gülümseyerek arkasına yaslanırken, "Sonunda anlamana sevindim ama bunu neden bu kadar dert yaptın ki." dedi.

Bora lafı toparlamak için biraz düşündükten sonra, "Dışarıya farklı bir izlenim vermesine sinirlendim neden böyle bir şey yaptığını anlayamıyorum." dedi.

Tamer Bey onu anladığını belirtircesine kafasını salarken, "Sana en başta bahsetmiştim o zaman açık konuşamadım. Hâlâ da konuşamam çünkü bilmediğin çok şey var, Eva'nın da bilmediği şeyler var ama doktorunun dediğine göre bu davranışları Eva'nın isyanını yansıtıyormuş." dedi.

Bora, Tamer Bey'in Enes denen doktordan bahsettiğini anladığında emin olmak için, "Doktoru Enes diye biri mi?" diye sordu.

Tamer Bey onu onayladığında içi biraz rahatladı. Sonra Tamer Bey kafasını çevirdi ve dosyaların üstündeki zarfı fark etti. Zarfın üzerinde *Babama* yazıyordu. Merak ederek eline zarfı aldığı anda Bora an be an Tamer Bey'in yüz ifadesini izliyordu dikkatle. Zarfı erken fark etmesine sevinmişti bu sayede daha fazla saçmalamaktan kurtulmuştu.

Tamer Bey zarfı açarak fotoğrafları çıkardı. İlk fotoğrafın önüne bir not yapıştırılmış *"Arkalarını okumayı unutma"* yazılmıştı. Kızının yine bir şeylerin peşinde olduğunu anlayan Tamer Bey gülümseyerek ilk fotoğrafa baktı. Hayatına huzurun doğduğu, hayatının anlam kazandığı fotoğraftı bu. Arkasını çevirdiğinde okuduklarıyla duygusallaştı. *Babacım* diye başlamıştı Eva yazısına.

'Babacım, kahramanım, her şeyim. Bu fotoğraf seni ilk hissettiğim günden bir hatıra bana, belki o zamanları hatırlamam imkânsız ama kucağında huzurla uyumamdan anlaşılıyor ki hissetmişim senin sevginin büyüklüğünü. Eminim soruyorsun şu an bu kız yine neyin peşinde diye, sana duygularımı konuşarak ifade edemedim baba bende yazmaya karar verdim. Duygularımı okur musun tek tek.'

Tamer bey gülümseyerek ikinci fotoğrafa geçti; *'Her şeyin ilkin sen öğrettiğin gibi paylaşmayı da senden öğrenmiştim. Ben ısrarla yemeni isterdim dondurmadan, dondurmaya sevmesen de beni kırmaz yerdin. Yine yaşamak istiyorum o günleri, seninle daha çok dondurma paylaşmak istiyorum baba.'*

Tamer Bey üçüncü fotoğrafa geçtiğinde bu sefer yüzünde hüznün vardı anlamıştı Eva'nın amacını; *'Sevgini hissettirdin, paylaşmayı öğrettin en önemlisi de sevmeyi öğrettin bana. Sayende insanları, havyaları, yaşamayı sevdim baba. Biliyorum son zamanlarda çok çektirdim sana ama seni sevmekten hiç vazgeçmedim ben. Sende vazgeçme baba, beni sev, hayatı sev, yaşamaktan vazgeçme bu şımarık kızın için.'* Tamer bey diğer fotoğrafa geçerken yaşaran gözlerini kapattı sakinleşmek için açtığında biraz daha iyi hissederek devam etti okumaya; *'Değerini bilemeyen kızınla gurur duydu, her zaman korudun,*

kolladın. Yaptığı şımarıklıkları göz ardı ettin. Belki de o yüzden bu kadar rahattım baba, biliyordum çünkü farkındaydım kahramanım her zaman arkadaydı beni koruyordu. Lütfen beni korumaktan vazgeçme baba kimse beni senden daha iyi koruyamaz ki.'

Son fotoğrafa geldiğinde Tamer Bey gözünden akan yaşları saklamaya uğraşmıyordu.

Karısının güzel yüzünü okşadıktan sonra arkasını çevirip okudu Eva'nın son sözlerini; *'Sende bırakma beni bu dünyada yapayalnız, kimsesiz, sende gidersen ben ne yaparım. Lütfen baba biliyorum bunu senden istemeye yüzüm yok ama lütfen bırak inadını kabul et kalp naklini. Beni kahramansız bırakma bu hayatta.'*

Tamer Bey elleriyle yüzünü kapatıp ağlarken Bora hiç kıpırdamadan oturdu yerinde. Karşısında kızını gerçekten seven bir baba vardı ve onun hüznünü yaşamasını engellemek istemiyordu varlığını hatırlatarak. Her fotoğraftaki yazanı okuduğunda Tamer Bey'in ifadesinin değişimini izledi ve anladı Bora, Tamer Bey nakli kabul edecekti.

Tamer Bey sakinleştikten sonra, "Getir bana o eşek sıpasını." dedi Bora'ya. Bora emir almış asker gibi yerinden fırlamış iki adımda Eva'yı bulmak içi odadan çıkmıştı ancak fazla uzaklaşmasına gerek kalmadı. Eva odanın karşısındaki duvara yaslanmış yerde oturuyordu. Bora kapıyı açtığı anda kafasını kaldırarak umutla ona baktı. Gözlerinden cevabı alabileceğini düşünüyordu ama Bora'nın okyanusa benzeyen mavilikleri ser veriyor sır vermiyordu. Bir süre birbirlerine bakarak durduklarında Bora onu daha fazla bekletmek istemediği için, "Seni bekliyor." dedi.

Eva arkasındaki duvardan destek alarak ayağa kalktığı anda içeri girmekte tereddüt ediyordu ama gerçekte yüzleşmeyi erteleyemeyeceğini bildiği için odaya doğru hareket etti. Bora'nın yanından geçerken sende gel demek istedi, beni yalnız bırakma, diyecekti fakat Bora çoktan arkasını dönmüş uzaklaşıyordu.

İçeri girdiğinde babası koltuğunda oturmuş elinde zarfı tutuyordu. Kafasını kaldırdığında Eva ona bakan kırmızı gözlerden babasının ağladığını anlamıştı. Onu ağlattığı için kendinden nefret ederken, "Özür dilerim baba seni daha çok üzme istememiştim." dedi.

Tamer Bey kızının üzüntüsünü azaltmak için ayağa kalkarak yanına gidip ona sarılırken, "Üzmedin kızım sadece gözümü açtın." dedi.

Eva babasının sıcak göğsüne yaslanırken, "Ne yani kabul ediyor musun?" dedi gözlerini babasının yüzüne doğru kaldırmıştı. Umutla parlıyordu mavi gözleri.

Babası ona gülümseyerek, "Kabul ediyorum." dediğinde Eva babasının belindeki kollarını çekerek boynuna atladı. Sevincinden yerinde duramayarak zıplarken babasının yüzünü de öpücüklere boğuyordu.

Tamer Bey onun bu çılgınlığına biraz izin verdikten sonra, "Kızım yeter kalpten ölmezsem boğularak öleceğim." dediğinde Eva durmuştu.

Son bir kez daha babasına sıkıca sarıldıktan sonra geri çekilerek, "Tamam, o zaman hemen Ahmet Amcaya haber vermek lazım." diyerek odadan çıkacakken babası elinden tutarak onu durdurdu.

Eva soru sararcasına ona bakarken, "Kabul ediyorum ama bir şartla." dedi.

Babasının şart koşmasına şaşırıırken Eva, "Ne şartı bu?" dedi.

"Zamanı geldiğinde beni affetmeni istiyorum."

Eva duyduğu bu cümleyle aklı karışırken kaşarlı çatıldı. Babasını ne gibi bir konuda affetmesi gerektiğini bilmiyordu. Onun aklının karıştığını anlayan Tamer Bey, "Zamanı geldiğinde anlayacaksın kızım şimdi bunu düşünme." diyerek Eva'nın düşüncelerini dağıtmaya çalıştı ama merak sinsi bir yılan gibi yerleşmişti Eva'nın beynine.

Tamer bey, dışarı çıkan kızının arkasından bakarken yaptığıнын iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyordu ama er ya da geç Eva'ya söylemesi gerekeceğini biliyordu. Aslında nakil olmaya çoktan ikna olmuştu. İkinci ameliyattan sonra düşünecek çok vakti olmuştu ki bu süre içinde Bora'nın onun için arayışı sürdürdüğünü biliyordu. Bu bulanık ikinci kalpti, birinci bulunduğu kimsenin haberi olmadan Tamer Bey engellemiştir öğrenmelerini. O sıralar henüz karar verememiştir. Kalbin çok daha gerekli bir yere gittiğini öğrendiğinde ise daha bir mutlu olmuştu. Ama şimdi bu ikinci şans tepmek istemiyordu. Kim bu şansa ikinci defa erişebilirdi ki diye düşündü. Belki de bu onun için verilen bir mesajdı. Daha yaşayacak günü vardı belli ki. Hele Toprak ile tanıştıktan sonra onun gözündeki yaşam pırıltısını gördükten sonra ölüm daha bir korkunç gelmişti Tamer Bey'e. Yaşamak kolaymış, asıl zor olan ölmekmiş, bunu şimdi çok daha iyi anlamıştı.

Eva kafasını sallayarak çıkışa giderken bilmediğim daha ne var diye düşünüyordu. Onu affetmesini isteyecek kadar babası ne yapmış olabilirdi. Bu

düşünceleri bir kenara bırakarak Bora'yı aramaya gitti. Tam merdivenden inmişti ki onun çıkışa doğru ilerlediğini gördü, "Bora!" diye arkasından seslenirken ona yetişmek için adımlarını hızlandırmıştı.

Bora, Eva'nın sesini duymasıyla arkasını dönerken onun ne kadar mutlu olduğunu gördü. Sevincinin verdiği etkiyle ılık saçan Eva karşısına geldiğinde, "Babam nakli kabul etti." dedi gülümseyerek.

Bora, "Biliyorum." derken ciddi yüz ifadesinden ödün vermemişti. Eva'nın gülüşü bulaşıcıydı o da gülümsemek istiyor ama Eva'yı fazlası için umutlandırmamak adına kendini kontrol ediyordu. En son istediği şey onun kendisine âşık olup Bora'dan da âşık olmasını beklemesiydi.

Eva'nın yüzündeki gülümseme onun bu donukluğuyla biraz solarken, "Ahmet Amcaya sen mi söylersin ben arayayım mı?" dedi.

"Ben aradım bağışlayıcının beyin ölümü gerçekleşmiş ama geri kalan için aileden izin bekliyorlarmış bir iki gün bekleyebilirsiniz ama Tamer her an ameliyat için hazır olsun dedi."

Eva onun erken davranıp aramasına şaşırmamıştı. Bora'yı kısa zamanda tanıdığı kadarıyla kararlarını çabuk veren ve hızlı hareket eden biri olduğunu anlamıştı.

Eva, "Tamam." derken onun yüzüne baktı. Dün akşam ki yaşananlardan sonra aralarındaki buzlar hâlâ erimemişti. Eva, Bora'nın biraz olsun daha farklı olacağını düşünmüştü ama hâlâ eski sert ve soğuk Boraydı.

Eva, Bora'ya o kadar çok dikkatli bakıyordu ki Bora rahatsız olmaya başlamıştı. "Başka diyeceğin yoksa benim gitmem lazım." dediğinde Eva uzun süredir ona baktığını anlayarak toparlamak için "Şey aslında akşama arkadaşlarla kulübe giderim diye düşünüyordum." dedi. Tamamen saçmalamıştı toparlayayım derken batırmıştı. Önce izin ister gibi gidebilir miyim diyecekti daha sonra kendine yediremediği için gidebilime çevirmiş, Bora'nın tepkisinden de korkarak sonuna yine ona sorarcasına düşünüyorum eklemişti. Bu cümledeki tutarsızlık ben buradayım diye bağırıyordu ama söylemişti bir kere kurtuluşu yoktu.

Bora ona tepkisiz bir şekilde bir süre baktıktan sonra, "Hangisine?" dedi. Sanki gitmesine izin verecekmiş gibi sorunca Eva hemen, "Seninkine gideriz. Orası en güzeli, yani en son öyleydi." dedi.

Bora eliyle çenesini kaşırken, "Hımmm peki başka arzunuz, size erkek ayarlamamı da ister misiniz Eva Hanım?" dediğinde Eva onunla dalga geçtiğini anlamıştı.

Eva sinirle saçlarını geri atarken, "Dalga geçmeyi keser misin? Sadece haberin olsun diye söyledim. Eğer oraya gelmemizi istemiyorsan söylemen yeterli, gidilecek başka yerlerde var." dedi.

"Asıl sen saçmalamayı kes Eva, daha önce erkek avlamak için gittiğin yerlere gitmene izin vereceğimi düşünüyor olamazsın. Hâlâ cezalı olduğunu da unutma, her gün yeni bir yaramazlık peşinde koşan çocuklar gibisin bir gün de akıllı ol." Derken Bora'nın sesi yükselmiş, yükselen ses koridoru inletip kapıdaki korumalara kadar ulaşmıştı.

Eva açık olan kapının önündeki korumalara bir göz attıktan sonra içindeki duygulara isyan eden gözyaşlarıyla nemlenmiş gözlerini Bora'nın gözlerine sabitlerken, "Dün akşamki yaşananlardan sonra aramızdaki ilişkinin biraz daha çekilir olabileceğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Fazla anlam yüklemişim fark etmeden, bana hâlâ bu imaları yapabildiğine göre senin için o kadarda anlamlı değilmiş. Ne ben yaramazlık yapan bir çocuğum ne de sen benim bakıcım, sadece haberin olmasını istediğim için seni bilgilendirdim ama ona da gerek yokmuş. En iyisi her zaman ki gibi kendi bildiğimi yapmaya devam etmem." dedikten sonra arkasını dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı.

Bora bir an arkasından gitmeyi düşünmüştü ama sonra vazgeçti. Eva çok sinirliydi biraz sakinleşene kadar beklemesi gerekecekti. Söylediklerini düşündü. Yanlış şeyler dememişti ki oraya gidip her gece başka bir erkekle çıkan oydu. Evet, sadece Bora'ya aitti ama bunu kimse bilmiyordu. Bora içindeki mahkemede kendini haklı çıkarırken kalbindeki sızı ise hâlâ yerinde duruyordu. Madem haklıyım neden hâlâ rahat hissetmiyorum diye düşünürken Eva'yı üzmenin bedelini yaşadığından habersizdi.

Kapıdan çıktığında duvara yaslanmış Koray'ı gördü. Ona kısa bir süre bakıp arabasına ilerlerken Koray arkasından geldi. Şoför koltuğuna geçtiğinde Koray da yan tarafa geçmişti.

"Ne söyleyeceksen söyle artık." dediğinde, Koray "Yanlış yaptın." dedi.

Bora ona karışma diyecekti ki Koray ondan önce davranarak, "Bak adamım sana ilişki tavsiyesi verecek son kişiym biliyorum ama Eva'nın fazla üstüne gidiyorsun. Kızı biraz rahat bırak." dedikten sonra ona dönüp "Hem dün akşam ne yaşadınız da Eva ilişkinizin değişeceğini düşündü." dediğinde Bora gözünü bile kırpmadan yola bakmaya devam etti bu soruya cevap verecek değildi.

Koray onun sessizliğinden cevabını almıştı, "Tamer Bey duyarsa neler olacağını biliyorsun değil mi, adam kıızıyla evlenmen için seninle anlaşmış olsa da evlenmeden seks yapmanıza ılımlı bakacağını düşünmüyorum." dedi.

"Kızının bir sürtük gibi görülmesine izin veriyorsa buna da izin verecektir."

Koray onun bu kendini kandıran haline kahkahalarla gülerken, "Hıhıhı bende Sezar." diyerek dalga geçti.

Bora ona sinirle baktıktan sonra, "Kapa çeneni akşama da Eva'yı yalnız bırakma, benim bir iki işim var onları halledeceğim." dedi.

Koray kafasını iki yana salladı bu adamı anlamıyordu. Kıza olan lafı söylemiş çıkamayacağını ima etmiş şimdi de çıkmasına izin verdiğini söylüyordu. İstese Eva'yı evden çıkarmazdı ama demek ki Eva'nın sözleri yerini bulmuş olacak Bora'nın buzları erimişti.

SÖZDE NİŞANLI - KULÜP

Eva odasında sinirden bir ileri bir geri dolanırken çılgık attı. Sığamıyordu bedenine kızgındı kendine, aptallığına **"biz kadınlar bu kadar salağız işte"** diye söylendi kendi kendine.

Odaya giren Esmâ Sultan onun bu sözlerini duyunca **"biz kadınlar niye salakmışız bakalım"** dedi.

Eva ona dönerek **"niye olacak Esmâ Sultan her şeye anlam yüklüyoruz her şeyi duygusala bağlıyoruz sonra yine duyguları yıkılan biz oluyoruz"** dediğinde Esmâ sultan Eva'nın yatağına oturduktan sonra yanına vurarak **"gel bakalım yine neye kızdın sen anlat bir"** dedi.

Eva oflayarak onun gösterdiği yere oturduktan sonra başını Esmâ Sultan'ın kucağına koyarak **"sen hep bana dersin ya biraz ılımlı olmaya çalış diye, bende öyle olmaya çalıştım işte bugün ama olmadı karşımdaki öküzken ben istediğim kadar ılımlı olayım ne işe yarar ki"** dedi.

Esmâ Sultan onun bu mızızızlanan haline gülerken **"valla tavşanım ben senin dediğinden hiçbir şey alamadım şunu benim anlayacağım şekilde anlatsan"** dedi.

Eva kucagından başını kaldırıp Esmâ sultana bakarken **"ben bu öküze gittim dedim ki akşama dışarı çıkacağım dedim ben dedim ben"** dedi eliyle kendini gösterirken **"bu ne dedi dersin oldu dedi sana erkekte gönderiyim mi dedi benimle dalga geçti ya ben de hata işte niye haber veriyorsun ki salak güzelce hazırlan çık akşam istediğin yere"** diyerek kendi kendine kızmayı da ihmal etmedi Eva.

Esmâ sultan gülerek Eva'nın alnına öpücük kondurduktan sonra **"güzel kızım benim sen burada Boraya mı kızgınsın kendine mi önce ona bir karar ver bakalım"** dedikten sonra Eva'nın karar vermesini bekledi.

Eva başını öne eğip yatağa yasladığı ellerini incelerken **"ikimize de ama daha çok kendime galiba"** dedi.

"Neden peki kendine kızgınsın."

Eva tekrar başını kaldırıp ona bakarken **"az önce dedim ya Esmâ Sultan ne diye gidip haber verdim bir şey demeden gitseydim işte"** dedi.

Esmâ sultan kafasını sallarken **"ben niye haber verdiğini söyleyeyim sana, en son yaptıklarından sonra izin istemen gerektiğini düşündün"** dediğinde Eva tam itiraz edecekti ki Esmâ sultan parmağını kaldırarak onu susturdu. **"Dinle"** dedikten sonra devam etti **"Bora'nın senin bu davranışını görüp izin vereceğini düşündün ama karşındakinin erkek olduğunu unuttun kızım, senin duygularını bir erkeğin senin gibi anlamasını bekleyemezsin daha çok öğreneceğin şeyler var ama zamanla Bora'nın huyunu öğrenip alıştığında onu idare etmesini çözeceğine eminim"** dedi.

Eva oflayarak **"niye ben onu idare ediyorum ki o beni idare etsin o beni anlamaya çalışsın"** dedi.

"Zaman Eva zaman daha yolun başındasınız başladığınız günden beri hiç baş başa konuşarak vakit geçirdiniz mi tartışmalarınızı"

söylemiyorum birbiriniz hakkında bir şeyler öğrenmek için konuştunuz mu" diye sordu Esmâ sultan bıkkınlıkla.

Eva kafasını iki yana sallayarak cevap verdiğinde **"daha emeklemeden koşmaya uğraşıyorsunuz kızım sizin için her şey birden oldu daha evlilik fikrini zikrinden bile geçirmezken kendini evlilik için hazırlamaya çalışıyorsunuz. İki kişi arasındaki aşk, sevgi zaman ister, emek ister sen böyle dersin niye ben yapıyorum o yapsın diye karşılığında hiçbir şey elde edemezsin sen bir adım atacaksın ki karşındaki de atsın ha eğer senin adımların karşılığını bulamazsa o zaman vazgeçersin."** Eva'nın eğik başını çenesinden tutup kaldırırken **"şuan ikinize de kızmaya hakkın yok önce kendini düzelt sonra karşındakini önce kendine şans tanı sonra karşındakine önce kendi aşkını kabullen sonra karşındakini bunları bir düşün"** dedikten sonra Eva'nın yanağını öpüp kalktı yerinden.

Arkasından şaşkınca bakan bir Eva bırakarak kapıdan uzaklaşırken **"inşallah sevginin karşılığını bulursun kızım"** diye fısıldadı ama Eva bunu duymadı çünkü Esmâ sultan'ın dedikleri çoktan kafasını karıştırmaya başlamıştı.

Eva yatağa sırt üstü yatıp tavana bakarken **"ama ben aşkımı zaten kabullendim ki"** diye mırıldandı. Ne biçim bir iş bu ya ben aşkı isterken hiç bu kadar zor olacağını düşünmemiştim ki diye söylenirken bu sefer yüz üstü dönüp alını yatağa yasladi. Eva oflaya puflaya bir süre yatakta döndükten sonra düşüncelerine çare bulamayacağını anladığı için giyinme odasına gidip akşam için hazırlanmaya karar verdi.

Dolaptaki bütün elbiseleri dışarı çıkarmış hiçbiri hoşuna gitmemişti. Nedense bu gece elbise giymekte istemiyordu. Farklı bir kombin yapmaya karar vererek ilk başta bordo taytı ile beyaz boyundan ve belinden bağlamalı bluzu denedi ama böyle sanki işe gider gibi olmuştu. Tamam, bluzun sırtı açık iş için fazla dekolteydi ama club içinde fazla resmi gibi geldi. Ondan vazgeçerek yırtık açık mavi kot şortuyla siyah askılı bluzunu giydi kıyafeti siyah topuklu sandaletle tamamladığında aynaya baktı. Yine beğenmedi topuklular olmasa plaja gider gibiydi. Oflayarak yerdeki elbise yığının ortasına oturarak düşünmeye başladı.

Oturduğu yerden elbiseleri karıştırırken eline gelen açık mavi dar kot pantolonu görünce heyecanlanarak az önce çıkardığı beyaz bluzu aradı onu da bulunca hemen üzerindeki çıkarıp kot ile bluzu giydi. Ayağına yine siyah sandaletleri giydiğinde bu sefer kombin içine sinmişti. Tam istediği gibi hem iddialı hem de

şıktı. Siyah süet el çantasını da alarak makyajını yapmak için yatak odasına döndü.

Makyajını da yaptıktan sonra aşağı inerek salonda yemek yiyen babası ile Esmâ Sultan'ın yanına gitti **"afiyet olsun"** dediğinde ikisi de ona baktılar.

Esmâ Sultan **"saol kızım çok güzel olmuşsun"** derken babası **"nereye böyle"** dedi.

Eva onun yanına gidip yanağından öperken **"eğlenmeye babacım önce kızlarla bir yemek yeriz sonra kulübe geçeriz büyük ihtimal, hadi size afiyet olsun"** dedikten sonra çıkışa yöneldi.

Arabasının kapıda hazır olduğunu gördüğünde sevinçle arabaya doğru koştu. Özlemişti bebeğini uzun zamandır kullanamamıştı. Şoför koltuğuna geçer geçmez aracı çalıştırıp yola koyulurken diğer yandan da telefonundan Canan'ı aradı. İlk aramasında telefonu açılmayınca tekrar denedi ama yine açılmamıştı. İş var herhalde diye düşünürken Gözde'yi aramaya başladı. Uzun süre çaldıktan sonra Gözde cevap verdiğinde arkasındaki gürültüden kalabalık bir yerde olduğu belliydi. **"Efendim"** dediğinde **"ne haber Gözde"** dedi.

Gözde bir süre durduktan sonra **"Eva sen misin bakmadan açtım kusura bakma"** dediğinde Eva onun bu cevabına şaşırılmıştı. **"Evet, benim bu akşam ne yapıyorsunuz"** derken sıkıntılıydı çünkü bir şeyle döndüğünü hissetmişti.

Gözde daha sakin bir yere geçmiş olacak arkasındaki gürültü kesildiğinde cevap verdi. **"Tatlım ben bu akşam çıkamam ya ailecek yemekteyiz Canan'ı ara sen"** dedi. Aslında aile yemeğinde değil Canan ile birlikte partideydiler. Bilerek Canan'ı ara demişti onun telefonunu açmayacağını biliyordu. Çünkü Bora, Canan'ı Eva'dan uzak durması konusunda net bir şekilde uyarılmıştı. O sıralar Eva fazla dışarı çıkmadığı içinde Gözde, Cananla takılmaya başlamıştı. Çıkarları doğrultusunda tarafını seçmişti ama şimdi Eva sahalara geri dönüyorsa onun Canan'dan daha eğlenceli olduğu da bir gerçektir. Bu gecedan sonra Eva'yı ararım diye düşünerek Cananla kalmaya karar verdi.

"Canan telefonun açmıyor neyse sana iyi eğlenceler" dedikten sonra hemen telefonunu kapattı. Bu Bora'nın ayarlaması olamazdı değil mi derken yok canım o kadar da değil dedi.

Canı sıkılan Eva'nın iştahı da kaçmıştı. Zaten tek başına da bir yere gidip yemek sıkıcı olacaktı. En iyisi sahile gidip biraz yalnız kalmak diyerek yönlendirdi arabasını sahil yoluna takip edildiğini fark etmeden.

Sahile geldiğinde arabayı park ettikten sonra yürüdü biraz sakin bir yer bulduğunda deniz havasını içine çekerek oturdu banka. Her şeyde bir hayır vardı iyi ki gece elbisesini giymemişti bu saatte burada o kıyafetle fazla dikkat çekebilirdi. Üstündeki de biraz farklıydı ama en azında altında pantolon vardı. Gözlerini kapatarak dalgaların sesini dinlerken huzuru içine çekti rahatladı. İnsanın bazen yalnız kalmaya ihtiyacı oluyordu.

Yanında bir kıpırtı hissedince huzurla kapanan gözleri korkuyla açıldı. Yan tarafına oturmuş üstü başı kirli adamı görünce yerinden kalkmak istedi ama adam onu sözleriyle durdurdu. Dümdüz karşıya bakarken konuştu adam **"korkma benden, zarar gelmez sana bu aciz kuldan sadece huzuru paylaşmaya geldim yanına"** dedi.

Eva hiçbir şey diyemeden baktı adama delimiydi acaba üstü başı çok kötü durumdaydı saçı sakalı fazla uzun olmasa da uzundu ama konuşması çok düzgündü. Karar veremese de tekrar denize dönüp tedirgince dalgaları izlemeye başladı. Belli ki adam da konuşmak istemiyordu. Birlikte konuşmadan denizi izlediler ne adam bir şey sordu ne Eva, sessizliği paylaştılar birlikte. Bir süre sonra Eva'nın tedirginliği de geçmişti neredeyse adamın varlığını bile unutmuştu ta ki adam ayağa kalkıp **"teşekkür ederim güzel bayan"** diyene kadar.

Önünde yükselen bedene baktı adamın yaşlı yüzünde mavi gözler parlıyordu. O gözlerde değişik bir pırıltı vardı anlamadı Eva baktı sadece yine konuşmadı nedense ürkmüştü ona bakan mavi gözlerden. Adam bir süre daha ona baktıktan sonra arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı tam o sıra telefonu çalmasaydı Eva gözden kaybolana kadar adamı izleyebilirdi. **"Efendim"** diye telefonu cevaplarken tekrar adamın gittiği yöne baktı ama kimseyi göremedi. Yerinden kalkıp etrafına bakındı yine kimseyi göremedi adam nereye kaybolmuştu.

Telefondan **"neredesin Eva"** diyen Koray'ın sesi geldi.

Eva korkmaya başladığında arabasına doğru yürümeye başladı. Cevap bekleyen Koray'a **"kulübe geçiyorum Koray ne oldu"** dediğinde Koray **"evden çıkalı baya olmuş merak ettim bende kulüpteyim gel hadi"** dedi.

"Tamam, birazdan oradayım" dedikten sonra telefonu kapatarak arabaya doğru koşar adımlarla ilerlemeye başladı. Bir yandan etrafına bakıp bir yandan yürürken arkasından gelen ayak sesleri duyduğunda az ileride olan arabaya

koşmaya başlamıştı. Nefes nefese kalmış bir şekilde arabaya bindiğinde yine etrafta kimseyi göremedi. İyice paranoyak oldum diyerek arabayı çalıştırdığında ağaçların arasındaki gölge tarafından izlendiğini bilmiyordu.

Barın kapısına geldiğinde içeri girmek için kuyruk olmuş kalabalığı gördü. Tam kapının önüne arabayı çekmişti ki personelin değiştiğini fark etti. Bu çalışanların hiçbirini tanımadığı için arabasını kendi park etmek için ilerleyecekken önüne geçen görevli durmasını işaret etti. Eva camı indirdiğinde görevli **"hoş geldiniz Eva Hanım ben park edeyim arabanızı"** dedi. Eva adamın onu tanımasına şaşırıken arabadan inerken teşekkür etti.

Kapıdaki bodyguardlarda selam vererek ona **"hoş geldiniz"** dediklerinde Eva'nın şaşkınlığı daha da arttı. Adamlara **"kolay gelsin"** diyip içeri girdiğinde müzik kulaklarını doldurmuştu. Direkt bara yöneldiğinde Koray'ın da orada olduğunu gördü. Bar tezgahına iyice yaslanmış karşıdaki Su ile konuşuyordu. Onlara yaklaştığında Koray'ın son dediklerini duydu **"hadi ama bebeğim bir test sürüşü istiyorum senden daha sonra zaten sen benden vazgeçemeyeceksin"** diyordu. Onun bu sözüne Suyla birlikte gözlerini devirirken yanına gidip **"ah bu çok iğrençti Koray böyle kız tavlamayı nerede öğrendin sen"** dedi.

Koray **"hey bence gayet güzel bir teklif"** dediğinde Su elini tokalaşmak için Eva'ya uzatırken **"hoş geldin sürtük"** dedikten sonra tezgahtan Eva'nın kulağına eğilip **"şu adamdan kurtar beni"** diye ekledi.

Eva ona gülümserken **"hoş bulduk, kendi başının çaresine bakarsın sen, ben karışmıyorum"** dedi.

Su ona gülerken **"vay yazdım bunu bir kenara seninde işin düşer bana"** dedikten sonra Eva'nın her zaman içtiği vodka ile redbulu karıştırmaya başladı.

Eva da gülerken Koray onlara elini sallayıp **"hey bende buradayım farkındasınız değil mi?"** dedi.

Su **"farkında olmamayı çok isterdim"** derken Eva sanki ilk defa görüyormuş gibi **"aaa Koray inanamıyorum sende mi buradaydın"** diyerek dalga geçti.

"Bugün pek bi neşelisiniz yengecim yoksa bilmediğimiz bir şey mi var" derken kaşlarını oynatarak Eva'yı sinir etti Koray.

Eva bunun üstüne Su'ya dönerek **"aslında belki de sana yardım etsem iyi olacak ne dersin öldürüp bir yere gömelim mi?"** dediğinde Su içkiyi onun önüne koyarken **"bence canlı canlı gömelim daha zevkli olur"** dedi.

Eva içkisinden içerken gülümsüyordu özlemişti Suyu, onun bu çılgın umursamaz halleri hoşuna gidiyordu.

Koray ile Su atışmaya devam ederken Eva tanıdık kimse var mı diye etrafa bakmaya başladı. Birkaç sima tanıdıktı ama adamlar Evayla göz göze gelir gelmez kafalarını çeviriyordu. Bu durum Eva'yı biraz şaşırtsa da üstünde durmadı. Çünkü şuan sadece Bora'nın nerede olduğunu merak ediyordu. Koray'a sormak istese de soramıyordu. Beklemekten başka çaresi yoktu.

Bir iki saat içip Koray ve arada onlara katılan Suyu sohbet ederek geçirdi vaktini. Her saate baktığında şimdi gelir diyordu fakat Bora ortalıkta görünmüyordu. Sonunda sıkılarak **"ben dans etmeye gidiyorum"** diyerek Koray'ın yanından ayrıldı. Koray ona itiraz etmeden gitmesine izin verdi. Rahattı çünkü Bora'nın Kaan dene çocuğa yaptıklarını duyduktan sonra buradaki hiçbir erkek Eva'ya yaklaşmazdı.

Dans pistine ulaşan Eva kendine hareket edecek bir boşluk bulduktan sonra müziğin ritmine bıraktı vücudunu. İlk başta yerinde hafif hafif sallanarak başlayan dansı müzikle birlikte hareketlenmiş hızını arttırmıştı. Karşısında yalnız dans eden birkaç erkek vardı. Eva onlara göz kırptığında erkekler anında arkalarını dönmüş uzaklaşmışlardı. Ne oluyordu bu millete kendisinden vebalıymış gibi kaçıyorlardı. İçkinin etkisiyle Eva bunu da umursamadı omuz silkip dansına devam etti.

Ellerini havaya kaldırıp bedenini kıvrırken beline kıvrılan kolla arkasında ki vücuda yaslandı. Birden geri çekilmenin etkisiyle geriye sendelerken belindeki kola tutuldu. Kafasını kaldırıp kolun sahibine baktığında gülen gözlerle **"selam"** diyen Anıl ile karşılaştı. Eva biraz tutukluk yaşadktan sonra **"selam"** dedi. Bu yakışıklıyı bir daha göreceğini tahmin etmiyordu.

Birlikte dans etmeye başladıklarında vücutları ayrılmadı. Eva yaptığıın yanlış olduğunu biliyordu ama Bora'yı bu şekilde ortaya çıkarabileceğini düşünerek dansa devam etti. Anıl, Eva'yı kolundan tutup döndürerek kendine çektiğinde bu sefer yüz yüzediler. Kolunu beline dolayarak tekrar Eva'yı kendine yaklaştırırken **"buraya ilk defa geliyorum, seninle karşılaşacağımı bilseydim daha önce gelirdim"** dedi.

Onların bu yakınlıkları diğer erkekler tarafından hayretle izlenirken Eva'nın karşısındaki adamın cesaretini takdir ettiler. Su da onları görerek sürekli kendiyile uğraşan Koray'a yaklaşıp **"benimle uğraşmayı bırak da patronun kadınına sahip çık yoksa elden gidiyor"** diyerek dans pistini işaret etmişti. Koray onun bu anlamsız lafıyla arkasını döndüğünde gördüğü manzara bütün küfürleri sıralamasına neden olmuştu. Hemen onlara doğru ilerlerken ikili halinden memnun dans etmeye devam ediyordu.

Eva ona gülümseyerek cevap verirken sessizliğini korudu. Yakışıklı çocuktu ama şansını kaybetmişti artık Bora vardı. Anıl **"dövmen nasıl acıyor mu"** dediğinde Eva bu sefer susamazdı. Kafasını iki yana sallarken **"hiç hissetmiyorum bile"** dedi.

Anıl hayal kırıklığına uğramış bir ifade takınarak **"tüh acıyor deseydin özel ilgi gösterebilirim diyecektim"** diyerek Evayla kalçalarını birleştirdi. Onun bu hareketi Eva'nın kasılmasına neden olurken oyunu sürdürerek **"nasıl bir özel ilgiymiş"** dedi.

Anıl onun kulağına eğilerek **"ne istersen masaj nemlendirme ıslatma"** diyerek dilini kulağına değdirdiğinde Eva'nın bedeni titredi. Geriye çekilmeye çalışırken Bora artık bir yerden çıksa diye düşünüyordu ki önündeki Anıl bir anda yok oldu.

İlk başta Bora'nın geldiğini düşünerek sevinmişti ki Anıl'ı yumruklayan Koray'ı gördüğünde sevinci yarıda kesildi. Bir anda algıları açılırken etrafına baktı müzik durmuş herkes Koray ile Anıl'ın yumruklaşmasını izliyordu. Bir biri, bir diğeri yumruk atarken bu işin sonu yok gibi görünüyordu. Eva kenarda durmuş izleyen bodyguardları gördüğünde yanlarına giderek **"ne yapıyorsunuz siz ayırsanıza"** dedi. Adam omuzlarını silerken **"Koray Bey henüz ayırmamızı istemedi"** dedi.

Eva onları ayırmak için iler atılırken adamlar ondan önce davranarak kavgayı ayırdılar. Anıl'ı alıp dışarı götürürlerken Koray da onun bileğini kavrayıp arka kapağı yönlendirmişti. Arabaya bindiklerinde Koray patlamış dudağını silerken **"yine yaptın yapacağını Eva, bu sefer yanında beni de yaptın"** dedi.

Eva **"ne yapmışım Koray, alt tarafı dans ediyorduk kim dedi sana gel adama dal diye"** diyerek onun elindeki peçeteyi almış kenarından kan sızan kaşını silmeye başlamıştı.

Koray arabayı trafiğe çıkarırken Eva **"acıyor mu?"** diye sordu. Koray ona gülerken **"bunlar acımiyor ama Bora'nın kilerin çok can yakacağı kesin"** dedi.

"Sana vuracak değil herhalde hem o nerede bu akşam neden yoktu ortalıkta" dediğinde Koray tek kaşını kaldırarak ona baktı. **"Bütün bunları onu ortaya çıkarmak için yapmadın değil mi bak eğer böyle saçma bir şey için beni de kendini de yaktıysan aklından şüphe ederim"** dedi.

Eva önüne dönerken **"ne yani tekrar mı cezalandırılacağım"** dedi.

Koray, Eva'nın dediklerinden sadece bir noktaya odaklandığını anladığında hayretle **"ne yani onu ortaya çıkarmak için mi yaptın, hadi ama Eva bu kadar salak olamazsın"** dedi.

"Ben salak değilim Koray, hem neden onu ortaya çıkarmak için yapayım ki sadece dans ediyordum işte sen bölene kadar."

"Dans ediyormuş adam resmen seni yiyordu be gelmeseydim, hem o dövme ciydi dimi o cibilliyetsiz."

"Evet oydu ne var bunda birbirimizi görmüşken hasret giderelim dedik" dediğinde Koray burnundan garip bir ses çıkararak gülerken **"yarında Borayla giderirsin hasret eminim elleri kaşınıyordur sana hasret kalmışlardı"** dedi. Bora'nın ona vuracak hali yoktu ama biraz Eva'nın gözünü korkutmak iyiydi.

Eva'nın elleri titremeye başlarken bacaklarına sürüp **"onun dövmekten beter cezaları var"** dedikten sonra **"keşke dövse"** diye fısıldasa da Koray duymuştu. Bora'nın o partiden sonra Eva'ya ne yaptığını bilmiyordu ama Eva'nın gözlerinin birden durulmasıyla kötü şeyler yaptığı belliydi.

Eva aklına gelen görüntüleri silmek için gözlerini kapattı ama sanki görüntüler daha da çok gözünün önüne gelmeye başlayınca tekrar açtı. Hayatında yaşadığı en onur kırıcı anı hiçbir zaman unutmayacaktı.

SÖZDE NİŞANLI - BOKS

"Aç lan ağzını" diye bağıırken Bora'nın boyun damarları kabarmış alnındaki damarda atmaya başlamıştı. Dilini kesecekti bu şerefsizin onun olana dokunmuştu o dil, yetmiyordu gecedan beri yaptıkları yoktu kurtuluşu kesecekti o dili.

Gece işi bittikten sonra Club'e gidip Eva'yı kontrol edecekti. Onun hala orada olduğunu düşünmüştü ama Club'e gittiğinde görevlilerden olaylı bir şekilde

ayrıldıklarını öğrendiğinde hemen odasına çıkıp kamera kayıtlarını açtı. Görüntüleri izlerken kendini zor tutmuştu, bu iti karşısına getirdiklerinde artık tutamıyordu. Eva da hatalıydı. Onu uyardığı halde karşı çıkmadan o biçimsiz kıcıyı dayamıştı adama utanmadan. Sinirinden kuduruyordu lakin Eva'ya ne yaparsa yapsın işe yaramıyordu akıllanmıyordu sürtük. Madem ondan sinirini çıkaramıyordu bu şerefsizi istediği gibi dövmeliydi.

Arkasından Koray **"abi yeter"** dediğinde **"kapa lan çeneni sen, yoksa şimdi seni de alacam ayağımın altına, ne işe yararsın lan sen, kaç oldu bu kıza sahip çıkamadığın ha kaç oldu"** diye bağırdı.

Koray sesini çıkarmıyordu. Bora çok sinirliydi şimdi bir şey dese birbirlerine gireceklerdi. Sustu bekledi sinirin geçmesini. Artık dövülmekten kendinden geçen bedene ardı ardına birkaç tekme daha salladıktan sonra sinirle arkasına döndü Bora. Gözleri öfkeyle çalkalanırken Koray'a bir süre bakıp **"bu iti al buradan uzak bir yere at bir daha karşıma çıkarsa öleceğini de hatırlat"** dedikten sonra kapıdan ilk geldiğinde çıkarttığı ceketini alarak dışarı çıktı. Sabah güneşinin taze ışıkları gökyüzünde görünürken derin bir nefes aldı Bora sakinleşmeliydi. Biraz sakinleştikten sonra o küçük şeytanla da yüzleşecekti.

Eva uyandığında akşamdan kalmalığın cezasını çekiyordu. Farkında olmadan biraz fazla kaçırmıştı ama olsun dedi uzun zamandır çıkmıyordu. Aslında korkuyordu bugün olaklardan Bora ile karşılaşmaktan, bir yandan babamın yanından ayrılmasam mı diye düşünürken saçmalama kızım sen babana sığınacak kadar korkak değilsin dedi.

Yataktan kalkıp ılık bir duş alarak bedenini rahatlatırken uzun zamandır spor yapmadığını fark etti. Biraz stres atsa iyi olacaktı. Duştan çıkıp dar sporcu şortuyla sporcu atletini giyerek aşağıya indi. Saat bir olduğu için kahvaltı çoktan kalkmıştı. Mutfığa gidip meyve suyu alırken Kenan Doğulu'nun yeni parçalarından Aşk İle Yap'ı mırıldanıyordu. Elindeki bardaktan yudumlarken mutfaktan çıkmıştı ki sert bir bedene çarptı. Bardaktaki meyve suyu üstüne dökülürken **"hay ben senin"** diye küfür edecekti ki ona bakan lacivertleri gördü. Mutfığa girip tezgahın üstündeki kağıt havluyu alarak göğsüne dolan meyve suyunu silerken arkasını dönmüyordu. Korkuyordu o bakışlardan yine sinirliydi, büyük ihtimal geceyi öğrenmişti ve şimdi Eva'nın cezasını kesmeye gelmişti. Elindeki peçeteyi çöpe atarken daha fazla kaçamayacağını farkında olarak döndü arkasını. Bora elleri cebinde onu izliyordu. Gözlerinden tek bir şey okunuyordu sinirliydi ama Eva'nın beklediği kadar değildi sanki.

Eva onun gözünün içine bakarak ona doğru giderken nefesini sakın tutmaya çalışarak ilerliyordu. Hiçbir şey demeden yanından geçecekti ki kelepçesi yapıştı yine bileklerine. Kıpırdamadan beklerken Bora kulağına yaklaşıp fısıldayarak **"yine yaramazlık yapmışsın"** dedikten sonra dilini Eva'nın kulağına değdirdiğinde titredi Eva. Akşam Anıl yaptığında da titremişti ama o kendini kötü hissettirirken bu içine bir sıcaklık dolmasına sebep olmuştu. Bora'nın her şeyi en ince ayrıntısına kadar bildiğini kavradığında gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bu kadarını nasıl bilebilirdi. Eva korkudan titrerken bileğini Boradan koparırcasına çekip kaçarcasına uzaklaşmıştı. Kendi evindeydi burada ona bir şey yapamazdı en azından o kendini böyle avutuyordu.

Bodrum kata inmek için merdivenlerin oraya geldiğinde arkasından gelen sakın adımların da farkındaydı. Merdivenin orada Koray ellerini göğsünde kavuşturmuş bekliyordu. Onu görünce adımları daha hızlandı, sanki Bora az sonra Koray yakala diye bağıracaktı gibi geliyordu. Ama Bora'nın çıtı çıkmadı. Koray'ın yanından geçerken onun yüzüne bakmış dün olanlara eklenmiş bir iki morluğa gözü takılmıştı. Bora gerçekten ona vurmuş muydu gözleri yine dışarı fırlarken Koray kafasını iki yana salladı. Niye şaşıyorsun ki der gibiydi. Eva onun yüzünden dayak yediği için vicdan azabı duyarken kendi cezasının ne olacağını merak ederek indi spor salonuna.

Kapıyı açtığında ona ait bir yerde olmak biraz olsun rahatlatmıştı bedenini. Buranın her şeyiyle o ilgilenmiş her köşesine emek harcamıştı. Bütün duvarlar aynayla kaplıydı. Kapıdan ilk girdiğinizde sol tarafta koşu bandına tutun ağırlığa kadar bütün spor aletleri varken tam karşıda köşede Eva'nın vazgeçilmezi kum torbası bulunuyordu. Sağ tarafta ise spordan sonra biraz dinlenebileceğini rahat koltuklar vardı.

Arkasından kapı açılıp içeri giren olmadığına göre şimdilik kurtulduğunu var sayarak kum torbasının arkasındaki raftan elini sarmak için bandajları aldı. Yumruk atarken eldivenden ziyade bu bandajları kullanmak daha rahattı. Birkaç ısınma hareketi yaptıktan sonra kum torbasının Bora olmasını hayal ederek yavaş ama sert vuruşlarına başladı. Dün söyledikleri aklına geldiğinde yumrukları hızlanırken kapının açıldığının farkına varmadı.

Bora önünde giden küçük ama dik kalçaları izlerken sakın adımlarla takip etti Eva'yı. Onun korkusun hissediyordu. Adımlarının aceleciliğinden gerilen

vücudunun dikliğinden ne kadar korktuğu belli oluyordu. Ama bu sefer korkmasına gerek yoktu. Bora iyice düşündü Eva'nın davranışlarını onun kişi etkiye tepkiydi. Düñün acısını çıkarmıştı akşam, Boraya olan sinirini onu zorlayarak çıkarıyordu. Şimdi Bora ona ceza verse Eva yine sinirini başka bir şey yaparak çıkaracaktı. En iyisi bu sefer sessiz kalmaktı. Eva aşağıya inerken titreyen kalçalarına bakmış daha sabah bu kalçalara biçimsiz dediğini hatırlamıştı. Sanki Eva o sözünü duymuş gibi şimdi sıkı kalçalarını Bora'nın gözüne sokuyordu. Koray'ın yanında durduğunda **"aşağıya kimseyi gönderme"** diyerek merdivenlere yöneldi.

Koray arkasında **"peki Tamer Bey gelirse"** dediğinde **"haber vermenin bir yolunu bul"** diyerek aşağıya inmeye devam etti. Arkasından **"nasıl haber vereceğim acaba dumanla mı güvercinle mi"** diye homurdanan bir Koray bırakmıştı.

Bora spor salonunun kapısını açtığında kapıya yaslanarak bir süre Eva'yı izledi. Yüzü değiştiğinde yumrukları da hızlanmıştı. Aklına ne geldiyse kızdığı belli oluyordu. Bora hafifçe gülümserken yerinden hareket edip ceketini çıkararak koltukların üstüne attı. Gömleğinin kollarını kıvrırken yavaşça kum torbasını yumruklayan Eva'ya yaklaştı. Onun geldiğini gördüğünü biliyordu. Ceketini bırakırken Eva ona göz ucuyla bakmış yumrukları sekteye uğrarken bir anda toparlayarak devam etmişti.

Sallanan kum torbasını arkadan tutarak Eva'nın karşısında durdu o hala durmadan vurmaya devam ediyordu. Kafasını kum torbasının yanına yasladığında Eva'nın yumrukları şimdi bir karış ilerisine isabet ediyordu. Takdir etti Eva'yı hala hiç şaşırmadan aynı noktaya vurmaya devam ediyordu.

Eva ise her an şeytana uyup hayalini gerçekleştirerek Bora'nın yüzünün ortasına yumruğunu patlamamak istiyordu. Kum torbasını o diye hayal ederken adam gelmiş yüzünü gözünün önüne sokarak hadi gel vur diyordu sanki diye düşünürken Bora konuştu.

"Bana vurduğunu hayal ederek kum torbasına vuracağına bana vur." Eva onu duymazlıktan gelerek devam ederken **"hadi ama bu kadar korkak mısın?"** dedi. Eva hala ona bakmadan yumruklarını sıralıyordu. Bora gülerken **"ödlek tavuk"** dediğinde Eva'nın da sabrı taşmıştı. Sol yumruğunu bir anda ona savurduğunda Bora onun yüzünden gelecek darbeyi okumuş bir anda yumruğunu kavrayarak kum torbasını itip Eva'yı kendine çekmişti.

Vücutları birbirine yapışırken Eva'nın hızlı nefesi Bora'nın yüzüne çarpıyordu. Bora **"ha şöyle aferin"** derken hafif sırtarak **"hadi bakalım gardını al"** diyerek onu itip yumruklarını kaldırmıştı. Eva anlamazca ona bakınca **"hadi"** dedi bir eliyle gel gel işareti yaparken **"kozlarımızı paylaşalım"** dedi.

Eva başını yana yatırıp onun yüzüne bakarken ciddi olup olmadığını ölçmeye çalışıyordu. Bora belli ki onu hafife alıyor onunla eğlenmeye çalışıyordu. **"Şimdi sen görürsün"** diyerek gardını alırken seni yendiğimde böyle eğlenebilecek misin bakalım diye düşündü. Ama Bora'nın bir zamanlar hayatını sokak dövüşüyle kazandığından haberi yoktu. Eva ilk hamlesini yaptığında Bora halinden memnun gülümsüyordu.

Eva ilk başlarda Bora'ya hamlelerini sıralarken Bora'nın hiç yorulmadan hamlelerini püskürtmesi o kadar etkilemiyordu ama zaman geçtikçe bir tane bile vuramayınca Eva'nın hareketleri hırçınlaştı. Son yarım saatir Eva yumruk savuruyor Bora tek hamlede onu engelliyordu. Bora onu yakalayıp bedenine yasladığında Eva arkasında onu hissetmişti. Şeytanca plan yapıp gülümseyerek kalçasını sürttüğünde Bora ilk hırlasa da Eva'nın hamlesini fark edip **"o bir kere olur güzelim"** diyerek onu ileri savurup poposuna bir şaplak atmıştı. Eva onun bu hareketiyle daha da sinirlenince işin içine tekmelerini de katarak Bora'ya arsızca saldırıyordu.

İkisi de ter içinde kalırken Eva en azından terletebildim diye kendini avutuyordu. Bora'nın sabrı taşıtığında Eva'nın sağ tarafına savurduğu tekmeyle koluyla engellerken bacağından kavradığı Eva'yı aynaya savurup bedeniyle ayna arasına sıkıştırmıştı. İkisi de nefeslerini düzenlerken **"bu kadarı yeter mi?"** diye sordu Bora. Eva tek bacağı havada asılı kalmışken sabit durmakta zorluk çekiyordu Bora onu bedeniyle desteklemese düşerdi.

Eva onun dudaklarına bakarken **"ne için yeter mi?"** dedi.

Bora dudaklarını onunkilere sürterken **"sinirin için yeter mi? rahatladın mı?"** diye sordu.

Eva'nın şuan ne siniri kalmıştı ne de düşünecek aklı, tek istediği kendiyle oynayan dudakları öpmekti ki yaptı da Bora cevap vermesini beklerken Eva onun dudaklarına yapışarak istediğini aldı. Bora geri çekilip **"burada kamera var mı?"** derken sesi derinden geliyordu. Eva kafasını iki yana sallayarak cevap verirken ellerini çok sevdiği gür siyah saçlarına geçirerek Bora'nın dudaklarını daha çok emdi. Bora onun dudaklarını ayırıp dilini ağzına kaydırduğunda Eva tamamen kontrolünü kaybetmişti. İlk tanıştıklarındaki gibi Borayla duvar arasına sıkışmıştı tek fark bu sefer kimi istediğini biliyordu. Dilleri tutkunun dansını yaparken vücutları daha fazlası için çırpınıyordu. Eva, Bora'nın gömleğinin yakasını çekiştirmeye başladığında Bora dudaklarını ayırarak onun

boynunda aşığıya doğru yalayarak inmeye başladı. Sporcu atletinden açıkta kalan göğsünü ısırdığında Eva keskin bir soluk çekti içine bu çok fazlaydı. Karın kasları kasılmaya başlarken Eva nefes alamamaktan korkuyordu. Bora göğsünün ortasını yalayıp **"çok güzel tuzlu ve şeftalili"** dediğinde Eva ona bakan muzip gözlere bakarak gülmüsedı. Sesine güvenmese de **"meyve suyundandır"** dediğinde Bora'nın gözleri gülmüştü sanki.

Bora iki göğsünün arasını bir kez daha yaladıktan sonra hiç vakit kaybetmeden öperek yalayarak aşığıya doğru inerken Eva'nın kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Onun ne yapmaya çalıştığını bilmiyordu ama yapmaya devam etse iyi olurdu. Çünkü Eva içinde patlamaya hazır volkanın git gide yükseldiğinin farkındaydı. Bora göbek deliğini yaladığında Eva inleyerek kafasını aynaya yaslamıştı yarı açık gözleriyle karşıdaki aynadan görüntülerine baktığında önünde diz çökmüş Bora çok seksi görünüyordu. Bora'nın dudaklarını en mahreminde hissettiğinde telaşla aşığıya baktı. Şortu hangi ara dizlerine inmişti. Dışlerini hissettiğinde ise can havliyle saçlarına yapışmıştı bu da mı bir cezaydı. Borayı saçlarından çekiştirirken Bora'nın dili içine kayınca Eva'nın dizlerinin bağı çözüldü. Bora onu kalçalarından kaldırmısaydı düşüp bir yerlerini kırabilirdi. Bora kafasını kaldırıp **"seni yatağıma bağladığım günden beri bunun hayalini kuruyorum, şimdi sabit dur yoksa bir daha bunu yapmam"** dediğinde Eva hemen sırtını aynaya yaslayarak vücudunu sabitledi. Çok hoşuna gitmişti hemen bitmesini istemiyordu. Bora onun sabit durduğundan emin olduktan sonra kaldığı yerden devam etti. Eva tekrar dilini hissettiğinde ah evet diye inlerken buldu kendini. Bora darbelerini hızlandırıp birden geri çektiğinde Eva lütfen lütfen diye yalvarıyordu. Neden yalvardığından haberi yoktu ama bir şeyleri istiyordu işte. Daha fazla sesini çıkarmamak için susmaya çalışıyordu ama Bora onun her susuşunda darbelerini hızlandırarak Eva'yı inletiyordu. Artık Eva patlamak üzereydi biraz daha böyle devam ederse hüüngür hüüngür ağlayabilirdi. Bora da onu daha hızlı emmeye başladığında Eva son ana gelmişti ki Spor salonunun kapısında büyük bir gürültü oldu. Eva irkilirken bir saniye sonra Bora'yı karşısında dikilirken görmüş gözündeki endişeden korkarken kendini uçarken bulmuştu.

Her şey anlık gelişirken Eva bir anda uçup bir anda kendini yere yüz üstü yatmış elleri sırtında birleştirilmiş şekilde buldu. Rahatlayamamanın etkisiyle gözlerini kapatıp inlerken Bora **"bende aynı durumdayım güzelim bende"** dedi.

Bora gürültünün sebebini anlamıştı. Gelen vardı ve Koray haber veriyordu. Evayla arasına uygun mesafeyi koyarken onun gözleri kapalı kendini sakinleştirmeye çalışan hali onu eğlendirmişti. Tam onu biraz daha kıskırtmak

için elini kalçasına kaydırmıştı ki kapı açılarak Tamer Bey'in **"ne sakarmışsın sen oğlum koca kapiya çarpılır mı hiç"** dediğini duydu.

Bora kafasını kaldırıp gelenlere bakarken Eva da yattığı yerden gözlerini kaldırarak babasına baktı. **"Ah baba tam gelecek zamanı buldun"** derken onu sadece Bora duymuştu.

Tamer Bey yerde yatan kızını ve üstündeki Bora'yı gördüğünde önce kaşları çatılmıştı ama aralarındaki mesafeyi fark ettiğinde dövüştüklerini anlayarak **"bakıyorum da dışında göre bir rakip bulmuşsun kızım"** dedi gülerek.

Bora'nın üstünden çekilmesiyle Eva da kalkıp yerde oturur pozisyona geçerken **"ya ne dişime göre ne dişime göre"** dedi. Bunu derken aklından sadece Bora'nın dişlerinin az önceki konumunu düşünüyordu. Kafasını kaldırdığında yanında dikilen Bora'nın ona parlayan gözlerle baktığını gördü, belli ki Eva'nın aklından geçenleri okumuştı.

Bora ona elini uzatıp kalkmasına yardımcı olduğunda Eva'nın kolunu kaplayan sıcaklık tüm bedenine yayılırken daha yeni sakinleşen kalbinin yeniden hızlanmasına neden oldu. İkisi gözlerini birbirinden ayırmazken Tamer Bey **"ter içinde kalmışsınız gidin bir duş alın"** dedikten sonra gözleri birbirinden ayrılmış kapiya doğru ilerlemeye başlamışlardı. Eva'ya **"Bora'ya senin kattaki misafir odasını göster"** diyerek arkasını dönüp çıkacakken Bora'ya da **"seni odamda bekliyorum"** dedi.

Bora onu neden çağırdığını biliyordu. Tamer Bey kör değildi Eva ile arasındaki iletişimin değiştiğinin farkında olmalıydı. En son konuşmada Eva görüldüğü gibi değil diyerek zaten kendini ele vermişti. Şimdi sorguya çekilecekti ama ne diyecekti. Kızınla birlikte oldum diyemezdi. Kafasına bir kurşun sıkırsa daha acısız olurdu.

Sessizce yukarı çıktıklarında Eva ile Bora birinci katta ayrılırken Tamer Bey odasına çıkmak için üst kata yöneldi. Dönüp kıızıyla Bora'nın arkasından bakarken sonunda bu iki keçinin anlaşabildiğini görmek güzeldi. Umarım yine de fazla anlaşmamışlardı diye düşünürken aklına gelen düşüncelerle kaşları çatıldı. Spor salonuna da sırf kontrol etmek için gitmişti. Şüphe tohumları beynini yiyip bitirirken kalkmış aşağıya inmişti. Onları dövüşürken bulmak için rahatlatmıştı ama yine de emin olmalıydı, Bora ile konuşursa emin olacağını biliyordu çünkü Bora yalan söyleyebilen biri değildi.

Eva misafir odasının kapısını açarak Boraya gösterirken **"içeride temiz kıyafette havluda var"** dedikten sonra kendi odasına gidecekti ki Bora kolunu yakaladı. Kapı ağzında ikisi de birbirine çapraz dönmüşken Eva karşıya bakıyor Bora da onun yüzünü izliyordu. Hızlanan nefesinden Eva'nın

heyecanlandığı ortadaydı. **"Bana eşlik etmeyecek misin?"** derken Eva'nın kızarmasını izlemek çok eğlenceliydi.

Eva **"şe-şey b-ben"** diye kekeleydiğinde Bora kahkahasını daha fazla tutamadı. Eva bir anda kafasını kaldırıp ona bakmıştı. Bora gülüyordu. Bu anı kaydedip tekrar tekrar izlemeyi o kadar çok istedi ki kaydetti de gülen yüzünün her bir milimini inceleyerek beynine kazıdı. Kahkahasının derin sesi kulaklarına dolarken hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyordu. Bora onun dikkatle kendini incelediğini gördüğünde gülümsemesi yavaşlaşa da dudakları kıvrımını kaybetmedi.

Eva'nın şaşkınlıktan açık kalan dudaklarını öpmeye başladığında bu dudakların alışkanlık yaptığını düşünüyordu. Sakin ve kısa öpüşün ardından geri çekilirken Eva **"burada kamera vardı"** dedi.

Bora gülümseyerek kendilerine siper ettiği kapıyı gösterip **"burası kör nokta"** dedi. Eva da gülümserken **"biraz daha gecikersen babam neden geciktiğini merak edecek"** diyerek Bora'nın dudaklarına kısa bir buse koyup odasına koştu. Arkasından kapıyı kapatırken bir süre gözlerini kapatıp onun kahkahasını hayal etti. Bir gülüş bir insana ancak bu kadar yakışabilirdi.

Bora, Eva'nın arkasından kapanan kapıya bakarak başını iki yana salladı. Bu şımarık kız hayatını değiştirmişti ve bu değişiklik Bora'ya huzur veriyordu. Onun hırçınlıkları bile ayrı bir güzeldi. Kapıyı kapatıp duşa giderken ılık çalmaya başladı. Yıllardır hiç hissetmediği kadar mutlu hissediyordu.

Eva duştan çıktığında hemen üstüne bir kotla beyaz bir tişört geçirerek aşağıya indi. Çıplak ayaklarında hissettiği parke biraz soğuk gelse de umursamadı. Islak saçlarından damlayan sularla merdivenden inerken Esmâ Sultan'ın telaşla yukarı çıktığını gördü. **"Ne oldu Esmâ sultanım"** derken gülümsüyordu.

Esmâ sultan telaşla **"kızım hastaneden aradılar babanı ameliyata çağırdılar az önce çıktı ona eşya ayarlamaya gidiyorum"** dediğinde Eva'nın gülen yüzü endişeye dönüşürken **"neden kimse bana haber vermiyor"** diye bağırdı.

Esmâ sultan **"kızım vakit olmadı ki şimdi çıktı zaten"** derken Eva hızla aşağıya inmeye başlamıştı. Bora da merdivenin başına geldiğinde yukarı çıkan Esmâ sultan'ı ve köşeyi dönen Eva'nın bedenini görmüştü. Esmâ sultan onu görür görmez **"oğlum koş şu deli kızın peşine o halde araba kullanmasın Tamer Bey'i ameliyata çağırdılar"** diyerek durumu özetlediğinde Bora merdivenleri koşarak indi.

Bu evde normal geçirecekleri tek bir gün yoktu. Garajda Eva'yı arabasına binerken yakaladı. Kapıyı açmış içeri geçecekken belinden tutup kucaklayarak diğer tarafa geçirip oturtmuştu. Şimdi konuşmaya kalksa Eva bir sürü şey söyleyecekti. Yine çırpınıp **"ne yapıyorsun bıraksana beni"** diye bağırırmıştı ama en azından vakit kaybetmemişlerdi. Kendisi sürücü koltuğuna geçerken Eva biraz daha sakindi. **"Bora çabuk"** derken sesi endişeliydi. Bora **"Merak etme zamanında yetişeceğiz"** diyerek arabayı garajdan çıkardı.

Hastaneye yaklaştıklarında derin bir nefes alan Eva'ya baktı. Arabaya bindiklerinden beri ilk defa ona bakıyordu ve ıslak saçlarını çıplak ayaklarını yeni fark etmişti. **"Nasıl böyle dışarı çıkarsın"** diye kızarken elini ona doğru sallıyordu. Eva onun bu çıkışıyla kendine bakarken **"ne varmış halimde"** dedi. Kot ve tişörttü işte neyi vardı ki diye düşünürken Bora **"saçların ıslak ayakların çıplak üşütüp hasta olmak mı niyetin"** dedi. Eva onun bu aşırı tepkisiyle sinirlenerek **"kusura bakma o telaşla aklıma gelmedi"** dedi.

Hastaneye geldiklerinde Eva kapıyı açıp inecekti ki Bora **"sakın yerinden kıpırdama"** diyerek ona engel oldu. Eva tam ona cevap vermek için arkasını dönecekti ki daha ne olduğunu anlamadan Bora inmiş önüne gelerek onu kucaklamıştı. Eva **"ne yapıyorsun sen"** diye tıslarken hastaneye bu şekilde girdikleri için etraftakiler Eva'yı hasta sanıp yol veriyorlardı. Yanlarına gelen hemşireye Bora **"bir şeyi yok"** diyerek gönderirken, bu sefer meraklı bakışların hedefi olmuşlardı. Utancından yüzü kızaran Eva **"Bora indir beni rezil oluyoruz"** dese de Bora onu dinlemeden ilerlemeye devam etti. İnsanların yüzüne bakamadığı için kafasını Bora'nın boynuna gömerken burnuna dolan onun o erkeksi kokusunu derin derin soluyordu.

SÖZDE NİŞANLI - NAKİL

Eva, Bora'nın kucağında ameliyathanenin oraya geldiğinde babasının testler için laboratuvarda olduğunu öğrendiler bütün engellemelere rağmen Bora kimseyi dinlemeden içeri girdi. Girdikleri odada iki hemşire ile Ahmet Bey, Tamer Bey'in son kontrollerini yapıyorlardı. İkisinin içeri girmesiyle babasının oturduğu koltuğun başında olan Ahmet Bey arkasını dönerken babası da kafasını kaldırmış Bora'nın kucağındaki kızına şaşkınlıkla bakmıştı.

Eva, babasını görür görmez rahatlayarak **"indir artık beni"** derken, Tamer Bey **"hayırdır Bora"** dedi.

Bora, Eva'nın bacaklarını sallandırarak **"ayakkabı giymeden çıkmış, hastane burası her tür mikrop var, iyilik yapıyoruz ama yaranamıyoruz ki"** dedi.

Ahmet Bey ile Tamer Bey onların bu hallerine bıyık altı gülerken Ahmet Bey, hemşirelerden birine dönerek **"Eva'ya bir tane terlik getirin"** dedi.

Terlik gelir gelmez Eva **"sonunda"** diyerek Bora'nın kucğıından kurtulurken, hemen babasının yanına gitti. **"Bana haber vermeden çıktığına inanamıyorum"** diye sitem ederken suratı yine asılmıştı.

Babası sesini çıkarmazken Ahmet Bey **"kalp ameliyatı sizin keyfinizi beklemiyor Eva Hanım"** dedi.

Eva yediğı azarla biraz yumuşarken **"ama Ahmet amca en azından biriyle haber yollasaydı"** dese de onun sinirli yüz ifadesini görünce **"tamam sustum"** dedi.

Ahmet Bey **"madem buradasınız sizde dinleyin"** diyerek ameliyatın risklerini anlatmaya başladığında Eva'nın elleri titremeye başladı. **"Nasıl yani vücudun kabul etmeme olasılığı da mı var"** derken sesi korkudan titriyordu. Ahmet Bey'in anlattığı bütün riskleri dinlemişti ameliyatta bir sorun çıkmasa da bir ila üç gün vücut kalbi reddetmeyi deneyecekmış üstelik bu iki veya üç ay da sürebilirmiş, yaşından dolayı zaten riskli bir ameliyat olduğunu söylerken Eva dayanamayarak **"niye bize ümit verdiniz o zaman"** dedi.

Ahmet Bey ona bakarken, Eva'nın yanında bu konuşmayı yaptığına pişman olmuştu. Tamer Bey kızının elini tutarken **"Eva bunlar her ameliyatta olabilecek şeyler her şeyin güllük gülistanlık olacağı düşünmüyordun değil mi?"** dedi.

Eva kafasını iki yana sallarken **"eğer öyleyse seni hemen kaybederim lanet olsun bir de buna seni ben ikna ettim"** derken kendiyile konuşur gibiydi. Babasının sözlerini duymuyordu kendi içine gömülmeye başlamıştı ki Borai Eva'nın yanına gelip **"hadi gel seninle biraz dışarı çıkalım"** diyerek onu çekip kapıya yöneldi.

Dışarı çıktıklarından Bora, Eva'nın yüzünü avuçlarının arasına alarak yukarı kaldırdı gözünün içine bakarken **"kendini toplamalısın Eva, babanı bu halde mi ameliyata yollayacaksın"** dedi.

Eva kızarmış burnunu çekerken **"eğer işe yaramazsa ölecek diyorlar Bora nasıl kendi mi toparlayabilirim"** dedi.

"Bak sana yalan söylemeyeceğim babanın durumu zaten iyi gitmiyor son zamanlardaki test sonuçlarını gördüm böyle giderse en fazla bir ay daha aramızda kalır" dediğinde Eva'nın yaşları gözünden firar etmişti.

"Ne yani eninde sonunda ölecek ha şimdi ha sonra mı diyorsun bana" derken sesi tizleşerek hırçınlaşmıştı. Bora sinirlenmeye başlarken **"her şeyi kendi istediğin gibi anlıyorsun, şuan önümüzde bir seçenek var diyorum sana en kötüsünü düşünme baban ameliyat için hazır kalp var ilk etapta her vücut kalbi reddediyor. Ama sonrası içinde ilaçlar var kalbi diğer organlara uyum sağlaması için ilaç veriyorlar baban inatçı bir adam senin için yaşamanın bir yolunu bulacaktır umudunu yitirme"** dedi.

Eva onun sözlerine hak verirken sakinleşmeye çalıştı. Hemen paniğe kapılarak salaklık yapmıştı biraz sabırlı olmayı öğrenmeliydi. **"Tamam"** derken Bora ona dikkatle bakıp **"daha iyi misin"** dedi. Eva kafasını salladığında Bora onu kendine yaklaştırarak dudaklarından öptü. Eva bu ani öpücüğün gelişini fark etmemişti ama hiç karşı çıkmadan ona eşlik etti. Şimdi daha rahattı. Yanlarından bir öksürük sesi geldiğinde hemen birbirlerinden ayrıldılar.

Babası ve Ahmet Bey kapıda durmuş onlara bakıyordu. Ahmet Bey gülüşünü eliyle gizlerken babası sinirle ikisini süzüyordu. Eva'nın yanakları kızarıırken nereye bakacağını bilemeden gözlerini etrafta dolandırdı. Babasının arkasındaki hemşire tekerlekli sandalyeyi iterek yanlarından geçerken Tamer Bey Bora'ya **"ameliyattan sonra seninle konuşacaklarımız var"** dedi.

Sesinden ne kadar kızgın olduğu belli olan Tamer Bey kızına hiç bakmamıştı. Artık ameliyat zamanının geldiğini anlayan Eva babasının yanından ayrılmayarak onları takip etti. Aşağıya indiklerinde Esmâ sultan, Sarp ve Koray da gelmişler onları bekliyorlardı. Babası ne olur ne olmaz diyerekten herkesle

helalleşirken Eva kalbini sıkın eli rahatlatamıyordu. Bir eliyle sürekli stresli bir şekilde boynunu ovarken rahat nefes almaya çalışıyordu.

Sıra Eva'ya geldiğinde babası **"tavşanım"** diye ona seslenirken Eva dudaklarını ısırarak ağlamamak için direniyordu. **"Hadi bir öpücük ver"** dediğinde eğilip babasına sıkı sıkı sarılarak yanaklarından öptü. **"Eğer gidersen peşinden beni de bekle"** derken babasının gözlerinin içine bakıyordu. Ne kadar ciddi olduğunu göstermek istiyordu ama babası gülererek **"eskiden olsa dediğine inanırdım ama artık gardiyanın seni bırakmaz ona güveniyorum"** dediğinde Eva'nın kaşları çatıldı. Bora'yı sırf bu yüzden mi getirmişti. Öürse Eva'ya sahip çıkması için miydi her şey.

Babası ameliyathaneye doğru götürürlerken sadece Bora'ya başıyla selam vermiş oda aynı şekilde karşılık vermişti. Aralarında gizli bir anlaşma varmışta onu mühürlemiş gibiydiler. Babasının arkasından kapılar kapandığında Eva da gözlerini kapatıp dua etti. **"Lütfen Allah'ım lütfen onu benden alma"** derken bütün kalbiyle diliyordu.

Omuzlarında bir çift el hissettiğinde arkasına dönüp Sarp'a baktı. Sarp **"merak etme iyi olacak"** derken Eva tamamen ona dönerek sarılıp **"olacak dimi"** dedi.

Sarp kendine engel olamayarak onu saçını okşarken **"olacak o senin baban inadın ona çekmişti unuttun mu?"** dedi.

Eva gülererek geri çekilirken **"küçükken hiç unutturmuyordun ki"** dedi.

Sarp da ona gülümserken Eva, Bora'yı görme umuduyla etrafına baktı ama göremedi Sarp'ın arkasına doğru baktığında çıkışa seri adımlarla gittiğini gördü. Eva onun yanında bekleyeceğini düşündüğü için giden Bora'yı görünce büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Oysa Bora onun Sarp'a sarıldığını izlememek için uzaklaşmıştı ama Eva bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Eva da omuz silkerek Esmâ sultanın yanına gidip oturmuş, elini tutup birlikte babası için dua ederken ona ihtiyacı olmadığına inanmaya çalışıyordu.

Ameliyat süresi yine bitmek bilmiyordu. Bora'nın omzuna yasladığı başını kaldırırken Sarp ile göz göze geldi. Ona gülümsemeye çalıştığında Sarp da göz kırpmıştı.

Küçükken de hep böyle yapardı Eva gülümser o göz kırpardı. Eva tekrar ona gülümsedikten sonra Bora'ya baktı. Ona sinirle bakan mavilikler bütün gülüşünü kaçırmıştı. Bora çıktıktan bir saat sonra geri gelmiş ve Eva'nın yanına oturarak sessizce beklemeye başlamıştı. Eva hemen fırsatı değerlendirerek Bora'ya yaklaşmış yorulan boynunu dinlendirmek için ona yaslanmıştı.

Eva bu sefer merak edip **"ne oldu"** diye sorunca Bora homurdanarak **"şu adama gülümseyip durma"** dedi.

Eva'nın ağzı şaşkınlıkla açılırken **"beni kardeşimden kıskanmıyorsun değil mi"** dediğinde Bora yine bir homurtu eşliğinde **"senin tek kardeşin var oda Evren Eva"** dedi.

Eva uzun zamandır konuşmadığı Evren'in adını duyunca hüznünlendi. En son ki tartışmalarından beri konuşmamışlardı ne o aramıştı ne de Evren en kısa zamanda ona da kendini affettirmeliydi. **"Bora şuan saçmalıyorsun"** dedikten sonra yerinden kalkıp ileri geri yürümeye başlamıştı. Kaç saattir oturmaktan ayakları uyuşmuştu ve Bora'nın saçmalıklarını da çekmek istemiyordu.

Onlar tüm bunları konuşurken Eva'nın diğer tarafındaki Esmâ Sultan hepsini duymuştu. Bora'nın konuşmasından Sarp'ın duygularından haberdar olduğunu anladığında oğlu için endişelenmişti ama Eva kalktığında ona anlayışla bakan Bora'yı görünce rahatlamıştı. Bora sanki Esmâ sultanın endişesini anlamış oğlunuza dokunmam dercesine bakıyordu.

Altı saatin sonunda Tamer Bey ameliyattan çıktığında herkes derin bir nefes almıştı. Ahmet Bey her şeyin yolunda gittiğini söyleyerek Eva'yı rahatlatınca Eva ona sarılarak teşekkür etmiş **"ne istersen yapmaya hazırım Ahmet Amca"** demişti. Ahmet Bey ise sadece **"babana artık iyi davran"** diyerek Eva'nın kaçtığı geçmişini yüzüne vurmuştu.

Eva zaten babasını yıllarca üzdüğü için kendini affetmeyecekti ama bunun ona hatırlatılması ağrına gidiyordu. Yaklaşık yedi saat sonra Tamer Bey kendine geldiğinde Eva uykusuzluktan ölmek üzereydi. Babasını görmeden eve gitmeyeceğini söyleyerek inat etmişti. Esmâ sultan ile Sarp eve geçerken Koray ile Bora onunla birlikte kamışlardı.

Babası uyanır uyanmaz onu görmek istediğinde bir iki saat beklese de Eva'nın Tamer Bey'i görmeden gitmeyeceğini anlayan Bora, Ahmet Bey'i ikna ederek onun içeri girmesini sağlamıştı. Eva önce sterilize edildikten sonra koruyucu elbiseleri giyerek babasının odasına alındı. Babasını gülerken görünce rahatlamıştı mikrop kapmaması için fazla yaklaşamazken uzaktan kısaca onu sevdiğini daha iyi olacağını söyledikten sonra odadan çıkmıştı.

Odadan çıkar çıkmaz Bora "**hadi artık biraz dinlenmen lazım**" diyerek onu hastaneden çıkarırken Koray babasının başında kalmıştı. Hastaneye daha yakın olduğu için Bora'nın evine gittiklerinde Eva ben şimdi nerede yatacağım diye geçirdi içinden. Gerçi bunu düşünmesi saçmaydı sonuçta bir kere beraber yatmışlardı. Ama belki de o bir defalıktı Bora bir daha istemeyebilirdi diye saçma düşüncelerini aklından sıralarken Bora merdivenleri çıkmaya başlamış arkasından gelmeyen Eva'yı fark edince ona dönüp "**ne bekliyorsun orada tekrar kucacağında taşımamı mı?**" demişti.

Eva onun bu sözlerle koşarak merdivenleri tırmanırken Bora'yı arkasından takip etmişti. Odaya girdikten sonra Bora giyinme odasına giderek kendine ve ona eşofman aldı. Eşofman takımını ona uzattıktan sonra kendide soyunmaya başlayınca Eva elinde kıyafetlerle giyinme odasına koşmuştu. Onun bu telaşına gülen Bora gömleğini ve pantolonunu çıkarmaya devam etti. Nasılsa yakında onu bizzat kendisi yavaş yavaş soyacaktı.

Eva da üstünü değiştirip geldiğinde Bora ellerini başının altına koyarak uzanmış yıldızları izliyordu. Eva çekinerek yatağa doğru yaklaşırken Bora'nın diğer tarafına geçip oda sırt üstü uzandı. Bir süre yıldızları izledikten sonra Bora'ya doğru dönüp onu izlemeye başladı. Dalgın gözleri yıldızları izlerken çok düşünceli gibiydi. Eva şuan onun neyi düşündüğünü bilmek için neleri feda etmezdi. Ama Eva sorsa da Bora cevap vermezdi. Onun sert ve yakışıklı yüzünü izlerken aslında Bora'nın da görüldüğü gibi bir olmadığını anladı. Herkese karşı duvarları olan o duvarları çok nadir indiren biriydi. Acaba Eva o duvarları yıkabilecek miydi? Bora'nın ona dönmesiyle bakışları kesişince Eva ona gülümseyerek "**teşekkür ederim**" dedi.

Bora ifadesizce ona bakmayı sürdürürken "**neden**" diye sordu. Eva "**yanımda olduğun için**" dediğinde Bora ona doğru dönüp tek hamlede Eva'yı kavrayıp diğer tarafa döndürürken Eva'nın sırtını göğsüne yaslayarak kendisine çekmiş beline sarılmıştı. "**Her şeye fazla anlam yüklüyorsun bugün çok yoruldun uyu**" derken sesi emir dolu ve sertti. Eva neye anlam yüklüyorum diye düşünürken cevap verecekti ki Bora tekrar "**uyu Eva**" dediğinde sustu. Gözlerini kapatırken öküz mafya diye homurdanmayı da ihmal etmemişti. Bora onun dediğini duysa da sesini çıkarmadı. Şuan bir şey dese Evayı kıskırtacak o sinirlenince Bora onu daha çok arzulayacaktı. Şuan Eva'nın dinlenmesi gerekiyordu ve daha fazla konuşursa uzun süre dinlenemeyecekti.

Eva uyku ile uyanmak arasında gidip gelirken rüya görüyordu. Kesinlikle rüya olmalıydı ki Eva, Bora'ya bu kadar edepsiz şeyler yapamazdı. Nereden girmişti böyle şeyler aklına hiç bilmiyordu. Ama rüyasındaki Bora çok davetkardı.

Uykusunun arasında **"Eva yeter artık"** diye bir hırlama duyunca gözleri aralandı. Ne yaptım ki diye düşünürken karşısında ona arzulu gözlerle bakan Bora rüyasını aklına getirerek utanmasına sebep oldu. Bora dişlerinin arasından **"çek elini artık"** dediğinde Eva ne demek istediğini anlamamış elini oynatınca elinin ıslak ve sıcak bir şeyi kavradığını hissetmişti. Ne olur olmasın, olmasın derken gözleri aşağıya kaydığında Bora'nın eşofmanının içinde kaybolan elini görmesiyle ataşe değmiş gibi elini çekmiş hızla doğrulurken çarşafa dolanarak gerisin geri yere düşmüştü. Sırtının acısıyla **"ah lanet olsun"** diye bağırırken Bora onu belinden kavrayarak kucağına aldı.

Şuan utancından yerin dibine girmek istiyordu. Uykusunda adama eliyle ne yapmıştı öyle. Bora kafasından tutup kaldırdığında Eva telaşla **"Be-ben özür"** derken kekeleyesine lanet edip gözlerini kapatarak sakinleştikten sonra **"Ben özür dilerim rüya görüyordum bilmiyordum yani bilsem yapmazdım ne yaptığımı bile bilmiyordum"** diye saçmalamaya devam ederken Bora'nın dudakları onu susturmuştu.

Bora geri çekildiğinde **"rüyanda beni mi görüyordun"** diye sordu. Eva suç işlemiş gibi **"ya-yani şey işte"** dediğinde Bora **"Eva rüyanda ki ben miydim başka biri mi"** dedi.

Eva onun ne demek istediğini sonunda anladığında sinirle kendine hakim olamadan **"tabii ki sendin"** dediğinde Bora gülümserken Eva'yı tekrar öpmeye başladı. Bu seferki ne sakindi ne de yavaş, sertçe ne istediğini bilerek öpüyordu. Eva da ona karşılık verirken Bora'ya daha çok yaklaştı. Sonra babası aklına geldiğinde kafasını geri çekip **"babam"** diyebilirdi. Bora'nın dudakları göğsüne inerken **"sabah görüştüm durumu iyi Esmâ Hanım yanında"** dediğinde Eva onun nefesini teninde hissederken bedeni titredi. Bora sabah mı demişti saat kaçtı derken Bora'nın göğsünü ısırmasıyla aklındaki düşünceler uçup gitti.

Bora, Eva'nın tişörtünün yakasını sündürebildiği kadar sündürürken açıkta kalan yerleri ısırmaya devam etti. Sonunda istediği kadar açılmayınca bir çırpıda çıkardığı tişörtü ileri fırlattı. Eva'nın içine bir şey giymediğini biliyordu, gece çok rahat hissetmişti serbest göğüslerini. Ama karşısında onu böyle çıplak görmeye hiçbir zaman alışamayacaktı. Dudakları pembe tepecikle buluşurken Eva inledi. Bora işareti almış gibi yerinden kalkıp geri dönerek Eva'yı sırt üstü yatağa yatırırken Eva'nın altındaki eşofmanı da çıkartıyordu.

Eva tamamen çıplak kalırken içini bir korku sardı. Bora'nın dudakları vücudunun her yerini keşfederken **"Bora"** diye fısıldadı. Onun çağrısını duyan Bora kafasını kaldırırken yine ne oldu der gibi bakıyordu. Ama Eva'nın gözünde korkuyu gördüğünde sesini yumuşatarak **"ne oldu"** dedi bir yandan da

boğazını öpmeye devam ediyordu. Eva nefesini düzenlerken **"yine acımayacak dîmî"** dediğinde sesi istemeden titremişti.

Bora onun sorusuyla kafasını kaldırıp gözlerine baktı. Gözlerinde gerçek bir endişe gördüğünde alnından öpüp **"acımayacak güzelim, acımayacak"** dedi. Eva onun dudaklarını alnında hissetmesiyle gözlerini yumarken rahatlamıştı. Neden bilmiyordu ama ona güveniyordu. Sonrası artık Eva için sadece seks değildi artık Eva kendini tamamen Boraya adamıştı. Doğruyu söylemişti Bora, acımamıştı. Bunda ilkinde göre Bora'nın daha dikkatli davranması da etkendi. Eva her şey olup bittiğinde rahatlayan vücudunda kalbinin de sevgiyle dolduğunu hissetti. Geri dönüşü olmayan bir yola çoktan girmiş kör kütük aşık olmuştu.

SÖZDE NİŞANLI - KORKU

Eva uyandığında dinlenmiş hissediyordu ama aklına babası geldiğinde hızla doğruldu yataktan. Etrafına baktığında Bora'yı göremeyince onun verdiği tişörtü alarak giyip odadan çıktı. Merdivenden inerken şöminenin oraya baktı ama yoktu. Mutfağa doğru ilerlerken Bora'nın sesini duydu.

"Hiçbir şey bulamadınız mı?" diyordu. Eva merakına yenik düşerek kendinin göstermeden Bora'yı dinlemeye başladı.

"Hangi cehennemde lan bu adam o zaman" diye bağırdığında Eva ister istemez yerinde sıçramıştı. Bora'nın sesi öfke dolu, karşısındakini öldürmek ister gibi çıkıyordu.

Bora telefondakini bir süre daha dinledikten sonra daha sessiz ama sertliğinden hiçbir şey kaybetmeyen sesiyle "Aramalara devam edin ne yapıp edip bulun artık şu adamı" dedi.

Daha sonra bir süre ses gelmediğinde Eva onun telefonunu kapattığını anlamıştı. Şimdi nasıl içeri gireceğim diye düşünürken, "Daha ne kadar orada bekleyeceksin Eva." diyen Bora'nın sesiyle saklandığı yerden çıktı.

Tişörtünün etekleriyle oynarken mutfağa adımını attı. Bora'nın çatık kaşları onu görünce biraz düzelse de sert bakışları hâlâ sabitti. Bora, Eva'nın onu dinlediğini biliyordu. Daha o kapıya yanaşmadan Eva'nın yaklaştığını duymuştu ama ne

yapacağını merak ettiği için konuşmasına devam etmişti. Ve Eva onu yine yanıltmamış ne kadar meraklı olduğunu ispatlamıştı. Aslında bir bakıma ödeşmişlerdi, sonuçta Bora da onu dinlemişti. Tabii Eva'nın bundan haberi yoktu ve Bora, Eva'ya istediği kadarını duyurmuştu.

O mutfığa girdiğinde onu biraz korkutmayı planlamıştı ama Eva'yı üstünde sadece bir tişörtle görünce aklındaki her şey uçup gitmişti. Eva'nın çıplak ayaklarından başlayıp dağınık saçlarına kadar süzerken arzusu git gide alevlenmişti.

Eva, Bora onu süzerken onun gözlerindeki bakışın değişimini izlerken kendine engel olamayarak ürperdi. Onun tarafından böyle izlenmek Eva'nın tüylerini diken diken ederken bedenini ateşe vermişti.

Bora boğazını temizlerken gözlerini ondan ayırarak kafasıyla masayı işaret edip, "Kahvaltı hazır uzun zamandır yemek yemedin acıkmışsındır." dedi.

Eva onun hazırladığı masaya bakınca ne kadar aç olduğunu fark etti. "Evet, acıkmışım." Derken masaya gidip oturdu. Hemen omletten bir parça alırken Bora'nın hâlâ onu izlediğini fark ederek kafasını kaldırıp ona baktı. Onun bakışlarının yoğunluğuyla ağızındaki lokmayı hemen yuttuktan sonra, "Sen yemiyor musun?" dedi.

Bora ona yaklaşıp arkasında dururken Eva önüne dönmüş tabağına bakmıştı. Bora'nın ellerini saçlarında hissettiğinde yutkundu saçlarını omzundan geri atıp eğilerek boynundan öptüğünde gözleri kapandı. Kulağına, "Ben yedim sana afiyet olsun." deyip geri çekildiğinde Eva açlığını unutmuştu. Bora'nın dudağının değdiği yer alev almış bütün ilgisi oraya kaymıştı.

Bora mutfaktan çıkmak üzereydi ki dönüp, "Kahvaltını yapıp hazırlan da çıkalım yukarıda yeni kıyafetler var." dediğinde Eva anca kendine gelebilmişti.

Bora çıkıp da Eva yalnız kaldığında önündeki masaya dönerek Bora'nın hazırladığı kuş sütü eksik kahvaltıya baktı. Hemen hızla bir iki şey yedikten sonra kalkıp yukarı çıktı. Kapıdan girdiğinde duştaki Bora'nın görüntüsü yerinde donmasına sebep olurken istemeden onu süzmüştü. Yüzüne baktığında

Bora'nın da ona baktığını görmüş utanarak kafasını hemen aşağı indirirken, Bora'nın arzusunun sonucuna da şahit olmuştu. Yüzü yanmaya başlarken arkasını dönüp giyinme odasına gitti. Bu camdan banyo hiç iyi bir fikir değildi, hiç ama hiç iyi değildi. Aklından az önceki Bora'nın enfes görüntüsünü silmeye çalışırken dolapta onun bahsettiği kıyafetleri gördü. Her renk bluz, kot ve tayttan oluşan kıyafetlerin hepsini yeni görüyordu. Siyah bir kotla mavi bir bluz giyerken dolabın altındaki yeni alınmış sporları da giydi. Hepsi tam onun bedenine göreydi Bora'nın bütün bunları nereden bildiğini düşünürken Bora belinde bir havluyla odaya girdi. Eva'nın arkasından dolanıp kendi eşyalarının olduğu yere giderken Eva'ya hiç bakmamıştı. Eva'nın gözleri ise onun her bir noktasını süzmüş gördükleriyle ciğerleri işlevini yitirmişti. Uzun süre nefes almayınca içine çektiği ani nefes biraz sesli olurken Bora ona bakıp tek kaşını kaldırmıştı. Resmen adamı röntgenlerken yakalandığı için Eva utanarak arkasını dönüp koşar adım giyinme odasından çıktı. Bu neydi arkadaş ya sürekli köşe kapmaca oynar gibiydiler. Hoş Bora'nın ondan kaçtığı yoktu kaçan hep kendisiydi ama Eva onunla aynı alanda uzun süre durursa adamın üstüne atlamaktan korkuyordu. Eva şimdiden kendini evliliğe hazırlanmış gibi hissediyordu. Evlendiklerinde de Bora ona kahvaltı hazırlayıp onunla böyle güzel ilgilenecekse evlilik hiçte korktuğu kadar kötü olmayacaktı.

Eva aşağıda onu beklerken içi içine sığmıyordu. Aralarındaki çoğu şey değişmişti ama sanki hâlâ bir eksiklik vardı. Çözemiyordu neyin eksik olduğunu. Birlikte olan iki yabancı gibiydiler, aslında eksiklik buydu ama bu eksikliği nasıl kapatacağını da bilmiyordu. Ona sorular sorsa cevaplar mıydı emin olamıyordu.

Bora merdivenlerden inmeye başladığında kafasını kaldırıp onu izledi. Kendi ile aynı giyindiğini gördüğünde yüzünde bir gülümseme oluştu. Siyah kot, mavi tişört ve siyah ayakkabılarıyla ikisi aynı olmuşlardı. Bora onun yanına geldiğinde, "Çıkalım mı?" diyerek sorarken Eva gülümseyerek kafasını salladı.

Tam dönmüş kapıya gidiyordu ki Bora onun kolunu tutup elini avucuna yerleştirdiğinde Eva film izler gibi izlemişti olanı biteni. El ele evden çıkarken Eva'nın kalbi hızdan durmak üzereydi. Yüzünden gülümseme eksik olmazken âşık olmanın ne kadar güzel bir duygu olduğunu keşfediyordu.

Bora ikinci jestini de ona kapısını açıp SUV'a tırmanmasına yardımcı olarak yapmıştı. Eva'nın midesindeki kelebekler dört dönerken Bora'nın şoför koltuğuna geçişini izledi. Yola çıktıklarında sessizlik hâkimdi ama Eva zaten konuşacak durumda değildi. Akıllı bir karış havaya uçmuş ne diyeceğini bilemez hale gelmişti.

Hastaneye geldiklerinde Bora arabayı park edip inerken Eva da inmişti. Bora yanına geldiğinde elini tekrar Eva'ya uzattığında Eva hiç düşünmeden birleştirdi ellerini.

Parmakları birbirine geçerken Eva ona güven veren bu eli hiç bırakmak istemiyordu.

Hastaneye girince Bora, Eva'yı kısaca babasının durumuyla ilgili bilgilendirdi. Neredeyse bir gündür burada değillerdi ve bu süre içinde Bora, Koray ile haberleşip bilgi alırken Eva uyumuştı. Babasını özel odaya çıkardıklarını duyduğunda sevindi. Durumu iyi olmalıydı ki yoğun bakımdan almışlardı. Ama yine da fazla ziyaretçiye izin verilmiyordu.

Odanın önüne geldiklerinde Sarp ile karşılaştılar. Sarp onların birleşen ellerini görünce tepkisiz kalabilmek için zorladı kendini. Gülümsemeye çalışırken, "Hoş geldiniz." dedi. Gözü hâlâ ellerine kayıyor yüzlerine çok dikkatli bakamıyordu.

Eva, Bora'nın elini bırakıp Sarp'a sarılarak, "Hoş bulduk." derken Sarp onun omzunun üstünden Bora ile göz göze gelmiş, Bora sadece kafasını eğerek selam vermişti. Eva geri çekildiğinde Sarp onun yüzündeki mutluluğu gördü. Annesinin vefatından sonra Eva'yı ilk defa bu kadar huzurlu görüyordu.

Eva, "Nasıl Sarp daha iyi mi?" dediğinde "İyi Eva merak etme o da sizi soruyordu." dedi.

Eva hemen içeri yönelirken Bora kapıda Sarp ile kalmıştı. Eva odaya girdiğinde yatakta yatan babasının uyanık olduğunu görünce gülümseyerek yanına gitti. Odadaki hemşire, "Fazla yaklaşmayın hanımefendi." dediğinde Eva yatağın ucunda durarak "Nasılsın babacığım?" dedi.

Tamer Bey etrafında ki aletleri göstererek, "Gördüğün gibi kızım bir sürü şeye bağladılar beni yatıyoruz öyle sen nasılsın nerelerdeydin?" dedi.

Eva babasının gösterdiği aletleri gözden geçirirken, "Bora'nın evindeydim seni beklerken yorgun düşmüşüm galiba bu sabah anca uyanabildim." dedi babasından gözlerini kaçırırken.

Tamer Bey kızının yüzündeki mutluluğu gördüğünde içi huzurla doldu. Onu en son ne zaman böyle görmüştü hatırlamıyordu bile. Çok uzun zaman önce olduğu kesindi. Ama onun gözlerine bakmaması içini sıkıyordu, sanki gizlediği bir şey vardı. Kapıdan Bora girdiğinde kızının ona bakan yüzünün daha da aydınlanmasını izledi. Belli ki planları işe yaramış kızı Bora'ya âşık olmuştu.

Bora, "Geçmiş olsun Tamer Bey." dediğinde "Sağ ol oğlum." dedikten sonra "İkinizin de burada olması iyi oldu. Son zamanlarda Eva çok sık sende kalmaya

başladı. Evlenmeden bir daha böyle bir şeyin olmasını istemiyorum." dedi. Biraz ani olmuştu ama ona Esmâ Hanım, Eva'nın Bora da kaldığını söylediğinden beri içi içini yiyordu.

Eva babasının sözleriyle utanıp nereye bakacağını şaşırırken Bora'nın ne yaptığına bakmak için ona döndü. O da kafasını eğmiş yere bakarken, "Peki efendim." diyerek babasını onaylamış ve susmuştu. Ne yani Bora babasından korkuyor muydu? İşte bu durum Eva'yı şaşırtmıştı.

Tamer Bey, "Aferin bundan sonra daha dikkatli olun, artık nişanlı sayılsanız da magazin dergilerine konu olmanızı istemiyorum." dedi.

Eva babasına dönerek yüzüne baksa da tam göz teması kurmadan, "Peki babacım sen merak etme." dedi.

Hemşire, "Bu kadar ziyaret yeter hastayı fazla yormayalım." dediğinde Eva'nın itiraz edecek hali yoktu. Babasının yanından ne kadar çabuk kaçsa o kadar iyiydi. Eva babasına uzaktan öpücük atıp kaçarken Bora'da hızla, "Geçmiş olsun." deyip arkasını dönerek kapıdan çıkmıştı. Demek ki tek acelesi olan Eva değildi.

Çıktıklarında Sarp yerine Esmâ Hanım onları bekliyorlardı. Eva, Esmâ hanıma kısaca sarıldıktan sonra Bora, Eva'ya dönerek, "Benim şirkete geçmem lazım sen burada mısın?" dedi.

Eva, "Evet, Esmâ Sultan ile bekleriz biz sen işine bak." dediğinde Bora onlara "Sonra görüşürüz." diyerek yanlarından ayrıldı.

Bora gider gitmez Esmâ Hanım, Eva'yı koltuklara çekip oturturken, "Buzlar erimiş bakıyorum." dedi.

Eva gülümseyerek, "Eridi galiba sultanım ama bilemiyorum hâlâ aramızda duvarlar var gibi." dedi.

"Zamanla o duvarlarda kalkacaktır güzel kızım sen hiç kafanı yorma." Esmâ Hanımın saçlarını okşayan elini tutup öperken, "İnşallah sultanım." dedi. Beraber havadan sudan konuşarak birkaç saat geçirdikten sonra Eva artık sıkılmaya başlamıştı. Babasının odasından çıkan hemşire hastanede beklemelerine gerek olmadığını söylediğinde Eva kısa bir süre için huzur evine gitmeye karar verdi. Yetimhaneye de gitmek isterdi ancak yine içeri

alınmamaktan korkuyordu. Esmâ Hanıma kısa bir işi olduğunu söyleyerek hastaneden ayrıldığında Yasemin büyükannesini göreceğinin sevinciyle doldu içi.

Bora üretime başlayacakları yeni tekstil fabrikası ile ilgili toplantıdan daha yeni çıkmıştı. Odasına girerken yardımcısı Neslihan Hanım, "Bora Bey size bir paket var." dediğinde onun masasına doğru yönelerek "Kimden gelmiş?" diye sordu.

"Bilmiyorum efendim gönderen belli değil ama güvenlikten geçmiş, evrak gibi görüldüğünü söylediler."

Bora kadının elindeki sarı paketi alırken, paketi elinde bükerek ne olduğunu tahmin etmeye çalıştı ama bilemedi. Odasına giderken Neslihan Hanıma teşekkür ederek girdi içeri.

Koltuğuna oturup paketi açtığında içinden çıkan manzaraya hazırlıklı değildi. Öfke ve korkuyla elleri titrerken çıkan her fotoğrafı tek tek inceledi. Eva'nın geçen akşam kulüp de giydiği kıyafet vardı üstünde. Sahilde yanında bir adamla oturuyordu. Yanlardan ve arkadan çekilen fotoğraflarda mesaj açıktı. Ne kadar yakında olduklarını bildiriyorlardı. Bora fotoğrafları masaya atıp sinirle ayağa kalkarken telefonunu çıkarıp Koray'ı aradı. Koray açar açmaz, "Şirketteysen hemen odama gel." dediğinde Koray "Tamam." diyerek telefonu kapatmıştı.

Koray'ı beklerken yerinde duramıyor büyük adımlarla odayı arşınılıyordu. En sonunda kapı açıldığında Bora ona dönerek, "Sen işini ne zamandan beri bu kadar boşlar oldun Koray." dedi.

Koray içeri girer girmez Bora'nın yaptığı suçlamayla şaşırırken, "Ne oldu kardeşim ben ne yaptım." dedi.

Bora eliyle masadaki fotoğrafları gösterirken, "Bak da gör ne yapmışsın?" dedi.

Koray fotoğrafları eline aldığı anda gördükleriyle Bora'nın ne demek istediğini anlamıştı. Hepsine baktıktan sonra eli yumruk olurken, "Bora, dostum özür dilerim. O gün Eva'yı takip ettirmeyi unuttum." dedi.

Bora onun boğazına sarılırken, "Neyin özrü lan bu. Eva kiminle oturuyor görüyor musun ha, şimdi hayatta olması bile bir mucize. Neyin özründen bahsediyorsun sen." diye bağırırken Koray sesini çıkarmadı. Bu sefer Bora haklıydı ve ne dese boştu. Bu defa çuvallayan Koray'dı.

Bora onu geri doğru itip serbest bırakırken, "Son zamanlarda yaptığın hataları anlamıyorum kardeşim." dedikten sonra onu inceleyerek "Bir sorunun mu var?" diye sordu.

Koray kafasını iki yana sallarken, "Bir daha olmayacak Bora, Eva'ya bu kadar yaklaşmaya cesaret edebileceğini kestiremedim. Bundan sonra onu gözümün önünden ayırmayacağım emin olabilirsin." dedi.

Bora kafasını sallarken sakinleşmeye çalıştı. Bu sadece Koray'ın hatası değildi. Son zamanlarda kendide güvenliği boşlamıştı ama düşmanlar bu boş anları iyi kolluyorlardı. Biz adamı köşe bucak ararken o burnumuzun dibine kadar girmiş haberimiz olmamış diye düşünürken ofisin telefonu çaldığında Bora masaya ilerleyip, "Efendim." diyerek cevapladı telefonu.

Neslihan Hanım, "Bora Bey paketin sahibi sizinle görüşmek istiyor." dediğinde yerinde dikleşirken "Tamam bağla." diyerek Koray'ın da duyması için telefonu hoparlöre aldı.

Neslihan Hanım bağladığında karşıdan gelen, "Hediyemi beğendin mi çocuk?" diyen sesi duyduğunda dişlerini sıkıttı Bora, yıllar olmuştu bu ses ona çocuk demeyeli. Sesi duymanın etkisiyle tiksiniyor midesi bulanırken gözlerini kapatıp sakin kalmaya çalıştı.

Bora dişlerinin arasından, "Ne istiyorsun?" diye tıslarken karşı taraf bir kahkaha attı. "Bu kadar kızma çocuk. Nişanına tanışmak istedim ve tanıştım."

Bora, "Ondan uzak dur senin derdin benimle." dediğinde "Cık cık cık benim derdim seninle değil. Senin etrafındaki her şey ile. Sana öğrettiğim her şeyin tersini yapıyorsun çocuk. Yakıştıramadım sana." dedi sinir eden alaycı tavıyla.

"Kes bana laf oyunları yapmayı ne istiyorsun onu söyle." diye bağırdı Bora. Onun sesini duymaya dayanamıyordu. Masayı tutan elleri sıkılaşıyor adam tekrar konuşmaya başladı.

"İntikam çocuk. İntikam istiyorum ama daha zamanı var. İlk hatayı yaptığina göre diğerleri de yakındır. Dikkat et çocuk dikkat et. Sona yaklaşıyorsun. Ha duydum ki eski dostumda ölümden dönmüş selamlarımı ilet." Diyerek konuşmasını bitirip telefonu kapatmıştı.

Bora sinirle tuttuğu masayı kaldırıp fırlatırken, "Lanet olsun sana." diye haykırdı. Ters dönen masayı tekmelerken bağırma devam ediyor sinirini atmaya çalışıyordu. Yan taraftaki aynada kendi yansımını gördüğünde karşıdaki adam o değildi. Aynadaki yansıma o olamazdı. Bora korkuyordu bu ürkek bakışlar ona ait olamazdı. Hırsla yumruğunu aynaya geçirdiğinde dağıttı

gördüklerini, sanki içinden de bu korkuyu atabilirmiş gibi. Elinden parkeye damlayan kana bakarken "Bu ben değilim ben kaybetmekten korkmam." diye fısıldadı.

Koray, Bora'nın sakinleşmesini beklerken aynaya attığı yumrukla ileri atılmış onu engellemeye çalışmıştı ama yetişememişti. Kırılan ayna parçaları yere saçılırken Bora'nın fısıltısı Koray'ın kulaklarını doldurdu. Ben kaybetmekten korkmam demişti. Bora'nın sinirinin asıl sebebi anlaşılmıştı. Bu telefon konuşması onu kendiyle yüzleştirmiş kendine itiraf edemediği gerçeği yüzüne vurmuştu. Bora, Eva'yı kaybetmekten korkuyordu.

Koray onun koluna dokunacaktı ki Bora bir anda hareket ederek ecza dolabına gidip sargı bezini alarak elini hızla sarmaya başlamış bir yandan da Koray'a yapması gerekenleri sıralamıştı. "Bundan sonra Eva'nın çevresindeki uçan kuştan haberim olacak Koray. Hastaneye de ekstra güvenlik yolla. Tamer Bey'in kapısına da birilerini koy. Herkesi takip ettir. Kim kiminle nerede bilmek istiyorum. Bu itin içeride adamı var Koray. O adamı bul bana."

"Tamam, merak etme bir daha hata yapmayacağım." Derken telefonunun çalmasıyla sözü yarım kaldı. Bugün hastanede bekleyen korumanın aradığını görünce hemen açarak, "Ne oldu?" dedi.

Koruma, "Efendim Eva Hanım az önce hastaneden çıktı taksi ile bir huzur evine geldi bilmek istersiniz diye düşündüm." dediğinde "Tamam hangi huzur evi?" diye sordu. Huzur evinin yerini öğrenirken Bora da onu dinliyordu.

Koray telefonu kapattığında, "Eva hastaneden çıkıp huzur evine gitmiş." dedi.

Bora, "Eva ve bitmeyensırları." derken kapıya yönelmiş kapıyı yerinden sökercesine açarken "Gidip birkontrol edelim bakalım." demişti.

SÖZDE NİŞANLI - Yasemin Hanım

Eva hastaneden çıktığında arabasının Bora'nın evinde kaldığını hatırladı. Cebinde kredi kartından başka bir şey olmadığı için bankamatiğe giderek nakit avans çekti. Hastanenin girişinden bir taksi çevirerek huzur evinin adresini verdi. Yolunun üstündeki pastaneden Yasemin Hanımın sevdiği keklerden almak için taksiyi durdurduğunda taksici homurdansa da ona biraz bahşış vererek susturmuştu. Aldığı keklerden de ikram edince taksiciyle arkadaş olmuşlardı. Adam yol boyunca ona çocuğundan bahsetmiş ne kadar mutlu olduğunu anlatmıştı. Eva onu dinlermiş gibi yaparken bir gün benimde çocuğum olur mu diye düşünüyordu.

Huzur evine geldiklerinde adama teşekkür ederken o da ona kartını vermiş ne zaman isterse emrine amade olacağını söylemişti. Tam kapıdan giriyordu ki az ilerideki jipi fark etti. Tüm camları siyah olan arabanın plakasına baktığında babasının adamları olduğunu anladı. Of keşke daha önce kendilerini göstereceklerdi de taksiyle uğraşmasaydım derken adamlara elini sallayarak içeri girdi. O içeri girer girmez Koray'ı arayan korumalar Eva'nın onları fark ettiğini atlayarak onun nerede olduğunu bildirdiler.

Eva onlara bilerek el sallamıştı. Babası artık Toprak'ı öğrendiğine göre Yasemin Hanımı da öğrenmesi an meselesiydi. Gerçi babası Toprak'ı gördüğünde hiç şaşırmamış sonrasında da hiç soru sormamıştı. Eva onun bütün bunları daha önceden bilip bilmediğini merak etti. Aslında neredeyse bildiğinden emindi. Tabi bu düşünce ben yıllardır babamı kandırmak isterken kendimi mi kandırdım düşüncesini de beraberinde getiriyordu. Bunlarla beraber ruhu daralırken kafasını dağıtmak için bahçeye baktı. Hava çok güzel olduğu için çoğu huzur evi sakinleri dışarıdaydı.

Yaşlıların birinin yanında olan Nil de onu görüp yanına gelirken gülerek, "Vay Eva Hanım uzun zaman oldu sizi buralarda görmeyeli." diyerek Eva'ya sitemini bildirdi.

Eva da ona gülümseyip sarılırken, "Yapma Nil sen böyle dersin büyükannem topa tutacaktır beni." dedi.

"Evet, biraz sinirli... Seni çok özledi şu güzel havada dışarı çıkaramadım."

"Of ya çok ihmal ettim ama bir türlü fırsatım olmadı ki neyse ben daha fazla oyalanmadan onun yanına çıkayım." diyerek içeri ilerledi Eva.

Arkasından Nil, "Kolluk kuvvet lazımsa geleyim." dediğinde gülerek "Haber veririm." diye karşılık verdi.

Eva yukarı çıktığında çekinerek kapıyı tıklatırken içeriden gel sesini duymayı bekledi. Ses gelmeyince biraz daha kuvvetli vurduğunda Yasemin Hanım, "İstemiyorum dedim sana Nil, rahat bırak beni." diye bağırdı.

Eva kapıyı aralayıp kafasını içeri uzatırken, "Büyükannem." dedi en şirin sesiyle. Yasemin Hanım ona ters bir şekilde bakarken, "Sende kimsin ben seni tanımıyorum." dedi.

Eva yatağında oturmuş önünde buluşturduğu kollarla ona sinirle bakan Yasemin Hanıma yaklaşırken "Büyükannem ama ben seni çok özledim. Yapma böyle. Biliyorum eşeklik yaptım ama geçerli sebeplerim var. Bir dinlesen" dedi.

Yasemin Hanım aslında ona kızgın değildi ama Eva'yı uğraştırmak hoşuna gittiği için, "Sen beni biriyle karıştırdın herhalde çocuk. Benim kimsem yok çık dışarı." dedi demesine ama söyledikleri Eva'nın ağrına gitmişti.

Eva onun sözleriyle duygusallaşırken, "Ben özür dilerim büyükannem. Seni kimsesiz hissettirmek istemezdim." dedi ağlamaklı sesiyle.

Yasemin Hanım onun sözüyle yumuşarken, "Gel buraya güzel kızım gel..." diyerek kollarını açtı.

Eva elindeki poşeti masaya koyup hemen onun kucağına koştı. Mis gibi anne kokusunu içine çekerken onu öperek, "Çok üzgünüm, geledim. Affet ne olur." dedi.

Yasemin Hanım onun yüzünü avuçlayıp kaldırırken, "Biliyorum güzel kızım. Baban rahatsızlanmış, duydum. Sen beni merak etme. Benim burada yediğim önümde yemediğim arkamda. Nil kızım da var. Sen söyle bakayım nasılsın? Baban nasıl?" dedi.

Eva onun yanında oturur pozisyona gelirken, "Ben iyiyim babamda iyi üç gün önce kalp nakli oldu şimdi müşahede altında iyi olacak inşallah." dedi.

"İnşallah kızım inşallah iyi olur."

"Büyükanne bu güzel havada dışarı çıkmamışsın sana keklerden aldım hadi bahçede piknik yapalım." dediğinde Yasemin Hanım itiraz ederek "Hiç halim yok kızım. İnsanlara da yük oluyorum zaten boş ver." dedi.

"Ya lütfen hatırım için ne olur." Derken en yalvaran bakışlarını atan Eva'ya Yasemin Hanım daha fazla karşı koyamadı. Eva odadan yere sermek için bir çarşaf alırken Yasemin Hanımı tekerlekli sandalyeye oturtmak içinde yardımcılarını çağırdı. Adam Yasemin Hanımı kaldırdıktan sonra Eva, " Teşekkür ederim gerisini ben hallederim." diyerek tekerlekli sandalyeyi sürmeye başladı.

Aşağıya indiklerinde Nil onları görerek yanlarına geldi. Yasemin Hanıma, "Tabi Eva derse hemen çıkarsın." diye sitem ederken Eva "Kıskanma tatlım." diyerek ona nispet yaptı.

Yasemin hanım ise onların bu haline gülerken, "Bu zorba Nil kızım, senin gibi sessiz değil. Çıkmasam başımın etini yerdı kurtulamazdım elinden." dedi.

Eva, "Aşk olsun büyükanne kırıldım." derken bahçede Yasemin Hanımın sırtını ağaca yaslayacakları uygun bir yere gelmişlerdi.

Eva koltuğunun altındaki çarşafı yere sererken, "Nil yardım ette büyükanne mi oturtalım." dedi.

Biraz zorlansalar da sonunda Yasemin Hanımı rahat bir şekilde oturttuklarında Eva da rahat bir nefes aldı. Eva da onun karşısına otururken kek paketini açarak Nil'e, "Sende gelsene Nil." dedi.

Nil, "Benim işim var siz keyfinize bakın." diyerek yanlarından ayrıldığında Eva, Yasemin hanıma dönüp keki uzatırken, "Ee büyükanne görüşmeyeli nasılsın bakalım?" dedi.

Yasemin Hanım onun uzattığı keki alarak, "Aynı kızım getirdiğin kitapları okudum. Örgü ördüm. Nil kızım ile sohbet ettim. Öyle geçti zaman, bol bol da seni özledim." dedi.

"Bende seni çok özledim ama gelemedim özür dilerim." Derken gözleri Yasemin Hanımın hareketsiz duran ayaklarına kaydı. Gözüne biraz şiş gibi geldiğinde ayakucuna geçerek, "Ayakların ağrımıştır dur sana masaj yapayım." dedi.

Yasemin hanım onun bu hareketine gülerken, "Hissedilmeyen şey nasıl ağrır güzel kızım bırak boş ver ben iyiyim." dedi.

Eva omuz silerken, "Olsun daha rahat edersin belki, yine de ben ovayım." diyerek sol ayağını iki eline alarak masaj yapmaya başladı.

Yasemin Hanım, "Peki sen bilirsin derken ee sen anlat bakalım." dedi.

Eva ona hem masaj yapıp hem de görüşmeyeli başından geçenleri kah üzülerək kah gülerək anlatıyordu.

İşte Bora ile Koray onu tam da bu şekilde görmüşlerdi. Yaşlı bir kadının ayağına masaj yapan Eva kadının dediğı bir şey kakhaha atıyordu. Bora, Eva'nın bu halini izlerken yerinde kaldı. Karşısındaki kız şımarık zengin kızından çok burada çalışan her hangi birine benziyordu. Koray ona dönüp? "Bu kadında kim?" diye sorduğunda gözünü hâlâ Eva'dan ayırmamıştı.

"Şimdi öğreniriz." Diyerek yanlarına ilerlemeye başladığında Eva da gülerək kafasını kaldırmış ve Bora ile göz göze gelmişti.

Eva hayretle, "Bora!" derken Yasemin Hanım da onun nereye baktığını merak ederek kafasını çevirmiş yanlarına yaklaşan iki yakışıklıyı görmüştü. Yanlarına gelen Bora, "Merhaba." derken Eva "Bora ne işiniz var sizin burada?" dedi.

Koray da Bora'nın yanında durduğunda, "Valla bizde sana aynı soruyu soracaktık prenses." dedi.

Eva bir cevap veremeden Yasemin Hanım, "Kızım kim bu beyler." diye sorduğunda Eva ona dönüp "Şey büyükanne..." dedikten sonra Borayı gösterip, "Bora, hani sana demişler ya şey." diye gevelerken Koray onun yerine, "Nişanlım demek istiyor efendim." dediğinde Eva sinirle ona baktı.

Eva, "Evet öyle, yanındaki de bekçi köpeğim büyükanne." dediğinde Yasemin Hanım onu uyaran bir tonla "Eva!" dedi.

Eva başını eğerken, "Tamam küfür yok Bora'nın arkadaşı Koray." diyerek Korayı da tanıttı.

Bora onların yanına gelip otururken Yasemin Hanımın elini öpüp alına koyarak, "Tanıştığırna memnun oldum büyükanne." dedi.

Onun bu hareketi Yasemin Hanım'dan tam puan alırken bir Eva'ya bir Bora'ya bakıp, Eva'ya "Bana söylediğinde seni hem bu kadar mutlu eden hem de bu kadar üzen adamı çok merak etmişim güzel kızım ama şimdi duygularının

neden yoğun olduğunu daha iyi görebiliyorum." Dedikten sonra Bora'ya dönüp, "Tam kendin gibi birini bulmuşsun hem çok üzülecek hem de çok mutlu olacaksınız ama her zaman daim olacaksınız." dedi.

Yasemin Hanım'ın sözleriyle sessizleşip gerilen ortam Nil'in gelişiyile hareketlendi. Nil, "İlaçlarınız geldi Yasemin Hanım." derken ilk defa gördüğü bu iki iri adamı merakla süzmüştü.

Eva ona elini uzatarak, "Ver bana." dediğinde Nil ona kim bunlar diyerek kaş göz yapmıştı ama Eva oralı olmamıştı. Geri çekilip ayakta dikilenin yanında durduğunda yanındaki, "Ama Eva bu güzel kadınla beni tanıştırmayacak mısın?" dediğinde utanmıştı. Çekimser bir şekilde gülümseyip elini uzatıyordu ki Eva'nın, "Arkadaşlarıma yavşamaktan vazgeç Koray." dediğini duydu.

Nil uzattığı eli geri çekerken Koray, "Yuh Eva bu neydi şimdi." diyerek Eva'nın yaptığının hoş olmadığını belirtti. Eva da ona dönerek "Nil'i Su ile karıştırma sakın Su senin hakkından gelebiliyor." diyerek Nil'i korumaya çalışmıştı ama Nil'in kırılan gururunu hesaba katmadı.

Yasemin Hanım azarlarcasına, "Gördüğüm kadarıyla ikisi de yetişkin insanlar kızım ki eminim Nil kendini koruyabilir." dediğinde Eva yanlış bir şey yaptığını anlayarak ona dönerken "Şey ben Nil için demiştim büyükanne." dedi ama onun kızgın gözlerini görünce kafasını Bora'ya çevirdi. Bora'nın da ona pekte farklı bakmadığını gördüğünde Koray ile Nil'e dönüp, "Özür dilerim ben karışmamalıydım densizlik ettim." dedi.

Nil, "Önemli değil." derken Koray, Eva'ya çatık kaşlarıyla bakmaya devam etti. Yanlarına gelen başka bir görevli Yasemin Hanım'ın artık dinlenmesi gerektiğini söylediğinde Eva, Yasemin Hanım'a sarılarak, "En kısa zamanda tekrar gelmeye çalışacağım büyükanne." dedi.

Yasemin hanım onun yanaklarından öperken, "Sorun değil kızım. Ne zaman müsait olursan gel. Ben seni beklerim." dedikten sonra görevlilerin onu kaldırmasına izin verdi. Sandalyeye oturduktan sonra Nil arkasına geçip onu götürürken Eva, Nil den tekrar özür dileyerek onu affetmesini istedi. Nil affedilecek bir durum yok dediğinde içi biraz olsun rahatlamıştı.

Onlar Yasemin Hanım'ı götürürken Eva da Koray ve Bora ile arabaya doğru yürümeye başladı. Koray, "Gerçekten Eva ya sen beni ne sanıyorsun?" diye sorduğunda arabaya yaklaşmışlardı.

Eva durarak Koray'a dönerken, "Özür dilerim Koray, eşeklik yaptım ama sende hak ettin. Seni ne zaman görsem bir kızla flört ediyordun ne yapabiliyordum. Arkadaşımı korumak istedim." dedi.

Koray sitem ederek, "İyi be sizin tuzunuz kuru tabi. Yakında evleniyorsunuz, ben ne yapayım daha kız arkadaşım bile yok anca elizabet." dediğinde Bora "Koray!" diye bağırınca "İyi ya tamam. Sevgili yapma çalışmalarında hep senin bu nişanlın yüzünden baltalanıyor zaten." diyerek arabanın yanına gitti.

Eva onun arkasından anlamsız bakışlarla bakarken, "Koray az önce bize mi özendi?" dedi.

Bora elini onun sırtına koyup arabaya doğru yönlendirirken "Boş ver sen onu." diyerek ilerlemeye devam etti.

Bora, Eva'nın arabaya binmesine yardımcı olduktan sonra cama eğilip şoför koltuğunda oturan Koray'a "Eva'yı eve bırak konuştuklarımızı da unutma." dediğinde Eva itiraz ederek "Hastaneye gideceğim." dedi.

Bora ona dönerken, "Önce eve git sonra hastaneye geçersin." diyerek dudaklarından öpüp geri çekildi. Eva, Bora'nın onu neden eve gönderdiğini anlamasa da öpüşünün etkisiyle soru sormayı bıraktı. Bu öpücükler başına bela olmuştu. Her seferinde aklındaki sorular yanıt bulamadan unutuluyordu.

Onlar yola çıkarken Bora kapıda bekleyen korumaların arabasına giderek telefonun çıkarıp malikâneyi aradı. Henüz çıkmadığını öğrendiğinde, "Oyalamaya çalışın Eva geliyor." dedikten sonra telefonu kapattı. Arabaya binip hastaneye sürmelerini söylerken eve gittiğinde Eva'nın vereceği tepkiyi merak ediyordu.

Hastaneye geldiğinde Tamer Bey'in odasına çıkarken hastanelerin ilaç kokusundan ne kadar nefret ettiğini düşündü. Bora, Tamer Bey'in odasına girdiğinde Tamer Bey, onu görür görmez "Sarp." derken Bora kafasını sallayarak "Biliyorum." dedi. Tamer Bey onun yüzündeki ifadeyi incelerken, "Başka ne oldu." diye sordu.

Bora onun yan tarafındaki koltuğa çökerken hangi birinden başlayacağını bilemiyordu. "Eva'nın huzur evi ziyaretleri ne zamandır var." dedi. Önce aklındaki sorulara yanıt bulmak için buradan başlamaya karar vermişti.

Tamer Bey pencereden dışarıyı izlemeye başlarken, "Annesini kaybettiğinden beri oraya gidip yaşlılarla ilgileniyor." dedi.

Bora anlamıyordu neden bu kızın bu yaptıklarından kimsenin haberi yoktu. Veya

Tamer Bey'in nasıl her şeyden haberi vardı. "Ben olan biteni artık anlamıyorum Tamer Bey kafam çok karıştı." dediğinde Tamer Bey gülererek, "Eva'nın dünyasına hoş geldin oğlum." dedi.

"Lütfen bana artık her şeyi anlatır mısınız?"

Tamer Bey yatağını biraz dikleştirip oturur pozisyona getirirken, "Anlatalım bakalım." dedi.

Arkasına yaslanıp derin bir nefes alırken, "Eşim Aylin ile Amerika'ya gitmeden önce tanışmıştın." dediğinde Bora onu kafasıyla onaylarken o devam etti. "O yıllar iyi zamanlarımızdı. Aylin'in artık hastalığını atlattığını bize bağlanıp yaşamaya karar verdiğini düşünmüştüm ama öyle olmadı. İleri derecede depresyon hastasıydı. Evlendiğimiz ilk yılı intihar girişiminde bulunmuş hamile olduğunu öğrenince Eva için hayata bağlanmıştı. Eva dünyaya geldikten sonra bir iki defa daha denedi ama her seferinde Eva'yı düşünerek son anda bana veya Ema Hanım'a haber veriyor, onu hastaneye yetiştirmemizi istiyordu. Son girişiminden sonra bir yıl hastanede yattı. O sıralar Eva henüz bir bebek olduğu için bunların hiç birini hatırlamıyor. Hastanede yattıktan sonra kendini toparlamıştı. Eva da yavaş yavaş büyümeye başladığında ona olan ilgisi artarak tüm zamanını Eva ile geçirdi. Eva ile hayata bağlandığını düşünürken Eva büyüyüp de ders ve okulda daha fazla vakit geçirmeye başladığında Aylin artık Eva'nın ona ihtiyaç duymadığını düşünerek intihar girişimlerine geri döndü. Her seferinde onu bir şekilde engellemeyi başarmıştım, Eva'dan intihar ettiğini gizleyebilsek de annesinin hastalığını gizleyemedik. Ona annesinin depresyon hastası olduğunu açıkladığımda Eva hiç şaşırmadan biliyorum baba kör değilim demişti. Liseye gidiyordu ve annesinin depresif hareketlerine birkaç kez şahit olmuştu. Neyse işte en son Evren ortaya çıktığında artık her şeyin son noktası olmuştu. Benim yıllardır süren sabrımın, Aylin'in hastalığının, her şeyin sonuydu. Onun intihar edeceğini bile bile terk ettim o evi. Kızımı o gerçekte baş başa bıraktım. Onu o halde bulduğunda da artık Eva için her şeyin sonuydu. Bu yüzden yıllarca Eva'nın beni suçlamasına karşı gelmedim. Çünkü suçluydum. Bilerek onu o evde bırakmış annesini o halde bulmasına neden olmuştum." Tamer Bey sakinleşmek için derin nefesler almaya çalışırken kalbine bağlı olan alet ötmeye başlamıştı. Bora hemen ayağa kalkıp onun yanına gelirken, "Tamer Bey iyi misiniz?" dedi.

Tamer Bey derin nefesler alırken içeri doktor ve hemşireler girdi. Doktor neler olduğunu sorarken Bora, "Sadece sohbet ediyorduk bilmiyorum." dedi. Hemşireler onu dışarı çıkarırken Doktor, Tamer Bey'e iğne yapmak için eğilmişti.

Bora kapının yanındaki duvara yaslanırken kendine kızarak, "Aferin Bora yeni kalp ameliyatından çıkan adamla yapılacak bir sohbetti." dedi. Bir süre sonra

içeriden çıkan doktor durumunun iyi olduğunu söylediğinde rahat bir nefes aldı. Telefonu çaldığında yine Eva'nın davranışlarının tam sebebini öğrenemediğini fark etti. "Efendim." derken Koray'ın endişeli sesi "Bora yine çuvalladım biliyorum ama Eva senin arabayla hızla çıktı evden, nereye gittiğini bilmiyorum." dedi. Bora, "Neyse ki ben biliyorum." derken çoktan hastanenin çıkışına yönelmişti.

SÖZDE NİŞANLI - GİT-(ME!)

Eva, Koray ile birlikte malikâneye geldiğinde Sarp'ın da arabası çıkıyordu. Pencereyi indirip ona el sallarken Sarp da penceresini indirirken Eva'ya yandan bir gülümseme atıp elini alnına götürerek kısa bir selam vermişti.

Kapıya geldiklerinde Eva aceleyle arabadan indi. Biran önce duş alıp hastaneye geri dönek istiyordu. Koray arkasından seslenerek, "Prenses dışarı giderken önce bana haber verirsen sevinirim." dediğinde "Hadi ama Koray cezam hâlâ bitmedi mi?" diye sızlandı. Eva bütün bunların ona bir ceza olduğunu düşünürken Koray'ın tek derdi onu hayatta tutmaktı.

Koray, "Ceza değil güzellik sadece haber ver işte." dediğinde Eva, giriş merdivenlerini tırmanarak "İyi Koray tamamm." dedi.

Kapıyı açıldığında karşısında Esmâ Hanımı görmeyi beklerken başka birini bulunca önce şaşırdı ama sonra onun hastanede olduğunu hatırlardı. Oysa Esmâ Hanım hastaneden apar topar gelmiş, ne yaptıysa oğluna engel olamamıştı.

Eva odasına çıktığında hemen kendini yatağına atarak sırt üstü uzandı. Bora'nın yatağı rahat olsa da kendi yatağı gibisi yoktu. Başının altında bir hışırtı hissettiğinde elini atarak saçlarının arasına giren not kâğıdını aldı. Üstüne kısaca karalanmış notu ilk başta algılamasa da gözlerini kırıştırarak tekrar okuduğunda hızla yerinden doğruldu. Sarp'ın el yazısı, '*Ben Amerika'ya gidiyorum Eva. Veda etmeyi sevmediğimi biliyorsun hoşça kal.*' diyordu.

Eva yatağından uçarcasına kalkarken koşarak merdivenleri indi. Hızla dış kapıya koşup savurarak kapıyı açtığında hâlâ girişte duran aracı görünce şükretti. Arabanın kapısını açıp içine girerken arkasından Koray'ın sesini duyuyordu ama onu algılamıyordu. Arabayı çalıştırıp demir kapılara ilerlerken

korna çalarak korumaların kapıyı açmasını işaret etti. Sonunda onu anlayan korumalar kapıyı açarken Eva arabayı daha da hızlandırdı.

Kendi kendine neden diye sorarken bir cevap bulamıyordu. Şimdi sırası mıydı Sarp diye bağıırken Eva'nın yaşları gözlerinden damlamaya başlamıştı. Zamanı değildi.

Hiç değildi. Babası hastayken Sarp'a, abisine, Bora'ya, Koray'a, Esmâ Sultan'a hepsine ihtiyacı vardı. Önce abisini kaybetmişti şimdide Sarp'ı kaybediyordu sırada kim vardı.

Eva son sürat havaalanına sürerken gözyaşlarını kurulamış onu geri döndürmeyi kafasına koymuştu. Hava alanına geldiğinde görevlilerin bütün uyarılarına rağmen arabayı girişe park ederken koşarak dış hatlara yöneldi. Uçak saatlerine baktığına son yirmi dakikasının kaldığını görünce Eva insanları yararak koşmaya devam etti.

Kontrollerin yapıldığı yere geldiğinde Eva, Sarp'a dair hiçbir iz göremiyordu. Güvenliğin oraya gitmişti ki köşeyi dönen Sarp'ın bedeni görüş alanına girdi. "Sarp!" diye bağıırken şeridin oradan ilerlemeye çalışıyordu. Sesini duyuramayınca şeridi atlayıp içeri koşacaktı ki güvenlik kolundan yakaladı. Eva tüm gücünü kullanarak "Sarp!" diye bağıırken güvenlik "Hanımefendi sakın olun sorun nedir?" diyordu. Eva hâlâ Sarp'ın bedeninin kaybolduğı köşeye bakıyor "Sarp!" diye bağıyordu.

Onun sesini duyan Sarp daha köşeyi dönünce olduğı yerde durmuştu ama geri dönmeye cesaret edemiyordu. Yapamazdı onun o yalvaran gözlerine bir kez baktı mı gidemezdi, bırakamazdı, biliyordu. Ama şimdi geri dönüp onunla vedalaşmazsa da beyninde sürekli Eva'nın hüznle adını seslenen sesi tekrarlanacaktı. "Siktir et." diyerek arkasını dönerken güvenliğin Eva'yı şeridin diğer tarafına sürüklediğini gördü.

Eva onu görür görmez çırpınmayı bırakıp dikleşerek ellerini ileri uzatarak Sarp'a uzanmıştı. Sarp güvenliğe sorun olmadığını söylerken Eva'nın ellerini tutup onun yaşlı gözlerine bakarken, "Eva burada ne arıyorsun?" dedi.

Eva onun göğsüne yumruk atarken, "Beni bırakıp nereye gidiyorsun ha hem de veda etmeden." diye bağırdı.

Sarp onun elini tekrar tutup göğsüne bastırdı. "Eva böylesi ikimiz içinde daha iyi olacaktı. Keşke gelmeseydin, şuna bak şimdiden salya sümük olmuşsun."

Eva ona hayretle bakarken, "Bunu nasıl söylersin? Bana bir hoşça kal bile demeden gitmeye nasıl kalkarsın Sarp. Sana inanamıyorum. Hem babam daha iyileşmedi bile." dedi.

Sarp sıkıntıyla etraflarında onları merakla izleyen kalabalığı taradıktan sonra tekrar

Eva'ya bakıp, "Yapma Eva olayı dramatikleştirme, babanla konuştum o da bana hak verdi." dediğinde Eva ayağını yere vururken "Ona veda ettin ama bana veda etmedin öyle mi? Neden Sarp? Neden gidiyorsun? Onu bile anlamıyorum ben." dedi.

"Hiçbir zaman beni anlamadın ki zaten." Diyen Sarp, Eva'nın yanağını parmağıyla okşarken "Tamam o zaman şimdi vedalaşalım tavşan. Uçak kalkacak birazdan." dedi.

Eva saçlarını savurarak kafasını iki yana sallarken, "Hayır gitmiyorsun." deyip Sarp'ın elinden çekerek onu şeridin diğer tarafına geçirmeye çalıştı. Bir milim bile kıpırdamayan Sarp'a tekrar döndüğünde dudakları titreyerek, "Ne olur Sarp gitme, hadi gel evimize geri dönelim hadi." dedi elinden tekrar çekştirirken.

Sarp yine kıpırdamazken Eva, "Ne olur beni bırakma." dedi. Bu son kozuydu bu da işe yaramazsa Sarp'ı engelleyemeyeceğini biliyordu.

Sarp'ın sabrı taşarken, "Yeter artık Eva, biraz büyü. Gitmeye karar verdim gidiyorum. Buna saygı duy." diye bağırdı.

Eva onun sert sesiyle sarsılırken içinden taşan hiddetle, "Ama neden?" dedikten sonra tekrar "Neden Sarp, hani beni bırakmayacaktın. Hep yanımda olacaktın. Şimdi neden gidiyorsun? Sana en çok ihtiyacım olduğu zamanda beni neden bırakıyorsun?" dedi.

Sarp'ın bakışları değişirken yılların sırrı içinde kabarmış taşma zamanı gelmişti. Eva'yı ensesinden tutup kendine çekerken, "Çünkü sana aşığım..." diye bağırdı yüzüne doğru. Tekrar "Çünkü sana aşığım." diye fısıldadığında Eva'nın irileşen gözlerindeki şaşkınlığı net bir şekilde görebiliyordu.

Bora da tam bu anda gelmiş insanların film izler gibi izlediği sahneye, Sarp'ın itirafına şahit olmuştu. Eva'nın arkasında olduğu için onun tepkisini göremiyordu ama Sarp'ın acı çeken yüz ifadesinden anladığı kadarıyla Eva beklenen tepkiyi vermiş şok olmuştu.

Eva, "Be-ben anlamıyorum sen benim kardeşimsin." derken Sarp'ın yüzü acıyla buruşmuş "Ben seni doğduğun günden beri seviyorum Eva, bunu göremeyen bir tek sendin be tavşanım. Şimdi gidiyorum çünkü ben sana nasıl bakıyorsam artık sen bir başkasına öyle bakıyorsun. Bunu daha fazla izlemek istemiyorum. Eva acı çekiyorum sen bunu görmüyorsun, bilmiyorsun ama ben acı çekiyorum." dedi.

Eva duyduklarıyla şaşkına dönerken ne diyeceğini ne yapacağını bilemiyordu. Ağzı birkaç defa balık gibi açılıp kapanmıştı ama sesi çıkmamıştı. Onun diyecek söz bulamadığını anlayan Sarp parmağıyla dudaklarını örterken, "Bir şey demene gerek yok. Ben bununla yaşamayı yıllar önce öğrendim ama artık kendi hayatımı kurma zamanı geldi. Eva, sadece gitmeme izin ver. Çünkü gitme derssen yine gidemem." dedi.

Eva'nın kalbi sancırken gitme diye haykırıyordu, bu bencillikti biliyordu ona bunu yapamazdı. Ben bencil bir insan olmak istiyorum diye düşünürken ağzından, "Git Sarp, git ve hayatını yaşa." kelimeleri döküldü.

Sarp onun gözlerine dikkatle baktıktan sonra yanağından öpüp, "Hoşça kal tavşan" diyerek arkasını dönüp ilerlemeye başladı. Akan gözyaşına aldırmadan giderken kalbi Eva'nın gitme demesi için çırpınıyordu. Onun aşkı böyle garipti işte her ne kadar onun başkasını sevdiğini görerek acı çekse de onun yanında olmak için huzurla dolduruyordu. Şimdi ondan kilometrelerce uzakta nasıl mutlu olacağını biliyordu.

Eva da ondan farksız değildi. Sarp'ın uzaklaşan bedenini izledikçe içindeki acı büyüyor gitme diye haykırmak istiyordu. Dayanamayıp onu durdurmak için arkasından koşacaktı ki güçlü kollar ona engel oldu. Beline dolanan kollar onu geri çekerken Eva kendini bıraktı. Titremeye başlarken ayakları daha fazla vücudunu direyemez olmuştu. Nefes alışları sıklaştıkça tek hissedebildiği Bora'nın kokusuydu.

Bora, Eva'yı kucaklayarak kaldırırken etraftaki insanlar neler olduğunu anlamak için meraklı sorularını ona yöneltiyorlardı. Eva krize girerken insanların onun ilerlemesine engel olmasıyla, "Yol verin!" diye bağırdı. Onun sesiyle insanlar yol açarken Bora vakit kaybetmeden ilerlemeye başladı.

Sonunda hava alanından çıktığında korumanın başında beklediği arabaya giderken ona diğer arabayı almasını söyledi. Eva'yı koltuğa yatırdıktan sonra sürücü koltuğuna geçip aracı yola çıkardı.

Hastaneye götürmenin bir işe yaramayacağını bildiğinden direk Evren'in evine sürdü. Bir yandan da Koray'ı ararken ona Eva'nın kriz geçirdiğini Evren'e gelmesini söyledi.

Bora süratle Evren'in evine giderken Evren'in evde olmayabileceği aklına geldi. Çalışıyorsa bu vakitte işte olma olasılığı daha yüksekti. Tekrar Koray'ı ararken Evren'in numarasının onda olup olmadığını sordu. Koray yok dediğinde, "Hemen bul ve ara. Evde değilse eve geçmesini söyle." dedi.

Bora, Evren'in evinin önüne vardığında hızla yol alan arabanın birden durmasıyla çıkan ses sokakta yankılanırken, Bora vakit kaybetmeden Eva'yı kucaklayıp Evren'in kapısına dikilmiş ısrarla zile basıyordu.

Birkaç çalışta kapı açılmayınca Evren'in evde olmadığını düşünerek lanet okudu. Telefonu da arabada bırakmıştı. Geri dönüp telefonu alarak Evren'in hangi cehennemde olduğunu öğrenmek için her yeri arayacaktı ki kapı açıldı. Altında sadece eşofman olan Evren'in saç başı dağılmış yataktan yeni kalkmış gibi bir hali vardı. Bora iki adımda dibine girerken onun uyku sersemi değil sarhoş olduğunu gördü. Üstünden leş gibi içki kokusu yükselirken Evren, "Neler oluyor ya!" dedi alkolden dolanan diliyle.

Bora onu içeri iterek kapıdan girerken, "Eva kriz geçiriyor Evren sana ihtiyacı var." dedi.

Bora koridorda ilerledi. Evren sarsak adımlarla onu takip etti. Bora içeriinin pisliğini görünce yüzünü buruşturdu. Ev havasızlıktan kokmuş, her tarafta çöpler birikmişti. Evren yanına geldiğinde onu koltuğa iterek oturturken Eva'yı kucığına bıraktı.

Evren dalgın halde kardeşine bakarken Bora onun Eva'ya sarılmasını sağlayarak geri çekildi. Evren alkolün etkisiyle sızıp Eva sakinleşmeye başladığında rahat bir nefes alabilmişti.

Kapı çaldığında Bora, Buket'in nerede olabileceğini düşünüyordu. Kapıyı açtığında Koray selam verip içeri girince koltukta birbirine sarılmış kardeşleri gördü. Şaşkın halde ikiliye bakıp Bora'ya dönerken "Tamer Bey'e de bir şey olmamış yeni hastaneye görüştüm bunlara ne oldu." dedi eliyle Evren ile Eva'yı göstererek.

Bora salonun köşesindeki masaya ilerleyip bir sandalye çekerek otururken, "Sarp gitti giderken de Eva'ya olan aşkını itiraf etti." dediğinde lafını bitirmeden Koray koca bir "Siktiirrr!" çekti. "Onun nedeni bu ama buraya geldiğimde Evren'in hali bana da sürpriz oldu." diyerek sözünü tamamladı.

Evren'in hali apaçık ortadaydı aslında. Dağınık ve çöp kokan evden Buket'in evi terk ettiği belliydi.

İkisi de iki kardeş bakarken Evren'in sonunda uykuya daldığını gördüler. Kollarındaki kardeşini sımsıkı tutarak uyuyordu. Eva'nın da titremesi geçmiş solukları sakinleşirken uyku halindeymiş gibi görünüyordu.

Koray salonu gözleriyle tararken koltukların yanındaki cips paketlerini pizza kutularını bira şişelerini görerek yüzünü buruşturdu. Açık mutfaktaki pis bulaşıkları görünce ise midesi bulandı. Kolay kolay tiksinen biri değildi ama bu ev sanki aylardır pislik içinde kalmış gibiydi. Etraftaki koku da bulaşık ve yemek artıklarından dolayı ağırlaşmıştı. Pencereden giren temiz hava içerideki kokuyu hafifletse de pislik ortadan kalkmadıkça bu koku geçmezdi.

Koray onun yanındaki sandalyeyi çekerken, "Dostum bu eve uzun zamandır kadın eli değmediği belli. Senin şu Buket gitmiş olmasın." dedi.

Bora, Buket'i hatırlayarak ona bakarken parçalar yerine oturmuştu. Geçenlerde şirkette olmadığı bir zaman da Buket'in şirkete geldiğini söylemişlerdi. Demek bu yüzdendi diye düşünürken, "Haklı olabilirsin." dedi.

Koray, "Her zaman haklıyım." deyip sırtırtırken, Bora ona ters bakıp "Ukalalaşma!" diyerek Evren ile Eva'yı izlemeye geri döndü. Onları izlerken birine ihtiyaç duymamanın nasıl bir duygu olduğunu merak ediyordu. Bora annesine ihtiyaç duymuştu ve onu da bu yüzden kaybetmişti. Bora birine ihtiyaç duymaktan nefret ediyordu. Çünkü ihtiyaç duyduğunda o lanetli kelimenin hayatına gireceğini biliyordu. Şimdi günden güne etrafında değer verdiği insanların sayısı artarken Bora ne yapacağını şaşıırıyordu. Herkesi koruyamamaktan hepsini kaybetmekten korkuyordu. Özellikle Eva'yı kaybetme korkusu o kadar büyüktü ki Bora bunu görmek istemiyor inatla duygularını reddediyordu.

SÖZDE NİŞANLI - PAYLAŞMAYI SEVMEM

Nasıl hissederci insan kendini huzurlu. Nasıl bilebilirdi nerede güvende olduğunu. Hangi organ buna karar verirdi. Kalp mi, beyin mi? Eva'nın her iki organı da karar veriyor gibiydi. Kalbi güvende olduğunu, huzurlu olduğunu haykırırken beyni diğer organların yardımıyla bulunduğu yerin huzursuz olduğuna karar veriyordu. Eva uyanmaya başladığında onu huzursuz edenin ne

olduğunu anlamaya çalıştı. Fazla uğraşmasına gerek kalmadan burnundan aldığı nefesle bayat içki kokusunun yanında uzun bir süredir banyo yapmamış birinde oluşan ter kokusu beynine huzursuzluk sinyalleri gönderiyordu. Ama bütün bunların altında kalan küçücük abisine özgü olduğunu bildiği koku vardı ki o diğer bütün huzursuzluk sinyallerini yakıp geçerek Eva'yı huzurlu hissettiriyordu. Eva abisinin kokusunu hissettiğinde şüpheyle açtı gözlerini, abisinin içki kokmasına şaşırıyordu. Çünkü Evren içki içmezdi. Yattığı sert göğüsten kafasını kaldırırken Evren'in hâlâ uykuda olduğunu gördü. Gördüğü acı çekmiş olduğu her halinden belli olan yüz içinin burkulmasına sebep olurken uzun zamandır onunla ilgilenemediği için pişman oldu. Evren'in saç sakalı uzamış gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Yeni ağladığını belirten kirpik diplerindeki kızarıklıklar Eva'nın gözlerinin yaşarmasına sebep oldu.

Evren'i bu hale getirenin ne olduğunu merak ederek eliyle yanağını okşayıp, "Evren." diyerek onu uyandırmaya çalıştı. Yanağından öpüp biraz daha sesli bir şekilde, "Evren uyan." dedi.

Evren baş ağrısıyla gözlerini açtığında karşısında endişeli gözlerle ona bakan Eva'yı gördü. Başının ağrısından gözlerini tam açamazken, kafasını yasladığı yerden kaldıramadan, "Eva... Ben... Sen iyi misin?" dedi. Hâlâ alkolden bulanık kafası net cümle kurmasına engel oluyordu.

Eva onun zorlandığını görünce saçlarını okşayarak, "Beni boş ver Evren, asıl sen iyi misin? Ne oldu böyle sana?" dedi.

Evren yalnızlığının acısını tekrar en derinlerinde hissederken gözlerini kapatıp, "Kimsem yok benim Eva. Çok yalnızım." diyerek omuzları sarsılmaya başlamıştı.

Onun acısını nasıl dindireceğini şaşırان Eva yerinde doğrulup onun yanında dizlerinin üstünde dururken kafasını kaldırıp göğsüne bastırarak, "Ben buradayım Evren, ben varım." diyordu ama uzun süredir yanında olamamanın verdiği pişmanlığını da yaşıyordu. Nasıl da gururunu düşünüp aramamıştı Evren'i. Onun söylediği sözler için yakarken kendi sözlerinin nasıl acıttığını düşünmemiş, aramamak için kendisine bahaneler sunarken abisini yalnız bırakmıştı.

Evren güçlü kollarıyla kardeşinin beline sarılarak ağlarken arkalarından gelen bir ses Eva'nın dikkatini çekmişti. Geriye dönüp baktığına Koray sandalyeye oturmuş kafasını başka tarafa çevirmiş önünde yaşanan dramı görmemezlikten gelirken Bora onlara doğru geliyordu.

Bora yanlarına gelip az önce doğrulduğunda üstünden düşen örtüyü alıp Eva'nın omuzlarına atarken, "Burada işin bittiğinde ara, konuşmamız lazım." dedikten sonra kapıya yöneldi. Arkasından Koray da kalkıp giderken Eva'ya kısaca bir baş selamı vermişti.

O gün Eva'nın işi abisinin yanında düşündüğünden uzun sürdü. Abisi biraz sakinleştikten sonra duşa girmesinde yardımcı olmuş onu temizledikten sonrada etraftaki dağınıklığı biraz toplamaya çalışmıştı. Boş bira şişelerini pizza kutularını toplarken koltuğun altından çıkan kullanılmış prezervatif Eva'nın sabrını taşıran son damla olmuştu. Artık neler döndüğünü öğrenmek niyetiyle abisinin odasına çıktığında yatağın ucunda elinde telefonla oturan Evren'i buldu. Gözleri tek bir noktaya sabitlenmiş başka hiçbir yeri görmüyor gibiydi.

Eva abisinin bu haline alışık değildi. Onu sadece ilk karşılaştıkları gün ağlarken görmüştü. O gün dışında Evren'in gözünden tek bir damla bile aktığına şahit olmamıştı. O hep gülerdi, mutluydu. Veya Eva öyle sanıyordu. Annemizden aldığımız dış görünümün dışında psikoloji bozukluklarını da almış olmalıyız diye düşünmeden edemedi. Çünkü şu an Evren aynı annesinin son zamanlardaki hallerine benziyordu. Kalbi onu da aynı şekilde kaybetme korkusuyla kasılırken yanına gidip, "Evren neler oluyor? Anlat artık ne olur. Ben korkmaya başlıyorum." dedi.

Evren kafasını kaldırıp kardeşine bakarken, "Gitti Eva beni terk etti." dedi. İçini çekip kendini yatağa bırakırken, "Onsuz ne yapacağımı bilemiyorum kafayı yıyorum Eva." dedikten sonra yan dönüp bacaklarını göğsüne çekerek sarılırken acısını hafifletmeye çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Eva yanına gidip ıslak saçlarını çıplak sırtını okşarken, "Geri dönecektir Evren, siz ayrı yapamazsınız. O da sensiz olamaz üzme bu kadar kendini, Buket geri dönecektir." dedi. Eva içindeki polyanayı konuştururken Evren, Buket'in geri dönmeyeceğini biliyordu. Çünkü bir bildiği daha vardı ki Evren ona deli gibi âşıkken Buket'in gerçekten âşık olduğundan şüpheliydi. Bunları düşünmek ona Sarp'ı hatırlattı.

Onun sessizliği Eva'nın canını sıkarken Evren tekrar uykuya daldığında Eva da kalkıp aşağı inerek telefonunu aradı ama evden aceleyle çıkışı hava alanına

gidişini hatırlayınca telefonunu evde unuttuğunu hatırladı. Bunu yanında hava alanındaki hatırlarda bir bir aklına dolarken Eva'nın beyninden tek bir cümle tekrarlanıyordu.

'Çünkü sana aşığım.' Sözcükleri kulaklarını çınlatırken ben bunu nasıl fark edemedim diye düşündü. Bilmeden, farkında olmadan Sarp'ın canını nasıl yaktığı aklına geldiğinde nefret etti kendinden.

Abisinin düzenli nefes alışverişlerini dinlerken gözlerini kapattı. Evren'in yanında kalarak ona destek olmak istiyordu. Her zaman abisi onu sevgisiyle sarıp sarmalamış, rahatlamasını sağlamıştı. Şimdi sıra Eva'daydı.

Boraya olan aşkını daha yeni keşfederken Sarp gibi onu yıllar boyunca başkalarıyla izlemek zorunda kalsam ne yapardım diye düşünürken onun kadar sabırlı olamayacağına kanaat getirdi. Çocukluk arkadaşını can dostunu artık kaybetmişti.

Bunları sonra düşünmek üzere rafa kaldırırken Eva kapıda koruma olup olmadığını kontrol etmek için dışarı çıktı. Koray'ı görünce şaşırırken, "Gittin sanmıştım." dedi.

Koray inci gibi beyaz dişlerini ona sunarak gülümserken, "Benden kurtulmak o kadar kolay mı prenses?" dedi.

Canı o kadar sıkındı ki ona şu an laf söylemeye çalışmak bile istemiyordu. "Hadi içeri gel o zaman." dediğinde Koray itiraz ederek "Yok ben almıyaym o kokuda durmaktansa temiz hava da kalmayı tercih ederim." dedi.

Eva da yüzünü buruştururken, "Evet ya ben de ondan çıkmıştım. Bir temizlik şirketi varsa bildiğin arasana gelsinler." dedi.

"Hemen arıyorum." diyerek telefonunu çıkarırken şirketin işlerini yapan temizlik firmasını arayarak evin adresini verip acil olduğunu söyledi. Telefonu kapatırken Eva'ya, "On beş dakikaya geliyorlar efendim başka bir emriniz!" diyerek takıldı.

Eva onu duymazlıktan gelip arkasını dönerken, "Seninle uğraşacak hiç halim yok Koray iştahını daha iyi bir gününe sakla." dedikten sonra içeriye girip kapıyı sertçe kapattı.

Arkasından Koray gülerken kafasını iki yana sallarken bu kız hüznüyle bile hırçın Bora'yı nasıl etkilediği anlaşıyor diye düşündü.

Temizlikçiler geldiğinde Eva onlara pis olan tabak ve çarşafı atmalarını söyledikten sonra geri kalan işlemlerde rahat çalışmaları için onları yalnız bırakarak abisinin yanına gitti. Evren hâlâ yattığı yerde göğsüne çektiği bacalarına sarılarak uyuyordu. Yalnızlığını almak istercesine yanına yatıp abisine arkasından sarıldı. Onun dokunuşuyla Evren'in gergin bedeni rahatlarırken uykusunda dönüp Eva'yı daha çok kendine çekmişti. Eva'da yaşadığı stresli günü onun kollarında unutmak isteyerek gözlerini kapatarak abisinin güven veren kollarına bıraktı kendini. Onu çok geç bulmuştu ama ona olan bağımlılığı her geçen gün artmaktaydı.

Bora ofise geldiğinde kırılan her şey yenilenmiş, odası toplanmış, fotoğraflar düzgün bir şekilde masasına yerleştirilmişti. Ne sorunlu bir gün geçirmişti. Akşam akşam tekrar ofise gelmesinin tek sebebi bu lanet fotoğrafları ortadan kaldırmaktı. Sarp hastanede gideceğini söylediğinde daha fotoğraflar eline ulaşmamıştı. Fotoğraflar daha önce eline ulaşsaydı Sarp'ın gitmesini engelleyebilirdi. İstese Sarp'ı yine göndermezdi ama bu konuda ona engel olmak Sarp'ın hayatını gasp etmek olacaktı. Hastaneye gittiğinde kafasındaki soru işaretlerinin cevabını aldıktan sonra Tamer Bey'i durumla ilgili bilgilendirecekti ama anlatamadan Tamer Bey fenalaşmıştı. O iyileşene kadar durumu ondan saklamaya karar verirken, Eva'yı nasıl koruyacağını düşündü. Angel'ı geri getirse şu saatten sonra hiçbir inandırıcılığı olmazdı. Eva ile olmaya devam edecek etrafındaki güvenliği arttırarak onu koruyacaktı. Dikkatli olduğu sürece Eva'ya dokunamayacaklarını biliyordu. Düşmanı havlasa da Tamer Bey'den de korkmuyor değildi. Tamer Bey eşinin vefatından sonra piyasadan elini çekmiş gibi dursa da kıskırtılınca neler yapabileceğini Bora da düşmanları da çok iyi biliyordu.

Fotoğrafları alıp çelik kasaya kaldırırken telefonu çaldı. Adamlarının içindeki muhbiri bulmak için görevlendirdiği kişinin aradığını görünce vakit kaybetmeden açtı telefonu. Şüphelendikleri bir adamı depoya aldıklarını öğrendiğinde o gelmeden başlamamalarını tembihleyerek telefonu kapattı. Son iki seferdir boş yere masum nisanların canı yanıyor, aralarındaki köstebeği ararken kendi adamlarını kaybediyordu.

"Koray hadi gel de bir kahve iç." diyerek kapıdan bir saniye bile ayrılmayan Koray'ı içeri çağırmıştı Eva.

Saat gecenin üçüydü. Abisinin kollarında sıcaktan bunalarak uyandığından beri bir saattir ayakta idi. Evren'in de terlediğini fark edince klimayı çalıştırmış

üstüne ince bir örtü örttükten sonra aşağıya inmişti. Evren yaşadığı acının etkisiyle uzun süredir uyuyamamış olacak ki Eva geldiğinden beri ölü gibi uyuyordu. Arada korkarak abisini kontrol ettikten sonra Eva sonunda kahve içme isteğiyle mutfaka geçip ısıtıcıya su koyarak Koray'a ve kendine birer fincan hazırlamıştı.

Temizlik şirketi iyi bir iş çıkartarak her tarafı parlattığından Koray hiç itiraz etmeden Eva'nın arkasından içeri girdi. Neredeyse on saattir dikildiği kapıda durmaktan yorulan Koray koltuğa kendini bırakırken, "Sonunda aklına gelebildik be kızım." dedi sitem ederek.

Eva fincanları doldururken hiç altta kalmayarak, "Gündüz çağırdığımda beğenmeyip gelmeyen sendin şimdi şikâyet etmeye hiç hakkın yok." dedi.

Koray Eva'nın uzattığı fincanı alırken, "Ev ahırdan farksızdı ne yapabilirim." dedi.

Koray'ın karşısına geçen Eva sıcak kahveden bir yudum almadan önce üfleyerek biraz soğutmaya çalışarak büyük bir yudum aldı kahveden. Bol şekerli sütlü kahve aromasının tadı damağında dağılırken mmmm sesi çıkararak beğenisini gösterdi.

Koray onun hasretle kahvesini içişini izlerken, "Kahve reklamlarındaki kızlar gibi şov yapacağını düzgün iç şu kahveyi." dedi.

"Şu an bu tada o kadar çok ihtiyacım var ki Koray senin laf sokmalarını bile duymuyorum."

"Ah bebeğim laflarımın bu kadar acıttığını bilmiyordum."

"Of Koray seni içeri aldığıma pişman etmede kahveni iç yoksa kapı dışarı edeceğim şimdi seni."

Koray onu kızdırmanın hoşnutluğuyla kahvesini içerken Eva sinirle kafasını çevirmişti. Merdivenlerden inen abisini görünce genişçe gülümseyip, "Uykucu şirinimizde sonunda kalkmış" dedi.

Evren burukça gülümserken Eva'nın yanına oturarak elindeki fincanı alıp kahveyi yudumladı. Eva fincanı ondan almaya çalışsa da Evren onu dinlemeden

kahveyi bir dikişte bitirince Eva fincanı alıp kalkarken, "Besle kargayı oysun gözünü." diyerek yeni bir kahve yapmak için mutfak bölümüne geçti.

Kahveyle birlikte tekrar koltuğa kurulurken Evren belinden tutup kendine çekerek kardeşine arkadan sarılıp kafasını omzuna koyup, "Teşekkür ederim." diye mırıldanırken dudakları yanağına bir öpücük kondurmuştu. Eva abisinin daha iyi olmasına sevinerek gülümserken onun beline sarılı kolunu sıkarak, "Her zaman yanıdayım." dedi.

Koray iki kardeşin birbirini teselli eden dokunuşlarını izlerken kendini huzursuz hissetti. Aslında hissettiği saçmaydı, belki de kıskançlıktı hissettiği duygu. Çünkü o da Bora gibi kimsesizdi. Bir kardeşe, hatta bir kız kardeşe sahip olmak nasıl bir duygu bilmiyordu. Kapı çaldığında Evren ile Eva şaşırırken Koray ayağa kalkarak, "Bora'dır." deyip kapıyı açmaya gitti.

Bora içeri girip de kardeşlerin birbirine sarılmış hallerini görünce bunlarda yapışık ikiz gibi diye geçirdi içinden. Birbirlerine sarılmış halde bırakmış birbirlerine sarılmış bulmuştu. Üçlü koltukta onların diğer tarafına oturdu. Evren'in kollarındaki Eva'yı elinden tutup kendine çekerken, "Nişanlıma birazda ben sarılabilir miyim?" dedi. Eva onun gelir gelmez yaptığı bu hareketle şaşkınlığını gizlemeden Bora'ya bakarken Evren gülüp, "Benden de mi kıskanıyorsun?" diye sordu.

Bora, "Benim olanı paylaşmaktan hoşlanmıyorum." dediğinde bu söze Eva ile birlikte Koray da şaşırmıştı. Arkadaşını ilk kez bir kadını bu kadar sahipleniyorken görmek onu şaşırtırken, "Beklenmeyen hareketler bunlar." diyerek Bora'ya takıldı.

Bora onu duymazlıktan gelirken kollarındaki Eva'yı biraz daha sıkarak onu hissetmenin tadını çıkarırken Evren'e dönüp, "Daha iyi görünüyorsun." dedi.

"Eva'nın sayesinde daha iyiyim." Diyen Evren, Bora'nın kollarında mutlu görünen kardeşine baktı. Eva ona gülümserken, "İyi olmana sevindim." dedikten sonra merakına yenik düşerek "Buket ile neler oldu." diye sordu.

Evren'in yüzünde hüznün dalgaları gezindiğinde sorduğu soruya bin pişman olmuştu. "Neyse ya sonra anlatırsın." Derken Evren derin bir nefes alarak, "Buket bana tekme bastı işte olan o." diyerek kucağında birleştirdiği ellerini incelemeye başladı. Çok büyük bir kumar oynamış ve kaybetmişti Evren. Hayatının aşkının ona âşık olmadığının kanıtıydı şu an yaşadığı acılar. Buket için asıl önemli olanın para olduğunun şüphesine düştüğünde bir kumar oynamış ve şüpheleri doğru çıkınca sonundaki hayal kırıklıklarını nasıl tamir edeceğini bilememişti.

Eva anlam veremediği için, "İyi ama çok iyi anlaşıyordunuz ne değişti." derken buldu kendini. Abisi acı çekiyordu belki irdelememesi gerekiyordu ama duramıyordu. Bu kadar iyi anlaşılan iki kişi nasıl ayrılmıştı hem de evlenmek üzereyken.

"O kadar da iyi anlaşmıyorduk Eva. Aslında ikimiz çok zıttık ama ona olan sevgim o kadar büyük ki onun için tüm hayallerimden vazgeçip onun istediği gibi biri olmaya karar verdim. Son zamanlardaki iyi anlaşmamız bu yüzdendi. Bana bir baksana ben hiç takım elbise giyip oradan oraya dosyalarla uğraşacak adam mıyım? Benim hayalim değildi bunlar. Buket çok hırslı biriydi, gelir düzeyimiz daha iyi olsun diye bu işi kabul etmiştim. Biliyorsun günlerce aç kaldığımız zamanlar olmuştu onu bir daha o hale düşürmemek için de bu işi istemiştim. O da ısrar etmişti ama sonra ısrarları daha da arttı. Daha çok çalışmamı terfi etmemi istedi." Derken kollarını sallıyor içinden taşan hiddeti hareket ederek atmaya çalışıyordu. Oturarak anlatmaya devam edemezken ayağa kalkıp anlatmaya devam etti. "Yaptım da çalıştım sevmediğim bir işte sanki bütün geleceğim orasıymış gibi çalıştım. Terfi aldım ama ona yetmedi. Son bir ihale vardı onu da alırsam müdürlüğe yükselecektim. Alırdım da ama artık canıma tak etti. Bilerek kaybettim ihaleyi ve terfi alamadım. Sonra da istifamı verdim. Daha fazla o boğucu kravatu takmak istemiyordum." Şimdi spor kıyafetli olsa da çoğu zaman takım elbise giydiğini bildiği Bora'ya, "Kusura bakma takanlara sözüm yok ama beni boğuyor." dedi. Bora önemsizce omuz silkti.

Evren saçlarını karıştırırken, "Neyse işte eve geldim Buket'e istifa ettiğimi söyledim ve iş çıkırından çıktı. Benim işe yaramayan biri olduğumu, benimle bir gelecek göremediğini eğer evlenirsek her şeyin daha kötü olacağını söyleyip yüzüğü elime verip gitti." dedi sanki hâlâ yüzük elindeymiş gibi avucunu açıp kapatırken.

Eva onun her an ağlayacakmış gibi görünen haline dayanamayarak Bora'nın kollarından çıkıp ayakta dikilen abisinin yanına gitti. Tam karşısında durarak kollarının altından beline sarılıp çıplak göğsüne bir öpücük kondururken, "Üzülme Evren senin değerini bilmeyen biri için değmez hem ben zaten o sürtüğü hiç sevmemişim." dedi. Onun ağzından çıkan sürtük kelimesi erkeklere komik gelirken üçü de kıkırdadı. Eva abisinin göğsünden biraz geri çekilip onlara bakarken, "Ne öyleydi ama kendini beğenmişin biriydi." dedi.

Evren de ona sarılırken, "Yine de bunu bilmek aşk acısını hafifletmiyor Eva, keşke bu şekilde teselli bulabilsem." dedi.

Bunun üstüne kimsenin diyecek bir kelimesi yoktu. Koray henüz aşkın nasıl bir illet olduğunu bilmediği için susmuştu. Bora, Eva'ya hissettiği duyguların aşka yakınlığını sorguladığı için susmuştu. Eva ise abisinin ne demek istediğini çok

iyi bildiği için susmuştu. Kendi aşkını daha yeni kabullenmiş olsa da aynı durumda Eva olsa abisi kadar bile kendini toparlayamazdı. Abisine sarılırken başını yana çevirip Bora'ya baktığında umarım beni hiç bırakmazsın diye yalvardı gözleri. Bora hissettiklerini tanımlamaya çalışırken Eva ile göz göze geldiğinde onun gözlerindeki yoğunluk kalbine ritim kazandırırken Kalp hükmünü çoktan vermişti ama Bora'nın beyni bu hükme ısrarla karşı çıkıyordu. O beyin biliyordu ki eğer kabul ederse Eva ölüme bir adım daha yaklaşmış demekti.

SÖZDE NİŞANLI - ÖZLEMEK

"Her şey hazır mı?"

"Hazır Eva Hanım merak etmeyin eksik yok." Diyen yardımcıyı kafasıyla onaylayarak mutfağa yöneldi.

Doktor dün babasının çıkışını onayladığından beri malikânede büyük bir koşturmaca başlamıştı. Babasının odası üst katta olduğu için Eva giriş kattaki televizyon odasının yanında yer alan küçükken oyun oynamak için kullandığı odayı boşalttırmış, babasının istirahatı için geçici olarak hazırlatmıştı. Ani bir şey olursa hemen müdahale edilebilecek şekilde hazırlatmıştı odayı. Özel hemşire de tutmuş, her şeyin eksiksiz olmasını sağlamıştı. Şimdi heyecanla babasının gelmesini bekliyordu. On iki gündür evinde olmayan Tamer Bey'i en iyi şekilde karşılamayı kafasına koymuştu.

Abisinin halini gördükten sonra Eva hastaneye onun yanından gidip gelmeye başlamıştı. Bu sayede hem hastaneye daha çabuk gidip gelebiliyor hem de abisine göz kulak oluyordu. Neyse ki abisi biraz olsun kendini toparlamış, Bora'nın gece kulübünde işe başlamıştı. Kendi yerini açacak sermayeye ulaşana kadar tecrübe edinmek istiyordu ve Eva abisi için o sermayeyi seve seve vermeye hazırdı.

Abisinde kalması Esma Hanım ile karşılaşmasını da geciktirdiği için memnundu. Sarp'ın gidişinden sonra Esma Hanımın karşısına çıkmaya cesareti yoktu. Oğlunun onun yüzünden gittiğini bile bile anne yerine koyduğu kadının yüzüne nasıl bakacaktı.

Bu süre içinde Bora ile olan ilişkileri Eva'ya göre biraz daha ilerlemişti. Yani hâlâ birbirlerinin en çok sevdiği rengi bilmiyorlardı ama en azından artık daha

yakınlardı. Bora'yı gördüğü sayılı zamanlarda Bora onu öpmeden dokunmadan yanından ayrılmıyordu. Bu da ister istemez hoşuna gidiyordu Eva'nın. Çünkü Bora onu öperken sanki Eva özlemediğini hissediyordu. Bora'nın çok çalışmasından Eva'nın sürekli ya hastane de ya da Evren'in yanında vakit geçirmesinden fazla görüşemez olmuşlardı. Şimdi Tamer Bey eve geldiğine göre umarım artık Bora'yı daha sık görebilirim diye düşünüyordu. Düşüncelere öyle dalmıştı ki dolan bardağı fark etmemiş ve dışına taşırmıştı. "Hay lanet." diyerek şişeyi kenara koyarken bardağı da kaldırarak tezgâhı kâğıt havluyla temizledi. Arkasından Bora, "Hâlâ sakarsın." dediğinde sıçrayınca bardaktaki meyve suyu bir kez daha dökülmüştü.

Eva omzunun üstünden sertçe bakıp önüne dönerken, "Beğendin mi yaptığını yine döküldü işte." dedi. Önündeki tezgâhı ikinci defa silerken bu sefer bardağı sağlam zemine bırakmıştı.

Bora onun arkasından yaklaşp kollarını Eva'nın beline dolayıp kendine çekerken, "Sakarlığının suçunu bana atma." dedi kulağına fısıldayarak.

Eva bedenini dikleştirerek ona yaslanırken kafasını Bora'nın omzuna dayadı. Özlemişti bu kolları. Bora'nın da özlemi kalçalarında hissettiği sertlikten belli olurken Eva sinsice sırtarak kalçalarını oynattı. Kısacık bir hareketle Bora'nın kolları sıkılaşıırken, "oMüstakbel nişanlım yine yaramazlık peşinde." diyerek başını eğip Eva'nın boynunu öpmeye başladı.

Eva boynundaki dudaklarla buluşmak için kafasını çevirirken, "Özledim." diye fısıldadı. Bu tek kelime Bora'ya birbirinden farklı duyguları yaşattı. Eva'nın ona olan özlemi gurunu okşarken aynı zamanda Bora'ya karşı duygusal olarak ilk yakın sözcüğü olduğundan Bora sinirlendi. Bora, Eva'nın itirafıyla gerilse de kalbi bu kelimeyi duymaya açtı. Eva'nın daha fazlasını hissetmesini ve söylemesini engellemek için, "Evet bende özledim... Seni becermeyi." diyerek ona nazikçe dokunan dudakları sertçe öpmeye başladı.

Bora istediğini elde etmiş, Eva kendini değersiz hissetmişti. Eva onu gerçekten özlerken Bora sadece onun bedenini özlemişti. Eva onu ruhuyla birlikte isterken, Bora onun sadece bedenini istemişti. Bora onu çevirerek tezgâha kaldırdığında hâlâ dudaklarını işgal etmeye devam ediyordu ama Eva karşılık vermiyordu. Bora onu zorlayarak öpmeye devam etti. Ağzını aralamaya çalışmış işe yaramayınca ısırmıştı hâlâ Eva karşılık vermediğinde sinirle geri çekilerek Eva'ya baktı. "Neyin var senin?" Derken sesi boğuk ve hırıltılıydı.

Eva onun sinirden ve arzudan koyulaşmış lacivertlerine bakarken içinde hiç mi sevgi yok diye merak etti. Hiçbir duygu beslemiyor muydu Eva'ya karşı. Sorularının cevaplarını gözlerinden alamayacağını anladığında yavaşça yaklaştı dudaklarına. Onu sertçe öpen dudakları okşayarak tadarken, Bora ona sertçe cevap verince tekrar geri çekildi. Bora, Eva'nın onunla oynamasına sinirlenerek, "Eva!" diye hırladığında Eva vazgeçmeden tekrar Bora'yı yavaşça öpmeye başladı. Bora bu sefer ona karşılık vermeden beklerken, Eva pes etmeden önce alt dudağını emdi sonra üst dudağını, diliyle dudaklarının kıvrımlarını gezdikten sonra sevdiği kalın alt dudağı tekrar aldı iki dudağının arasına. Bora onun dokunuşlarına yavaşça karşılık vermeye başladığında Eva, Bora'nın dudaklarında olan gözlerini yukarı kaldırdı. Bora'nın gözlerinin kapalı olduğunu gördüğünde gülümseyerek o da gözlerini kapattı. Bu ona yeni bir umut sunarken pes etmemesi gerektiğini anlamıştı. Bora istediği kadar kaçsa da Eva sonunda onun kalbini çalacaktı.

Mutfak kapısından gelen tıkırtıyla birbirlerinden ayrıldıklarında girişte duran Esma Hanımı gördüler. Esma Hanım onlar hariç her yere bakarak, "Babanı getirdik kızım." derken Eva, Bora'yı iterek tezgâhtan aşağıya inmişti. Sarp gittiğinden beri Esma Hanım ile konuşmadığından ne diyeceğini bilemeyerek, "Şey tamam... Ben hemen yanına gideyim." deyip mutfaktan koşar adımlarla çıktı.

Eva babasının yanına giderken mutfakta kalan Bora, Esma Hanım'ın yanına yaklaşıp, "Sarp nasıl?" diye sordu.

Esma Hanım yüzüne buruk bir gülücük kondururken, "Yeni düzenine alışmaya çalışıyor. Şu an için her şey istediği gibi." dedi.

Bora ellerini cebine atıp kafasını sallarken, "Sevindim, onun gitmesini ben istemedim biliyorsunuz değil mi?" dedi. Sarp bir bakıma da onun yüzünden ülkeyi terk etmişti ama Sarp'ı onun göndermediğini bilmesini istiyordu. Bir annenin gözlerindeki hüzne sebep olduğunu bilmek Bora'nın canını sıkıyordu.

Esmâ Hanım, Bora'ya bu sefer gerçek bir gülümseme sunarken, "Biliyorum oğlum ne senin ne de Eva'nın bir suçu var o istedi gitmeyi. Bir yönden iyi de oldu gerçekleşmeyecek hayalleri ona acı veriyordu." dedi.

Bora, "Tamam." diyerek mutfaktan çıkmıştı. Diyecek başka bir kelime bulamamışken o an ağzından sadece bu anlamsız sözcük çıkmıştı. Biraz olsun içi rahatlarırken salona geldiğinde Tamer Bey'in sinirli sesi kulaklarına doldu.

"Hayır, efendim. Beni odama götürün. Yatmam ben bu hastane odasında." Diye bağırarak Tamer Bey'e karşılık Eva'nın ağlamaklı sesi, "Ya baba, şimdilik diyorum ya. Bu oda senin için daha iyi. İyileşene kadar burada kal." diyordu.

Açık olan odanın kapısından girdiğinde Tamer Bey, bastonuna tutunarak ayakta duruyor, Eva da karşısında elleri belinde ona karşılık veriyordu. Odanın köşesinde pusmuş hizmetçiyle hemşire ise ne yapacaklarını bilemez halde baba kızın kavgasını izliyorlardı.

Bora içeri adımını atarken, "Her şey yolunda mı?" dediğinde Tamer Bey ona dönerek "Hah gel Bora gel. Sen söyle yeni hastaneden çıkmış olsan." dedikten sonra odayı gösterip "Böyle bir oda da kalmak ister misin?" diye sordu.

Bora etrafına baktığında hastane odasından farkı olmadığını gördü. Eva babasının rahat etmesi için bu şekilde döşemiş olmalıydı ama yatağın başındaki aletler, ilaçlar, yatak her şey hastane odasını andırıyordu. Eva abartmış şok cihazı bile koydurmuştu odaya.

Eva umutla ona bakarken Bora, "İstemezdim." dediğinde Eva, sinirlenerek odadan çıkıp "Ne haliniz varsa görün." diye bağırdı. Tamer Bey, çıkan kızının arkasından bakarken "Ben ne yaptım şimdi?" dediğinde Bora sadece omuz silkmışti.

Köşede duran hizmetçi kız, "Şey efendim." dediğinde hepsi ona baktı. Kız biran ilginin üstünde olmasıyla utanırken "Eva Hanım dünden beri bu oda ile uğraştı. Sizi nasıl rahat ettirebileceğini düşünerek hazırladı odayı. Bu yüzden kırılmış olabilir." dedi.

Tamer Bey ayakta kalmaya daha fazla dayanamayarak yatağa geçip otururken, "O zaman kötü kırdık desene, nasıl alacağım bu inatçı keçinin gönlünü." dedi.

Bora, "Ben onunla konuşurum merak etmeyin." diyerek kapıdan çıktığında Tamer Bey, Bora'nın hiç şansının olmadığını düşünüyordu. Kızını iyi tanıyordu ki bir şeye özen göstermişse kıymet bilinmesini isterdi. Tamer Bey ise kıymet bilmeyerek en büyük suçu işlemişti.

Bora malikâne de aramadık yer bırakmamış sonunda Eva'yı bahçede bulmuştu. Minderlere uzanmış serin havada güneşin tadını çıkaran Eva sakinleşmeye çalışıyordu. Odayı hazırlarken biraz fazla abarttığının farkındaydı ama her şeyi babasını düşünerek yapmıştı. Onu kaybetme korkusu o kadar büyüktü ki bir şey olduğunda hemen müdahale edilemezse öleceğini düşünerek ödü kopuyordu.

Derin bir nefes alıp mırıldanırken güneşinin kesilmesiyle gözleri aralandı. Tepesinde dikilen Bora'yı görünce kafasını diğer tarafa çevirip, "Güneşimi engelliyorsun." dedi.

Bora, Eva'nın çocukça hareketlerinden sıkılarak oflarken, "Ne zaman büyüyeceksin?" dedi.

Sıkıntıdan ceketi ile kravatı çıkarırken Eva'nın yanındaki mindere oturup çıkardıklarını yan tarafa atmıştı. Evren'in dediği gibi bu kravatlar insanı boğmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Tekrar Eva'ya baktığında onun hâlâ diğer tarafa dönmüş olduğunu gördü. Onu sinirlendirmeye çalışarak konuşmasını sağlamak işe yaramamıştı. Eva cevap vermediğine göre bu sefer işi zordu. Dirseğine yaslanarak ona doğru eğilirken, "Hadi ama Eva, doğruyu söylediğim için bana kızmayacaksın değil mi?" dedi.

Eva hâlâ konuşmazken yanağını okşamaya başladı. Eva sanki sinek kovalar gibi elini itince eğilerek dudaklarıyla yanağını okşamaya başladı. Yanağından biraz daha aşağı indiğinde Bora amacına ulaşmış Eva kafasını çevirerek elini Bora'nın saçlarına geçirmişti. Dudakları yukarı kıvrılırken kafasını kaldırıp, "Sonunda ilğini çekebildim." dedi.

Saçlarını iki yana sallayıp dağıttıktan sonra Eva'ya bakarak, "En ufak bir olay da küsüp gitmek sence de biraz çocukça değil mi?" dedi.

Eva gözlerini kaçırıp gökyüzüne bakarken, "Ben onun için uğraştım Bora, kendim için değil. Fenalaştığında her şey elinin altında olsun istedim. Sadece iyileşene kadar kalacaktı ne vardı bunda bu kadar abartılacak." dedi.

"Eva hastalıkta iyileşmek için psikolojide önemli, sen sürekli hastanede hissettiğin bir ortamda iyileşebilir miydin?"

Eva, "Ama..." diyerek itiraz edecekti ki Bora başparmağını dudaklarına koyarak susturdu onu. Diğer parmaklarıyla çenesini kavrarken "Haklı olduğumu biliyorsun. İtiraz etme. Bu yüzden de odayı Tamer Bey'in istediği hale getirmelerini söyledim." dudaklarından öptükten sonra çekilip "Babanda iyileştigiğine göre bizim düşünmemiz gereken bir nişanımız var." dedi.

Konunun ani değişimiyle şaşırırken nişan lafıyla heyecanlanan Eva, "Ama sen daha bana evlenme teklifi etmedin." dedi.

Bora yine o sinsî gülüşünü ona sunarken, "Evet o konuda haklısın bu akşam benimle akşam yemeği yer misin?" dedi.

Eva onun nasıl evlenme teklifi edeceğini merak ederken gözleri ışıldamış Bora'yı dizlerinin üstünde elinde yüzük kutusuyla hayal ederken heyecanla, "Evet!" demişti. Biraz sesli cevap verdiğinden, Bora gülüp, "Bu evet i teklif ettiğimde de duymak isterim." diyerek Eva'ya takıldı.

Eva kızarken, "Eğer teklifini beğenirsem neden olmasın." dediğinde Bora tek kaşını kaldırarak "Ha birde teklifi mi beğenmeme olasılığın mı var?" dedi.

"Tabii ki de öyle bir olasılık var. Ona göre güzel bir iş çıkartsan iyi olur."

Bora içinden hayır deme gibi bir olasılığın yok derken, "Eminim çok beğeneceksin." diyerek sırtttı. Eva onun gözlerindeki yaramaz pırıltıları teklifin ilginç olacağına yorarken Bora'nın aklından çok farklı fikirler geçiyordu.

Eva onun yaramaz çocuklar gibi gülümseyen yüzünü izlerken huzurla doldu. Bora'nın bir anı bir anına uymayan davranışları onu biraz şaşırtsa da son zamanlar da Bora'nın yüzünden gülücük eksik olmuyordu. Eskisi gibi ciddi surat ifadesi yerindeydi ama artık güldüğü zaman gözleri de gülüyordu. Bu da onu mutlu ediyordu.

Bora'nın telefonun çalmasıyla onu şirkete çağırdıklarında Eva da onunla birlikte kalkıp babasının yanına gitti. Babasını salondaki yerinde oturmuş kitap okurken görünce onu tekrar orada sağlıklı bir şekilde görmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu düşündü. Hazırlattığı odadaki koşuşturmaya gözü takılırken odayı babasının üst kattaki odasına benzettiklerini gördü. Açık kapıdan yatağın başucundaki komedini gördüğü kadarıyla annesinin resmi yine başköşeyi bulmuştu.

Babasının yanına gidip tekli koltuğa otururken, "Odayı istediğin gibi hazırlatmışsın." dedi. Amacı sitem etmek değildi ama sesindeki kırgınlık belli oluyordu. Babası da bunu hissetmiş olacak ki kitabı kapatıp ona döndü.

"Yapma ama tavşanım. Hastanedeyken o aletleri her gördüğümde kalp krizi geçirecek gibi oluyordum burada da görmeye katlanamadım. Benim için uğraşmana çok mutlu oldum teşekkür ederim ama bir de benim yerime koy kendini."

"Tamam, baba sorun değil. Ben bir daha seni öyle gördüğümde elim kolum bağlı olsun istemedim. O gün tamamen şans eseri kurtuldun. Buradan hastane çok uzak sadece müdahale edebilecek durumda olalım istedim."

Tamer Bey kızının elini avucunun arasına alırken, "Artık iyiyim kızım ama sende şunu anla Allah izin verdiği sürece senin yanındayım, eğer vadem dolduysa her türlü önlemi de alsan bir işe yaramaz bunu biliyorsun." dediğinde Eva, "Baba sus lütfen böyle konuşma." diyerek onu susturdu.

Tamer Bey kızını daha fazla üzmemek için konuyu değiştirerek, "Bora ile aranız nasıl benim ameliyat ile nişan işi yine sekteye uğradı." dedi. Aslında Bora bu akşam için çoktan izin almıştı ama Tamer Bey kızının da duygularını merak ediyordu. Bora'nın ağzından kızı ile olan ilişkisi hakkında ayrıntı çıkmıyordu, belki Eva'nın ağzını arayarak bir şeyler öğrenebilirdi.

Eva kızırırken, "Daha iyi en azından artık kavga etmeden konuşabiliyoruz." dedi gülümseyerek. "Nişan işine gelince bu akşam bir planı var gibi ama ne düşünüyor bilmiyorum."

"Peki, kızım hâlâ bana kırgın mısın? Yani Bora ile evlenmek istemiyorsan artık seni zorlamam."

Babasının ağzından çıkan son kelimeler Eva'nın iki ay önce duymak için çırpındığı kelimelerdi fakat şimdi Bora'ya âşıkken bu kelimeler canını yakmıştı. Eva kafasını iki yana sallarken, "Ben ona alıştım galiba baba, artık benim için sorun değil." dedi. Âşık olduğunu söylemek istiyordu ama babası ile bunu konuşmak ne kadar doğrudu bilemiyordu.

Tamer Bey kızı söylemese de onun gözlerindeki ısıltıdan gönlünü Bora'ya kaptırdığını anlamıştı. Keşke bu ısıltıyı Bora'da da görebilse kızı da kendi gibi tek taraflı aşkla cezalandırılmasaydı.

Eva aklına bir şey gelmiş gibi ona bakarken , "Baba, sen anneme nasıl evlenme teklif ettin." dedi.

Ağızdan çıkan bu basit soru Tamer Bey'in düzensiz kalp atışlarını sekteye uğrattırken Tamer Bey kızına gülümseyip, "Bizim zamanımızda böyle şeyler yoktu kızım." diyerek konuyu kapatmaya çalıştı ama kızı inatçıydı.

"Nasıl yani hadi evleniyoruz deyip evlenilmiyordu herhalde. Annemle nasıl tanıştınız?

Nasıl evlendiniz? Anlatsana daha önce hiç konuşmamıştık bunları."

Tamer Bey ağrıyan göğsünü tutarken, "Sonra kızım, bu konular uzun konular. Hem sen akşama hazırlanmayacak mısın hadi bakalım git hazırlan da bende biraz dinleneyim." dedi.

Eva babasının uyarısıyla saate bakarken öğlen olduğunu gördü. "Of doğru ya daha ne giyeceğime bile karar vermedim. Alışverişe mi gitsem acaba neyse dolaba bir bakayım." Diyerek kendi kendine konuşurken babasına dönüp, "Tamam o zaman ben gideyim sende dinlen bakalım koca adam ama sorularımı cevaplamadığın gözümden kaçmadı bilesin." diyerek ayağa kalkıp hızlı adımlarla çıktı salondan.

Şimdilik kurtulduğunun farkında olan Tamer Bey karısını ilk gördüğü anı düşündü. Melek gibi görünmüştü gözüne, ilk görüşte aşktı onunkisi ama bilmiyordu ki sevdiği gönül çok önceden kapılmıştı bir başkasına.

SÖZDE NİŞANLI - -Benimle Evlenir misin? -Hah.

Esmâ Hanım geldiğinde Eva makyajının son rötuşlarını yapmaya çalışıyordu. Kapıyı bir kez çaldıktan sonra içeri giren Esmâ Hanım, "Kızım Bora geldi." dediğinde Eva aynanın önünden telaşla kalkarken el çantasını telefonunu toparlayıp ona döndü.

"Ya daha erken değil mi ben tam hazırlanamadım ki." Derken Esmâ Hanım onun yanına gelip "Muhteşem olmuşsun kızım daha ne kadar hazırlanacaksın." dedi.

Onun bu içten iltifatı Eva'yı mutlu ederken Sarp aklına gelince yüzü düştü. Esmâ Hanım onun son zamanlardaki davranışlarından kendini suçlu hissettiğini biliyordu. Elini avucuna alırken, "Senin bir suçun yok kızım. Benden kaçma, seni suçlamıyorum." dedi.

Eva onun gözlerine bakarken içindeki sevgiyi görebiliyordu. Çocukluğundan beri Esmâ Hanım onu hiç Sarp'tan ayırmamış sürekli eşit tutmuştu. Şimdi onun bu davranışı bunu bir kez daha kanıtlarken Esmâ Hanıma sarılıp, "Ben senin hakkını nasıl öderim sultanım." dedi.

"Ne hakkı kızım sen benim kızsınsın anne kız arasında hak mı olurmuş. Şimdi bu ağlaşma merasimini sonra gerçekleştirelim çocuk ağaç oldu aşağıda hadi."

Eva, "Tamam." diyerek aynaya dönüp son kez kontrol etti üstünü. Kırmızı straplez elbisesi bele kadar üstüne tam oturuyor hafif bollaşarak topuklarına kadar iniyordu. Kasıklarına kadar gelen yırtmacı ise bacaklarının pürüzsüzlüğünü gözler önüne seriyordu. Eva elbiseyi gümüş rengi topuklu ayakkabı ve aynı renk el çantasıyla tamamlamıştı. Saçlarını hafif dalgalar halinde açık bırakırken makyajında tek dikkat çeken nokta kırmızı dudaklarıydı.

Gördüklerinden hoşnut bir şekilde dönüp kapıdan çıkarken Esmâ Hanıma kocaman gülümsedi. Esmâ Hanım arkasında nazar değmesin diye dua ederken dualarının aslında Eva'nın hayatını kurtaracağını bilemedi.

Eva bir elinde çantasını tutarken diğer eliyle de eteğini tutarak merdivenlerden indi. Çıkışa doğru attığı her adımda kalbi ağzında atmaya başlamıştı. Bora'nın onu dışarıda beklediğini söyleyen yardımcıya teşekkür etikten sonra çift taraflı büyük meşe kapıdan dışarı çıktı. Gözleri heyecanla Bora'yı aradı ve aradığını hemen buldu. Bora merdivenlerin bitiminde siyah son model bir spor arabasının önünde onu bekliyordu. Elleri cebinde arabanın yolcu kapısına yaslanmış onu beklerken sabırsız görünüyordu. Kafasını kaldırıp da göz göze geldiklerinde Eva'nın kalbi atmayı unuttu. Heyecandan yürümeyi de unuturken kısa bir duraksamanın ardından gülümseyerek merdivenleri inmeye başladı. Son basamağa geldiğinde Bora onu elini uzatarak karşılarlarken, Eva heyecanını saklamak için Bora'ya sataştı. "Merdivenlerden inerken yardım etseydin daha iyi olurdu." derken gülümsedi.

Bora onun eline kısa bir buse koyduktan sonra, "Gözlerimi kamaştırdın, hareket etmeyi akıl ettiğimde çoktan yanımdaydın." dedi.

Bora'nın ilk gerçek iltifatı karşısında şaşırان Eva'nın ağzı açık kalırken, Bora farkında olmadan aklındaki söyleyen diline küfretti. Ağızdan çıkan kelimeleri geri almak mümkün olmazken hemen dönüp Eva'nın kapısını açarak tabiri caizse onu içeri itmişti.

Eva biran şaşkınlığın ardından Bora'nın onu koltuğa oturtmasıyla kendine gelirken onun şoför koltuğuna geçişini izledi. Bu arabayı Bora da ilk defa görürken dışı kadar güzel iç dizaynı da hoşuna gitmişti. "Güzel araba," derken arabaya olan hayranlığı sesindeki duygu yoğunluğundan belli oluyordu.

Bora onun yırtmacından görünen bacağına kısa bir bakış atarken, "Güzel bacak." dediğinde Eva hemen yırtmacını kapattı. Utanarak kızarken onu hiç duymamış gibi, "Yeni mi aldın?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla bir aydır bana ait." Diyerek bacağına imalı bir bakış atan Bora'ya kızarak, "Bora!" diye bağırmıştı.

Malikânenin demir kapılarından çıkıp hızını arttıran Bora onun bu haline gülerken asıl sorusuna cevap vererek, "Amerika'da kalmıştı buraya yerleşmem kesinleşince getirttim." dedi.

Eva, "Umarım bir test sürüşüne hayır demezsin." derken ertesi günü başına geleceklerden bir haberdı.

Bora gülümseyerek, "Düşünmem lazım." dediğinde Eva da ona gülümsedi. Bir süre onun maviliklerinden gözünü alamazken sonunda bakışını ilk çeken Bora olmuştu. Konu araba da olsa ilk defa doğru düzgün bir hoş sohbet etmişlerdi.

Yolculuğun geri kalanı Eva'nın birkaç defa nereye gittiklerini sorması dışında sessiz geçmişti. Her seferinde Bora onu cevapsız bırakırken sonunda susması için şarkı açmıştı. Eva çok net verilen mesajı aldığında çenesini kapatarak yolu izlemeye başladı. Malikânenin ıssız yolundan çıktıktan sonra sahil bandında

ilerlemeye devam etmişlerdi. Sonunda durduklarında Eva buraya daha önce hiç gelmediğini fark etti.

Park alanında görülen birkaç büyük jip dışında başka hiç araba yokken Eva doğru yere gelip gelmediklerini merak etti. Bora arabadan inip valeyeye anahtarı verirken onun tarafına gelmiş kapıyı açmıştı. Eva çıkıp etrafa şaşkınca bakarken, "Neden kimse yok?" diye sordu.

Bora ona kolunu uzatırken, "Çünkü bu gece burası bize özel." dedi.

Eva gülümserken, "Hımm evlenme teklifi etmene kimse şahit olmasın diye mi?" dediğinde Bora "Burada evlenme teklif edeceğimi kim söyledi?" dedi.

Eva onun sözleri ve yaramaz sırtışı karşısında bozguna uğrarken, "Nasıl yani o zaman niye buradayız." dedi etrafını göstererek. O sıra içeride olduklarını yeni fark ederken dışarıdan salaş bir lokanta gibi görünen yerin iç tasarımı onu büyülemişti. Etraftaki koruma sayrısı gözünden kaçmazken incelemeye devam etti.

Bora onun içeriyi yeterince incelemesine izin verirken Eva'nın gözleri her bir köşeyi taramıştı. Denize bakan tarafın tamamen cam olduğu restoranın, masaları krem eskitme tarzıyla sandalyeler kırmızıydı. Işıklandırması ise yanlarda asılı olan gaz lambalarının ve masalardaki mumlarla sağlanmıştı. Tamamen loş bir ortam oluşturulurken görüntü muhteşemdi.

Eva restoranın büyüyle bütün sorularını unutturken onları karşılayan şef garson, "Hoş geldiniz Bora Bey, istediğiniz masa hazır efendim." diyerek onlara yol gösterdi.

Bora adama cevap verirken Eva hâlâ etrafını incelemekteydi. Baktığı hiçbir masanın yanına gitmezlerken Eva etrafı cam kaplı bir iskeleye yöneldiklerini fark etti. Yerleri tahta etrafı fanus gibi camla kaplı iskeleden yürürlerken ileriden duyulan hafif çello sesi kulaklarına gelmişti. Az önce büyülenmişse Eva şu an neler hissedeceğini bilemiyordu. Mumlarla ışıklandırılmış dar yoldan geçtikten sonra yuvarlak bir alana çıktılar, ortada mum ve güllerle süslenmiş bir masa onun arkasında da çello çalan siyahlar içinde bir kadın vardı.

Bora onu masaya götürüp oturması için sandalyesini çektiğinde Eva otomatik pilota bağlanmış gibiydi. Şu an tam bir Cam fanusun içinde gibiydiler ama denizin ortasından her taraf harika görünüyordu. İleride şehrin ışıkları denizi parlatırken her rengin yansımalarının bulunduğu alan gökkuşağını andırıyordu. İskelenin çevresinde dört tanede tekne vardı. Her birinin içindeki takım elbiseli adamları gördüğünde Eva, Bora'ya dönerek, "Koruma olayını biraz abartmamış mısın?" dedi.

Bora onun baktığı adamlara bakarken, "Sadece küçük bir önlem." diyerek karşılık verdi.

Eva onun sözlerine gülerken, "İkimizin küçük kavramının farklı olduğu kesin ama ne yalan söyleyeyim." dedikten sonra hayran bakışlarını etrafta gezdirerek "Bu kadarını beklemiyordum." dedi.

"Evet, güzel bir yer ama bana değil Koray'a teşekkür et. Çünkü hazırlık tamamen ona ait."

Burayı Bora'nın bulup da hazırlamaması Eva'nın biraz olsun moralini bozarken yüzünü aynı tutmaya çalışarak şakayla, "O halde Koray'la evlensem daha iyi olacak." dedi.

Bora'nın gülen yüzü sertleşip kararırken, "Böyle bir şeyin şakası bile hoş değil Eva, sözlerine dikkat et." dedi.

Eva onun lafını ciddiye almasıyla afallarken nasıl toparlayacağını bilemeyerek, "Be - Ben şaka yapmıştım Bora, özür dilerim." dedi.

Yemeğe kadar idare etmesi için atıştırmalıklarla birlikte şampanyaları ikram edilirken Bora sessizliğini korudu. Eva rahatlamak için hemen şampanyasına uzanırken Bora teşekkür ederek garsonu göndermişti.

Eva şampanyasını yudumlarken garsonların onlara menü vermediklerine dikkat etti. Ne yiyecekleri önceden söylenmiş olmalıydı. Yemek seçimlerini de Koray'ın yapıp yapmadığını merak ediyordu. Bora, "Buranın ızgara kalkanyla fırında midyesinin iyi olduğunu duydum umarım seversin." dediğinde Eva aklından geçenlere cevap bulmuştu. Demek ki her şeyiyle Koray ilgilenmemiştii biraz da olsa Bora'nın katkısı da vardı.

Aslında tüm seçimler Bora'ya aitti ama Bora, Eva'nın bunu bilmesini istemiyordu.

"Deniz ürünlerinin her çeşidini severim, eminim güzeldir."

Bora, "Seksten sonra yemek konusunda da uyumlu olduğumuzu bilmek güzel." dediğinde Eva şampanyasından yeni bir yudum alıyordu. Onun sözleriyle şampanya boğazında kalırken Eva öksürmeye başladı. Hemen peçeteye uzanıp

ağzından taşan damlaları silerken Bora yanına gelmiş bardağa su koyarak ona vermeye çalışıyordu.

"İyi misin?" Derken gerçekten endişeli görünen Bora'ya bakan Eva "İyiyim ama böyle şeyleri ulu orta söylemesen Bora." dedi.

"Burada bizden başka kimse yok." Diyen Bora'ya Eva kaşlarıyla çello çalan kadını gösterdiğinde, "O kulaklık takıyor, kendi âlemine dalmış durumda." dedi. Bu sözleri duyan Eva rahatlamıştı.

Eva'nın iyi olduğunu gördükten sonra yerine geçen Bora, "İlk tanıştığımızda bu kadar utangaç değildin." dedi.

Yemekleri geldiğinden cevap vermekten kurtulan Eva o sıralar sana âşık değildim diye düşündü. Eva utanmayı bırakalı yıllar olmuştu ama Bora ile tanıştığundan beri eski lise yıllarındaki Eva'ya geri dönmüştü. Bora haklıydı normalde Eva bu kadar utanan ve lafını esirgeyen biri değildi. Fakat Bora'nın yanında konuşurken Eva on kere düşünmek zorunda kalıyordu. Hem ağzından çıkacak her sözün ona aşkını itiraf edeceği korkusundan hem de Bora'yı kızdırmaktan korktuğundan düşüncelerini süzgeçten geçirerek dışarı yansıtıyordu.

Yemekler servis edilip de garsonlar uzaklaşırken Eva balığın kokusunun güzelliğine dayanamayarak hemen bir parça kesip ağzına atmıştı. Hafifi baharatının tadı ağzında dağılırken asıl kalkanın o kendine has tadı etkisini kaybetmemişti. "Hımm bu tat muhteşem." derken gözlerini açıp Bora'ya baktı.

Bora elinde çatal ve bıçağı hava da kalmış onu izliyordu. Eva'nın gözleriyle buluşunca kendine gelip yemeğine dönerken, "Demek söyledikleri kadar varmış." dedi.

Yemek servisinden sonra çellonun yavaşlayan ritmi de onlara sakın bir yemek yeme fırsatı sunmuştu. Bir süre sessizliğin hâkim olduğu masa Eva'nın, "Düşündüm de yakında evlenecek olmamıza rağmen ben senin en sevdiğin rengi bile bilmiyorum." demesiyle sessizliğini kaybetti.

Eva ilgiyle Bora'nın vereceği cevabı beklerken, Bora bir süre Eva'ya ciddi olup olmadığını anlamak istercesine bakmış daha sonra gülmeye başlamıştı. Eva onun neye güldüğünü merak ederken Bora, "Yapma Eva, birbirimizin en sevdiği rengi bilsek ne önemi var ki?" kafasını iki yana sallarken "İstersen bir de ikimiz için şarkı seçelim âşık çiftler gibi." dedi alay edercesine.

Onun bu tavrı Eva'nın gözlerinin sulanmasına sebep olurken Bora'nın bunu fark etmemesi için kafasını eğip yemeğine odaklandı. Kendi kendine nereden çıktı şimdi bu ağlama diye kızarken ilk başta harika gelen balığın tadı şimdi midesini bulandırmıştı.

Bora onun sessizliğe gömülüp yemeğine odaklanmasından kızdığını anlarken onu nasıl konuşturacağını bilemedi. Onun saçma sapan fikirlere girmemesi için öyle söylemişti ama bu kadar kızacağını da tahmin etmemişti. Eva bir anda sessizleşmiş resmen içine kapanmıştı.

Şampanyasından bir yudum aldıktan sonra boğazını temizleyip, "Mavi." dedi.

Eva onun fısıltı halinde söylediği kelimeyle kafasını kaldırırken, "Anlamadım." dedi. Bora onun kızaran gözleriyle karşılaşmaya hazır değildi. Tepkisinden dolayı bir kez daha pişman olurken, "En sevdiğim renk mavi." dedi.

Eva sanki bir önemi yokmuş gibi omuz silktiğinde bu sefer sinirlenen Bora olmuştu. Eva zorla balığını çatallamaya geri dönerken normalde çok sevdiği balığın şimdi ona tiksindirici gelmesini anlamıyordu. Hele ki kenarda duran midyeleri gördükçe midesi ağzına geliyordu. Midesini yatıştırmak için şampanyasından bir yudum alırken ikinci bardağını da bitirmek üzereydi.

Bora onun karşısında umursamaz tavırlarına daha fazla katlanamazken yemeği bırakıp ayağa kalktı. Eva'nın yanına iki adımda ulaşırken elini uzatıp, "Hanımefendi bu dansı bana lütfeder misiniz?" dedi.

Zaten yemek yeme isteğinin olmadığını anlayan Eva için bu bir fırsatken, Bora'nın bu tavrı hafif gülümsemesine sebep olmuş, elini tutarak ayağa kalkmıştı. Onların dans etmeye başlamasıyla çellonun müziği artarken Bora dansa da kontrolü eline almış Eva'yı istediği gibi yönlendirmeye başlamıştı.

Çift masanın etrafında dönerek dans ederken Eva içkinin verdiği hafif sarhoşlukla, "Merak ediyorum da..." dedi. İçkinin etkisi Eva'nın süzgecinde çatlaklara neden olurken sözlerini, "Beni bir gün sevebilecek misin?" diye tamamladı.

Onun bu ani sorusu Bora'nın kafasının hızla ona dönmesine sebep olurken Bora onun gözlerine bakıp, "Ben kimseyi sevmem Eva!" dedikten sonra bir süre susup "Sen de beni sevmiyorsun." dedi.

Eva onun gözlerine bakarken Bora'nın gözlerindeki kararlılığı gördü. Sende beni sevmiyorsun derken dediklerine gerçekten inanıyor gibiydi. Eva az kalsın itiraz edecekti ama onun gözlerindeki bakış bunu yapmasını engelledi.

"Evet, sevmiyorum." Derken gözünün içine bakmış gerçek duygularını saklayabildiğini ummuştu. Çünkü Bora ona öyle bir bakıyordu ki ağzından çıkacak sevmiyorum kelimesi onun için önemli gibiydi.

Eva'nın ağzından çıkan sevmiyorum kelimesi Bora'nın içini rahatlatması gerekirken tam tersi olmuş Bora'nın kalbinin sızlamasına neden olmuştu. Bu ani duygu karşısında sinirlenen Bora'nın çenesi kasılırken kafasını kaldırarak, "Güzel olması gereken de bu." dedi. Eva'nın gözlerinden kaçan gözler içindeki hayal kırıklığını saklayamamaktan korkmuştu.

Aralarında geçen bu kısa ve sinir konuşmanın haricinde Eva'nın konuşmaya hali kalmazken dans etmeyi bırakıp, "Artık eve gidelim mi?" dedi.

Bora onu başıyla onaylarken masadan onun çantası ile kendi telefonunu almıştı. Çantayı Eva'ya uzatırken diğer elini tutarak çıkışa yöneldi. Eva çıkarken buraya ne amaçla geldiklerini hatırladığında evlilik teklifinin gerçekleşmediği de aklına düştü. Az önceki konuşmadan sonra Bora vazgeçmiş olmalıydı. Gelirken yavaşça geçtikleri girişten hızla geçip çıkışa vardıklarında araba kapıda hazırды.

Eva valenin açtığı kapıdan arabaya bindiğinde Bora da vakit kaybetmeden sürücü koltuğuna geçip otoparktan çıktı. Şehir içine girene kadar hızını arttırırken arada Eva'ya bakıyordu ama Eva sadece dalgın gözlerle yolu izliyordu. Hiç beklediği gibi ilerlemeyen geceyi nasıl düzelteceğini bilemeyen Bora arabayı kendi evine sürdü.

Eva yol boyunca o kadar dalgındı ki Bora'nın evine geldiklerini araba durunca anlamıştı. Bora'ya dönerken, "Babamın söylediklerini unuttun galiba." dedi.

Bora, "Unutmadım." derken kapısını açmış arabadan inmişti. Eva da onu takip ederek arabadan inerken, "Bora onu kızdırmak istemiyorum eve gitsem iyi olacak." dedi.

Eva'nın elinden tutup çeken Bora, "Merak etme babanla konuştum bir sorun olmayacak." diyerek anahtarla kapıyı açıp içeri girerek peşinden da Eva'yı sürükledi.

Alkolün ve Bora'nın çekiştirmesiyle tökezleyen Eva düşecek gibi olurken sinirle elini Bora'dan kurtararak, "Düşeceğim şimdi Bora çekip durmasana." dedi. Merdivenin önünde Bora'yı durdurduğunda Bora aniden ona dönerek yüzünü avuçlayıp dudaklarını öpmeye başlamıştı.

Bora onun daha fazla böyle kırgın durmasına dayanamazken nasıl düzelteceğini bilmediği hatasını bu şekilde gideriyordu. Aralarındaki o konuşma hiç

yaşanmaması gereken bir gerginliğe neden olmuş bütün geceyi berbat etmişti. Eva, Bora'ya yavaşça karşılık vermeye başladığında Bora tek hamleyle onu kucaklayıp merdivenleri çıkmaya başladı.

Eva'nın kırgın olan kalbi şu an Bora ile birlikte olmak istemiyordu ama elinden de bir şey gelmiyordu. Bora'ya şiddetle karşı koymak istese de aynı oranda onu istiyordu. Odaya geldiklerinde Bora onu yere indirip elbisesinin fermuarını açarken o da Bora'nın gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Eva'nın üstündeki tek parça hemen yere düşerken sadece kırmızı külot giyen Eva neredeyse çıplaktı. Bora onun çıplak göğüslerine boğazından çıkan vahşi bir sesle saldırırken aynı zamanda belinden kavrayıp onu kucaklamıştı.

Bora'nın göğsünü sırmamasıyla hafif çılgılık atan Eva bacaklarını beline dolayarak Bora'nın onuyatağa taşımasına izin verdi. Sırtında serin saten çarşafı hissettiğinde Borageri çekilip soyunurken Eva'nın vücudundan gözlerini ayırmıyordu. Bora'nın çıplak vücudu Eva'nın üstünü örttüğünde Eva gözlerini kapattı. Her defasında bu kadar heyecanlanması zevk alması normal miydi bilmiyordu ama bundan gayet memnundu. Bora yavaşça onun içine yerleşirken Eva kesik kesik nefes alıyor çığlık atma isteğini dudaklarını ısırarak bastırıyordu. Bora Eva'nın dudaklarını ısırırken hareketlerini de hızlandırmıştı. Eva artık patlama noktasına gelirken inlemeleri artmış Bora'ya beklediği işareti vermişti. Eva doruğulaşmak üzereyken birden hareketsizleşen Bora kulağına, "Benimle evlenirmisin?" diye fısıldadığında Eva'nın ağzından sadece bir "Hah!" çıkmıştı. Olayın şaşkınlığıyla gözleri açılırken Bora'nın şimdi şu halde evlilik teklif etmesine ağlasa mı gülse mi bilemedi. Ne cevap vereceğini seçemezken Bora ilgiyle onu inceliyordu.

SÖZDE NİŞANLI - KAZA

Parmağının tamamını kaplayan kocaman yakut etrafı küçük pırlantalarla süslü yüzüğe bakarken, "Sana inanamıyorum Bora!" diye çığlık attı Eva.

Bora, Eva'nın çığlığıyla uykusunda sıçrarken hemen doğrulup Eva'nın neye çığlık attığını anlamak için etrafına bakındı. Tehlikeli bir şey görmezken Eva'ya dönüp, "Ne oldu?" diye sordu.

Eva elini ona doğru sallayıp parmağındaki kocaman yüzüğü gösterirken, "Bu oldu Bora, sana inanamıyorum ya bu nasıl bir evlenme teklifiydi öyle." dedi.

Bora onun neyden bahsettiğini anladığında oflayarak başını yastığına geri koyarken, "Senin çılgık çılgığa evet dediğin bir teklifti." dedi.

Eva onun bu umursamazlığından nefret ederken aklına gece geldiğinde, "Of inanamıyorum ya!" diye ikinci bir çılgık attı. Eva'nın hayatında görüp göreceği ilk ve tek evlilik teklifi resmen skandal boyutlarındaydı. Bora seks boyunca Eva evet demedikçe onun rahatlamasına izin vermemişti. Eva onunla inatlaşıp hayır dedikçe Bora duruyor en baştan tekrar başlıyordu. Eva sonun da ağlama noktasına gelip çılgık çılgığa evet derken Bora ikisinin de rahatlamasına izin vermişti. Eva o yorgunlukla uykuya daldığında sabah gözünü parmağındaki yakut yüzükle açtı.

Bora, "Bir rahat vermedin." diyerek yataktan kalkarken Eva kendi kendine "Resmen rezillik. Bir de herkesin içinde konuştuk evlilik teklifi etmezsen evlenmem diye. Şimdi sorduklarında ben ne cevap vereceğim hıh en önemlisi ilerde çocuklarım *anne babam sana nasıl evlenme teklifi etti* diye sorduklarında ne diyeceğim?" dedi.

Bora banyoya giden yolun yarısında onun çocuklarına ne diyeceğim lafını duyar duymaz olduğu yerde durdu. Bir süre gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştıktan sonra sesini normal tutmaya çalışarak Eva'ya dönüp, "Çocuğumuz olmayacağı için cevap bulmana da gerek kalmayacak." dedi.

Bora'nın çıplak vücudu Eva'nın aklını bir süre dağıtsa da onun ağzından çıkanları geçte olsa algılamış mavilikleri lacivertlerle buluşurken, "Sen neyden bahsediyorsun tabii ki çocuğumuz olacak." dedi.

Az olan sabrını da kaybeden Bora, "Eva saçma sapan konuşmalarından bıktım artık. Normal bir evlilik yapıyormuşuz gibi çocuktan bahsediyorsun. Çocuk karşılıklı âşık olan bir çiftin isteyeceği bir şey bizim gibi..." diyerek eli ikisi arasında gidip geldikten sonra "Birbirini sevmeyen bir çift için değil. Daha akşam beni sevmediğini söylerken sabahı nasıl benden çocuk istediğini söyleyebiliyorsun." dedi.

Eva sessizce onun gözlerine bakarken Bora daha fazla onunla göz göze gelmeye dayanamayarak arkasını dönüp banyoya girdi. Eva önce onun hiddetle söylediklerini düşünürken aklı Bora girdikten kısa süre sonra buzlanan cama

takıldı. Demek ki istenildiği zaman içeriden dışarı gizlenebiliyordu. Çok çabuk dağılan aklını tekrar toplarken Bora'nın çocuk âşık çiftler için dediği cümlede takıldı. Net bir şekilde çocuk istemediğini söyleyip onu asla sevmeyeceğini de dile getirirken nasılda sinirliydi. Eva boğazında oturan yumruyu rahatlatmak için yutkunurken yataktan doğrulup çıktı. Sinirli adımlarla banyoya gidip kapıyı açarken, "Sen ciddi miydin?" diye sordu. Gözleri dolmuş ağlamak üzereydi ama yine bir umut Bora'nın söylediklerini geri almasını istiyordu.

Bora elini cam duvara dayamış soğuk duşun altında sakinleşmeye çalışırken Eva'nın gelmesiyle sinirlenip, "Çık dışarı Eva!" diye bağırınca Eva korkudan geriye doğru sıçramış, bir iki saniye daha onun gözünün içine baktıktan sonra kapıyı çarparak kapatıp dışarı çıkmıştı.

Bir eli belinde bir eliyle önüne gelen saçları geri atarken Eva oda da ileri geri yürüyerek ne yapacağını düşünüyordu. Bu sinirle daha fazla onun yanında duramayacağını anladığında elbisesini bir çırpıda üzerine geçirip çantasını aldıktan sonra akşam Bora'nın yatağın yanında çıkardığı pantolonundan arabanın anahtarını da alarak kendini dışarı attı.

Çıplak ayaklarına değen soğuk zemin bedenini ürpertirken Eva kendi kendine ağlamayacağım diye sayıklıyordu. Her seferinde kriz geçirmekten, ağlamaktan bıkmıştı. Bu kadar zayıf olmak istemiyordu. Ayakta durmak, güçlü olmak istiyordu. Eva arabaya binerken biran gözü yukarı kayınca Bora'yı belinde havluyla onu izlerken gördü. Peşinden gelmeyeceğini bilse de onu görmek daha hızlı hareket etmesine sebep olmuş arabaya binerek hemen yola çıkmıştı.

Bora odanın kapısının kapandığını duyduğunda duşunu yarım bırakıp havluya sarınarak çıkmıştı. Eva'nın oda da olmadığını fark edince hemen camdan dışarı bakmış arabaya binmek üzere olduğunu görmüştü. Eva uzaklaşırken Bora telefonunu alarak korumaları aradı. Kendi arabasındakinin Eva olduğunu malikâneye sağ salim ulaştığından emin olunca onu aramalarını söyleyerek kapattı telefonu.

Eva, Bora'nın evinden çıktıktan birkaç dakika sonra arkasındaki arabayı fark etmişti.

Takip ettirmesen şaşardım zaten derken hızını arttırarak ilerlemeye devam etti. Bora'nın kelimeleri kulağında çınlamaya devam ederken onun lanet sesini susturabilmek için müzik açtı. Lana Del Ray 'in Blue Jeans şarkısı arabanın içini doldururken Eva kendini ona eşlik etmeye zorladı.

Şehrin ana yolundan ayrılan malikânenin yoluna saparken arkasındaki korumaları kontrol ettiğinde onları göremedi. Onun yerine iki tane aynı renk başka marka büyük jiplerin arkasından geldiğini gördü. Kocaman tekerleri korkutucu görüntüleriyle Eva'ya git gide yaklaşıyorlardı. Biraz şüphelensede telaş yapmadan ilerlemeye devam etti. Sürekli arkasını kontrol ederken bir süre sonra iki araç yan yana ilerlemeye başladığında Bora'ya haber vermesi gerektiğini anladı. Eva aceleyle çantasından telefonunu çıkarırken '*Pabucumun Mafyasını*' bulmak için uğraştığında kendine küfürleri sıralıyordu. Ne vardı sanki Bora diye kaydetsen şimdiye aramıştın derken bir yandan yolu takip ederek sabit hızda ilerlemeye devam ediyordu. Sonunda Bora'yı bulduğunda arama tuşuna bastıktan sonra telefonu arabaya yönlendirdi. Şarkı kesilip Bora'nın, "Efendim Eva." diyen sesi arabayı doldurduğunda Eva hiç vakit kaybetmeden, "Bora takip ediliyorum." dedi.

"Biliyorum benim adamlarım."

"Hayır, onlar değil. İlk baştakiler onlardı ama bunlar iki araç, plaka farklı ve tek şeritli yolda yan yana ilerliyorlar."

Bora, Eva'ya "Bekle!" diyerek onu beklemeye aldığı anda Eva çok uzaktan gözüne aynı arabaların karşısından da geldiğini gördüğünü sandı ama bu ona imkânsız geldi. Biraz düşününce uzun süredir karşısından araba gelmediğini fark etti.

Bora'nın sesi tekrar gelirken, "Eva dinle beni." dediğinde Eva onun sözünü keserek "Bora karşımdan da iki araç geliyor yol kapanmış durumda." dedi.

Bora küfür ederken, "Güzelim sakın ol. Şimdi ben yola çıkıyorum az sonra yanındayım. Sen kenara çek tamam mı? Arabayı kilitle ve ne yaparlarsa yapsınlar dışarı çıkma. Ben gelene kadar bekle ve hatta kal." dedi.

Eva, "Tamam." derken hızını düşürerek yavaşlamaya başladı. Sağındaki dağın eteğine park edecekti ki arkasındaki araç hızla Eva'ya çarpınca Eva çığlık atarak ayağını gaza bastı. Bora, "Eva ne oldu?" diye bağırırken Eva "Durmama izin vermiyorlar Bora." diye bağırdı.

Kıvrımlı virajlardan gördüğü kadarıyla karşısından gelen araçlar hızla yaklaşmaktaydı. Eva titreyen elleriyle sıkıca direksiyonu kavrakken, "Karşımdakilerde yaklaştı." dedi.

Bora çaresizce ne yapacağını düşünürken çoktan aracına binmiş Eva'ya doğru yol alıyordu. "Eva bir şekilde durman gerekiyor." dediğinde Eva bağırarak "Yavaşlamama bile izin vermiyorlar ne yapayım ha. Ya durduğunda beni uçuruma iterlerse?" dedi.

Bir tarafı uçurum diğerk tarafı dağ olan yol Eva'nın şu anki durumu için oldukça tehlikeliydi. Hiçbir kaçış alanı yokken Eva çaresizdi. Onların istediğı hızda yüz kırk kilometrede ilerlerken, "Allahım yardım et." diye yalvardı.

Eva virajsız bir düzlüğe çıktığında karşısından yan yana gelen arabaları gördü. Artık dakikaları yoktu. "Bora ben." derken ağlamaya başlamış son sözlerinde onu sevdiğini haykırmak istiyordu. Bora onun sözünü keserken "Geliyorum Eva lütfen sakın ol." dediğinde Eva "Artık çok geç." demişti.

Eva arkasındaki arabaların yavaşladığını görünce hemen vitesi düşürerek hızını azalttı. Çarpışmaya saniyeler kala direksiyonu sağa kırıp dağın eteğindeki eğimden yararlanarak araba yan gitmeye başladığında bir çıkar yol bulduğunu düşündü. Ama önünden gelen jip yanından geçerken burnunu arabanın arka tamponuna sürtmesiyle araba bir anda takla açmaya başlamıştı.

Eva çığlık atarken araba da yankılanan Bora'nın "Eva!" diye bağırışı arabanın takla açması sonucu fırlayan telefonda hattın kesilmesiyle yarım kaldı. Her şey anlık gelişirken Eva'nın düzlükte oluşu onun yararınaydı. Aynı çarpışma virajda gerçekleşseydi Eva şu anda uçurumdan yuvarlanmıştı. Araç ilk havalandıktan sonra tavanını yere vurmasıyla cam olan kapılar çatlarırken kırılmamıştı ancak ikinci kez dönüp tekrar tavana üstü yere düştüğünde tüm camlar patlamıştı. Eva çığlık çığlığa bağırırken şişen hava yastığı sayesinde korunmuş etrafında uçan camların yüzüne gelmesi de engellenmişti. Araba üç takla attıktan sonra uçurumun kenarında sürüklenerek dururken Eva hâlâ çığlık atıyor sınıksı kavradığı direksiyonu bırakmıyordu.

Kendine gelmesi yaklaşan ayak seslerini duymasıyla gerçekleşti. Eva hâlâ hayatta olduğunu fark ederken soluna baktığında asfalt sağına baktığında ise aşağıda sıra sıra dizilmiş ağaçları gördü. Takla esnasında arabanın yönü değişmiş olmalı ki Eva ters yöne bakıyordu. Kemer sayesinde hâlâ koltuğa bağlı kalırken kafasını hava yastığına yaslayarak derin bir nefes aldı.

Ayak sesleri yanına geldiğinde ağlamaktan akan burnunu çekmekle meşguldü. Eva ters bir şekilde durmaya devam ederken elleriyle tavandan destek aldı. Yanında duran kişi çömelirken Eva'nın tek görebildiğı adamın siyah parlak İtalyan ayakkabıları ve dizine koyduğu elindeki değişik şekilli marka saatiydi.

Adam kıkırdayarak, "Sen ne şanslı bir kızsın böyle." dediğinde Eva sessizliğini korudu. Adamın diğerk elindeki silahı gördüğünde gözleri büyürken kalbi hızlanmıştı. Adam, "Sevdim seni küçük, çocuğu nasıl kendine bağladığın belli."

derken devam edecekti ki arkasındaki adamlardan biri "Efendim Bora Balkan varmak üzere." dediğinde lafı yarım kaldı.

Eva, Bora'nın ismini duyar duymaz rahatlarırken adam, "Kes sesini!" diye adamına bağırdıktan sonra Eva'ya "Demek ki bugün fazla sohbet edemeyeceğiz. Başka zaman bir çay içmeye gelirim. Bora'ya ve Tamer'e selamımı ilet. Bu seferlik şans eseri kurtulduğunu bilsinler." diyerek kalkıp uzaklaştı. Eva o giderken karşı taraftan gelen Bora'nın diğer arabasını gördüğünde tekrar ağlamaya başladı. Adamın elinde silah vardı ve Bora'yı vurmasından korkuyordu.

Diğer arabaların kapıları kapatılıp uzaklaşmaya başladığı anda Bora'nın arabası ani frenle yanında durmuş silah sesleri her taraftan gelmeye başlamıştı. Eva çığlık atarken Bora'ya gitmesi için yalvarıyordu. Eva çığlıklarından başka bir ses duymazken silah seslerinin kesildiğini de fark etmedi. Bora koluna dokunup, "Güzelim buradayım." dediğinde anca susabilmişti.

"Bora buradasın. İyisin. Adamın silahı vardı. Neden geldin. Lanet olsun az kalsın ölüyordum. Çok kötüydü. Araba takla attı. Camlar patladı. Bora çok kötüydü." Eva olayın şokuyla yaşadıklarını bir çırpıda dile getirirken Bora o sıra parçalanmış camdan kafasını sokmuş Eva'yı öperek susturmuştu. Eva onun dudaklarıyla susarken gözlerindeki yaşlara yenileri eklenmişti.

Bora geri çekildiğinde Eva ona bakabildi. Üstü çıplak saçları nemli halde görünce kıkırdarak "Bana diyene bak ıslak saçlarla dışarı çıkmışsın." dedi. Şu an bu durumda düşünceleri saçmaydı ama yaptığı kazayı düşünürse kendini kaybetmekten korkuyordu.

Bora ona şaşkınca bakarken, "Eva saçlarıma fön çekip de mi gelseydin." dedi. Eva'nın boş bakışlarından onun şok geçirdiğini anladı.

"Her neyse şimdi sakın ol ben kemerini çıkaracağım sende el ve ayaklarınla yerden destek al ki düşme tamam mı?"

Eva kafasını sallarken, "Şey Bora..." dediğinde Bora "Yine ne var Eva?" dedi.

Suratı asılan Eva utanarak, "Altıma yaptım galiba." dediğinde Bora bıkkınca "Şu durumda bile şaka yapabilmen çok güzel." dedi.

"Şaka değil Bora gerçekten bacaklarımda bir ıslaklık hissediyorum."

Eva bunu dedikten sonra Bora'nın üstüne bir damla düştüğünde Bora kafasını eğerek oraya baktı. Göğsünden süzülen kanı gördüğünde hemen kemere atılarak, "Tamam sakın ol hadi seni şuaradan çıkaralım." dedi. Ama düşen kanı

Eva da gömüştü. "Kan... Bora... Kan ama ben yaralanmadım." Eva'nın korkuyla söylediği sözler Bora'nın ondan umudunu kesmesine sebep oldu.

Bora, Eva'dan destek alamayacağını anladığında bir kolunu onun beline dolayıp yükselirken diğeriyle de kemeri çıkardı. Eva onun üstüne düştüğünde hafif sarsılrsa da iyiydi. Bora sürünerek geri çıkarken Eva da aynı şekilde onu takip etmişti. Dışarı çıkar çıkmaz çok halsiz hisseden Eva ayağa kalkmadan asfaltın üstüne geri uzandı. Bora onu telaşla kucaklarken arabaya taşıyıp yolcu koltuğuna oturtmuştu.

Sürücü koltuğuna geçip hastaneye yol alırken arkasından gelen arabayı gördü. Telefonundan Koray'ı aradığında Koray, "İyi misiniz?" diye sordu.

"Bilmiyorum Eva'nın kanaması var. Onu hastaneye götürüyorum kendinden geçmiş durumda. Sen o araçla ilgilen ve Tamer Bey'in bu durumdan haberi olmasını engelle."

"Tamam, dostum beni haberdar et."

Telefonu kapatır kapatmaz Eva'nın saçlarını okşayıp, "Eva!" derken ondan bir ses gelmeyince arabayı hızlandırdı. Hastanenin acilinde durduğunda hemen sedye isteyerek yolcu koltuğundaki Eva'yı kucaklamıştı. İkisinin de ayakları çıplak pejmürde halleri hastanedekilerin dikkatini çekerken hızla sedyeye Bora'yı karşıladılar. Hemşirelerden biri neler olduğunu sorduğunda Bora kaza yaptığını ancak yaralanmadığını kanaması olduğunu söyledi. Hemşire tamam diyerek Eva'yı içeri alırken Bora'nın girmesini engellemişlerdi.

Bora yerinde duramazken Eva'yı aldıkları odanın dışında ileri yürüyordu. Bütün bunlar onun yüzünden olmuştu. Niye dönmüştü buraya. Peşindeki laneti bile bile nasıl kabul etmişti bu saçma evliliği. Ona bir şey olmasını istemiyordu. Sevmiyordu, âşık değildi ama istemiyordu işte onun kılına zarar gelmemeliydi.

Bir kadın doktor çıkıp ona yöneldiğinde, "Kırmızı elbiseli hastanın yakını siz misiniz?" dedi.

Bora, "Nişanlıyım." derken doktor onun çıplak ayaklarını üstsüz halini süzdükten sonra "Kaza geçirmişsiniz sanırım." dedi.

Bora, "Bunları geçin Doktor, Eva'nın neyi var onu söyleyin." dediğinde "Merak etmeyin durumu iyi, düşükten dolayı fazla kan kaybetmiş kan veriliyor." dedi doktor.

Bora, "Düşükten dolayı." diyerek hayretle onu tekrar ettiğinde kadın şaşırarak "Bilmiyor muydunuz?" dedi.

Bora arkasındaki duvardan destek alırken böyle bir şeyin nasıl olduğunu düşünmeye çalıştı. Bu imkânsızdı. Eva'yla zaten topu topu ne kadar birlikte olmuşlardı ki her seferinde de korunduğunu hatırlıyordu. İlk gün aklına düştüğünde o gün korunmadığını hatırladı.

Dalgın halde Eva'nın bilgilerini doktora verdi. Doktor bazı testler yapacaklarını söyleyerek yanından ayrıldı. Bora'nın gözleri boşluğa takılmış, ne hissedeceğini bilemiyordu. Doktor tekrar yanına gelip, "Eva Hanım uyanana kadar sizinle konuşmamız gereken konular var." dediğinde kendine gelen Bora doğrularak "Ne konuda?" diye sordu.

Kadın ilerlerken, "Odamda konuşalım." diyerek Bora'ya yolu gösterdi. Bora böyle bir hatayı nasılyaptığını düşünürken Eva'nın iyi olmasını diliyordu.

SÖZDE NİŞANLI - SIR

Bora doktorun odasından çıkarken kendini yaradan tarafından lanetlenmiş hissediyordu. Hiçbir zaman mutlu olamayacağına inanmışken, Eva ile nasıl evlenecekti. Eva'yı aldıkları odaya giderken Eva'nın bir daha çocuk lafını açmamasını umdu. Çocuğunu kaybettiğini bile bile ona yalan söylemek zor olacaktı.

Kapıyı açıp odaya girdiğinde Eva uyanıktı. Bora'yı görünce gülümsemeye çalışırken "O kazadan hayatta kalıp stres sonucu adet kanamasından hastaneye kaldırılmak sadece bana özel olsa gerek." dedi.

Bora eğilip onun alnından öperken, "Neyse ki hâlâ hayattasın." dedi

Eva'nın yüzü asılırken "Bana o adamın kim olduğunu söylemeyeceksin değil mi?" dedi.

"Eva, bunu bilmen gerekmiyor ve artık koruma konusunda itiraz edemeyeceğini bilmen yetiyor."

"Bora o adam çok ciddiydi. Babama ve sana zarar vermesinden korkuyorum."

"Eva sen bizi değil kendini düşün. Eğer hazırsan hastaneden çıkabilirmişiz." Diyerek konuyu kapatmaya çalışan Bora, Eva'nın bugün yaşananları kolayca unutmayacağını biliyordu.

Eva konuşmak istese de üstelemeden onu dinleyerek kalktı yataktan. Eve gidince konuyu tekrar açacaktı. Şimdi kendisinin de konuşmaya hali yoktu. Kendini çok bitkin ve mutsuz hissediyordu. İçinde bir boşluk vardı ama ne olduğunu bulamıyordu. Yaşadıklarından sonra gayet normal diye düşünürken bu boşluğun yaşananlarla pek alakalı olmadığını hissediyordu.

Bora'nın evine geldiklerinde Bora onu direk yatak odasına çıkarmıştı. Eva'yı yatağa bırakırken, "Sen uzan. Ben sana yiyecek bir şey hazırlayayım." dedi.

Eva onun kolunu tutarak durdururken, "Bora bir şey var." dedi üzgün çıkan sesiyle. Bora endişeyle önünde çömelirken Eva, "Bir boşluk var içimde kötü hissediyorum ama ne bulamıyorum." dedi.

Bora kafasını çevirip dişlerini sıkarken ne cevap vereceğini bilemiyordu. Doğrulup Eva'nın uzanmasını sağlarken saçlarını okşayıp, "Zor bir sabahtı Eva, böyle hissetmen normal. Şimdi dinlenmeye çalış birazdan geliyorum." dedi.

Eva onu dinleyerek uzanırken bu sabahla hissettiklerinin alakası yoktu. Regl sendromu olduğunu düşünerek gözlerini kapatırken içindeki huzursuzluk ona rahat vermiyordu. Sonunda biraz içi geçmişti ama huzursuz bir uykuya gözlerini kapatmıştı.

Kapı çaldığında Bora yukarıdan iniyordu. Eva'ya yiyecek hazırlamış götürmüştü ama onun uyuduğunu görünce tepsiyi başucundaki komedine bırakmış duş alıp çıkmıştı. Israrla çalan kapıya giderken, "Çatlama Koray." diye bağırdı.

Kapıyı açmasıyla Koray içeri girerken, "Prenses nerede? Nasıl?" diyerek salona bakınmış Eva'yı göremeyince Bora'ya dönerek, "Eva nerede dostum?" diye sordu.

Bora kafasını iki yana sallayıp kapıyı kapatırken, "Uyuyor." dedi.

"Nasıl iyi mi? Neresinden yaralanmış?" Diyerek sorularını sıralayan Koray, Bora'yı takip ederek mutfağa girmişti.

Bora köşedeki L koltuğa otururken, "Yaralanmadı durumu iyi." dediğinde Koray yanına geçerken, "E kanaması var dedin. Yaralanmadıysa nasıl kanaması olur dostum." dedi.

Bora, "Kadınsal şeyler işte Koray." dedikten sonra "Hın" diyen Koray'a konuyu değiştirmek için "Arabayı ne yaptın ortadan kaldırdın mı?" diye sordu.

"Kaldırdım kaldırdım da senin bu kayınbaba beni hiç boş bırakmadı. Sürekli arayıp sizi sordu. Bende yalan üstüne yalan şimdi kahvaltılar şimdi sinemaya gidiyorlar diyerek geçiştirdim adamı haberin olsun."

Bora, Tamer Bey'in onu sorguya çekmeyeceğini umuyordu Eva'yı yalan söyleyerek geçiştirmişti ama babasının hiçbir şeyi kaçırmayan gözlerinden yalan söyleyerek nasıl kurtulurdu bilemiyordu. Kazadan haberinin olmaması gibi düşükten de olmamalıydı. Eğer ki düşüğü duyarsa Bora'nın ölüm fermanı imzalanmış olurdu.

Koray'a teşekkür ettikten sonra konuyu kazaya getirdi Bora. Neler yapabileceklerini ayrıntısıyla konuşurken karşı saldırıya geçmeye karar verdiler. Onun nereden olduğunu belki bilmiyorlardı ama hangi şirketlere sahip olduğunu biliyorlardı. Bir yerden vurmaya başlamanın zamanı gelmişti. Konuşurken Bora'nın gözüne bir hareket takılınca eliyle işaret ederek Koray'ı susturdu. "Buraya gel Eva." derken sesi ne sert ne yumuşaktı.

Eva utana sıkıla kapıdan girerken Bora ıslak saçlarından yeni duştan çıktığını anlamıştı. Ona yeni kıyafet aldığı halde kendi kıyafetlerini giydiğini görmek hoşuna gitmişti. Uzun gelen kollarını ve paçalarını kıvrımış palyaçoğa benzemişti ama yakışmıştı. Eva yaklaştığında onu çekerek kucağına aldı. Islak saçlarından gelen kokuyu koklama isteğine karşı koyamazken Koray'ın onu izlediğini fark ederek geri çekti kendini.

Koray, Eva'nın hiç tereddütsüz Bora'nın kucasına kıvrılışını Bora'nın onu sarıp kokusunu içine çekmesini izlerken dışından tepki vermese de içinden sırtıyordu. Sonunda bizim buzdolabının buzları erimiş diye düşünürken, Bora ile göz göze gelince Bora ne düşündüğünü anlamış olacak ki Eva'yı koklamayı bırakarak geri çekildi. Bu da Koray'ın gözünden kaçmazken içinden sen istediğin kadar itiraz et kardeşim ateş bacayı sarmış dedi.

Eva'ya takılarak, "Rallicilikten sonra casusluğa mı merak sardın prenses." dediğinde Eva, Bora'nın omzuna koyduğu kafasını kaldırıp ona bakarken "Bora hemen fark etmeseydi belki olabilirdi Koray ama benden casus olmazmış çabuk yakalandım." dedi.

"O senin hatan değil güzelim bizimkinin algıları fazla açık." Dedikten sonra ayağa kalkıp, "Neyse ben gidiyorum, sizde artık eve geçseniz iyi olur. Tamer Bey sabahdan beri bana köpürüyor." diyerek gitti.

Eva tekrar Bora'nın omzuna yaslanırken, "Ne konuşuyordunuz da ben gelince sustunuz." dedi.

"Bilmen gerekseydi susmazdık Eva." Diyen Bora, Eva'nın saçlarına dokunduktan sonra "Yine saçlarını kurutmamışsın." diyerek ayağa kalkarken onu da kaldırdı.

Eva, Bora'nın ani hareketiyle kollarını onun boynuna dolarken kafasını kaldırıp, "Sende kurutmuyorsun beni suçlayamazsın." dedi. Bora'nın saçlarının da nemli olduğunu görebiliyordu.

Bora onun gözlerine bakarken, "O zaman saçlarımızı kurutup çıkalım." diyerek üst kata giden merdivenleri çıkmaya başladı.

Bora bir çocukla ilgilenir gibi Eva'yı banyoya götürüp aynanın önüne bırakırken saç kurutma makinesini çıkartarak onun saçlarını kurutmaya başladı. Eva, Bora'nın bu davranışıyla kendini özel ve huzurlu hissederken içindeki huzursuzluğun azaldığını fark etti. Belki de aradığı sadece biraz ilgiydi.

Eva bunları hissederken Bora içindeki vicdan azabının sesini biraz olsun Eva ile ilgilenerek bastırmaya çalışıyordu. İlk başta olayların sıcıağıyla anlamamıştı ama git gide kalbindeki suçluluk hissi büyüyordu. Az kalsın Eva'nın ölümüne sebep olacağı yetmiyormuş gibi bir de çocuğunu kaybetmesine neden oldu. Gerçi çocuğu öğrenselerdi de her halükarda Bora o çocuğun doğmasına izin vermezdi.

Eve geldiğinde Eva'nın tek istediği babasını görüp uyumaktı ama işler onun istediği gibi gerçekleşmedi. Salona girer girmez bir terslik olduğunu anlayan

Eva, Bora'nın elini daha bir sıkı tuttu. Bütün korumaların salonda toplandığını babasının ortada sinirden bastonuyla gezip bağıarak konuştuğunu duydu.

Kapıdan giren Eva ile Bora'yı gördüğünde kızına doğru hızla gelirken Eva babasının yüzünden başına gelenleri bildiğini anladı. Sabah yaşananların ağırlığı tekrar üstüne çökerken, Bora'nın elini bırakıp babasının göğsünde teselli bulmak için ona koştu. Tamer Bey, "Güzel kızım, bir tanem." diyerek kızına sarılırken onun hayatta olmasına şükreliyordu. Eva babasının saçını okşayıp öpmesine dayanamayarak ağlamaya başlarken içindeki korku tekrar büyümeye başladı. Ya o kötü adam babasına zarar verirse Eva ne yapardı.

Bora onların kucaklaşmasını izlerken, Tamer Bey'in kendinden soracağı hesabı düşündü. Keşke sağlam bir dayak atsa da bende rahatlasam diye aklından geçirirken, Tamer Bey'in Eva'yı bırakıp kendine dönüşünü gördü. "Tamer Bey ben." diyordu ki solundan gelen kuvvetli yumrukla yüzü yana döndü.

Eva, "Baba!" diye bağıarak babasının önüne geçerken Bora'yı arkasına alıp ellerini babasına uzatarak "Baba ne yapıyorsun?" dedi.

Babası, "Eva çekil kenara." diyerek tekrar üstlerine gelirken elini babasının göğsüne koyup "Yapma lütfen." dedi.

Bora, Eva'nın arkasında durmuş Tamer Bey'in gözünün içine bakarken, "Eva, çekil!" dedi.

Eva bir Bora'ya bir babasına bakarken, "Ya siz manyak mısınız?" demesine kalmadan babası Eva'yı kenara çekip ikinci yumruğunu indirmişti. Bora'ya, "Kızımı sana emanet ettim ben Bora. Sen emanetime böyle mi sahip çıkıyorsun?" diye bağıırken Bora tekrar doğrulmuş sesini çıkarmamıştı. Tek istediği Tamer Bey'in öfkesini kusup rahatlamasıydı. Tamer Bey tekrar vuracaktı ki Eva önüne atlayarak bileğini yakaladı. "Baba yeter lütfen!" Derken sesindeki korku Tamer Bey'in durmasına yetti. Bora'ya, "Defol gözümün önünden." diye bağırdığında Bora hiç itiraz etmeden dönüp çıktı salondan. Eva de peşinden gidecekti ki babasının, "Sen dur Eva!" diye bağırmasıyla yerinden kıpırdayamadı.

Eva neler olduğuna babasının tepkisine anlam veremezken babasının peşinden koltuklara gidip oturdu. Babası ilaçlarını alırken Eva yerdeki İran halısının ne kadar şekilli olduğunu yeni keşfediyordu. Babası, "Neler olduğunu anlat bana." dediğinde Eva kafasını kaldırıp ona baktı. Tamer Kaya herkesin korktuğu mafya babası kimliğine geri bürünmüş gibiydi. Eva ona sabah başından geçenlerin ne

kadarını anlatacağını bilemezken keşke Bora'ya eve gelmeden sorsaydım diye düşündü. Onlar Tamer Bey'den olayı gizlediklerini sanırken böyle bir şeyle karşılaşmak ikisini de şaşırtmıştı.

Fazla ayrıntıya girmeden anlatmaya kalktığında babasının bakışları kararınca olayı tümüyle anlattı. Sonunda Tamer Bey'in tek takıldığı nokta, "Neden yalnızdın? Bora neden yanında yoktu?" oldu.

Eva, "Bora'ya haber vermeden evden çıktım." dediğinde babasının kaşları daha çok çatılırken "Neden?" diye sordu.

"O uyuyordur diye rahatsız etmek istemedim. Erkenden senin yanına gelmek istedim." Diyerek yalan söyleyen Eva babasının yalanını yutmasını umuyordu.

Tamer Bey onun yalan söylediğinin farkında olsa da salondaki adamların onu beklediklerini bildiğinden, "Tamam sen odana çık hadi." diyerek yolladı kızını. Eva çıkar çıkmaz evde sıkıyönetim ilan ederken her korumanın geçmişini ayrıntısına kadar dosya halinde istediğini belirtti. Eva'nın peşindeki korumaların nereye kaybolduğu hâlâ bilinmiyordu. Karşı tarafın adamlarıysa içlerinde daha kaç tanesi öyleydi merak ediyordu.

Eva babasının yanından ayrılır ayrılmaz odası yerine dışarı çıkarken tek umudu Koray'ı bulmaktı. Onun yerine başka bir korumayla karşılaşınca ona Koray'ı sordu.

Bora ile birlikte çıktıklarını öğrendiğinde başka çaresi olmadığı için odasına çıkmıştı. Kazada telefonu da araçta kalmıştı, Bora'yı aramak istiyordu ama nasıl arayacağını bilmiyordu.

Odasına çıktığında Esmâ Hanımın onu beklediğini görünce içi rahatladı. Bora'yı ondan arayabilirdi. Esmâ Hanım, Eva'ya sarılıp, "Allah korumuş güzel kızım." diyerek ağlarken Eva da ona sarılarak iyi olduğunu artık ağlamaması gerektiğini söylüyordu.

Esmâ Hanım sakinleşip yatağa oturduklarında Eva hemen, "Sultanım telefonun yanında mı?" diye sordu.

Esmâ Sultan cebindeki telefonu ona uzatırken, "Ne oldu kızım?" diye sordu.

"Bora'yı aramam gerekiyor." Diyen Eva onun telefonunu alırken Bora'nın numarasını ezbere bilmediğini hatırladı. Esmâ Hanımın rehberinde de kayıtlı olmadığını görünce oflayarak, "Ama numarasını bilmiyorum." diyerek kendini yatağa bıraktı.

Hiçbir şeyden haberi olmayan Esmâ Hanım, "Merak etme kızım az sonra akşam yemeğine gelir." derken Eva "Gelmez Esmâ Sultan aşağıda babamla birbirlerine girdiler. Daha doğrusu babam Bora'ya girdi." dediğinde Esmâ Sultan'ın gözleri irileşti.

Eva, Esmâ Hanıma aşağıda olanları anlatırken uykusu gelince konuşurken uyuya kaldı. Onun gözleri kapanırken sözcüklerinin fısıltı halinde çıkmaya başlaması Esmâ Hanımı gülümsetirken ayağa kalkıp yatağın ortasında yatan Eva'nın üstünü örtünün bir köşesiyle örtüp aşağı indi.

Tamer Bey salondaki kalabalığı dağıtmış bastonunsa dayanarak bahçeyi izlerken yanına gidip, "Biz bu çocukları nasıl koruyacağız Tamer Bey?" dedi.

Tamer Bey iç çekerken, "Bilmiyorum Esmâ Hanım, bilmiyorum. Aylin'in iki emanetine de sahip çıkamıyorum duyduğuma göre Evren de istifa etmiş." dedi.

Bundan haberi olmayan Esmâ Hanım şaşırırken, "Bence artık bazı şeyleri öğrenmelerinin zamanı geldi Tamer Bey. Yoksa herkes bir yere dağılacak." dedi. "Bende farkındayım ama kızımı kaybetmekten korkuyorum Esmâ Hanım ya benden nefret ederse."

Esmâ Hanım, Tamer Bey'in bunları düşünmekte haklı olduğunu bilirken, "İlk başta kızabilir ama sonunda sizi affedecektir." dedi.

Sessiz kalan Tamer Beyumarım öyle olur diye düşündü. Esmâ Hanım haklıydı ama Evren'i ve Eva'yı nasılsakinleştireceğini bilmiyordu. Evren çok şey çekmiş hayata karşı hep yenilmişti. Bir yerden şans beklerken, şans hep ona karşı olmuştu ama şimdi aslında şansınondan yana olduğunu ama onun bilmediğini söylemek çok zordu. Eva'ya isegerçekleri anlatmak daha da zordu. Bu saatten sonra kızını kaybedemezdi.

SÖZDE NİŞANLI - ÖFKE

Kazanın ertesi günü Eva kendini biraz toparlamıştı ama hâlâ bitkin ve halsiz hissediyordu. Bunun sebebi kanamasının normalden daha fazla olması da olabilir. Günün şokunu ise kahvaltı masasında yaşadı. Babası ve Esmâ Hanım ile kahvaltı yaparlarken Bora geldiğinde babasıyla yine kavga edecekler diye gerilirken Bora afiyet olsun diyerek masaya oturmuş hiçbir şey olmamış gibi Tamer Bey ile konuşmaya başlamışlardı. Eva dünden sonra Bora'yı uzunca bir süre göremeyeceğini düşünürken onun kahvaltıda babasıyla sohbet ediyor oluşu şaşırtıcıydı. Eva, Bora'nın patlak dudağını görmese dün olanları kendi hayal ürünü olduğunu bile düşünebilirdi. Tamer Bey, Bora'ya eskisinden daha sert davranırsa da ikili arasında fazla bir gerginlik yoktu.

Günün ilerleyen saatlerinde Eva mutfağın yanında arka bahçeye bakan kış bahçesinde kitap okuyordu. Evde huzur bulduğu sayılı yerlerden biriydi kış bahçesi. Bahçeye bakan duvarların bir bölümü cam, camın önüne iki tekli koltuk vardı. Hemen arkasında geniş bir oturma alanı olsa da Eva her zaman camın kenarında oturup kitap okumayı severdi. Odanın diğer köşesinde ise annesinin yıllar boyunca bıkmadan usanmadan yetiştirdiği çiçekler bulunuyordu. O öldükten sonra çiçeklerin bakımını üstlenen Esmâ Hanım, annesinin yokluğunu çiçeklere de aratmamıştı.

Eva kitaba o kadar dalmıştı ki arkasından gelen Bora'yı fark etmedi. Bora eğilip Eva'nın boynuna dudaklarına bastırduğunda, Eva hafif sıçradıktan sonra Bora'nın kokusunu alarak rahatladı. Eva'nın tenine doğru, "Nasılsın?" diyen Bora onun bahar çiçeklerini andıran kokusunu doya doya içine çekiyordu.

Eva gülümseyerek ona dönerken, "İyiym, sen?" diye sordu.

Bora onun oturduğu koltuğun önüne diz çökerken, "İyiym." dedikten sonra Eva'nın yüzünü incelemeye başladı. Neler hissettiğini gerçekten iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu ama bilemeyince, "Peki şey kanaman var mı?" diyerek direk bilmek istediğini sordu.

Eva onun sorusuyla kızarıırken gergince gülümseyip, "Bora seninle adet kanamam hakkında konuşmayacağım." dedi.

Bora cevabı öğrenmeden durmayacağı için, "Eva bunda bir sorun yok merak ediyorum." dedikten sonra taktik değiştirerek "İlaçlarını alıyor musun?" diye sordu.

Eva, Bora'nın sorularından sıkılırken, "Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?" dedi. Onun bu anlamsız sorularını cevaplamak istemiyordu. Konuşacak o kadar çok konuları varken Eva'nın regl düzeninden konuşmak saçmaydı.

Bora sinirlenerek koltuğun kollarından tutup doğrularak Eva'ya yaklaşırken, "Eva sorularımı cevapla." diye tısladı. Onun bu ani saldırısı Eva'yı koltuğa sindirirken kekeleyerek, "Ta – tamam evet kanamam var ama normal yani hep

olur adet kanaması sonuçta ve evet ilaçlarımı alıyorum. Sadece ağrım biraz fazla o kadar." diyerek bir çırpıda korkuyla cevapladı Bora'yı.

Bora eğilip dudaklarını Eva'nın saçlarına değdirirken, "Bir daha beni ikiletme Eva. Ağrın artarsa haber vermeni istiyorum doktora gideriz." dedi.

Onun dudaklarının sıcaklığıyla Eva'nın gözleri kapanırken, "Tamam!" diye soludu. Bora'nın onunla ilgilenmesi hoşuna gitmişti ama bu ilginin birden bu kadar artması merak uyandırıcıydı. Ve kazadan önce Bora ile yaşadıkları gerginliği hâlâ unutmamıştı. Bütün gece sahip olamadığı çocuğuyla ilgili kâbuslar görmüş sürekli ağlayarak uyanmıştı.

Bora geri çekilip doğrulurken, "Güzel şimdi benim gitmem lazım bir şey olursa beni ara." diyerek gidiyordu ki Eva "Bora!" diye seslenerek onu durdurdu.

Bora arkasını dönerken Eva'da koltukta dönmüştü, "Konuşmamız gerekenler var. Kazadan önce söylediklerin, ben bu konuya açıklık getirmemiz gerektiğini düşünüyorum." derken Bora'nın tepkisinden korkmuyor da değildi.

Her kelimesiyle Bora'nın gerilip ellerinin yumruk olması Eva'nın gözünden kaçmamıştı. Demek hâlâ aynı düşünüyordu ama Eva da aynı düşünüyordu eğer evlenecekse kesinlikle çocuğu olsun istiyordu.

Bora sakinleşmeye çalışarak göğsünü şişiren bir nefes alırken, "Eva bu konuda tekrar tartışmak istemiyorum." dedikten sonra dönüp hızla odadan çıktı. Eğer o odada durursa Eva yine ağzını açacak ve Bora tüm kontrolünü yitirecekti. Böyle çıkıp gitmesi de konuyu sadece ertelemişti, biliyordu ki Eva bu konuyu tekrar açacaktı.

Eva, Bora'nın gidişine şaşırmamıştı. Onun gerçekten sinirlendiğini görmüştü ve konuşmaya devam ederse o sabahkinden daha büyük bir tartışma yaşamaları mümkündü. Ama bunu eninde sonunda konuşmaları gerekiyordu çünkü Eva'nın içi hiç rahat değildi. Bora neden çocuk istemiyordu. Dediği gibi Eva'yı sevmediği için mi çocuğu olsun istemiyordu. Belki de evlendikten bir süre sonra ayrılmayı düşünüyordu. Zaten neden evlendiklerini çözebilmiş değildi. Babasının ve Bora'nın davranışlarından tahmin edebiliyordu ama babası

iyileşmişken artık bu zoraki evliliği yapmalarına gerek yoktu. Eva, Bora'ya âşık olduğu için evlenmek istiyordu. Peki, Bora neden hâlâ evlilikten vazgeçmemiştir. Bora seni sevmiyorum derken doğruyu söylüyordu, hissetmişti. Ama Eva onun ilgili davranışlarındaki tezatlığı anlamıyordu. Kafasındaki sorular dönüp dururken oflayarak Bora geldiğinde kapattığı kitabı geri açtı. Bu kafayla kendini veremese de düşüncelerinin dağılmasına ihtiyacı vardı.

Uzun bir aradan sonra tekrar kitaba konsantre olan Eva, yardımcı kızın odaya gelmesiyle kafasını kaldırdı. "Efendim Esin.", derken kitabı kapatmış önündeki cam sehpaıa bırakmıştı.

Kızın, "Eva Hanım misafiriniz var." demesiyle ayağa kalkarken şaşırarak "Kim?" diye sordu. Neredeyse hiç arkadaşı kalmamıştı, misafirim kim olabilirdi ki diye düşünürken Esin tekrar konuşmuş, "Hasan Bey ve torunu." demiştir.

Eva tanıdığı tek Hasan Bey'i düşünürken koşar adım kış bahçesinden çıkıp salona ilerledi. Salonda babasının yanında torunuyla oturan yaşlı adamı gördüğünde sevinçle, "Hasan Amca!" derken Hasan Bey de ayağa kalkarak ona dönmüştü.

Eva, Hasan Bey'in boynuna sarılırken hissettiği suçluluk duygusuyla hemen konuşmaya başlayarak, "Hasan Amca ben çok üzgünüm çıkarıldığını öğrendiğinde seni arayacaktım ama sonra ortalık birden karışınca tamamen aklımdan çıktı. Çok özür dilerim." dedi.

Hasan Bay onun neden özür dilediğini anladığında gülererek geri çekilirken, "Neden üzülyyorsun kızım. Benim keyfime diyecek yok. Emekli oldum torunumla daha çok vakit geçiriyorum daha ne isterim." dedi.

Eva şaşırarak, "Nasıl yani ama biz sizinle konuşmuştuk daha önce, borçların vardı çalışmaya ihtiyacın vardı." dedi.

Babası lafa girerek, "Kızım otur istersen Hasan Bey'i de ayakta bıraktın otur da öyle konuşalım." dediğinde Eva hemen özür dileyerek babasının yanına geçti. Hasan Bey de torununun yanına tekrar otururken, "Evet kızım borçlarıım vardı ama Bora oğlum sağ olsun bana öyle bir emekli ikramiyesi verdi ki borçlarıımı kapatıp oğlana ev bile aldım." dediğinde Eva'nın ağzı açık kalmıştı.

Babası hiç şaşırmayarak, "Bora her zaman hakkaniyetli çocuk olmuştur. Şirketi ona bırakarak doğru bir karar verdiğimi bir kez daha kanıtladı." dedi.

Eva da babasına hak verirken, Hasan Bey'in çıktığını ilk öğrendiğinde verdiği tepki aklına geldi. Nasılda düşünmeden hemen Bora'yı ve babasını suçlamıştı. Sonrasında odaya çıktığıındaki olayı hatırladığında ise hemen aklındaki

görüntüyü uzaklaştırmaya çalıştı. Bora'yı başka biri ile düşünmek bile çıldırmasına sebep olabilirdi.

Esmâ Hanım yaptığı pastaları ikram ettiğinde Eva, Hasan Bey'in torunu Berfin'i yanına çağırarak onu besledi. Berfin dört yaşındaydı. Onu ilk Hasan Bey, Berfin'in hastalandığından bahsettiğinde görmüştü. Ciddi bir hastalığı yoktu ama maddi yetersizlikten dolayı hastaneye götüremiyorlardı. Eva onlara yardımcı olarak Berfin'i babasının sürekli destek verdiği hastaneye götürdü. İyi bir tedavi gören Berfin'in yüksek ateşi düşürülmüş havale geçirmesi önlenerek kısa sürede sağlığına kavuşmuştu.

Berfin'i besleyip meyve suyundan içirirken, "Seni Toprak ile tanıştırmalıyım. Eminim çok iyi arkadaş olacaksınız." dedi.

Berfin onun neyden bahsettiğini anlamazken Tamer Bey gülererek, "O delikanlıyla anlaşmamak mümkün mü kızım?" dedi.

Eva da gülümserken, "Mümkün değil baba. Onu çok özledim keşke sürekli yanımda kalabilse." dedi.

Hasan Bey, "Yetimhanedeki çocuk mu Eva?" dediğinde Eva hemen kafasını salladı. "O, Hasan Amca. İnşallah Toprak'ı evlat edineceğim o zaman tanışırız Berfin ile."

Hasan Bey, "İnşallah kızım, inşallah." derken Tamer Bey "Hasan Bey emekliliği nasıl değerlendiriyorsunuz?" diye sordu.

"Nasıl olsun Beyim oğlanın evinde bütün gün bu yavrucukla ilgileniyorum. Arada kiraathaneye gidiyorum öyle geçiyor gün." Diyen Hasan Bey emeklilikten pek de memnun değil gibiydi.

Tamer Bey, "Fazla ağır olmayan ama seni meşgul edecek bir iş olsa düşünür müsün?" Dediğinde Hasan Bey'in gözleri parlamıştı. Yaşlıydı ama bu yaşına kadar bir gün olsun boş durmamıştı. Sürekli çalışmış evinin ekmeğini kazanmıştı şimdi evde boş oturmaktan sıkılıyordu.

"Düşünürüm tabi Beyim ama bu saatten sonra bana kim iş verir."

"Uzun zamandır bahçedeki çiçeklerle ilgilenecek birini arıyorum. Çimleri güvenlikten çocuklar biçiyorlar sağ olsunlar ama bahçenin düzeniyle ilgilenecek

birine ihtiyacımız var. Sana yardım edecek genç bir delikanlıda var istersen başla. Hanımın da vefat ettiğini söyledin. Ne kadar oğlunda olsa kendini evde rahat hissetmiyordur. Bizim arkada bir ev daha var orada kalabilirsin. Tabi yine de karar senin. Ben böyle her şeyi ayarlamış gibi oldum ama." dediğinde Eva araya girerek "Şey baba o ev Esmâ Sultan'ın değil mi nasıl olacak?" dedi.

Babası ona gülümserken, "Esmâ Sultan malikâneye taşındı kızım evi de boşalttı." dediğinde Eva'nın yüzünün rengi çekildi. "Ama Sarp geldiğinde..." derken babası cevap vermeden gözlerindeki ifadeden anlamıştı Eva, Sarp gelmeyecekti.

Gözleri sulanırken kucagındaki Berfin'i dedesinin yanına oturtarak, "Hasan amca ben müsaadeni isteyeyim. Kendimi iyi hissetmiyorum, hem sizde rahat konuşun." dedikten sonra Hasan Bey "Müsaade senin kızım." dediğinde Eva hızla çıktı salondan. Koridorda Esmâ Hanım ile karşılaştığında Eva onun yüzüne bakmadan ağlayarak çıktı odasına. Nasıl sebep olmuştu böyle bir duruma. Yıllardır gözünün önündeki sevgiyi görmemiş her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı. Esmâ Hanım çok sevdiği eşini kaybetmenin acısıyla bile yıllardır zor başa çıkarken, anne yarısı onun yüzünden oğlundan da kopmuştu. Üstelik bir daha gelmeyecekti. Eva, Sarp'ı bir daha göremeyeceğini düşününce yastığına sarılarak daha çok ağlamaya başladı. Beraber büyümüşlerdi. Hüznü, sevinci beraber yaşamışlardı. Sarp babasız büyürken o ona destek olmuş Eva annesini kaybettiğinde de Sarp en büyük destekçisi olmuştu. Küçükken bahçedeki salıncaktan her düştüğünde onu kaldıran bir Sarp'ı vardı. Şimdi düşerse onu kim kaldıracaktı.

Saçlarında bir el hissettiğinde hıçkırıklarına ara verdi Eva. Esmâ Hanım, "Kızım!" dediğinde Eva yastığa daha çok yüzünü gömerken ağlamaktan ve yastıktan boğuk çıkan sesiyle "Lütfen git Sultanım." dedi.

Esmâ Hanım, Eva'nın kendini hırpalamasına dayanamıyordu. Tamer Bey, Eva'ya evi boşalttığından bahsettiğini söylediğinde Eva'nın neden ağladığını anlamıştı. "Kızım böyle yaparak beni daha çok üzüyorsun ama hadi topla kendini konuşalım."

Eva'nın hıçkırıkları kesilse de yastığı çekmedi yüzünden. Esmâ Hanım ona biraz zaman verirken sakinleşmesini bekledi. Bir süre sonra Eva yüzünü açığa çıkarırken kalkıp oturduğunda Esmâ Hanım onun her ağladığında kızaran burnunu sıkarak, "Palyaçoya benzemişsin yine sarıpatatıyam." dedikten sonra boynundan tutup kendine çekerek sarıldı. Her ağladığında Sarp ona palyaço

derdi. Eva bunu hatırlayarak biraz daha gözyaşı dökerken Esmâ Hanım, "Güzel kızım kendini suçlama artık." dedi.

Eva burnunu çekerek onun göğsünden kalkarken, "Sadece kendimi suçlamıyorum ki Esmâ Sultan. Ben kardeşimi, sırdaşımı kaybettim ona da dayanamıyorum. Sarp benim her şeyimdi, başım sıkıştığında koştuğum benim arkamı toplayan tek dayanağımdı." dediğinde Esmâ Sultan "Sarp'ı da düşün kızım. Sen hep kendi tarafından düşünüyorsun, onu da düşün yıllardır bununla yaşadı. Senin dayanağın yine çok... Baban var, Evren var, Bora var, ben varım peki ya Sarp. Artık tek başına ne kadar acı çekti ki bunu göze aldı. Bırak seni kafasından atsın biraz kendini toparlasın elbet geri gelecektir." dedi.

Esmâ Hanımın dedikleri Eva'ya hiç yardımcı olmamıştı. Şimdi daha çok suçluluk duyuyordu. Sarp onun yüzünden hiç bilmediği bir yerde tek başına kimsesiz kalmıştı. "Lütfen çık Esmâ Sultan." derken Eva hıçkırıklarını zor zapt ediyordu. Esmâ Hanım onun ıslak yanağından öptükten sonra çıkarken, "Kendini suçlamanın bir faydası yok kızım. Sarp kararını verdi ve gitti. Şimdi sadece onun kalbini iyileştirmesi için dua et ve bekle." diyerek kapıyı ardından kapatıp çıktı.

2 hafta sonra

Bora'nın keyfi yerindeydi. Uzun zamandır hiç bu kadar keyifli hissetmemişti. İki haftadır o pislik adamın şirketlerinin attığı her adımı takip etmiş her başvurdukları yola taş koymuştu. Şimdiden otelinin biri iflas kararını açıklamıştı. Bora şimdi gözüne onun yeni açtığı oteli kestirmişti. Orayı da eline geçireceğinden emindi. Onun bütün yılan deliklerini kapayacak, yer altından yeryüzüne çıkmasını sağlayacaktı.

Sabit telefon çaldığında neşeli bir sesle, "Efendim Neslihan Hanım." dedi.

Neslihan Hanım onun neşeli sesiyle gülümserken, "Telefonda sizinle görüşmek isteyen biri var Bora Bey." dedi.

Bora, "Kimmiş?" dediğinde "İsim vermedi efendim çok sevdiğiniz bir öğretmeniniz olduğunu söyledi." diyen Neslihan Hanım'a "Bağla." dedi sadece.

Bora sesini duymaktan nefret ettiği adamı beklerken neşesini sabit tuttu. Sonuçta bir haftadır ona karşı zafer üstüne zafer kazanmıştı. Telefon bağlanır bağlanmaz, "Çocuk!" diye hırlayan ses Bora'nın kakhaha atmasına sebep oldu.

Bora gülerken, "Bütün bu yaptıklarının bedelini ödeyeceksin çocuk bunu biliyorsun değil mi? Sana verdiğim dersler yetmemiş." dediğinde Bora gülmeyi

keserek "Tam aksine tüm derslerimi aldım ve sana karşı kullanmaya başladım. Senden korkmuyorum ki ben senin gibi saklanacak kadar korkak değilim." dedi.

Bu sefer karşı taraf gülerken, "Sen değişmişsin. Küçükken böyle değildin bana karşı sesini çıkaramazdın." dedi.

Bora'nın gözünde küçüklüğü canlanırken ona karşı ne kadar aciz olduğunu hatırladı. Gözlerini kapatıp sakinleşirken, "Ben hatırladığın küçük çocuk değilim. Bunu sende çok yakında göreceksin. Eğer cesaretin varsa çık karşıma da sana göstereyim. Seni nasıl öldüreceğimi sana yavaş yavaş gösterebilirim." dedi.

"Seni küçük ahmak... Seni ben yetiştirdim ben. Saçma sapan bir şey yüzünden bana kin gütmekten vazgeç artık aptal." Dedğinde Bora hırsıyla elindeki telefonla ayağa kalkarken "Annemi öldürdün lan sen benim! Bunun neyi saçma lan. Katilsin sen pislik herif! Seni de ben öldüreceğim Kenan Tekin! Duyuyor musun beni? Elbet o saklandığın delikten çıkacaksın. İşte o zaman sen nasıl annemin kafasına o kurşunu sıktıysan bende senin kafana sıkacağım." diye bağırdı.

"İyi ki öldürdüm." Diyen ses Bora'nın telefonu daha çok sıkmasına sebep olurken diğer eli masaya yumruk atıyordu. "Senin annen orospunun biriydi. O çok sevdiğin Tamer Kaya var ya anneni beceriyordu. Neden senin yanında sığıntı gibi yaşamana izin veriyor sanıyorsun ha annenin bir numaralı..."

"Kapa çeneni lan sus artık sus. Senin yalanlarını duymak istemiyorum. Sus bir daha sakın, sakın anneme laf söyleme it. Öldüreceğim seni. Seni öldüreceğim güne kadar bekle. Annemin intikamını alacağım."

Bora telefonu elinden fırlatırken bağırma devam ediyordu. O sıra günlük programı netleştirmek için içeriye giren Neslihan Hanım, Bora'nın halini görünce ne yapacağını şaşırdı. Bora bütün odayı dağıtıp her yeri parçalarken Neslihan Hanım onu durduramayacağını fark ederek masasına koşup güvenliği acil yukarı çağırırken Koray'ı da arayarak şirkete çağırdı.

Koray, şirkete geldiğinde Bora odadaki her şeyi parçalamıştı. Güvenlik görevlileri ise sadece odanın bir kenarında durmuş Bora'nın odadaki kalan sandalyeleri parçalara ayırmasını izliyordu. Koray'ı gören görevli hemen yanına gelirken, "Efendim durduramadık. Kendine zarar vermemesi için bekliyoruz ama hâlâ sakinleşmedi." dedi.

Koray onları odadan gönderirken sandalyeleri bitirip toplantı masasına geçen Bora'nın yanına ilerledi. Kolundan tutmasıyla Bora çenesine yumruğunu sallarken, "Rahat bırakın lan beni." diye bağırdı.

Koray onu zapt etmek için kollarını yakalayıp arkadan birleştirirken, "Bora dur artık sakinleş." dedi ama Bora duracak gibi değildi.

"Bırak beni Koray!" Diye bağırırken boynundaki damarlar patlayacak kadar şişmişti. Onu tutmakta zorlanan Koray bu şekilde baş edemeyeceğini anladığında Bora'yı hızla ileri itti. Ani itile yere sandalye parçalarının üstüne düşen Bora sinirle geri dönerek Koray'ın üstüne saldırmıştı. Koray ona karşılık vermekte gecikmezken birbirini döven iki koca adamı izleyen Neslihan Hanım biran önce sakinleşmeleri için dua ediyordu.

Ne kadar süre yumruklaştıklarını bilmeyen Koray, Bora'nın son yumruğuyla geriye düştü. Ağzına dolan kanı tükürürken yeni yaptırdığı dişin de düştüğünü görünce, "Lan yeni yaptırdıydım dişti it, az yavaş vursana." diye bağırdığında Bora da yorgunluktan yere çökerken gülmeye başladı. İkisinin de yüzü iki saat sonra çürüklerden görünmeyecekti ama Koray'ın derdi dişiydi.

Karşılıklı oturup gülüşürlerken Koray, "Ne oldu?" diye sorduğunda Bora'nın yüzü bir anda sertleşirken "Onu en kısa zamanda bulup en uzun sürede öldüreceğim." dedi.

Kimden bahsettiğini söylemesine gerek yoktu. Bora'yı tanıdığı günden beri tek bir kelimeyi sayıklıyordu. Kenan Tekin'i öldüreceğim. Öz babası da olsa o ölmeden Bora'ya rahat yoktu.

Odanın toparlanması için Koray onu eve gönderdi. Bora eve gittiğinde içki şişelerine sarılmakta gecikmedi. Kulaklarında yankılanan sesi susturmak için durmadan içti.

Dakikalarsaatlere, saatler günlere karışırken Bora kendini kaybetmişti.

SÖZDE NİşANLI - Kalbin Kararı

Küçük çocuk bahçede köpeğiyle birlikte koşuyor, onunla oyunlar oynuyordu. Köpeğinden başka oyun oynayabileceği kimsesi yoktu. Arkadaş edinmesi yasaktı. Aslında oyun oynaması da yasaktı ama babasının olmadığı gündüz saatlerinden faydalanarak köpeğiyle oynuyordu.

Bora film izler gibi karşısındaki küçük çocuğu izlerken rüya gördüğünün farkındaydı. İstemiyordu gerisini görmek. İstemiyordu tekrar o anları yaşamak ama uyanamıyordu. Uyanmak için yalvarıyordu ama uyanamıyordu.

Ayağı takılan çocuk yere düştüğünde ona doğru koşan köpek önünde durarak yüzünü yalamaya başladı. Çocuk gıdıklanarak kahkaha atarken bahçede onun neşeli sesi yankılanıyordu. Bora çocuğu izlerken bu anların bitmesine saniyelerin kaldığını biliyordu. Derken, "Bora!" diye bağırان öfkeli ses bahçede yankılanmış çocuğun neşeli sesi kesilmişti. Sadece çocuğun sesi değildi kesilen. Koca bahçede çıt bile çıkmaz olmuştu.

İşleri erken bittiği için eve gelen çocuğun babası onu köpekle oynarken görünce hızla yerde oturan çocukla köpeğe doğru yaklaşmaya başladı. Onları izleyen Bora müdahale edebilirmiş gibi çocuğun önüne geçmeye çalıştı ancak olduğu yerden kıpırdayamadı.

Köpek çocuğun dizlerine sürtünürken çocuk eliyle onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. Babası yanına geldiğinde kafasını yere eğmiş dururken, "Ben sana oyun oynamak yasak demedim mi ha!" diye bağırان babasına karşılık vermedi.

Önünde eğilen babası çenesini kavrayıp kafasını kaldırdığında çocuk onun gözündeki gördüğü öfkeyle titredi. Çenesindeki parmaklar kemiklerini kırmak ister gibi sıkılaşıırken, "Benim sözümü çiğnemenin cezasını çekmeye hazır mısın?" dedi babası. Çocuk nefes almaya dahi korkarken köpek babası ile çocuğun yanında durmuş inleyerek onları izliyordu. Hayvan başına gelecekleri hisseder gibi inlerken geri geri gitmeye başladığında çocuk babasının diğer elindeki silahı gördü. Gözleri silaha kaydığında babasının tetiğin üstündeki parmağını görünce gözleri irileşti. Silahtan çıkan pat sesiyle birlikte babasının ve kendi yüzüne sıçrayan kan titremesine sebep olurken babası gözlerini ondan ayırmadı.

Yüzüne kan sıçramış, gözleri öfkeden kızarmış adamın babası olduğunu bilmek çocuğun minik bedeninin korkuyla titremesine sebep oluyordu. "Bir daha sözümden çıkmazsın." Diyen babası çenesini bırakıp ayağa kalkarak uzaklaştığında çocuk kafasını çevirip kanlar içinde yatan köpeğin cansız bedenine baktı.

Az önce şen kahkahaların yükseldiği bahçeyi acı dolu bir çığlık kapladı. Bora kulaklarını kapatıp çocuğun acı dolu bağırisını duymak istemiyordu ama nafileydi. Tüm yaşananlar ömür boyu zihninde kazınmış, kurtulamıyordu.

Çocuk köpeğin cansız bedeninin yanına yatıp hıçkırırken bir kadın yanaştı yanına. Bora, "Anne!" diye fısıldarken kadın çocuğun saçını okşayıp, "Oğlum." demişti.

Görüntüler değişip kendini karanlık elbise dolabında bulduğunda Bora'nın kalbi korkuyla çarptı. Artık uzaktan izlemiyor bire bir kendi gözlerinden yaşananları görüyordu. Annesi, babasının "Sema." diye haykırmasını duyduğu anda Bora'ya saklambaç oynayacaklarını söylemiş onu dolaba saklayarak o çık diyene kadar çıkmamasını tembihlemişti. Odanın kapısı açılınca annesi dolabın kapağını tam kapatamadan geri çekildiğinde Bora aralık olan kapıdan annesinin ölümünü izledi. Babası ilk başta annesine vurarak onun yere düşmesini sağladığında Bora dolaptan çıkacaktı ama bu annesine yalan söylemek olurdu. Üstelik şu an gördüğü babasından da korkuyordu. Babası ne zaman kırmızı gözleriyle eve gelse annesine çığlık attırır onu üzerdi.

Babası belindeki kemeri çözmeye başladığında, "Neden lan ha neden yaptın lan bunu. O piçe kendini verdiğin yetmiyor muydu da ihalemi de Tamer denen pezevenge verdin lan?" diye bağıırıyordu.

Kemerin üst üste annesinin sırtında patlamasını izleyen Bora ağlarken, "Lütfen dur..." diye fısıldıyordu. En sonunda sinirini alamayan babası silahını çıkardığında nefesi kesildi. Tekrar tekrar "Hayır!" diye sayıklarken köpeğini vurduğu zamanki pat sesi silahtan çıktığında Bora da karanlığa gömülmüştü.

Bora yataktan sıçrayarak uyandığında ter içindeydi. Uzun zamandır görmediği rüya tekrar beynine sızmıştı. Rüyanın etkisiyle midesi kasılırken daha fazla dayanamayarak kalkıp banyoya gitti. Bütün gece içtiği viskiyi klozete boşaltırken midesinin kasılmasının durmasını bekliyordu. Sonunda midesi biraz rahatlarırken yere oturarak sırtını cama dayadı. Gözlerini kapatıp beyninden geçen görüntüleri takip ederken rüyasında ilk defa fark ettiği bir ayrıntı gelmişti aklına. Annesine vururken Kenan, Tamer Bey'den söz ediyordu. Annesine atılan iftiraya inanmasa da Tamer Bey'in annesiyle olan bağlantısını öğrenmeliydi. Yıllardır tanıyordu Tamer Bey'i onun karısına âşık olduğunu da biliyordu ama annesini önceden tanıdığını hiç bilmiyordu. Bora cam duvardan destek alarak ayağa kalkarken banyodan çıkıp yavaşça yatağa gitti. Ölü gibi hissediyordu. Üç gündür işlerle ilgilenmemiş kendini eve kapatıp içerek

sorularına cevap bulmaya çalışmıştı. Doğduğu günden beri huzur bulmayan hayatını düşünürken yemek yemeye fırsat bulamadığı için vücudu güçten düşmüştü. Ayaklarına ağır gelen vücudunu yüzüstü yatağa attığında tekrar uykuya dalması uzun sürmedi.

Sırtında hissettiği soğuk esintiyle uyanan Bora, sırt üstü dönerek gözlerini açtı. Odanın içinde yabancı bir ses duyduğunda kafasını kaldırarak etrafa bakınırken esintinin açık pencerelerden geldiğini gördü. Banyodan gelen tıkırtılarla kafası o tarafa dönerken Eva banyo kapısından çıkıp "Çorba!" diyerek aşağıya koştuğunda Bora'nın uyanık olduğunu fark etmedi. Bora onun evinde olmasına şaşırırken yataktan kalkarak onu takip etti. Aşağıya inmeden banyoya baktığında gece kirlettiği yerlerin temizlendiğini gördü. Eva'nın bunları yapması onu daha da şaşırtırken merdivenlerden inmeye başladı.

Daha mutfaka girmeden telefonla konuşan Eva'nın sesini duymuştu. Kapıdan gördüğü manzaraysa Bora'nın içini ısıttı. Eva ocağın başında durmuş çorba pişirirken telefonda Esma Hanım ile konuşuyordu. "Esma Sultan dediklerinin hepsini yaptım ama bu olmadı sanki ya..." Derken yüzünü buruşturup tencerenin içine bakan Eva, Bora'nın gülümsemesine neden oldu.

Bora sessiz adımlarla Eva'nın arkasına geçerken ona doğru yaklaştı. Eva yemeğe ve telefona o kadar dalmıştı ki arkasındaki Bora'yı fark etmedi. Onun omzunun üstünden tencereye bakan Bora, yoğunluğu fazla olan bir domates çorbası olduğunu düşündüğü yemeği gördü. Her hangi bir kazaya sebebiyet vermemek için Eva'nın elindeki kaşığı ve telefonu tutarak, "Bence olmuş gibi." dediğinde tahminleri doğru çıkmış önlemleri işe yaramıştı. Eva çılgık atarak geriye doğru sıçradığında Bora, telefonu tutmasa çorbanın içine düşerdi. Bora'nın elindeki telefonda Esma Hanım'ın, "Kızım ne oldu?" diyen endişeli sesi yükseliyordu. Bora telefonu kulağına götürerek, "Sorum yok Esma Hanım benim geldiğimi fark etmemişti." dediğinde, Esma Hanım kıkırdayarak "İyi hadi ben kapatayım siz keyfinize bakın." diyerek telefonu kapattı. Bora, telefonu tezgâha koyarken Eva'nın kaşık tutan elini tencereye yönlendirip çorbayı karıştırdı. Nefesi Eva'nın boynunu ısıtırken, "Olmuş ama biraz koyu yapmışsın." dedi.

Eva titrekçe nefesini verirken, "Anladım." dedi. Bora ocağın altını kapatıp kaşığı kenara koyarken Eva onun hareketlerini takip etti. Buraya ne için geldiğini hatırladığında hemen arkasına döndü. Bora'nın yakınlığıyla bir kez daha heyecanlanırken elini alnına götürüp ateşine baktı. Alnında fazla ısı hissetmeyince yanağına dokunurken, "E ateşinde yok. Koray hasta olduğunu söyledi. Neyin var?" dedi.

Bora elini onun yanağındaki elinin üstüne koyarken gözlerini kapattı. En son ne zaman biri onunla ilgilenmiş, ne zaman ateşini ölçülmüştü hatırlamıyordu. Büyük ihtimal en son ateşini ölçen annesiydi. Hasta olduğunda etrafında pervane olurdu. Eva'nın gözlerinde gördüğü o ilgili bakışla ona bakar ne istediğini sorardı. Eva'nın avucunu öperken derin bir nefes aldı. Gözlerini açıp en sevdiği renge, onun maviliklerine bakarken, "Hasta değilim sadece biraz yorgunum." dedi.

Eva onun gözaltı morluklarına dokunurken, "Belli oluyor. Çok kötü görünüyorsun." dedi. Çenesindeki geçmekte olan morluğa da bakarken, "Aynılardan Koray'da da var. Ne oldu size aynı kapiya mı çarptınız?" dedi.

Bora, "Onun gibi bir şey." derken Eva, arkasındaki tencereyi işaret ederek "Hastasın diye çorba yaptım, aç mısın?" diye sordu.

Üç gündür doğru düzgün yemek yemeyen Bora, "Hem de nasıl." dediğinde Eva hemen arkasını dönüp dolaptan tabak çıkarırken "Tamam sen otur ben çorbayı hazırlayayım." dedi. Sonra sadece çorbanın yetip yetmeyeceğine karar veremeyerek "Başka bir şey ister misin?" diye sordu

Bora masada oturduğu yerden kafasını iki yana sallarken, "Çorba yeterli." dedi.

Eva çorbayı kâseye koyuyordu koymasına ama tatmaya bile fırsat bulamamıştı. Tadının kötü olmasından korkarken kendine de koyduğu kâseyle birlikte Bora'nın tabağını da masaya götürdü. Kaşık ve dilimlenmiş ekmekleri de alarak masaya gittiğinde korkudan elleri titriyordu. İçinden Allah'ım ne olur güzel olmuş olsun derken ilk yemek denemesinin kurabiye denemesine benzemesini istemiyordu.

Bora'nın karşısına oturduğunda titreyen ellerini masanın altına saklayarak Bora'nın çorbadan ilk kaşığı almasını bekledi. Bora ilk kaşığı aldıktan sonra hiçbir şey demeden ikinciyi aldığında Eva hâlâ onu izliyordu. Yemeye devam ettiğine göre tadı güzel olmalı diye düşünerek o da kaşığına uzandı. Eva tam kaşığını ağızına götürüyordu ki Bora, "Bence zehirlenmek istemezsin." dediğinde geri çekti kaşığı. Eva, "Nasıl yani?" derken, Bora "Zehir gibi tuz koymuşsun Eva. Bu ne?" dedi.

Eva'nın kaşları çatılırken "Ama ben buna bir şey koymadım ki her şeyi içinde sanıyordum." dedi.

Bunun üzerine gülmeye başlayan Bora, "Şaka yaptım Eva güzel olmuş." dediğinde Eva sinirlendi.

Tabağını alıp ayağa kalkarken, "İlk defa yaptım Bora, bilmemem normal dalga geçmesen de olurdu." diyerek lavaboya gidip çorbayı döktü. Hem iştahı kaçmış hem de şevki kırılmıştı. Çorbayı yaparken evlendikten sonra bu mutfakta çok vakit geçireceğini hayal etmişti ama Bora sayesinde bütün isteği yok olmuştu.

Eva sinirle kâseyi neyle yıkayacağına bakınırken Bora arkasından gelerek çorbasını lavaboya döktü. "Özür dilerim." dedikten sonra çeşmeyi açıp tabağı durulayarak yan tarafındaki makineyi açıp içine yerleştirdi. Eva onun ne yaptığını takip ederek aynısını yaparken mutfaktan çıkan Bora'yı takip etti. Sinirlense de fazla tepki vermişti ve şimdi Bora onun yüzünden aç kalmıştı. Arkasından giderken, "Hani açtın sen niye yemedin?" dedi. Bora omzunun üstünden geriye ters bir bakış atarak onu sustururken, "İştahım kaçtı." dedi.

Odaya geldiklerinde Bora direk banyoya giderken Eva hâlâ arkasındaydı ama Bora'nın içeride üstünü çıkardığını görünce hızla dışarı çıktı. Neyse ki camlar buzluymdu. Yatağa gidip onu beklemeye karar verdi. Bora hasta olmasa da bir şeye canı sıkındı ve nedenini öğrenmek istiyordu. Yatak çarşaflarının pis olduğunu gördüğünde giyinme odasına giderek temiz çarşaf aradı. Sonunda gece mavisi saten bir çarşaf takımı bularak yatağa gidip örtüleri değiştirmeye başladı. Bugün ev işlerinde ilkleri yaşıyordu Eva. İlk defa lavabo temizlemiş ilk defa hazırda olsa çorba yapmış ve şimdide yatak örtüsü değiştirmişti.

O örtüleri değiştirirken Bora da banyodan çıkmıştı. Eva kirli çarşafaları alıp banyodaki sepete doldururken bunları kimin yıkadığını merak etti. Ne zaman gelse evde kimseyi görmüyordu. Acaba Bora'nın yardımcısı yok muydu? Banyodan çıktığında Bora yatağın üstünde sırt üstü uzanmış yatıyordu. Bu enfes manzara Eva'nın aklına kötü kötü fikirler getirdi. Hayal dünyası hemen harekete geçerken yavaşça Bora'ya yaklaştığını yatağa çıkarak bir panter gibi ona sokulduğunu düşündü. Karın kaslarını öperek ilerlerken onun ne tepki vereceğini hayal ediyordu ki Bora'nın boğazını temizleme sesiyle kendine geldi. Bora'nın bakışlarından aklından geçenlerin tahmin edildiğini anlayan Eva'nın yüzü kızarmıştı.

Onun diğer tarafında dolanıp yatağa otururken Bora'ya dönüp, "Neyin var?" diye sordu.

Bora ellerini başının altına koyarak ona döndüğünde sadece bir gün Eva'nın bu ilgisine kendini bırakmayı istedi. Bir gün izin vermek istedi kalbine, kalbi sadece bir gün diye bağırırken beyni bir günün bağımlılık yapmasından korkuyordu. Ördüğü duvarları bir günlük indirmeyi isterken, "Yorgunum." dedi.

Eva onun düşünceli yüzünü inceledi bir süre. Daha sonra o da onun karşısına uzanırken eliyle Bora'nın gür siyah saçlarını okşadı. Gerçekten yorgun

görünüyordu Bora. Halsizdi belliydi ama buna neyin sebep olduğunu merak ediyordu Eva. Bora ona daha çok yaklaştığında Eva, kıpırtısız ne yapacağını beklerken Bora kafasını Eva'nın göğsüne yerleştirerek kollarını beline sardı. Eli havada kalan Eva onun ağırlığıyla ezilse de sesini çıkarmadan havadaki eli tekrar saçlarını buldu.

Bora'nın içindeki savaşı en sonunda kalbi kazanmış bir günde olsa kendini bu ilgiye teslim etmeye karar vermişti. Onun kokusunu içine çekerken hayat buldu tekrar. Ne vardı bu inatçı ürkek kızda bilmiyordu ama daha ilk gördüğü günden beri etkilemişti Bora'yı. Saçlarındaki parmaklar sihir etkisi yaparken hiçbir düşünce kalmadı Bora'nın aklında. Sadece o vardı düşüncelerinde, ilk defa geleceğinde bir umut vardı Bora'nın.

Bir süre sessizlik içinde yatakta uzanırken Eva bir elinin Bora'nın sırtına yerleştirmiş diğeriyle de saçlarını okşuyordu. Küçük çaresiz bir oğlan çocuğu gibiydi koynundaki koca adam. Eva onun gözlerindeki çaresizliğe neyin sebep olduğunu merak etmeden duramıyordu. Tanıştıkları günden beri ilk defa Bora'yı bu kadar bitik ve muhtaç görmüştü. Bu Bora tanıdığı adam değildi. Eski Bora olsa Eva'nın saçlarına dokunmasına bile izin vermezken benim senin ilgine ihtiyacım yok der giderdi. Eva bu Bora'ya alışıırken yarın eski Bora'nın geri geleceğinden habersizdi. Sonunda uykuya dalarlarken ikisi de huzurluydu.

Uyandıklarında ikisi de acıkmıştı. Aralarında sessiz bir iletişimle birlikte mutfığa gittiler. İkisi de konuşmazken Bora dolaptan malzemeleri çıkarmış, yemek yapma işini üstlenmişti. Eva ise sessizce onu izliyordu. Bora kafasını kaldırdığında Eva'nın dikkatli bakışlarını gördü. Elini uzatarak onu yanına çağırıp yemeği tarif ederken Eva merakla, "Bütün bunları nereden öğrendin?" diye sordu. Büyük ihtimal Bora yine cevaplamayacaktı ama o an onun değişen hareketlerinden cesaretlenerek sormuştu. Hakkında konuşmayı sevmeyen Bora'nın cevap vermesini beklemek hata olurdu.

Bora, "Amerika'ya ilk gittiğim yıllar alışana kadar tek başıma yaşadım. Mecbur kalınca her şeyi öğreniyorsun." dediğinde Eva cevap vermesine şaşırılmıştı.

Eva, "Anlıyorum..." derken aklından bir sürü soru daha geçiriyordu. Hepsini sormak isterken Bora'nın yine cevap verip vermeyeceğini bilemiyordu. Bora tavanın içindeki malzemeleri karıştırırken Eva'nın yüzündeki ifade daha sormak istediklerinin olduğunu söylüyordu. Kirli tabakları lavabonun içine bırakırken Eva'ya, "Sor bakalım." dedi. Eva neşeyle gülümserken "Amerika'ya neden gittin?" diye sordu.

Bora bir an bunu cevaplamak istemese de daha sonra, "Burada bulaşmamam gereken işlere bulaşmıştım." diyerek kaçamak bir cevap verdi.

"O adamla bir bağlantısı var mı?"

Bora ondan gözlerini kaçırdı. Dikkatini yemeğe verirken, "Eva bu kadar bilgi yeter.

Eğer huzurumuzun kaçmasını istiyorsan bu konuşmaya devam edelim. İstemiyorsan işimizi bitirip yemeğimizi yiyelim." dediğinde Eva sessiz kaldı. Şimdilik bu öğrendikleri yeterdi.

Yemek yerken arada bir kafasını kaldırıp Bora'ya bakıyordu. Bora dalgın halde yemeğini yerken Eva uzanıp onun tabağının kenarında duran elini tuttu. Bora kafasını kaldırdı. Yüzündeki şaşkın ifadeye Eva gülümserken, "Canını sıkmanın ne olduğunu bilmiyorum ama her şeyin yoluna gireceğine eminim." dedi. Bu sözler Bora'nın kalbinde depresyon etkisi yaptı. Elini tutan eli daha sıkı kavrayarak karşılık verdi.

SÖZDE NİŞANLI - SÖZDE EVLİLİK TEKLİFİ

Tamer Bey, bahçede oturmuş kahve keyfi yaparken gelen telefonla bütün keyfi kaçmıştı. Bora'nın üç gündür şirkete gitmediğini biliyordu ama şirketten ayrılmadan önce geçirdiği öfke krizini yeni öğrenmişti. En son görüştüğü isimsiz kişinin kim olduğunu tahmin etmekte zor değildi. Yine ne yaptın çocuğa Kenan derken sinirden yumruklarını sıkıyordu. Bu zamana kadar onun akıllanıp durulmasını beklemişti ama adam o kadar hasta ruhlu bir insandı ki öz oğluna hayatı zindan etmeyi amaç edinmişti. Şimdi bu olanları ve olacakları düşünürken keşke Bora'yı hiç getirmeseydim de bu yılanı uyandırmasaydım diyordu. Artık buna bir dur demenin zamanı gelmişti. İşler daha da sarpa sarmadan Kenan durdurulmalıydı.

Bora'nın üç gündür evden çıkmaması iyi değildi. Eva'nın hâlâ gelmemiş olması biraz içini rahatlatırsa da Bora'nın yanına gelip sıkıntısını paylaşmaması canını sıkıyordu. Kenan ile ilgili her durumda Tamer Bey'e gelip çare arayan Bora ne olmuştu da böyle susmuştu.

Tamer Bey merak ettiklerinin cevabını fazla beklemeden alacaktı. Eva ile Bora malikâneye geldiklerinde Eva, Esma Hanım'ın yanına giderken Bora da bahçeye Tamer Bey'in yanına çıkmıştı.

Ağır adımlarla Tamer Bey'in yanına ilerlerken Bora konuya nasıl gireceğini düşünüyordu. Asla Tamer Bey hakkında kötü düşünmüyordu ama yine de aklındaki sorular cevap bulmalıydı.

Tamer Bey ona doğru yaklaşan Bora'nın duruşundan bile ne kadar yıkılmış olduğunu görebiliyordu. Onu bu kadar üzenin ne olduğunu tahmin edemezken, karşısına oturan Bora, "Merak ettiklerim var." dediğinde başını sallayarak onayladı.

Bora, "Annem ile tanışıyor muydunuz?" diye bilmek istediği ilk soruyu sorarken Tamer Bey'in gözünün içine bakmıştı. Tamer Bey sinirle solurken, "Sana ne tür saçmalıklar zırvaladı?" dedi.

Bora, Tamer Bey'in tavrından ilk başta şüphelense de annesine böyle bir şeyi yakıştıramadığından aklındaki şüpheleri yok etti. "Onun dediklerinin hiçbirine inanmıyorum. Ama bana annemi tanıdığınızı daha önce neden söylemediniz merak ediyorum."

"Evlat seninle ilk tanıştığımızda beni öldürmen için gönderilmiş bir uşaktın. Ne seni ne ardındaki adamın kim olduğunu bilmiyordum. Ardındakinin kim olduğunu da birlikte öğrendik. İlk başta senin Sema'nın oğlu olduğunu bilmiyordum.

Sonrasındaysa bunu açıklamaya fırsat olmadı. Yaptığımız planla sen buradan ayrıldın. Yanına her geldiğimde bir yolunu bulup anlatmak istedim ama sen kendine yeni bir hayat kurmuşken anneni hatırlatıp seni üzmemek istemedim."

Tamer Bey'in sözleri bittiğinde Bora onun haklı olduğunu düşündü. "Annem ile nereden tanışıyordunuz?" derken Bora'nın merak ettikleri daha cevap bulmamıştı.

Tamer Bey onun azda olsa kuşku duymasına aldırılmazken Bora'nın öğrenmek istediklerini anlatmaya başladı.

"Annen benim üniversiteden arkadaşım, birlikte okuduk. Okulun ilk yılında sağlam bir dostluk kurmuştuk. Annen çoğu derste benden daha başarılı olduğu için genelde bana ders anlatırdı. Daha sonra üçüncü sınıfta babanla tanıştı." dediğinde Bora uyarırcasına "Lütfen!" deyince "Yani Kenan ile tanıştı." diye düzelterek devam etti. "Annen çok sevmişti onu. Sema sayesinde bizde tanışmıştık ama Kenan benden pek hazmetmedi. Annene olan tavırları da beni rahatsız ederken, Sema'yı uyardım ama dediğim gibi annen âşıktı ve gözü başka

kimseyi görmüyordu. Son sınıfta sana hamile olduğunu anladığında okulu bırakıp apar topar evlendiler. Annen okulu bitirseydi harika bir mimar olurdu ama Kenan ona engel oldu. Evlendikten sonra da iletişim kopmuştu. Anneni en son gördüğümde sen yeni doğmuştun. Hastanede sizi ziyarete geldim ve Kenan ile büyük bir kavga ettik. Bende aralarını bozmak istemediğim için bir daha Sema ile konuşmadım."

Bora kafasını yere eğip bunları düşünürken, "Bana aranızda bir ilişki olduğunu söyledi." dedi.

Tamer Bey bunu duyduğuna şaşırmadı. Kenan, Bora'nın doğduğu günde aynı şeyleri söylemiş hatta Bora'nın onun çocuğu olduğunu bile iddia etmişti. "Sakin onun sapkın fikirlerinin anneni kirletmesine izin verme Bora. Ona göre Sema ile biz fazla yakındık ve bunu her zaman kıskanmıştı. Anneni herkesten kıskanan biriydi ve annen de onun bütün yasaklamalarına rağmen ısrarla benimle görüşmeye devam ediyordu. Bir süre sonra aramızdakini yanlış yorumlamaya başladı."

Bora, "Anlıyorum." derken içi rahatlamıştı. İnanıyorum dese de akıl köşesinde kalan o ufaklık acaba bütün sıkıntısının sebebi olabiliyordu. Tamer Bey'e hâlâ güvenileceğini bilmek sıkıntısını gidermişti. Eğer ondan da şüphe duyarsa, ona da güvenemezse Bora'nın hayatında Koray hariç kimsesi kalmayacaktı. Kalbi artık Eva'da var derken onu göz ardı etti.

"Annenin ölümü sırasında ben burada yoktum. O sıra sonrasında sana devrettiğim Amerika'daki ortaklık için uğraşıyordum. Eğer burada olsaydım seni ilk başta bulurdum. Ülkeye gelip de olanları öğrendiğimde annen öleli beş yıl olmuştu." Tamer Bey onun düşünceli halini görüp açıklama isteği duyarak anlatmıştı o yıllar yaşadıklarını.

"O gün anneme sizin aldığınız bir ihale yüzünden sinirliydi."

Tamer Bey onun kurduğu cümleye takılı kalırken aklına o yıllar babasının açtığı ilk otel geldi. O yurt dışındayken babası onu arar yeni açacakları otelle ilgili her şeyi anlatırdı. Yer için başka bir firmayla atıştıklarını da söylemişti ama bunun Kenan olduğunu bilmiyordu.

Kafasını iki yana sallarken, "Ben bilmiyordum. Dediğim gibi o sıralar ülkede değildim." dedi.

Bora buna karşılık bir şey söylemezken ortama bir sessizlik çöktü. Tamer Bey kendini zor zapt ederken Sema'nın babasının yaptığı otel yüzünden ölmüş olduğunu düşünmek istemiyordu. Bir hiç uğruna ölmüş arkadaşının acısı tekrar gün yüzüne çıkmıştı. Bora'nın neden bu kadar kötü görüldüğünü şimdi anlayabiliyordu. Bütün bunlar ona annesinin ölümünü hatırlamasını sağlamış olmalıydı.

"Bu işe artık bir son vermek lazım." Diyen Bora oldukça kararlıydı.

Tamer Bey onun bu isteğini haklı bulurken bahsettikleri kişinin Bora'nın babası olması onu üzmüştü. Bora'nın nasıl bir durumun içinde olabileceğini düşünmek dahi istemiyordu. Bir insan babasını öldürmekten bahsederken onun kadar soğukkanlı olamazdı. Biliyordu ki Bora da görüldüğü gibi değildi. İstedığinin bu olduğunu düşünse de Tamer Bey onun Kenan'ı öldürebileceğine inanmıyordu. Her şeye rağmen onun babasıydı.

"Ben de aynısını düşünüyorum ama sen karışma bu işi ben hallederim."

"Hayır, asıl sizin karışmanızı istemiyorum. Bu kadar hastayken onunla daha fazla uğraşmanızı istemiyorum."

"Bora o adam benim kızımın canına kast etti. Ben bu işe çoktan karıştım."

Bora onun kararlı olduğunu görünce fazla itiraz etmedi ama kendi intikamını kendi alacaktı. Yine de, "Peki ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sormadan edemedi.

"Eski bağlantıları devreye sokmanın zamanı geldi. Önce girdiği deliği bulalım sonra onu oradan çıkartalım gerisi kolay."

Bora onu onaylasa da uzun zamandır aradıkları adamı hemen bulamayacaklarını düşündü. Bu işin Tamer Bey'in dediği gibi kolay olmayacağını biliyordu.

Tamer Bey, "Şimdi de benim senin yardımına ihtiyacım var." dediğinde ne demek istediğini anlamak için ilgiyle ona baktı. "Eva'ya anlatmam gereken bazı şeyler var ve bunu yaparken seninde olmanı istiyorum veya nasıl bir yol izlemem gerektiğini bana sen söyle"

Bora, "Ne konuda?" dediğinde Tamer Bey kendi hayatındaki karışıklıkları Bora'ya anlatmaya başladı. Zaten Bora'yı da Sema öldüğünde bulamamasının sebebi kendi hayatının karışması değil miydi?

Esma Hanım akşam yemeklerini hazırlarken Eva da tezgâhın üstüne oturmuş çene çalıyordu. Bir yandan yemeği yetiştirmeye çalışan Esma Hanım diğer yandan Eva'ya laf yetiştirirken, "Aaa kızım yeter ama dur bir şu işlerimi yapayım." dedi.

Eva onun bu çıkışına aldırılmazken, "Ne var sultanım ya, merak ediyorum isteme töreni nasıl oluyor anlatsana? Hem madem öyle neden Bora beni babamdan istemedi." dedi.

Esma Hanım, "Sanki her şeyiniz adetlere göre oldu da bir o kaldı kızım." diye homurdandığında Eva hemen babasını suçlayarak "Valla bana hiç söylenme. Git babama söyle adamı karşıma çıkardı pat diye nişanlın diye tanıştırdı ne yapayım?" dedi.

"Vardır babanın bir bildiği. O zaman öyle olması geriyormuş demek. Zaten bir evlenme teklifi diye direktin çocuk en iyisinden teklifini de yapmış işte. Anlattığıma pişman etme bir de isteme töreni çıkarma başımıza baban vuracak bizi yemin ederim."

Konu evlenme teklifine gelince anlattığı yalanların ortaya çıkmaması için Eva tezgâhtan atlayıp aşağı inerken, "Oldu o zaman ben kaçtım biraz babaşkomun yanına gideyim." diyerek kaçtı Esma Hanımın yanından.

Arkasından Esma Hanım, "Dur şunu da götür..." diyemeden Eva çoktan ateş almış gibi mutfaktan çıkmıştı. "Deli kız!" diye söylenen Esma Hanım yemeğinin başına geri dönerken yakında kopacak kıyametten Eva'nın en az hasarla ayrılmasını umut ediyordu.

Bahçede oturan Bora ile babasının yanına giderken Eva konuşmalarının bittiğini düşünüyordu. Uzun süre onlara konuşmaları için zaman tanımıştı. Bahçe kapısından çıkar çıkmaz hâlâ ciddi bir konu üzerinde konuştukları belli olan ikiliyi izledi bir süre. Babasının yüzünü göremese de yandan Bora'yı çok net görebiliyordu. Kaşları çatılmış Tamer Bey'e doğru yaklaşmış onu dinlerken onaylayarak kafasını sallıyordu. Eva onların ne konuştuğunu öğrenmeyi çok isterdi. Evde bilmediği olayların döndüğünün farkındaydı ama kimseden bir şey öğrenemiyordu. O adamı o kadar çok merak ediyordu ki elinden gelse çıkıp kendisi arayacaktı. Tabi böyle bir şeye kalkıştığı an babası ipini çekeceği için Eva şimdilik bekliyordu. Adamın ses tonunu nereden tanıdığını çıkartmaya çalışırken beyni zorlanıyordu.

"Kızım neden gelmiyorsun?" Diye seslenen babasının sesiyle kendine gelen Eva gülümseyerek onlara doğru ilerlemeye başladı. Babasına arkadan sarılıp yanağına öpücük kondururken, "Sohbet ediyordunuz bölmek istemedim." dedi.

Eva Bora'nın karşısına oturmak için geçerken Tamer Bey abartılı bir şekilde, "İnanamıyorum bu benim kızım mı?" dedikten sonra "Kızım sen böyle ince düşünür müydün?" dedi.

Eva otururken onun imasına hiç alınmadan cevap verdi. "Hayır, babacım düşünmezdim ama Bora babanla önemli bir konuda konuşmam gerekiyor dediği için bölmek istemedim."

Tamer Bey kızıyla biraz daha uğraşmak isteyerek, "Ha yani artık Bora'nın sözünü dinlemeye başladın." dedi. Biliyordu ki kızı kimsenin sözünü dinlemezdi. Kendi bildiğini okurdu ve birinin sözünü dinlediğini de kabul etmezdi.

Eva, "Evet baba ne var bunda?" dediğinde Tamer Bey şaşkınlığa uğradı. Eva da ciddi değişiklikler vardı. Aylin'in ölümünden sonra kaybettiği küçük kızı tekrar hayat buluyor gibiydi.

Baba kızın konuşmasına karışmadan dinleyen Bora da Eva'nın yanıtına şaşırmişti. İlk geldiği zamanlar her şeyi burnundan getiren kız son zamanlarda fazla karşılık vermeden dediklerini yapıyordu. Ya yaşananlar onu bu hale getirmişti ya da başka bir durum vardı ki Bora o başka durumun Eva'nın hisleriyle alakalı olmamasını umuyordu.

Tamer Bey, Eva'ya, "Okulu dondurmuşsun?" dediğinde bunu yeni öğrenen Bora "Ne zaman?" derken Eva omuz silkerek, "Çok geri kalmıştım, bu saatten sonra derslere yetişemezdim bende dekanla konuştum ve dilekçe yazdım." dedi.

Tamer Bey, "Bir şekilde telafi sınavlarıyla idare ederdin kızım şimdi bir sene kaybın olacak." dediğinde Eva "Baba bunca olayın arasında derslere vakit ayıramazdım böylesi daha iyi." dedi.

Bora, "Baban haklı, okulu bitirmen daha iyi olurdu. Dondurman gereksiz olmuş." dediğinde Eva sinirlendi. Bu kendi kararıydı ve kimsenin karışmasını istemiyordu. Babasının kalp nakli, nişanlanacak olması, kaza derken okulu düşünecek hali yoktu. Nedense Eva hayatın çok kısa olduğunu düşünmüş ve bunca yaşananların arasında okula yer ayıramamıştı. Bora'nın elinden gelse onu kapı dışarı bile çıkarmayacaktı nasıl okula gönderecekti ki bunları düşününce Eva olayı kökten halletmişti işte niye büyütüyorlardı.

Eva burnundan nefes alarak hayatında söz sahibi olan iki erkeğe baktıktan sonra, "Bu benim kararım ve bu sene okula gitmek istemiyorum. Çok istiyorsanız siz gidin." dedikten sonra ayağa kalkıp sinirli adımlarla eve ilerledi.

Arkasından yarı güler yarı kızar halde bıraktığı iki erkeğe dönüp bakmamıştı bile, baksa babasının ve Bora'nın yüzündeki sırıtışı görür onu bilerek kıskırttıklarını anlardı. Tamer Bey, "Demek hırçın Eva hâlâ bir yerlerde saklı." dediğinde Bora onaylayarak "Dikkatli olmak lazım." dedi.

Akşam yemeğinde Eva'nın sınırları hâlâ yatışmamıştı. Sessizce yemeğini yerken Esma Hanım, "Bora oğlum tebrik ederim tam sana yakışır bir teklif olmuş." demesiyle Eva'nın lokması genzine kaçtı. Öksürerek suya uzanırken elleri titremeye başlamıştı.

Bora ona bir bakış attıktan sonra Esma Hanıma, "Teşekkür ederim ama Eva'nın anlatmasına şaşırdım doğrusu." dedi. Eva'nın öyle bir teklifi anlatması mümkün değilken ne yalanlar uydurduğunu merak etti.

Eva, Bora'nın suratına bakamıyordu. Tek duası Esma Hanımın daha fazla konuşmamasıydı ama babasının yüzüğünü gösterip, "Evet, yüzük parmağa takıldığına göre evlilik teklifi edilmiş bende merak ettim şimdi." demesiyle Eva'nın duası şekil değiştirerek yer yarılma da içine girsem oldu.

Bora'nın yanındaki Koray da gülerken "Bende merak ettim." dediğinde Bora kaşlarını çatarak Eva'ya dönmüş "Belli ki Eva güzel anlatıyor ondan dinleyelim." demişti.

Eva kafasını iki yana sallarken, "Ne gerek var teklif işte." diyerek geçiştirmeye çalıştı. Eğer attığı yalanlar ortaya çıkarsa Bora onu topuklarından vururdu.

Esma Hanım, "Aman be amma nazlandınız ben anlatırım." diyerek anlatmaya başladığında Eva derin bir nefes alarak sandalye de aşağıya doğru kaydı. Yok, olmaya çalışıyordu ama henüz ışınlanmayı keşfedemediği için bu pekte mümkün değildi. Kulakları uğuldamaya başlasa da Esma Hanımın sesini duyuyordu. Ah dilini eşek arısı soksaydı da bu kadar abartmasaydı.

"Aferin oğlum valla hiç böyle şeyler yapacak birine benzemiyorsun ama helal olsun. Seçtiğin restoran harika, tam dans ederken dizlerinin üstüne çöküp Eva'ya teklif etmen süper olmuş." Diyen Esma Hanımın sözleriyle Bora'nın yüzü kararırken Koray da gülüşünü öksürüğüyle saklamaya çalışıyordu. Esma Hanım, "Sonra o söylediğin kelimeler, hayatımın kadını, geleceğim filan gerisini pek hatırlamıyorum ama orası çok güzel olmuş." dedikten sonra Eva'ya dönüp "Nasıldı o söz kızım sen unutmamışsındır söylesene tekrar." dediğinde Eva kıpkırmızı suratıyla kafasını iki yana salladı. Koray daha fazla dayanamayarak

kahkaha atmaya başladığında Eva öldürücü bakışlarıyla ona baktı. Tabi aynı bakışların kendi üzerinde olduğunun farkındaydı. Koray kahkahalarının arasında, "Valla helal olsun kardeşim bundan iyisi Şam da kayısı." dediğinde Tamer Bey de ciddi bir şekilde Bora'yı tebrik etmişti. Koray arkadaşının böyle bir teklif etmeyeceğini bildiği için Bora'yı o durumda hayal etmek onu çok eğlendiriyordu.

Bora, Eva'nın attığı yalanları duyar duymaz sinirlenirken Koray'ın dalga geçen sesini, "Yeter Koray!" diyerek susturdu. Daha sonra Eva'ya dönüp seninle sonra görüşeceğiz bakışı atarken kısaca Tamer Bey'in tebrikini kabul etti.

Tamer Bey, "E artık nişanı da önümüzdeki ay yaparız." diyerek sohbete son noktayı koyduğunda Eva "Önce bir helvamı yersiniz." diye homurdandı.

Yemekten sonra Evadinlenmek istediğini söyleyerek odasına çıkıp Bora'nın elinden kurtulmuştu ancak bir dahaki sefere kurtulabileceğinden şüpheliydi.

SÖZDE NİŞANLI - DİNLEME

Sabahın erken saatinde Koray ahırdan içeri girdiğinde Eva, Kara'yı tımarlıyordu. Dalgın bir şekilde işine odaklanmış, onun geldiğini görmemişti. Dar binici kıyafetinin içinde rahat edemeyen Koray sıkı olan pantolonunun belini çekiştirerek ilerlerken Eva'yı korkutmadan sesler çıkarıp geldiğini belli etti.

Eva arkasından gelen sesle ona dönerken Koray'ın dar pantolonun içine sıkışmış koca vücudunu görünce gülmek için tuttu kendini. Üstündeki gömlekte dardı ama pantolon öyle bir sıkı olmuştu ki tayt gibiydi.

Koray onun gülmek için çaba sarf ettiğini görünce, "Gülersen seni öldürürüm Eva!" diyerek onu uyardı.

Eva ağzını açarsa güleceğinden korkarak eliyle tamam işareti yaparken arkasını dönüp Karayla ilgilenmeye devam etti. Derin nefesler alıp gülüşünü yatıştırırken, "Daha dar olanı yok muydu?" diye sordu.

Koray onun yanına geldiğinde, "Sizin çalışanın kıyafeti, önceden haber versen bu iri bedene uygun bir şey ayarlardık herhalde." diye sitem etti.

"Benim yanımda gelmen gerekmezdi Koray. Kara'nın ayaklarını biraz açıp döneceğim hemen."

"Tabi Eva, son olaydan sonra birde seni gözüümün ününden ayırayım Bora vursun beni. Zaten soygun işinden hâlâ sinirli."

Üç gün önce soyulan gece kulübünden söz ediyordu Koray. Tımarlama işini bitiren Eva tımarı kenara koyarken, "Gerçekten o gece nasıl oldu da kasa soyuldu.

Güvenliğin o kadar sıkı olduğu bir yerde böyle bir olay şaşırtıcı doğrusu." dedi.

Koray o geceden arta kalanları pek hatırlamak istemiyordu. Su soyulduklarını söyledikten sonra hemen onun yanına gitmiş boş kasayı görünce Bora'nın odasına çıkarak kamera kayıtlarını açmıştı. Her şeyi an be an kaydeden kamera Su ile arka odaya gidişlerini arkalarından gelen küçük bir çocuğun kasayı boşaltarak yerdeki paraları da toplayıp gidişini kaydetmişti. Çocuğu hemen tanımıştı Koray, geçenlerde Bora'nın acıyarak yanlarına aldığı sokak çocuğuydu. Tabi bu olaydan sonra sırra kadem basmış bir daha ortalarda görülmemişti. Koray üç gündür o iti arıyordu ama bulamıyordu. Her ne kadar Bora ona aramamasının bütün suçlunun Su ile kendisi olduğunu söylese de Koray o çocuğu bulup bir temiz dövmek istiyordu. Onun yüzünden Bora, Su ile aralarında geçeni öğrenmişti ve Koray'a daha çok kızmıştı.

Koray, "Oldu işte bir şekilde." diyerek onu geçiştirdikten sonra "E hadi atını okşaman bittiyse çıkalım artık." dedi.

Eva, "Tamam sen hangisini alacaksın." dediğinde Poyraz'ın ahırına giden Koray'ın kalçalarına takıldı gözleri. Tayt gibi olan pantolon Koray'ın bütün vücudunu gözler önüne sermişti. Eva kıkırdayarak, "Maşallah taş." dediğinde Koray onun neyden bahsettiğini anlayarak kalçalarını titretti. Bunu üstüne Eva, Koray'ı gördüğünden beri tuttuğu kahkahasını serbest bırakırken gülmekten gözlerinden yaş gelmişti.

Şakalaşarak atları ahırdan çıkarırken Eva en son Sarp ile çıktıkları geziyi düşündü. Sadece birkaç ay öncesinin anısını düşünürken sanki yıllar olmuştu. Son zamanlarda hayatında ne çok şey değişmişti.

Koray ile göle geldiklerinde yavaşlayan Eva arkada kalan Koray'a dönerek, "Burada biraz duralım da atlar dinlensin." dedi. Ahırdan çıktıklarından beri atları dörtnala sürmüşlerdi ve Karayı birden bu kadar yormak istemiyordu.

İskelenin kenarında durup attan inerken Koray da yanına gelmişti. Atları korkuluğa bağladıktan sonra iskelenin ucuna ilerleyerek yere oturdular. Son zamanlardaki yağmur sularından dolayı gölün su seviyesi yükseldiğinden Eva ayaklarını sarkıtamadığı için üzüldü. Suyun içinde yüzen büyük balığı izlerken Koray, "Ee prenses konuş bakalım..." dediğinde ona döndü.

"Ne konuşayım Koray."

"Canın bir şeye sıkılmış senin anlat hadi Koray abine ne seni sıkın."

Eva gülümserken, "Bir Güzin ablalığa soyunmadığın kalmıştı Koray o da oldu tam oldu." dedi.

"Ne yapayım kızım. Siz benim etrafımdayken her şey oluyorum ben. Bora kum torbası niyetine kullanıyor, sende Güzin abla niyetine kullanmışsın çok mu?"

Eva ona gülerken Bora'nın değişken davranışları aklına geldiğinde suratı asıldı. Birlikte geçirdikleri günden sonra eski buz kütlesi Bora geri gelmişti ve Eva'nın canı sıkılmıştı. Oysa o gün bazı şeyleri aştıklarını sanmıştı ama Bora'nın ertesi günkü davranışları ne kadar yanlış düşündüğünü göstermişti.

Koray, Eva'nın asılan suratını izlerken, "Ona âşık oldun değil mi?" dedi. Eva utanmıştı ama nedense Koray'ı yalanlamak istememişti. Kafasını sallarken, "Karşılıksız aşk çok zormuş." dedi.

Koray onu avutmak istiyordu ama ne diyeceğini de bilemiyordu. Arkadaşını tanıyordu Bora âşık olmazdı fakat Eva'ya değer verdiğini biliyordu. Zamanla Eva'nın onun bariyerlerini yıkacağını da düşünüyordu. Hatta şimdiden çoğunu yıkmıştı ama Eva'nın bundan haberi yoktu.

"Aşk zor değil Eva... Bora zor bir insan ve onun aşka bakış açısı değişik. O aşkı kalbine yasaklamış biri. Onun kitabında aşk diye bir kavram yok. Bora sadece insanlara değer verir. Onun kalbinde aşka en yakın şey değer vermektir ki sana değer verdiğini biliyorum."

Onu rahatlatmak isteyen Koray'a gülümseyen Eva, "Bazen ne hissettiğini anlamakta zorlanıyorum, bana göre çok özel olan bir şey onun için hiç önemli olmuyor ve ben ne düşüneceğimi şaşıyorum." dedi. Eva'nın sesinden aklının ne kadar karışık olduğu belliydi. Konuşurken bile sözleri şüpheli çıkıyordu.

Koray dar olan pantolonun izin verdiği kadar bağdaş kurmaya çalışırken, "Ona zaman vermen lazım güzellik, o da sana değer vermeyi beklemiyordu ve şimdi seni bu kadar kabullenmek onu da şaşırttı. Bırak ikinizi biraz hazmetsin, bazı şeyleri kavrasın sonra rahat edeceksin güven bana." dedi.

Eva bunu düşündü. Koray haklı olabilirdi. Eva bile âşık olmayı isteyerek gezerken Bora'ya olan aşkını kabul etmesi uzun sürmüştü. Belki Bora da duygularıyla savaşıyor ve kabul etmek istemiyordu. Ama bu düşünce nedense Eva'ya pek inandırıcı gelmedi. Konuyu değiştirmek için, "Siz nasıl tanıştınız?" diye sorarken bunu uzun zamandır merak ettiğini düşündü.

Koray sıkıntıyla nefes alırken, "Bora'nın Amerika'ya ilk geldiği yıllarda tanıştık, ikimizde zor bir dönemden geçiyorduk. Ben yeni bir iş kurmuştum güvenlik şirketi açıyordum. Bora şirketin güvenliği için bana başvurduğunda benim için bulunmaz bir fırsattı. İlk görüşmede işi bana verdikten bir süre sonra da arkadaş olduk zaten." diyerek lafını bitirdi.

"Daha önce ne iş yapıyordun. Birden nasıl güvenlik şirketi kurmaya karar verdin."

Bu soruları kısaca cevaplamak kolaydı ama Eva gibi meraklı bir kız altında yatan hikâyeyi duymadan da bırakmazdı. Koray eliyle yüzünü sıvazladı unutmak istediği hikâyesini daha önce kimseye anlatmamıştı. Bora'ya bile anlatmamıştı ama Bora'nın bildiğine de adı gibi emindi. Her şeyi araştıran Bora iş yaptığı adamı araştırmasa olmazdı.

Koray kafasını kaldırdığında Eva onun yüzündeki sıkıntıyı gördü. Anlatacaklarının onun için zor olduğunu anladığında, "Koray anlatmak zorunda değilsin." dedi.

Koray önemli değil dercesine omuz silerken, "Uzun zaman oldu sorun yok. Ben paralı askerdim evlendikten sonra da kısa bir süre devam ettim." dediğinde Eva'nın ağzı açık kaldı. Onun şaşkınlığına gülen Koray "Ne var bunda bu kadar şaşılacak herkes aynı tepkiyi veriyor." dedi.

"Hiç evlenecek birine benzemiyorsun da ondan."

"Bir hata yaptık evlendik işte." dedi sıkıntıyla belki de hayatının en büyük hatasıydı.

Eva, "O nerede? Yani anladığım kadarıyla ayrıldınız. Neden bitti?" diye sordu merakına yenik düşerek.

"Evet, ayrıldık zaten fazla uzun sürmedi. Yaklaşık bir yıllık bir evlilikti. Ben göreve gittiğim yerlerden arada izne gelirdim. Bir gün eşime sürpriz yapmak istedim ve asıl sürprizle ben karşılaştım. Yakın arkadaşım aynı zamanda komşumuzla onu yakaladıktan sonra benim için zor bir dönem başladı. Askerliği bıraktım, sokaklarda gezmeye başladım. Tekrar kendimi toparlamam yıllarımı aldı. Kenarda olan az bir birikimimle bu işe girdim. Bora'yla tanıştım ve işte buradayım."

Eva ne diyeceğini şaşırmıştı. Koray fazla önemi yokmuş gibi anlatmıştı başından geçenleri ama gözlerinin arkasındaki üzüntü Eva'nın içini acıtmıştı. Belli ki o kadını sevmişti. Koray'ın şimdi her şeye bu kadar alaylı bakışının sebebi bu yaşadıkları olsa gerekti.

Sessizlik içinde geçen dakikaların ardında Eva, "Gidelim mi?" dediğinde Koray onaylayarak kalkmaya çalıştı. Dar olan pantolon onu zorlarken Koray, eğilerek kalkmaya çalıştığı an arkasından gelen cart sesiyle dondu. Ayağa kalkmış Eva'nın gözleri irileşirken, "Koray o düşündüğüm şey miydi?" dedi.

Koray "Siktir!" derken doğrulup elini arkasına attı. Dikişlerinden ayrılan pantolondan açıkta kalan poposu hava almaya başlamıştı bile. "Eva önden yürü güzelim," derken dişlerini sıkıyordu.

Eva gülerek, "Hadi ama Koray yoksa kalpli çamaşırını görmemden mi utanıyorsun?" dediğinde Koray açık sözlü davranarak "Güzellik, çıplak popomu görmeye bu kadar meraklıysan benim için sorun yok ama Bora duyarsa ben popoma ikinci bir delik açılırsın istemiyorum. Hadi şimdi yürü." dedi.

Eva'nın onun iç çamaşırını giymediğini anladığında utanıp kıkırdayıp önden yürümeye başladı. Elleriyle pantolonu tutan Koray da arkasından ilerlerken gömleğini pantolonun içinden çıkarmıştı ama o da kısa olduğu için pek fayda etmiyordu.

Ahıra geldiklerinde Eva attan inip Koray'ı beklerken, "Ee Koray nasıldı dönüş yolu keyif aldın mı?" dedi.

"Çoook keyifliydi alttan alttan esti böyle püfür püfür." Diyen Koray, Eva'yı güldürürken Eva arkasını dönüp çıkışa ilerledi. "Bu sana ders olsun artık kendine göre bir kıyafet alırsın." Derken ahırın kapısından çıkmıştı. Sonunda yalnız kalan Koray attan inerken pantolonun biraz daha yırtılmasıyla neredeyse tamamen çıplak kalmıştı.

Eva duş aldıktan sonra üstüne rahat kıyafetler giyerek aşağıya indi. Babasını kitap okurken bulduğunda gülümseyerek yanına yaklaştı. Okuma gözlüklerini burnunun ucuna indiren Tamer Bey ona bakarken, "At gezisi nasıl geçti?" diye sordu.

Eva babasının yanındaki tekli koltuğa otururken gülerek, "Çok iyiydi. Koray bizim çalışanın kıyafetini giyince tam bir komediye dönüştü." dedi. Tamer Bey onu anlamayarak daha çok ayrıntı isteyince Eva ona her şeyi anlatmış Tamer Bey de kahkahalarla gülmeye başlamıştı.

O sıra içeri giren Bora, baba kızın neşeli halini görerek gülümsedi. Yanlarına gittiğinde Eva ayağa kalkarak onu yanağından öpüp, "Hoş geldin." dedi. Bora onun gözlerine baktığında Eva'nın gözlerinin içinin güldüğünü gördü. Onu bu kadar eğlendirenin ne olduğunu merak etmişti.

Tamer Bey'e selam verip koltuğa oturduğunda Eva da yanına oturdu. Tamer Bey ikiliyi keyifle izlerken Bora, Eva'nın gözlerine bakarak, "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiym, az önce Koray ile at gezintisinden döndük. Eğlenceli geçti." Diyen Eva'nın sözleriyle Tamer Bey tekrar kahkaha attı. Eva da gülerken Bora'nın meraklı gözleri baba kız arasında gidip geldi.

"Yemin ederim kıçım buz tutmuş." diyen Koray söylenerek içeri girdiğinde bütün gözler ona dönmüştü. Koray salonda kimsenin olmadığını düşünerek sesli bir şekilde söylenirken ona bakan üç çift gözü görünce küfretti. Tamer Bey ile Eva kahkaha atmaya başladığında ise onlara gözlerini kısarak baktı. Bora hiçbir şey anlamazken Eva sakinleştikten sonra ona kısaca açıkladı. Bora ise gülmek yerine tam aksine kısıp gözlerle Koray'a baktı.

Koray hemen ellerini havaya kaldırırken, "Abicim yemin ederim kıçımı nişanlığa göstermedim" diyerek kendini savundu.

"Tamam, Koray yeter!" Diyen Bora'nın sözleriyle arkasını dönüp hızla dışarı kaçmıştı. Eva eliyle ağzını kapatıp kıkırdarken Bora "Eva!" dediğinde dudaklarını büzüp "Tamam, sustum..." dedi.

Bora, Tamer Bey'e dönüp işle ilgili bilgi vermeye başladığında Eva kafasını onun omzuna yaslayıp sessizce konuşmalarını dinledi. Bora'nın bir elini iki elinin arasına alıp parmaklarını okşuyordu. Bora arada bir parmaklarını kapatıp elini sıkırsa da Eva gülümseyerek onun eliyle oynamaya devam etti.

İş konuşmaları bittiğinde Eva kafasını kaldırıp, "Toprak'ı özledim." dedi. Babası ile Bora ona bakarken "Onu görmek istiyorum." diye devam etti.

Tamer Bey kafasını onaylarcasına sallarken, "Bora seni götürsün." dediğinde Eva kafasını çevirip umutla ona baktı. Bora da onaylarcasına kafasını salladığında sevinçle kollarını onun boynuna sarıp, "Teşekkür ederim." demişti.

Üstünü değiştirmekle vakit kaybetmek istemediği için hemen çantasını almak için odasına koştu. Aşağı indiğinde Bora da hazır onu bekliyordu.

Yola çıktıklarında Bora'ya, "İlk başta huzur evine uğrayabilir miyiz?" diye sordu. Bora gözlerini yoldan ayırmadan kafasını onaylarcasına salladığında Eva sevinçle ellerini çırpı.

Bir sevinçle bakım evine gelen Eva oradan üzüntüyle ayrıldı. Yasemin Hanım'ın yanında fazla duramamışlardı çünkü kendisi biraz rahatsızdı. Eva ona kısaca hal hatır sorduktan sonra yanından ayrıldı. Çıkarken Nil'e bir sorun olursa aramasını tembih ederken sıkıntılıydı. Yasemin Hanım'ın halini hiç iyi görmemişti.

Yetimhaneye geldiğinde ise ikinci bir hüsrana uğradı. Güvenlik Toprak ile görüşmesine yine izin vermediğinde sinirden çıldıran Eva ne yapacağını şaşırmişti. Müdürün odasına paldır küldür girdiğinde sıska adam korkuyla ayağa kalkarken, "Buraya böyle babanızın çiftliği gibi giremezsiniz Eva Hanım." dedi.

Eva'nın geldiğini güvenlik haber ettiğinden beri bu karşılaşmayı bekleyen müdür hazırlıklıydı. Eva "Toprakla görüşeceğim." dediğinde müdür gayet rahat bir tavırla tekrar yerine otururken "Sizinle bu konuyu daha önce konuşmuştuk. Bundan sonra ise asla görüşemezsiniz." dedi.

Eva odanın içinden ilerleyip sinirle adamın masasına yaklaşırken Bora arkasından onu izliyordu. Eva'nın ne yapacağını merak ederken şimdilik olaya müdahale etmeye gerek duymadı.

Eva ellerini masaya yaslayıp öne doğru eğilirken, "Öyle mi? Nedenmiş?" dedi dişlerinin arasından.

Onun gözlerindeki sinirden korkan adam koltuğunda geriye doğru yaslanırken, "Toprak'ı evlat edinmek isteyen bir aile var. Bu yüzden artık sizinle görüşmesi çocuğun aklını karıştırmaktan başka bir işe yaramaz." dediğinde Eva duyduklarını daha hazmedemeden "Ne dedin sen?" diye bağırdı.

Adam biraz cesaretlenerek ayağa kalkıp bağıırken, "Yeter ama Eva Hanım. Buraya böyle istediğiniz gibi gelip bizden hesap soramazsınız. Görüşemezsiniz işte, Toprak yakında yetimhaneden ayrılacak." dediğinde Eva sinirle öne atılıp adamın kravatını kavrayarak kendine çekti.

"Sen benim oğlumu kime veriyorsun ha. Sen kimden izin aldın da benim oğlumu başkasına veriyorsun?" Derken aralarındaki masa olmasa adamı ayağının altına alıp ezecekti.

Bütün olayı uzaktan izleyen Bora, Eva'nın pantere dönüşmüş halini seyrederken oldukça neşelenmişti. Küçük kadını benim çok vahşi diye düşünürken Eva'nın adama saldırmasıyla artık müdahale etmesi gerektiğini anladı. Eva'nın omuzlarından tutup geri çekerken, "Eva bırak adamın kravatını güzelim, hadi sakince konuşalım." dedi.

Ondan cesaret alan adam, "Şu deli kadını çekin başımdan." dediğinde Bora ona kapa çeneni diyen bir bakış atarak susturdu.

Eva kravatı bırakıp çekilirken, "Bora, Toprak'ı vereceklerini söylüyorlar nasıl sakın olayım." dedi. Gerçekleri kavramasıyla ilk sinir halini artık üzüntü almıştı. Daha önce onu başkasının isteyeceği hiç aklına gelmemişti. Oysa birçok kez evlat edinmek isteyen ailelerin ziyaretine şahitlik etmişti ama sanki Toprak hep onu beklemişti.

Bora onun çenesinden tutup kafasını kaldırarak gözlerine bakarken, "Böyle bir şey olmayacak güven bana." dedi. Eva anında ona güvenmişti. Bora'nın sesi net ve kesindi nasıl yapacaktı bilmiyordu ama buna engel olacağını anlamıştı.

Güvenlik gelip onlara çıkmaları gerektiğin, söylediğinde Eva, çıkmadan müdüre son bir bakış attı. Alt kata indiklerinde derslerden çıkan çocukları gören Eva gözleriyle Toprak'ı aradı. Yanlarındaki güvenlik ilerlemesini söylerken Eva etrafına bakarak onu arıyordu. Bir sınıfın önünden geçerken Pelin öğretmenle konuşan Toprak'ı görünce olduğu yerde durdu. Ona doğru birkaç adım atmıştı ki önüne geçen güvenlik yolunu kesti. Eva, "Sadece biraz görsem lütfen izin verin." dediğinde Bora da yanına gelerek "Toprak seni görmeden gidelim Eva sonra tekrar geleceğiz." dedi.

Eva onu onaylarken geri çekildi. Güvenlikte ilerlemeye başladığında Toprak'ın görüşü açılınca Eva'yı görmüştü. "Eva Abla!" diye sevinçle bağırıırken ona doğru koşmuştu ki Pelin öğretmen tuttu Toprak'ı. Eva da ona doğru atılınca güvenlik tekrar yolunu kesti. Eva adamı iterek geçmeye çalıştı. Toprak ağlayarak ona doğru gelmeye çalışırken Eva kahroldu. "Lütfen onu daha çok üzüyorsunuz. Sadece iki dakika izin verin." derken o da ağlamak üzereydi. Bora belinden tutup Eva'yı çekerken "Geri geleceğiz güzelim hadi gidelim şuradan olay çıkmadan." dedi. Eva onun kollarında çırpınırken Toprak da Pelin öğretmenin kucağında çırpınıyordu.

Eva onun ağlayarak çırpınıp abla diye bağırıldığını gördükçe daha kötü olarak Toprak'a ulaşmaya çalışıyordu ama Bora bırakmıyordu. "Bora lütfen bir şey yap sadece iki dakika onu sakinleştireyim yeter lütfen." derken artık hüngür hüngür ağlıyordu.

Sonunda bir başka öğretmenin yardımıyla Toprak'ı sınıfa sokup kapıyı kapattıklarında Eva da Bora'ya döndü. Bora onu hâlâ bırakmazken Eva da göğsüne yaslanıp ağlamaya devam etti. İçerden Toprak'ın sesi hâlâ duyuluyordu.

Eva malikâneye giden yol boyunca ağlamış, Bora ise sorunu biran önce çözmenin yollarını aramıştı. En kısa zamanda bu işi halledecekti.

SÖZDE NİŞANLI - BABA?

Tamer Bey akşam yemeğine bir saat kala sıkıntıyla salonda oturuyordu. Eva ile Bora geldiklerinde yetimhanede olanları öğrenmişti. Geldiğinden beri odasından çıkmayan Eva'nın zaten keyfi yerinde değildi bu saatten sonra daha iyiye gitmesi ise beklenemezdi. Bilmem kaçınıcı kez kolundaki baba yadigarı saatine bakarken dakikaların geçip gitmesini bekledi. Acaba vazgeçse ne olurdu. Söylemese bu yükü taşımak daha da zorlaşır mıydı? Aylin'in ölümünden sonra sakladığı gerçekleri şimdi ortaya dökmek ne kadar mantıklıydı.

Tamer Bey kapının çaldığını duyduğunda hadi bismillah diyerek ayağa kalkarken o sıra merdivenlerden inen Eva gelenin kim olduğunu merak ederek kapıyı açmaya gitti.

Kapıyı açtığında karşılaştığı manzarayla bütün yüzü asıldı. Bugün bütün dünya Eva'ya karşı olmuş komplolarını kuruyor gibiydi. Eva sinirle abisinin yanındaki

Buket'e bakarken bir hoş geldin bile demeden, "Onun ne işi var burada?" dedi. Abisinin malikânede olmasına bile daha az şaşırmıştı.

Evren onun tepkisiyle Buket'in gitmesinden korkarak elini daha sıkı tutarken kardeşini uyarırcasına, "Eva ayıp oluyor." dedi.

Eva tam ağzını açmış konuşacaktı ki içeriden Esmâ Hanımın sesi, "Kızım kenara çekil de abinler içeri girsin kapıda bıraktın çocukları." dediğinde söyleyeceklerini dile getiremedi.

Buket'e ölümcül bakışlar atarak kenara çekildi. Buket masumu oynayarak kendini acındırıp kafasını yere eğerken, Eva'nın gözleri kısıldı. Bu oyuncu sürtüğün hiçbir numarasına kanmayacaktı. Evren ile Buket salona geçerken Esmâ Hanımın terbiyeli ol bakışları altında Eva da onları takip etti. Babası onları karşılayarak koltuklara yönlendirirken Eva'nın sabrının sınırı bu kadardı.

Onların karşısına geçip ayakta dururken ellerini göğsüne bağlayıp abisine odaklandı. Buket'i görmemezlikten gelmek şu an elinden gelen tek seçenektir. Eva zaten gergin olan sinirlerini yatıştırma zahmetine bile girmeden abisine sinirlenirken, "Seni dinliyorum Evren." dedi.

Tamer Bey olaylı geçecek bir akşama daha baştan olayla başlamak istemediği için, "Eva!" diyerek kızını uyarırken Evren, "Eva konuşmalarına dikkat et." dedi. Tam bunun üstüne gelen Koray ile Bora iki kardeşin kavgasına şahit olmuştu. Koray, "Yine cümbüş var." derken Bora konuyu anlamaya çalışıyordu.

Ve Evren'in söylediği tek cümle Eva'nın sabrını taşırmaya yeterdi. Sonunda patlayan Eva, "Konuşmama dikkat edeyim öyle mi Evren? Sana inanamıyorum. Daha üç hafta önce Buket yüzünden yataklardaydın ve şimdi elinden tutmuş buraya getiriyorsun. Ona güvenmediğim için beni suçlayamazsın. Ben bir daha seni o halde görmek istemiyorum." diye bağırdı.

Evren de ayağa kalkarken, "Eva kalbini kırmak istemiyorum. Lütfen sus artık. Geçerli sebeplerim var sadece bunu bil tamam mı?" dedi.

Eva onun gözlerine baktığında Evren'in susmasına ihtiyacı olduğunu gördü. Başını eğmiş koltukta oturan Buket'e döndüğünde sinirleri tekrar tavan yaparken kendini zor sakinleştirerek, "Seni uyarıyorum Buket bu sefer de abimin kalbini kırarsan karşında beni bulursun." dedikten sonra hırsıyla dönüp Bora ile Koray'ın yanından geçerek salondan çıktı. Yemeğe kadar sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Bora onun arkasından giderken Koray diğerlerinin yanına gelerek sırtıp, "Ne renkli bir aile olaysız bir günümüz yok." dedi.

Tamer Bey onun sözlerine sinirlenirken duymazdan gelerek Evren'e dönüp, "Sen kardeşinin kusuruna bakma. Onun için zor bir gün oldu." dedi.

Evren kafasını sallayarak karşılık verirken ilk defa Eva'nın ağzından duyduğu abi kelimesini bu şekilde duyduğuna üzülmüştü. Eva ona her zaman Evren derdi ki az önce dediğinin de farkında olmadığı belliydi. Tamer Bey'e hal hatır soran Buket'e baktığında Eva'nın haklı olmasından korktu tekrar onu kaybetmeye dayanamazdı.

Bora ile Eva diğerlerine katıldığında vakit kaybetmeden yemeğe geçildi. Tamer Bey, yemek boyunca sakinliğini korumaya çalışırken Eva onun sıkıntılı olduğunu fark etmişti. Babasının doğru düzgün yemek yemediği gözünden kaçmazken eskisi gibi sohbet etmek için de uğraşmıyordu. Evren'i buraya çağırdığına göre konuşmak istediği konu ciddiydi. Karşısında oturan Buket'i boğmak istemesi yetmezmiş gibi birde babasının söyleyeceklerini düşünürken çatlamak üzereydi. Babasını sıkıntılı gördükçe Eva'nın da korkusu artarken biraz daha böyle devam ederse öğrenmek istemiyorum diye bağıracaktı.

Yemekler yenip kahve için koltuklara geçildiğinde Eva, babasının Esmâ Hanıma bir şey dediğini fark etti. Beklediği zamanın geldiğini anlayan Eva'nın elleri titremeye başladığında kahve fincanını sehpa üzerine bıraktı. Eva babasıyla göz göze gelmeye çalışırken Tamer Bey gözlerini kaçırdığında daha çok gerildi. Sonunda Esmâ Hanım iki zarfı yanlarına geldiğinde Eva zarfların üstündeki yazıyı tanımıştı. Annesinin sağa doğru yamuk kıvrımlı yazısını görür görmez ayağa kalkarken, "Anne!" diye fısıldadı.

Herkes birden ayağa kalkan Eva'ya bakarken Tamer Bey, "Otur kızım." dediğinde Eva tekrar oturmuştu ama dolan gözleriyle babasına bakıp "İstemiyorum baba." dedi.

Tamer Bey kızının gözlerine bakarak, "Neyi istemiyorsun kızım?" dediğinde Eva başını iki yana sallayıp "O zarfın içindekileri öğrenmek istemiyorum." dedi. Hissediyordu, biliyordu, kötü şeyler okuyacaktı. Annesi ona başka ne diye mektup bırakmış olacaktı ki.

Salondaki herkes susmuştu. Eva'nın tepkisi Evren'i de endişelendirirken Tamer Bey'in ona dönüp, "Bu zarflardan biri de senin için." demesi merakını uyandırmıştı. Tamer Bey titreyen elleriyle ona zarfı uzatırken, zarfı alan Evren'in elide titriyordu. Annesiyle bir kere karşılaşmış bir kere iletişime geçmişti. Annesinden ona kalan bu mektuba o kadar çok ihtiyacı vardı ki bunu kendisi bile daha yeni fark ediyordu. O, Eva gibi reddemezdi bu mektubu annesinden ona kalan tek gerçektir bu mektup.

Eva abisinin mektubu alıp okumasını izlerken kalbi ağzında atıyordu. Evren hiç korkmadan zarfı alıp açarak okumaya başlamıştı. Okudukça kızaran suratından onun duyulandığını anlayan Eva, kalbi pırpır ederek bekledi onun bitirmesini. Sonunda kâğıdı tutan eli yumruk olurken Evren diğer eliyle gözlerini kapatmıştı Eva titrekçe, "Abi!" dediğinde dönüp baktı ona. Gözlerinden damlalar süzülürken, "Mektubu oku kardeşim." dediğinde Eva babasına baktı ürkekçe.

Tamer Bey yerinden kalkıp kızının karşısına geldiğinde Eva ile göz göze gelebilmek için önünde eğilirken zarfı birlikte kızının avuçlarını kavradı. Eva mavi gözlerini babasının kahverengiliklerine dikerken babası şefkatle bakıyordu. Kızının yüzündeki korkuyu silmek isteyen Tamer Bey, "Bu mektupta ne yazarsa yazsın bu hiçbir şeyi değiştirmez kızım bunu biliyorsun değil mi?" dedi.

Konuşmaya cesareti olmayan Eva kafasını sallarken, Tamer Bey kalkarak kızının alnından öpüp, "Seni sevdiğimi unutma kızım." dedi. Tamer Bey arkasını dönüp yerine geri geçerken Eva kucağına bırakılan zarfa baktı. Sanki ateş olmuş yakıyordu onu zarf ama bundan kaçamayacağını biliyordu. Herkes onun zarfı alıp okumasını beklerken odada çıt çıkmıyordu. Eva ayağa kalkıp, "Ben bunu yalnız okumak istiyorum." diyerek koşar adım odadan çıktı.

Diğerleri arkasından bakıp kalırken Evren'in, "Bunu yapmaya hakkınız yoktu." demesiyle Tamer Bey ona döndü. Evren kendini sıkıyordu ama Tamer Bey onun sinirine inat sakinlikle yaklaştı genç adama. Kendince haklıydı Evren ama Tamer Bey de haklıydı. "Neye hakkım olduğunu bende bilmiyorum oğlum. Ama o zamanlar bana doğru geldiği şekilde davrandım. Bana kızabilirsin, istediğini söyleyebilirsin ama öfkeni kusmadan önce kendini benim yerime bir koy ve düşündükten sonra konuş." Evren onu anlıyordu ama kızgınlığı daha ağır basıyordu bu elindeki mektup her şeyi değiştirirdi. Eğer daha önce içinde yazanlardan haberi olsaydı bazı şeyleri hiç yaşamasına gerek kalmayacaktı.

Mesela hiç yokluk çekmeyecek, Buket onu hiç terk etmeyecekti. Nereden bile bilirdi ki Evren çalıştığı şirketin sahibi olduğunu.

Evren düşüncelere dalarken herkes Eva'nın geri gelmesini bekliyordu ama Eva uzun süre gelmedi, gelemedi. Artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Eva'nın hayatı bir kar tanesi gibi avuçlarında eriyip yok olmuştu.

Eva yatağının ucunda oturmuş elindeki zarfa bakarken düşünceleri boşlukta süzülüyordu. Cesaretini toplayıp zarfı açtığı anda annesinin, "Evam canım kızım Evrenimin ilk kadını!" cümlesiyle başlayan mektubun daha ilk satırlarında ağlamaya başlamıştı. Bu satırların sonu iyi bitmeyecekti.

Evam canım kızım Evrenimin ilk kadını!

Güzel kızım seni her zaman çok sevdiğimi bil ve bunu unutma olur mu? Biliyorum bana şu an çok kırgınsın, bu mektubu okuduktan sonra daha çok kırgın ve kırılgan olacaksın ama lütfen beni affet.

Hatırlıyor musun küçükken sana her zaman bir hikâyeye anlatırdım. Zengin bir ailenin şımarık kızının seyişe olan aşkını... Şimdi sana bu hikâyenin gerçek kişilerle olanını anlatmak istiyorum. O kız bendim kızım, sana anlattığım hikâyeye hep mutlu sonla biterdi ama benim hikâyem öyle bitmedi. Daha on altı yaşındayken âşık olmuştum Sadık'a. Babası bizim kâhyamızken küçüklüğünden beri o da atlarla ilgilenmişti. Beraber büyümüştük. Benden dört yaş büyük, yaşlılarından iri, yakışıklı bir gençti ve benimde etrafımda ondan başka dikkatimi çeken yoktu. Çok gençtim, çok cahildim. Evren'e hamile kaldığımda ne yapacağımı şaşırmıştım. Babam çok zor bir insandı. Affı olmayan, katı bir adamdı. Hamileliğimi öğrendiğimde korkumdan ne Sadık'a söyleyebildim ne de başka birine. Kendi başıma hamileliği sonlandırmaya da çalıştım ama bilmeden yapılan aptalca hareketler sayesinde sonunda hamile olduğumu babam öğrendi. Öğrendiklerindeyse her şey için çok geçti. Bebek üç aylık olmuş ve artık ondan kurtulmam olası değildi. Allah biliyor ya hiçte kurtulmak istemedim korkudan yaptığım her denemenin sonunda Allah'a yalvararak af dilerdim. Tek pişmanlığım Sadık'a daha önceden haber vermemek oldu. Eğer ona söyleseydim beraber bir şansımız olabilirdi. Babamın bütün işkencelerine rağmen bebeğin babasının kim olduğunu söylemedim. Dedim ya kızım büyükbaban affı olmayan bir adamdı. Eğer bir seyişten hamile kaldığımı öğrenseydi Sadık'ı öldürürdü. Sevdiğimi korumaya çalışırken oğlumdan olacağım ise hiç aklıma gelmemişti. Korkarak aldığım her karar benim felaketim olmuştu. Evrenimi doğurduğumda kucağıma alıp kokusunu bile içime çekmeden aldılar onu benden. Tek dileğim kabul olmuştu, ismini Evren koyacaklardı. Çok yalvardım ama babamın bana tek dediği eğer oğlunun yaşamasını istiyorsan sessiz kalacaksın oldu. Oğlumu kaybettim. Nereye gitti, onu kime verdiler, aç mıydı, tok muydu, hastalandı mı hiç

bilemedim. Bir süre babamın bana uyguladığı kuralların dışına çıkamazken bir yolunu bulup Sadıkla görüşmeye başladık. İlk başlarda bana çok kızdı. Kimseye fark ettirmeden bir süre oğlumuzu aramış ama bulamamıştı. Belki de şimdi bana kızılıyorsun madem babanın izin vermeyeceğini düşünüyorsun neden o adamla tekrar görüşüyorsun diyorsun ama tek teselliyi onda bulabildim kızım. Evren'i kaybetmek beni kahrederken oğlumuzu bulabilme umuduyla birbirimize sarıldık. Günler su gibi akıp geçerken bir sene sonra Sadık'ı askere çağırdılar. Okurken yapmadığı askerliğin günü gelmişti. Karar vermiştik, askerden geldikten sonra artık kaçacaktık. Oğlumuzu o zaman bulmayı umut ediyorduk ama olmadı.

Eva ikinci sayfaya geçmeden önce gözlerini kurularak soluklandı biraz. Geri kalanını okumak istemiyordu. Aklına kötü şeyler gelmeye başlamıştı. Annesinin cümleleri basit ve yalınlaştırılmıştı. Arkasından gelecek haberin etkisini azaltmak istercesine sakın bir anlatım takınmıştı ama Eva hissetmişti. Derin bir nefes alıp alttaki sayfayı okumaya devam etti.

Tamer ile tanıştığımda Sadık askere gideli daha bir hafta olmuştu. Tamer babamın arazileri için görüşmeye geldiğinde beni görmüş beğenmişti. Bir tilki kadar kıvrak zekâya sahip olan babam bunu fark ettiğinde bulunmaz bir fırsat yakaladığını anlamıştı. Bir ay içinde zorla gelin edildim. Hiçbir söz söylemeye hakkım olmamıştı. Kaç defa canıma kıymaya çalıştım ama beceremedim. Her şeyden habersiz Tamer ise başkasını sevdiğimi düşün gecemizde öğrendi. Bana dokunmasına izin vermeyip ağlayarak ona gerçekleri anlattığımda geri çekilip anlayışla karşılaşması beni mutlu etmişti.

Daha sonraki günler aramızda gerçeklerin konuşulmasıyla geçerken Sadık'ın haberini aldığımda tüm dünyam yıkıldı. Canına kıymıştı sevdiğim adam, evlendiğini öğrendiği gün intihar ettiğini söylediler. Yok, olmak istedim kızım, yaşamak istemedim, onun ardından gitmek için bende yola çıktım. İlk defa bu kadar çok yaklaşmışım ölüme, bu sefer kurtulamayacağımdan emindim. Ta ki gözlerimi hastanede açana kadar... Kriz geçirdim tekrar ölmek istedim beni kendime getiren ise başımda bekleyen Esmâ Hanım'ın **'Kendine gel bundan sonra çocuğun için yaşamalısın.'** sözleriydi. Bir mucize eseri kurtulmamın tek sebebi meğer senmişsin yavrum. Senin yaşam enerjinle tekrar hayata bağlandım ve sadece bu zamana kadar güçlü kalabildim. Ben güçlü bir anne olup sizin için savaşmadım şimdi de kolay yolu seçiyorum. Sizi Tamer'e emanet ettim ben, biliyorum ki Tamer size çok iyi bakacak, benim yokluğumu aratmayacak. Sen onun her zaman biricik kızsın yavrum aranızda kan bağı olmamasının bir önemi yok. Sakın babanı suçlama sakın.

Eva okurken kavradığı gerçeğin sonunda annesi tarafından yazıya dökülmesiyle nefessiz kalırken oturduğu yerden dizleri üstüne düştüğünde ciğerlerine havayı

ekebildi. Bütün hayatı yalandı. Gözlerinden yaşlar ardı ardına akarken hayır, hayır, hayır bu olamaz o benim babam diye sayıklıyordu.

Eva dört ayaküstünde ağlayarak hayır diye haykırırken nefes alışları gittikçe sıklaştı. Her şey tepe taklak olmuştu. Hayatında gerçek olan ne kalmıştı ki. Görmeyen gözlerle ayağa kalkarken yalpalayarak geri düştü. Ağlayarak ellerini parke zemine vururken, "Neden anne? Neden?" diye bağırdı. Nasıl olurdu bu aklı almıyordu. Babası onun kahramanıydı o bunu Eva'ya yapmazdı. Eğer  yle bir şey olsaydı söylerdi Eva'ya. Annesi yalan s yliyordu inanmak istemiyordu.

Kime  fkeleneneceğine karar vermezken son bir güçle kalktı ayağa. Odadan çıkıp koşarak aşağya inerken ayak sesleri salondan duyulmuştu. Hırsını alırcasına yeri dövüyordu ayakları. Salonun geniş girişinde oyma kirişe tutunarak karşısında oturan babasına odaklandı. Onun yıkılmış hali her şeyden habersiz Koray ve Buket'i şaşkına uğratırken diğerleri ayağa kalkmış hazırda bekliyordu. Ona doğru bir adım atan babasını elini havya kaldırarak durdururken, "Ne olur doğru olmadığını söyle." dedi.

Tamer Bey, "Kızım." diyerek bir adım daha atmıştı ki Eva "Doğru değil de!" diye bağırdı. Tamer Bey'in gözlerinden de gerçeği gören Eva'nın umutları tükenmişti. Ağzından bir hıçkırık kaçarken eli dudaklarına siper oldu, daha fazlasını engelledi. Tamer Bey'in de gözlerinden yaşlar süzülürken, "Ne olursa olsun sen benim kızsımın." dedi. Ağlayarak geri çekilen Eva, koridora çıkıp koşarak dış kapıya yöneldi. Ağır meşe kapıları savurarak açarken dışarıda bekleyen güvenliğe, "Arabamı getirin!" diye bağırdı. Arkasından Bora ile Evren çıkmış onu takip ediyordu ki Eva "Yaklaşmayın bana!" diye bağırdığında merdivenin başında kaldılar. Ne olduğunu anlamayan görevlilerde bir Eva'ya bir Bora'ya bakarken arabayı getirip getirmemekte tereddüt ediyorlardı.

Eva onlara dönüp, "Ne bekliyorsunuz arabamı getirsenize." diye bağırdığında onay beklercesine evin girişine baktılar. Dış kapıda durmuş kızının ondan kaçarak uzaklaşmasını izleyen Tamer Bey adamlarına onay verince biri arabayı getirmeye gitti.

Eva kollarını kendine sararak ileri geri yürürken kafasını kaldırıp eve bakmıyordu. Herkesin orada olduğunu biliyordu. Hiçbirini görmek istemiyordu uzaklaşmalıydı gitmeliydi bu evden, evi sandığı yerden.

Arabası geldiğinde adamdaha arabayı durdurmadan Eva arabanın yanına gelmişti. Adamın inmesinisabırsızlıkla beklerken hiç etrafına bakmadan arabaya bindi. Malik neninbahesinden çıktığında cama düşen ilk yağmur damlasıyla birlikte Eva daparalara ayrıldı. Evde zor zapt ettiği hıçkırıkları arabanın iini

doldururkendireksiyonu sabit tutmaya çalışıyordu. Neyse ki gideceği yer çokta uzakdeğildi. Hesap sormalıydı annesinden, bunları ona yaşattığı için kızmalıydıbağırmalıydı içini dökmeliydi.

SÖZDE NİŞANLI - RÜYA

Mezarlığın kapısına geldiğinde ani freniyle ses çıkaran tekerlerin iniltisi gecenin karanlığında yankı yaptı. Yağmurun altında arabadan inip çamurlu yolda ilerleyen Eva ıslandığını umursamıyordu bile. Çamurda bata çıka ilerlerken yağmura karışan gözyaşları sel olmuştu. Sonunda annesinin mezarının başına geldiğinde sırlıklam olmuş nefes nefese kalmış haliyle ellerini yumruk yapıp sıkarken, "Neden burada değilsin ha neden?" diye bağırarak yumruğunu mezarın kenarındaki mermer zemine çarptı. Ardı ardına küçük yumruklarıyla mermer taşı döverken, "Neden anne? Neden burada değilsin? Neden sana hesap soramıyorum? Neden?" diye hıçkırdı. Kızgındı annesine, ona yaşattıklarına hakkı olmadığını düşünüyordu. Bir adama âşık olup hatalar yaparken çocuklarını hiçe saymıştı. Ne olursa olsun en başta oğlunu elinden almalarına nasıl sessiz kalabilmişti. Yasak bir aşka cesaret edebilirse oğlu için savaşmaya neden cesaret edememişti. Ya sonra... Başına gelen onca şeye rağmen o adamla tekrar nasıl bir araya gelirdi. İlk baştaki cahillikse sonraki yaptığı neydi. Bu bile bile yanmaktan başka ne olabilirdi.

"Neden güçlü olamadın? Niye beni bununla tek başıma yüzleşmek zorunda bıraktın anne, neden beni yalnız bıraktın?" Dedikten sonra güçsüz düşen bedeniyle mermer zemine kıvrıldı. Annesinin mezar taşının dibine başını koyarken, "Neden yanımda değilsin?" diye fısıldadı. Yağmurun altında soğuk mermer zeminde yatan Eva bir süre sonra titremeye başladığında bunun soğuktan mı krizden mi olduğunu bilemedi ama tek bir isteği vardı. Karanlığın onu içine çekmesi... Yok, olmak istiyordu bedeni.

Eva'dan biraz sonra yola çıkan Bora, Tamer Bey'in mezarlığa bakmasını söylemesi üzerine oraya sürerken boş yollar Bora'yı tedirgin etmişti. Eva çıkalı fazla olmamasına rağmen Bora hâlâ onu yolda görememişti. Mezarlıkta değilse nerede olabilir diye düşünürken mezarlığın girişindeki arabayı gördü. Eva buraya bu kadar kısa sürede geldiğine göre çok hızlı sürmüş olmalıydı. Onu yalnız bırakıp bırakmamakta tereddüt ederken bardaktan boşalırcasına yağın yağmura baktı. Bu yağmurun altında fazla kalırsa Eva hasta olurdu. Ne olursa olsun onu buradan alıp gideceğine karar verip arabadan indi. Mezarlığın içinde dört dönen Bora, karanlıkta Eva'yı bulamazken çıldırmıştı. Neredeydi her tarafta mezar taşından başka bir şey yoktu. Sonunda durarak etrafa dikkatle bakıp geceyi dinlerken kulaklarına bir inilti sesi geldi. Hafif bir mırıltı şeklinde gelen sesi takip ettiğinde yağmurdan ıslanmış Eva'nın mezarın üstüne kıvrılmış bedenini gördü. Tir tir titriyor sürekli sayıklıyordu.

Onu kucaklayıp arabaya giderken onun bu kadar kötü olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Biraz bağıırır çağırır sonra ağlar ve babasını dinlemeye karar verir diye hesaplamıştı ama Eva bütün düşüncelerini yıkmıştı. Eva'yı yolcu koltuğuna yatırıp direksiyona geçtiğinde Tamer Bey'i arayarak Eva'yı kendi evine götürdüğünü söyledi. Üzüntüden yıkılan adam buna bile bir ses çıkarmazken tek dediği ona yardım et olmuştu. Bora'da endişeleniyordu Eva için. Annesinin psikoloji geçmişi Eva'nın annesini kaybetmesinden sonra geçirdiği krizler göz önüne alınınca Eva'nın da annesi gibi olmasından korkuyordu. Eva'nın iyi olduğunu hissedene kadar yanından ayrılmayacaktı.

Bora eve geldiğinde Evren, Buket ve Koray çoktan gelmiş onları bekliyorlardı. Arabanın sesini duyar duymaz dışarı çıkarlarken Bora'nın kucığında titreyen Eva'yı gördüklerinde endişelendiler. Bora içeri girip hızla merdivenleri tırmanırken arkasından gelen Buket'e küveti ılık suyla doldurmasını söyledi. Eva'nın dudakları morarmış vücudu buz gibi olmuş titriyordu. O Eva'nın üstünü çıkartırken Buket küveti doldurmuştu. Eva'yı küvete soktuklarında ilk başta irkilse de kendinde olmadığı için sonrasında tepki vermedi. Eva'nın titremesi biraz azaldığında Bora onu kaldırırken Buket de havluyla vücudunu sardı. Bora, Eva'ya kuru kıyafetler getirip giydirmesi için Buket'e verdi. Kendisi de kuru kıyafet alarak giyinmek için misafir odasına gitmeden Evren'e krizi geçene kadar Eva ile kalmasını söyledi.

Buket aşağı indiğinde Bora ile Koray şöminenin oradaydılar. Bora şöminenin yan tarafında yaslanmış ayakta viskisini yudumlarken Koray da koltukta oturmuş sessizce konuşuyorlardı. Buket gelince susan iki arkadaş konuşmadan içkilerini yudumlamaya devam etti.

Buket, "Bunca zaman bu durumu Eva'dan nasıl saklamışlar anlamıyorum." diyerek sessizliği bozmuştu.

Bora, "Çokta şaşılacak bir şey değil. Tamer Bey kızını seviyor, saklaması zor olmamıştır. Bu gece gerçekleri öğrenmeseydiniz hiç şüphelenir miydiniz?" dediğinde Koray'da, Buket'de kafasını iki yana salladılar.

Bora haklıydı. Tamer Bey'in Eva'ya olan sevgisi herkes tarafından hissedilen bir duyguuydu. Eva'nın evden çıkıp gitmesinden sonra fenalaşmış yatağına yatırmak zorunda kalmışlardı. Hemşiresi hemen müdahale ederek ilaçlarını verirken

kontrol etmek için kalp makinesine bağlamışlardı. Eva'nın gidişıyla adam yıkılmıştı resmen.

Koray, "Bundan sonra ne olacak peki Eva sizce nasıl karşılayacak?" dedi.

Bora, "Bende bunu merak ediyorum." derken Buket "İlk başlarda kabullenmeyecektir, bir süre Tamer Bey'i görmek istemeyebilir. Hatta bir daha eve bile gitmek istemeyebilir." dediğinde Bora ve Koray ona baktı.

Buket onların bakışını üstünde hissederken, "Ne var ben olsam öyle hissederdim. Tahminde bulunuyorum sadece." dedi.

Koray, "Bence de eve gitmeyecektir ama bu süre içinde Tamer Bey'i nasıl sakın tutarız bilmiyorum. Adam kızına tapıyor eğer onu kaybettiğini düşünürse kalbi dayanmayabilir." dedi.

Bora elinde oynadığı kadehi kafasına dikerken, "O zaman en kısa zamanda Eva'yı ikna etmeliyiz." dediğinde Koray "Nedense bunu en iyi sen yapabilirsin gibime geliyor." dedi.

Bir süre daha olacaklar hakkında konuştuktan sonra Bora onlara misafir odalarını gösterdi. Ardından Evren ile Eva'yı kontrol etmek için odaya çıktığında Evren uyanıktı. Yatağın yanına yaklaşıp fısıltıyla, "İyi mi?" diye sordu.

Evren sıkıntıyla nefes alırken "Bilmiyorum. Daha hiç uyanmadı ama sürekli annemi sayıklıyor. Bunu saklayarak akıllarından ne geçiyordu anlayamıyorum." dedi.

Bora, Tamer Bey'in anlattığına göre o sıralar yaşananları az çok biliyordu ama yinede o da anlamıyordu. Eva'nın tüm hayatını etkileyecek olan sır saklanmışsa ortaya dökülmemeliydi. Akıl sağlığı yerinde olmayan bir annenin marifetleri diye aklından geçirirken, "İyi olacaktır merak etme." dedi.

"Sen biliyordun değil mi? Sana söylemişti Tamer Bey."

Bora kafasını sallayarak onu onaylarken, "Yeni öğrendim. Size mektupları vereceği için söylemesi gerekiyordu. Benden yardım istedi." dedi.

"Annemi tanımadığım için mutlu oluyorum bazen. Yazdığı mektupta bizi çok sevdiğini söylüyor ama bence o sadece babamızı sevmiş. Bizi sevseydi Eva'ya bunu yapmazdı."

Bora diyecek bir söz bulamadığı için iyi geceler dileyerek çıktı odadan. Evren'i haklı buluyordu. Kadın sanki tüm hayatı boyunca kendinden başka hiçbir şeyi düşünmemişti. İki çocuğunun hayatını ölürken bile karıştırıp gitmişti.

Bölüm 18 (Kısım 2)

Eva uyandığında abisinin kollarında olduğunu biliyordu ama ilk defa bu kollarda huzur bulamıyordu. Neredeyse annesini hatırlatan her şeyden kaçmak istiyordu. Annesiyle babasına çok düşkün büyümüşü Eva. Aralarında her zaman belli bir mesafe olduğun fark ederdi ama bunun saygıdan olduğun düşünürdü. Hiçbir zaman onlar hakkında kuşkuya düşmemişti çünkü babasının gözlerinden annesine olan aşkı her zaman görülürdü. Annesi ise her zaman babasına belli bir saygıyla yaklaşırdı. Demek babası annesine koşulsuz şartsız âşıkken annesi sadece ona minnet duyuyordu. Gözlerini kapatıp küçüklüğünü düşündü. Hatıraları gün yüzüne çıkarken annesinin tavırlarındaki farklılıkların nedenini şimdi daha net anlıyordu. Küçükken bile annesinin neden garip davrandığını düşünür bir cevap bulamazdı. Babası, Eva'ya ne alsın annesi karşı çıkar hatta kızardı. Babasının şirketine gittikleri gün yaşananlar geldi gözünün önüne, odayı beğenip istediğinde ve babası kabul ettiğinde annesinin verdiği aşırı tepkiyi hatırladı. Annesiyle babasının yanına giderken onu görmeden önce annesinin babasına, *'Bu şekilde yapma Tamer, beni daha çok mahcup etmekten başka bir şey yapmıyorsun lütfen daha fazla beni utandırma.'* dediğinde babası *'O benim kızım Aylın. Bunları ne seni utandırmak ne de mahcup etmek için yapıyorum. Kızımı sevdiğim için yapıyorum.'* demişti. Eva'nın küçük aklı sadece babasının onu sevdiğine takılırken satır aralarındaki sözlerin anlamını düşünmemişti. Annesinin neden utandığını hiç sorgulamamıştı.

Eva gözlerinden yaşlar süzülerek abisinin kollarından çıkarken onu uyandırmadan kalktı yataktan. Ses çıkarmadan odadan çıkıp aşağıya inerken merdivenin karşısındaki büyük saatten daha sabahın beşi olduğunu gördü. Merdivenden sağa baktığında Bora'nın şöminenin önündeki kanepede yattığını görünce adımlarını hızlandırarak onun yanına gitti. Üstündeki örtüyü kaldırıp yavaşça yanına uzanırken Bora açtı gözlerini. Eva mahcupça ona bakarken, "Uyandırmak istememişim." dedi.

Bora uyku sersemi gözlerini bir iki defa kırıp, "Önemli değil." derken geri yaslanıp Eva'yı da göğsüne çekti. Eva örtüyü üstlerine çekerek Bora'ya sarılıp uzandı. Şimdi kendini biraz daha huzurlu hissediyordu. Eva, derin bir uykuya dalarken gerçeklerle rüyasında yüzleşti.

Malikânenin bahçesindeki koltuklarda oturmuş karşısında didişen çocukları izliyordu Eva. Toprağa çömelmiş simsiyah saçları beline kadar uzanan üç dört yaşlarındaki küçük kız topraktan çıkardığı solucanlarla oynarken kıvrık saçları uzamış dokuz yaşlarındaki Toprak ise top oynuyordu. Küçük kız çıkardığı solucanı birer ucundan tutarak iki eliyle havaya kaldırırken, 'Topyyaaakkk baksana nasılda uzuyooyyyy.' diye bağırdı. Topu dizinde sektiren Toprak, durarak koltuğunun altına aldığı topla kızın yanına gidip yere çömelirken, 'Sana kaç defa söyledim Duru bana abi diyeceksin sınıfta herkes benimle dalga geçiyor senin yüzünden.' diye bağırdı. Ve Eva 'Duru.' diye fısıldadı.

Duru gülümseyerek solucanı yere atarken, 'Ama Topyak sen benim aybim değilsin ki sen benim heyşeyimsiiinnnn.' diyerek eliyle Toprak'ın bir yanağını tutarken diğerine sesli bir öpücük kondurdu. Toprak ona bir süre baktıktan sonra sinirle kalkarken, 'Çek elini! Pis ellerinle yanağıma dokunuyorsun bide.' dediğinde Eva onların hallerine gülümsemeden yapamadı. Toprak her ne kadar sinirlenmiş gibi davransa da küçük kıızı sevdiği bakışlarından belliydi.

Yan tarafından, 'Söylesene bana kızım bu iki çocuğa olan sevgin farklı mı?' diyen annesine dönen Eva onun orada olduğundan bile haberdar değildi. Annesi sapsarı saçlarını açmış beyaz bir elbise giymişti. Bir melek kadar güzeldi ama artık annesini meleğe benzetmek istemiyordu.

'Anne!' Diyerek nefesini tutarken annesi ona burukça gülümsemiş, 'Evet kızım cevap versene.' demişti.

Eva tekrar Toprak ile Duru'ya bakarken kafasını iki yana sallayıp, 'İkisini de çok seviyorum.' dedi.

'Peki. O zaman neden babanın sevgisinden şüphe ediyorsun?'

Eva başını yere eğerken, 'Onun sevgisinden şüphe etmiyorum, hakkım olmadığı halde ona yaşattıklarım için vicdan azabı çekiyorum.' dedi.

Annesi eliyle Eva'nın çenesini kavrayıp kaldırırken, 'Senin yaptıkların her kızın babasına yapacağı nazlardı Eva. Sağlıklı düşünemediğin zamanlarda yaptıkların için kendini suçlayamazsın. Tamer seni sevmekten hiç vazgeçmedi kızım sende ondan vazgeçme.' dedi gözlerinin içine bakarak. Eva onun yüzündeki hafif kırışıklıkları gördü. Annesi görmeyeli yaşlanmıştı. Eva onu en son hatırladığı anı düşündü. Küvetin içindeki görüntü gözünün önüne gelirken, 'Sen gerçek değilsin.' dedi.

Annesi bir kez daha gülümserken ayağa kalkıp, 'Seni hep sevdim güzel kızım. Kendine ve babana daha fazla acı çektirmeden dön evine.' dedikten sonra

Eva'yı öperek bahçede yürümeye başladı. Eva onun çocukların yanından süzülerek geçip yavaşça yok olmasını izlerken bunların ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyordu. Duru'nun, 'Babaaaaa!' diye bağırın sesiyle Eva ileriye bakarken, Bora'nın ağır adımlarla çocuklara yürümesini Duru'nun ona doğru paytak adımlarla gidişini izledi. Toprak ise Eva gibi arkalarından birbirine sarılan baba kızı izliyordu. 'Duru!' Dedi Eva, 'Kızım...' diye fısıldadı.

Görüntüler silinmeye başladığında Eva uyanıyordu. Görüntüler tamamen yok olup Eva karanlıkla baş başa kaldığında yanağında hissettiği dudaklar ve yüzünü gıcıklayan saçlar gözlerini açmasını sağladı. Eva gözlerini kırptırarak uyanırken Toprak'ın yüzü görüş alanına girdi. Aralık süt dişlerini göstererek sırtırken, "Günaydınnnnn." dedi.

Eva şaşkınlıkla karışık gülümserken, "Sen nasıl geldin buraya?" dedi. Sırt üstü dönerken Toprak, "Boya aybim getiydiii." dediğinde "Öyle mi?" diyebilirdi.

"Öyle tabii geldi dedi ki Eva Ablanın sana ihtiyacı vay dedi." Toprak dizlerinin üstünde doğrulurken kolunu kaldırıp yumruğunu sıkarak, "Bende dedim ki ben çok güçlüyüm dedim onu hemen kuytayımı hadi gidelim dedim ve işte seni kuytaymaya geldiimmm." dediğinde Eva gülerek onu belinden tutup kendine çekerek sıkı sıkı sarıldı. Saçlarına öpücükler kondurup kokusunu içine çekerken, "Çok özledim seni paşam." dedi.

Toprak da üzgünce, "Bende seni çok özledim o kaday çok ki dün seninle konuşamayınca hepsine siniylendim ve yemek yemedim." dediğinde Eva, ona bakarak "Ne yani dünden beri hiçbir şey yemedin mi?" dedi Toprak için endişelenmişti.

Toprak da onun kucağından kafasını kaldırırken, "Yooo Boya aybimle sana kahvaltı hazırlayken ben dayanamadım yedim." dediğinde Eva rahatladı. Yinede dün bütün gün aç kalmış olmalıydı. "Sen beni beklemeden yersin ha." Diyerek kalkıp Toprak'ı kucaklayarak yatağa yatırırken onu gıcıklamaya başladı. Toprak, "Abla hayıy hayıy yapma." diye bağırarak gülerken Eva "Bütün gün aç kalmanın ve beni beklememenin cezası." diyerek onu gıcıklamaya devam etti.

Bora kapıdan onları izlerken gülümsemesine engel olamadı. Eva'yı karısı Toprak'ı çocuğu gibi hayal etmek zor değildi. Kendi yatağında gördüğü bu

manzara ona huzurlu gelse de bu hayatta lanetlendiğini bildiği için kendini kandırmadı. Onlara doğru yaklaşırken, "Hadi artık kahvaltı hazır." dediğinde Eva dizlerinin üstünde doğrulup arkasını dönerek ona baktı. Toprak yatağa daha çok yayılıp kollarını da açarken, "Ama bu yatak çok yahaattt." dedi.

Bora yatağa otururken Eva da Toprak'ın diğer tarafına uzanıp, "Evet bu yatak çok rahat ve biz kahvaltımızı yatakta yapmak istiyoruz." dedi gülümseyerek. Toprak'ın diğer tarafına uzanan Bora'ya bakarken ne cevap vereceğini merak ediyordu.

Bora düşünür gibi yaparken, "Hımm şimdi bu yatak kadar büyük bir masa da hazırlanmış bütün yiyecekleri üç kat yukarı taşımamı istiyorsunuz yani?" dediğinde Eva kıkırdarak "Abartma o kadar yiyecek yoktur." dedi. Çünkü Bora'nın yatağı ekstra büyüktü ki onun abarttığı ortadaydı.

Aralarında Toprak bir ona bir ona bakarken Eva'ya dönüp, "Yok valla doğru söylüyo biy süyü şey hazırladık." dediğinde Eva'nın iki kaşı birden havaya kalktı. Bora'ya bakarken, "Bu durumda bizim aşağıya inmemiz daha mantıklı sanırım." derken en son aşağıda uyuduklarını hatırlayarak "Ben zaten aşağıda değil miydim?" dedi.

"Çok derin uyuyordun. Evrenler gittikten sonra daha rahat etmen için seni yukarı çıkardım."

Demek Evren gitmişti. Eva'nın şu an onunla da yüzleşecek hali yoktu. Evren tamamen öz abisiydi ve bu gerçek ona hâlâ inandırıcı gelmiyordu.

Bora'nın, "Hadi artık kahvaltıya." demesiyle yataktan çıkarlarken Eva, Toprak'ı kucasına alarak Bora'yı takip etti. Bora'nın üstünü bile giydirdiğini fark ederken ne kadar derin uyuduğu belliydi. Hiçbir şey hissetmemişti. Gördüğü rüya aklına geldi şimdiki gibi bir aileydiler ama bir kişi eksikti. Eva arkadan gördüğü kadarıyla küçük kıızı hatırlarken gülümsedi. Keşke ileride öyle bir kız çocuğuna sahip olabilseydi.

Bora'nın saçları gibi gür siyah saçları olan mavi gözlü bir kız çocuğu çok tatlı olurdu.

Eva hayallerinin gerçek olmasını isteyerek iç çekerken kafasını kaldırdığında Bora'nın ona baktığını gördü. Ve fark etti ki salona gelmişler masanın başında duruyorlardı. Bora'nın bahsettiği kahvaltıya baktığında abartmadığını gördü. Masanın her tarafı doluydu. "Bu kadar şeyi kim yiyecek?" dediğinde Toprak kıkırdarak, "Sen tabi ki deee." dedi.

"Ah onun için bir fil olmam gerekiyor." dediğinde Toprak daha çok gülerken sandalyelere oturdular. Hep beraber kahvaltı ederlerken Bora ile Eva arada Toprak'ı beslemeyi de ihmal etmiyorlardı. Toprak ikisine de gülerken komik

suratlar yaparken onları da güldürüyor Eva'nın daha mutlu olmasını sağlıyordu. Bora'nın da yanlarında rahat olması Toprak ile konuşup gülmesi Eva'yı sevindirirken belki de hayallerimin gerçekleşmesi o kadar güç değildir diye düşündü. Şimdiki zamanın gerçeklerinden kaçarken geleceğe dair umutlar ayakta durmasını sağlarken yakında gerçekle yüzleşmesi gerektiğinin bilincinde ve huzursuzluğunda sevdiği adamın ve oğlunun mutluluğuna kaptırdı kendini.

SÖZDE NİŞANLI - Yeni Yıl

Eva gerçeklerden kaçarak bir hafta geçirmişti. Bu süre içinde abisi birkaç defa ziyaretine gelmiş, her zaman babasına düşman olmasına rağmen Eva'yı eve dönmesi için ikna etmeye çalışmıştı. Eva ise konuyu değiştirip onun değişen hayatını sorarak eve dönme konuşmasını ertelemişti. Çünkü öğrendikleriyle Evren'in hayatı da tamamen değişmişti. Bir zamanlar çalıştığı şirketin sahibi olduğunu öğrenince Bora ona geri çeviremeyeceği bir teklif sunmuştu. Şirketi Bora devralırken gece kulübünü Evren devralmıştı. Böylece Evren artık hayallerini gerçekleştirebilirdi.

Bir hafta Evren için yoğun geçse de Bora ve Eva için o kadar durağan geçti. Arada Evren'in devir işlemleri için eve gelmesi dışında ziyaretçileri olmadığı gibi onlarda dışarı çıkmamışlardı. Bora, Eva'yı yalnız bırakmamak için şirkete gitmese de bütün zamanını çalışma odasında uzaktan işleri yöneterek geçirirken Eva da sürekli kitap okudu. Akşamları beraber film izleyerek geçerken aralarında sohbet konuları sadece filmlerle sınırlı kalıyordu çünkü başka şeyler konuşulmaya çalışıldığında konu bir şekilde Tamer Bey'e geliyordu.

Eva bugün de diğerlerinden çok farklı bir gün geçirmeyeceğini düşünürken Evren sabahın erken saatinde yanına gelmişti. Eva'nın arkasında durmuş onu izleyen Evren, "Eva bırak şunu artık bana bak." diyerek Eva'nın elinden tutup kendine çevirdi. "Neden böyle yapıyorsun? Susarak bir çözüm bulamazsın. Evine dönüp babanla yüzleşmelisin."

Şirkete gitmek için hazırlanıp aşağı inen Bora mutfaka girerken onu duyduğu için, "Bu evde onun evi Evren." dedi sert sesiyle. Evren ile iş değişimi yapmayı kabul etse de evine sürekli gelip Eva'yı buradan götürmeye çalışması canını sıkıyordu. Bora ilk defa huzurluydu, her ne kadar o huzuru bulurken Tamer Bey'in diğer tarafta acı çektiğini bilse de Bora bencillik yaparak onu göndermek istemiyordu. Geceleri rahat uyuyor, güne huzurla gözlerini açıyordu. Eva ona iyi geliyordu bunu inkâr edemezdi. Ama biliyordu ki şimdilik Eva'nın gitmesi herkes için daha hayırlı olacaktı.

"Henüz değil Bora bunu da sen biliyorsun."

Eva, Evren'i duymazdan gelirken Bora'ya dönerek, "Gidiyor musun?" dedi. Sesi korkulu çıkmıştı ki korkuyordu. Alışmıştı her gün yanında olmasına. Bora genelde çalışsa da birilerini yanında hissetmek iyi geliyordu. Yalnız kalırsa beynindeki karmaşıklığın altında ezilmekten korkuyordu.

Bora, Eva'nın hazırladığı kahveden bir bardak doldururken, "Fazla uzun sürmez imza atıp geleceğim." dedi onu rahatlatmak istercesine.

Eva kafasını sallayarak onu onaylasa da şimdiden korkmaya başlamıştı. Evren, "Hadi seni de malikâneye bırakalım yalnız kalma." dediğinde Eva'nın korkusu daha da arttı.

Onun korktuğunu anlayan Bora, "Evren sen arabada bekle." diyerek Evren'i kovarken, Evren ona sinirle bakmış sonra kardeşinin yüzündeki endişeyi görünce hiçbir şey demeden dışarı çıkmıştı.

Bora kahvesini tezgâha bırakıp Eva'nın ensesinden tutarak onu kendine çekerek sarıldı. "Sen istemediğin sürece kimse seni bir yere götüremez burası senin evin Eva." Derken net sesi dediklerini doğrular nitelikteydi.

Eva alnını onun göğsüne yaslarırken sadece, "Teşekkür ederim." Diyebildi. Mırıltı halinde çıkan sesi çaresizliğini belli ediyordu.

Bora onu başından öperek kendinden uzaklaştırırken, " ki saate gelirim." diyerek  ıktı. Biraz daha kalırsa onun çaresizliğini g r rek gitmeyebilirdi. Fazla alışmıştı Eva'ya farkındaydı. Kendine engelde olamıyordu. Bu zamana kadar neye alıştıysa kaybetmişti yine kaybedecek diye endişeleniyordu. Daha fazla alışmadan Eva'yı g ndermeliydi.

Bora gittikten sonra Eva aklını dağıtmak için Bora'nın ve kendi kupasını alarak yıkamaya başladı. Düşüncelerini yaptığı işte tutmaya çalışsa da bir haftadır zihninin derinlerine gönderdiği mektup satırları gün yüzüne çıkmaya başlamıştı. Evde yalnız olduğunun bilincinde akli her şeyi önüne sunuyordu. Elleri titremeye başlarken Eva'nın gözünden akan yaş koluna damladı. Ağladığının bile farkında değildi. Daha fazla sabredemeyeceğini anlayınca düşüncelerini serbest bıraktı.

Annesi ve babasıyla birlikte geçirdiği anılar annesinin ölümünden sonra babasına çektirdikleri gözünün önüne gelirken vicdan azabı ve suçlulukla dizlerinin bağı çözülürken yere düştü. Ağlayarak, "Affet beni baba!" derken bunu sessiz duvarlara karşı söylediğini fark etti. Bir haftadır kaçtığı babası değil kendi vicdanıydı. Yaptıklarını hiç hak etmeyen babasına kendini nasıl affettireceğini bilemiyordu. Hepsile yüzleşirken artık af dilemesinin zamanı gelmişti. Dizleri titreyerek ayağa kalkarken babasından af dilemek için gücünü toplayıp koşar adım dış kapıya gitti. Evet, özür dileyecek kendini affettirecekti.

Kararlılıkla dış kapıyı açtığı anda karşısında elinde pasta poşetiyle, "Sürpriz!" diye bağırarak bir Koray bulmayı beklemiyordu.

Eva bir adım geri çekilirken Koray onun gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü görünce, "Eva ne oldu?" dedi. Bora ona çıktığını haber verdiğinde Eva'yı yalnız bırakmamasını söyleyip telefonu kapatmıştı. Demek Eva'nın durumunu önceden sezmişti.

Eva, "Koray beni babama götür." dediğinde Koray, daha yeni park ettiği aracını göstererek Eva'ya yol verirken "Hemen." dedi.

Eva'nın sonunda doğru karar verdiğini görmek onu sevindirmişti. Tamer Bey bir haftadır odasından çıkmamış kimseyle konuşmamıştı. Yaşlı adam kısa zamanda daha da yaşlanmış ve çökmüştü.

Malikâneye geldiklerinde Eva ilk başta arabadan inemedi. Koray sesini çıkarmadan Eva'nın cesaretini toplamasını bekledi. Bir süre sessizlik içinde geçen dakikalar Eva'nın korkusunu arttırırken, "Sence beni affetmiş midir?" demesiyle Koray güldü.

"Bence seni özlemiştir." Dediğinde ise Eva'nın kapıyı açıp merdivenleri çıkması sadece saniyelerini almıştı.

Kapıyı açan görevli, "Eva Hanım!" diyerek şaşırırken Eva "Babam nerede?" diye sordu.

"Odasında efendim." Demesiyle merdivenlere koşarken arkasından kızın "Diğer odasında." demesiyle durarak arkasına baktı. Kız babası hastalandığında hazırlattığı odayı gösteriyordu. Antreyi ve salonu geçerek kapalı kapıya geldiğinde nefesini sakinleştirmek için bekledi. Elleri titreyerek kapı kolunu tutarken Allah'ım yardım et diye fısıldadı.

İçeri girdiğinde babasının uyuduğunu gördü. Yavaşça yanına yaklaşırken şişip inene göğsünden düzenli nefes alış verişini görünce rahatladı. Babası kıpırtısız yatarken bir an korkmuştu. Ne yapacağını bilemeyerek yatağın başında beklerken babasıyla uzun zamandır uyumadığını hatırlayınca usulca yanına kıvrıldı. İlk başta başını göğsüne yaslarken sonrasında ameliyat yerini acıtılabileceğini düşünerek kafasını kaldıracaktı ki babasının eli kalkarak başını göğsüne geri yasladı. Eva onun dokunuşuyla donarken gözlerini kapatıp gelecek azarı bekledi. Babası, "Senin yerin hep burası kızım." dediğinde Eva'nın göz pınarlarına dolan yaşlar süzölmeye başlamıştı. Dudaklarını ısırarak babasının göğsünde sessiz gözyaşlarını dökerken sonunda "Affet baba!" dediğinde babasının "Ben sana hiç kırılmadım ki kızım asıl sen beni affedebilecek misin?" demesiyle Eva hıçkırarak ağlamaya başladı.

Tamer Bey, Eva'nın altında olan kolunu çıkartarak onun etrafına sararken biraz daha çekti kendine Eva'yı. Diğer eliyle sırtını sıvazlarken, "Ağlama prensesim..." dese de Eva'nın ağlaması durmadı. Bir süre onun içini dökmesine fırsat verirken sessizce bekledi. Eva'nın ağlaması durup nefesi düzene girdiğinde Tamer Bey onun uyuya kaldığını anladı. O da gözlerini kaparken kızının onu affetmesine şükrediyordu.

Baba kızın barışmasından sonra evde her şey yoluna girmişti. Herkes ortadan kalkan sırların ağırlığından kurtulmuş ve keyifliydi. Evdeki çalışanlar bile evin değişen ruhundan memnundu. Özellikle Eva, etrafına ışık saçıyordu.

Yeni yılın gelmesi de Eva'nın aklına yeni fikirler getirmişti. Git gide genişleyen ailelerini bir araya getirip güzel bir parti vermek için kolları sıvadı.

Büyük salonun ortasına kocaman bir yapay çam ağacı yerleştirip bütün süslemeleriyle Hasan Bey'in yardımıyla kendi yaptı. Babasının iş teklifini kabul eden Hasan Bey de malikâneye taşınınca Eva'ya yeni bir yoldaş gelmişti.

Eva çam ağacının en tepesindeki son süsü de yerleştirdikten sonra merdivenden dikkatle aşağıya indi. Hasan Bey ile birlikte biraz geri çekilip eserlerine gülümseyerek baktılar. O sıra salona giren Esma Hanım, "Eva

bitirdin mi kızım siparişlerin geldi." dediğinde Eva ile birlikte Hasan Bey de ona döndü.

"Bitirdim Sultanım geliyorum." Derken Hasan Bey'e soran gözlerle bakıp, "Hasan Amca kalanları sen toparlarsın değil mi?" dedi. Süsleme yaparken ortalığı biraz fazla dağıtmışlardı.

Eva hazırlığını bitirdiğinde herkesin gelmiş olduğunu tahmin ediyordu. Hazırlanması tahmininden uzun sürmüştü ve epey bir geç kalmıştı ama değmişti. Boy aynasında kendine bakarken sonuçtan memnundu. Bora'nın genelde öfkелendiğinde koyulaşan gözlerinin rengindeki elbise Eva'nın üstünde harika durmuştu. Eva elbiseyi görür görmez Bora aklına gelmiş ve onu düşünerek almıştı. Göğüs kısmında ten rengi tülün üstüne serpiştirilmiş çiçek desenleri transparan bir görünüm sağlarken bele kadar iniyor belden aşağıda ise kalın kumaştan oluşan etek bir çan şeklinde dizlerinin biraz yukarısında bitiyordu. Hem seksi hem de şeker bir görüntü sunuyordu ki Eva'nın istediği de buydu. Makyajının son kontrolünü yaptıktan sonra ayaklarına siyah topuklu botlarını giyerek odadan çıktı.

Merdivenleri indiğinde ilk olarak Bora ile karşılaşmayı beklemiyordu. Kafasını kaldırıp da karşısında dim dik durmuş gergin bedeni görünce önce şaşırdı sonra hafif gülümseyerek, "Selam!" dedi fısıltıyla.

Bora onu merdivenlerden inerken yeterince süzmüştü ama karşına geldiğinde ellerini cebine atarak yavaşça bir kez daha aşağıdan yukarı doğru süzdü. Her kademedede biraz daha koyulaşan gözleri sonunda elbisenin rengini bulduğunda karşısındaki ürkek ama parlak mavi gözlere baktı. "Güzel görünüyorsun." Derken yüzü her zamanki ifadesinde sert ve belirsizdi.

Eva bu iltifatla daha çok ışık saçarak gülümserken, "Teşekkür ederim." dedi.

Aralarında oluşan garip sessizlikte ikisi de birbirinden bakışlarını ayırmazken Eva yine koyulaşan gözlerin etkisi altındaydı. Garip sessizliği bozmak istercesine, "Herkes geldi mi?" dediğinde Bora omuz silkerek "Bende yeni geldim. İçeri girelim mi?" diyerek eliyle holün sonundaki salonun girişini gösterdi.

Eva, kafasını sallarken, "Olur." diyerek o tarafa dönüp ilerlemeye başladı. Bora yanına geldiğine ona yandan bir bakış atarken Bora'nın da ona baktığını görünce hemen kafasını çevirip önüne bakarak ilerlemeye devam etti.

Salona girdiklerinde herkesin gelmiş olduğunu gördü. Evren, Buket, Koray, Hasan Bey ve ailesi herkes buradaydı. Eva, annesinin kucağındaki Berfin'i görünce gülümseyerek yanlarına gidip hoş geldiniz dedi. Berfin'i severek annesi

Huriye Hanımla sohbet etti. İlk başlarda çekingen bir şekilde Eva ile konuşan kadın daha sonra onun samimi sohbeti ve gülümsemeleriyle daha rahat konuşmaya başlamıştı. Fazla kalabalık olmayan misafirlerine bakıp iç çekti Eva, evet kalabalık değillerdi ama sıcak bir ortam vardı. Herkesin birbiriyle sohbet ettiği g l şt    güzel bir ortamdı. Diğerlerine de hoş geldin demek için Huriye Hanımın yanından ayrılırken ileride yılba ı ağacının altında duran Evren, Buket ve Koray üçlüsünün yanına gitti. Koray ağacın altında kendi ismi yazan paketi kaldırıp sallayarak, "Hediyemi  imdi açabilir miyim prenses?" diye bağırdı.

Eva ona gülümserken, "Bence tek ba ınayken açmak istersin Koray." dedi. Eva sinsi bir şekilde gülerken, Koray tek ka ını kaldırarak "Bak  imdi daha çok merak ettim i te ne aldın kız?" dedi.

Eva ona göz kırparak "A ınca görürsün" dediğinde Koray'ın paketi açmaya ba lamasını beklemiyordu. "Koray!" diye bağırarak ileri atılırken Koray, paketi çoktan açmış içinden çıkan kırmızı arkasında Noel baba olan i   ama ırını iki eliyle tutup kaldırarak "Vay canına bunun içinde popomun nasıl duraca ını çok merak ediyorum." demişti.

Eva'nın ba ırtısı herkesi onlara  evirmeseydi Eva onu elinden alır ve ortadan kaldırabilirdi ama Eva ba ırınca herkes onlara dönmüş ve Koray utanmadan i   ama ırını kaldırıp herkese gösterince kaçacak yeri kalmamıştı. Onu alırken hiçte böyle olacağını hayal etmemişti. Hediyeyi en son Koray'a verecek ve onun yalnız açmasını sağlayacak ardından pantolonunun yırtılması durumuyla dalga geçecekti. Şimdi utanan ve kızaran kendisi olmuştu.

Koray, "Teşekkür ederim Eva, eğer giymemi ve popomda nasıl göründüğünü görmek istiyorsan deneyebilirim." dediğinde Eva "Koray!" diye tısladı.

Koray onunla u ra mayı seviyordu. Şu an karşısında kızarmış ne yapacağını bilemez haldeydi. Tam daha fazlası için ağzını a mı tı ki unuttuğu faktör Bora, "Eğer Eva'nın adını bir kez daha poponla aynı cümlede kullanırsan poponu zevkle tekmelerim Koray." dediğinde Koray ona da arsızca sırtıp "Bana ne kıızıyorsun. Kırmızı i   ama ırını alan ni anlın be adam!" dedi.

Bunun  zerine Koray da Eva da Bora'nın sert bakı larından nasibini almıştı. Buket ortaya atılıp "E hadi o zaman madem Koray hediyesini açtı herkes şimdi açsın." demeseydi bu atı ma daha uzun süre devam edecekti. Diğerleri de hediyelerini alırken ağacın altında iki kutu kalmıştı. Eva birini alarak köşeye çekilen Bora'nın yanına giderek ona uzattı. "Senin için." Derken sesi biraz gergindi. Eva'nın Bora'ya olan ilk hediyesiydi ve Eva onun nelerden

hoşlanabileceğini bilmediği için genelde iş adamlarına alınan en kolay hediye almıştı. Obsidyen taşlı gümüş kaplama kol düğmeleri Eva'nın çok hoşuna gitmişti ama Bora'nın ne düşüneceğini merak ediyordu.

Bora kutuyu açmadan alıp cebine attığında Eva küçük bir şok yaşadı. "Açmayacak mısın?" Derken sesi daha da gerilmişti.

Bora, "Hediyelerden pek hoşlanmam Eva. Aklında olsun bir daha alma. Zaten az önceki hediye sonra senin kimseye hediye almamanı tavsiye ederim." dediğinde Eva sinirle bir adım geri gitti. Ama ağzını açıp tek bir kelime söylemedi. Kısaca kırgın bakışları Bora'nın üstünde dolandıktan sonra arkasını dönüp hediyeleri açanların yanına gitti. Evren hediyesini kaldırırken, "Gerçekten mi Eva?" dediğinde ona da omuz silkti. "Onu Unutmanın Elli Yolu" isimli kitabı almıştı abisine Buket'e ise yılan şeklinde peluş bir oyuncak almıştı. Esmâ Hanım'a Sarp ile rahat rahat görüntülü konuşabileceği yeni bir telefon, Berfin'e barbi bebek seti, Huriye Hanım'a mutfak robotu çünkü Hasan Bey onun yemek yapmayı çok sevdiğini söylemişti. Herkes hediyelerini açtığı ağacın altında tek bir kutu kaldı. Eva sahipsiz kalan kutuya baktı. Esmâ Hanım yanına geldiğinde ona bir kutu uzatınca yerdeki kutunun benzerini aldı eline. Ağacın altındaki Sarp'ın ismi yazılı kutuyu alıp Esmâ Hanım'a uzatırken, "Aradım açmadı. Bende mesaj attım, gelir sanmıştım geleneği bozmaz demiştim ama gelmedi." dedi.

"Kızım daha yeni gitti işleri biraz yoğun." Diyen Esmâ Hanım'ın Sarp için sunduğu bahane Eva'nın burukça gülümsemesin sebep oldu. Ondan aldığı kutuyu açmadan yardımcı kıza verip odasına gönderirken, "Anlıyorum Sultanım." dedi. Kutularda atkı ve bere takımı vardı. Küçüklüklerinden beri her yılbaşı Sarp ile birbirlerine atkı ve bere takımları alırlardı. Bu aralarında bir gelenekti ve Eva'nın dolabının bir kısmı yıllardır biriktirdiği takımlarla doluydu.

Kızının ona aldığı yeni bastonu yere vurarak dikkatleri üstüne çeken Tamer Bey'in, "Artık yemeğe geçelim çocuklar ben açlıktan ölüyorum." demesiyle herkes masaya yöneldi.

Esmâ Hanım'ın hazırladığı yemekler herkes tarafından beğenilip mideye indirilirken kimseden ses çıkmıyordu. Yemeğin sonuna doğru açlıklar giderilince masada keyifli bir sohbet başladı. Aç olan mideler rahatlayınca insan daha bir güler yüzlü oluyordu. Tamer Bey, Hasan Bey'in ailesini de malikâneye taşınmaya ikna çalışmalarına başlarken Eva da babasının katılmıştı. Sonunda düşüneceklerini söyleyen çiftin sözüyle konu kapanırken Tamer Bey, "Evet çocuklar siz ne zaman nişanlanıyorsunuz." dediğinde Eva "Konu yine bize geldi." diyerek homurdandı.

Eva "Böyle giderse uzunca bir süre değil." Derken Bora "En kısa zamanda." dediğinde ikisi de birbirine döndü. Sertçe birbirlerine bakarlarken Eva, "Ben daha beklememiz gerektiğini düşünüyorum." dedi.

"Daha neyi bekleyeceksin Eva. Okulu dondurdun, beklememizi gerektirecek bir engel göremiyorum. Hatta nişandan sonra uzatmadan nikâh işlemlerini de başlatalım." Diyen Bora, onay almak için Tamer Bey'e baktı.

Ama Eva'nın henüz evlenmek için bir planı yoktu. "Engel olan aramızda hâlâ konuşulmamış konular Bora ve ben okul bitmeden evlenmeyi düşünmüyorum." Eva sinirlenmişti ve sesini biraz yükseltmişti. Masadaki insanlar gerilirken güzel başlayan yeni yıl kutlaması kaosa doğru sürükleniyordu.

Bora sinirle Eva'ya cevap verecekti ki Tamer Bey'in bastonu sertçe yere indi. "Kendinize gelin ve sakinleşin. Burada ne için bulunduğunuzu çabuk unuttunuz. Bu evde bir daha tartışma duymak istemiyorum. Şimdi herkes kaldığı yerden yemeğine devam etsin, ikinizde sorunlarınızı yarına bırakın." diyerek son noktayı koydu. Konuyu açtığına bin pişman olurken iyileşmeye çalışan kalbi bu iki inatçı keçi yüzünden bir gün duracaktı buna artık emindi.

Bir süre sessizlik içinde geçen yemek Berfin sayesinde eski neşesini tekrar buldu. Tek somurtan Eva ile Borayken diğerleri oldukça keyifliydi. Yemekten sonra Berfin'in isteği üzerine tombala oynamaya kalktıklarında ise asıl şamata başlamıştı. Tamer Bey ve Bora oyuna katılmazken diğerleri tombala oynarken Berfin'den daha çok eğleniyorlardı. Tabi bu durumu eğlenceli yapan Koray'ın kırmızı iç çamaşırını başına giymesi ve torbayı alarak taş çekimlerini onun yapmasıydı. Koray bir şekilde insanları eğlendirmenin yolunu buluyordu. Arada arkasındaki babasıyla Bora'ya bakan Eva ise onların daldığı derin sohbetin konusunu merak etmeden duramıyordu.

Gece yarısı gelip de yeni yıla geri sayım başladığında hep birlikte saydılar. Neşe içinde herkes birbirine sarılıp kutlarken yeni yılın neler getireceğinden bi haberdiler. Herkes dileklerini dilerken Eva'nın tek dileği sevgisinin karşılık bulmasıydı. Artık saatler ilerleyip yorgunlukla uyku bastırduğunda misafirleri odalarına yerleşmek için çekilirken Eva da babasına iyi geceler dileyerek odasına gitti.

Üstünü çıkarıp tuvalet aynasında makyajını temizlerken ona ait olmayan kutu dikkatini çekti. Üstünde küçük bir zarf olan kutuyu eline alırken zarfın içindeki kâğıdı alarak açtı. Sadece, "Gözlerin kadar güzel." yazıyordu ve altında Bora'nın imzası vardı. Eva gülümseyerek kutuyu açtığında mavi taşlı pırlanta süslemeli küpe ona göz kırptı. Kâğıtta yazanı daha iyi anlarken gözleriyle aynı renk olan küpeyi alarak kulağındaki küpeleri çıkartıp yenilerini takarak denedi. Gözleriyle birlikte parlayan taş kulağında oldukça hoş durmuştu. Eva, Bora'ya olan sinirini

düşünürken onun bu çift karakterli tavırları aklını kaçırmamasına sebep olacaktı. Dili zehirli bir yılan gibi sürekli sokarken, yaptıkları o zehri akıtarak iyileştirmeye çalışıyordu. Eva'nın artık tek bir amacı vardı sevgisiyle onu dize getirmektir. Artık Bora'ya duygularını açmanın zamanı gelmişti. Belki Bora ona karşı biraz daha yumuşak davranırdı.

SÖZDE NİŞANLI - Öpebilir miyim?

"Tamam Bora. Evet Bora. Söylerim Bora." Diyerek Eva telefonu kapattığında büyük bir of çekti. Uzun zaman sonra ilk defa dışarıdaydı. Bugün Koray da yoktu fırsattan istifade rahat gezecekti. İzin verirken ya Bora'nın boşluğuna gelmişti ya da o kadar meşguldü ki onu bir an önce başından atmak istemişti. Telefonda verdiği dikkat et, korumalardan uzaklaşma, gözden kaybolma, bir şey olursa haber ver talimatlarının hepsine tamam dedikten sonra telefonu kapattığında gözleri parlayarak etrafına baktı. Hapisten yeni çıkan mahkûmlar gibi hissetmişti. Evden dışarı çıkmayalı ne kadar olmuştu hatırlamıyordu. Yeni yılın ilk günleri yapılacak en güzel şey alışverişti ve Eva tek başına da olsa bugünün tadını çıkaracaktı.

Gerçi tek başına da sayılmazdı. Etrafını çevrelemiş korumaları görmemeye özen göstererek vitrinlere bakarak ilerledi. Yılbaşı geçse de vitrinlerde hâlâ süslemeler duruyor, her yer ıslık ıslık parlıyordu. Yanına yaklaşan takım elbiseli bir adam ile kadını gördüğünde Eva koruma olduklarını anlayarak elini kaldırıp, "Yakınımda kimseyi istemiyorum uzakta kalın." dedi.

Kadın normal giyinmiş olsa da yüzündeki ciddiyetten burada iş için bulunduğu anlaşılıyordu. Adam kadını öne çıkararak, "Eva Hanım, Ayça Hanım size eşlik etmek için burada. Yalnız canınız sıkılmaz." diyerek Eva'yı ikna etmeye çalışsa da işe yaramadı. Eva tek kelime, "Hayır!" dedikten sonra en yakınındaki mağazaya girdi.

Eva mağazaya girdiğinde arkasından onlarda gelmişti ama Eva'yı dinleyerek uzak durmaya özen gösteriyorlardı. Eva rahatlayarak kıyafetlerin arasında gezse de artık boş gözlerle bakıyordu. Adamın dediğini düşünüyordu yalnız canınız sıkılmaz.

Gerçekten yalnızdı Eva. Bu zamana kadar etrafında hep bir arkadaş çevresi olurdu.

Şimdi ise etrafında ailesi dışında kimse kalmamıştı. Böylesi daha iyiydi belki de. Arkadaşlarının çoğu sahteydi. Eva da, onlarda karşılıklı çıkarları için birbirleriyle vakit geçiriyorlardı. Yine de şimdi alışverişte yanında biri olsa daha eğlenceli olabilirdi.

Arkasından biri, "Pardon hanımefendi." Diye seslendiğinde dönerek seslenene baktı. Adamın yakışıklılığıyla kısa bir duraksama yaşadktan sonra, "Evet!" diyebildi. Vay canına adam David Beckham'ın Türkiye şubesi gibiydi.

"Kusura bakmayın rahatsız ediyorum ama sizce bu nasıl." Diyerek elindeki elbiseyi kaldırarak Eva'ya gösterdi. Eva önce adama sonra elbiseye bakarken gülmemeye çalışıyordu. Adamın üstündeki takımdan zevkli olduğu belliydi ama kadın zevkinden hiç anlamadığı da ortadaydı. Elinde tuttuğu elbise modası geçmiş yarasa kol kısa parlak bir elbiseydi ve çok kötüydü.

Hiç uzatmadan düşüncesini söyledi. "İmı üzgünüm ama berbat." Derken adam yüzünü ekşiterek, "Biliyordum zevksiz olduğumu biliyordum." dedi.

Eva gülerken üstündeki takımı gösterip, "Bence zevklisiniz ama kadın zevkinden anlamıyorsunuz." diyerek kendi görüşünü beyan etti.

Adam ceketinin yakasını düzeltirken utangaç bir şekilde, "Teşekkür ederim." dedikten sonra elbiseyi sol eline atarak "Kusura bakmayın kendimi tanıtmayı unuttum ben Mete." diyerek sağ elini uzattı.

Eva da elini uzatarak, "Eva." derken adamın arkasından gelen korumayı fark ederek ona uzak durmasını söyleyen bir bakış attı. Koruma anlamış ve fazla uzaklaşmadan etraflarında kalmıştı ama bundan pek memnun değil gibiydi.

"Eva ne güzel bir isim. Anlamı ne?" Diyen adama gülümserken, "Havva adından geliyor ilk kadın anlamında." dedi ama artık Eva da adamı merak etmeye başlamıştı. Kimdi ve neden Eva'ya bu kadar soru soruyordu.

Düşüncelerine cevap olurcasına Mete, "Eva Hanım bana elbise seçmemde yardımcı olursanız çok memnun olurum ve sizi kısa zamanda rahat bırakırım." dediğinde Eva'nın kuşkusu biraz dağıldı.

"Tabii ki sevgilinizi biraz tarif ederseniz ona göre seçebilirim."

"Ah şey kardeşim için elbise bakıyorum. İtiraf ediyorum ki üstümdeki takımı da o aldı. Bende ona hediye almak istiyorum ama görüyorsunuz ki bu konuda beceriksizim."

Eva, Mete Bey'den ciddi anlamda etkilenmişti. Adam hem yakışıklı, hem kibardı ve konuşurken takındığı tavırlar çok hoştu. "Tamam, o zaman kardeşiniz nasıl biri?" diyerek kokteyl elbiselerinin bulunduğu yere yürümeye başladı. Aldığı elbise bu tarzdı ve gösterişli bir şeyler aradığı belli oluyordu. Mete de arkasından onu takip ederken, "Benim uzun saçlı ve daha kısa halim desem yardımcı olur mu?" dedi. Eva arkasına doğru gülerek ona bakarken, "Olur." dedi.

Önündeki elbiseleri karıştırırken bordo bir elbise gördü. Kısa omuz kısımları tüylü bel bölgesinde dekolterisi olan şık bir elbiseydi. Diğer elbiselerin arasından çıkartarak, "Bu nasıl?" diye sorarken hâlâ elbiseyi inceliyordu.

"Hmmm ben bilmiyorum sizce." Diyen Mete'ye gözlerini devirirken "Anlaşılan bu işte tek başımayım." dedi.

Mete, "Kesinlikle." dedikten sonra Eva'nın elindeki elbiseyi alırken "Ben de sizin askınız olabilirim." dedi.

Eva, "Alışverişte her kadının ihtiyacı." diyerek ona takılırken Mete de kocaman sırtıtmıştı. Birden Eva adamla flört ettiğini fark ederek ciddileşirken bir kaç elbise daha beğendi. Mürdüm rengi ve haki yeşili iki elbiseyi de alırken, "Bence bunlar en güzelleri şimdi içlerinden birine karar verelim ve bedenini soralım." dedikten sonra şüpheyle Mete'ye bakıp "Bedenini biliyorsunuz değil mi?" diye sordu.

Mete ona bilmediğini gösteren bir bakış atınca, "Ah yapmayın ama siz ne diye böyle bir işe giriştiniz ki, keşke gidip kitap filan alsaydınız." dedi.

Mete, "Neyse ki sizinle karsılaştım. Bedenleriniz aynı diyebilirim. Üstelik kardeşim kitap okumaktan nefret eder ve aldığım kitabı kafamda parçalardı." diyerek durumunu bildirdi.

Eva artık öğrendiği için ona hiçbir şey sormadan elbiselerin kendi bedenine uygunlarını alarak kabinlere doğru ilerlemeye başladı. Arkasından gelen Mete'nin elindeki diğer elbiseyi alıp çantasını ona vererek boş kabinlerden birine girdi.

Üç elbiseyi de giyip Mete'ye göstermişti. Üçü de oldukça güzeldi ve en son ilk beğendiği bordoyu giydiğinde Eva aynadaki yansımasını görünce inşallah Mete bunu beğenmez diye düşündü. Elbise çok güzel durmuştu. Dışarı çıktığında dileğinin kabul olmadığını Mete'nin de bu elbiseyi beğendiğini bakışlarından anlamıştı. Daha çıkar çıkmaz Mete'nin yüzü beğeni dolu bir sırıtişla kaplanmıştı. "Galiba aradığımızı bulduk." dediğinde Eva iç çekerek, "Evet, bence de..." dedi.

Mete yanına yaklaşırken, "Ne oldu? Yoksa sizde mi beğendiniz?" diye sordu.

Eva etrafında dönüp aynada kendine bakarken, "Beğenilmeyecek gibi mi?" dedi.

Mete sessiz kalırken saatine bakıp, "Ben geç kalıyorum. Türkiye'ye yeni geldim ve ilk toplantımı kaçırmak istemiyorum." dediğinde Eva ne demek istediğini anlayarak "Tamam hemen çıkartıyorum." derken kabine girdi. Üstünü değiştirirken Mete'ye, "Ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu. Kapının hemen dışından Mete, "Bazı şirketlerin yatırım danışmanlığını yapıyorum ama buraya yönetim için geldim." dedi.

"Daha önce neredeydiniz?" Diyerek merak ettiklerini sorarken Mete hiç itiraz etmeden, "Amerika'daydım." diyerek cevapladı. Eva, "Bu ne ya herkes oradan geliyor." diye homurdanırken Mete "Bir şey mi dediniz?" diye seslendi. Eva'yı duyabilmek için kabinin kapısına yaslanmıştı neredeyse.

Eva üstünü değiştirdiği için elbiseleri alarak kapıyı açtığında Mete ile burun buruna geldi. "Demedim." Derken Mete'nin gözleri dudaklarına kaydığında Eva'nın yüzünü ateş bastı. Hangi ara bu kadar yakınına gelmişti. Mete, "Öpebilir miyim?" dediğinde Eva'nın da gözleri onun dudaklarına kayarken yutkundu. Eskiden olsa geri çevirmeyeceği bir teklifti hatta bu olay onu aşırı heyecanlandırabilirdi. Ama şimdi sadece Bora aklına gelince bile tüm isteği kaçıyor sadece onun bu teklifle aklını başından alacağını biliyordu. Mete daha çok yaklaşırken Eva birden geri sıçrayarak kabinin duvarına çarptı. Aralarında yeterince mesafe olunca parmağındaki yüzüğü göstererek, "Sözlüyüm." dedi burukça gülümserken.

Mete de yarım ağız gülümserken, "Evet gördüm. Yine de şansımı denemek istemiştım." dedikten sonra elbiseleri göstererek "Ben onları alıp gideyim." dedi.

Eva, "Tamam." diyerek elbiseleri uzatırken Mete'den çantasını aldı. Mete ona bakmadan "Teşekkür ederim." dedikten sonra arkasını dönüp hızla kabinde

uzaklaştı. Eva onun gidişıyla açılan alandan kabin girişinde bekleyen sinirli korumaları gördü. Hepsi gözlerinde saklamadıkları öfkelerle ona bakıyorlardı. Eva onlara aldırmadan yanlarından geçip kıyafetlere bakmaya devam etti.

Az önceki olanların şaşkınlığıyla gezerken sıkılıp mağazadan çıkmaya karar verdiğinde görevli arkasından seslenince durdu. "Efendim!" Dediğinde kız elindeki kutuyu ona uzatırken, "Bunu Mete Bey size vermemi istedi." dedi.

Eva kutuyu alıp açtığı anda bordo elbiseyi gördü. Üstünde kısaca, '*Yardımanız için teşekkür ederim.*' yazan bir kart vardı. Eva gülererek kafasını iki yana sallarken kızı teşekkür ederek kutuyla birlikte mağazadan çıktı.

Alışverişin geri kalanı onun için sıradan geçmişti. Bu olayın üstüne korumalar onu daha yakın takibe alırken Eva onların Bora'ya ayrıntı verip vermediklerini merak etti. Bora'nın haberi olsa şimdiye çoktan burada olurdu diye düşündü. Mağazadan mağazaya gezerken sade ama şık bir beyaz elbise gördüğünde onun büyümesine kapıldı. Saten kumaşı yumuşacıktı ve derin bacak ile sırt dekoltesi tam Eva'nın istediği gibiydi. Eva denediğinde göğüs kısmının da göbeğine kadar V şeklinde açık olduğunu fark etti. Sadece gerekli yerleri kapatan elbise fazla davetkârdı ama yakında nişanı olacaksa bu elbise onun üzerinde olacaktı.

Bora kol düğmelerini düzeltirken sıkıntıyla ofladı. Akıllı Eva'dayken işe konsantre olamadığı yetmiyormuş gibi birde Mete geç kalmıştı. Elini tekrar kol düğmesine götürürken bugün bu işlemi çok sık yaptığını fark etti. Eva'nın aldığı yılbaşı hediyesini takmıştı ve eli sürekli onlara gidiyordu. Sinirle eline geri çekerken hızlı adımlarla kapıyı açıp Neslihan Hanım'a, "Nerede kaldı bu adam?" diye bağırdı.

Tam o an asansörden inen Mete onun bağırışını duyarken, "Kükreme aslanım geldim işte." dedi sırtarak. Bora ona kaşlarını çatarak bakarken, "Yarım saat geciktin." dedi aksi bir sesle.

"Hadi ama Bora senin için Amerika'dan geliyorum ve sen bana hoş geldin bile demiyorsun."

"Kes gevezeliği Mete gir içeri. Toplantıdan önce sana açıklamam gerekenler var." Diyen Bora arkasını dönerek içeri girerken Mete de onu takip etti.

Bora yerine geçip otururken Mete de karşısındaki yerini almıştı. "Evet, patron seni dinliyorum."

Bora onun Koray'dan bir farkı olmayan alaycılığını görmezden gelirken, "Zor durumdayım. Tekstil hiç beklediğim gibi olmadı buraya işleri tamamen üstlenecek birine ihtiyacım var." dedi.

"O da ben mi oluyorum. Bora benim kıyafet konusundaki zevksizliğimi sende biliyorsun. Tüm kıyafetlerimi Melisa seçer."

"Burada ihtiyacımız olan moda görüşün değil Mete, yönetim becerilerin. O işi modacılar yapıyor zaten. Ben otellerin işleriyle ilgilenirken tekstildekiler çobansız koyun gibi kaldı. Yeni yıl koleksiyonu hazır ama defile için hiçbir hazırlık yok, bunların hepsini senin halletmeni istiyorum."

"Tamam, elimden geleni yaparım. Sıkıntı yapma ama benim diğer taraftaki işler ne olacak yatırımı kim idare edecek."

Bora, "Oraya da birini ayarladım, sen yokken idare edecek. Toplantıya geçelim." diyerek kalkıp kapıya yürüdü. Mete de onu takip ederken "Şu yeni gelen adam güvenlikte iyi iş çıkartıyor." dedi.

Bora, "Sarp mı?" derken Neslihan Hanım'ın uzattığı dosyayı alıyordu.

"Evet, adam şirketteki köstebekleri tek tek ayıklıyor."

"Sarp uzun süredir bu işin içinde Tamer Bey'in güvenlik şefiydi başarılı olması normal."

Toplantı odasına geldikleri için konuşmaları yarım kaldı. Toplantı yarım saat gecikmeli başladığı için herkes çoktan yerlerini almış Bora'nın gelmesini bekliyordu. Bora onlardan kısaca özür diledikten sonra toplantının açılışını yapmak için tekstilin müdürü Harun Bey'e sözü vererek ne durumda olduklarını birde ondan dinledi. Ayrıntıları tek tek not alan Mete'ye baktığında onu getirerek iyi bir tercih yaptığını anlamıştı. Yatırım işinde iyi olduğu kadar yönetim becerilerinin de iyi olduğunu biliyordu. Toplantı sonunda Mete'yi diğerleriyle tanıştıırıp sorumluluğu ona devrederek toplantıyı bitirdi.

Mete ile birlikte tekrar odasına geldiklerinde, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Bu sefer koltuğuna geçmek yerine Mete'nin karşısına oturmayı tercih etmişti.

"Korktuğun kadar kötü durumda değilsiniz. Ufak tefek şeyler var düzeltilecek, burada işimin uzun süreceğini sanmıyorum."

"İşin kısa da sürse seni göndermek istemiyorum Mete."

"Yapma Bora ben ailemin sıkıyönetiminden kaçtım oraya. Melisa gelmeme çok sevinse de babamla henüz karşılaşmadık."

"Peki, seni zorlamayacağım zamanla kararını kendin verirsin." Dedikten sonra telefonuna gelen maili kontrol ediyordu ki kapı çaldı.

Bora, "Gel." dedikten sonra kafasını kaldırdığında gelenin Eva'nın koruması olduğunu gördü.

Koruma önce Bora'ya sonra karşısında oturan adama baktığında Mete'ye daha dikkatli bakarken Mete de adamı bir yerden tanıdığını ama çıkaramadığını düşünüyordu.

"Evet, Tahsin." Diyen Bora'nın sesiyle koruma ona dönerken, "Efendim Eva Hanımı evine bıraktık rapor vermek için geldim." dedi.

Mete korumanın cümlesiyle alışveriş merkezinde sürekli etraflarında gözüne takılan adam olduğunu anladığında ve Eva adını duyunca parçaları birleştirmeye başlamıştı. Vücudu kaskatı kesilirken Bora, "Evet bende attığınız maile bakıyordum. Herhangi bir sorun var mı?" dedi.

Koruma bir Mete'ye bir Bora'ya bakarken Mete kaşlarını kaldırarak söylememesini işaret ediyordu ama Tahsin bütün görüntüleri zaten mailde göndermişti. Şimdi söylemese Bora maildeki fotoğraflara baktığında görecekti. "Alışveriş yaptı ve döndü efendim, sadece bir ara yanında biri vardı."

Bora, "Kimdi?" derken bir yandan da maili açarak görüntülere ulaşmaya çalıştı. Kenan'ın yine kılık değiştirerek Eva'ya yaklaştığından endişe etmişti. Tahsin, "Bu Bey vardı." diyerek Mete'yi gösterirken Bora da görüntüleri açmış kaşları yine sinirle çatılırken kafasını kaldırıp Mete'ye bakmıştı.

Mete yavaşça harekete ederek, "Evet patron ben hemen işimin başına dönsem iyi olacak." diyerek ayağa kalkıp koltuğun arkasına geçerek Bora ile arasına mesafe koymaya çalışıyordu.

Bora elinde sıkıdığı telefonla ayağa kalkarken, "Bu ne lan!" diye bağırdığında Mete koşarak kapıya giderken "Valla bilmiyordum Bora. Seninle bir bağı olduğunu bilseydim önünden bile geçmezdim." diye bağırdı.

"Dur olduğun yerde Mete. Eğer o kapıdan çıkarsan seni pişman ederim." Diye bağıran Bora'nın sesindeki öfkenin ciddiyetini anlayan Mete kapıda durarak arkasını dönüp onunla yüzleşti. "Gerçekten bilmiyordum." Derken sesi sıkıntılıydı. Bora'nın öfkelenildiğinde nasıl olduğunu çok iyi biliyordu. Onun öfke krizleri meşhurdur ve şimdi bütün öfkesi ona çevrilmişti.

Bora, "Bana neler olduğunu anlat." diye tısladığında Mete hemen aceleyle "Melisa'ya kıyafet almaya gittim ve şey Eva'yı gördüm işte. Kahretsin, biliyorsun beni, yardım istedim ondan o da yardım etti bu kadar." diye kısaca anlattı. Ayrıntıya girmede ama zaten girmesine de gerek yoktu Bora onun kız tavlama taktiklerine yeterince şahit olmuştu ve bunu da biliyordu.

"Benim nişanlımın üstünde taktiklerini mi denedin lan sen." Diye bağırdığında Mete kaçma zamanının geldiğini anlayarak, "Patron sakinleşince görüşürüz." diyerek kapıyı bile kapatmadan koşarak oradan uzaklaştı. Bora sinirle onun arkasından gitmişti ama çok geçti. Mete asansörü bile beklemeden merdivenleri koşarak inmeye başlamıştı.

Hâlâ orada ayakta bekleyen Tahsin, Bora'nın sinirinden nasibini alırken bundan sonra Eva'nın yanına yabancı kimseyi yaklaştırmayacaklarının direktifini alarak oradan ayrıldı. Bora telefondaki fotoğraflara tekrar baktığında Eva'nın omzunun üstünden Mete'ye gülümseyen halini, kabinde burun buruna durmuş hallerini gördüğünde kıskançlık tüm damarlarında kaynamaya başlamıştı. "Eva, Eva!" Diye bağıırırken ceketini almış ve odasından çıkarak Neslihan Hanım'a, "Ben çıkıyorum acil bir şey olmadıkça beni aramayın." diyerek şirketten ayrılmıştı. Mete taktiklerini Eva'nın üstünde deneyerek hatalıydı ama gördüğü kadarıyla Eva da ona çok güzel karşılık vermişti. Uzun zamandır rahat durması bile şaşırtıcıydı zaten, uslanmaz bir kadını ne kadar dize getirebiliridi ki.

SÖZDE NİŞANLI - Sinir

Eva alışverişten gelir gelmez odasına çıkmıştı. Mete'nin hediye ettiği elbiseyi denemek istiyordu. Mağazada dendiğinde o an aceleyle tam bakamamıştı ve şimdi doya doya incelemek istiyordu. Çantasını ve aldığı diğer eşyaları yatağının üstüne bıraktıktan sonra kutuyu açarak elbiseyi omuzlarından tutarak kaldırdı. Yüzünde kocaman bir gülümseme oluşurken içinden Mete'ye tekrar teşekkür etti. Elbiseyi giyer giymez sahip olmak istemişti ve Mete ona hediye ederek büyük bir incelik göstermişti. Üstündekileri çıkartarak yavaşça, elbise sanki kırılacak bir eşyaymışçasına, dikkat ederek giydi. Bel kısmındaki dekolteletin yırtılmaması için uğraşıyordu. Sonunda giyip yandan fermuarı çektiğinde ohh dedi. Elleriyle elbisenin bükülen bel kısmını düzelttikten sonra aynanın karşısına geçtiğinde ilk dendiğindeki gibi gözleri parladı. Tekrar tekrar etrafında dönüp elbisenin duruşunu incelerken odasının kapısı hızla açılıp duvara çarptığında korkuyla sıçrayarak arkasına döndü.

Bora yine alev almış gözleriyle karşısında duruyordu. Eva onun alışveriş merkezinde olanları duyduğunu tahmin ederken sessiz kaldı.

Bora sinirle açtığı kapıda Eva'nın güzelliğiyle bir süre duraklarken gözlerini kırıştıtarak kendine gelip ona doğru ilerlemeye başladı. Bora tam karşısında durduğunda gözlerine bakan Eva, kendine kötü bir şey yapmadığını hatırlatarak sessizliğini korudu.

Sonunda Bora konuştuğunda ise sözleri her zamanki gibi zehirliydi. "Bu sefer düzeldi dedim. Eva artık akıllandı bir şeylerin farkına vardı dedim. Ama beni yine yanılttın. Seni defalarca uyarmama rağmen her gördüğün erkeğe yanaşmadan duramıyorsun değil mi? Ne istiyorsun Eva. Söylesene seni sadece benim yapmak için ne yapmam gerekiyor."

Eva gözlerinin dolmasına mani olamadı. Bu muameleyi hak etmiyordu. Sadece bir erkekle konuştu diye bunları duymamalıydı. Bora onun sessizliğiyle daha çok öfkelenirken sinirle arkasını döndü. Bir iki adım gittikten sonra cebinden telefonu çıkartıp resimleri açarak tekrar Eva'nın karşısına dikilirken, "Şuna bak, güya nişanlı olan kadına bak. Elin adamlarına gülüyor, içine girecek kadar yaklaşmasına izin veriyor." diye bağırdı.

Eva sessizliğini bozarken, "Yeter Bora, alt tarafı birine kıyafet seçmesinde yardım ettim ne var bunda. Gayet kibar biriydi ve aramızda düşündüğün gibi bir yakınlaşma olmadı." dedi ama beyaz yalan söylediğini kendisinde biliyordu. Adamla bir an flört etmiş ve adam onu öpmek istemişti ama bunu Bora bilmesine de olurdu.

Bora bir kahkaha atarken, "Yardım mı ettin? Ne dedi de yardım ettin. Kendi iğrenç moda zevkinden bahsedip kardeşi için elbise seçmeni isterken utangaçça davranıp hafifte gülümsedi mi ha!" dediğinde Eva onun bütün bunları bilmesine hem şaşırp hem sinirlenirken "İnanmıyorum sana Bora, bir de üstüme dinleme cihazımı yerleştirdin." diye bağırdı.

"Ne dinleme cihazı be. Flört ettiğin adam benim yatırım danışmanım. Kaç yıldır bu taktiği yanımda kaç kadında kullandı haberin var mı? Siz kadınlar da her zaman sazan gibi atlırsınız."

Eva, Mete'nin bahsettiği işi hatırladığında algıladığı gerçekle gözleri irileşti. Yani

Bora'nın çalışanıydı. Ve o söylediği her şey yalan mıydı? Kim bir kadını tavlama için böyle yalanlar atardı ki. "Ne yani hepsi yalan mıydı?" Derken sesi hayret içinde çıkıyordu.

Bora tekrar gülerken, "Hayır muhtemelen gerçekten Melisa'ya hediye alıyordu ama seni görünce de bunu kullanmak istemiştir ve belli ki işe yaramış. Birlikte elbise denediğinize göre." dedikten sonra Eva'nın üstündeki elbise dikkatini çekti.

Bora elindeki telefonu kaldırıp fotoğraflara tekrar bakarken Eva'nın aynada yansımasına bakan halini buldu. Üstünde aynı elbise vardı. Emin olmak için Eva'ya baktığında Eva onun yüzünün gerilmesinden ne olduğunu merak etmeye başlamıştı. Bora, "Bu üstündekini kim aldı?" dediğinde Eva şimdi bir adım geri çekilmişti.

Aralarına mesafe koymak için arkasını dönüp biraz daha uzaklaşacaktı ki Bora kolundan tutarak, "Cevap ver Eva!" diye bağırdı. Eva ona dönerken, "Bora önce sakinleşir misin?" dediğinde Bora sadece hırlamıştı. Cevap vermekten başka çaresinin olmadığını anladığında, "Mete yardım ettiğim için hediye aldı." dedikten sonra korkuyla gözlerini kapattı. Daha Mete derken Bora'nın damarları atmaya başlamıştı, bu halini görmek istemiyordu.

Bora'nın yaptığı hareketi ise hiç beklemiyordu. Eva kolundaki el çekildiğinde Bora'nın gideceğini düşünmüştü ama iki el elbisenin yakasını kavradığında Eva gözlerini açmış şok içerisinde Bora'nın üstündeki elbiseyi yırtmasını izlemişti. Ön tarafı göbeğine kadar yırtılan elbiseyi tutmak için kollarını önünde kavuştururken gözlerini kırpıştırarak Bora'ya baktı. Konuşmak için ağzını açıp kapattı, hiç ses çıkmadı. Gözleri irileşmiş ne yapacağını bilemezken durmuş öyle Bora'ya bakmıştı. Eva'nın yüz ifadesine daha fazla katlanamazken arkasını dönerek kapıya ilerledi. Odadan çıkmadan ise, "Bir daha tanımadığın adamlardan hediye almazsın." diyerek kapıyı arkasından kapatarak Eva'yı şok içinde bıraktı.

Eva, Bora gittikten sonra arkasındaki koltuğa üzgünce çökerken sinirle gözünden akan tek damlayı sildi elinin tersiyle. Burnunu çekip öne doğru

eğilerek saçlarını kavrarken, "Yemin ederim sana bunu ödeteceğim Bora Balkan. Bana yaptığın her kötü davranışın bedelini sana ödeteceğim." dedi.

Bora, Eva'nın odasından sinirle çıkarken soluğu Tamer Bey'in yanında almıştı. Hasan Bey ile tavla oynayan Tamer Bey, Bora'nın öfkeyle yanlarına yaklaştığını gördüğünde Hasan Bey'i uzaklaştırdı.

Bora, Hasan Bey'in kalktığı yere otururken, "Nişanı yapalım artık." dedi.

Tamer Bey, "Eva ile gün belirlediniz mi?" derken Bora'yı neyin bu kadar kızdırdığını merak ediyordu. Umuyordu ki Eva nişandan vazgeçmemişti.

"Eva'ya sormaya gerek yok. Önümüzdeki hafta olsun uzatmayalım daha fazla."

"Bora oğlum, yılbaşında Eva'nın tavrı aranızda sorunlar olduğunu gösteriyordu. Önce onunla konuşsan daha iyi olmaz mı?"

"Tamer Bey, beni buraya getirip kızınızın karşısına nişanlın diye çıkardığınızda onun itirazlarını umursamamıştınız. Şimdi de ben diyorum bu nişan önümüzdeki hafta olacak."

Tamer Bey, Bora'nın söylediklerini haklı bulsa da onunla böyle konuşmasına sinirlenmişti. Daha önce Bora ona bu şekilde hiç karşılık vermemişti. "Bora kiminle konuştuğunu unutma. Söylediklerini sinirine sayarak görmezden geliyorum ama bu seni son uyarışım. Nişana gelince madem bu kadar istiyorsun önümüzdeki hafta olsun ama git bunu Eva'ya kendin söyle. Beni kızımın karşı karşıya getirme."

Bora, Tamer Bey'in sesinin tonuyla kendine gelirken sinirle ona kafa tuttuğunu anladı. Söylediklerinde haklıydı belki ama söyleyiş tarzı hoş değildi. Kafasını yere eğerken, "Özür dilerim ben son zamanlarda iyi düşünemiyorum. Size karşı çıkmak istemezdim. Eva ile ben konuşurum." Dedikten sonra Tamer Bey'e bakmadan yanından ayrıldı.

Kendine mi yoksa aklını başından aldığı için Eva'ya mı kızsa karar veremiyordu. Bora son zamanlarda ne konuştuğunu biliyordu ne yaptığını. Kendini tanıyamaz olmuştu. Eva bir kanser hücresi gibi hızla vücudunda yayılırken kendini korumak için saçma sapan hareketlerde bulunuyordu. Sinirle indiği merdivenleri kafa karışıklığıyla geri çıkarken merdivenin başında Eva ile karşılaştı. Gözlerinin ve burnunun kızarıklılığından ağladığı belli olan Eva'yı görünce, "Önümüzdeki hafta nişanlanıyoruz." dedi.

Eva onun yüzüne öfkeli gözlerle bakarken, "Sen nasıl istersen?" dediğinde Bora onun dalga geçtiğini düşünerek "Eva bu işi uzatmanın anlamı yok eninde sonunda olacak zorluk çıkarma." dedi.

Eva sakince, "Tamam dedim zaten Bora, itiraz etmedim." dediğinde Bora'nın kafası daha da çok karışmıştı. Eva öylece kabul mü ediyordu yani.

Eva onu kafa karışıklılığıyla merdivenin tepesinde bırakırken aşağıya inmeye başladı. Arkasından Bora onu takip etmeye başlarken, "Tamam o zaman hazırlıklarla sen ilgilenirsin." dedi.

"Ne hazırlığı evde küçük bir tören yeterli olur." Diyen Eva'ya inat "Hayır tüm iş çevremizin katılacağı büyük bir organizasyon olsun." dedi.

Merdivenden indiklerinde Eva kollarını göğsünde kavuşturarak ona dönerken, "Öyle mi Bora Bey? Peki, o kadar büyük bir organizasyonu bir haftada nasıl yetiştirmeyi düşünüyorsunuz?" dedi.

Bora'nın gözleri onun şişen göğüslerine kayarken uzun zamandır sevişmediklerini düşünerek onu arzuladı. Eva, "Cevap verecek misin Bora?" dediğinde gözleri yukarı çıkarken "O zaman ben hallederim. Sen ne giyeceğine karar ver yeter." dedi.

Eva bugün gördüğü elbiseyi düşünürken, "O iş kolay." dedi. Bora ona yaklaştığında kıpırdamadan yerinde beklerken Bora elini kaldırıp Eva'nın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken "Eva bir daha bugünkü gibi bir olayla karşılaşmak istemiyorum. Artık benim eşim sayılırsın ve ben seni paylaşmayacağımı en başta söyledim." dedi.

Eva'nın gözlerinde öfke kıvılcımları dolaşırken, "Neyim ben senin için Bora, yeni sahip olduğun oyuncağın mı?" dedi.

Bora ondan uzaklaşırken, "Herkes kendi değerini kendisi belirler güzelim. Sen oyuncak olmak istiyorsan kendin bilirsin." dediğinde Eva sinirle "Ya sen bana böyle hissettiriyorsan Bora." diye bağırdı.

Bora ellerini cebine atıp ona umursamazca bakarken, "Beni tanısaydın senin için yaptığım onca şeyden sonra böyle hissetmezdin." dedi.

Eva duyduklarına inanamıyordu ne yapmıştı ki onun için, azarlamaktan, kızmaktan, hırpalamaktan başka. "En büyük sorunumuz bu değil mi zaten Bora,

ben seni tanıımıyorum. Sen beni tanıımıyorsun. Üstelik sen bana kendini tanıtmak için hiçbir çaba sarf etmiyorsun. Benim için yaptıklarına gelince sürekli bana kızmaktan başka hiçbir şey yapmadın Bora. Ben sevilme istiyorum ama sen sanki benden nefret ediyorsun."

Bora kadın milletin nankör olduğunu söylediklerini duymuştu ama bu kadar nankör olduklarına şahit olmamıştı. Bora daha önce kimseye hediye almamıştı, annesine bile. Kimseyi korumak için kendi canını hiçe saymamıştı ve daha önce annesi hariç hiçbir kadını önemsememişti. Bütün bunlar onu da şaşırmıştı ama şimdi Eva karşısına geçip ne yaptın ki dediğinde yaptıklarının hiç olduğunu anlamıştı. Sinirleri tekrar gerilirken, "Yeter artık Eva. Bu evliliği istemediğini biliyorum ne tesadüftür ki bende istemiyorum ama istesek de istemesek de bu yoldan dönüş yok artık. Ben her seferinde bu konuşmayı yapmaktan bıktım sense küçük bir çocuk gibi zırlamaktan bıkmadın. Artık bu olaya kendini alıştırırsan ikimiz içinde her şey daha kolay olacak." diye bağırdı.

"Yine istediğin gibi cevap veriyorsun bana. Dediklerimden sadece mızımlanan bir çocuk olduğumu çıkarmandan nefret ediyorum. Niye beni anlamıyorsun."

Bora ona cevap vermeden arkasını dönüp uzaklaştı. Eva'nın gözünde anlamlandıramadığı duygular geçiyordu ve Bora onlarla yüzleşmek istemiyordu. Bu iş git gide sarpa sararken ne yapacağına karar veremiyordu. Eva'nın söylediği bazı konularda haklı olduğunu da biliyordu. Şimdi olmazdı. Zamanlama iyi değildi. Kenan hâlâ hayattayken bunları düşünemezdi.

Arabasına biner binmez Koray'ı ararken Koray, telefonu açmadığında ona da öfkeleni. İkinci aramasında telefonu açan Koray'a, "Neredesin?" diye bağırdığında Koray "Ya bir rahat bırakın bir sen bir Mete huzur vermediniz." dedi.

Bora, "O uğursuzun adını anma bana." dediğinde "Ne yaptı yine gelir gelmez?" diyen Koray'a "Boş ver şimdi ben kulübe geçiyorum iki dakikaya orada ol." diyerek cevap vermesini beklemeden telefonu kapattı.

Bora kulübe geldiğinde daha açılmamıştı ama Evren oradaydı. Görevliler onu içeri aldığıında Evren'in barın arkasında akşama hazırlandığını gördü. "Sana mı kaldı bu işler?" derken Evren sildiği bardaktan kafasını kaldırarak onu selamladı.

"Su yok. Yeni elemanda henüz bulamadık, bu gece elimden geleni yapacağım. Seni hangi rüzgâr attı."

"Kardeşine rüzgâr demek yetmez fırtınadan beter." Dedikten sonra uzak ve en köşedeki masayı işaret ederken, "Ben oradayım bir viski ile iki bardak versene." dedi.

Evren onun isteğine şaşırırken, "Eva ile sorunlarınızı çözsенiz daha mutlu olursunuz." diyerek istediklerini verdi.

Bora şişeyle bardakları alırken, "Ben beş yaşından beri hiç mutlu olmadım Evren. O duyguyu unutalı çok oldu." diyerek en karalık masaya doğru ilerledi.

Bora ceketini çıkartarak koltuğa kurulurken bardakları masaya koyarak şişeyi açtı.

Eva ile aralarında geçen bilmem kaçınıcı aynı konuşmadan sonra alkole ihtiyacı vardı. Düşünmeyene kadar içmek istiyordu. Beyninin içinde dönen düşünce girdabından kurtulması gerekiyordu. Asıl kurtulmak istediğı ise Eva'nın isteklerle dolu bakışları ve sevmek istiyorum demesiydi. Aptal değildi. Eva'ya karşı açıklayamadığı şeyler beslediğini biliyordu. Kendince ona fazla değer verdiğini düşünerek geçiştiriyordu. Eva'nın istediğı gibi sevemezdi Bora o sadece değer verirdi. O âşık olup ağdalı kelimeler kullanamazdı. Bora bunları yapacak tarzda yetişmemişti.

Koray geldiğinde Bora şişenin yarısını bitirmişti. Koray onun fazla içmediğini bilirdi. En son Bora'yı ne zaman sarhoş görmüştü hatırlamıyordu. Kendini kaybetmeyi sevmezdi ama şu an karşısında oturan Bora sarhoş olmak üzereydi.

Boş olan bardağı doldururken, "Neyin var?" dedi.

Bora öne doğru eğilmiş önündeki bardakla oynarken ilk başta cevap vermedi. Koray dikkatle onu izlerken arkadaşını ilk defa yenilmiş görüyordu.

"Çok fazla şey istiyorum ama hiçbirine sahip olamıyorum." Diyen Bora'nın konuyu biraz daha açmasını bekledi.

"O şerefsizin ölmesini istiyorum. Artık arkamı kollamadan yastığımın altında silahla uyumadan yaşamak istiyorum. Eva'nın sorun çıkarmamasını istiyorum." Dedikten sonra gülerek, "Galiba isteklerimin en zoru bu sondaki, kadın öyle bir yaratılmış ki sanki her şeyi bir inat uğruna yapıyor." diyerek bardağını kafasına dikti.

"Bıktım artık Koray. Görünürde her şeye sahibim ama hiçbir şeyim yok. Beş yaşından beri savaşmaktan bıktım. Sürekli kâbuslarımda annemin ölümünü izlemekten bıktım. Babam denen adamın pislikleriyle uğraşmaktan bıktım. Kaldıramıyorum artık."

"Bora, Eva ile kendine bir izin versen belki aradığını birlikte bulursunuz." Diyen Koray'a bakarak, "O benden asla olmayacak bir şey istiyor onu sevmemi bekliyor ben sevmem." dedi.

Koray oturduğu yerde dikleşerek biraz geriye çekildi ve az sonra söyleyeceklerinin Bora da nasıl bir etki yapacağını izlemeye başladı. "Sen Eva'yı seviyorsun Bora. Sadece bunu kabul edemiyorsun. Ona âşık olduğunu kabullensen kendini bu kadar yıpratmana gerek kalmayacak."

Her kelimesiyle Bora'nın bardağı tutan elinin sıkıştığını diğer elinin yumruk olduğunu gördü. Bora hâlâ inkâr içindeyken öfkeyle Koray'a baktığında, "Bir daha benim duygularıma isim vermeye kalkma Koray. Bu tekrarlanırsa seninle olan arkadaşlığımızı bile hatırlamam." dedi.

Neyse ki Koray, Bora'yı gerçekten seviyordu ki söylediklerinin bir kelimesine bile alınmadı, arkadaşlıklarını tehdit etse de aldırmadı. Koray tam konuşacaktı ki Mete yanlarına geldi.

Bora onu görmesiyle ayağa fırlarken sinirini akıtacak birini bulmuştu. Daha Mete kaçacak vakit bulamadan Bora onun üstüne atlayarak yumruğunu yüzüne geçirdi. İkinci yumruğunu sallayacaktı ki hafif başının dönmesiyle yalpaladı. Koray onu tutarken, "Ne işin var lan senin burada?" diye bağırdı.

Koray, "Oğlum bir dursana ben çağırdım konuşun halledin aranızdakini." dediğinde Bora onu da iterek kendinden uzaklaştırıp "Ne konuşacağım lan bu şerefsizle." dedi.

Mete eliyle gözünü tutarken, "Ya Bora senin sözlün olduğunu bilseydim yapar mıydım?" dediğinde Koray "Eva'ya mı yürüdün lan?" dedi. Mete'nin ne yaptığını tahmin etmek Koray için zor değildi. Adam yürüyen flörtözdü, önüne gelen her kadına asılırdı.

Bora koltuklara geri çöküp bardağını doldururken, "Mete, Eva'nın iki metre yakınında görürsem seni vururum lan!" dediğinde Mete de yanına oturup "Patron bilmediğimden oldu yoksa senin olana hiç baktım mı şimdiye kadar?" dediğinde Koray da oturarak "Baksan da Bora eskiden bu kadar umursamazdı Mete, Eva hassas konu." dedi.

Bu iması Bora'nın sinirli bakışlarına sebep olurken Mete'nin de şaşkınlıkla kaşları havaya kalkmıştı. Evren bir bardak daha getirdiğinde, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Az önceki kargaşayı görmüştü ve sebebini merak ediyordu. Koray "Sorun yok!" dedikten sonra Mete'yi göstererek "Mete yeni fabrikanın genel müdürü, Evren de Eva'nın abisi." diyerek ikisini tanıştırdı.

Bora hiç kafasını kaldırmadan içmeye devam ederken Evren sessizce onu göstererek Koray'a, "Neler oluyor?" diye sordu. Koray boş ver dercesine işaret ettiğinde Evren de, "Az sonra açılışı yapıyoruz sakın kalırsanız sevinirim iyi eğlenceler." diyerek yanlarından ayrıldı.

Bora tekrar kendi kabuğuna çekilirken sarhoş olduğunu umursamadan içmeye devam etti. Ve planlarını yaptı. Artık her şeyi istediği gibi yapacaktı. İşe şu nişan işini aradan çıkarmakla başlayacaktı. Sonrasında ise sıra Kenan Tekin'e gelecekti. Şu an için Eva'yı sevmiyor olabilirdi ama hayatını onunla devam ettirecekse peşindeki pislikle yeni bir sayfa açamazdı. Eva ile tekrar hayat bulmak istiyordu.

SÖZDE NİŞANLI - NİŞAN

Eva üstündeki beyaz elbiseden gözlerini ayıramıyordu. Vücuduna yakıştığını düşünüyordu ama nişanı için uygun olup olmadığından emin değildi. Gerçi emin olmasa da artık başka bir elbise almak için çok geçti çünkü nişana son yarım saat kalmıştı. Gözlerini tekrar uyluğuna kadar gelen sol yırtmacında ve derin göğüs dekoltesinin üstünde gezdirdikten sonra arkasına dönüp bel boşluğuna kadar uzanan sırt dekoltesine baktı. Evet, elbisenin sadece belli kısımları örttüğünün farkındaydı ama kendini yunan tanrısı gibi hissettiriyordu. Saçlarını da elbiseye uygun dağınık şekilde mısır örgüsü yaptırıp üstüne inciler attırmıştı. Sadece tacı eksikti. Aynada görünüşünü inceleyerek aklını meşgul ederken Bora'nın gelmek üzere olduğunu düşününce tüm vücudu titredi. Nişandan önce ona duygularını açmaya karar vermişti. Zamanlamanın iyi olduğunu düşünüyordu çünkü Bora onun duygularından haberdar olursa Eva'ya daha anlayışlı davranabilirdi. En azından Bora verdiği söz yüzünden nişanlandığını iddia ederken Eva'nın onu sevdiği için nişanlandığını anlamasını istiyordu.

Sıkıntıyla aynanın önünden çekilirken onun için hazırlanmış kral dairesine baktı. Kocaman bir yatak odası vardı. Bora'nın evindeki kadar büyük olan yatak tüllerle süslenmişti. Onun haricinde altın kaplama aksesuarlarla süslü büyük bir banyosu ve girişte bir oturma alanı vardı. Eva'nın aklından geçen kısa bir düşünce bu serveti hak etmediğini söylüyordu. Tamer Bey gerçek babası değildi. Annesi o adamla kaçsaydı hayatı bambaşka olacaktı. Bu etrafındaki lüksün hiçbirine sahip olamayacağı aşıkardı. O zaman annesi hayatta olabilirdi. Sonuçta sevdiğine kavuşmuş olacaktı bunalıma girip kendini öldürmesi için bir sebebi kalmayacaktı. İşte o zaman annesi mutlu bir kadın olacaktı ama ya Eva'nın hayatı nasıl olacaktı. Babasından başka birine baba dediğini hayal bile edemiyordu. Eğer o adamı tanısaydı sever miydi emin değildi.

Eva bu düşünceleri unutmak istercesine kafasını iki yana salladıktan sonra oturma odasına geçti. Bora ile yapacağı konuşmayı prova bile etmemişti. Tam olarak neler diyeceğini bilmiyordu ama tek isteği bu odadan çıktıklarında Bora'nın onu sevdiğini biliyor olmasıydı. Koltukların arasında bir ileri bir geri yürürken kapı açıldığında kalbi maraton koşmuş gibi atmaya başlamıştı. Bora içeri girer girmez Eva'nın olduğu tarafa bakarken Eva dimdik durarak onun yaklaşmasını bekledi.

Bora odaya girer girmez Eva'nın nerede olduğunu hissetmişti. Kafasını çevirip baktığında üstündeki neredeyse tüm vücudunu acık bırakan elbiseyi gördüğünde önce ne kadar güzel olduğunu düşündü ama sonra onun nişan elbisesi olduğunu anladığında sinirle çenesi gerildi. Eva'yı herkes bu elbiseyle görecekti, vücudunun geri kalanını hayal etmeye çalışacaklardı. Zaten üstündeki elbise gecelikten farksızdı.

"Bu giydiğinde ne?" Diye bağırırken Eva sanki bunu beklemiyormuş gibi sıçradığında Bora biraz kendini kontrol etmeye çalıştı.

Evet, Eva bu tepkiyi hiç beklemiyordu. Üstelik yapacağı konuşmanın bir kavganın etkisiyle su istimal edilmesini de istemiyordu. Elini elbisenin üstünde gezdirirken, "Neden beğenmedin mi?" dedi.

Bora onun oldukça masum bakışları ve sorusuyla biraz durakladı. Bu elbiseyle onu dışarıdaki kalabalığa çıkarmak istemiyordu ama Eva böyle bakarken bunu nasıl söyleyecekti. "Gecelikten farksız." dediğinde Eva'nın yüzü kızardı. Bora bunun sinirden mi utançtan mı olduğunu kestiremezken Eva, "Ben beğendim Bora. Bu saatten sonra başka elbise de bulamam." diye çıktığında onu kızdırdığını anlamıştı. "Eva hayal gücüne yer bırakmayan bu elbiseyi giymeyi düşünürken aklımdan ne geçiyordu. Lanet olsun buradan bile göğüs uçlarını görebiliyorum. Her tarafın ortada herkesin onlara bakmasını mı istiyorsun."

Eva başını eğip elbisesinin önüne baktı. Evet, göğüsleri biraz fazla belliydi ama daha önce de giymemiş miydi? Simdi farklı olan neydi. "Bora senin aldığın elbiseyi de çamaşırsız giymiştim böyle bir tepki vermemiştin. Simdi nesi farklı?"

Bora o elbiseyi düşündü. Eva haklıydı ama o elbise vücudunu komple sardığı için bu kadar belli etmiyordu. Bu ise vücudundan su gibi akmış sanki üstünden her an düşecekmiş gibi görünüyordu. "Eva bu elbise bol!" Dedi Eva'nın anlamasını bekleyerek ama Eva hâlâ ona anlamayan bakışlarla bakınca, "Lanet olsun sana bunu anlatmaya çalışmayacağım bu gece yanımdan bir adım bile ayrılmayacaksın." dedi.

Eva, "Tamam!" dedikten sonra durakladı. Bora, "Beni neden çağırmıştın?" dediğinde Eva arkasını dönüp koltuklara doğru yürüdü, dizlerinin titremesine karşın oturmalıydı. Arkasını dönüp yürümeye başladığında Bora'dan bir homurdanma duyunca otururken, "Ne oldu?" diye sordu.

Bora elbisenin içinde sallanan kalçaların etkisiyle sıkıntıyla yüzünü avuçlarken, "Yok bir şey!" diye bağırdı. "Ne söyleyeceksen söyle hadi!" derken Eva'nın yırtmacından çıkan sütun gibi bacaklarına ve derin göğüs dekoltesinde görünen göğüslerine bakamamaya çalışıyordu. Eğer gözü oraya kayarsa bu odadan uzun süre çıkamayacaklardı.

Eva ayakkabısıyla uğraşma bahanesiyle söze nasıl başlayacağını düşünürken Bora, "Lanet olsun Eva biraz daha eğilirsen o elbiseyi üstünden parçalayarak çıkartacağım. Ne söyleyeceksen söyle artık insanlar bizi bekliyor." dediğinde Eva hızla doğruldu.

"Ben şey ben..." Derken Bora'nın fazla uzak durduğunu görerek karşısındaki koltuğu gösterip, "Oturur musun?" dedi.

Bora karşısına geçip otururken ceketinin düğmelerini açarak dirseklerini dizlerine yaslayıp, "Söyle bakalım." dedi.

Eva ellerinin titremesine engel olamazken eğilip onun ellerini kavradığında Bora'nın vücudu gerildi. Gözleri Eva'nın gözlerine kayarken gördüğü duygu yoğunluğu Bora'nın korkularını tetiklerken ellerini Eva'dan kurtarmaya çalışarak ayağa kalkmaya çalıştı.

Eva onun kaçmasına izin vermeden ellerini bırakmazken, Bora ayağa kalktığında önünde yükselen bedene kafasını kaldırıp baktı. Onun yüzünü görmeye çalıştı ama Bora ona bakmıyordu. "Bora ben..." Demişti ki Bora, "Geç kalıyoruz hadi gidelim." diyerek onu çekiştirdi.

Eva ayağa kalkıp onun arkasından sürüklenirken ayaklarını yere sağlam basıp durdu. Bora'yı da çekip durdururken, "Seni seviyorum." dediğinde Bora'nın sırtına bakıyordu.

Bora ateşe değmiş gibi elini çekip Eva'dan iki adım uzaklaşırken, "Senin beynin sulanmış ne dediğini bilmiyorsun." dedi.

Bora onu duymak istemiyordu. Eva, "Aklım gayet yerinde seni seviyorum." dediğinde ona bakıp kendini gösterirken "Beni mi seviyorsun? Sen ne dediğinin farkında mısın Eva? Sana acı çektirmekten başka bir şey yapmayan adamı sevdiğini söylüyorsun. Bence aşağıdaki doktorunla bir seans yapsan iyi olur." dedi. Nişana gelen konukların arasında Eva'nın annesinin ölümünden sonra gittiği doktoru Enes de vardı ki Bora onu kastediyordu.

Eva onu duymazdan gelirken adım adım yaklaştı Bora'ya. Elini onun kalbinin üstüne koyarken, "Kalbini seviyorum, belli etmesen de burada ne kadar iyi bir adamın olduğunu biliyorum." dedi. Elinin altındaki kalp düzensiz atışlarıyla Bora'nın göğsünde atarken, Bora nefessiz kaldı. Onu itip kendinden uzaklaştırmak isterken aynı zamanda sevgisini kabul edip onu sarmasını da istiyordu. Ama bunu yapamazdı annesinin öldüğü gün kimseyi sevmeyeceğine yemin etmişti Bora. Şimdi yeminini çiğneyemezdi.

Eva'ya sert çıkarak şu an her şeyi daha kötü hale getireceğinin farkında olarak ondan bir adım uzaklaşırken, "Duygularına saygı duyuyorum ama benim de aynı şeyleri hissetmemi bekleme Eva. En başta olduğundan daha farklı bir duygu hissetmiyorum. Karım olacaksın daha fazlası değil. Benden duygusal bir bağ bekleme üzölürsün." dedi.

Eva onun sözleriyle kendine geldi. Gözünden akmaya çalışan yaşları engellemeye çalışarak arkasını dönüp yatak odasındaki banyoya giderken, "Tamam!" diyebilirdi sadece. Zor tutuyordu kendini. Onun yanında ağlamamak için direnirken banyoya girip kapıyı arkasından kapattığında hıçkırıklarına engel olamadı. Tabii ki onu sevdiğini söylerken boynuna atlayıp bende seni seviyorum demesini beklemiyordu ama en azından onu seveceğine dair bir umut verebilirdi. Ne demişti benden duygusal bir bağ bekleme bu sanki sonsuzluk gibiydi. Asla seni sevmemi bekleme der gibiydi. Hıçkırıkları artınca iki elini ağzına bastırıp sesini kesti. Durduramıyordu hıçkırıklarını, tüm makyajı bozulmuştu. Salak Eva aklından ne geçiyordu bunu nişandan önce konuşurken diye kendini azarladı.

Bora ise onun hıçkırıklarını duyuyor kapının önünde vicdan azabı çekiyordu. Dürüst davrandığını düşünüyordu, başka ne diyebilirdi ki. Doğruları söylemişti. Aralarında sevgiye dayalı bir ilişki olamazdı. Eva'nın bunu anlaması gerekiyordu. Bağırması bile, Eva neden bu kadar üzölümüştü. Daha önce çok daha kötülerini söylememiş miydi?

Banyonun önünde ileri geri yürürken kapı açıldığında durarak ona döndü. Eva şişmiş gözlerini ondan kaçırarak makyaj aynasının önüne geçti. Bora arkasından giderken, "Eva!" diye başladı ama gerisi gelmedi. Ne diyecekti. Üzgünüm. Özür dilerim. Onun bu halini bir söz hariç diyeceği hiçbir sözün iyileştirmeyeceğinin farkındaydı.

Eva gözaltı kapatıcısını alıp sürerken, "Beni dışarıda bekleyebilirsin fazla uzun sürmez." dedi. Dağılan makyajını kendi toparlamaya çalışacaktı. Nişandan önce ağladığını kimsenin öğrenmesini istemiyordu.

Bora ona bir sure baktı ama diyecek bir sözü de olmadığı için dışarı çıktı. Eva o çıkar çıkmaz kafasını öne doğru eğip derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışırken, "Allah'ım yardım et." dedi.

Eva makyajını tamamlayıp çıktığında Bora onu oturma odasında bekliyordu. "Gidebiliriz." derken Bora onun sesindeki uzaklığı fark etti. Eva onunla ilk tanıştığında bile bu kadar uzak bir ses tonuyla konuşmamıştı. Yanına gidip elini alarak koluna koyarken, "Eva az önceki konuşma." diye başladı. Eva kafasını kaldırıp yüzünde geniş bir gülümsemeyle ona bakarken, "Merak etme Bora, bu konu bir daha açılmayacak." dedi.

Bora onun yüzünü inceledi. Az önce içeride hıçkırdığını duymasaydı kırmızı gözleri hâlâ belli olmasaydı içerideki kadının o olduğuna inanmazdı. Ne kadar güçlü olduğunu bir kez daha kanıtlayan Eva'ya saygı duydu. Kafasını sallayarak onu onaylarken, "Peki nişanımıza geç kalmayalım o zaman." dedi.

Asansör yolculuğu oldukça sessiz geçerken aşağıya indiklerinde Eva kapıda görevlilerin bulunduğu balo salonunun önünde durakladı. İçinde bir sıkıntı vardı bu az önceki konuşmanın etkisi değildi. Eva'nın ruhu daralmaya başlamıştı. Bora, "İyi misin?" diye sorduğunda Eva, derin nefes almaya çalışırken kafasını salladı. "İyiyim." derken sesi fısıltıdan ibaretti. Bora tekrar yürümeye başladığında Eva'nın onun yüzünden böyle olduğunu bilmek canını sıkıyordu. Kapılar açılıp da içeri girdiklerinde herkes onlara dönerken orkestra müziği değiştirerek Bora'nın seçtiği şarkıyı çalmaya başladı.

İnsanların alkışları arasında onlar için ayrılan açık alana giderlerken Eva kimseyi görmüyordu. Hissettiği sıkıntı heyecana dönüşürken bu kadar kalabalık olacağını tahmin etmemişti. *Carlos Gardel- por una cabeza* eşliğinde ilk danslarını ederken Eva'nın gözleri kapalıydı. Bora onu kendi etrafında çevirip tekrar vücuduna yasladıktan sonra gözlerini açtı. Müziğin etkisine kendini bırakırken Bora'nın tango bildiğini fark etti. Ustaca hareketlerle Eva'yı yönlendirmeye başladığında Eva da kontrolü ele alarak ondan uzaklaştı. Sinsi bir sırtış eşliğinde Bora'nın etrafında dönerken parmaklarını omzunun bir

ucundan diğetine gezdirdi. Bora bir an da belinden yakalayıp göğsüne yaslayarak Eva'nın vücudunu kaldırıp dönerek tekrar bıraktı. Bu hareketi yaparken Eva'nın yırtmacından görünen bacaklarının herkese sergilendiğini fark etse yapmazdı ama artık çok geçti. Bir süre klasik vals adımlarıyla devam ederlerken Eva babasının gülümseyen yüzünü gördü. Ona kısaca gülümseyerek karşılık verirken Bora onu itip döndürerek kendine çektiğinde hemen karşılık vermekte gecikmedi. Vücudunu hafif kavislerle kıvrıp sol bacağına Bora'nın iki bacağına arasına uzatırken gözlerini gözlerinde ayırmadı. Bora'nın tutkusunun arttırdığının bilincinde arkasını dönüp iki adım ondan uzaklaşarak geri dönerken Bora elini kavrayarak onu kendine çekti. Sol eli ensesini okşayarak omzuna yerleşirken hâlâ gülerek gözlerinin içine bakıyordu. Bora, Eva'nın onunla oyun oynadığının bilincindeydi. Ama elinin altındaki beden her kıvrıldığında arzusu tırmanırken kasıklarındaki ağrıyı da arttırıyordu. "Yine şeytanla dans ediyorsun güzelim!" Diye fısıldadığında Eva kahkaha atarak ellerini ayırmadan bir adım geri çekilip salınarak tekrar vücudunu Bora'ya yasladı. "Şeytan olduğunu kabul ediyorsun yani." Diyen Eva'ya, "Hiç reddetmedim ki." dedi.

Sonunda müzik bittiğinde Bora son kez Eva'yı döndürüp kendine çektiğinde Eva'nın alnına koyduğu tek öpücükle dansa imzasını attı. Eva'nın içi titrerken gözleri tekrar yaşardı. Bu haksızlıktı. Bora, Eva'yı sevmiyorsa böyle de davranamazdı. Bu ufak hareket bile Eva'nın içini hoplatıyordu.

Birlikte misafirlere hoş geldin demek için kalabalığa karışırken ilk başta Tamer Bey'in yanına gittiler. Eva, Bora'nın kolundan çıkıp babasının ellerini tutarak ona sarılırken Tamer Bey kızının gözlerindeki ifadeyi görünce endişelendi. "Sorun ne kızım?" Diye sorduğunda Eva, "Yok bir şey baba." diyerek ona bakmadan yanında nemli gözlerle sırasını bekleyen Esma Hanım'a sarıldı. "Harika olmuşsun güzel kızım benim." Derken Eva'ya sıkı sıkı sarılıyordu. "Teşekkür ederim sultanım." Dedikten sonra ondan geri çekildi Eva. Diğer misafirlere de hoş geldin demek için yanlarından ayrıldıklarında Bora, Eva'yı bazı iş adamlarıyla tanıştırdı. Eva, Enes ile eşini gördüğünde ise Bora'yı çekerek onların yanına ilerledi. Eva, Selin'in düz karnını görünce doğum yaptığını anladı. Onları da unutmuştu. Daha kaç ay önce Enes ile randevu ayarlamıştı ama gidememişti.

Enes onu gülerek karşılarken, "Yüzünüzü gören cennetlik Eva Hanım." dedi.

Eva ona mahcupça gülümserken, "Ya Enes laf vurmazsan olmaz değil mi?" dedikten sonra Selin'e dönerek "Tebrik ederim Selin. Kusura bakma bebeği görmeye gelemedim." dedi.

"Tabi canım nişanlanmak kolay değil." Diyerek laf vuran Enes'i koluyla dürtten Selin, "Önemli değil canım bizde sizi tebrik ederiz." dediğinde Eva onları tanıştırmadığını hatırladı.

"Bora, Enes yukarıda bahsettiğin doktorum." Dedikten sonra Selin'i göstererek, "Eşi Selin." dedi. Bora ikisiyle de el sıkışıp, "Memnun oldum." derken onlarda tebriklerini sundular. Fazla vakit kaybetmeden onların yanından da ayrılırlarken en sonunda Koray'ın olduğu tarafa gittiklerinde Eva önce Koray'ın yanındaki kadını tanımadı. Daha dikkatli baktığında onun Su olduğunu anladığında, "İnanamıyorum Su." diye bağırmaktan kendini alamadı.

Su, "Kızım bağırmasana!" diye onu azarlarken Eva kahkaha atarak ona sarılıp "Bu sen misin?" dedi. Su konuşmasa Eva onun olduğuna inanmazdı. Çünkü gördüğü seksi kadın tanıdığı erkek Fatma'ya hiç benzemiyordu.

Koray, "Ah bir de bana sor." dediğinde Eva ağzı kulaklarında Su'dan ayrılırken bir Koray'a bir ona bakarak "Yoksa siz!" demişti ki ikisi de aynı anda "Yok öyle bir şey." dediğinde Eva daha çok güldü.

Su onun kolunu çekiştirerek, "Kızım gülüp durmasana." dediğinde Eva onu tekrar süzdü. Üstündeki siyah dantel elbise vücudunu sararak dizlerine kadar iniyor dizlerinde bollaşarak balık etek şeklinde topuklarına uzanıyordu. Göğüs ve popo kıvrımını tamamen ortaya koyan elbise Su'nun gibi kıvrımları olan kadınları daha seksi gösteriyordu. Su'yu sürekli asker postalları ve bol kotlarıyla görmeye alışkın Eva, bu halini oldukça beğenmişti. Belli ki Koray da aynı fikirdeydi.

Evren ile Buket de yanlarına gelince Eva abisine sarılırken Buket'in tebrikini de uzaktan kabul etti. Eva arkasından, "Ne muhteşem bir dansı." diyen tanıdık sesi duyduğunda gülümseyerek arkasını döndü. Yanında güzel bir kadınla Mete karşısındaydı.

Bora hemen Eva'nın beline kolunu atarken, "Teşekkür ederiz Mete." dedi. Sesi çelik gibi sertken Mete gülümseyerek Eva'ya elini uzatıp, "Tebrik ederim." dediğinde Bora'nın belindeki eli kasılınca Eva ne yapacağını bilemedi. Mete'nin eli birkaç saniye havada kalırken Eva bir anlık kararla elini uzattı. Bora genzinden bir ses çıkardığında hemen elini geri çekti. Mete'nin yanındaki kız Bora'ya, "Nasılsın Bora?" dediğinde Eva kıza daha dikkatli baktı. Bora'ya bakan gözlerindeki hayranlık görülmeyecek gibi değildi.

Bora, "İyiym Melis. Sen nasılsın?" dediğinde sesindeki yumuşak tını Eva'nın daha çok ilgisini çekmişti. Eva'nın kafası ikisi arasında gidip gelirken Mete, "Kardeşim Melis." diyerek Eva ile tanıştırdı. Eva bunun üzerine kızın üstündeki elbisenin o gün mağazada kendi seçtiği mürdüm rengi elbise olduğunu fark etti.

"Elbise çok yakışmış." dediğinde olanlardan haberi olmayan Melis, "Teşekkür ederim." dedi şaşkınca. Bunun üstüne Mete kulağına bir şey fısıldadığında durumu anlamış gibiydi.

Bora daha fazla dayanamayarak hepsinden müsaade istedi. Eva'yı alıp oradan uzaklaşırken kalabalığın arkasına sızarak en yakın çıkış kapısına ilerledi. Önünden geçen garsonun tepsisinden birer kadeh şampanya aldıktan sonra ilk buldukları kapıdan çıktılar. Balo salonunun yanından bahçeye uzanan koridora çıktıklarını anlayan Bora, Eva'nın elini tutarak köşedeki koltuklara doğru çekti.

Beyaz koltuğun arkasına yaslanarak Eva'yı belinden tutup iki bacağına arasına çekerken Eva, "Bora ne yapıyorsun?" dedi.

Eva boşta ki eliyle düşmemek için onun omzuna tutunurken, Bora kadehinden büyük bir yudum aldı. Kadehi tutan eliyle koltuktan destek alırken Eva'yı belindeki elinin yardımıyla daha çok keline çekti. Eva onu şaşkın gözlerle izlerken Bora dudaklarını boynuna bastırdı. Eva sesle iç çektiğinde hızla sağa sola bakarak koridoru kontrol etti. Kimsenin olmadığını görünce biraz rahatlarırken Bora'nın dudakları daha aşağı kaydığında elini onun gür saçlarının arasına sokup durdurmaya çalıştı. Bora sertçe çekilen saçlarının acısını bile umursamazken Eva, "Bo - Bora dur." diye kekeledi.

Bora kafasını kaldırıp ona bakarken, "Eğer benimle oyun oynarsan sonuçlarına katlanırsın Eva." dediğinde Eva titredi. "Seni arzuladığımı bildiğin halde benimle oynamaya devam ettin şimdi sıra bende." diyen Bora'nın tehdidi açıldı. Bora dudaklarını birleştirdiğinde ikisinin de elindeki kadehler yerle buluştu. Camın kırılmasıyla tiz ses boş girişte yankı yaparken Eva tırnaklarını Bora'nın omzuna geçirerek tutunmaya çalıştı. Kendilerini arzularına o kadar kaptırmışlardı ki arkalarından gelen ayak seslerini bile duymadılar.

Arkalarından gelen öksürük sesiyle ikisi de birden durdu. Nefes nefese birbirlerinin gözlerine bakarken Eva utançla kızarmıştı.

Bora gelenin kim olduğunu görebilmek için yana doğru eğilip Eva'nın arkasına baktı. Sinirleri gerilip bakışları karardı. Eva da gelenin kim olduğunu merak ederek omzunun üstünden arkasına baktığında, Bora'nın gözlerinin aynısı delici mavi gözleri gördü. Uzun saçlarını ensesinde bağlamış, lacivert bir takım elbise giymiş olan adam Bora'dan biraz daha esmerdi ama ona çok benziyordu.

Adam, "Tebrik ederim kardeşim." dediğinde Eva şaşkınlıkla Bora'ya dönerken, Bora ayağa kalkmış öfkeyle adama bakıyordu.

Bora, gözlerini adamdan ayırmadan Eva'nın elbisesini düzeltti. Sakin bir sesle, "Sen balo salonuna git güzelim bende geliyorum." dediğinde Eva, Bora'daki ani değişimi fark ederken huzursuz oldu. İçindeki sıkıntı artarken, "Bora neler oluyor?" diye sordu.

Bora adamdan gözlerini ayırıp Eva'nın ürkek gözlerine bakarken, "Yok bir şey. Hadi sen içeri git. Az sonra bende geliyorum." dedi kararlı bir sesle.

Eva onun isteğini yerine getirmek için arkasını dönüp ilerlerken Bora da adama yaklaştı. Eva içinde tarif edemediği huzursuzlukla kapıyı tuttuğunda durakladı. Nedense hiç içeri girmek istemiyor, tam aksi geldiği yere tekrar dönüp neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Kimdi o adam? Bora'ya bu kadar benzeyen ona kardeşim diyen adam gerçekten Bora'nın kardeşi miydi?

Bora öfkeyle adama bakarken, "Senin burada ne işin var Salih? Babanın dizinin dibinden nasıl ayrıldın." dedi. Normal bir sohbet havasında hoşbeş ediyordu sanki ama gözleri ateş saçıyordu.

Salih'in dudağının bir kenarı yukarı kalkarken, "Seni tebrik etmek istedim." dedikten sonra etrafa bakıp dış kapıyı gösterirken "Dışarıda devam edelim mi?" dedi.

Bora kafasını sallayarak onu onaylarken Salih önde Bora arkada otelin bahçesine çıkıp otopark alanına kadar yürüdüler. Her adımda Bora geçmişe giderken ellerine bulaşan ilk kandamlarının hatıraları beynine sızdı. O günde bu şekilde ilerlemişlerdi. Salih önde Bora arkada... Bir uyuşturucu teslimatını gerçekleştirmek üzere gittikleri yerde pusuya düştüklerinde Bora ilk defa silah kullanmış ilk defa bir adamı vurmuştu. Belki adam ölmemişti ama Bora ilk kanını dökmüştü. O gün Salih onu tebrik etmiş, artık gerçek bir erkek olduğunu söylemişti. Ama Bora her dakika annesinin kemiklerinin sızladığını düşünerek kendinden nefret etmişti. Çok değil o olaydan iki gün sonra tekrar birini vurmak zorunda kalmış bir kaç ay sonra da Tamer Kaya'yı öldürmek için gönderilmişti. İşte o zaman tüm gerçekler ortaya çıkmaya başlamış beş yaşından beri görmediği babasının aslında dışarıda ve işine devam ettiğini hatta bir abisi olduğunu öğrenmişti. Salih'in üvey abisi olduğunu öğrendikten sonra ona karşı duyduğu azıcık bir minnet bile öğrendikleriyle yok olmuştu.

Salih'in güür kahkahası onu şimdiki zamana geri döndürürken, elinde tuttuğu susturucu takılmış silahı gördü. "Aşk seni çok dikkatsizleştirmiş kardeşim." Diyen alaycı sese, "Kapa çeneni Salih ne istiyorsun onu söyle." diye bağırarak sustururken bir anlık dalgınlığına lanet ediyordu.

"Babamızın selamı var kardeşim. Seni bizzat tebrik etmek istedi ama malum buraya yaklaştığı an neler olacağını tahmin edersin." Evet, Bora çok iyi tahmin ediyordu yaklaştığı an ilk karşısına dikilecek olan kendisi olurdu.

"Sende gelip bizzat tebrik etmek istedin anlıyorum. Elindeki de nişan hediye mi?"

Salih silahı hafif eğerken, "Eh işte, sana layık olmasa da idare edeceksin." dedi.

"Kenan Tekin her zaman köpeklerini gönderiyor. Kendisi karşıma çıkmaya cesaret edemedi bir türlü." Bora onu sözleriyle kışkırtıyordu. Salih dişlerinin arasından, "Bunu babamıza arkasını dönüp yediği kaba pisleyen it mi söylüyor?" diye tıslarken sinirden elleri de titremeye başlamıştı.

"Hadi ama Salih ne yapacaksan yap." Dediğinde Salih'in neşesi tekrar yerine gelirken, "Yapmak istediklerim sana değil küçük kardeşim. Bende gelinimizi bekliyordum, kulağıma meraklı olduğu çalınmıştı." diyerek silahın namlusu sola kaydıığında Bora arkasından gelen topuk tıkırtılarını duydu. Gözlerini kısarak Salih'e bakarken, "Ona bir şey olmasını umursadığımı mı sanıyorsun?" dedi.

Salih gülerken, "Biliyor musun? Hiç bir zaman iyi bir oyuncu olamadın." diyerek tetiğe dokunduğu anda Bora sola doğru bir adım atmış aynı anda Eva silahı görürken, "Bora!" diye bağırmıştı.

Salih arkasını dönüp kaçarken Bora kurşunun etine girdiğini hissetti. Kurşun damarları parçalayıp sıcaklığını içine akıtarak etini yaktı. Bora geriye doğru sendeledi. Sağ elini yaranın üstüne atarken dengesini kaybederek dizlerinin üstüne düştüğünde Eva çığlık çığlığa yanına gelmişti.

Eva gördüklerine inanmakta zorluk çekerken, Bora diz çöktüğünde korkudan nefesi kesildi. Bora'nın yanına dizlerini üstüne kendini bıraktığında yırtmacından çıkan çıplak dizlerinin asfalta vurmasıyla oluşan acıyı bile hissetmedi. Gözlerinden yaşlar akıyor elleri titriyordu. "Bo – Bora!" diye kekelerken Bora vücudunu ona yaslayarak, "İyiym güzelim." dedi.

Eva ne yapacağını şaşırarak onun saçlarını okşarken etrafına bakıp, "Yardım edin!" diye bağırdı ama kimse yoktu. Bora kendinden geçmeye başladığında yaralı omzundan çok fazla kan aktığını gören Eva elini yaraya bastırdığında Bora inleyince elini çekecekti ki Bora, "Eva bırakma." dediğinde Eva tüm gücüyle bastırmaya devam etti.

Çılgın gibi etrafına bakıp birilerini ararken, "Bora telefonun yanında mı?" dedi ama Bora'dan ses gelmeyince sol eliyle yaraya bastırırken sağ eliyle de saçlarını okşayıp, "Bora lütfen bunu bana yapma bırakma beni!" diyerek ağlarken "Yardım edin!" diye haykırdı.

SÖZDE NİŞANLI - Kurşun

Eva parmaklarının arasından sızan kanı gördükçe titrerken, Bora'nın elinin altından kayıp gittiğini düşünüyor, durmadan, "Yardım edin!" diye bağıyordu.

Eva'nın sesi otoparkta yankılanırken sonunda onu duyan korumalardan biri yanına doğru koşmaya başladı. Eva yaklaşan ayak seslerini duyunca gelene dönerek, "Ambulans çağırın!" diye bağırdı. "Lütfen ambulansı arayın." Diye tekrarlarlarken yanına gelen koruma Bora ve Eva'nın kanlar içindeki halini görünce kulaklıktan Koray'a bilgi verdi. Telefonunu çıkartıp ambulansı ararken gözleri titreyen eliyle Bora'nın yanağını okşayan Eva'daydı. Ambulansı aradıktan sonra koruma onun yanına diz çökerek, "Eva Hanım siz geri çekilin." dediğinde Eva "Hayır, Bora bırakma dedi." diye bağırdı. Tekrar yaklaşan ayak sesleri duyduğunda Eva kafasını kaldırdı. Koray son sürat koşarak yanlarına geldiğinde Eva'nın titreyerek Bora'nın omzuna bastırdığı elinden sızan kanı, Bora'nın yana düşmüş başını gördü. Gördüğü manzara karşısında çıldırırken, "Kim yaptı lan bunu?" diye bağırarak Bora'nın diğer tarafına diz çöktü.

Eva, "Koray yardım et!" diye inerken Koray, Bora'nın bileğini tutup nabzını kontrol etti. Nabzın oldukça düşük olduğunu fark etse de, "İyileşecek Eva, merak etme hastane yakın. Az sonra burada olurlar." diyerek hem kendini hem Eva'yı sakinleştirmeye çalışıyordu. Çok geçmeden siren sesleri geldiğinde otoparka giren ambulans durur durmaz görevliler yanlarına ulaştı. Görevliler müdahale etmek için herkesi kenara çekerken Eva hâlâ titreyerek yaraya bastırıyordu. Hemşire, "Tamam hanımefendi, gerisini biz hallederiz bırakabilirsiniz." derken Eva kadına bakarak "Lütfen ona bir şey olmasın." diye yalvardı.

Eva onlara yer açmak için titreyen dizlerine rağmen ayağa kalktığında Su, Eva'nın beline sarılıp ona yardımcı olarak geri çekti. Bora'yı sedyeye koyup götürürlerken arkalarından o da hareketlendiğinde Su karşısına geçerek onu başka tarafa yönlendirmişti.

Korumaların getirdiği araç ile ambulansı takip ederlerken Eva sürekli dua ediyor Allah'ım onu da benden alma diye yalvarıyordu. Kısa sürede hastaneye

geldiklerinde üçü birden sedyenin arkasından koştular. Direk ameliyata alınan Bora'nın arkasından kapılar kapandığında ne yapacaklarını bilemeyerek şaşkınca ayakta kaldılar.

Her şey bir anda olmuştu. Eva daha yarım saat önce kendisini öpen nişanlısının şimdi ameliyatta olduğuna inanamıyordu. Vücudu şiddetle titremeye başlarken Su onu fark ederek "Koray!" dedi. Koray da Eva'yı görmüş tam yere düşecekken kucaklayarak kaldırmıştı. Su hemşirelere seslenirken Koray, "Ah be prenses, ne bu sizin çektiğiniz?" diyordu.

Eva'nın beyaz elbisesinin neredeyse tamamını, ellerini ve yüzünün bazı yerlerini kaplayan kardeşinin kanını gördükçe çıldıracak gibi olan Koray, kardeşini koruyamadığı için suçluluk duyuyordu. Eva'yı görevlilerin yardımıyla boş bir odaya yatırıp, sakinleştirici yaptıklarında Koray odadan çıktı. Neler olduğunu öğrenmek için biran önce işe koyulmalıydı.

Odadan çıkar çıkmaz Eva ile Bora'nın yanına ilk ulaşan korumayı buldu. Öfkeyle gömleğinin üst düğmelerini çözerken, "Anlat neler oldu?" dedi.

"Efendim ben gittiğimde Bora Bey vurulmuştu. Neler olduğunu bilmiyorum." Diyen çocuğa Koray gözlerini dikerek bakarken, "Hiçbiriniz görmedi mi lan!" diye bağırdı. Onun sesiyle Su odadan çıkıp yanlarına gelirken Koray'ın kolunu tutarak, "Sakin ol şimdi sırası değil." dedi.

Koray kolunu onun elinden kurtarıırken, "Ne zaman sırası Su? Kardeşim vurulmuş kimsenin dünyadan haberi yok." dedikten sonra korumaya dönüp "Bora ameliyattan çıkana kadar bana o piçi bulun!" diye bağırdı.

Telefonu çalmaya başladığında Mete'nin aradığını görünce bir küfür savurdu. Nişandakilerin hiçbirinin daha olanlardan haberi yoktu. Çağrıyı aldığı anda bir tek Su bir şeylerden şüphelenerek yanında gelirken, diğerlerine kısa sürede döneceğini söyleyerek dışarı çıkmış korumalara kimseye tek kelime etmemelerini söylemişti. Mete'nin neşeli sesi, "Kaptan yüzükler takılacak ne gelinle damat ne siz ortada yoksunuz herkes sizi bekliyor." dediğinde Koray gözlerini kapatarak ne diyeceğini düşündü.

"Mete!" dedikten sonra durakladı. "Şimdi sakin ol ve yanında birileri varsa uzaklaş tamam mı?" Diyerek devam ettiğinde Mete ciddileşerek, "Söyle neler oluyor?" dedi.

"Bora vuruldu biz hastanedeyiz." dediğinde Mete, "Siktir lan!" derken Koray "Mete beni dinle." diye bağırdı.

"Tamer Bey kalp hastası, ona mümkün olduğunca sakın bir şekilde söyle ve misafirlere de bir yalan uydurup dağıt orayı." Dediğinde Mete, "Lan ben bunun neresini sakın söyleyeyim. Misafirlere ne diyeceğim? Gelinle damat kaçtı desem anca inanırlar. Bora iyi mi?" diyerek laflarını sıraladı.

Koray, "Bilmiyorum ameliyatta." derken sıkıntıyla nefesi verdi. Ameliyattan çıkan hemşireyi gördüğünde aceleyle, "Sana dediklerimi hallet." diyerek telefonu kapattı.

Kadının yanına gidip, "Bora nasıl?" derken kadın ona dönerek "İyi olacak beyefendi. Çok kan kaybetmiş ama doktorlarımız ellerinden geleni yapıyorlar. Neyse ki kurşun kalbe isabet etmemiş yoksa her şey için çok geç olabilirdi." diyerek uzaklaştı.

Koray biraz rahatlayarak ilerideki koltuklara çöktüğünde Su da yanına geldi. Başını ellerinin arasına alarak öne eğilen Koray, Su'nun yırtılmış elbisesini ve çıplak ayaklarını gördüğünde, "Elbisene ve ayakkabılarına ne oldu?" dedi yana doğru ona bakarak. Su umursamazca omzunu silerken, "Ayakkabılarla koşamıyordum elbise de koşmamı engelliyordu." dedikten sonra "Alışmadık götte don durmazmış." dediğinde Koray sırtarak kafasını iki yana salladı. Su üzgünken bile onu neşelendirebiliyordu.

Bir süre sonra koridorda ayak sesleri yankılanmaya başladığında ikisi de kafalarını çevirerek gelenlere baktı. Koşarak gelen Mete, Melis, Evren ve Buket dörtlüsünün arkasında bastonundan destek alarak hızlı hızlı gelen Tamer Bey'i ve Esmâ Hanım'ı gördüler. Tamer Bey'in esmer tenini bile kızartan sinirle geldiğini gören Koray, ayağa kalkarken yanlarına ilk ulaşan dörtlünün sorularını yanıtladı. Tamer Bey geldiğinde hepsini bastonuyla kenara iterek Koray'ın ensesine yapıştığı gibi onu koridor boyunca peşinden sürükledi.

Bir doksan boyundaki Tamer Bey'den bile uzun olan Koray, onu ensesinden kavrayan adama hiç sesini çıkartmadı. Direnmeden ona izin verirken Tamer Bey onu dışarı çıkarıp öne doğru itti.

Koray bir iki adım ilerisinde doğrulup Tamer Bey'e bakarken, Tamer Bey, "Anlat!" diye bağırdı. Anlatacak bir şeyi olmadığı için susarken Tamer Bey

tekrar bağırarak, "Nasıl olmuş bu olay Koray? Anlat!" dediğinde Koray "Bilmiyorum Tamer Bey." dedi sessizce.

Tamer Bey, "Bilmiyormuş." diyerek homurdanırken "Bora'nın ve kızımın üstüne silah doğrultulurken senin adamların neredeydi Koray?" dediğinde Koray tekrar "Bilmiyorum!" dedi. Koray başarısızlığı yüzünden kendine öfkeliydi zaten Tamer Bey'in onu azarlamasına ihtiyacı yoktu ama onun başarısızlığı yüzünden kardeşi şimdi canıyla boğuşuyordu. Hatası affedilmezdi. Gözlerini kapatıp ellerini yumruk yaparken, "Korumalardan daha rapor almadım. Güvenlik kameralarını inceliyorlar, bilgi alır almaz size de iletirim." dedi.

Tamer Bey öfkesini sakinleştirmeye çalışıyordu ama Koray her sorusuna bilmiyorum dedikçe, "Senin yaptığın işin..." diyerek küfür etti. "Geldiğinden beri işini hakkıyla yaptığını görmedim Koray. Nasıl oldu da Bora senin gibi bir beceriksizi işe aldı bilmiyorum ama bundan sonra güvenlikten sen sorumlu değilsin." Diyerek arkasını dönüp hastaneye giren Tamer Bey telefonunu çıkarıp artık kontrolü ele alma zamanının geldiğini düşünerek gerekli aramaları yaptı. Bu çocukları fazla başıboş bırakmıştı. Emeklilik ona hiç yaramamıştı zaten, ortalık sakinleşene, yılanların başını ezene kadar dizginleri ele alması en doğrusuydu.

Bora saatler sonra ameliyattan çıktığında herkes rahat bir nefes almıştı. Eva ilaçların etkisiyle uyumaya devam ederken üstünü temizleyip değiştirmişlerdi. Bora'nın durumu iyiydi. Kurşun kalbin biraz üstüne isabet etmiş kas dokularını parçalamıştı ama onun haricinde kalıcı bir hasar yoktu. Sadece bir süre kolunu kullanamayacaktı. Şimdi her şey onun gözlerini açıp bunu yapanı söylemesine kalmıştı. Polisler de onun uyanmasını beklerken Tamer Bey mümkün olduğunca onları uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Bora'nın iyi olduğunun haberiyle diğerleri üstünü değiştirmek için evlerine giderlerken Tamer Bey ile Koray hastanede kaldı. Tamer Bey bekleme odasının penceresinde ellerini arkada bağlamış aşağıda toplanan gazetecileri izliyordu. Arkasındaki koltuklarda oturan Koray'a, "Git gazetecilere bir iki şey söyle de dağıt. Daha fazla ortalıkta dolanmasınlar." dediğinde Koray ikiletmeden ayağa kalkıp dışarı çıktı. Tamer Bey'in eski halini görmemişti ama birkaç saattir ortalarda dolanan otoriter adam şimdiden onun tanıştığı tonton adamı özletmişti. Eğer bu durum böyle devam ederse Tamer Bey'in eski halini mumla arayacak gibiydiler.

Koray daha kapıdan çıkar çıkmaz sorular arkası arkasına gelmeye başladığında kısaca Bora'nın iyi olduğunu ve yapanın kimliğini bilmediklerini söyledikten sonra şüpheliler listesi olup olmadığı sorusunu yanıtsız bırakarak hastaneye geri girdi. Arkasından içeri giren koruma ona seslendiğinde dönüp baktı.

"Efendim kamera kayıtlarını inceledik görüntüler..." diyerek elindeki telefonu uzatan adamdan telefonu bir çırpıda alırken hızla görüntüleri açtı. Bora'nın bir adamı takip ettiğini arkalarından Eva'nın yaklaştığını ve Bora'yı vuran adam kaçarken Eva'nın koşmaya başlamasını izledi. Adamı tanımıştı. Bora ile ilk çalışmaya başladıklarında Bora bu adamdan bahsetmişti ona. Aradıkları Salih Tekin'den başkası değildi. Sinirle telefonu sıkarken alacağı cevabı bilse de, "Bulabildiniz mi?" diye sordu.

Adam sinirinden nasibini almamak için bir adım gerilerken, "Hayır efendim!" dediğinde Koray aldığı cevaba şaşırmadı. Çoktan inlerinden birine girdiğinden emindi. Bulunmak istemedikçe de bulabileceklerini düşünmüyordu ama Tamer Bey'in neler planladığını bilse böyle düşünmezdi.

Koray adamı gönderirken kendisi de Bora'nın odasına doğru gitti. Tamer Bey onu görevinden uzaklaştırsa da onun vazgeçmeye niyeti yoktu. Her şeyden önce Bora onun kardeşiydi. Hatasını Bora için düzeltecekti. Salih denen iti canı pahasına bile olsa bulması gerekiyordu.

SÖZDE NİŞANLI - Seviyorum

Bora kendine geldiğinde Eva yatağın kenarındaki sandalyedeydi. Bora'nın elini iki avucunun arasına sıkıştırırken başını da ellerinin üstüne koymuş uyuyordu. Karanlık oda da pencereden sızan hafif ışık Eva'nın yüzünü aydınlatıyor, Eva her nefes verdiğinde soluğu önüne gelen bir tutam saçı havalandırıyordu. Bora yaralı omzunu unutarak sol eliyle önüne düşen saçı çekmek istedi ama hareketi canının yanmasına sebep olurken inledi.

Gözlerini ayırmadan Eva'nın solgun yüzünü izlerken yanından gelen hafif öksürük sesiyle kafasını kaldırıp duvara yalanmış duran Koray'a baktı.

Koray gülümseyerek yatağa yaklaşırken, "Günaydın damat." dedi.

Bora, kurumuş boğazını rahatlatmak için yutkunurken hırıltılı sesiyle, "Ne zamandır buradayım?" dedi.

Eva onların sesiyle kıpırdandığında, Bora tekrar Eva'ya baktı ama Eva yüzünü çevirip uyumaya devam etti. Koray sessizce, "Fazla değil bir gündür uyuyorsun." dedikten sonra kolunu işaret edip "Bir süre kullanamayacaksın ama kalıcı hasar yokmuş." dedi.

Bora kafasını sallarken gözleri tekrar Eva'ya döndü. "Hedefi Eva'ydı Koray, artık beni kiminle tehdit edeceklerini iyi biliyorlar."

Bora'nın sözleri Koray'ı endişelendirirken bir de Tamer Bey duysa ne yapar diye merak etti. Bora, "Adamların neden ortalıkta yoktu." dediğinde Koray küfür ederek "Parayla satmışlar kendilerini şerefsizler." dedi.

Bora sinirlendiğinde Eva'nın tuttuğu eli kasılınca Eva tekrar kıpırdadı. Alnını Bora'nın eline yaslayıp nefeslenirken bilincinin açılmasını bekleyen Eva, Bora'nın elini sıktığını fark ettiğinde hızla kafasını kaldırdı. Bora'nın gözleri açık ona baktığını gördüğünde ayağa fırlayarak, "Uyandın!" diye çığlık attı. Bora onun bağırmasıyla yüzünü buruştururken Eva boynuna atladığında acıyla inledi. Eva ne yaptığını fark ederek çekilirken, "Ah özür dilerim. Nasılsın? İyi misin? Bir şey istiyor musun?" diyerek hızla konuştuğunda Koray onun yanına gelip omuzlarından geriye çekerek, "İyi Eva, ona izin versen konuşacak." dedi.

Eva gözlerinin yaşarmasına engel olamazken, "Seni kaybettim sandım." dedi. Bora onun nemli gözlerinin, hüzünlü sesinin etkisiyle kalbinde bir sızı hissetti. Elini kaldırıp Eva'nın eline uzandığında, "İyiym güzelim." dedi. Eva onun elini iki eliyle tutup yatağın kenarına otururken Koray onları biraz yalnız bırakmak için, "Ben dışarıdaki kalabalığa uyandığını haber vereyim." diyerek odadan çıktı.

Eva ile Bora bir süre sadece gözlerinin içine bakarak beklerken, Eva eğilip Bora'nın dudağını öptüğünde Bora dudaklarına değen ürkek dudakların etkisiyle kendinden geçti. Bu kadının dokunuşları nasıl bir uyuşturucuydu anlamıyordu. Ne öfkesi kalmıştı, ne acısı tek istediği dudaklarının arasındaki tadın bitmemesiydi. Eva'nın gözyaşı yanağına damladığında geri çekildi. Eliyle Eva'nın yanağını kavrayıp başparmağıyla gözünden sızan yaşları silerken, "Eva ağlama artık iyiym." dedi. Eva sakinleşmek için kafasını yukarı kaldırıp nefeslenirken Bora onun ince boynunda dudaklarını gezdirmeyi hayal ediyordu. Eva yüzüne buruk bir gülümseme yerleştirip tekrar ona bakarken, "Tamam ağlamak yok." dedi. "İstedğin bir şey var mı? Ağrın varsa hemşireye haber vereyim mi?"

"Su güzelim, sadece biraz su ver."

Eva sehpadaki sürahiden bardağa su koyarken Bora'nın da yatağını biraz dikleştirip suyu içmesine yardımcı oldu. Bora, "Teşekkür ederim." dediğinde Eva bardağı sehpaye koyup tekrar Bora'nın ellerini tutarken "Bora bana her şeyi anlatacak mısın?" diye sordu.  ekinerek sorduğu soruyu, sorup sormamayı çok düşünmüştü ama kafasındaki düşünceler o kadar karışmıştı ki sormanın en iyisi olduğuna karar vermişti.

"Bilmemen en iyisi Eva."

Eva ağzını açıp itiraz edecekti ki Bora, "Eva yeni uyandım ve hâlâ yaralıyım. şu an en son istediğim şey sana geçmişimden bahsetmek anlıyor musun?" dediğinde Eva merakına yenik d ş menin etkisiyle sorduğu sorudan utanarak, " z r dilerim." dedi.

Kapı açılıp da diğerleri içeri girdiğinde aralarındaki gerginlik dağılırken herkes tek tek

Bora'ya geçmiş olsun dedi. Bora hepsine teşekkür ederken karşısında duran Tamer Bey'in gözlerindeki ateşi gördü. Bir süre birbirlerine baktıklarında Bora onun eski haline geri döndüğünü anlamıştı. Tamer Bey'in acımasızlığı geri gelmişti. Yan tarafında Melis ile birlikte duran Mete, "Patron bir an öleceksin de güzel nişanlın bana kalacak diye sevinmiştim ama çabuk döndün be." diyerek şaka yaptığında diğerleri gülerken Bora'dan "Mete hatırlat hastaneden çıktığımda ilk iş dilini keseceğim." cevabını aldı.

Koray, "Nişan demişken bunlar daha nişanlanmadı ki." diyerek cebinde taşıdığı yüzükleri çıkarttığında Evren, "Yuh oğlum yanında mı taşıyorsun?" diye sordu. "Sağdıç olmak kolay değil oğlum. Hem Bora'nın nişanlanacağına ölsem inanmam diyordum şimdi adam nişanlanıyor o  lse bile nişanlanacak. Artık kurutuluruşu yok." dediğinde odadakiler bir kez daha güldü.

Tamer Bey, yüzükleri Koray'dan alıp Bora ile Eva'nın yanına ilerledi. Yüzükleri takarken, "Belki kötü bir başlangıç oldu ama inşallah ömür boyu mutlu olursunuz çocuklar." dedi. Diğerleri de tebrik ederken Eva, Bora'ya dönerek elini tutup eğilerek yüzüğünün üstüne öpücük kondurduğunda oda da bir anda sessizlik oldu. Eva etrafındaki seyircilere aldırmdan konuştuğunda ise Bora bu küçük kadına, onun kadınına, kapılmaktan korktu.

"Seninle ilk karşılaştığımızda böyle zorba, kaba, bencil birini hayatımda istemediğime karar vermiştim." Dedikten sonra gülümseyerek babasına bakıp, "Tabi babama olan kızgınlığımda bu kararımı etkilemişti." diyerek tekrar

Bora'ya dönüp devam etti. "Eğer o sıralar bana deselerdi ki bu adama âşık olacaksın. Onlara güler geçerdim ama şimdi sana olan duygularımı aşk ile tarif edebileceğimi sanmıyorum. Biliyorum bana inanmıyorsun ama ben seni seviyorum Bora. Sen istesen de istemesen de hep sevmeye devam edeceğim."

Bora sertçe yutkunurken sesini çıkartamıyordu. Eva'nın gözlerinin içindeki duygu yoğunluğunda kaybetmişti kendini. Eva sustuktan sonra ortamdaki herkes bir süre sessiz kalırken Koray, Bora'nın suskunluğunu geçiştirmek için sesli bir şekilde Eva'yı tebrik edip tezahürat yaptığında diğerleri de ona katıldı ama ne Eva ne Bora onların farkında değildi. Kapı açılıp odaya doktor ve hemşire girerek hepsini dışarı kovduğunda Eva, Bora'ya buruk bir gülücük atarak dışarı çıktı.

Odanın kapısında beklerlerken Eva az önce söylediği sözleri düşünüyor nasıl herkesin içinde hatta babasının yanında öyle konuşabildiğini anlamıyordu. Hey aşk sen neler yaptırıyorsun insana diye düşünürken söyledikleri sözler yanaklarını kızartmaya başlamıştı. Elleriyle oynarken kafasını kaldırdığında ona dikkatle bakan Mete'nin kardeşini gördü. Kız onu yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle inceliyordu. Eva'nın baktığını görünce gülümsemeye çalışsa da gülümseme yüzüne tam olarak yansımamıştı. Yanına gelen Su'ya dikkatini veren Eva. Su, "Demek öyle ha!" dediğinde "Su sakın bir şey söyleme. Zaten o sözleri nasıl söylediğime anlam veremiyorum." dedi.

"Merak etme seni çok iyi anlıyorum ama aşkının gözünü kör etmesine izin verme

Eva. Bu sana benden bir tavsiye olsun. Sonunda üzülen sen olursun."

Eva ona dikkatle bakarken Su'nun gözlerinden bir hüznün dalgası geçtiğinde altında yatan hikâyeyi merak etti. Kafasını kaldırıp karşıda babasıyla konuşan Koray'a bakarak, "Koray ve sen bilmem gereken bir şey var mı?" dediğinde Su kafasını iki yana sallayarak "Hayır, olamazda." diyerek kestirip attı.

Evren ve Buket yanına geldiğinde Buket'in çıkıntı yapan karnına kaydı gözü. Eli kendi karnına giderken çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istediğini fark etti. Bora'nın ise aksini düşündüğünü hatırlaması gecikmedi. Evren, "Eva biz gidiyoruz ihtiyacın olursa ararsın." dediğinde "Tamam abi." dedikten sonra Buket'e dönüp "En kısa zamanda görüşelim." diyerek ikisine de bakıp "Düğünü ne zaman düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Evren cevap vermeden Buket konuşurken, "Sadece yakın çevrenin olacağı küçük bir nikâh idare eder düğün istemiyoruz." dediğinde Eva "Tamam bir ara

ayrıntıları konuşmak için görüşelim. Tarih filan belirleriz, gelinliğini seçeriz." dedi. Elinden geldiğince Buket'e iyi davranmaya çalışıyordu abisi için ama ses tonunun soğukluğu onu ele veriyordu.

"Kendini zorlama Eva. Beni en baştan beri sevmediğini ikimizde biliyoruz. Gerekli işlemleri biz Evren ile hallederiz, size de davetiyeyi iletiriz." Diyen Buket'e öfkeli gözlerle baktı Eva. Dediklerinde haklı olsa da o abisi için biraz olsun bu kızı sevmeye çalışıyordu ama Buket'in belli ki böyle bir çabası yoktu. Onu resmen dışarıda bırakmaya çalışıyordu ama avucunu yalardı. Eva, "Evren benim ailem Buket. Sende aileye giriyorsun. Sakın bizi dışarıda bırakmaya çalışma, gerçekten üzülsün. Seni bir kere uyardım tekrar en başa dönmeyelim istersen." dediğinde Evren araya girerek, "Tamam hanımlar, hastanedeyiz bu konuşmanın sırası değil. Hadi Buket biz gidelim." dedikten sonra Eva'yı alnından öperek "Kendine iyi bak güzel kardeşim. Bir ihtiyacın olursa ara." diyerek uzaklaştı.

Bora'nın odasından çıkan Doktor, Bora'nın ısrarıyla çıkış işlemlerini onayladı. Eva odaya girmeden bu sefer polisler ifade almak için gelmişlerdi. Kısa süre sora polisler sinirle odadan çıktıklarında Bora da arkalarından kapıda göründü. Eva, "Bora niye ayaklandın?" derken onun kolunu tutmuş odaya geri döndürmeye çalışmıştı.

Bora altında sadece eşofman ve hastane terlikleriyle Eva'yı geçmeye çalışırken, "İyiyim ben, çıkalım artık şuradan." dedi. Hastanelerden nefret ediyordu her geldiğinde buranın kokusundan boğulacak gibi oluyordu. Koray, "Tamam dostum araba arka kapıda." diyerek onu acil çıkış merdivenine yönlendirirken, Bora'nın çıplak sırtına kendi ceketini attı. Eva, Tamer Bey ve Su onları takip ederken diğerleri hastanenin ön çıkışına yönelmişlerdi. Hâlâ etrafta dolanan birkaç gazeteci vardı. Kanlı nişan diye her yerde çıkan haber ilgiyi üzerlerine toplamıştı.

Arabaya bindiklerinde Bora'nın nerede kalacağı tartışması başladı. Bora ısrarla kendi evine gitmek istiyor, Eva da onu malikâneye götürmek istiyordu. Son noktayı ise Tamer Bey'in şoföre, "Malikâneye sür." demesi koymuştu. Eva, Bora'ya zaferle gülümserken Bora ona sinirle baktı. Karşılarında oturan Koray ile Su ise onların çocukça hareketlerine kafalarını iki yana sallayarak gülüyorlardı.

Bora sinirle ayağa kalkarken, "Benden hiçbir şey yapmadan elim kolum bağlı oturmamı mı bekliyorsunuz." diye bağırdı. Tamer Bey karşısında sakın ama tehlikeli gözlerle onu izlerken, "Yaptığınız işleri de gördüm Bora. Evde boş

oturuyor gibi görünsem de gözüm hep üstünüzdeydi. Yaptığın bazı hamleler akıllıcaydı ama sende biliyorsun ki onlarla Kenan'ı yenemezsin." dedi.

"Bu pislik sadece beni ilgilendiriyor Tamer Bey. Benden bir köşede oturup seyretmemi bekleyemezsiniz."

Tamer Bey de sinirle ayağa kalkarken, "Kamera kayıtlarını incelmedim mi sanıyorsun Bora? O kurşun kızıma sıkılmıştı sana değil. İkinci defa kızımın hayatına kast ediyorlar üçüncüsü olmayacak. Eğer sözümü dinlemeyeceksen gerekeni yapmasını da bilirim." diye bağırdığında Bora öfkeyle elinde tuttuğu bardağı duvara fırlatırken, "Lanet olsun!" diye bağırdı. Tam o sıra elinde tepsiyle içeri giren Eva olaya şahit olurken çılgık attığında Bora hızla arkasını döndü. Eva ayakta elinde tepsiyle ne yapacağını bilemez titrerken, "Be- ben size kahve getirmişt看." diyebildi.

Bora'nın sesi çıkmazken Tamer Bey, "Masaya bırak ve çık kızım." dediğinde Eva dediğini yapıp tepsiyi masaya bıraktı. Kapıdan çıkarken son kez Bora'ya baktığında Bora, askıda olan kolunu oynatmaya çalışıyor ona bakmıyordu. Kapıyı kapattığında babasının, "Kendini kontrol etmeyi öğrendiğini sanıyordum." dediğini duydu ama Bora'nın mırıltıyla çıkan sesinden ne cevap verdiğini anlamamıştı. Kulağını kapıya dayayıp daha iyi duyabilmek için neredeyse kapıyla bütünleşmişti ama ikisi de çok sessiz konuşmaya başlamışlardı. "Çok ayıp Eva kapı mı dinliyorsun." Diye azarlayıcı tondaki sesi duyduğunda yerinde sıçradı. Koridordaki Esmâ Hanım'a eliyle sus işareti yapıp sessizce, "Kavgâ ediyorlar merak ettim." dedi.

Esmâ Hanım'a yaklaşıırken, "Sultanım babam yine eski haline döndü. Farkında mısın?" dedi.

Esmâ Hanım onu anlamazlıktan gelirken, "Nasıl yani kızım." dediğinde Eva "Yapma sultanım görmüyor musun gözlerinde yine ateşler oynamaya başladı. Annemin ölümünden sonra yumuşamıştı sanki ama şimdi yine kükremeye başladı. Sürekli kapalı kapılar arkasında birileriyle görüşüyor, nedense konuştukları konuların iş olduğundan şüpheliyim." dedi.

"Bora işlerle ilgilenemiyor diye kısa süre için işleri baban devraldı. O yüzden kızım."

"Bora iki gündür evde ama babam hastanedeyken de farklıydı. Üstelik dediğim gibi bence o adamı kendileri bulmaya çalışıyorlar ve babam ne yapıyorsa bu Bora'nın hoşuna gitmiyor."

"Ben bilmiyorum kızım. Sende karışma ikisinin işine, onlar bir yolunu bulur anlaşılır."

Eva, Esma Hanımı, "Neyse." diyerek geçiştirirken koluna girip onu merdivene yönlendirerek "Hadi bana yemek yapmayı öğret." dedi.

Bir saat sonra Eva'nın mutfaktaki serüveni kurabiye yaparkenki halinden pek farklı değildi. "Yemek yapmak ne zor işmiş ya." Diye homurdanırken elindeki domatesi ilk defa görmüş gibi inceliyordu.

Esma Hanım ona gülerken, "İncelemen bittiyse artık doğramaya başla kızım. Geç kalıyoruz hadi." dedi. Eva bıçağı eline alıp, "Hadi hayırlısı." diyerek domatesi ikiye böldükten sonra bir yarısını alıp, daha önce Bora'dan gördüğü gibi tahtanın üstüne koyarak ortasına tekrar bıçağı bastırmıştı ama bastırıldığına pişman oldu. Kalın kabuklu olan domatesin kabuğu kesilmediğinde domatesin suyu olduğu gibi üstüne gelirken Eva çığlık atınca Esma Hanım ona döndü. Eva'nın üstündeki lekelere bakıp gülerken, "Kızım kabuğunu neden soymadın?" dediğinde Eva kızgınca ona "Söylemedin ki!" dedi.

Esma Hanım kıkırdarken, "Kızım yemeğin içine domates hiç kabuklu konulur mu? İnsanın ağzına kabuk gelir. Salata yapacak olsan olabilir ama baban salatada da sevmiyor daha önce yediğin şeylere hiç dikkat etmedin mi?" dedi.

Eva düşünürken gerçektende daha önce yediği domatesin kabuklu mu kabuksuz mu olduğuna hiç dikkat etmediğini fark etti. Esma Hanım yapıyor onlar yiyordu. Nasıl yapıldığını hiç önemsememiş bu kadar zor olduğunu hiç bilememişti. Az önce her yemeğe aynı baharatların atılmadığını tadını güzelleştirecek ufak dokunuşların olduğunu anlatan Esma Hanımı ise ders anlatan profesörü gibi dinlemişti. Bunların hiçbirini bilmiyordu ve hepsini aklında tutabileceğini de sanmıyordu.

"Ya of ben bunların hepsini nasıl öğreneceğim." Dediğinde Esma Hanım, "Üzülme kızım evlenince yemeği burada yer öyle gidersiniz evinize." demişti ki Eva kızardı. Onun ani yemek ilgisinin nişanla alakalı olduğunu anlayan Esma Hanımdan utanmıştı. Arkasından, "Yemekleri ben yaparım merak etme." diyen Bora'nın sesi geldiğinde Eva ona döndü.

Bora tezgâhın üstünden bir elma alıp ısıırırken Eva'nın kızarmış suratına baktı. Az önceki konuşmaya biraz kulak misafiri olmuştu ama Eva'nın bu kadar çabuk utanması onu şaşırtıyordu. Hâlâ ilk tanıştığı kadının umursamaz hareketleriyle şimdiki kadını karşılaştırmadan duramıyordu. Eva oflayarak, "Ya tabi bende bütün gün sıkıntıdan patlarım. Artık şirkete karışmama da izin vermiyorsunuz.

Okulu niye okuyorsam." dediğinde Esmâ Hanım onları yalnız bırakmak için ocaktaki etin altını kısıp mutfaktan çıktı.

"Okulu dondurduğuna göre iş konusunun sorunu olacağını sanmıyorum."

"Dondurdum Bora bırakmadım. Elbet okumaya devam edeceğim. Üstelik o şirkette beş yaşından beri beni bekleyen bir odam var. Aslında okulu dondurmuşken bu sene staj işimi aradan çıkartabilirim. Önümüzdeki yıl benden tekrar staj istemezler."

"Hayır, şirket yeterince karışık şimdi bir de seninle orada uğraşamam." Diyen Bora'nın asabi sesi Eva'nın kalbini kırarken kendini çocuk gibi hissetmişti.

"Benimle uğraşmanı gerektirecek bir durum yok Bora. Ben çocuk değilim. Her stajyer ne yapıyorsa bende onu yapacağım."

"Eva!" Diye bıkkınca nefesini veren Bora, "Çok konuşuyorsun hadi şu yemeği yapalım." diyerek konuyu kapatıp Eva'nın ilgisini başka yöne çekti. En son istediği şey Eva'nın yakın zamanda şirkete adım atmasıydı.

Bora ona ne yapacağını ayrıntısıyla tarif ederek et soteyi yapmaya başladılar. Ara ara Bora Eva'nın beceriksizliğine sinirlenip ona kızarken, Eva onu susturmanın yolunu dudağını öperek bulmuştu. Bora bağırmağa başlar başlamaz Eva onu öperek sustururken iki tarafında kazançlı çıktığı bir yemek yapımı olmuştu ama öpüşmeye dalıp yemeği yaktıklarında yiyecek olanlar yanmış etin acılığını tadacaklardı.

Eva, Bora'ya naz yapıp istediği gibi onu yönlendirebileceğini anladığında aşk tohumlarını da onun kalbine ekmeye başlamıştı. Bora farkında olmadan Eva onun kalbinde yerini sağlamlaştırırken fark ettiğinde ise her şey için çok geç olacaktı.

SÖZDE NİŞANLI - Tamer Bey Sahalarda

Tamer Bey şirketteki eski odasında oturmuş yokluğunda Bora'nın yaptığı işleri inceliyordu. Otellerdeki başarılarıyla gurur duyduğunu söyleyebilirdi ama aynıysa tekstil için söylenemezdi. Otellerine olan yatırımlar birkaç ayda iki katına çıkmış, çoğu otelleri ölü olarak geçen şu sezonda bile odalarının yarısını doldurmuştu. Dönüp tekstile baktığında ise durum içler acısıydı. Ortada yeni sezona ait ne bir model ne de bir sunum vardı. Fabrikaların çoktan üretime geçmesi gereken zamanda hepsi duruyordu. Eva'nın moda konusundaki tutkusunu bildiği için bir an tekstil bölümüne onu getirmeyi düşündü ama bu hem tecrübesiz olduğu için çok riskli olurdu hem de Bora'nın ne düşüneceğini bilemiyordu. Bora ile Eva aynı şirkette hayal dahi edemiyordu. Kavga etmeden geçirdikleri bir dakikaları bile yokken onlara şirket emanet etmek kendi elleriyle

şirketin sonunu hazırlamak olurdu. Bora evdeyken diğer işleri de halletmesi gerekiyordu. O gelmeden bu işi çözmeliydi. Hazır Eva evde onun aklını dağıtırken Bora sıkılıp şirkete gelmeye başlamadan planlarını uygulamaya koymalıydı. Aksi takdirde Bora öğrenirse yapacaklarına karşı çıkardı.

Bilançoları bir kenara bırakıp Neslihan Hanım'ın getirdiği evrakları imzalarken kapı çaldığında, "Gel." diye seslendi.

Evrakları bir kenara kaldırırken içeri giren Tahir, "Beni istemişsiniz Tamer Bey." dediğinde "Gel Tahir, Bende seni bekliyordum." diyerek karşıındaki koltuğa oturmasını işaret etti.

Tahir koltuğa oturup dikkatle Tamer Bey'e bakarken buraya öylesine çağrılmadığının farkındaydı. Tamer Bey, "Çocuklar nasıl?" diyerek konuşmaya başladığında Tahir "Sağ olun iyiler efendim, ikisi de sayenizde en iyi okullarda eğitim görüyor. Dersleri de çok iyi." diyerek cevapladı.

Tamer Bey kafasını sallarken, "Güzел, iyi olmalarına sevindim." dedikten sonra masanın üstünde birleştirdiği ellerine bakarak "Tahir seni buraya neden çağırdığımı merak ediyor olmalısın." dedi.

Tahir oturduğu koltukta dikleşirken, "Evet efendim benden bir isteğiniz mi var?" dedi.

"Etrafımdaki adamların hangi birine güveneceğimi bilemiyorum. Son olanları biliyorsun. İçimizden kim gerçekten bize sadık kim değil kestiremiyorum, sen hariç. Sadece sana güvenilebileceğimden eminim. Yıllardır benimlesin, ne kadar dürüst ve sadık olduğunu biliyorum. Ama bunu senden nasıl isteyeceğimi bilmiyorum."

Tahir'in kaşları çatılırken, "Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim Tamer Bey. Size daha öncede dediğim gibi hem sizin hem de aileniz için canımı bile feda ederim. Sonuçta size bir değil iki can borcum var, çocuklarım sizin sayenizde hayatta ama benden bir can almamı istemeyin." dediğinde Tamer Bey sinirle "Sen ne diyorsun Tahir?" dedi.

Ayağa kalkarken, "Sen beni yanlış anladın. Ben senden ne zaman böyle bir şey istedim de şimdi isteyeyim." dediğine Tahir de ayaklanırken "Özür dilerim Tamer Bey, ben siz öyle konuşunca son olanlardan sonra da çok özür dilerim." dedi.

Tamer Bey masanın etrafından dolanıp Tahir'in karşısındaki koltuğa otururken "Otur Tahir." dediğinde Tahir kaygıyla koltuğa çöktü.

"Ben bunca yıllık hayatımda kimseyi maşam olarak kullanmadım. Eğer bir hesap kesilecekse o hesabı kendim keserim. Senden isteğim bana dediğin gibi benim için canını vermeye razı mısınız? Çünkü senden isteyeceğim şey kolay değil ve ben seni koruyamayabilirim."

"Benden ne istiyorsunuz."

"Senden benim için yılanın deliğine girmeni istiyorum. Onlar nasıl içimize adamlarını soktularsa bende seni onların içine göndermek istiyorum."

Tahir sessiz kalırken Tamer Bey, onun düşüncelerini toplayıp karar vermesini bekledi. Bir dakika sessizlik halinde geçerken Tahir, Tamer Bey'in gözlerinin içine bakıp, "Anladığım kadarıyla beni koruyamayacaksınız." dedi.

Tamer Bey sıkıntıyla nefes verirken, "Bunu mümkün olmadığını biliyorsun. Eğer seni korumaya çalışırsam daha çok tehlikeye atarım. Kabul ettiğin takdirde benim can düşmanım olman gerekiyor." dedi.

"Biliyorum. Kendim için bir kaygım yok. Sizden ricam eğer bu işin sonunda başıma bir şey gelirse aileme sahip çıkmanız. İki oğlumla eşim size emanet."

Tamer Bey, Tahir'in kabul ettiğini anladığında rahatlayarak gözlerini kaparken, "Onları koruyacağıma yemin ederim ama elimden geldiğince sana da bir şey olmasına izin vermeyeceğim." dedi.

Kafasını kaldırıp Tahir'e, "Teşekkür ederim Tahir sana güveneceğimi biliyordum." dediğinde Tahir "Plan nedir Tamer Bey." dedi. Yaklaşık bir saat

boyunca Tamer Bey, aklındakileri ona anlatırken Tahir, Tamer Bey'in ağzından çıkan her cümleyi kazıdı beynine. Çok büyük risk alıyordu. Kendi hayatını önemsemiyordu ama çocukları ve eşi... Bu oyun ortaya çıkarsa diğerlerinin yedi sülalesini hayatta bırakmayacağını biliyordu.

Kapı çalıp açıldığında konuşmaları da çoktan bittiğinden Tamer Bey rolüne bürünerek, "Defol git buradan Tahir." diye bağırarak ayağa kalktı. Kapıdan kim geldiğine bile bakmamıştı. Döndüğünde karşısında en son görmeyi düşündüğü kişi duruyordu. Tahir de Tamer Bey'e, "Buna pişman ederim sizi Tamer Bey asla bu işin içinden çıkamazsınız." diye bağırdığında Tamer Bey gözlerini Angel'dan çekerek Tahir'e döndü. Elini kaldırıp Tahir'e tokat atarken "Sen beni tehdit mi ediyorsun lan it." diye bağırdığında kapıdaki Angel ile Neslihan Hanım donmuştu.

Tahir sinirle, "Bunun hesabını vereceksiniz." diyerek çıkarken Tamer Bey kapıdaki kadınlara dönüp "Ne var?" dedi. Neslihan Hanım "Şey Tamer Bey..." derken Angel "Bo -Bora yok mu?" dedi dili dolanarak.

Tamer Bey onu görmezlikten gelirken Neslihan Hanım'a, "Ne işi var bunun burada?" diye sordu. Neslihan Hanım, Angel'a kısaca bakarken Tamer Bey'in kadının kimliğini bildiğini anlamıştı. Yani damadının eski kırığına iyi davranması beklenemezdi.

"Bora Bey önümüzdeki ay yapılacak defile için Angel Hanım'ı görevlendirmişti."

Tamer Bey ne halt ediyorsun sen Bora diye homurdanırken, "İyi, götür göster yerini. İşine başlasın." dediğinde Angel sinirle "Ben sizden almıyor emir. Beni Bora istedi buraya." dediğinde Tamer Bey ilk defa kadına baktı ama Angel hiç bakmamasını tercih ederdi. O bakışla sözlerini geri almak istedi.

"Bana bak kadın burası benim şirketim. İstemiyorsan alsınlar biletini dön ülkeneye ama çalışmak istiyorsan dediklerimi yap."

Tamer Bey'in bağırmasıyla Angel sinirden küplere binerken arkasını dönüp Neslihan Hanım'a, "Göster bana yeri." dedi. Kadın kapıdan fırlayıp çıktığında Neslihan Hanım, Tamer Bey'e "Kusura bakmayın." diyerek kapıyı kapatıp odadan çıktı.

Telefonu çalmaya başlayan Tamer Bey, masaya gidip cevaplarırken, "Efendim adamlar uzun süredir depoda gelmek ister misiniz?" diyen Zafer'e "Geliyorum. Koray'ın onları öldürmediğinden emin olun birazda ben stres atayım." diyerek telefonu kapattı.

Depoya geldiğinde Zafer hariç korumalar onu gördüğüne şaşırırken demir kapıları iki yana açıp Tamer Bey'in geçmesini beklediler. İçeri girdiğinde Koray karşısına aldığı adamı kum torbası niyetine kullanıyordu. Onu gören diğerleri hemen dikleşip sessizleşirken Koray, etrafındaki sessizliğin farkına vararak yumruklarına ara verip arkasına baktı. Tamer Bey ona doğru yaklaşıırken Koray adamının getirdiği havluluyla kanlı ellerini ve göğsünü silerken, "Tamer Bey! Sizin ne işiniz var burada?" dedi.

"Bütün eğlenceyi sana bırakacağımı düşünmedin her halde." Diyen Tamer Bey'e hayretle bakan Koray, "Nasıl efendim!" derken, Tamer Bey deponun ortasına geçerek etraftaki adamlara baktı. Zafer hariç hiçbirinin onun adamları değildi. "Bunların hepsi senin adamların mı?"

"Evet, bazıları şirkette ve malikânedeki görevlerindeler."

"İyi haber ver beş dakikaya hepsi burada olsun." dedikten sonra Zafer'e "Sen de onların yerine bizimkileri geçir. Birkaçını da buraya çağır, aralarında sütsüzü varsa hepsi görsün kime sırt çevirdiğini." dedi.

Olanlardan hiçbir şey anlamayan Koray, Zafer'in elinde telefonla dışarı çıkmasını izlerken adamlarına diğerlerini çağırmasını söyledi. Tamer Bey ise ellerini arkada bağlamış karşısındaki üç adamı izliyordu. Koray iyi iş çıkarmıştı. Adamların yüzü dağılmıştı ama yetmezdi. Kızının hayatını tehlikeye atan adamların cezasını kendi elleriyle verecek, diğerlerinin de bundan ders almasını sağlayacaktı.

Koray'ın adamlarıyla kendi adamları depoya ulaştığında Zafer'e, "Herkes geldi mi?" diye sordu. Zafer başıyla onayladığında ellerinden tavana bağlı adamlara dönen Tamer Bey ceketini çıkartırken, "Uyandır şunları." dedi.

Gömleğinin kollarını katlarken, "Bu çürük elmalar çoğunuzun takım arkadaşısıydı değil mi?" dediğinde Koray'ın adamları onayladığında "Güzel!" dedi.

Üç adam üzerlerine dökülen buz gibi suyla kendilerine geldiklerinde ağırlarıyla inleyip bağırıldılar. Tamer Bey, karşılarına geçtiğinde Zafer'e avucunu açarak, "Muştayı ver." dedi. Kendi yumrukları ne kadar sert olsa da tüm kemiklerinin kırıldığını hissetmek istiyordu. İki eline de muştaya yerleştirdikten sonra yavaş yavaş yumruklarını sıralamaya başladı, sırayla üç adama da yeteri kadar vakit harcadı. Her vurduğunda karşısındaki adam bağırtıyor çeneye attığı yumrukta kemiğin kırılma sesini duyuyordu kaburgalarına da yeteri kadar vurup

kırdıktan sonra adamlar kan kusmaya başladığında durdu. Nefes nefese kalmış sol tarafı ağrımaya başlamıştı ama değmişti.

Geri çekildiğinde adamlar kendilerinden geçmişti. Zafer'e, "Uyandır." dediğinde Zafer kovayla adamları ıslatarak uyandırmaya çalıştı ama ikisi uyanmadı. Zafer birkaç defa yüzlerindeki yaralara bastırıp uyandırmaya çalışsa da adamlar inlemekten başka bir şey yapamadı.

"Tamam, bırak biri yeter." Dediğinde şişmiş göz kapaklarının arasından kan toplamış gözleriyle bakan adama döndü. "Kaç kuruş için sattınız kızımın ve damadımın hayatını?" Diye sordu sakince. Adam, "Lütfen affedin." dediğinde Tamer Bey yanına yaklaşıp gülümserken "Cevap ver." dedi.

Adam tekrar inleyerek yalvarırken Tamer Bey bir yumruk daha attı yüzüne. Adam öleceğini anlayarak yalvarmaya başlamıştı.

Zafer'e elini uzattığında yıllar sonra avucuna değen soğuk metali hissetti. Tövbe etmişti bir daha eline almayacağına şimdi elinin ortasında duran ağırlıktan nefret etse de bunu yapması gerekiyordu.

Şok olan Koray izlemeye bir son verip arkasından yaklaşırken, "Tamer Bey bunu biz hallederiz." dediğinde Tamer Bey "Kapa çeneni Koray ve yerine geç." diye bağırdı.

Etrafında her şeyi izleyen koruma ordusunun üstünde gözlerini gezdirdikten sonra, "Beni iyi dinleyin. Bunu bir defa söyleyeceğim. Sizi ilk ve son defa uyarıyorum, eğer kendinden şüphe duyan varsa şimdi bu kapıdan çıkıp gitsin." dedikten sonra bekledi. Yerinde duran adamların tek tek gözünün içine baktıktan sonra arkasını dönüp üç el ateş ederek tavana asılı adamların canını aldı. Üç el ateş işlerini bitirmişti. Tekrar adamlara döndüğünde, "Bu hepinize bir ders olsun. Benim ailemin canına kast edenin canını alırım. Artık ikinci bir uyarı yok eğer ihanet ederseniz elinizden geldiğince ülkeyi çabuk terk edin. Aksi halde ben sizi bulursam az önceki itler gibi yalvarırsınız ama ölmek için." dedi.

Adamlar huzursuzca yerlerinde kıpırdanırken, "Şimdi işinizin başına dönün." diyerek onları gönderdi. Tek tek dışarı çıkan adamları izleyen Koray, Tamer Bey'e bakmaya korkuyordu. Lan tonton yaşlı moruğun içinden ne biçim bir canavar çıkmıştı. Bora'nın bu adamdan neden it gibi korktuğunu şimdi anlıyordu. Az önce Koray az kalsın altına edecekti. Adamın yaptığı belki fazla değildi ama bakışlarındaki ve sesindeki delilik kalp krizi geçirtirdi.

Tamer Bey, Koray'ın yanına ilerlerken kan olan gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Şoförünün arabadan getirdiği gömleği alıp sırtına geçirirken, "Az önce söylediklerim senin içinde geçerli Koray." dedi.

Koray onun yüzüne bakmadan Tamer Bey'in gömleğinin düğmelerini ilikleyen parmaklarını izlerken, "Biliyorum efendim." dedi.

"Bana bak!" Diyen Tamer Bey'in emriyle gözlerini kaldırırken, "Aslında seni de o adamların yanına bağlamalıyım, bir daha hata yaparsan affetmem Koray. İstersen Bora'nın kardeşi ol, Bora canını kaybettikten sonra senin kardeşliğinin de bir önemi kalmaz değil mi?" diyen Tamer Bey'in gözlerine bakarken "Bir daha hata yaparsam kendi cezamı kendim veririm efendim." dedi.

"İyi beni uğraştırma." Diyen Tamer Bey, depodan ayrıldı.

Arabasına binip tekrar şirkete giderken aldığı canları düşünmek istemiyordu. Tüm bu olanların sorumlusu Kenan'ın canını alacağı günü iple çekerken başka can almak zorunda kalmamak için dua etti. Zafer'i arayıp ölen adamların ailelerine gerekli yardımı yapmasını söyledikten sonra vicdanını biraz rahatlatırsa da elindeki kandan kurtulamayacaktı.

Eva parmak ucunda ilerlerken yavaşça yatağa yaklaştı. Bora yatağın ortasında sırt üstü uzanıyordu. Bir kolu askıda olduğu için karnının üstünde diğeri ise yan tarafındaydı. Hazır o uyurken Eva onu doyasıya izlemek istiyordu. Biliyordu ki bir daha bu fırsatı yakalayamazdı. Bora uyanıkken ya kavga ediyorlar ya sevişiyorlardı. Eva'nın tek isteği onu uyandırmadan istediği gibi Bora'yı izleyebilmektir. Kendini biraz sapık gibi hissediyordu ama bu ona engel olmuyordu.

Pencerenin güneşliklerinden sızan hafif ışık odayı loş bir şekilde aydınlatırken Eva'ya yeterli görüşü sağlıyordu. Parmak uçlarında yaklaştığı yatağa hafifçe otururken yatağı fazla kıpırdatmamak için ani hareketlerden kaçınıyordu. Tüy gibi hafifçe poposunu yatağa yerleştirirken bir eliyle yataktan destek alarak öne, Bora'nın yüzüne, doğru eğildi. Onun uyurken bile kaşlarının çatık olmasına şaşırmayan Eva gülümserken Bora'nın önüne düşen hafif uzun perçemini parmağıyla kenara çekti. İşte âşık olduğu yakışıklı yüz tamamen karşısındaydı.

Bora'nın nefes alış verişini izledikten sonra, "Bora!" diye fısıldadı. Hafif kıpırdanan Bora'nın uyuduğundan emin olan Eva, neredeyse alkış yaparak ayağa kalkıp oynayacaktı. Anne babasından habersiz gizlice oyun odasına girmiş gibi hissediyordu kendini. İsteddiği oyuncak tam karşısında ve tamamen

ona aitti. Karşıacak durduracak kimse yoktu. Bora'ya istediği gibi aşkla bakabilirken azarlanma korkusu yoktu.

Elini havaya kaldırıp parmağının tersini hafifçe Bora'nın yanağında gezdirdi. Bora kafasını yana döndürdüğünde hemen elini geri çekerek bekledi. Bora tekrar hareketsiz kalırken Eva bu sefer ona dokunmadan milim uzaklıkta tuttuğu parmağıyla Bora'nın yüz hatlarını keşfetti. Parmağı tenine hiç değmeden kaşlarının üstünden geçip gözlerine, yanağına, köşeli çenesinde gezerken Eva dudaklarına geldiğinde dokunmadan geçemedi. Başparmağını Bora'nın dudağına sürterken aslında o dudakları öpmek istiyordu.

Bora kıpırdamamak için büyük çaba harcarken Eva'nın parmağı dudağında gezerken daha da zorlanmaya başladı. Odaya girdiğinden beri uyanıktı. Gözünü dinlendirmek için uzandığı yatakta sıkıntıdan patlarken Eva geldiğinde uyuyor numarası yapmıştı. Eva'nın ona bakıp gideceğini sanmıştı ama Eva o eşsiz kokusuyla birlikte gelip yatağı oturduğunda Bora onu kucaklayıp altına almamak için çok çaba sarf etti. Çünkü merakı daha ağır basmıştı, Eva'nın ne yapacağını merak etmişti. Şimdi dudağının üstündeki parmağı iki dudağının arasına alıp emmemek için kendini zor tutuyordu. Sabrı tükenmek üzereydi. Uzun süredir birlikte olmamışlardı. Bora kendini seksle sakinleştiren biriydi ki daha önce sekse hiç bu kadar ara vermemişti.

Eva parmağını Bora'nın dudaklarının üstünde gezdirirken dudaklar biranda aralanıp parmağını arasına alarak emmeye başladığında bir çığlık atarak geriye sıçramıştı ki Bora'nın eli belini kavrayıp uzaklaşmasını engelledi.

Nasıl olduğunu anlamadan Bora'yı üstünde bulurken Bora dudaklarını boğazında gezdirmeye başladığında, "Se - Sen uyumuyor muydun?" dedi.

Bora ona cevap vermeden boynunu öpmeye devam ederken Eva omzuna vurduğunda Bora acıyla haykırarak geri çekildi. Eva onun yaralı koluna vurduğunu fark edince, "Özür dilerim, özür dilerim." derken Bora "Eva hiç uyumamıştım, uyuyor olsam kolum askıda olmazdı" dedi.

Eva gözlerini kısarak ona bakarken, "Beni kandırdın." dedi. Bora konuşmak istemediği için eğilip Eva'nın dudaklarını öpmeye başladı. Eva'nın alt dudağını iki dudağının arasına alıp emerken Eva inlediğinde Bora daha fazlasını istemeye başladı. Eva, Bora'nın üstüne yerleştiğini anladığında kafasını çevirip Bora'yı durdururken, "Ne yapıyorsun bu halde hiç olacak şey mi" dedi yaralı kolunu gösterirken.

"Koluma ihtiyacımız yok zaten güzelim gerekli yerlerim çalışıyor." Diyen Bora onu tekrar öpmek istediğinde bu sefer, "Ya biri gelirse." dedi.

"Rahatsız edilmek istemediğimi söyledim." Diyen Bora bu sefer sinirle Eva'nın dudaklarını öperken Eva içi acıyarak tek kurtuluşu olan Bora'nın yaralı kolunu hafif sıktı. Bora, "Lanet olsun Eva derdin ne senin?" diye bağırarak üstünden kalktığında Eva da otururken asıl derdini söylemenin zamanı geldiğini anlamıştı.

Eva karşısında yatakta diz çökmüş oturan Bora'dan gözlerini kaçırıp ayaklarına bakarken, "Ben evlenmeden seks yapmak istemiyorum." dedi. Alt dudağını kemirmeye başlarken Bora kahkaha atıp, "Şaka yapıyorsun!" dediğinde Eva kafasını iki yana salladı sadece. Başını eğip saçlarıyla yüzünü kapatarak sinsice gülümserken hiçte şaka yapmıyorum Bora Balkan diye düşündü. Eva, Bora'nın yaptıklarını ödetmek için çalışmalarına başlamıştı. Bunu için en azından Bora'nın iyileşmesini bekleyecekti ama gördü ki Bora gayet formundaydı. O da artık uygulamaya geçebilirdi. Gururunun incinmesine sebep olsa da biliyordu ki Bora onu sadece arzuluyordu. Eva ona istediğini vermeyerek ilk planını uygulayacaktı. Ama bilmediği bir şey vardı ki planları çok ters tepecekti. Karşısındakini Bora Balkan olduğunu unutuyordu. İstediy mi Bora'nın elinden kurtulamayacağını henüz öğrenmemişti.

SÖZDE NİŞANLI - Sürtük

Bora, Tamer Bey'in evindeki odasında oturmuş sıkıntıdan kitap okumaya çalışıyordu. Okuldayken bile eline kitap almamış adam şimdi oturmuş Eva'dan bulunduğu saçma sapan bir aşk romanını okuyordu. Olacak iş değildi. Romandaki erkek karakter sonunda her erkek gibi istediğine ulaşırken bu Bora'yı sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı. Elindeki kitabı duvara fırlatırken Eva'nın bu kitabı ona bilerek verdiğinden şüphelendi. Roman resmen porno içerik doluydu. Aşk romanı adı altında adamlar bildiğin pornografik kitap çıkarmışlardı. Bunun neresi aşk romanıydı. Bora asıl sinirinin kitaba olmadığını da biliyordu. Gerçekten güzel bir kitapta olabilirdi. Bora'yı asıl sinirlendiren bir haftayı geçkin bir süredir Eva ile aynı eve kapalı kalıp ona dokunamamaktı.

"Eva, sana da saçma isteklerine de." Diye homurdanırken bahçeye çıkıp hava almak isteğiyle dolup taşı. Sinirli adımlarla kapıya gidip koridora çıktığında omzunda spor çantası asılı olan Eva ile karşılaştı.

Onu görür görmez, "Merhaba aşkım!" diyerek sırttan Eva'ya çatık kaşlarıyla bakarken "Nereye?" diye sordu. Ona aşkım demesini kulak ardı ediyordu. Son zamanlarda bir de bu çıkmıştı başına, Eva ona sürekli vıcık vıcık aşk sözcükleriyle sesleniyordu.

Eva, "Spora hayatım." dediğinde Bora baştan aşağı süzdü onu. Üstündeki siyah badi bordo şişme yelek gayet normaldi ama altındaki yoga taytı tamamen hatlarını belli ederek gün yüzüne çıkarmıştı. Bir dakika Eva spora mı gidiyorum demişti. Bodrumdaki spor odasını kast ediyor olmalıydı.

Bora çantasını gösterirken, "İki kat aşağısı için çanta fazla değil mi?" dediğinde Eva gülerek "Aşkım spor salonuna gidiyorum." dedi.

Bora'nın sinirden yanak kası oynarken, "Dışarı çıkamayacağını biliyorsun Eva!" dedi.

Eva onun atmaya başlayan kasına yumruk olmuş eline gülümseyerek bakarken, "Babamdan izin aldım hayatım. Birkaç saate dönerim merak etme." diyerek arkasını dönüp merdivenlere yönelmişti ki Bora "Bekle ben de gidiyorum." diye bağırdı.

Eva, "Kolun daha iyileşmedi Bora." diyerek ona geri dönerken "Bekle dedim üstümü değiştirip gidiyorum." diyen Bora odaya geri girdi.

Eva neredeyse kahkaha atacaktı. Tabii ki babasından izin almamıştı. Babasının son olanlardan sonra izin vermeyeceğini biliyordu ama Bora bunu bilmiyordu. Odasından çıktığında hususi Bora'nın yanına gidip çıkmadan görünecekti ama Bora da onunla aynı anda odadan çıkarak ekmeğine yağ sürmüştü. "Ben arabada bekliyorum." Diyerek Bora'ya bağırıp merdivenlerden inerken telefonunu çıkartıp babasını aradı. Tamer Bey ilk çalışta açarken, "Babacığım." dedi en cilveli sesiyle.

"Bu ses tonunu biliyorum söyle bakalım tavşanım ne isteyeceksin."

Babasının onu bu kadar iyi tanıması çok hoşuna gidiyordu. Kıkırdarken, "Babacığım

Bora ile spor salonuna gidebilir miyiz? Sen hemen itiraz etmeden söyleyeyim, Bora bir haftadır çok sıkıldı. İki saat spor yapıp geliriz, hem o da biraz stres atmış olur. Lütfen..." dedi.

Tamer Bey bir süre sessiz kalırken, "Tamam ama korumaları da yanınıza alacaksınız." dediğinde Eva çığlık atarak "Teşekkür ederim babacığım seni seviyorum." diyerek telefonu kapattı.

Koşarak alt kata inerken kamera odasındaki korumaya Bora ile dışarı çıkacaklarını söyleyerek anahtarını alıp garaja gitti. Direksiyona geçtiğinde kısa süre sonra Bora yanındaki yerini alırken, "Evet, sizi nereye götürmemi istersiniz Bora Bey?" dedi şımarıkça.

Bora onun neşeli haline homurdanırken "Sadece sen, ben ve bir yatağın olduğu her yer olabilir güzelim." dediğinde Eva "Sapıksın Bora." diyerek arabayı çalıştırıp garajdan çıktı.

"Bunu aşk romanı adı altında porno kitap okuyan kadın söylüyor."

Bora'nın cümlesi Eva'nın kahkaha atmasına sebep olurken, "Hadi ama kitabın hakkını yeme, birbirlerine olan aşkları çok güzel." dedi.

"Nedense ben o kitapta efendi köle ilişkisi dışında bir şey göremedim güzelim. Eğer aşktan istediğin öyle bir şeyse sana bunu seve seve verebilirim." Dedi Bora, Eva'ya bakıp sırtıırken.

Eva kaşlarını çatarken, "Kapa çeneni Bora!" dedi. Sinirlenmişti. Hem de çok. O kitabı Bora'ya verirken amacı hiç âşık olmayacağını söyleyen adamların bile âşık olabildiğini göstermekti ama Bora tabi ki yine işine geleni anlamıştı. Evet, kitap biraz açık seçikti ama anlattığı aşk çok güzeldi. Her şeyin sadece seksten ibaret olmadığını, seksin aşkla güzelleştiğinden bahsediyordu. Bora'nın bunu görememesine çok kızmıştı.

Bora halinden memnun önüne dönerken ah küçüğüm daha kiminle dans ettiğinin farkında değil diye geçirdi içinden. Eva'nın o kitabı ona verirken ne amaçladığını tabii ki anlamıştı. Eva günlerdir bir oyun içerisindeydi. Bora bunu göremeyecek kadar kör değildi. Romanı okuduğunda ise Eva'nın amacını anlamıştı. Eva hâlâ umutla Bora'nın ona âşık olacağını düşünüyordu. Bora bunu anladığında oyunu kendi istediği gibi oynamaya karar verirken Eva'nın kalbini kırmadan onu vazgeçirmeye çalışacaktı.

İki tilkinin kılıç dansı gibi olmuştu aralarındaki ilişki. İkisi de birbirlerinin hamlelerini keskin zekâlarıyla püskürtürken, kimsenin yara almadan çıkması için uğraşıyorlardı. Ama Bora'nın sert mizacı Eva'nın yumuşak mizacını kırarken Bora, Eva'yı yaraladığı kadar kendini de yaralayacaktı. Bora kabul etmemekte dirense de kalbi çoktan Eva'nın kalbine bağlanmış onunla bir olmuştu. Bu kılıç dansında Eva kaybederse kendisi de kaybedecekti.

Spor salonuna geldiklerinde Eva, arabayı park edip arka koltuktan çantasını alarak dışarı çıktı. Bora arkalarına park eden korumalara bir iki şey dedikten sonra yanına geldiğinde birlikte içeri girdiler.

"Soyunma odasına çantamı bırakıp geliyorum içeride görüşürüz." Diyerek Bora'nın yanından ayrılan Eva, fazla vakit kaybetmeden çantasını boş olan bir dolaba bırakıp yeleğini de çıkartarak Bora'yı bulmaya gitti.

Salona girdiğinde Bora'yı ortalıkta göremezken eskiden sürekli onunla ilgilenen spor hocası yanına gelip, "Vay canına! Eva Hanım sizi burada görmek ne büyük şeref." diyerek elini uzatırken, Eva adama gülümseyip "Teşekkür ederim. Nasılsınız?" diyerek elini adamın avucunun içine bıraktı.

Adamın elini sıkıp bırakacağını sanan Eva adam eğilip elini öptüğünde şaşırdı. Bora'nın bunu görmediğini umuyordu. Adam kalkarken Bora spor hocasının arkasında çatık kaşlarıyla duruyordu. Eva onun nereden çıktığını bile anlamamıştı.

Adamın kalkmasıyla Bora sağlam elini adamın ensesine yerleştirdi. Adamı kendine çevirip, "Bir daha ön patilerini nişanlımın üstünde görürsem seni öldürürüm anladın mı?" dedi açık bir tehditle.

Adam, "Ben ta – tamam..." diye kekelerken Eva, Bora'nın kolunu tutup adamın ensesinden çekerek "Sakin ol aşkım o benim spor hocam." dedi. Bora, "Ben buradayken spor hocasına ihtiyacın yok." diye tısladı.

Eva, "Tamam!" diyerek onu çeğiştirirken onları izleyen meraklı bakışları görmemezlikten geldi. Koşu bantlarının oraya ilerlerken gülmemek için kendini sıkıyordu. Bora onun halini fark ederek, "Komik olan ne?" dediğinde Eva sırtarak "Beni kıskandın." dedi.

Bora ne demek istediğini anlamazken, "Kıskanç bir insan olduğumu sana en başından söylemiştim Eva. Bunun nesi komik." dedi.

Eva onun yanına yaklaşp parmak ucunda yükselirken kulağına, "Seven insan kıskanır sevgilim." diyerek yanağına öpücük kondurup koşu bandına çıktı.

Bora sinirle Eva'nın yanındaki koşu bandına çıkıp saçma sapan düşüncelere kapılmaması için ona bağıracaktı ama Eva'ya bakınca söyleyecekleri içinde patladı. Eva hafif bir tempoda koşarken sporcu atletini zorlayan göğüsleri sallanıyor tüm dikkatleri oraya topluyordu. Bora yürüme ayarındaki koşu bandından bir süre onu izlerken kasıklarındaki hareketlenmeyle küfür ederek önüne döndü. Koşu bandını hızlandırıp aklını dağıtmak isterken bir süre sonra istemsizce gözleri tekrar Eva'ya kaydı. Az önce boş olan Eva'nın diğeri tarafındaki koşu bandı şimdi doluydu. Bora adama baktığında onunda ilgisinin önündeki koşu bandından ziyade Eva da olduğunu gördüğünde dişlerini gıcırdattı. Tam inip adamın gözlerini çıkarmak için yanına gidecekti ki Eva'nın imasını hatırladı. Şimdi adamı dövse Eva yine yanlış anlayacaktı. Sinirle koşu bandının hızını tekrar arttırırken aklını koşuya verdi.

Uzun zamandır spor yapmamanın etkisiyle Eva'nın nefesi çabuk kesilirken Bora'nın çok hızlı tempoda koştuğın fark etti. Kolunu zorlamasından korkarak onun yanına giderken karşısına geçtiğinde Bora ona sinirle bakınca Eva yine ne yaptım diye düşündü.

Omzunu göstererek, "Kolunu zorluyorsun." dediğinde Bora koştukça sallanan koluna dikkatini verince ağrıdığını fark etti. Koşu bandını durdurup inerken, "Biraz zorlamışım." dedi.

Eva onun yanına yaklaşp, tişörtünün yakasını çekerek yarasına bakmaya çalışırken, "Kanamamış gibi." dedi. Bora ise onu duymuyordu. Tek algıladığı Eva'nın kokusu ve gözünün önündeki terli göğüslerdi.

Eva kafasını kaldırıp baktığında onun göğüslerine baktığını görünce omzuna hafifçe vurup dikkatini kendine çekerek, "İyisin iyi maşallah!" dedi. Arkasını dönüp çıkışa giderken gülümsüyordu.

Bora, "Belki özel muayene etmek istersin." diyerek onu takip ederken Eva "Avucunu yalarsın." diyerek soyunma odasına yöneldi. Kapıdan girmeden, "Duş alıp çıkıyorum girişte buluşalım." diyerek kapıyı Bora'nın suratına kapattığında Bora da erkeklerin soyunma odasına doğru yola koyuldu.

Duş alamayacağı için bir havluyu ıslatıp terini sildikten sonra kolunu zorlayarak temiz tişört giydiğinde yaranın sızladığını hissetti. Dikişlerin açılmadığını umuyordu. Çantasını alıp soyunma odasından çıktığında Eva'yı beklemeye başladı. Girişte dururken yanından geçen birkaç kadın gülümseyip selam verdiğinde Bora da onlara gülümsüyordu. Kadınlara kur yapmayalı uzun zaman olmuştu. Yanından geçen bir tanesi gözlerini kırptırarak bakıp ona gerekli

mesajı verirken Bora arkasından bakıp kadının dik kalçalarını süzdü. ' *Ah Eva'dan hayır yok belki de şansımı denemeliyim.* ' Diye düşünürken Eva, "Hım, evet manzara güzelmış." dedi.

Bora bir anda ona dönerken boğazını temizleyip, "Ah şey öyle gözüm takılmış." diyerek kendini kurtarmaya çalıştığında Eva gözlerini kısarak ona bakıp "O gözlerini oyarım Bora." dedikten sonra arkasını dönüp çıkışa yürümüştü.

Arabaya bindiklerinde Eva ani fikir değişikliğiyle aracı döndürürken Bora, "Yanlış yola girdin Eva." dedi. Eva sırtırken "Hayır doğru yoldayım." dedi.

Bora nereye gittiklerini anlasa da emin olmak için, "Nereye gidiyoruz?" diye sorduğunda Eva "Şirkete sevgilim. Hem babama sürpriz yaparız hem de sen neler yaptıklarını kontrol edersin. Bir haftadır şirketten uzak kalmak seni sıktı farkındayım." dedi.

Bora aceleyle, "Gerek yok ben uzaktan kontrol ediyorum işleri. Hem baban meşguldür hadi eve gidelim." dediğinde Eva onun tepkisine şaşırarak "Sen iyi misin?" dedi.

Bora iyi değildi. Tamer Bey ona Angel'ın geldiğini söyleyip güzel bir fırça çektikten sonra hiç iyi olmamıştı. Zorda kaldığında Angel'ı getirtmişti ama Tamer Bey eğer Eva onu görürse neler olacağını kısaca anlattığında pişman olmuştu. Eva yine Bora'ya sinirlenip kendini tehlikeye atabilirdi. Üstelik az önce uzaktan bir kadını kesti diye tıslayan kadın Angel'ı gördüğünde neler yapardı.

"İyim." Diye ağzının içinde Eva'yı cevapladı. Eva onun alnının terlediğini görerek elini uzatıp ateşine bakarak, "Bora hasta mı olacaksın? Neden terliyorsun? Yoksa kolun mu ağrıyor?" dedi.

Bora kafasını çekerek Eva'nın elinden uzaklaşırken "İyi dedim ya Eva. Eve gitmek istiyorum, yorgunum." derken bir çocuk gibi mızızlanıyordu.

Eva bir şeyler döndüğünden şüphelenirken, "Ben şirkete gidiyorum istersen seni sağda bırakayım arkadaki korumalarla dönersin." dediğinde Bora "Gerek yok beraber gidelim." dedi.

Belli ki Bora'nın kurtuluşu yoktu. Tek duası ise Angel'ın şirkette olamamasıydı. Ama maalesef ki yönetim katına çıktıkları ilk anda duasının hiçte kabul olmadığını anlamıştı.

Daha Bora asansörden dışarı adımını atar atmaz Angel onu görerek, "Bora!" diye bağırmış kolunu gördüğünde "Aman tanrım ne oldu sana?" diyerek üstüne atlamıştı ki Bora'nın arkasından çıkan Eva çıldırdı.

Angel'in sesiyle ona bakan Eva, kim olduğunu anladığında ve bir iki saniyede kadın Bora'nın göğsüne elini koyarak ona sarıldığında gözleri dönmüştü. Daha ne yaptığını anlamadan Angel'in saçlarına yapışmış, Bora'nın göğsündeki elini alıp sırtına bükerek açık olan asansörün içine fırlatmıştı kadını. Kapıları kapatıp yukarıdaki anahtardan asansörü kilitlerken Angel'ı asansörün karşı duvarına fırlattı. Angel ayağındaki topuklularla dengesini koruyamayıp yere düşerken, Eva saçlarından tutup onu havaya kaldırarak aynaya yüzünü yasladı. "Bir daha erkeğime dokunursan o tırnaklarını tek tek etinden ayırırım anladın mı?" Diye bağırırken dışarıdan da asansöre vuran Bora'nın sesi geliyordu.

Angel, "Sen manyak ne yapıyor?" derken Eva onu tutup kendine çevirerek sertçe aynaya yasladığında Angel'ın tüm vücudu sarsıldı.

"Evet, ben manyak, sen sürtük. Şimdi beni anladın mı? Bir daha erkeğime dokunmak yok." Diyen Eva'ya, "O daha senin değil." diye karşılık veren Angel eceline susamıştı.

Eva kadının suratına tokat attıktan sonra çenesini tutup kendine döndürürken parmağındaki yüzüğü gözüne salladı. "Bak bakalım, bu ne? Nişan yüzüğü, yakında da nikâh yüzüğü olacak. Anladın mı? Seni son kez uyarıyorum. Burada ne aradığını çok merak etsem de onu da dışarıdakiyle konuşacağım." Dedikten sonra anahtarı çevirip kapıları açtı.

Sinirle kapıdan çıktığında karşısında endişeli Neslihan Hanım ile öfkeli Bora'yı buldu. Aynı öfkeli gözlerle ona bakarken, Neslihan Hanım'a gülümseyip selam vererek Bora'nın kolundan tutup babasının odasına doğru çekti. Bora asansörden çıkan yüzü kızarmış saçı başı dağılmış Angel'a baktığında onunla konuşması gerektiğini düşündü.

"Eva benim Angel'la konuşmam gerekiyor." Dediğinde Eva birden durup ona dönerek "Gerekli konuşmayı ben yaptım." dedikten sonra tekrar ilerlemeye çalıştı ama Bora kıpırdamadı.

"Bak onu buraya iş için getirdim." Dediğinde Eva sinirden yaşaran gözleriyle ona bakıp "Bora şimdi olmaz. Şimdi yanımdan gidip onunla konuşamazsın." dedi.

Bora hiçbir şey anlamamıştı, "Eva iş ile alakalı." diye ısrar ettiğinde "Bora eğer şimdi gidersen aramızdaki şeyi o kazanacak anladın mı? Olmaz." diyen Eva'ya Bora hâlâ anlamayan gözlerle bakıyordu.

Eva gözünü kapatıp sakinleşmeye çalışırken, "Bak sen kadın dilinden anlamazsın. Ben az önce ona posta koydum. Şimdi sen benim o davranışına karşılık onun yanına gidersen kaybederim lütfen şimdi benimle içeri gel." dedi.

Bora, Eva'yı azda olsa anlamıştı ama bu iş ile ilgiliydi ve önemliydi. Eva'nın saçma kıskançlıkları yüzünden işi kaybetmekte istemiyordu. Sonuçta şu an için Angel'ın yeteneklerine ihtiyaçları vardı. Yine de Eva gözünün içine bakıp ona içeri gelmesi için yalvarırken onu geri çeviremeyecekti.

Eva onun geleceğini anladığında arkasını dönüp babasının odasına ilerledi. Bora'nın elini sımsıkı tutarken kapıdan içeri girdiklerinde Tamer Bey zaten onları bekliyordu.

Ayağa kalkıp, "Hoş geldiniz çocuklar." derken kızının gözlerine baktı endişeyle. Eva'nın hem üzgün hem de sinirli olduğunu görebiliyordu.

Eva babasından gözlerini kaçırdı, bakarsa kendini göğsüne atıp ağlamaktan korkuyordu. Şu an çok garip bir ruh hali içerisindeydi. "Hoş bulduk babacım sana sürpriz yapmak istemiştım ama asıl sürpriz bana oldu." Dedi gülümsemeye çalışarak.

Tamer Bey, "Gördüm kızım." dediğinde Eva konuyu değiştirmek umuduyla koltuğa otururken "Senin haberinin olmadığı bir olay var mı?" dedi.

Tamer Bey ile Bora göz göze gelirken, "Yok kızım, benim her şeyden haberim olur değil mi Bora?" dediğinde Bora "Evet efendim." diyebilirdi sadece.

Eva ikisinin arasındaki bakışmayı yakalarken, "Bilmediğim başka ne var?" dedi. Tamer Bey hemen kızına gülümserken "Hiçbir şey kızım. Ee ne içerisiniz?" dedi.

Bora Eva'nın karşısına otururken, "Daha öncesinde Eva'nın az önce yaptığı hareketi düzeltmemiz gerekiyor." dediğinde Tamer Bey, Eva'nın üzüleceğini bilse de Bora'ya hak vererek "Evet!" dedi.

Eva ikisine de ağzı açık bakarken tam itiraz etmek için konuşacaktı ki babası, "Eva hiç konuşma. Az önce yaptığın hareket sana hiç yakışmadı." dediğinde sustu.

"Angel buraya iş için geldi kızım. Bora ile olan ilişkileri geçmişte kaldı. Öyle bir şey olsa ben burada kalmasına izin verir miydım?" Diyen babasını kafasını sallayarak onaylayan Eva kafasını yere eğip konuşmanın bitmesini bekledi.

"Tekstil zor bir dönemden geçiyor. Bu süre içinde o kadına ihtiyacımız var. Daha geleli üç gün olmasına rağmen işinde iyi olduğunu kanıtladı. Şimdi onu buraya çağıracağım ve sen yanlış anlaşılma için özür dileyeceksin."

Babasının son cümlesiyle Eva ayağa fırlarken, "Asla!" diye bağırdı. "Baba bu dediğin çok saçma ben o kadından özür dilemem." Derken sinirden kıpkırmızı olmuştu. Babasına baktığında gayet ciddi olduğunu görünce, "Baba!" dedi yalvaran sesiyle ama babası çoktan telefonu kaldırmış tuşlara basmıştı bu tamamen saçmalıktı. Az önce hırpaladığı kadından özür dilemeyecekti.

SÖZDE NİŞANLI - Senden Vazgeçmeyecğim

Tamer Bey, Neslihan Hanım'a Angel'ı odasına göndermesini söyledikten sonra telefonu kapatırken, "Otur Eva!" dedi.

Babasının ağzından çıkan emir cümlesine itiraz edecek durumda olmadığı için ellerini göğsünde birleştirip koltuğa geçerken, "Bunu yapmayacağım." dedi.

"Eva senin çocukça kıskançlıkların yüzünden şirketin zarar etmesini istiyorsan böyle davranmaya devam et." Diyen Bora'ya, Eva öfkeyle bakarken, "Çocukça mı kadını senin üstüne binmişken yakaladım Bora!" diye bağıırırken Tamer Bey "Eva!" diye bağırdı.

Eva babasının yanında söylediği sözlerle utanırken Bora kafasın yana eğip Eva'ya bakmaya devam ederken, "Geçmiş zaman Eva, geçmiş. Yakalamıştın. O olay geçmişte kaldı aş bunu artık." dedi.

"Geçmişte de olsa o zamanda nişanlanacağımız konuşuluyordu ve sen yine de onunlaydın. Lanet olsun kadın şimdi yine burnunun dibinde ne düşünmemi bekliyorsun."

Eva, Bora'ya bağıırırken kapı çaldığında Bora cevap veremeden Angel odaya geldi. Saçını ve makyajını düzeltmişti. Bir an Eva ile göz göze geldikten sonra Tamer Bey'e bakıp, "Beni istedi siz?" dedi.

Tamer Bey ona Eva'nın yanındaki yeri işaret ederken, "Otur Angel Eva'nın sana söyleyecekleri var." dediğinde Eva babasına onu öldürmek istemesine baktı.

Angel yüzündeki küçümser ifadeyle Eva'ya bakıp yanına geçerken, "Evet seni dinliyor ben." dedi. Eva şimdi o ağzını parçalayacaktı. Kadın bozuk Türkçesiyle bile sesine ahenk katıyordu. Neyse ki daha Bora'ya hiç bakmamıştı, bakarsa Eva dayanamayıp bir tane daha suratına geçirecekti.

"Ben!" diye başlayan Eva sustu, babasına baktı. Babasının tamam, gerek yok demesini bekledi ama babası devam et dercesine ona baktı. Bu sefer, "Şey ını..." dedi yine sustu. Kelimeler ağzının içinde büyüüp çoğalıyor ama dışarı çıkmıyordu. Çünkü çoğalan kelimeler dışarı çıkarsa özürden çok küfür yerine geçerdi.

Bora, "Az önceki yanlış anlaşılma için kusura bakma Angel. Eva seninle aramızda hâlâ bir ilişki olduğunu sandı." diyerek ona yol açtığında Angel'in bakışları gülümseyerek Bora'ya döndü. Eva gözlerini kısarak Bora'ya bakıp, "Kendim konuşabiliyorum." dedi.

"Ben çok üzüldü. O şekilde davranılmak çok kırdı beni. Belki de bu iş için başkasını bulmalı siz."

Kadın resmen oscarlık oyun sergiliyordu. Eva'nın sinirden gözü atmaya başlarken dönüp, "Evet canım ya belki de sen gitmek ülkene haaa." dedi.

Tamer Bey, "Eva!" diye onu uyardıktan sonra "Angel, kızım adına ben senden özür diliyorum. Seni temin ederim bir daha böyle bir olayla karşılaşmayacaksın." dediğinde Angel "Ben bilmiyor ben düşünmek istiyor." dediğinde Eva ağlamaklı suratını alıp önündeki sehpaye geçirmek istedi.

Tam bu sıra Bora anlamadığı bir dilde Angel'a bir iki söz söylediğinde kadının yüzünde oluşan kocaman sırtışla ona cevap vermesi Eva'yı çileden çıkartmak üzereydi.

Eva aralarındaki bakışmayı bölmek için, "Her neyse sıktı beni burası ben çıkıyorum." diyerek ayağa kalktı. Arkasını dönmüş Bora'nın onu takip edeceğini düşünerek gidiyordu ki babası "Eva!" diye bağırdığında kaçamayacağını anladı.

Ellerini beline yerleştirip geri dnerken yerinde sallanıp, "Peki, az nceki kaba davranıřımдан dolayı zr dilerim Angel." dedi ağızının iinde kelimeleri yuvarlayarak.

Karşılığında hi beklemediğı tepki alırken Bora'ya fkeyle baktı. Angel, "Sorun değıl birlikte daha ok vakit geirecek biz alışırız birbirimize." dediğinde altında bir ima araması gerekiyor muydu?

Bora bu kadına ne demişti de kadın yz seksen derece dn yapmıştı. Eva tekrar dnp ıkacaktı ki kapı bir kere vurduktan sonra aılarak ieri Mete girdi. Eva ile burun buruna gelirlerken Mete kocaman sırtarak, "Oooo Eva Hanım hoş geldiniz." dediğinde Eva da glmseyip "Hoş bulduk, nasılsınız Mete Bey?" dedi.

Bora ayağı kalkıp Eva'nın yanına giderken Mete onu grr grmez yana kayıp Eva'nın yanından uzaklaşıp, "Ah patron sende mi buradaydın iyi grdm seni." dedi.

"İyiyim." Diyen Bora ona ters bir bakış atıp Eva'yı elinden tutup ekerken "Hadi gidelim." dedi. Arkalarında glerek onları izleyen Tamer Bey ve Mete ile kızgınca izleyen bir Angel bırakmışlardı.

Eva arabaya bindiğinde fkesi gememişti. Bora'nın odada kadına ne dediğini deli gibi merak ediyordu. O srtk neden yle pişmiş kelle gibi sırtmıştı ve neden Eva'nın anlamadığı bir dilde konuşulmuştu. Neden İngilizce değıl de başka bir dil! Eva fkeyle vites değıştirip hızını arttırırken nlerindeki arabayı getiğinde Bora kolunu koltuğı arpınca, "Eva yavaş ol biraz." dedi.

Eva fkeyle ona bakarken Bora, "Ne oldu yine?" dedi.

"Ne mi oldu? Tabi ne olmuş olabilir ki. Bora, o kadını gnderdiğini sylemiştin. Beni buna inandırmıştin. Hem ne dedin de yznde gller atırdın neden anlamadığım bir dilde konuştun."

"Gitmişti, yeni geldi. O gnden sonra bende ilk defa bugn karşılaştım. Angel'ın ana dili Fransızca olduğı iin de Fransızca konuştum. enesini kapatıp fazla uzatmamasını syledim Eva, aıklamam yeterli mi memnun oldun mu?"

"Niye güldü o zaman. Çenesini kapatmasını söylediyse bunda gülecek ne var."

"Lanet olsun! Ben nereden bilebilirim Eva?"

Bora'nın bağırmasıyla Eva konuşmalarını tekrar düşündü. Konuşurken Bora'nın oldukça sert olduğunu hatırladı ama kadının gülümsemesine bir anlam veremiyordu. Aklını karıştıran sorular bununla da sınırlı değildi. "Niye geri çağırıyorsun? Türkiye de adam mı kalmadı işini yaptıracak".

"Eva şirket zor durumda. Tekstile iddialı bir giriş yaptık, yatırımlar harikaydı ama her şey tepe taklak oldu. Ne modelleri zamanında yetiştirebildik ne başka bir şeyi." Diyerek Bora bağırduğunda Eva şirketin durumunun ciddi olduğunu anladı.

"Çok mu zor durumdayız?" Diye endişeyle sorduğunda Bora sesini yatıştırarak, "Otellerin gelirleri zararı karşılıyor. Şimdi bıraksak idare ederiz ama şirketin adının tekstildeki başarısızlıkla anılmasını istemiyorum." dedi. Bir süre durduktan sonra, "Baban o sektörde çok iyiydi. Onun adına leke gelsin istemiyorum. Ayrıca bize güvenip firmaya yatırım yapan bir sürü iş adamı var, onları yüz üstü bırakamam. O yüzden bu işi en iyi şekilde yapmaya çalışıyorum. Eğer Angel bu işi düzeltecekse onunla çalışacağım." diyerek durumu özetledi.

"Tamam ama o kadını senin yakınında görmek istemiyorum. O kadını gördüğümde aklıma gelen tek şey o görüntü oluyor."

"Bende seni her gördüğümde başka bir erkeğin yanındaki çıplak halini hatırlıyorum ama sesim çıkmıyor değil mi? Üstelik ikimiz arasında ki büyük fark ben kadınları sadece seks için kullansam da birlikte olduğum kadına her zaman sadık olmuşumdur. Şu an seninle birlikte olduğuma göre Angel için endişelenmene gerek yok."

Bora'nın ima ettiği şeyle Eva neye uğradığını şaşırırken arabayı hemen sağa çekip durdurarak, "Sana inanmıyorum Bora! Yeter artık sürekli bana bir fahişeymişim gibi davranmandan bıktım." diye bağırdı.

Bora, Eva'nın yanlış anladığını fark ederek düzeltmekti ki Eva bağırmaya devam etti. "Neden bana güvenmiyorsun. O bir anlık sinirle yaptığım hataydı, bunu sende biliyorsun. Sonrasında yaptıklarınla gururumu yeterince kırmadın mı? Üstelik ben seni o kadınla yakaladığımda hayatında ben vardım ve sen beni yine de aldatmıştın."

"Eva her gün farklı bir adamla flört eden sendin. Yüzlerce farklı adamla beraber çekilmiş fotoğrafın var. Ve hayır biz seninle birlikte değildik. Seninle birlikte olduktan sonra ben Angel'la olan ilişkiye son verdim."

"Onların hiçbirini sevmiyordum Bora. Anemin boşluğunu doldurmak için kendimi saçma sapan bir arayışa vermiştim." Diyerek direksiyona elini vurarak bağırdıktan sonra nemli gözleriyle Bora'ya dönüp, "Ben sana âşık oldum ve sen bunu bildiğin halde bana ucuz bir fahişeymişim gibi hissettirerek beni incitiyorsun." dedi.

Bora yine sevgi konusu açıldığı için öfkelenirken, Eva'nın ne kadar üzgün olduğunu görmesi daha da öfkelenmesine sebep oluyordu. Bu işi yapabileceğini sanmıştı. Eva'yı kendi duygularıyla baş başa bırakırsa Eva'nın da onu rahat bırakacağını sanmıştı. Ama bu Eva'yı üzmetten başka bir işe yaramıyordu.

Yumruğunu sıkarken, "Sana güveniyorum Eva, hiç kimseye güvenmediğim kadar çok güveniyorum. Hayır seni asla bir fahişeymiş gibi görmedim. Öfkeyle bazen ne söylediğimi bilmiyorum ve sende bana hiç yardımcı olmuyorsun güzelim ama benden seni sevmemi bekleme." dedikten sonra Eva'nın gözlerinin içine bakıp "Bu asla olmayacak." dedi.

Eva önüne dönüp yüzünü elleriyle kapatırken ağlamamak için kendini sıkıyordu. Derin derin nefes alıp sakinleşmeye çalışırken Bora elini uzatıp, "Eva!" diyerek saçına dokunmuştu ki Eva elini itip "Dokunma bana. Bora, şu an dokunma." dedi.

Bora elini geri çekip koltuğa yaslanırken Eva alnını direksiyona yaslayıp nefes egzersizi yapmaya başladı. Çok acıtmıştı canını söyledikleri. Evet, biliyordu onu sevmiyordu ama böyle yüzüne karşı pat diye söylenmesi çok acıtmıştı. Eva kendi düşüncelerinin arasında boğulurken Bora, konuşmaya başladığında daha fazla dayanamayıp gözyaşları akmaya başladı.

"Ben hayatım boyunca tek bir kadını sevdim Eva, annemi. Onu da çok çabuk kaybettim. Tam olarak sevdim mi onu bile bilmiyorum. Çünkü başka kimseyi sevmeme iznim yoktu ve benim sevip sevmediğimi karşılaştırabileceğim başka kimsem yoktu. Ama sevdiğime inanıyorum. Bana şefkat gösteren, koruyan tek insan oydu. Onu kaybettiğimde ise bana öğretilenlerin doğru olduğunu kabul ettim. Sevgi zayıflıktı. Sevgi yenilgiydi. Sevgi daha en baştan kaybetmektir. Bu yüzden ben kimseyi sevmem. Bunu şahsi olarak algılamamı istemiyorum. Ben böyleyim bu yaştan sonra bunu değiştiremem."

Bora sustuğunda Eva direksiyondaki kafasını yana çevirip ona bakarken, "Senden vazgeçmeyeceğim." dedi.

Onun iki cümlesiyle Bora'nın nefesi kesilirken gözlerinin içine bakmaya daha fazla dayanamayıp kafasını çevirdi. Bora'nın kalbi uzun zaman sonra ilk defa çarpmaya başladı. Eva'nın sözleri onu sinirlendirmesi gerekirken neden sevindirmişti bilemedi.

Bora'nın camı tıklatıldığında Eva kafasını direksiyondan kaldırırken Bora dışarı baktığında korumanın geldiğini gördü. Camı açıp, "Ne var?" dedi. Koruma, "Efendim bir sorun var sandık." dediğinde "Sorun yok. Şimdi yola çıkıyoruz." diyerek onu gönderdi.

Eva eliyle gözlerini kuruladıktan sonra arabayı çalıştırıp tekrar trafiğe çıktı. İkisinin de konuşacak hali yokken Eva, Bora'nın sessiz kalmasına umutlansa mı umutlanmasa mı karar veremiyordu. Kızmasını beklemişti ama Bora ondan gözünü kaçırmayıp üstüne sessiz kalınca Eva şaşırılmıştı. Bu ona biraz umut verirken sakinleşmesini sağlamış, mantıklı düşünmeye sevk etmişti. Bora'nın hayatıyla ilgili tanıştıklarından beri ilk defa bir şey duymuştu onun ağzından. Yetimhanede büyüdüğünü biliyordu ama başka hiçbir şey bilmiyordu. Şimdi Bora'nın söylediği o birkaç cümle onu deli gibi merak etmesine neden olmuştu.

O günden sonra günler çabuk geçmişti. Bora evine ve şirkete geri dönerken Eva da kendini Evren ile Buket'in nikâhını organize ederek meşgul ediyordu. Buket'in kaprislerini çekmek Bora'nın şirkette o kadınla olduğunu düşünmekten daha kolaydı.

Evren, "Nikâhtan sonra da burada ufak bir eğlence yaparız." dediğinde Eva ilgisini ona yönlendirerek "Evet iyi fikir." dedi. Evren'in kulüpte oturmuş nikâhı organize ediyorlardı. İlk başlarda Buket de yanlarındaydı ama sonra canı sıkılarak midesinin bulandığı bahanesiyle eve gitmişti. Yakın çevrelerinin olduğu nikâh ve sonrasında burada bir partiyle kutlamaya karar kıldılar.

Eva abisinin yüzüne bakarak incelemeye başladı. Ne hissettiğini merak ediyordu. Sevdiği kadınla evleniyordu, mutlu olması gerekiyordu. Ama Evren'in yüzünde mutluluktan eser yok gibiydi.

"Ne hissediyorsun?"

Evren kafasını kaldırıp kardeşine bakarken, "Hangi konuda?" dediğinde Eva gözlerini devirip "Evleniyorsun Evren. Hangi konuda olabilir?" dedi.

Evren gülümsemeye çalışarak, "Ha şey iyi yani. Zaten Buket ile hep evleneceğimizi planlardık." dedikten sonra ellerini iki yana açıp "Evleniyoruz işte!" dedi önündeki nikâh planlarını göstererek. Eva onun zorla heyecanlıymış gibi davranmaya çalıştığını fark ediyordu. Evren de başka şeyler vardı, Buket ile birlikteyken de onu incelemişti. Evren Buket'e eskisi gibi hayranlıkla bakmıyordu. Abisinde bir şeyler değişmişti.

"Evren!" Dedi bıkkınca Eva. "Lütfen bana gerçekten ne hissettiğini söyle."

Evren de dirseklerini bar tezgâhına koyup öne eğilirken yüzündeki gülümser ifadeyi bırakıp, "Bilmiyorum Eva! Ne hissettiğimi bilmiyorum. Sanki yanlış yapıyormuşuz gibi geliyor." dedi.

Eva onun sırtına elini koyarken, "Bana her şeyi anlatabilirsin biliyorsun değil mi? Derdine çare bulamasam da dinleyebilirim." dedi.

Evren ona gülümserken, "Sağ ol kardeşim." dedikten sonra önündeki şişeden bir kadeh doldururken "Anlatacaksam biraz desteğe ihtiyacım var." dedi.

Eva onun bardağı doldurmasını beklerken düşündüklerini dile getirerek, "Onu eskisi kadar sevmiyorsun." dedi.

Evren'in bardağı tutan eli biraz sallandıktan sonra şişeyi bırakıp kardeşine dönerek, "Ne hissettiğimi bilmiyorum?" dedi.

Bardaktan bir yudum aldıktan sonra, "Buket ile kavgalarımız hâlâ devam ediyor. Onun ilk başlarda sorununun para olduğunu sanmıştım ama sadece para olmadığını anladım. Tek istediği statü elde etmek yani şöyle söyleyeyim karşısındaki ben değil de Bora olsaydı ona deli gibi âşık olurdu." dediğinde Eva "Aklıma bir de o yakıştırmayı sokma abi. Bora ve başka bir kadın aklımı yeterince meşgul ediyor." dedi.

"Neyse demek istediğimi anladın. Şirketi size devrettim diye günlerce başımın etini yedi. Benim de sabrım bir yere kadar, Buket'in beni sevmediğini biliyorum. Eğer hamile olmasaydı geri gelmezdi. Şimdi sırf çocuk için evlenmemiz doğru mu? Onu sürekli kavgaya eden bir anne babanın büyütmesi mi daha sağlıklı yoksa ayrı bir anne babanın büyütmesi mi?"

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Son zamanlarda bunları düşünmeden duramıyorum kafam çok karışık." dedi.

Eva kollarını Evren'in boynuna dolayıp sarılırken, "Bunların cevabını sana bulamadığım için çok üzgünüm ama ne karar verirsen ver hep arkadayım

tamam mı? Yalnız değilsin." dediğinde Evren onun saçlarını okşayıp "Biliyorum ufaklık biliyorum. Sen olmasan belki de sonum annem gibi olurdu." dedi.

Eva hızla geri çekilirken, "Sakin Evren! Sakın bunu bir daha düşünme." dedikten sonra kendisindeki sorunları da hatırlayarak "İkimizde de kendinden izler bıraktı değil mi?" dedi.

Evren onun elini sıkarken, "Biz ondan daha güçlüyüz. Özellikle sen Eva, çok daha güçlüsün. İkimizde onun gibi olmayacağız çünkü biz birbirimize sahibiz." dediğinde Eva ona gülümseyerek "Sus yoksa ağlamaya başlayacağım." dedi.

Evren gülümserken Eva'nın telefonu çaldığında abisinden özür dileyerek çantasından telefonu çıkardığında Nil'in aradığını görünce şaşırarak, "Nil!" dedi.

Karşıdan Nil ağlayarak, "Eva. Yasemin Hanım'ın durumu ağırlaştı hastaneye gelmelisin." dediğinde sandalyeden hızla kalkmasıyla sandalyeyi düşürürken "Hangi hastane Nil? Neyi var?" derken kapıya gidiyordu.

Arkasından Evren de onu takip ederken hastanenin adresini alıp telefonu kapatan

Eva hemen arabaya koştu. Onun acil çıkışıyla korumalarda hızla onu takip ederken Evren arabayı kullanmasına izin vermemeyerek direksiyona geçmişti. Eva ağlamaya başlayarak Yasemin Hanım'ın hastalandığını anlatırken onu hastaneye zamanında yetiştirmek için hızlanan Evren Eva için endişeleniyordu.

SÖZDE NİŞANLI - Ölüm

Hastaneye geldiklerinde Eva, Nil'den kaçınıcı katta olduklarını öğrenmişti. Üçüncü kata geldiğinde onu koridorda beklerken görünce, "Nil!" diye seslenerek ona doğru koştu. Nil, Eva'ya sarılarak, "Çok üzgünüm." dedi. Sesi ağlamaktan kısılmıştı.

Eva onu kolundan tutup kendinden uzaklaştırırken, "Ö - öldü mü?" diye sordu. Nil hemen kafasını iki yana sallarken, "Hayır ama durumu iyi değil Eva." dedi.

Eva ondan ayrılıp biran önce Yasemin Hanımı görmek için odaya yöneldi. Kapıdan girmeden gözyaşlarını silip mümkün olduğunca iyi görünmeye çalıştı ama kapıyı açıp da solunum cihazına bağlı yatan Yasemin Hanım'ı gördüğünde kendini tutamayıp ağlamaya başladı. Yüzü bembeyaz olmuş gözleri kapalı, ölü gibi görünüyordu. Kalp atışlarını gösteren aletin düzenli sesi olmasa Eva onun öldüğünü düşünürdü.

Yasemin Hanım, Eva'nın eline dokunmasıyla gözlerini aralarken Eva, "Büyükanne." dedi sesi titreyerek.

Yasemin Hanım gülümserken elleri titreyerek solunum cihazını ağzından uzaklaştırmaya çalıştı. "Büyükanne yapma, ona ihtiyacın var." Diyen Eva'yı dinlemeden çenesinin altına indirirken, "Gelmene çok sevindim kızım." dedi kısık hırıltılı sesiyle.

"Sen iyileşene kadar da bir yere gitmeyeceğim. Hatta buradan çıktığımızda seni bize götürürüm." Diye devam eden Eva'yı Yasemin Hanım dudaklarına parmağını bastırarak susturdu. "Ben artık gidiyorum kızım." Dediğinde Eva acı dolu bir sesle, "Hayır büyükanne." dedi.

Dudakları titrerken, "Böyle konuşma iyi olacaksın." dediğinde, Yasemin Hanım'ın titreyen parmakları onun gözyaşlarını sildi. "Ağlama güzel kızım, ağlama. Son dört yıldır hiç olmadığım kadar mutlu ettin beni. Sana teşekkür edebilme fırsatım olduğu için ben mutluyum. Lütfen ağlama senin üzülmeni istemiyorum."

Eva ayağa kalkıp gözyaşlarını sildikten sonra eğilip Yasemin Hanım'ın yanaklarından öperken, "Ağlamak yok büyükanne, tamam." dediğinde Yasemin Hanım gülümseyerek "Seni seviyorum Eva, hep mutlu ol kızım." derken sesi kısılmış nefesi kesilmeye başlamıştı.

Eva onun kötüleştiğini fark ederken solunum hortumunu ağzına yerleştirmeye çalışarak, "Seni seviyorum büyükanne, lütfen nefes al, lütfen." diye yalvarıyordu. Yasemin Hanım'ın eli havaya kalkıp yatağa geri düştükten sonra hareketsiz kalırken yanındaki kalp cihazı o iğrenç sesi çıkarmaya başladığında hemşireler içeri girdi. Eva daha fazla dayanamayarak kendini dışarı attığında Evren kapının karşısında duvara yaslanmış onu bekliyordu.

Nil hemşirelerin gelmesiyle kapıdan içeri bakarken, Yasemin Hanım'ın öldüğünü görerek hıçkırdı. Eva kendi Evren'in kollarına attı. "Yine kaybettim Evren o da gitti." Diyerek ağlarken Evren onu sakinleştirmeye çalışarak, "Şişş ben buradayım ufaklık buradayım." diyordu.

Eva titremeye başladığında Evren yüzünün iki yanına ellerini yerleştirip ona bakmaya çalıştı. "Eva kendine gel." Nil de endişeyle yanlarına gelirken Evren, Eva'yı kendine çekip sıkıca sarılarak, "Eva derin nefes al. Şimdi kendini kaybedemezsin!" diyordu. Eva yüzünü abisinin boynuna gömüp abisinin dediklerini yaparak sakinleşmeye çalışıyordu.

Eva sakinleşerek Evren'in boynundan kafasını kaldırdığında ona biraz alan açarak geri çekilen Nil, "Daha iyi misin?" dedi.

Eva ikisinin ortasında gözyaşlarını tutmaya çalışırken kollarını kendine sarıp, "Hissetmek istemiyorum. Oturup şuraya kendimi kaybedene kadar ağlamak istiyorum ama ona söz verdim. Daha ilk dakikadan kendimi kaybedemem." dedi.

Nil ona sarılırken, "Çok üzgünüm Eva." dediğinde "Şimdi ne yapacağız Nil?" dedi.

Nil onu anlarken geri çekilip, "Kimsesi yoktu biliyorsun." dediğinde Eva "Hayır ben varım." derken Evren de "Biz varız." dedi.

Nil onlara burukça gülümserken, "Yani resmiyette demek istedim. Huzur evi cenaze işlerini halledecektir ama senin buna izin vereceğini sanmıyorum." dedi Eva'ya doğru.

"Onun kimsesizler mezarlığına gömülmesini istemiyorum. Ne gerekiyorsa yapalım, onun yeri annemin yanı."

Nil kafasını sallarken, "Tamam bunu ben hallederim." dediğinde Eva ona sarılıp "Teşekkür ederim." dedi.

Eva geri çekilirken kafasını kaldırdığında karşıdan gelen Bora ile babasını gördü. İki de hızlı adımlarla geliyorlardı. Koray da arkalarından çıkarken babası Eva'nın yanına ulaşmış Eva'yı kolları arasına almıştı. Eva'nın burnunun direği sızlarken ağlamamak için çabalayarak "Sizin ne işiniz var burada?" dedi babasının göğsüne doğru. Tamer Bey çenesinden tutup yüzünü yukarı kaldırırken, "Büyükannesini kaybetmişken kızımı nasıl yalnız bırakırım." dedi.

Eva çenesini kurtarıp yüzünü babasının göğsüne gömerken yine hıçkırmaya başlamıştı. Babasının güçlü kolları arasındayken ağlayıp rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Sonrasında hastane işlemlerini yapıp defin işlemlerin hallettikten sonra eve geldiklerinde Eva ağlamaktan yorgun düşerek uykuya daldı.

Ertesi gün cenaze töreninde Eva'nın ailesi yanındaydı. Kimsesiz olan Yasemin Hanım'ın cenazesi kimsesiz değildi. Eva ve Nil hariç diğerleri tanımasa da herkes gelmişti. Hem Eva'ya destek olmak için hem de Eva'nın sevdiği büyükannesini son yolculuğuna hakkıyla uğurlamak istemişlerdi. Koray, Mete, Bora, Esma Hanım, Hasan Bey, Tamer Bey, Nil, Evren ve hatta Buket bile gelmişti.

Eva güçlü durmaya çalışarak gözyaşlarını içine akıtırken büyükannesine sözünü tutuyordu. Ağlamayacaktı. O mutlu olmasını isterdi. Eva mutlu olacaktı. Yasemin Hanım'ı hiç unutmayacak sıkıldığında yine içini dökmek için yanına gelecekti. Şimdi iki sevdiği kadında yan yanaydı, derdini ikisine birden anlatabilirdi. Belki karşılık bulamayacaktı ama en azından ikisinin birlikte olduğunu düşünerek kendini avutabilirdi.

Cenazeden sonra Eva, herkesi eve davet ettiğinde kimse itiraz etmedi. Hep birlikte eve geldiklerinde salondaki koltuklara geçerek Tamer Bey'in Yasemin Hanım hakkındaki soruları sayesinde Nil ile Eva hem gülerek hem hüznlenerek anılarını anlattılar. Nil çantasından bir zarf çıkartarak Eva'ya uzattığında Eva, "Bu ne?" diyerek aldı zarfı.

"Aç bakalım." Diyen Nil'in sözleriyle Eva zarfı açtığında içinden çıkan resimlerle tekrar gözyaşı dökmeye başladı. İlk resimde Nil, Yasemin Hanım ve Eva üçü birlikte gülümseyerek poz verirken Eva, Yasemin Hanım'ın göğsüne yaslanmış sarılıyordu. İkincisinde Yasemin Hanım rahatsızlanmadan önceki ziyaretinde Bora ile Koray'ın geldiği zaman çekilmişti. Eva'nın Yasemin Hanım'ın ayağını ovarken yakalanmış habersiz poz çok güzel çıkmıştı. "Bunu çektiğinden haberim yoktu." Derken diğerine geçti. Yasemin Hanım örgü örerken Eva'nın ona kitap okuduğu bir fotoğrafta vardı. Çoğu habersiz çekilen resimlere bakarken, "Nil bunları çekmen çok iyi olmuş çok teşekkür ederim." dedi.

"Önemli değil, aranızdaki ilişkiye hep bayılırdım. Sizi izlemek ve anı ölümsüzleştirmek hoşuma gidiyordu. Biliyorsun fotoğraf çekmeyi seviyorum. En güzel fotoğraflarda sizden çıkıyordu."

Eva gözünün kenarındaki yaşları silerken, "Böyle bir hobin olduğu için şanslıyım çünkü bende hiç fotoğrafımız yoktu." dedi.

Tamer Bey kızından fotoğrafları istediğinde Eva ayağa kalkarak fotoğrafları ona göstermeye gitti. Babasının koltuğunun koluğuna otururken resimleri ona göstererek o anıları anlatarak tekrar yaşadı. Tamer Bey baktıktan sonra fotoğraflar elden ele dolaşırken herkes Yasemin Hanım'ın yanında Eva'nın gerçekte olduğu kişiliği daha yakından tanımışlardı. Fotoğraflardaki Eva dışarıya gösterdiği umursamaz ukala kız değildi.

Nil kalkmaya karar verdiğinde Evren ile Buket de gitmek için ayaklanınca Evren Nil'e onu bırakmayı teklif ettiğinde Eva hemen, "Çok iyi olur evi buraya çok uzak." dedi.

Nil kısa kızıl saçlarını kulağının arkasına atarken biraz mahcup bir şekilde, "Zahmet olmasın ben giderim yolunuzu uzatmayın." dediğinde Evren "Zahmet olmaz bırakırız." derken Buket "Benim midem hiç iyi değil Evren eve gitsek iyi olur." dedi istemediğini belli ederek.

Nil, "Bence de hiç gerek yok." derken Evren Buket'e öfkeyle bakıp "O zaman Buket'i bıraktıktan sonra sizi bırakırım sorun olmaz." dediğinde Buket sinirden kızarmıştı. Eva üçlünün arasındaki konuşmayı ağzı açık bir şekilde takip ederken Koray, "Hiç kavga etmeyin gençler Nilciğimi ben bırakırım dimi güzellik." diyerek araya girdi.

Eva daha önce Koray'ın Nil'e asıldığını ve o gün yaşananları hatırlarken gülümseyerek, "Sen bir uzak dur Koraycığım." dedi.

"Ah yapma ama yenge ya hep önüme taş koyuyorsun." Derken Eva ile dalga geçiyordu. Nil'e karşı istese de bir şey hissedemezdi onun Su'yu vardı.

Eva'nın yenge lafiyla gözü atmaya başlarken, "Koray bana bir daha yenge dersin senin derini yüzeceğim." dediğinde bu sefer Mete araya girip "Tamam Nil'i bende bırakabilirim." dedi.

Arkadan Bora, "Yeter lan ortalığı sirk alanına çevirdiniz yürüyün siz benimle şirkete geliyorsunuz kızı da şaşkın ettiniz aranızda Evren bırakır Nil'i." diyerek olaya son noktayı koydu.

Onların gitmesiyle ev sessizleşirken Hasan Bey, bahçe işlerine Esma Hanım da yemek yapmaya gitmişti. Tamer Bey, Eva'yı yalnız bırakmamak için evde

kalırken, "Ee tavşanım ne yapmak istersin bugün, baba kız bir gün geçirelim seninle." dedi.

Eva omuz silerken, "Yorgunum baba, eskisi gibi beni göğsünde uyutur musun?" dediğinde Tamer Bey ayağa kalkıp "Gel bakalım koca bebek, ben de yorgunum gidip biraz dinlenelim." diyerek Eva'yı kolunun altına aldı. Eva babasının beline sarılırken gülümsedi. En üst kata, annesiyle babasının odasına çıktıklarında Eva bir an ürperirken Tamer Bey, Eva'nın kolunu ovarak, "İstersen senin odana inelim." dedi. Eva bu evde yaşayamaya devam edecekse bir gün burayla yüzleşmesi gerektiğinin bilinciyle, "Gerek yok." dedi.

Annesinin ölümünden sonra hiç gelmemişti bu odaya. Kapıdan ilk girdiğinde gözü banyo kapısına kayarken, hemen geri çevirdi başını, yatağa doğru yürüdü. Yıllar sonra ilk defa geldiği oda hiç değişmemişti. Hâlâ aynı, annesinin bıraktığı gibi duruyordu. Bunu daha önce çalışanlardan duymuştu, babası hiçbir şeyin yerinin değiştirilmesine izin vermiyordu.

Babası yatağa uzandığında küçükken olduğu gibi babasının sol tarafına kıvrıldı.

"Eskiden olduğu gibi bana o hikâyeyi anlatsana." Dedığında babası hiç itiraz etmeden başlamıştı anlatmaya.

"Bir zamanlar bir genç varmış. Zengin hırslı ve başarılıymış ama hayatı yalnızlıkla geçiyormuş. Anne babasını kaybettikten sonra tek istediği işinde başarılı olmakmış. Hayattan başka bir isteği yokmuş. Bir gün yeni inşa edeceği otel için bir yer bakmaya gittiğinde hiç beklemediği bir şey olmuş. Bir peri kızını görmüş. Kız köyün toprak yolunda şarkı söyleyerek ilerlerken sarı saçlarını savurarak kendi etrafında dönüyor, etrafa huzur saçıyormuş. Genç daha önce onun gibi güzel bir kızı hiç görmediğinin bilinciyle ilk görüşte âşık olurken kalbinin yanlış yere demir attığından haberi yokmuş. Kız alacağı arsanın sahibinin kızı çıktığında kendini çok şanslı hissetmiş. Kıza olan ilgisini gizleyememiş sonunda dayak yiyeceğini de bilse bunu adama söylemiş ve beklediği gibi olmamış. Adam tam aksine buna sevinirken arsayı bir şartla ona vereceğini söylemiş. Kızıyla evlenmesini istemiş adam. Genç bu isteğe ilk başta şaşırsa da üstelememiş çünkü orada kaldığı üç gece boyunca hayallerinde hep peri kızı varmış. Kendisi için arzuladığı geleceğin başkasının hayatını kararttığını bilememiş. Evlendiklerinde peri kızının başkasına âşık olduğunu öğrenince yıkılmış, bir gün onu seveceğini ummuş. Sevgisine karşılık alamayacağını anladığında yıllar içinde çok pişman olmuş ama her şey için çok geçmiş. Tek tesellisi ise minik kızı olmuş, bir peri kızının yavrusu ondan bile güzel olurken minik kız gencin hayatını değiştirmiş. Onu annesinden bile daha çok severken bu sefer sevgisinin karşılığını alacağını biliyormuş. Belki peri kızı onu hiç sevememiş ama yavrusunun sevdiğini biliyormuş."

Tamer Bey'in sonuna doğru sesi boğuk çıkmıştı. Hüznünden dolayı boğazı tıkanmıştı. Eva hıçkırarak, "Bu annemin hikâyesi baba." dedi. Annesi ona küçükken hep bu hikâyenin kendi tarafını anlatırdı. Babası hiç anlatmamıştı. O her zaman basit bir prenses prens masalı anlatırdı. Eva yine onu anlatacak sanmıştı ama bu onu hazırlıksız yakalamıştı.

Tamer Bey, Eva'nın alnını öperken, "Evet kızım, annen yıllarca sana kendi hikâyesini anlattı. Bir de benden dinle istedim." dediğinde Eva ona daha sıkı sarılıp "Biliyor muydun?" dedi.

"Her gece seninle birlikte bende dinlerdim."

"Çok üzgünüm baba, çok üzgünüm."

"Şiişşş tavşanım bunun için üzgün olamazsın. Annen bir suç işlemedi, onun için üzgün olamazsın. Kimse kalbini kime kaptıracağını seçemez. Annen beni hiç sevmese de bana hiç saygısızlık yapmadı. Annen iyi bir kadındı tavşanım."

Eva annesinin anlattığı hikâyenin sonunu hatırladı. Her zaman annesi sevdiğiyle evlenir ve mutlu sonla biterdi. Babasının bu hikâyeyi dinlediğini bilmek Eva'yı üzmüştü. "Yine de üzgünüm." Derken Tamer Bey, "Ben üzgün değilim bir tanem, tam aksine annene minnettarım. Seni bana verdiği için ona her zaman minnet duyacağım." dediğinde Eva "Seni çok seviyorum baba." dedi.

"Bende seni seviyorum prensesim, hadi uyu artık."

Tamer Bey'in ikinci defademesine gerek yoktu. Eva'nın sulu gözleri çoktan kapanmaya başlamıştı. Sevgideki şanssızlığı babasına çekmiş olmalıydı. İkisi de kendilerini hiç sevmeyecek kişilere âşık olmuşlardı. Ama o babası kadar güçlü değildi. Eğer Bora başkasınaâşık olursa Eva kahrolurdu. Evren aklına düştü o da umutsuzca Buket'e âşıktı.Neyin misillemesiydi bu. Yoksa annelerinin hatalarının bedelini onlar mıödüyordu.

SÖZDE NİŞANLI - TEKNE 1

"Nereye gidiyoruz? Neden susuyorsun? Sürpriz mi yoksa? Neden konuşmuyorsun?

Kiminle yazışıyorsun da bana cevap vermiyorsun. Bora bir şey söylesene..."

Son cümleyle Bora'nın sabrı taşı. Kafasını telefondan kaldırıp dikiz aynasından şoförle göz göze gelirken aradaki bölmeyi kapatarak sinirle Eva'ya döndü.

Eva onun öfkeyle yanan gözlerine gülümseyerek bakarken kuruyan dudaklarını yalayıp, "Evet, nereye gidiyoruz?" dedi son bir saattir aynı soruyu yüz defa soran kendisi değilmiş gibi.

Son birkaç haftadır Bora işlerle ilgilendiğinden Eva'yla fazla vakit geçirememişti ve

Eva bu süre içinde evden çıkmamıştı. Yasemin Hanım'ın ölümüyle Eva durgunlaşırken Bora ilk fırsatta onu kendine getirmek için dışarı çıkarmıştı. Bugün Cuma akşamıydı. Hafta sonu için güzel bir organizasyon yapmıştı. En azından güzel geçeceğini umuyordu. Kolu askıdan kurtulalı bir hafta olmuştu hâlâ tam hareket ettiremese de iyi hissediyordu yani en azından Eva'yı elinden kaçırmayacak kadar iyiydi. Bu hafta sonu Eva'nın kuralını bozacaktı.

"Gidince görürsün Eva." Diyen Bora'nın sert sesine, "Ama ben şimdi öğrenmek istiyorum sevgilim." diyerek yumuşakça cevap verdi Eva.

Bora homurdanarak telefonuna geri dönerken Eva onun elindeki telefonu alarak, "Eğer beni dışarı çıkardıysan benimle ilgileneceksin Bora." diyerek telefonu arkasına sakladı.

Bora onu kolundan tutup kendine çekti. Boynuna dudaklarını bastırıp geri çekilerek, "Gittiğimiz yere kadar sabret güzelim. Merak etme seninle ilgileneceğim." dedi. Eva'nın kalbi heyecanla hızlanırken Bora arkasındaki telefonu alıp onu serbest bıraktı. Gidene kadar son işlerini de bitirmeye çalışıyordu. Eva'nın istediği gibi bütün hafta sonunu ona ayırmıştı, tabi bu işin sonunda Eva bunu istediğine pişman da olabilirdi. Çünkü Bora istediğini almaya kararlıydı.

Eva pencereden dışarı izlerken limana geldiklerini gördüğünde mutlulukla gözleri parlayarak Bora'ya baktı. "Tekneyle mi açılacağız?" Bora onun sevincine gülümserken başıyla onayladığında Eva çocuk gibi ellerini çırparak, "Eskiden babamla çok açılırdık." dedi.

"Biliyorum güzelim Tamer Bey'in fikriydi."

"Babam mı önerdi bunu, hadi canım hayatta inanmam." Dedikten sonra, "Artık nişanlısınız, aynı evde kalmanız doğru olmaz çocuklar. Hareketlerinize dikkat edin." diyerek babasını taklit ederken "Bunu diyen adam nasıl oldu da izin verdi?" dedi.

"Bazı şeylerin gerçekleştiğini çoktan anlamıştır belki de."

Bora'nın sözleriyle Eva'nın gözleri irice açılıp, "Hiii" diyerek eliyle ağzını kapatırken "Ciddi olamazsın." dedi.

Araba durduğunda Bora kafasını iki yana sallayıp gülerek araçtan indi. Eva da şoförün açtığı kapıdan aşağı inerken adama teşekkür etti. Bora, Eva'nın elini tutarak tekneye binmesine yardımcı oldu. Tekneye çıktılarında kaptan karşıladı. Bora, "İyi akşamlar Metin abi" diyerek kaptanı selamlarken, kaptan da "Hoş geldiniz Bora Bey." diyerek karşılık verdi.

Bora, "Nişanlım Eva." diyerek onları tanıştırdıktan sonra "Hazırsanız hemen açılabiliriz." dediğinde kaptan "Hazırız efendim iyi yolculuklar." diyerek gözden kayboldu.

Adam gider gitmez Eva tekneyi incelemeye başladı. İç kısımda hafif yanan ışık dikkatini çekti. Bora elini beline koyarak onu oraya yönlendirdiğinde mum ışığında hazırlanmış iki kişilik masayı gördü.

Eva hazırlanmış şık masaya sonra yanındaki takım elbiseli Bora'ya baktıktan sonra kendi kot, tişört ve deri ceketli haline bakarken, "Keşke söyleseydin de üstüme şık bir şeyler giyseydim." dedi.

Bora parmağıyla mutfağın köşesindeki kapıyı gösterirken "O kapıdan girince küçük koridorun sonundaki yatak odasına git. Orada aradığını bulacaksın." dedi. Eva ona bakıp sinsice sırıtırken, "Bütün bu hazırlıklar umarım başka bir şey için değildir sevgilim. Çünkü o konuda ki fikrim hâlâ değişmedi." diyerek kapıya ilerlerken Bora arkasından sırıtarak "Göreceğiz." dedi.

Eva, Bora'nın dediği odaya girdiğinde büyük bir yatak odasıyla karşılaştı. Yatağın üstüne serilmiş  c tane elbiseyi görünce gülümseyerek en sevdiği rengi, kırmızıyı, eline aldı. Üstünü değiştirmeye başladığında teknenin motorları çalışmıştı. Derin göğüs dekoltesi haricinde sade bir mini elbiseydi. Arkasını döndüğünde siyah, gümüş ve lame rengi  c ayakkabıyı da fark etti. Siyahı alıp giydiğinde hazırdı. Yatağın yan tarafında dolaptaki aynadan üstünü incelerken göğsündeki dövmenin yarısı a ıktaıdı. Eli S harfinin üstüne giderken Sarp'ın nişana bile gelmediği aklına geldi. Bir hüzün dalgası etrafını sararken Bora ile geçireceği sayılı saatleri bunları düşünerek harcamamsı gerektiğine karar vererek aynanın  n nden çekilip kapıya doğru ilerledi.

Eva dışarı çıktığında Bora cam kapıları kapatıyordu. Eva'nın topuk sesiyle arkasına dönerken, Eva eteğini çekiştirerek ona baktı. Bora ona yaklaşırken, " ok güzel olmuşsun." dediğinde Eva gülümseyerek "Teşekkür ederim." dedi.

Eva'nın önünde durduğunda gözü dövmeye takılırken dişlerini sıkıp, "şundan nefret ediyorum." dedi. Eva stresle elbisenin yakasını çekiştirip kapatmaya çalışırken "Daha  nceki elbiselerimde de görüyordun." dedi.

"Evet, her gördüğümde başka bir adamın damgasını taşıdığını hatırlıyorum."

Eva kırgınca kafasını kaldırıp ona bakarken, "Benim bunu ne amaçla yaptırdığımı çok iyi biliyorsun Bora. Lütfen yine bu konuyu açıp tartışmayalım, buraya beni tartışmak için getirmedin değil mi?" dedi.

Bora onu kendine çekip öperken, "şu an en son istediğim şey tartışmak güzelim." diyerek Eva'yı masaya yönlendirdi. Sandalyesini çekip oturmasını sağlarken, "Bu akşam hazır yiyoruz ama yarın yemekleri ben yapacağım." diyerek açıkladı.

Eva ona gülümseyerek baktı. "O zaman yarın için sabırsızlanıyorum" Derken Bora'da karşısındaki yerini almıştı.

"şarap sevmediğin için şampanya açtım senin için uygun mu?"

"Evet, teşekkür ederim."

Bora içkileri servis ettikten sonra fırında ısıttığı balığı almak için ayağa kalkarken, "Dil balığı seviyorsundur umarım." dedi.

"Bayılırım. Deniz  r nlerinin hepsini çok severim."

"Biliyorum." Diyen Bora yemekleri de servis ettikten sonra yerine oturdu. Kadehini kaldırarak, "Karşımdaki güzel kadına." dediğine Eva resmen zevkten dört köşeydi. Yemekleri servis ederken etrafında dolaşan adama daha çok vurulurken karşısında onunla flört eden adam ise onu sersem etmişti. Az sonra kalbinin aşırı yüklenmekten durmasından korkuyordu.

Kadehini kaldırıp Bora'nınkine değdirirken, "Aşkına." diye fısıldadı. Bora'nın yüzü biraz değişse de kızmaması Eva'yı mutlu etti. Neyse ki aşktan söz etmek yok diye kükrememişti. Sessizce yemeklerini yediler. Eva bu fırsatı Bora'yı tanımak için sorabileceği soruları düşünerek harcarken Bora, Eva'yı en kısa sürede nasıl yatağa götürebileceğini hesaplıyordu. Uzun süredir birlikte olamamalarının etkisiyle Eva'nın güzelliği birleşince pantolonundaki şişlik her geçen dakika artıyordu ama amacına ulaşmak istiyorsa ağırdan alması gerektiğini de biliyordu.

Yemekler bitip şişe yarıya indiğinde Eva, çakır keyif olmuştu. Bora bardağını tekrar dolduracakken, "İçmesem daha iyi." diyerek ona engel oldu. Bora, "Neden?" derken sesi biraz telaşlı çıkmıştı. Bora'nın küçük amacını anlayan Eva sırtarak, "Beni sarhoş ederek yatağa atmaya mı çalışıyorsun sevgili nişanlım." dedi.

Bora öksürerek genzini temizlerken, "Onun için seni sarhoş etmeme gerek yok güzelim bunu çok iyi biliyorsun." dedi. Eva bir şey demeden Bora, Eva'ya çaktırmadan pantolonunu düzelterip ayağa kalktı. Ses sisteminden şarkı açtıktan sonra tekrar masaya gelerek Eva'yı dansa kaldırdı. Bora onu kendine çekerken Eva bir elini omzuna yerleştirerek, "Hımm o zaman romantik olmaya karar verdin." dedi dalga geçercesine.

Bora gözlerini kısarak ona bakarken, "Eski halimi mi tercih ederdin." dedi kafasını yana yatırarak.

"Ah hayır, hayır ve hayır... Bu halin oldukça hoşuma gidiyor."

Bora dudağını kulağına yaklaştırırken, "Ne kadar hoşuna gittiğini göstermek istersen seve seve kabul ederim." dediğinde Eva kıkırdayarak omzuna vurup "Avucunu yalarsın." dedi.

Bora sırtarak kafasını kaldırırken, "Gecenin sonunda nereyi yalayacağımı göreceğiz." dediğinde Eva yüzünü boynuna gömerek "Çok fenasın." dedi. Bora da gülerken birlikte hafif müzik eşliğinde dans etmeye devam ettiler. Dans ilerledikçe vücutlar birbirine daha çok yaklaşıp eller keşfetmeye başladığında

Eva alt dudağını kanatacak cinsten ısıırıyordu. Bora'nın eli son beş dakikadır bel boşluğundan kalçasına oradan omurgasına bir yol tutturmuş gidiyor, Eva'nın bedeninin alev almasını sağlıyordu. Eva farkında değildi ama kendisinde Bora'nın enseni okşayıp nefesini boynuna üfledikçe Bora'yı teşvik ediyordu. Eva bir hataya düşerek kafasını kaldırdı. Bora da onu bekliyordu. Anında dudakları bulurken Eva ondan kaçmayı düşünmedi bile. Bora'nın ağzını istila etmesine izin verirken Eva işler fazla ilerlemeden durabileceğini umuyordu.

Eva az sonra geri çekileceğim şimdi durduracağım diye düşünürken kendini bir anda yatak odasının kapısına yaslanmış bacaklarını Bora'nın beline dolayarak ona sürtünürken buldu. Kahretsin kahretsin bende istiyorum işte diyerek aklından geçirirken kendi aldığı karara lanet ediyordu. Onun içinde şu an geri çekilmek çok zordu ama yapmalıydı. Dudaklarını Bora'dan çekmeye çalıştığında Bora kafasını eğerek boynunda dilini gezdirince zevkle inledi. "Bo –Bora!" derken sesi itirazdan çok zevk alır gibiydi. Bora daha aşağılara kaydığında Eva Bora'nın saçlarına asılarak, "Dur!" demek zorunda kaldı. Bora nefes nefese ona baktı. Eva ah bu lacivertler benim sebebim olacak diye düşünürken dudağını yalayıp, "Durmalısın." dedi.

Bora vücudunu ona daha çok bastırırken Eva istem dışı inleyerek dudağını ısırdı. "Durmamı istediğine emin misin güzelim çünkü eminim ki şu an sırlıslıklamsın." Diye fısıldayan Bora, Eva'nın belirginleşmiş göğüs ucunu sıktı. Eva'nın sırtı yay gibi gerilirken gözleri kapandı. Bora, "Bende öyle düşünmüştüm." dedikten sonra Eva'nın açıkta kalan boğazına yöneldiğinde Eva, hemen kendin toparladı. Tekrar Bora'yı ittiğinde Bora, "Eva anlamıyorsun buna ihtiyacım var." diye haykırdı.

Eva elleri titreyerek omzundan tutunurken, "Bora olmaz. Lütfen kendime bir söz verdim, yapamam." dedi. Bora nefesini düzenlerken, "Hadi ama güzelim, ihtiyacım var diyorum. Yapma bunu bana. Beni başkasına gönderme." dediğinde Eva hızla kafasını geri çekti. Kafası arkasındaki kapıya vururken, "Ne dedin sen?" diye bağırdı.

Bora onun gözlerinin içine bakarken, "Beni duydun Eva. Ben bir erkeğim ve ihtiyaçlarım var. Sen istemezsen ihtiyaçlarımı karşılayacak birini bulmam zor değil güzelim." dediğinde Eva'nın sol eli kalkmış Bora'nın suratıyla buluşmuştu. Bora'nın kafası yana gidip anında geri döndüğünde gözlerinde şimşekler çakıyordu. Eva, "Belki de bende şansımı başkalarında denemeliyim." dediğinde Bora, Eva'nın sırtını kapıya çarpacak şekilde onu sarsarken "Ağzından çıkana kulağın duysun Eva!" diye bağırdı.

"Neden Bora, sen başkalarıyla olabiliyorsan ben neden olamıyorum."

"Hâlâ konuşuyor, madem istiyorsun neden başkasına gidiyorsun kızım. Ben buradayım ya"

"Belki daha çok zevk alacağım birini bulurum Mete..."

Eva'nın cümlesi yarım kalmıştı. Sonraki saniye vücudu yatağa doğru uçuyordu. Bora onu kucaklayarak dönüp yatağa fırlattığında Eva, çığlık atacak fırsatı bile bulamamıştı. Söyledikleri Bora'nın sabrını taşırmıştı. Onu başkalarıyla yatakta hayal etmek özellikle ağzından çıkan Mete ismini duyması tüm kontrolünü kaybetmesine sebep olmuştu.

Eva yatakta sekerek geri düştükten sonra karşısında Bora'nın nefes nefese durduğunu gördü. İki eli yanlarında yumruk olmuştu. Yüzü sinirden kıpkırmızıydı. Eva'ya kararmış gözleriyle bakarken birden dönüp yan tarafındaki dolaba yumruk indirmeye başladı. Hareketleri Eva'nın korkarak titremesine sebep olurken, "Bora sakin ol." dedi ancak yanına yaklaşamıyordu.

Bora sonunda yere çöktüğünde Eva ne yapacağını bilemedi. Kafasını ellerinin arasına alan Bora yere diz çökmüş öylece duruyordu. Hızla aldığı nefeslerinin sesi odanın içinde yankı yaparken Eva nefes almaya bile korkuyordu. Bütün korkusuna rağmen yatağın üstünde emekleyerek ona yaklaştı. Yataktan inip karşısında diz çöktüğünde titreyen elini ona doğru uzatıp, "Bora!" diye fısıldadı.

Elini Bora'nın derisi soyulmuş elinin üstüne yerleştirdiğinde Bora irkilerek kafasını kaldırdı. Eva onun kanlanmış gözlerine baktı. Bora sanki bir boşlukta süzülüyor, karşısındaki Eva'yı görmüyordu.

"Bir daha bana başka bir adamdan söz etme." Diyen Bora'nın sesi soğuktu. Eva'nın bakışları da buz keserken elini geri çekti.

"Şimdi beni anlıyor musun Bora? Sen başka bir kadından bahsederken ne hissettiğimi anlıyor musun?"

Eva'nın sözleri gereken etkiyi yapmıştı. Bora onun gözlerinin içine bakarken ne hissettiğini çok iyi biliyordu. Tüm damarlarındaki kanı yakıp kavuracak kadar güçlü bir kıskançlık. Bora'nın hissettiği buydu. Daha önce hiç hissetmediği kadar yoğun ve boğucuydu.

Gözlerindeki savaş bittiğinde Bora ona doğru uzandı. Eva'yı kendine çekip sıkıca sarıldı. Eva onun göğsüne sokulurken Bora, "Eğer bir daha Mete ile ilgili bir ima da bulunursan onu öldürürüm Eva." dediğinde istemsizce güldü.

Bora aklından geçenleri söylemeden duramamıştı. Mete'nin Eva'ya yaklaşmayacağından emin olsa da Eva'nın ağzından başka bir adamın ismini

duymak onu öfkeden çıldırtmıştı. Bora onu kucağına alıp yatağı yatırdığında Eva sessizdi. Karşılıklı yatakta uzanıp birbirlerine bakarken, "Aldığım karara saygı duymanı istiyorum." dedi.

Bora derin bir nefes aldı. "Aldığın bu karar benim sonum olacak." Dediğinde Eva gülümseyerek ona yaklaştı. Doğrulup Bora'nın yanağını öperken, "İkimizin başlangıcı olacak." dedi. Bora gözlerini kapattı. Eva geri çekildiğinde uzaklaşmasına izin vermeyerek onu göğsüne çekip sıkıca sardı.

SÖZDE NİŞANLI - TEKNE 2

Sabah uyandıklarında akşam yaşananlar geride kalmıştı. Bora'nın hazırladığı güzel kahvaltının ardından güverteye minder atarak keyif yapıyorlardı. Eva sırtını Bora'nın göğsüne yaslamış onun sıcaklığıyla ısınırken etrafındaki doğanın güzelliğini seyretti. İki dağ yamacının arasından girilen boğazın ardından genişleyen bir koyun ortasındaydılar, etrafları dağlarla çevrelenmişti. Yeşillerin ve maviliklerin arasında dalga sesi ile kuş sesleri huzur veriyordu. Tabii etraflarındaki iki tekne de duran korumalar olmasa daha iyi olurdu. Bu ıssız yerde sanki onlara kim ne yapacaktı. Derin bir iç çekerken yüzünü Bora'nın boynuna doğru çevirip burnunu tenine sürterek, "Bora!" dedi.

Bora onun mırıltıyla çıkan merak dolu ses tonundan bir soru geleceğini anlamıştı. "Söyle baş belası neyi merak ettin yine."

Eva onun göğsüne çimdik atarken, "Yaa bu kadar korumaya ne gerek olduğunu merak ettim sadece." dedi.

Bora göğsünü ovarken, "Gerek var güzelim hiçbir şeyi riske atamayız." dedi.

Eva, "Hımm." derken Bora'nın dediği güzelim lafına takıldı. Ona sürekli böyle diyordu. Eva'nın hoşuna gidiyordu ama aşkım demesini de istiyordu.

"Bana hep güzelim diyorsun." Dediğinde Bora, "Evet güzelsin ve benimsin." dedi.

Eva onun boynuna doğru gülümserken, "Aşkım." dedikten sonra boynuna bir öpücük kondurup, "Sevgilim." diyerek tekrar öptükten sonra "Hayatım da güzel kelimeler hani bil diye söylüyorum." dedi.

Bora, "Yine başladık." diye homurdandı."Senin bu sevgi olayıyla alıp veremediğin ne çözebilmiş değilim Eva." Dediğinde Eva, "Sevgiye aç bir insanım belki de olamaz mı?" dedi.

"Senin gibi babası tarafından el bebek gül bebek yetiştirilmiş etrafındaki herkesin gözünün içine baktığı kız mı söylüyor bunu. Nankörsün kadın."

Eva kafasını eğip kucağındaki ellerine bakarken tırnaklarıyla oynayarak, "Sadece senin sevmediğin kadın." dedi kısılmış sesiyle.

Bora onun yine kırdığını fark ederken, "Eva bunu seninle daha kaç defa konuşacağım güzelim." dedikten sonra çenesini tutup kafasını kaldırırken "Sana kendimi anlatabildiğim kadar anlattım ben ne hissettiğimi ne hissedeceğimi bilmiyorum belki de..." birden susarken Eva devamını getirmesi için bekledi ama Bora eğilip onun dudağını öpmeye başladı. Bora öyle bir yerde durmuştu ki Eva o cümlelerin sonunu duyamadığı için üzülmüştü.

Bora ise ağzından çıkacak kelimelerin şokundaydı. Az kalsın ne diyecekti öyle. Son anda fark etmeseydi ne işler açacaktı başına. Belki de sana olan hislerim aşktır ve ben bunu bilmiyorumdur diye biten cümleyi söyleseydi neler olurdu. Eva'yı kaç saat içerisinde kaybederdi. Tekrarladı kendine ilkelerini; sevgi kaybetmektir, sevgi zayıflıktır, sevgi çaresizliktir. Bu hislerin sevgiyle alakası yoktu bir kadına karşı hissedebileceği tek şey arzuydu.

Bora geri çekilerek öpüşmeye bir son verirken Eva'yı kendinden uzaklaştırıp, "Sana bir hediyem var." dedi. Ayağa kalkıp teknenin arka tarafına giderek gözden kayboldu.

Eva hediyeinin ne olabileceğini heyecanla beklerken inşallah yine takı makı almamıştır diye aklından geçirdi. En sevmediği şeyler pahalı takılardı. Daha önceki aldığı küpeleri de Eva henüz kullanamamıştı. Eva'nın vücudunda taşıdığı tek aksesuar Bora'nın evlenme teklifinde taktığı yakut ile nişan yüzüğüydü.

Bora elinde bir dosyayla gelerek tekrar arkasına otururken Eva'ya dosyayı uzatıp, "Al bakalım." dediğinde Eva şaşkınca "Bu ne?" diye sordu.

Bora, Eva'nın iki yanında büktüğü dizlerine dirseğini yaslarırken, "Oku!" diye emir veren bir sesle konuştu. Eva gözlerini satırların üstüne dikerken merakla onu izlemeye başladı. Okuyup anlamaya başladıkça Eva'nın gözleri açılırken, "Bo - Bora bu." dedi ağlamaklı sesiyle. "Evet, güzelim o." diyen Bora'nın boynuna atlayan Eva, "Seni seviyorum Bora, sen ne dersen de seni seviyorum." diyerek yüzünü öpücüklere boğuyordu.

Gözlerinden akan yaşlarla geri çekilip dosyayı tekrar açarak okuyan Eva hâlâ inanamıyordu. Dosyanın içindekiler evlat edinme belgeleriydi. Bora şimdiden Toprak'ı evlat edinmek için başvurmuştu. Tek eksik yerler Eva'nın imzalarıydı. Eva gözlerini kurularırken, "Ama bu nasıl olacak daha evli değiliz." dedi.

"Sürekli şu evliliği önüme sürüyorsun. Hatırlatayım güzelim yukarıda bir kaptan var ve biz açık denizdeyiz."

Eva ona gülerken, "Ya Bora dalga geçme. Nasıl olacak? Toprak'ı hemen alabilir miyiz?" dediğinde Bora aslında onunla dalga geçmiyordu. Gerçekten hemen şimdi Eva ile evlenebilirdi. Ve bu düşünce aklına bir fikir getirirken biraz daha beklemeye karar verdi. Eva onun olmamak için direnirse planı hazırды.

Düşüncelerine ara vererek Eva'yı cevapladı. "Hayır hemen değil. Evlendikten sonra yanımıza alabiliriz. Ancak bu süre içerisinde Toprak'ı kimse evlatlık alamaz ve evlenene kadar istediğimiz belli zamanlarda onunla vakit geçirebiliriz."

"Yani Toprak arada bizimle kalabilir mi?" Diyerek sevinçle bağırarak Eva'ya gülen Bora "Evet güzelim kalabilir." diyerek cevap verdiğinde Eva tekrar üstüne zıplamıştı. Bora onu altına alarak minderlerin üstüne yatırırken, "Şimdi de ödülümü istiyorum." dediğinde Eva "Çok çıkarcısın." derken Bora'nın dudakları onu susturdu. Bora istediği kadar ısrarla inkâr etmeye devam etsin iki gündür çifte kumrulardan farkları yoktu.

Akşam yemeği için Bora ocağın başına geçtiğinde Eva da yanında gevezelik yapıyordu. "En son ki et soteden sonra ben emin değilim başka bir şey mi

yapsan?" diyen Eva'ya ters bir bakış atan Bora "Sen karışmadığın sürece her şey yolunda gider güzelim merak etme bu sefer parmaklarını yiyeceksin." dedi.

Eva ona burun kıvrırken, "Hadi bakalım." dediğinde Bora elindeki kaşığı ona sallayarak "Eğer böyle davranmaya devam edersen bir lokma bile yedirmem sana haberin olsun." dedi.

Eva'nın karnı artık aklıktan guruldadığından hemen ağzına fermuar çekerek, "Sustum." derken Bora gülerek önündeki yemeği yapmaya başladı. Yemek yapımı süresince Eva Bora'nın çırağı olurken mutfakta Bora ocağın başındayken iyi bir uyum yakalamışlardı. Bir öncekindeki gibi Bora sinir krizi geçirmiyor Eva da bir yerlerini kesme korkusu yaşamıyordu.

Yemeğe oturduklarında Eva gerçekten parmaklarını yiyordu her aldığı lokmada, "Immm." derken Bora "Eva yemeği bırakıp şimdi seni yemeye başlayacağım güzelim sus artık." dediğinde Eva ona masumca bakarken "Ne yapabilirim sende bu kadar güzel yapmasaydın." dedi.

Bora kafasını iki yana sallarken yemeğini yemeye devam etti. Karınlar doyup beyinler düşünmeye başladığında Eva masanın üstünden Bora'nın eline uzanıp tutarak, "Sende bir şey isteyebilir miyim?" dedi.

"Bu bakışlar ve ses tonu hayra alamet değil ya hadi hayırlısı, iste bakalım."

"Ya zor bir şey değil bana kendini anlat." Diyen Eva'ya bakan Bora, "Nesini anlatayım gördüğün gibi işte." dediğinde Eva gözlerini devirdi.

"Peki, ben sorayım o zaman, annenden bahsetsene." Dediğinde Bora, Eva'nın elinin altında elini çekerek tabakları toplamaya başladı. "Bu konular yasak konular Eva!"

"Tamam Bora, hemen kızma. Seni ve hayatını merak ediyorum, sadece ufak bir soruydu. Bende annemin ölümü konusunda hassastım ama sana anlatabildim ve çok rahatladım konuşmak istersen..."

"Konuşmak istemiyorum Eva anladın mı? İstemiyorum. Bir daha sorma dedim sana."

Eva karşısında yine öfkeyle yanan gözlere baktı. Bora elinde tabaklar sinirle ona bakarken kükrüyordu. Ayağa kalkarak vücudunu tabaklarla dolu ellerin arasından geçirerek kollarını Bora'ya sardı. "Tamam, Bora kızma. Özür dilerim." Bora'nın sinirden çok yüzünde hüznün dalgalarının dolandığını gördüğünden bu konunun Bora için daha zor olduğunu anlamıştı.

Bora kendini sakinleştirerek tabakları tekrar masaya koyarken Eva'ya sarılıp başından öptü. "Ben de özür dilerim bağırmmalıydım." Dediğinde Eva gülümsemişti. Eva kendi keline öküzümü yavaş yavaş terbiye ediyorum galiba derken ee ne demişler tatlı dil yılanı deliğinden çıkarırmış atalarımız boşa konuşmamış diye düşünüyordu.

Ertesi gün olduğunda geri dönmek için yola çıkarken teknenin arkasında birlikte oturmuş kahve içiyorlardı. Eva oflayarak, "Keşke hiç dönmesek." dediğinde Bora kahvesinden bir yudum aldıktan sonra "İşler yoğun olmasaydı biraz kalabilirdik bu ara şirkette olmalıym." dedi.

Eva çocuk gibi dudak bükerken, "Biliyorum bu ara herkes çok yoğun. Bir ben sıkıntıdan pathyorum." derken Bora "Okulu dondurmasaydın..." dediğinde Eva sinirlendi.

"Ne yapsaydım Bora? Okullar açılalı bir ay olmuştu ve ben bir derse bile girememiştim. Babamın hastalığı, bu olaylar derken kafam allak bullaktı. Ne yapabilirdim? Bir ay geç kaldığım konulara o psikolojiyle nasıl yetişecektim."

Bora ona doğru dönerken, "İsteseydin yapardın Eva, kendine engel olmaktan vazgeç ve kendini kandırma. Çünkü bahaneler üreterek sadece kendini kandırıyorsun, eğer isteseydin yapacağını ikimizde biliyoruz." derken Eva ondan gözlerini kaçırdı.

Gerçeklerin yüzüne vurulmasıyla morali bozulurken sinirle ayağa kalkıp kahve kupalarını alarak mutfağa geçti. Evet, bu sene okula gitmek istemediği için dondurmıştu, Bora haklıydı istese yapardı. Fakat Eva bu sene babasıyla ilgilenip, Bora konusunu çözmek istemişti.

Kupaları yıkayıp kaldırdıktan sonra limana yaklaştıklarını gördü. Yatak odasına geçip üstünü değiştirdikten sonra dışarı çıktığında tekne limana yanaşıyordu. Bora'nın yanına gittiğinde karşıda onları bekleyen korumaları görünce yine homurdanarak, "Etrafımızdaki bu kalabalıktan ne zaman kurtulacağız?" dedi.

"Düşmanlarımız bittiğinde güzelim." Diyen Bora, tekne durduğunda köprüye çıkararak elini Eva'ya uzatırken Eva elini tutarak arkasından onu takip etti. Malikâneye giderken Eva'nın isteği üzerine pasta almak için durdular. Bora şoföre aldırmaq istediğinde Eva kendisi almak için ısrar edince mecburen onunla birlikte pastaneye girmişti. Eva frambuazlı çikolatalı pasta alıp dışarı çıktıklarında her şey saniyeler içinde gelişti. Üzerlerine kurşun yağmaya başladığında Bora, Eva'nın üstüne atlayarak onu yere düşürürken Eva'nın elindeki pasta da havaya uçmuştu. İlk başta ne olduğunu anlamayan Eva, gitti pasta diye düşünürken silah seslerini ve çığlıkları duyduğunda tek korkusu üstünde yatan Bora'nın vurulmamış olmasıydı.

SÖZDE NİŞANLI - Gaipen Sesler

Bora silah sesleri kesildiğinde hemen Eva'nın üstünden kalktı. Eva'yı sırtüstü çevirip elleriyle vücudunu kontrol ederek yara alıp almadığına baktı. Eva ise özlere kocaman açılmış şaşkınca ona bakıyordu. Bora yara almadığını anlayınca yüzünü ellerinin arasına alıp, "İyi misin Eva?" dedi. Eva kafasını sallayarak onu onaylayabildi. Dili tutulmuş, konuşamıyordu. Bora ayağa kalkıp onu da beraberinde kaldırdı. Kalp atışları onun iyi olduğunu bilerek biraz yavaşlarken, Eva'yı koltuğunun altına alarak korumalara döndü. Arabayı fark edip adamları gördüğünde Eva'nın üstüne atlamıştı ama geç kalmış olmaktan korkmuştu. Neyse ki bir şey olmamıştı.

Korumaların ikisi yerde yatıyordu. Diğerleri onlarla ilgilenirken etraftaki toplanan kalabalığı uzak tutmaya çalışan Zafer'e yaralanan korumaları hemen hastaneye götürmesini söyledi. Zafer başka birine aynı emri verirken, "Ben sizin yanınızdan ayrılamam efendim, Tamer Bey'in emri." diyerek açıkladı Bora'ya. Bora, "İyi o zaman bizi eve götür." dediğinde Zafer polisler geldiğinde ilgilenmesi için iki korumayı oraya bıraktı.

Eva, Bora'nın kolundan etrafa bakmaya çalışırken insanların onlara merakla baktığını ama uzak durduklarını, arkasındaki pastanenin tüm camlarının yere indiğini gördü. Bu kaçınıcı olmuştu böyle, neler oluyordu hayatında. Babası eskiden tehlikeli ihaleler aldığında bile böyle bir olayla karşılaşmamıştı. Neden şimdi bunlar oluyordu. Bora ile babası kimi kızdırmıştı bu kadar, ne yapmışlardı.

Arabaya bindiklerinde Zafer de ön taraftaki yolcu koltuğuna geçti. Eva, koltuğun diğer ucuna kayarak Bora'dan uzaklaştı. Bora bir an için ona baksa da umursamadı çünkü kafasının takıldığı başka bir şey vardı. Bedeni öfkeyle titriyor yerinde zor duruyordu. Bütün olay boyunca şoförün araçtan hiç çıkmadığını anlayan Bora sinirini ondan çıkarmak istercesine, "Neden yardım etmeye çalışmadın?" diye bağırdı. Adamın direksiyondaki eli titremeye başlarken, "Efendim ben..." dedikten sonra yutkundüğünde boğazından çıkan sesi Eva bile duymuştu. Fısıltıyla, "Çocuklarımı babasız bırakamazdım." dediğinde Eva, adam için üzülürken Bora daha çok sinirlenmiş, "İyi bir daha bunun için endişelenmek zorunda kalmazsın. Bizi bıraktıktan sonra muhasebeye git hesabını kessinler." dedi.

Eva ağzı açık Bora'ya bakarken, "Bunu yapamazsın." dedi. Şoförün çıtı bile çıkmamıştı.

Bora ona bakmadan, "Sen karışma Eva!" dediğinde Eva adama doğru bakıp "Sizi işe kim aldı?" diye sordu.

Adam, "Babanız efendim." dediğinde "İyi o zaman, sizi sadece babam işten atabilir. İstemiyorsanız işten çıkmak zorunda değilsiniz. Hatta bundan sonra benim şoförüm olursunuz." diyen Eva'ya öfkelenen Bora ara camı kapatırken, Eva birden yükselen camla ona döndü.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun Eva ha, sen beni hiçe sayıp verdiğim kararlara nasıl karşı çıkarsın." Diye bağırان Bora'ya aynı karşılıkla cevap verdi Eva. "Asıl sen ne yaptığın sanıyorsun Bora. Böyle bir sebepten adamı nasıl işten çıkarırsın. Bakması gereken çocukları olduğunu bile bile."

Bora bir elini yumruk yaparken diğerini gür siyah saçlarından geçirip, "Bize en ufak bir olay da korkup kaçacak adam değil, bizi koruyacak adam lazım Eva. O iki koruma bizi korumaya çalışırken yaralandı. Onlarında ailesi var, bir de tutup bunun gibi bir korkağı özel şoförün yapıyorsun." diye bağırmaya devam etti.

"Yeter artık Bora! Bağırıp durma. Bu olayların sorumlusu sizsiniz. Babam ve sen... İnsanlar bizim yüzümüzden yaralanıyor farkında mısın? Ben zaten onların zarar görmesini istemiyorum ve sırf bir adam çocuklarını düşündü diye onu işten çıkarmayacağım bunu bil."

Bora, Eva'nın söylediklerindeki haklılıkla suçluluk duygusu bedenini ele geçirirken bu onu daha da kızdırdı. Bu olayların tek sorumlusu vardı o da Bora'ydı. Her şey benim yüzümden diye düşünürken hayatına bir kez daha lanet etti. Buraya geldiğine Tamer Bey'in teklifini kabul ettiğine pişman oldu. Bir umut gelmişti. Ne de olsa babam demişti. Annesinin katili olsa da belki biraz merhamete gelmiştir diye düşünmüştü ama yıllar Kenan Tekin'e merhametten çok hırs vermişti.

Eva, Bora'dan ses çıkmayınca, "Ne işlere karıştınız böyle, kimleri kızdırdınız da insanlar bizi öldürmeye çalışıyor. Her şeyi benden saklamanızdan bıktım." diye bağırduğında Bora "Sus artık Eva!" diye haykırınca yerinde sıçradı. Derin derin

solurken arkasını Bora'ya dönüp camdan dışarı baktı. Öfkeden dudaklarını ısırdı. Güzel geçen iki günün ardından döndükleri ilk dakika hayatları yine cehenneme dönmüştü. Neden hiç mutlu olamıyorlardı.

Bora öfkeden titreyen bedenini sakinleştirmeye çalışırken derin nefes alaya çalışıyordu. Öfke krizine girmek üzereydi. Üstüne Eva'nın söyledikleri ona hiç iyi gelmiyordu. Beyninin içinde yankılanan bunun sorumlusu sizsiniz kelimeleri dolandıkça Bora bir yerleri dağıtmak istiyordu. Öne eğilip kafasını iki yana sallayarak sesleri susturmaya çalıştı. Uzun zamandır böylesine büyük bir kriz geçirmemişti.

Teknede Eva'nın karşısında kendini kaybetmişti ancak bu çok daha fazlasıydı. Annesinin güzel sesini hayal ederken ona şarkı söylediği zamanları gözünün önüne getirdi. Bu biraz işe yaramıştı.

Bora eve gidene kadar sakinleşirken araba kapının önünde durduğunda Eva hızla inip kapıyı çarparak kapattı. Eva koşar adım eve girdiğinde Bora bu işin henüz bitmediğini anladı. Arkasından onu takip ederken girişte Eva'nın babasıyla karşılaşmasını gördü. Tamer Bey, Eva'ya sarılmak için harekete geçmişti ki Eva sinirle, "Bana yaklaşma baba!" diye bağırdı.

Bora şaşkınlıkla arkasından yaklaşırken Tamer Bey, "Kızım!" diyerek kaşlarını çatı. Eva yanlarına gelen Bora'ya da bakıp "İkinizden de bir açıklama bekliyorum." diye bağırdığında Bora "Eva bunları konuşmanın zamanı değil." dedi.

Eva önüne gelen saçlarını sinirle çektikten sonra, "Ne zaman? Ne zamanı ha, ne zamanı!" Bu bir ay içinde ikinci defa oluyor. Benden ne bekliyorsunuz? Hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam etmemi mi?" dedikten sonra babasına bakıp "Kime karıştınız bilmek istiyorum baba. Nasıl işlere karıştınız ki bu adam bizi öldürmeye ant içti." dedi.

Tamer Bey, "Eva sandığın gibi değil, sakinleşince konuşalım." derken, Bora çaresizlik ve öfkeyle "Babanı suçlamaktan vazgeç Eva çünkü konunun onunla hiç alakası yok." dedi.

Eva ona dönüp iki adım yaklaşırken, "Konu ne o zaman Bora ha ne sen anlat o zaman anlat da bileyim." dedi. Bora ellerini beline yerleştirip ona arkasını dönüp uzaklaştıktan sonra tekrar Eva'ya dönerken, "İstemiyorum tamam mı? Bilmeni istemiyorum" dedi sıkıntıyla.

Eva'nın daha fazla anlayış gösterecek hali kalmamıştı. "Ya siz farkında mısınız insanlar bizim yüzümüzden vuruluyor. Ne bu bir oyun mu? Ne zamandır tehdit

ediliyoruz ne bir polis gelip neler olduğunu sordu ne başka biri ve siz hâlâ beni dışarıda bırakmaya çalışıyorsunuz. Neler oluyor öğrenmek istiyorum."

Eva'nın bağışları evin tüm çalışanlarını başlarına toplarken Esma Hanım, onları işlerinin başına göndermeye çalışıyordu. Tamer Bey tekrar, "Eva sakın ol ve sesini alçalt artık!" dediğinde Eva ona dönüp "Söylemeyeceksiniz değil mi? Peki siz bilirsiniz. Bana gerçekleri anlatana kadar sakın benimle konuşmayın çünkü ben artık etrafımdaki bu sırlardan yo-rul-dum. Anladınız mı? Her seferinde yıkılmaktan bıktım." dedikten sonra arkasını dönüp koşarak odasına çıktı. Babası ona verdiği sözü ilk dakikadan tutmamıştı. Artık sır yok demişti ama yine ona söylemediği kocaman bir sır vardı.

Tamer Bey sıkıntıyla Bora'ya dönerek, "Gel ofisime geçelim." dedikten sonra yürümeye başladı. Bora sinirle onu takip ederken kendisi de neler döndüğünü Eva kadar merak ediyordu. Çünkü bilmediği şeyler olan tek kişi Eva değildi.

Ofise girdiklerinde Bora, kapıyı kapatır kapatmaz, "Neler planlıyorsunuz Tamer Bey?" dedi.

Tamer Bey masasının önündeki deri döşeme koltuğa otururken, "Anlamadım Bora!" dedi. "Bugün bize kurşun sıkanlardan biri sizin çok iyi tanıdığınız biriydi." diyen Bora'nın lafıyla kaşları çatılırken Bora, "Ama nedense kurşunlar bilerek yönünü şaşırmış gibiydi. Diğer türlü o mesafeden benim ve Eva'nın hayatta kalması mucize olurdu." diye devam etti.

Tamer Bey, gözlerini karşıdaki tabloya dikip düşüncelere dalarken Bora, "Bir şey söylemeyecek misiniz? Tahir'in o adamların içinde ne işi var, açıklamayacak mısınız?" dedi.

Tamer Bey gözlerini kırptırdıktan sonra ayağa kalkarken, "Vurulanların durumu iyi mi?" dediğinde Bora sinirle "Durumlarının iyi olduğunu benden iyi biliyorsunuz. Lütfen sorularımı cevaplayın." dedi.

"Seni ilgilendiren bir durum yok Bora. Şimdi gidip Eva'nın gönlünü nasıl alırsın onu düşün."

"Nasıl beni ilgilendirmez. Her şey benim yüzümden Tamer Bey. Daha fazla insanın zarar görmesini istemiyorum. Tahir'i neden oraya gönderdiğinizi anlamadığımı mı sanıyorsunuz?"

"Ben ne yaptığımı biliyorum Bora. Senden sadece beklemeni istiyorum. Sakın öfkeyle kahramanlık yapmaya çalışıp bir çuval inciri berbat etme. Benim kurşunum çoktan namludan çıktı, hedefi bulması an meselesi eğer karışıp işi berbat edersen bir tane de sana sıkarım"

Bora'nı söylemek istedikleri ama söyleyemedikleri içindeki öfke kazanını yine kaynatırken derin nefes almaya çalıştı ama olmadı. Tamer Bey onun durumunu fark ederken, "Bora sakın ol!" dediğinde Bora kapıyı açmış dışarı çıkmıştı. Öfkesini atmalıydı. Başka türlü rahatlayamayacaktı. Ayakları kendi yolunu bulup bodruma ilerlerken spor odasına girer girmez ceketini çıkarıp bir kenara fırlattı. Kum torbasına ilk yumruğunu atığında biraz iyi gelmişti ama ikinci yumruk sol yumruk olunca daha da rahatlattı. Yeni ameliyatlı sol kolundaki acı üst seviyelere ulaşırken Bora bundan zevk alarak ardı ardına yumruklarını sıralayarak acının tadını çıkardı. Acımalıydı. Kanamalıydı. Onun kanı akmalıydı. Başkasının değil. Masum insanların değil. Neydi suçu? Bunları hak edecek ne yapmıştı? Yanlış bir babanın oğlu olarak doğmaktan başka neydi suçu. Ve sonra Eva geldi aklına. Onun soruları kime karıştınız? Nasıl cevap verirdi bu soruya. Babama karıştım. Onun oğlu oldum. Nasıl açıklardı bunu. Hangi mantık anlardı bunu. Hasta ruhlu bir adamın oğlu olmaktan nefret etti.

Önündeki kum torbası çekilip yumruğu havayı dövdüğünde dengesini kaybederek düştü. Sol kolundaki dayanılmaz acıyı işte o zaman fark etti. Düşmenin etkisiyle acıyla haykırırken Koray onu yerden kaldırıp, "Ne yaptın lan sen yine kendine?" diye bağırdı.

Bora gözlerini sımsıkı kapatıp acını geçmesini beklerken dişlerinin arasından, "Lanet olsun!" diye tısladı.

Koray onun omzuna dokunduğunda Bora geri sıçradı. "Dur da bir bakalım dikişler patlamış mı?" dediğinde Koray'a izin verdi. Koray moraran dikiş yerlerine bakarken hafif şişen omzu gördüğünde "Yürü Bora hastaneye gitsek iyi olacak." dediğinde Bora itiraz etmeden onu kolundan çekştirirerek oradan çıkardı.

Eva yatağının içinde çarşafı kafasına kadar çekmiş yatarken önce Esmâ Hanım yanına gelmişti. Onu yalnız kalmak istediğine ikna edip gönderdikten beş dakika sonra babası gelmişti ve hâlâ oradaydı. Tamer Bey, Eva'nın yatağının kenarında oturmuş, "Kızım aç şu yüzünü konuşalım." dediğinde Eva o görmese de omzunu silkti. Babası belki çocukluk yaptığını düşünüyordu ama Eva bu sefer haklı olduğunu biliyordu.

Tamer Bey, "Çocukluk yapıyorsun ama Eva." dediğinde çarşafın altında gözlerini deviren Eva sessiz kaldı. Çocukluk yaptığını biliyordu ama Eva'nın

elinde başka bir koz yoktu ki olanları başka türlü nasıl öğrenebilirdi. Bu şekilde bile öğrenebileceğinden emin değildi.

Babası, "Koray, Bora'yı hastaneye götürdü." dediğinde az kalsın çarşafı açacak olan Eva zor tutmuştu kendini. Babası onu kandırıyor olabilirdi. Ama ya doğruysa... Ne olmuş olabilirdi ki. Dudağını ısırp diline hâkim olmaya çalışırken Tamer Bey, "Az kalsın kolundan tekrar ameliyat edilmesi gerekecekti ama doktor askıya almanın yeterli olabileceğini söylemiş." diye devam ettiğinde Eva'nın kaşları çatıldı. Ne yapmıştı da kolunu zorlamıştı.

Tamer Bey, Eva'nın yine inadının tuttuğunu fark ederek konuşmayacağını anladı. Ayağa kalkarak, "İyi Eva, sen böyle devam et kızım. Bakalım ne zamana kadar dayanacaksın." dedikten sonra odadan çıktı.

Eva, çarşafın içinde sıkıntıyla sırt üstü dönerken ofladı. "Niye herkes bana trip atıyor ya!" Diyerek kendi kendine konuştu. Bu sefer kararlıydı, gerçekleri öğrenene kadar ikisiyle de konuşmayacaktı. Ama Bora'ya ne olmuştu acaba. Neyse Esma Sultandan öğrenirdi. Sonuçta sadece Bora ile Tamer Bey'e küstü. "Of gerçekten çocuk gibi küs oynuyorum ya." Diye mırıldandığında "Artık kendi kendine de mi konuşmaya başladın." diyen bir ses duydu.

Eva'nın kalbi bir anda duracak gibi olurken yatağın içinde kafasını iki yana sallayıp,

"Sen iyice kafayı yedin Eva. Gaipten sesler duyuyorsun. Hem de hiç olmayacak sesler." dediğinde bu sefer kıkırtı geldi kulaklarına. Eva'nın gözleri çarşafın içinde fal taşı gibi açılırken, "Hadi canım!" dedi ama kalbi bir an sevinçle hızlanmıştı.

"Tavşan bana yüzünü göstermeyecek misin?" Diyen sesle Eva yatakta doğruldu. Çarşafı yüzünden çektiğinde karşısında ona sırttan takım elbiseli adamı görünce, "Sarp!" diye çığlık atarak ayağa kalkıp Sarp'ın kucağına zıplamıştı.

Sarp, "Of yavaş be kızım. Sen kilo mu aldın?" derken Eva sımsıkı sarılmış, Sarp'ı boğmaya çalışıyor gibiydi. Bir süre sonra Sarp, "Eva, u. Eva nefes alamıyorum tavşan." dediğinde Eva onu serbest bıraktı. Kucağından inip nemli gözleriyle yüzüne bakarken, "Döndün." dedi.

Sarp, "Evet prenses döndüm." dediğinde Eva sevinçle bir kez daha sarılırken bu sefer Sarp da gözlerini kapatıp Eva'ya sarılarak özlediği kokusunu içine çekti. Kahretsin! Artık Eva'ya olan duygularını aştığını düşünerek geri dönmüştü ama onun kokusunu soludukça hiçbir şeyi aşamadığını anladı. Ne salaklık etmişti dönmekle, senelerin aşkı öyle birkaç ayda geçecek şey miydi? Kendi cehennemini resmen kendisi yaratmıştı. Şimdi ise ona düşen tek şey herkesi cennette olduğuna inandırarak cehenneminde yanmaktı.

SÖZDE NİŞANLI - Üzgünüm

Kenan Tekin yer altındaki inlerinin birinde oturmuş kâr payı hızla düşen şirketlerinin bilançolarını incelerken küfür ederek dosyaları masanın üstünden attı. Tamer onu alt edebilmek için her şeyi yapıyordu.

"Salih!" Diye bağırdığında zaten kapıdan girmek için hazırda bekleyen Salih, "Efendim baba!" diyerek girdi içeri.

Salih'e bakarken, "Tahir'i getirin bana." dedi. "Tamam, baba" diyerek dışarı çıkan Salih'in arkasından keşke Bora da bu salak kadar uysal olsaydı diye düşündü. Bora'nın zekâsı şimdi ellerinde olsaydı tüm ülkeyi yönetebilirdi. Bu salak annesine çekmiş olacak sadece adam öldürmekten anlıyordu.

Biraz sonra yanında Tahir ile kapıdan giren Salih, "Getirdim baba." diyerek Tahir'i öne iterken Tahir "Beni istemişsiniz efendim." dedi.

"Oyalanmadan sana tek soru soracağım Tahir. Sana verdiğim emre neden karşı geldin?"

"Efendim ben emirlerinizi yerine getirdim." dediğinde Kenan masasından kalkıp onun karşısına dikildiğinde Tahir'in kalp atışları korkuyla hızlanmıştı. Vereceği tek ters cevabın ölümüne sebep olacağını biliyordu.

Kenan yüzüne bakıp gülerken, "Senden o kızı vurmanı istedim ama sen vurmadın. Şimdi beni daha fazla kızdırmadan sebebini açıkla. Yoksa hâlâ Tamer'e mi sadıksın?" dedi kafasını yana yatırarak.

"Efendim özür dilerim ama yaşayacakları bu korkunun onları daha çok etkileyeceğini düşündüm. Bir dahaki sefere kadar korkuyla yaşamalarını istedim. Eğer kızı vurup her şeyi bitirseydik çok çabuk olurdu. Bir daha da bana o şerefsiz adama sadık olup olmadığımı sormayın. Eğer öyle bir şüphemiz varsa çekin vurun daha iyi." Tahir'in söylediği cümleler inandırıcı çıksa da kalbi aksini söylüyordu. Sözlerinin arkasındaki korkunun hissedilmemesini umdu.

Kenan ona dikkatle baktıktan sonra kafasını sallayıp, "Aslında haklısın. Aferin sevdim düşüncelerini ama..." dedi birden yumruğunu Tahir'in suratına indirdi. "Bir daha emirlerimi kendine göre algılama. Sana ne deniyorsa onu yap!"

Salih'e kafasıyla işaret verirken Salih, Tahir'i kolundan çekip dışarı çıkardı. Salih tekrar geri geldiğinde Kenan'ın dediği tek şey, "Her ihtimale karşı ailesini bulun ve gözünüzü üstünden ayırmayın." oldu.

Eva kahvaltısını yaptıktan sonra duşunu alıp salona indiğinde biraz huzursuzdu. Duyduğuna göre Bora'nın kolunu küçük bir operasyon yapıp tekrar askıya almışlardı ve nedenini öğrenememişti. Ayrıca Bora ve babasıyla hâlâ konuşmuyordu. Ama kafasındaki soru işaretleri bunlarla da bitmiyordu. Öncelikle onlara bu kadar düşman olanın kim olduğunu merak ediyordu. Bora ile ne alakası vardı öğrenmek istiyordu. Ve Sarp'ı düşünüyordu. Döndüğü için mutluydu. Fakat gidişi ve giderken söyledikleri Eva'nın aklından çıkmazken şimdi geri döndüğünde havaalanındaki o sahne hiç yaşanmamış gibi davranıyorlardı ama aralarında konuşulması gerekenler arttıkça garip bir gerginlik oluşuyordu. Karşılaştıklarında aralarında eskiden olduğu gibi kesintisiz sohbetler yoktu, bir süre sonra susup birbirlerine bakıp kalıyorlardı. Eva, Sarp ile konuşarak bunu da çözmeliydi. Ama önce ev hapsine bir son vermeliydi. Babası dâhil herkes dışarı çıkabiliyordu ancak Eva çıkamıyordu. Boş durmaktan artık sıkılmıştı ve şirkette işe başlamak istiyordu. Bu yüzden kararlı adımlarla garajın yolunu tuttu ancak yolunun kesilmesi uzun sürmedi.

"Bir şey mi istediniz Eva Hanım?" Diyen adama sinirle bakan Eva, "Evet önümden çekilmeni." dediğinde adam "Efendim evden çıkmanız yasak." dedi.

Eva'nın zaten üst seviyede olan siniri sınırları aşarken, "Önümden çekil!" diye bağırdı. Arkadan gelen bir başka koruma "Bir sorun mu var Eva Hanım?" dediğinde Eva ona dönerek "Evet şu an ikinizde bir sorunsunuz, çekilin önümden." dedi.

"Efendim babanızın kesin emri var lütfen zorluk çıkarmayın."

"Babamı Ara."

"Efendim..."

"Sana babamı ara dedim!"

Koruma telefonunu çıkarıp babasını ararken Eva, ellerini göğsünde birleştirerek beklemeye başladı. Babası ilk aramada cevap vermezken ikinci aramada cevapladığında sesini Eva da duymuştu. "Ben depodayken beni rahatsız etmeyin diye kaç defa söyleyeceğim." Babasının sesiyle korumaya birlikte Eva da irkilirken adam, "Efendim Eva Hanım sizi aramamı istedi, şu an yanımda." dediğinde babasının kısılan sesini bu sefer duymamıştı.

Koruma telefonu verdiğinde Eva'nın sesi titreyerek, "Babacım." dedi. Tamer Bey az önceki öfkeli sesinin tam aksine, "Efendim tavşanım." dediğinde Eva rahatlayarak tuttuğu nefesini bıraktı. Babasıyla konuşmak zorunda kalan Eva, elindeki kozunu kullanacaktı ama Bora ile konuşmamakta kararlıydı.

"Babacım ben şirkete gelmek istiyorum."

"Eva ben şirkette değilim kızım biraz işlerim var."

"Tamam, sen işin bitince gelirsin. Lütfen baba çok sıkıldım. Hem seni affetmemi istiyorsan izin vermelisin."

"Vay şantaj ha!" Diyen babası güldükten sonra, "Tamam, baş belası tamam, şoförle git, birazdan oradayım."

Eva sevinçle, "Teşekkür ederim babacım." diyerek telefonu kapattığında Tamer Bey de yarım kalan işine devam etmişti. İçlerindeki çürük elmaları ayıklamak sandığından da uzun sürüyordu, adamlar hâlâ kendilerini birkaç kuruşa satıyorlardı. Bu seferki korumalardan değil şirket bilgilerini dışarı sızdıran muhasebe çalışanıydı.

Eva korumaya telefonu verirken, "Şoföre söyleyin arabayı hazırlasın. Şirkete gidiyorum" dediğinde adam "Peki efendim." diyerek yanından ayrıldı.

Şirkete giderken oraya gittiğinde nereye gideceğini düşündü, Bora ile konuşmamaya kararlıydı. Babası da şirkette yoktu ne demişti babası depodaydı. Depo da ne yapıyordu ki acaba mal sayımı filan mı vardı? Ama mal sayımına neden babası gitmişti ki. Şirket düşündüğünden daha karışık olmalıydı.

Araba şirketin önünde durduğunda Eva araçtan indi. Merdivenleri çıkarken iki yanında ilerleyen korumalar yüzünden kaşları çatılırken içeri girer girmez adamlara dönüp, "Lütfen, şirketteyim artık, burada peşimde gezmenize gerek yok." dediğinden dördü birden "Emir böyle efendim." Dedi. Eva sıkıntıyla nefesini vererek, "Of baba ya of." dedi.

Girişteki kıza selam verip asansörle babasının katına çıktığında Neslihan Hanım masasında oturmuş evraklarla uğraşıyordu. "Ne haber Neslihan abla?" Diyen Eva onun yanına yaklaştığında, yorgun olduğu her halinden belli olan Neslihan Hanım, "Hoş geldin Eva oldukça yoğun senden ne haber?" dedi.

Eva onun masasındaki ufacık boşluğa kalçasını yerleştirerek oturdu. Bir ayağıyla yerden destek alırken, "Hoş buldum. Evde sıkıntıdan patlayınca sizi ziyarete geldim." dedi.

"İyi yapmışsın ama baban yok. Bora Bey de tekstil ile toplantıdaydı. Geldiğini haber vereyim." Diyerek telefonu kaldıran Neslihan Hanımı elini tutarak durduran Eva, "Gerek yok babamın haberi var. Onu bekliyorum zaten gelecek birazdan." dedi.

Tam o sıra asansörün kapısı açılıp içinden gülüşerek çıkan Mete, Angel ve Bora görüldüğünde Eva sinirden yanağının içini ısırды. Bora'nın yüzünde resmen güller açıyordu. Gerçi hepsi gülüyordu ama Eva ona tavır aldığı halde Bora'nın bu kadar mutlu olması canını sıkıyordu. Eva onu düşünmekten uyku uyuyamazken o burada hem de Angel'la gülüşüyordu. İki gündür hiç aramamıştı bile. Hiç önemsememişti.

Bora da kafasını kaldırıp Eva'yı gördüğünde şaşkınlıkla gülümsemesi kesildi ama sonra onun inadını yenip yanına geldiğini düşünerek tekrar gülümsedi. "Eva hoş geldin." Derken yanına gelmişti. Angel, Eva'yı görmesiyle kaşlarını çatarken Mete de Eva'ya gülümseyip "Hoş geldin." dediğinde Bora, Mete'nin yanında olduğunu hatırlayarak Eva'ya, "Hadi odama geçelim." dedi.

Eva kıskançlığın ve öfkenin etkisiyle Bora'nın gülümsemesine ve onunla konuşmasına hiç aldırmış etmeden ellerini göğsünde birleştirdi. Yüzünü Mete'ye doğru çevirip Bora'yı yok sayarak, "Hoş bulduk Mete. Nasılsın?" dedi.

Ortamdaki herkes ikilinin arasındaki soğuk rüzgârları fark ederken Angel sevinçli, Bora öfkeli, Neslihan Hanımla Mete şaşkındı. Bora'dan tırsan Mete

konusup konuşmamakta kararsız kalırken Bora ona çözümü bularak Eva'yı sağlam eliyle kolundan tuttuğu gibi Tamer Bey'in odasının yan tarafındaki geçici odasına sürükledi.

Eva masadan bir anda kaldırılmasıyla tökezleyerek Bora'nın arkasından sürüklenirken meraklı bakışların farkında olarak sessiz kaldı. Bora onu kapıdan içeri itip arkasından kapıyı kapatarak kilitlediğinde Eva, "Aç şu kapıyı Bora." diye bağırsa da Bora onu umursamadan anahtarı cebine atmıştı.

"Ne zaman bıkacaksın bu çocukça hareketlerden Eva. Ne zaman büyüyeceksin sen?

Küçük bir çocuk gibi hâlâ surat mı asıyorsun?"

Eva sinirle işaret parmağını havaya kaldırıp sallarken, "Sakin bana yine çocuksun söylemlerine başlama Bora. Bu sefer haklıyım. Bunu sende biliyorsun. Hayatımı kimin tehdit ettiğini öğrenmek istiyorum. Etrafımda sırların olmasını istemiyorum artık," diye bağırıyordu.

Bora sıkıntıyla yüzünü sıvazlayıp oflarken, "Eva öğrenmeni istemiyorum anladın mı? Bütün bunları seni korumak için yapıyorum neden anlamıyorsun." dediğinde "Beni koruma Bora. Ben gerçeği istiyorum. Bunca yıl hayatımda yeterince sır saklanmış, yine aynılarını yaşamak istemiyorum lütfen." diyen Eva'nın sözleri çaresizdi.

"Öğrendin de ne oldu ha yıkıldın. Etrafa şu an gülücük saçıyorsun ama kalbin kırık. Eminim keşke hiç öğrenmeseydim dediğin zamanlar oluyor. Sürekli acaba olsaydı diğer hayatım nasıl olurdu diye düşünmüyor musun?"

Eva, Bora'nın haklılığıyla bir an nefesini tuttu. "Evet haklısın, kalbim kırık. Sürekli öz babamı merak ediyorum ama hiç keşke öğrenmeseydim demedim. Çünkü bunu bana babam söylemeseydi başka şekilde öğrenseydim daha çok yıkılacaktım. Evet, hayatımın en önemli gerçeğini benden gizlediği için ona kırgınım ama babama güveniyorum." dedi.

Bora bir şey söylemezken Eva, "Ama sen beni sürekli hayatının dışında tuttuğun için sana güvenmekte zorlanıyorum Bora." dediğinde Bora öfkelenmişti.

Burun delikleri genişlerken öfkeyle, "Beni sevdiğini söyleyen kadına bak. Gerçek olduğuna hiç inanmamıştım zaten." dediğinde Eva çileden çıkmıştı.

"Bora bunu sana olan sevgimle nasıl bir tutarsın." Derken şaşkınlık içerisindeydi.

Onun mantığını çözemiyordu. Nasıl ikisini bir tutardı.

"Seven insan karşısındakine koşulsuz güvenir Eva. Sen bana güvenmediğini söylerken aslında sevginin de yalan olduğunu ispatlamış oluyorsun farkında değilsin."

"Sus Bora, sus! Sakın bir daha benim duygularımla ilgili varsayımda bulunma. Bunu bana söyleyecek en son kişi sensin. Sevginin ne olduğunu bilmediğini söylerken nasıl olurda bana sevgiden ahkâm kesersin. Ben senin aksine duygularımdan eminim. Senin gibi ne olduğunu bilmediğim bir duyguyu yaşamıyorum. Ben senin aksine sevginin ne demek olduğunu biliyorum."

Bora, Eva'nın son cümlesiyle beyninden vurulmuşa dönerken gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Gözlerini açtığı anda bakışlarını Eva'dan kaçırdı. Cebinden kapının anahtarını çıkartıp Eva'nın arkasındaki kapıyı açarken onun yüzüne bakmadı. Eva onun sessizliği ve kapıyı açmaya çalışmasıyla ne olduğunu anlamazken Bora kapıyı açıp, "Evet, yetimhanede sevginin ne olduğunu öğretmiyorlar. Şimdi çık dışarı Eva." dediğinde Eva'nın boğazı düğümlenirken "Bora!" diye fısıldadı. Ne dediği şimdi kafasına dank ediyordu.

Bora, "Eva çık!" diye kükrediğinde Eva yaşaran gözleriyle "Bora öyle demek istemedim." dedi ama Bora onu dinlemeden kolundan tutup kapıdan çıkarmıştı. Kapıyı kapatıp kilitlerken alnın kapıya yaslayarak nefes almaya çalıştı. Diğer taraftan Eva ağlayarak kapıya vurup, "Bora lütfen aç kapıyı üzgünüm." derken Bora "Bende üzgünüm güzelim. Daha iyi bir hayata doğmadığım için bende üzgünüm." diye fısıldadı.

Eva, Bora'nın kapıyı açmayacağını anladığında kapıya yaslanarak ağlarken arkasından, "Ben yapmaya gerek yok bir şey sen zaten bitiriyor kendini." diyen sesi duyduğunda tüm sinirini ondan çıkarmak istedi. Ancak tüm iradesiyle kendine engel oldu.

Eva onu duymazdan gelerek babasının odasına giderken Angel, "Senin büyük dertler var, Bora'nın kalbi, girmek kolay değil o kalbe. Herkes giremez bunu bil sen." dediğinde Eva dişlerini sıktı. Arkasına öyle bir döndü ki Angel olduğu yerde bir adım geriledi.

Angel'ın arkasındaki asansörün kapıları açılıp içinden Tamer Bey inmeseydi büyük ihtimal bu akşam biri hastaneye kaldırılacaktı. Eva, babasını görünce tüm öfkesini bastırdı. Bora'nın sözlerini hatırlayınca yine gözleri yaşardı.

Endişeyle yanına gelen babası, "Kızım, neyin var?" dediğinde Eva "Her şeyi berbat ettim baba." dedi. Tamer Bey onu odasına yönlendirirken, "Anlat bakalım ne oldu?" diye soruyordu.

İçeri girdiklerinde Eva, Bora'ya söylediklerini anlattı. Babası, "Bora'nın üstüne fazla gitme kızım. Onun derdi yeterince büyük." dediğinde Eva söylediklerinden daha çok pişman oldu. Saatlerce babasıyla otururken ona artık evde durmak istemediğinden de bahsetti. Babası şirkette çalışmasına ilk başta karşı çıksa da uzun uğraşların sonucunda onu ikna etmişti. Üç gün sonra işe başlayacaktı. Eve gittiğinde Bora'nın gönlünü bir şekilde almayı planlıyordu.

SÖZDE NİŞANLI - Şirket

İşe gitmek için hazırlanan Eva heyecanlıydı. Tabii ki bu heyecanının sebebi şirketteki göreviydi. Babası onu Bora'nın asistanı yapmıştı. Tamer Bey, Eva ile Bora şirkete birbiriyle uğraşırken kendi planlarını sorunsuz yürütmeyi planlıyordu. Eva ise bu sayede Bora ile iletişime geçebileceğini düşünerek gönlünü almayı planlıyordu.

Eva makyajını bitirdiğinde kapıyı çalan Esma Hanım içeri girdi. "Kızım hadi daha hazır değil misin? Baban seni bekliyor." Diyen Esma Hanım'ın sesiyle ayağa kalkan Eva, "Hazırım sultanım hemen geliyorum." dedi. Çantasına telefonunu, cüzdanını ve olmazsa olmazı rujunu atarak kapıya ilerledi.

Boy aynasının önünden geçerken son kez etrafında dönüp kıyafetini kontrol ettikten sonra gülümseyerek Esma Hanım'a döndü. Yanına giderken, "Nasıl olmuş?" diye sordu.

"Her zamanki gibi çok güzelsin." Diyen Esma Hanım onun yanaklarından kavrayıp aşağıya çekerken alnından öptü. "Bahtında senin kadar güzel olur inşallah kızım."

Eva kollarını ona dolarken, "Beni koruyan dualarını hiç eksik etme sultanım." dediğinde Esma Sultan'ın gözleri sulanmıştı.

Esma Hanım, "Ah hadi git artık deli kız. Ağlatacaksın beni sabah sabah, babanda ağaç oldu zaten." diyerek nemli gözlerini Eva'dan saklarken arkasına dönüp kapıdan çıktı. Eva da onu takip ederken gülümsüyordu. Esma Hanım ile birlikte merdivenlerden inerken babası onları aşağıda bekliyordu.

Tamer Bey, merdivenden inen kızını süzerken, "Neden bekletildiğim ortada." dediğinde Eva merdivenden inmiş eteğini düzeltirken "Çok mu abartmışım?"

demiyti. Dizlerine kadar inen bordo bir kalem etek ile krem kolsuz gömlek giymiş, ayakkabı olarak da krem rengi stiletto tercih etmişti.

Tamer Bey, "Hayır kızım çok güzel olmuşsun." derken elini uzatıp kapıyı göstererek

"Hadi geç kalıyoruz." dedi. Eva, Esmâ hanıma veda ettikten sonra önden ilerlediğinde Tamer Bey, kızının arka yırtmacını görmüş az önceki kelimelerinin aksine, "Evet kızım abartmışsın." demiyti.

şirkete geldiklerinde babası işlerinin olduğunu söyleyerek odasına çekilirken Eva, Neslihan Hanım'ın masasının başında ne yapacağını bilemez şekilde dikilmiş kalmıştı. Onun şaşkın halini fark eden Neslihan Hanım, "Hayırlı olsun Eva." dediğinde Eva "Sağ ol Neslihan Abla ama ben ne yapacağım?" dedi

Neslihan Hanım ona gülerken, "Gel sana odanı göstereyim. Bora Bey'in yanındaki odayı sana ayarladık." dedi.

Eva onu takip ederken orasının evrak odası olduğunu hatırlayarak, "Orası k       bir evrak odası değil miydi?" dedi.

"Evraklar bodrum katındaki arşive taşındı, oda temizlenip senin için hazırlandı. Bora Bey'in odasına açılan bir kapısı var. Senin için daha kullanışlı olur." diyen Neslihan Hanım kapıyı açmıştı.

Eva içeri girdiğinde dediği gibi odanın temiz olduğunu gördü ama k       ve dardı. Bir masa ve iki koltuk anca sığmıştı. Dudakları b        nde Neslihan Hanım kıkırdadı.

"Beklediğin gibi değil galiba." Diyen Neslihan Hanım'a yüzünü buruşturarak bakan Eva, "Neslihan abla sence neden yukarıda kocaman odam dururken buraya tıkılıyorum. şuna bak!" dedi.

"Eeee hamur pişmeden yenmeye hazır olmaz Eva Hanım. Sende şimdi pişeceksin. Ne yalan söyleyeyim benim iş y     hafiflediği için sevinsem de yerinde olmak istemezdim. şimdiden Allah sabır versin."

Neslihan Hanım'ın sözleriyle endişelenen Eva, "Niye öyle dedin. Ne var ki yerimde?" dediğinde masasının üstündeki telefon çalmaya başladı. Neslihan Hanım, "Hadi bakalım başlıyorsun, hayırlı olsun." diyerek telefonu gösterdikten sonra kapıdan çıktı.

Telefonu açması gerektiğini fark eden Eva, masaya ilerlerken çantasını koltuğa bırakarak telefonu merakla, "Efendim." diyerek açtı.

"Sonunda gelebildin demek. O telefonu efendim diye değil, Bora Bey'in asistanı Eva olarak açacaksınız Eva Hanım." Diyen buz gibi sesi duyan Eva, neye uğradığını şaşırıldı. Kablolu telefona ulaşmak için masanın üstünden eğilen Eva oflarken, "Asistanını aradığın belliyken neden öyle açayım Bora?" dedi. Telsiz telefon varken bu telefon ne ya diye içinden geçiriyordu. Bilmiyordu ki hepsi Bora tarafından sırf ona zorluk olsun diye kurulmuştu.

Bora gözlerini devirirken, "Bir tek ben aramayacağım bütün telefonlarıma artık siz bakacaksınız Eva Hanım." dedikten sonra "Ne uğraşıyorsam odama gel!" diyerek telefonu kapattı.

Eva telefona bir iki saniye gözlerini kırpıştırarak baktıktan sonra kapatırken, "Ne oluyoruz ya!" diyerek masadan kalktı. Bora'nın odasına açılan kapıya giderken başına geleceklerden bir haberdi.

Eva kapıdan girer girmez, "Bora önce geçen ki yanlış anlaşılmayı konuşsak." dediğinde Bora kafasını bilgisayarından çevirmeden "Otur!" dedi. Tek elle yazmakta zorlansa da yazdıklarını bitirmeye çalışıyordu.

Yine soğuk sesiyle konuştuğunu fark eden Eva, işinin zor olduğunu anladı. Koltuğa geçip oturduğunda Bora, bilgisayarında yazı yazmaya devam ederken Eva, "Bora istersen ben yazayım." dediğinde yine cevap alamadı. Yazdığı yazıdan bir çıktı alan Bora, kâğıda şöyle bir baktıktan sonra, "Bunlar şirket içinde uymanız gereken kurallar Eva Hanım. Okuyun ve ne yapmanız gerektiğini öğrenin." diyerek kâğıdı Eva'ya uzattı.

Eva kâğıdı alıp okurken, "Odanıza gidince okursunuz Eva Hanım." diyen Bora, masasından aldığı not kâğıdına dosya numarası yazarak "Şimdi arşivden bana bu dosyayı getirin." dedi.

Eva onun uzattığı ikinci kâğıdı da alırken, "Bora önce konuşsak." dedi. Bora ona çatık kaşlarla bakarken, "Buraya sohbet etmeye değil, çalışmaya geldiniz. Eğer zor geldiyse kapı orada." diyerek kafasıyla kapıyı işaret ettiğinde Eva onun ne yapmaya çalıştığını anlamıştı.

Hırsla ayağa kalkarak, "Demek öyle!" dedi. "Beni vazgeçirmeye çalışıyorsun ama boşuna uğraşıyorsun aşkım. Ben çalışacağım ve sen buna engel olamayacaksın." diyerek arkasını dönüp odasına açılan kapıya giderken Bora onun daracık etekte sallanan kalçalarını ve derin yırtmacından görünen bacaklarını süzdü. Eva kapıyı arkasından sertçe kapattığında Bora'yı bir anda alev alan arzusuyla baş başa bırakmıştı. Kurallarına kıyafetle ilgili bir madde eklememiş için pişman olmuştu.

Eva'nın şirket içinde böyle gezmesine izin veremezdi.

Eva odasına girdiğinde öfkeden çıldırırken Bora'nın eline tutuşturduğu kâğıda baktı. Uyulması gereken kurallar başlığı altında yazdıkları daha da sinirlenmesine sebep olmuştu

Uyulması Gereken Kurallar:

- 1- Mesai saatleri içerisinde lakayt hareketlerde bulunulmayacak.
- 2- Konuşurken kişilere şahsi isimleriyle seslenilmeyecek, İsimlerin sonlarında Bey, Hanım gibi unvanlar kullanılacak.
- 3- Telefon "*Bora Bey'in asistanı Eva ile görüşüyorsunuz. Nasıl yardımcı olabilirim?*" Diye açılacak.
- 4- Verilen her emir eksiksiz bir şekilde zamanında yerine getirilecek.
- 5- İş saatleri içerisinde diğer çalışanlarla gereksiz sohbetlerde bulunulmayacak.
- 6- Toplantılardaki her ayrıntı eksiksiz bir şekilde not alınıp, toplantı sonunda bir saat içerisinde rapor şeklinde Bora Bey'e sunulacak.
- 7- İş durumunun yoğun olduğu zamanlarda gerekirse ek mesaiye kalınacak...

Bu şekilde uzayıp giden listeyi elinde buruşturan Eva, "Ego patlaması yaşayan egodan bir yerleri havalandıran öküz." diye homurdanırken ara kapı açıldı. Bora kapıdan tutunarak vücudunu odaya sarkıtırken, "Nerede kaldı istediğim dosya?" diye bağırdığında "Az sonra elinizde Bora Bey." dedi Eva dışlerinin arasından.

Bora onun elinde buruşturduğu kâğıda eğlenerek bakarken, "On dakikaya masamda olsa iyi olur. Yoksa ek mesaiye kalırsınız." deyip kapıyı arkasından kapatarak odasına geri döndü.

Eva ayaklarını yere vurarak olduğu yerde tepinirken, "Sana bunun hesabını sorarım ben." diye bağırp kâğıdı masaya fırlatarak küçük not kâğıdıyla birlikte odadan çıktı.

Bir hışımla odadan çıktığında Neslihan Hanım, "Hayırdır Eva!" dedi bıyık altından gülererek.

Onun sırtıttığını fark eden Eva, parmağını sallayarak, "Biliyordun değil mi bana bunları yapacağını." dediğinde gözlüğünü düzelter Neslihan Hanım "Bilmiyordum da tahmin ediyordum diyelim." dedi.

Eva sabah bin bir zahmetle, özenle, topladığı topuzundan çıkan bir parça saç kulağının arkasına atarken, "Ona pabuç bırakmayacağımı da bil. Ne yaparsa yapsın bıkmayacağım işte." dedikten sonra elindeki kâğıda bakıp "Arşiv nerede demiştin?" dedi.

"İlk günden arşive mi gönderdi? Ver bakayım şu kâğıdı." diyen Neslihan Hanıma notu uzattı. Dosya numarasını gören Neslihan Hanım, "Geçen yılın verilerini daha yeni incelememiş miydi Bora Bey?" diyerek kendi kendine konuştu. Eva kâğıdı alarak, "Beni uğraştırmak için on defa da inceler o Neslihan abla. Sen söyle arşiv nerede?" dedi.

"Asansörle -1'e in, koridorun sonundaki oda. Arşiv görevlisi de oradadır sana yardım eder."

Eva kafasını sallayarak asansöre ilerlerken arşiv görevlisinin olduğunu öğrendiğinde sevinmişti. Oysa bilmediği çok şey vardı.

Eksi bire indiğinde masasında bulunmayan arşiv sorumlusuyla başlayan sorunlar, dosyanın bulunulmamasıyla devam etti. Bir saatlik uğraşın sonunda Eva dosyayı bulamadığında hırsından ağlamak üzereydi. Arşiv odası kocamandı. Koridor koridor kitaplıklardan oluşmuş alanı on defa gezmişti ama yazılan dosya numarası sırasında yoktu. Yoktu işte! Eva bulamadığını nasıl söyleyecekti Bora'ya. Eliyle kitaplığın birinden destek alarak sakinleşmeye çalışırken başını koluna yaslayarak düşünmeye başladı. Arşiv odasının kapısı

açılarak biri, "Eva Hanım!" diye seslendiğinde topuk tıkırtısı eşliğinde kapıya ilerledi.

Kapı görüş açısında girdiğinde "Efendim." derken ellili yaşlarda beyaz saçlı bir adam "Eva hanım, Bora Bey aradı. Dosyayı bulmanıza gerek kalmadığını söyledi, dosya masasındaymış, gözünden kaçmış." dediğinde Eva'nı elleri yumruk oldu.

Sinirle, "Gözünden mi kaçmış, gözünden kaçmış öyle mi?" diye bağırdıktan sonra "Ben şimdi onun gözüne sokarım o dosyayı." diyerek adamın yanından hışımla geçip asansöre ilerledi.

Yukarı çıktığında Neslihan Hanımda hızla yanından geçen Eva'nın rüzgârından nasibini aldı. Eva, Bora'nın kapısını açıp gürültüyle arkasından kapattığında tüm bina sesi duymuştu. Neslihan Hanım dudaklarını ısırarak, "Allah!" derken "Şirket şenlendi." diyerek kıkırdadı.

Bora, Eva'nın kapısını çarparak kapatmasıyla ayağa kalkarken, "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz Eva Hanım." diye bağırdı.

Eva sinirden titrerken, "Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun Bora. Sırf gıcıklığına beni arşive gönderip olmayan bir dosyayı arattırdın." diye bağırdı.

"Öncelikle görüyorum ki size verdiğim kuralları henüz okumamışsınız. Bora değil, Bora Bey diyeceksiniz Eva Hanım. Ve bana sesinizi yükseltmeyin. İşiniz zor geldiyse daha önce de dediğim gibi kapı orada. Bir stajyer olduğunuzu unutmayın."

Eva gözlerini yumup sakinleşmeye çalışırken öfkeyle hareket edip ona fırsat verdiğinin farkına vardı. Onun istediği de buydu, sinirlendirip Eva'yı pes ettirmek. Eva gözlerini açtığında daha kararlıydı.

"Az önceki davranışım için özür dilerim Bora Bey. Eğer başka bir emriniz yoksa odama gidebilir miyim?"

Bora onun anında sakinleşmesiyle tüm neşesi kaçarken yerine oturarak, "Şu an için yok gidebilirsiniz." dedi. İçinden şu an aklına bir şey gelmiyor, az sonra seni uğraştıracak yeni bir şey bulurum nasılsa diye düşünüyordu.

Eva, odasına geçtiğinde eliyle saçlarını düzeltirken eline takılan örümcek ağıyla tiksinierek "Of ya onca saat o pisliğin içinde boşu boşuna debelendim." dedi.

Üstünü başını da çırttıktan sonra masasının başına geçerek ilk defa koltuğuna kuruldu. Biraz sonra telefon çaldığında Eva, "Efen-" diye başlarken "Bora'nın asistanı Eva." dedikten sonra "Aman be" diyerek "Bora Bey'in asistanı Eva Hanım ile görüşüyorsunuz. Nasıl yardımcı olabilirim?" doğru cümleyi kurduğunda karşıdan koca bir kahkaha sesi yükseldi.

Mete, "Hayırlı olsun demek için aramıştım ama bu kadar güleceğimi bilmiyordum." dedikten sonra tekrar kahkaha atarken "O cümle ne ya?" dedi.

Eva da gözlerini devirirken, "Bunu bana değil sevgili patronuna söyle Mete." dedikten sonra "Pardon Mete Bey." dedi.

"Of bu Bora âlem adam ya..." Diyen Mete'ye "Ya tabi birde bana sor." dedi Eva.

"Ee nasıl geçiyor ilk günün."

"Harika, enfes, süper ötesi..." Diyen Eva'nın sesindeki kinayeyi anlayan Mete, "Hayırdır ne yaptı daha ilk günden." dedi. Bu sıra kahve istemek için Eva'yı arayan Bora, her seferinde hattın meşgul çalmasıyla sinir olurken yerinden kalkmış odaya geliyordu.

"Ne yapmadı ki Mete ya, keşke senin asistanın olsaydım." Derken kapı açılıp Bora son kelimeleri duyarken Eva, Bora'yı görür görmez telefonu Mete'nin suratına kapatmıştı. "Kimin asistanı olmak istiyorsun." Diyen Bora masaya yaklaşırken Eva ayağa kalktı. O sıra tekrar çalan telefona uzansa da Bora ondan önce davranarak telefonu açtığında, "Alo Eva, hat mı kesildi?" diyen Mete'nin sesini duydu.

"Evet, Mete hat kesildi. Bu hat sana hep kesik anladın mı?"

Bora'nın öfkeli sesiyle Mete, "Ah, Patron tamam." diyerek telefonu hemen kapattı. Bora telefonu yerine bırakırken "Tekrar soruyorum Eva Hanım, size verdiğim kuralları okudunuz mu?" dedi. Masanın üstündeki kâğıdı eline alırken Eva, "Okudum Bora Bey." dediğinde Bora kâğıdı Eva'nın önüne tutarak, "Beşinci maddeyi sesli bir şekilde tekrar okuyun." dedi.

"İş saatleri içerisinde diğer çalışanlarla gereksiz sohbetlerde bulunulmayacak." Diyerek okuyan Eva'ya, "Bu maddenin neresini anlamadınız?" diye sorduğunda Eva dişlerini sıkarak cevap vermeden ona baktı. Bu sefer öfkesine yenik düşmeyecekti.

Bora kâğıdı masaya bıraktıkta sonra sağ elini cebine atarak, "Bu seferlik görmezden geliyorum. Şimdi bana sütlü bir kahve getirin." diyerek odasına gitti.

Eva yine sinirle kapıdan çıktığında bu sefer Neslihan Hanım'ın masasının başında Angel duruyordu. Eva'ya ukalaca gülümserken, "Sen olmuş asistan tebrik eder ben." dediğinde Eva senin bozuk Türkçene ben diye homurdanırken onu duymazdan gelerek "Neslihan Abla mutfak nerede?" dedi. Neslihan Hanım, masasının yan tarafından giden koridoru gösterirken "İlerde solda canım." dediğinde Eva ilerlemeye başlamıştı bile ama arkasından Angel'ın söylediklerini de duymuştu.

"Bora müsait onunla görüşecek ben." Laflarını duyan Eva, adeta koşar adım gitti mutfığa. Bir an önce kahveyi yapıp Bora'nın odasına gitmeliydi. Ama bir sorun vardı Eva kahve yapmasını bilmiyordu. Bir süre kendi başına uğraştıktan sonra Neslihan

Hanım'dan yardım isteyen Eva, kahveyle birlikte odaya gittiğinde kapıdan girince Bora ile Angel'ı göremedi. Bir an, "Nerede bunlar?" diye tıslarken yan taraftan gelen öksürük sesi yerlerini bildirmişti.

Sol taraftaki küçük masa da karşılıklı oturmuş ikiliyi gördüğünde az önceki söylediklerinin duyulduğunu fark ederken kızaran yüzüyle birlikte kahveyi Bora'nın yanına götürdü. Kahveyi masaya bıraktıktan sonra yanlarında ayakta dikilirken Bora, "Gidebilirsiniz Eva Hanım." dediğinde Eva yanlarında kalmanın bir yolunu arıyordu ama yoktu. Yavaş adımlarla istemeyerek yanlarından uzaklaşacakken Angel, "Ben de istiyor bir kahve." deyince Eva sinirle ona döndü. Konuşmasına gerek kalmadan Bora, Angel'ın önündeki dosyayı alarak, "Dosyayı ben incelerim Angel. Sen odana gidebilirsin, giderken de kahveni kendin alırsın." dediğinde sinirlenme sırası Angel'daydı.

Angel'ın odadan çıkışını sırtarak izleyen Eva, Bora'nın, "Kahvemi masama getir." demesiyle önüne geri döndü. Kahveyi oradan oraya taşımakta zorlanan adama içinden saydırırken fincanı alarak Bora'yı takip etti. Fincanı masasına bırakacakken Bora yanını işaret ederek, "Buraya bırak." dediğinde burnundan soluyarak onun yanına doğru dolanıp fincanı sertçe Bora'nın tam önüne bıraktı. "Oldu mu?" derken dik dik Bora'ya bakıyordu. Bora kafasını sallayarak onayladığında tam gidecekti ki Bora'nın eli bacağına kavradığında sıçrayarak çığlık attı.

Arka yırtmacından bacağına sımsıkı kavrayan elle şaşkına dönen Eva, "Bo - Bora ne yapıyorsun?" derken "Bir daha giyimine dikkat et. Burası iş yeri bunu unutma." diyen Bora bacağına okşadıktan sonra onu serbest bıraktığında Eva geri çekildi.

"Ve yine Bey demeyi unuttun." Dediginde ise Eva çıldırmıştı. "Sanırım bu kurallar sadece benim için geçerli. Çünkü az önce ne Angel sana Bey diye hitap etti ne de sen ona Hanım diye hitap ettin. Çalışanlarınız arasında çift standart mı uyguluyorsunuz Bora Bey. Çalışanlarınızı taciz etmekte huyunuz olsa gerek çünkü az önce yaptığınız şey tacizdi. Eğer uymam için bana bir kural çıkartıyorsanız, aynısını kendiniz için de çıkartsanız iyi olur."

Kelimeleri biter bitmez arkasını dönüp odasına gitti. Daha fazla Bora'ya katlanmayacaktı ama sonra geçen yaptığı eşekliği hatırlayarak hâlâ ondan özür dilemediğini fark etti. Ama şimdi sinirliydi. Madem şu an patronuydu Eva da çalışma saatleri bittikten sonra Bora ile konuşmaya çalışırdı.

Gün sonunda bittiğinde Eva da bitmişti. Günün geri kalanında olan tek şey Eva'nın telefonları yanlış kişilere aktarmasıydı. Neslihan Hanım'ın yardımıyla onu da öğrenmişti. Çıkmak için hazırlanırken kapı çaldığında, "Girin." diye seslendi. Güvenlik iki tane orkideyle kapıdan girdiğinde "Bunlar sizin için Eva Hanım, kusura bakmayın kontrolden geçtiğı için biraz geç getirdik." dedi.

Eva şaşırarak, "Teşekkür ederim." derken adam çiçekleri masasına bırakıp çıktığında üstündeki kartları alarak okudu. Biri Koray'dan diğeri Sarp'tandı. İlk iş gününde başarılar dilemişlerdi ama bu Eva'ya anca gün sonunda iletilmişti. Yan taraftan Bora'nın kapısının açılıp kapandığını duyduğunda kartları masaya bırakıp dışarı koşan Eva onun çıktığını gördü.

"Bora!" Diye arkasından seslendiğine Bora ona dönerken, "Eğer vaktin varsa biraz konuşabilir miyiz?" dedi. Onun ne konuşmak istediğini çok iyi bilen Bora, "İşim var Eva." diyerek asansöre ilerlediğinde Eva arkasından baka kalmıştı. Galiba yardım istemesi gerekecekti. Odasına geri dönerken Koray'ı aradı. Etse etse ona Koray yardım edebilirdi.

SÖZDE NİŞANLI - Maviş Prens

Bora izlediğı binayı rahat görecektir bir yere arabasını park etti. Saldırıdan sonra şirketteki çalışan kayıtlarından Tahir'in ailesinin evini bulmuştu. Bütün gece evi izlerken Tahir bir ara eve gelip gittikten sonra bu binaya kadar onu takip etmişti. Onu tek başınayken yakalasa her şeyi öğrenecekti ama o günden sonra buraya defalarca gelse de Tahir ortaya çıkmamıştı.

Sadece binanın kapısına odaklanıp beklerken, Eva'nın bugünkü halleri geldi aklına. Yüzünde geniş bir gülümseme oluştu. Bora onu sinirlendirmekten hoşlanıyordu çünkü sinirlenince daha bir güzel oluyordu. Hele dişlerini sıkarak konuştu mu Bora onu sertçe kendine çekip dudaklarını ısırarak öpmek istiyordu.

"Ben neler düşünüyorum." Diyerek kafasını iki yana sallarken, "Azdın iyice oğlum." dedi. Eva ona seks yok dediğinden beri daha çok arzular olmuştu Eva'yı. İşin tuhaf yanı ise başka bir kadın aklının ucundan bile geçmiyordu. İlk defa onu istemeyen bir kadını istemekten alamıyordu kendini. Eva'nın evlenmeden olmaz kuralı onu çileden çıkartıyordu. Başındaki beladan kurtulabilse evlilik işine de çare bulacaktı.

Telefonu çalmaya başladığında Koray'ın aradığını görünce sessize alarak çalmasına izin verdi. Böylece görmedim, duymadım diyebilirdi ama meşgule alırsa bir bahanesi olmazdı. Telefon tekrar çalmaya başlarken yine sessize aldı. Sonunda telefon tamamen sessizliğe büründüğünde rahatladı. Gözünü kırpmadan karşıdaki binayı izlerken kafasındaki düşünceler birbirini kovalıyor, vaktin nasıl geçtiğini anlamıyordu. Telefonuna gelen mesaj olmasa kaç saat orada oturduğunu fark etmeyecekti.

Tanımadığı bir numaradan gelen mesajı açtığında Eva'nın barda oturan bir fotoğrafı vardı ekranda, altında da '*Gereksiz yerlerde vakit harcayacağına nişanlına sahip çık.*' yazıyordu. Bora küfür ederek arabayı çalıştırırken hızla Evren'in kulübüne doğru yola çıktı.

Eva, Koray'a, "Hani Koray nerede kaldı?" derken Koray, cebinden telefonunu çıkartıp tekrar Bora'yı aradı ama telefon açılmadı. "Yok, cevap vermiyor." Dedğinde Eva'nın morali bozulmuş suratı asılmıştı. Eva, Koray'dan yardım istediğinde Koray, Eva'nın işini kutlama bahanesiyle Bora'yı da çağırarak onları bir araya getirmeyi planlamıştı ama Bora gelmiyordu. Gelmek bir yana telefonunu bile açmıyordu.

Koray'dan istediği yanıtı alamayan Eva, sıkılırken yanında oturan Sarp'ı bacağıyla dürterek, "Konuşsana Sarp nasıl özlemiş misin buradaki işini?" dedi. Sarp elindeki bardağından bir yudum aldıktan sonra iç çekip, "Çok özlemişim." dedi ama farklı şeyler kastediyordu. Eva yanlarında oturan diğerlerine baktı. Mete ile kardeşi de yanlarındaydı. İlk geldiklerinde Eva kızla konuşmaya çalışmış o ise çok fazla konuşmak istemediğini belli edercesine surat asmıştı. Eva da onunla sohbet etmeye çalışmadı.

Eva oflayarak ayağa birden kalktı. Başı dönünce olduğu yerde sallandı. Koray, "Nereye Prenses?" diye sorduğunda Eva, parmağıyla Su'nun içki doldurduğu yeri gösterirken "Oraya." dedi. Sarp'ın önünden geçip aşağıya inerek kalabalığa karışırken hafif başı dönüyordu. Gece daha yeni başlamıştı ama Eva sarhoş olmak üzereydi.

Bara ulaştığında boş bulduğu ilk yere tırmanırken, elini bar tezgâhına vurup, "Barmeeennn en sertinden bir içki." dedi bağırıp gülümserken.

Su da ona bakıp gülümsedikten sonra, "Ah baş belası sarhoşum gelmiş, yok sana içki." diye takıldı. Ama Eva'nın önüne sevdiği Margarita'dan da koymayı ihmal etmedi.

Eva bir yudum aldığı anda ilk başta gelen ekşi tatla yüzünü buruşturduktan sonra şekerli, boğazını yakan hisle gözlerini kapatıp, "Ah!" diye inledi. Su onun için alkolünü fazla koymuştu. Bu sıra başka bir müşteriyle ilgilenen Su, tekrar Eva'nın yanına geldiğinde "Hayırdır, hangi denizden hangi gemini batırdın." dedi.

Eva dirseğini mermer tezgâha yaslayıp eliyle başını desteklerken sesini duyurabilmek için bağırarak, "Lacivert denizde kalp gemimi batırdım bulamıyorum be Su!" dedi.

"Kızım sen fena batırdın. Ama ben sana demiştim, çok hızlı yaşıyorsun belanı çabuk bulacaksın diye. Bak çok geçmedi Bora Bey çıktı karşına."

"İyi ki çıktı ama değil mi Su?" Diyen Eva'ya kafasını iki yana sallayan Su, "İyi ki çıktı tabi anca o seni akıllandırdı." dedi.

Eva içkisini bitirip Su'dan bir margarita daha istedi. Etrafına baktı. Bora hâlâ ortada yoktu. Oflayarak nefesini verirken içinden taşan bu duyguyu nasıl atacağını bilemiyordu. Bora ona özür dilemesi için fırsat vermemişti ya Eva'nın sıkıntıdan kalbi sıkışıyordu. Bir özür dileyeydi. Onu kırmak istemediğini bir anlatabilseydi belki rahatlayacaktı..

Dj kabinine baktıktan sonra kabinin önündeki sahne dikkatini çekerken Eva'nın aklına bir fikir geldi. Sarhoş kafası zaten güzeldi böyle güzel fikirlerin gelmesi de doğaldı değil mi? Eva bu düşünceyle kendi kendine gülerken içkisini eline alıp sandalyeden indi.

Diğer taraftaki Evren'in yanına gidip kolunu dürterken, "Şarkı söylemek istiyorum." dedi.

Evren onun sarhoş olduğunu fark ederken, "Şimdi olmaz Eva herkes eğleniyor görmüyor musun?" dedi.

Eva'nın gözleri sulanırken, "Bora ondan özür dilememe izin vermiyor, sen duygularımı anlatmama izin vermiyorsun. Buram sıkışıyor Evren." diyerek Evren 'in göğsünü dürttüğünde Evren "Eva sarhoşsun!" dedi.

Eva omuz silerken, "Şarkı söyleyemeyecek kadar değil." dedi ama kafasını bir yere koysa uyuyup kalırdı.

Eva sarhoşken normalden daha ısrarcı olduğu için Evren'in yanından ayrılmadı. Sürekli yalvarırken Evren sonunda kabul etmişti. Eva ile birlikte sahneye doğru giderken Eva'nın düzgün yürüebilmesi için onu koluyla destekledi. Sahneye çıkıp Eva'yı garsonlardan birinden istediği bar sandalyesine oturttu. Önünde mikrofonu ayarlayarak, "İyi mi böyle Eva?" dediğinde Eva eliyle kendine çektiği mikrofona bakarken "Hı hı." diyerek kafasını salladı. Bir elinde hâlâ margaritası duruyordu.

Aynı sırada Koray'ın telefonu çalarken Bora'nın aradığını görerek, "Neredesin lan sen?" diye açtığında Bora "Asıl siz neredesiniz lan? Eva'nın ne işi var kulüpte." diye kükredi. "Abi ısrar etti." Diyen Koray onun sesinden bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. "Israrına sokayım Koray, gözünün önünden ayırma Eva'yı gebertirim seni. Kenan'ın adamları etrafınızda geliyor." Diye bağdırdıktan sonra telefonu kapattığında Koray kafasını kaldırıp barda olmasını umduğu Eva'ya baktı ama Eva orada değildi. Biraz ileride sahnede oturan Eva'yı gördüğünde, "Sıçtık!" dedi. Her yerden açık hedef şeklinde ortada oturmuş duruyordu. Neyse ki kulüpte güvenlik üst seviyedeydi. Kimsenin içeri silah sokması mümkün değildi.

Evren margaritasını elinden almadan son bir yudum daha alan Eva, "Hazırım." dediğinde Evren Dj'ye gidip durumu anlattı. Çalan kulüp müziğinin ardından yeni parçaya geçmeyen Dj, "İyi akşamlar arkadaşlar." diye bağdırdıktan sonra "Şimdi hepinizden biraz dinlenmenizi istiyorum. Çünkü şimdi çok özel bir ses şarkı söyleyecek." dedi.

Eva önündeki ona şaşkınca bakan kalabalığa çekimserce gülümseyerek elini kaldırıp sallarken kalbi ağzında atıyordu. Şarkı söylemeyi kaç yıl olmuştu. Eva sesinin güzel olduğunu biliyordu ama yine de heyecanlanmıştı. Üstelik sarhoştı. Aman Allahım nasıl bir işe kalkıştım ben diye düşünürken Evren kulağına ne söyleyeceğini sorduğunda ona, "Sezen Aksu, Küçüğüm." dedi.

Eva sandalyenin ucuna doğru otururken mikrofona, "Herkes iyi akşamlar." dedi.

Biraz durduktan sonra kalabalığa baktı. Koray biraz ileride ayakta dikiliyordu. Karşısında arkadaşlarının oturduğu masaya baktı ama Bora'yı yine göremedi. "Eğlencenizi böldüğüm için özür dilerim ama kalbimi sıkın sıkıntıdan kurtulmamın tek yolu buydu."

O konuşmaya devam ederken beklediği kişi o an içeri girmişti. "Ben bir iki gün önce büyük bir eşeklik yaptım ve Lacivert Kralımı üzdüm. O bana özür dilemem için hiçbir fırsat vermediği için böyle bir yol buldum. Şimdi burada değil ama..." dedikten sonra omuz silkerek, "Ben yine de ondan özür dilemek istiyorum." dedi.

Konuşması bittikten sonra omzunun üstünden arkasındaki Evren'e baktı. İlk melodi kulaklarına dolarken Eva gözlerini kapatıp şarkıyı söylemeye başladı. Alkolün ve içinden taşan duyguların etkisiyle hafif boğuk sesi kulüpte yankılandığında Bora'nın nefesi kesildi. Eva gözleri kapalı ona içini akıtırken Bora'da gözlerini kapatıp içine çekti Eva'nın tüm üzüntüsünü. Kapının önünde donmuş kalmış gözleri kapalı Eva'nın güzel sesini dinlerken Koray'da gülümseyerek Bora'yı izliyordu. Diğerleri de ayakta dikilmiş Koray'ın gülerken baktığı yere döndüklerinde Bora'yı görmüşlerdi. Melisa, Bora'nın yüzündeki duyguları gördüğünde kahroldu. Eski aşkının, onu '*Ben âşık olamam...*' diye reddeden adamın, şimdi âşık olduğunu izlemek kalbine hançerler saplamıştı. Kafasını hızla çevirdiğinde abisiyle göz göze gelirken Mete kardeşinin elini tutarak destek oldu. Ona burukça gülümsedi kardeşine geçecek dercesine. Sarp ise bambaşka âlemdeydi. Bora'yı fark etmeyen tek kişi o ve Eva'ydı belki de. Eva kendi duygularına kapılarak şarkısını söylerken Sarp da Eva'ya bir kez daha kapılmış, zamanında aşkını itiraf edemediği için büyük bir pişmanlık içindeydi. Eva şarkının sonuna yaklaşırken Bora, gözlerini açıp sahnenin önüne doğru ilerlediğinde Sarp'ın görüş alanına girdi. Sarp elindeki kadehi kafasına dikip masadan kalktı. Melis de aynı anda ayaklandığında iki çift kırılgan göz birleşirken aynı anda ayrıldılar oradan.

Eva şarkının sonuna geldiğinde gözyaşları göz kenarlarından akarak açtı maviliklerini izleyicilerine. Karşında onu hayranlıkla izleyen bir Bora bulmayı beklemiyordu. Hayal gördüğünü düşünerek gözlerini kırıştıtırırken Bora hâlâ kaybolmadığında gülümseyerek, "Gelmişsin." dedi önündeki mikrofonu unutarak. Sesi hoparlörden yankılanınca utanarak gülümsedi. Bora hafif

gölümserken ağzını kıpırdatarak, "Geldim." dediğinde Eva elini kaldırıp Bora'yı gösterirken mikrofona, "İşte o benim kalbimin sahibi Lacivert Kralım. Beni affetmesi için çırpındığım adam orada." dedi. Alkol ve mutluluk karışınca değişik bir Eva ortaya çıkmıştı. Daha fazla konuşmasını engellemek için Bora, sahnenin kenarına yaklaşırken, "Buraya gel Eva." diye seslendi.

Eva baş dönmesinin etkisiyle yavaşça sandalyeden kalkarken son kez mikrofona, "Beni dinlediğiniz için teşekkürler." diyerek sırtıttığında herkes onu alkışlamıştı. İlk başta güzel sesin etkisiyle herkes alkışlamayı unutturken şimdi kulüpte ışıklar ve alkışlar havada uçuşuyordu. Tabi Eva hiçbirinin farkında değildi. Sahnenin kenarına doğru yürürken tek gördüğü şey Bora'nın Lacivert gözleriydi.

Bora kolunu askıdan çıkartarak onu sahnenin kenarından kucığına alırken, "Yine yaptın yapacağını baş belası." dedi. Eva kollarını Bora'nın boynuna dolarken, "Affettin mi beni?" dedi.

Bora kulübün çıkışına yürürken, "Affettim güzelim affettim!" dedi ama zaten sana hiç darılmamıştım ki demedi. Koray yanlarına geldiğinde Bora, ona ters ters bakarken Koray'ın diğer adamları da etraflarını sarmıştı. Bora, Koray'a, "Bu gecenin hesabını sana ayrıca soracağım Koray aklından ne geçiyordu?" diye çıkıştı.

"Senin bu kadının da çok duruyor ya!" Diyen Koray'a bir şey demeyen Bora, Koray'ın açtığı kapıdan arabaya binerken, "Bunu sonra konuşacağız." dedi.

Eva'nın çantasını getiren korumadan çantayı alıp arabadan içeri atan Koray, "Hadi hadi, sen kucığındakiyle uğraşmaya bak." deyip sırtarak ona el salladı. Kapıyı kapattığında Bora sabır dileyerek kafasını eğip kucığındaki kadınına baktı. Eva çoktan uykuya dalmıştı. Lacivert kralının kokusunu alması yetmişti huzurunu bulması için.

Eve geldiklerinde Bora, Eva'yı çatı katına çıkartıp yatağı yatırırken Eva uyur uyanık bir şekilde Bora'ya, "Beni ilk gördüğünde ne hissettin çok merak ediyorum." diye fısıldadı. Bora onun gözleri kapalı sorduğı soruya gülümserken, "Ne kadar sümüşlü olduğunu." dediğinde Eva'nın kaşları kapalı gözlerinin üstündeki çatılırken gözleri aralanıp "Anlamadım." dedi.

Bora onun burnunun üstüne dokunurken, "Seni ilk gördüğümde bu burun kıpkırmızı kaybolan tavşanın için ağlıyordun." dedi. Eva'nın gözleri tekrar kapanmadan önce "Maviş Prens!" diye fısıldamıştı ama Bora dediğinden bir şey anlamadı. Maviş Prens'in anılarıyla tekrar uykuya dalan Eva uyandığında hatırlayacağı anılarla aslında babasının ona ne kadar büyük bir oyun oynadığını anlayacaktı.

SÖZDE NİŞANLI - BASKIN

Eva gördüğü rüyanın etkisiyle uyanırken, "Maviş prens." diye fısıldadı. Emin olamıyordu ama sonra uyur uyanık kulaklarına sızan Bora'nın sesi geldi aklına. Seni ilk gördüğümde bu burun kıpkırmızı kaybolan tavşanın için ağlıyordun demişti.

Eva üstündeki örtüleri bir çırpıda atıp yataktan kalktığı anda ağrıyan başını önemsemedi bile. Üstünde sadece iç çamaşırı olduğunu vücuduna çarpan serinlikten hissederken, giyinme odasından Bora'nın tişörtlerinden birini aceleyle üstüne geçirerek merdivenlerden koşarak aşağıya indi. Bir yandan da kakhaha atarak "Maviş Prens!" diye bağıyordu. Uzun süredir kaybettiği oyuncağını bulmuş bir çocuk gibiydi.

Bora mutfakta kahvaltı hazırlarken merdivenlerden gelen gürültülü ayak sesleri ve Eva'nın, "Maviş Prens!" diye bağırmasını duydu. Tavadaki omleti çevirdikten sonra tam ocağa geri koymuştu ki nefes nefese kapıda beliren Eva, "Maviş Prens!" diyerek atladı kucığına.

Bora sağlam koluyla Eva'yı poposundan desteklerken yaralı kolunu sırtına yerleştirip, "Eva iyi misin?" dedi.

Eva ise boynuna sımsıkı sarılmış, "Ya inanamıyorum. Bunca zaman hatırlamadığıma inanamıyorum." diye sayıklıyordu.

"Güzelim neye inanamıyorsun." Diyen Bora'ya geri çekilerek bakan Eva, "Sen Maviş Prenssin." dediğinde Bora kaşlarını çatı.

Eva heyecanla, "Sen ben küçükken bize gelmiştin benim tavşanımı bulmuştun." diyerek anlatırken Bora gayet sakin "Evet!" dedi ne vardı bunda.

"Bora niye daha önce söylemedin. Kahretsin eğer başta bilseydim babamın ne yaptığını anlardım." Diyen Eva kendi kendine gülerken, "Ah Tamer Kaya sen ne kurtmuşsun." dediğinde Bora hâlâ onu şaşkınca izliyordu.

Eva küçükken bir ay boyunca Maviş Prens diye adını sayıkladığı adama gözlerini dikerken içindeki heyecanla öptü Bora'yı. Bora bir anda Eva'dan gelen atakla neye uğradığını şaşırırken Eva'ya olan özlemiyle karşılık vermeye başlamıştı ama Eva'nın büyük ihtimal devamını getirmeyeceğini düşündüğünde kafasını geri çekti. "Sonunu getirmeyeceğin işe başlama güzelim." diyerek Eva'yı mutfağın köşesindeki koltuğa bıraktı. Önünde eğilirken, "Şimdi ne olduğunu düzgünce anlat." dediğinde burnuna gelen yanık kokusuyla "Siktir" diyerek ayağa fırlayıp ocağa koştu. Omletten dumanlar yükseliyordu.

Bora tavayı alıp lavaboya atarken musluğu da sonuna kadar açıp daha çok duman çıkmasına sebep olduğunda, "Yemin ederim bir daha sen yanımdayken yemek yapmayacağım." diye homurdandı.

Eva dudağını sarkıtıp, "Ben ne yaptım ki?" derken aldığı tek cevap Bora'nın ters bakışlarıydı. Bora yeni bir tava çıkartırken Eva hazırladığı masaya bakıp, "Omlette eksik kalsın Bora, bir sürü şey yapmışsın." dediğinde ona bakarak "İstemiyor musun?" dedi Bora.

"Bence masadakiler yeter ama eğer sen istiyorsan yap."

Bora onun peynirli omlet sevdiğini bildiği için yapmak istemişti ama madem istemiyordu tekrar uğraşmaya gerek yoktu. Tavayı yerine koyup Eva'nın yanına gelip otururken, "Evet, Eva anlat bakalım." dedi.

Eva kocaman gülümserken, "Sen Maviş Prenssin." dediğinde Bora kafasını sallayıp "Onu anladım da nereden çıktı bu onu anlayamadım güzelim baştan alsan." dedi.

"Ben küçükken sen bize gelmiştin." Dedğinde Bora kafasını sallayarak onu onayladı. "Birlikte tavşanımı aramıştık. Bulduktan sonra sen babamla görüşmeye geldiğini söyleyip onun odasına gitmiştin." Dedi.

"Evet, Amerika'ya gitmeden bir gün önceydi."

"Hadi ya bunu bilmiyordum. Neyse işte ben sana Maviş Prens adını takmıştım. Tavşanımı bulmuştun ya benim kahramanımdın. Neredeyse bir ay boyunca babama her gün senden bahseder, seni tekrar getirmesi için yalvarırdım ona." Dedi kendi kendine gülerek, "Sürekli senin geri geldiğini seninle evcilik oynadığımızı hayal ederdim." derken Bora'nın gözleri büyüdü. "İyi ki gelmemişim." dediğinde Eva koluna vurarak "Yaaa daha küçüktüm ne yapayım?" dedi.

Bora, Amerika'ya ilk gittiği zamanı hatırlarken aslında akıl hastanesinde olmaktansa yanında olmayı tercih ederdim diye geçirdi içinden. Bora o sıralar her şeyin üst üste gelmesiyle kendini kaybetmişti. Amerika'ya gittiğinde Tamer Bey'in şirketinde işe başlasa da çok geçmeden öfke krizleri artarak çoğalmış, önlenemez durumlara gelmişti. Geçirdiği tedaviden sonra kendini kontrol altına almayı öğrenmişti.

Eva dalgınca önüne bakıp gülümserken, "Babamın ne yapmaya çalıştığını şimdi anladım." dediğinde Bora da düşüncelerinden sıyrılıp ona baktı.

"Bana çocukluk hayallerimi vermiş de haberim yokmuş." Diyerek Bora'nın boynuna sarılırken, "Maviş Prens'ten Lacivert Kral'a..." diye fısıldayarak Bora'nın boynuna bir öpücük kondurdu.

Bora, "Tamam, hadi artık karnını doyur." diyerek onu kahvaltıya yönlendirirken Eva gülümseyerek önüne dönmüş kazınan midesini doyurmaya başlamıştı. Heyecanla unuttuğu iş hayatı aklına gelirken ağzına atacağı lokması havada kalırken gözlerini büyüterek, "Hiii Bora iş..." dedi etrafında bir saat arayarak.

Bora ona gülerek, "Ne kadar işine sadık bir çalışan, işi daha yeni aklına geldi." diye takılırken "Telaş yapma güzelim, nasıl olsa Patronun yanında." diyerek göz kırptı.

Bu sözler Eva'ya onun işyerindeki tavırlarını hatırlatırken suratı asılarak, "Bana sürekli öyle mi davranacaksın?" dedi.

Bora onun asık yüzüne bakarken çayından bir yudum alıp, "Ne yaparsam yapayım vazgeçecek değilsin." dediğinde Eva hemen gülümseyerek "Pes mi ediyorsun?" dedi.

Bora tek kaşını kaldırıp ona yandan bir bakış atarken, "İstersen devam edeyim güzelim." dedi. Eva hemen "Tamam, tamam bir şey demedim ama evet o fazla

öküz odun hallerin beni yıldırılmaz. Zaten sana karşı bağışıklık kazandım." dediğinde Bora ona doğru eğilip "Bak sen demek bağışıklık kazandın." dedi.

"Yani insanın bünyesi belli süre sonra alışıyor artık. Ne yapalım? Bende seni böyle kabul ettim el mahkûm katlanacağız."

Bora önündeki sosisle uğraşıp bir yandan da konuşan Eva'ya bakarak, "Yani ben böyle davranmaya devam etsem de senin için sorun yok. Tamam o zaman Eva Hanım, bugünkü geç kalmanız maaşınızdan kesilecektir bilginiz olsun. Hatta daha da gecikerseniz ilk günden işe gelmemenin bedeli olarak işten çıkışınızı kutlarız." dedi. Eva daha o lafını bitirmeden ayağa kalkmış, "Ben hemen hazırlanıp geliyorum." diyerek yukarı koşmuştu.

Bora onun arkasından gülerken kahvaltısını yapmaya devam etti. Eva ise yukarı çıkmış bir gün önceki kıyafetleri giyemeyeceğinden giyinme odasındaki Bora'nın daha önce onun için aldığı kıyafetlere bakmıştı. Bunlarda hep kot ve tişörttü bugünlük giysem sorun olur mu acaba diye düşünürken aman ne olacak bir şey derse mağazanın birinden yeni kıyafet alırım diyerek bir kot ile bordo bir tişört giydi.

Ayaklarına da topuklu ayakkabılarını geçirirken yatağın kenarındaki çantasını gördü. Onu da alarak aşağıya indiğinde Bora hâlâ kahvaltı yapıyordu. "Eee ben hazırım ama sen değilsin." dediğinde yukarı çıkarken bunu neden düşünmediğini çok merak ediyordu.

Bora çayını bitirip yavaşça yerinden kalkarken, "Biraz bekleyeceksin artık." diyerek yanından geçip yine aheste aheste yukarı çıkarken Eva arkasından sinir olarak baktı. Elindeki çantayı koltuğa atarken, "Adama bak ya bir gün çıldırtmasa olmaz." diyerek hâlâ kurulu olan sofrayı gördüğünde bari şunları toplayayım diye düşünerek masadakileri buzdolabına yerleştirmeye başladı.

Tam bitirmişti ki hazırlanan Bora, mutfak kapısında belirdi. Bora kolunu askıya yerleştirip düzeltirken, "Toplamana gerek yoktu güzelim, biz çıktıktan sonra yardımcı kadın hallederdi." dedi.

Eva elindeki reçelleri de dolaba yerleştirirken, "Yardımcın olduğunu bilmiyordum ama zaten vakit geçsin diye topladım. Yoksa bekletilmekten pek hoşlanmadığım için geçen her dakika sinirlenebilirdim." diyerek laf çarptığında Bora ona gülerek sağ elini uzatıp "Hadi çıkalım artık." dedi.

İşte bir el uzatması yetmişti Eva'yı mutlu etmesi için. Eva attığı yerden çantasını alıp Bora'nın elini tutarak birlikte çıktılar. Şirkete geldiklerinde Bora yine Eva'nın elini tuttuğunda Eva, sevinçten dört köşeydi. Demek ki artık ona kötü davranmayacaktı. Asansörden el ele indiklerinde Neslihan Hanım onları görünce gülümserken Eva'nın da düne göre daha mutlu olduğu her halinden belliydi.

Eva, "Günaydın Neslihan Abla." derken Bora ona "Tünaydın demek istedin galiba güzelim. Saat iki oldu." dediğinde Eva hiç saate bakmadığı için fark etmemişti.

Şaşkınlıkla gözleri büyürken, "O kadar oldu mu?" dediğinde Bora gülümsedi. Ardından Neslihan Hanım'a dönerken, "İstediğim evrakları odama getirin Neslihan Hanım." diyerek Eva'yı da çekip odasına gitti.

Odaya girdiklerinde Bora, "Oturun bakalım Eva Hanım." dediğinde Eva "Hah yine olduk Hanım." diye homurdanarak koltuğa oturdu. Bora da karşısına geçerken kapı çalınarak Neslihan Hanım içeri girdi. "Buyurun Bora Bey." diyerek dosyaları uzattıktan sonra Bora "Çıkabilirsiniz." dediğinde odadan çıktı. Eva, Bora'nın ne yaptığına merakla bakarken Bora dosyaları kontrol ettikten sonra Eva'ya uzatarak, "Al bakalım." dedi.

Eva dosyaları alırken, "Bunlar ne?" diyerek bir yandan da dosyaları okumaya başlamıştı. Tekstille ilgili şeyler olduğunu görürken Bora, "Ben birkaç günlüğüne şehir dışına çıkacağım." dediğinde dosyalara olan tüm ilgisini yitirerek kafasını kaldırıp "Nereye gidiyorsun?" dedi.

"Güneydeki iki otelde sorunlar var onları çözmem gerekiyor. Ben yokken tekstille ilgilenmeni istiyorum. Tüm yetkiler sende olacak."

Eva önce Bora'nın gideceğini sindirdikten sonra tekstildeki yetkileri ona verdiğini sindirirken tekrar Bora'nın gideceğine odaklanarak, "Nasıl gidersin Bora? Seni öldürmeye çalışan biri var, sürekli etrafında geziyor böyle bir durumda nasıl gidersin. Hem ben daha yeni başlamışken tekstili nasıl idare edeyim." dedi.

"Güzelim tek başıma gitmiyorum, Koray da benimle olacak ve daha bir sürü adam. Sende tek olmayacaksın. Sadece işleyişi kontrol et, aklına takılan yerlerde müdahale et yeter. Mete gerisini halleder."

Eva ayağa kalkarken, "Bu işte başka iş var değil mi? Sen şu an kendini aştın. Mete ile birlikte çalışmamı söylediğine göre kesin ters giden bir şey var." dedi.

"Eva sakinleş ve otur şuraya." Diye bağırان Bora'nın yanına gidip koltuğun kenarına oturan Eva onun elini tutarak, "Bora daha yeni vuruldun. İkinci bir

operasyon geçirdin. Mete'yi gönder gitsin, kontrol etsin ama sen gitme. Lütfen aklım sende kalsın istemiyorum." dedi.

"Güzelim Mete buradaki işe daha yeni alıştı. Benim gitmem gerekiyor. Sezon açılmadan önce gidip eksiklerini kendim görmek istiyorum. Birkaç gün içinde döneceğim."

Eva onu ikna edemeyeceğini anladığında, "Tam olarak ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

Bora onun düşen suratını incelerken Eva'nın gerçekten bu kadar üzüldüğüne inanmıyordu. "En fazla iki hafta..." Dedğinde Eva ayağa fırlayıp, "İki hafta mı?" diye bağırdı.

"Sadece birkaç gün iki haftaya mı çıktı şimdi." Derken hayretle Bora'ya bakıyordu. Bora ona cevap vermeksizin bakarken dudağını ısırp, "Ne zaman gideceksin?" diye sordu. "Bu akşam." cevabını aldığı anda ise "Ya Bora inanamıyorum sana bana şimdi mi haber veriyorsun?" diye bağırdı Eva.

"Ne zaman haber verecektim Eva, daha yeni belli oldu. Niye bu kadar abarttığını anlamıyorum."

"Niye mi abartıyorum. Beni ortalık karışık diye elinizden gelse evden dışarı çıkarmayacaksınız ama sen, hem de hedefleri senken sürekli sanki gelin beni mıhlaysın der gibi ortada cirit atıyorsun." Diye bağırarak Eva'nın mıhlamak lafıyla gülen Bora elini uzatıp onu kucağına çekti. "Mıhlamak ha!" Diyerek güldü.

Eva onun kucağına uzanıp kolunu ezmemeye uğraşarak sağ omzuna kafasını koyarken, "Gülme Bora gerçekten seni anlamıyorum." dedi.

"Eva bu geziyi eninde sonunda yapmam gerekiyor. Şu an konumuz benim gidişim değil. Senin ben gittikten sonra neler yapacağın. Dosyalarda ayrıntılı olarak neler yapıldığı, nelerin eksik kaldığı yazıyor. Defileyi on güne yapmayı planlıyoruz, o güne kadar yetişmeye çalışırım ama yetişemesem de senin güzel bir iş çıkaracağını biliyorum."

"Ya ver gazı ver gazı gidişini unuttur değil mi? Nasıl bu kadar güveniyorsun, hem böyle büyük bir işi niye bana veriyorsun ki Mete de başlarındaysa ben ne yapacağım?"

"Tecrübe kazanmadan bir şeyler öğrenemezsin güzelim. En zoru başarabilirsen kendini kanıtlarsın. Sende bu inat olduğu sürece altından kalkamayacağın iş yoktur merak etme."

"Bak ya sonunda öyle bir laf ediyorsun ki küfür mü ediyorsun övüyor musun anlamıyorum."

Bora ona tekrar gülerken, "Çok konuşuyorsun!" diyerek dudaklarına uzandı Eva'nın. Eva onun gideceğini öğrendiğinden beri yapmak istediğini sonunda Bora yapınca hiç vakit kaybetmeden aralamıştı dudaklarını. Eva elini Bora'nın ensesinden saçlarının içine kaydırarak onu daha çok kendine çekerken Bora'nın sırtındaki kolu da sıkışmıştı. Ezmemek için uğraştığı kol çoktan aralarında kalmıştı ama ikisinin de tutkudan fark ettiği yoktu. Bora acısını bile duymuyordu. Kaç gün hasret kalacaktı bu dudaklardan gitmeden doymaya çalışıyordu ki kapı hızla açıldı.

Kapının açılma sesiyle ikisi de yerlerinden fırlarken, Eva o hızla kalkmış topuğu yerdeki küçük İran halısına takılınca önündeki sehpanın üzerine yuvarlanmıştı. Eva kendi telaşından hâlâ geleni görmezken Bora onun kalkmasına yardım ediyordu. Eva Bora'nın kolunun üstünden kafasını kaldırıp kapıya bakınca geleni gördü.

Babası kararmış gözlerle onlara bakarken Eva kıpkırmızı olmuştu. Ve Tamer Bey yaşadığı şoku üstünden atarken, "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" diye kükredi. Böyle bir manzarayla karşılaşmayı hiç beklememişti o kapıyı habersiz açarken. Eva'yı Bora'nın kucağında o şekilde görmek babalık damarlarındaki bütün kıskançlığı kabartırken, Bora'yı karşısına alıp bir güzel dövmek istiyordu.

Eva ile Bora aynı anda biri, "Ba - ba" diğeri "Ta - Tamer Bey" diye kekelerken Tamer Bey esmer suratının sinirden kızarmasıyla bir ejderhaya benzemişti. "Susayım susayım diyorum illa benim sınırlarımı zorluyorsunuz. Evlenmeden yediğiniz haltlar yetmezmiş gibi birde şirkette tövbe tövbe hiç mi utanmanız yok sizin? Ya gelen bir çalışan olsaydı şirketin diline mi düşmek istiyorsunuz?" diye bağırdı.

O konuştukça Eva yerin dibine girerken Bora da sessizliğini koruyordu. Çünkü ağzını açsa biliyordu ki Tamer Bey'in bütün siniri onu hedef alacaktı. "İkinizde odama gelin." Diye bağırp arkasını dönüp kendi odasına girerken Neslihan Hanım'ın her şeyi duymuş olduğunun bilincinde, "Kulakların tıkalı değil mi Neslihan?" dedi. Neslihan Hanım ciddiyetle "Her zaman Tamer Bey." dediğinde odasına girip kapıyı çarparak kapattı.

Onun arkasından Bora'nın odasından çıkan Eva, ona dikkatle bakan Neslihan Hanım'ı görmesiyle daha da kızarıırken, "Abla valla kötü bir şey yapmıyorduk ya

babam işte abarttı." diye açıklamaya çalıştı ama Neslihan Hanım gülmemek için dudaklarını sıkıyordu. Eva, "Off gül ya gül. Rahat rahat gül. Rezil oldum." dediğinde kahkaha atmıştı ki Eva'nın arkasından Tamer Bey'in yüz ifadesinden bir farkı olmayan Bora çıkınca gülmesi öksürüğe dönüştü.

Bora kaşları çatık ikisine de baktıktan sonra Tamer Bey'in kapısını göstererek, "Yürü Eva!" dedi. Eva korkarak kapıya giderken Allahım sen koru diye dua ediyordu.

Kapıyı açıp içeri usulca sızdığında babası koltuğunda oturmuş kafasını iki yana sallayarak oflayıp pufluyordu. Eva ürkekçe, "Babacım." dediğinde "Geçin şuraya." diyerek önündeki koltukları gösterdi. İkisine de bakmıyordu.

Sıkıntıyla yüzünü sıvazlarken, "Hayır anlamıyorum. Yeni yetme olsanız anlayacağım da ikinizde eşek kadarsınız. Birinizde de akıl yok mu? Her şeyin bir yeri var ulan, benim şirketimde, benim çatımın altında ben varken ya havle!" diyerek yine kafasını iki yana sallarken Bora "Tamer Bey kızınızla beni nişanlandırırken kutu kutu pense oynamamızı beklemiyordunuz her halde." dediğinde Tamer Bey ayağa fırlamıştı.

Eva da ayağa kalkıp, "Bora sus gözünü seveyim. Yangına körükle gidiyorsun." diye ona kızarken "Babacım öyle demek istemedi." diye babasını sakinleştirmeye çalıştı.

Ayağa kalkan Tamer Bey, "Babayım lan ben baba! Yapıyorsunuz zaten yapacağınızı bir şey mi dedik. Benim zoruma giden gözüme sokmanız." diye bağırdığında Bora da oturduğu yerden gayet rahat "Kapıyı çalmadan içeri giren sizdiniz." dediğinde Eva "Bora kapa çeneni" diye cırladı. Babasının kalbine inmesinden korkuyordu ki Tamer Bey, "Ulan Bora, sen bir kız babası ol ben sana yapacağımı bilirim." dedi.

"Bende böyle bir görüntüyü görmenizi istemezdim Tamer Bey özür dilerim ama bizim kadar sizde de hata var."

"Lan o koluna dua et yoksa şimdi alırdım seni ayağımın altına arsız. Niye geldiğimi unutturdunuz bana akşama gidiyormuşsun." Diye konuyu değiştirdi Tamer Bey çünkü Bora ona cevap verdikçe daha çok sinirleniyordu.

Bora da bunun farkında üstelemezken, "Evet." dediğinde Tamer Bey yerine oturduğunda Eva konuyu nasıl bu kadar çabuk değiştiğini anlamayarak ayakta şaşkınca ikisine baktı.

"İyi oradaki işlerini çabuk hallet. Gittiğiniz yerlerde de dikkatli olun o it nerede olduğunu öğrenirse rahat durmaz."

Eva da yerine otururken merakı kabarak konuşmayı dinledi hadi hangi it olduğunu da söyleyin diye içinden geçirirken Bora onun merakını fark ederek, "Defile işleri ve tekstilin üretime geçişiyle de Eva ilgilenecek." dedi.

Babası Eva'ya dönerken, "Evet kızım. En baştan sana bu kadar ağır bir yük vermek istemezdim ama zor durumdayız biliyorsun." dediğinde "Elimden geleni yapacağım baba, hem Mete de yardım edecekmiş sorun olmaz inşallah." dedi Eva.

Artık konu değişmişti ve Eva hiçbir şeyi öğrenemeyeceğini anlamıştı. Biraz daha yapılacaklarla ilgili konuşulduktan sonra hepsi işlerinin başına dönerken Eva, Bora'nın verdiği dosyaları incelemeye başladı. Akşam olduğunda havalimanına kadar Bora ile gitmek isterken Bora ona izin vermemiş şirkette veda ederek Eva'yı malikâneye göndermişti. Eva onun gidişiyle içinde büyük bir boşluk hissederken üç ayda ona ne kadar çok bağlandığını anladı. Günlerin çabuk geçmesini Bora'nın sağ salim ona geri dönmesini istiyordu.

SÖZDE NİŞANLI - Patron

Eva, Bora gelene kadar geçici olarak onun odasına yerleşirken, dün ve bütün gece çalıştığı dosyaları masaya bıraktı. Önünde Bora'nın ismi yazan cam plakayı gördüğünde parmakları harflerin üstünde gezindi. Daha bir gün olmasına rağmen özlemişti öküzü. Özlemle iç çekerken, "Sende beni özledin mi benim seni özlediğim kadar?" diye fısıldadı.

Kapının çalması onu düşüncelerinden uzaklaştırırken, "Gel!" diye seslendi. Neslihan Hanım içeri girip, "Tekstil toplantı için hazır sizi bekliyorlar Eva Hanım." dediğinde Eva gülerek "Yapma abla, bana öyle seslenmene gerek yok biliyorsun." dedi.

İncelediği dosyalardan aklına takılanları yazdığı notları alarak ona doğru ilerledi.

Neslihan Hanım da gülerken, "Sen toplantıya girmeden seni biraz havaya sokayım dedim kötü mü ettim?" dediğinde Eva kakhaha atıp heyecanla atan kalbine elini bastırarak "İyi ettin. İyi de ben heyecandan geberiyorum." dedi.

"Merak etme sen yaparsın. En çok neyi merak ediyorum biliyor musun? O Angel karısının seni gördüğünde yüzünün alacağı halini çok merak ediyorum. Bora Bey'i beklerken seni görünce çarpılıp kalmasa..." Diyen Neslihan Hanım'ın laflarıyla Eva daha çok güldü.

"Kız üstüne kamera filan mı yerleştirsek izleyip izleyip güleriz." Dediğinde ise Eva karnını tutarak gülerken, "Of abla âlemsin ya... Ne heyecan kaldı ne bir şey neyse ben fazla bekletmeyeyim insanları." diyerek asansöre ilerledi. Neslihan Hanım arkasından "Onlar Bora Bey'i beklemeye alışık merak etme." diye bağırdı.

Eva asansörle bir alt kata inerken aklında hâlâ Neslihan Hanım'ın dedikleriyle gülümseyordu. Aslında sadece Angel'ın değil, bütün çalışanların ne düşüneceğini merak ediyordu çünkü bugün toplantıya Eva'nın katılacağını bir tek Mete biliyordu.

Toplantı odasına geldiğinde derin bir nefes alarak girdi içeri. Mete onu görmesiyle gülümseyerek ayağa kalkarken diğerleri de Eva'yı tanıdıkları için ayağa kalkmışlardı ama neden burada olduğunu anlamak ister gibi bakıyorlardı. Angel ise tamamen farklı bir yüz ifadesi ile masanın başına yaklaşan Eva'yı izliyordu. Hem şaşkınlık hem de kızgınlık vardı yüzünde. Eva masaya yaklaşırken, "Oturun lütfen." diyerek herkese oturmalarını işaret ederken kendisi oturmadan önce masanın başında durarak "Günaydın." diye selamladı hepsini.

Mete, Eva'nın sandalyesini çekerek oturmasına yardımcı olurken Eva gülümseyerek teşekkür etti. Eva masadaki insanları şöyle bir gözden geçirdi. On iki kişilik bir toplantıydı. Eva'nın tanıdığı kişiler sayılıydı. Babası zamanından kalma üretimden sorumlu Murat Bey'i ve Ar-Ge'den sorumlu Hakan Bey ile Mete ve Angel'ı tanıyordu. Diğerleri yüz olarak tandık gelse de isim olarak yabancıydı. Gördüğü kadarıyla tek bir yüz yeniydi. Bora'nın verdiği dosyalardan hepsinin hangi bölümden sorumlu olduğunu bildiğinden bu kadının aralarına yeni katılan tasarımcı İrem Hanım olduğunu düşündü.

Hepsine gülümseyerek baktıktan sonra, "Biliyorum hepiniz burada ne işin olduğunu merak ediyorsunuz." dedikten sonra biraz durup "Bora'nın tekstildeki yerini ben aldım. Bundan sonra yola birlikte devam edeceğiz." dediğinde solunda Angel "Nerede Bora?" derken Eva ona bakmadan "Burada değil." dedi.

"Anlamadı ben niye haber vermedi bana ne demek bu Bora nerede?" Diyen Angel'ın laflarıyla Eva daha çok gerilirken elindeki kalemi önündeki dosyaya

sertçe tak tak şeklinde vurup Angel'a baktı. "Söylerim bir dahakine sizden izin alır Angel Hanım." İkili arasındaki gerginlikten herkesin haberi olduğu için kimseden çıt çıkmıyordu.

Herkes sus pus olmuş iki kadının birbirine girmesini beklerken, Mete olaya el atarak,

"Eva Hanım eğer izin verirsiniz bu zamana kadar yapılanlar ve yapmamız gerekenlerle ilgili kısa bir sunumdan sonra toplantıya devam edelim." dedi.

Eva ona dönerken, "İyi olur Mete Bey, ben tüm dosyaları inceledim ama birde sizden dinlemek isterim." dediğinde Mete ayağa kalkmıştı.

Angel koltuğunda kollarını göğsünde bağlayarak asık suratıyla otururken diğerleri Mete'nin sunum yapacağı yere doğru döndü. Eva masadakilerin yüzlerine bakarak durum değerlendirmesi yapmaya çalıştı. Çoğu ifadesizdi ama Murat Bey sanki biraz sinirli görünüyordu. Kaşları çatılmış gibiydi. Fazla önemsemeyerek Mete'ye ilgisini verirken, Mete yapılanları ve yapılacakları anlatmaya başladı. Eva notlarını açıp bir yandan da aldığı ayrıntıları gözden geçirirken atladığı yerlerin olup olmadığını kontrol etti ama yoktu. Mete'nin anlatımında da kendi aldığı notlarla eşleşen yerler vardı. Kendisiyle gurur duyarak güveni artarken belki de bu iş korktuğum kadar olmayacak başaracağım diye düşündü.

Mete yerine döndüğünde hepsi masaya dönerken Eva, "Mete Bey'e teşekkür ediyorum benim için iyi bir sunumdu. Evet, arkadaşlar sunumda olmayan veya sizin eklemek istediğiniz bir şey var mı?" diye diğerlerine sorduğunda Murat Bey, homurdanır gibi bir ses çıkarınca Eva "Sizin eklemek istedikleriniz var galiba Murat Bey?" dedi.

Murat Bey masaya doğru yaklaşıp kafasını Eva'ya çevirirken, "Sunumla ilgili değil Eva Hanım ama sormak istediklerim var." dedikte sonra Eva'nın gözlerinin içine bakıp "Çok merak ediyorum bu şirket nereye gidiyor?" dedi.

Eva böyle bir şey beklemediği için şaşırırken Mete, "Murat Bey!" diye adamı uyarsa da Eva, Mete'nin koluna elini koyarak onu susturdu. "Daha açık konuşur musunuz?" diyerek Murat Bey'e konuşması için fırsat verdi.

Murat Bey, hafif kilolu, kırklı yaşlarında şirkette emeği büyük olan sayılı müdürlerden biriydi. Eva'nın sorusuna karşılık "Gayet açık konuşuyorum Eva Hanım, başımıza bir stajyeri geçirerek bu şirketi nereye götürmeyi hedefliyorlar merak ediyorum." Dediğinde Eva kızarken solundaki Angel güler gibi bir ses çıkardığında sinirleri gerildi ama Murat Bey'in diyecekleri daha bitmemişti.

"Burada biz varken tutup Amerika'dan adam getiriyorlar, bu da yetmezmiş gibi sizin gibi tecrübesiz birine büyük bir sorumluluk veriyorlar. Ne yapıyoruz burada ben anlamıyorum. Çocuk oyuncağı mı bu iş! Bu gidişle yakında hepimiz işsiz kalacağız çünkü ben olsam yatırımcıların yerinde yönetimdeki kadroyu gördüğümde elimi eteğimi çekerim bu işten."

Eva ilk başta ne diyeceğini bilemeyerek susarken babam olsa ne cevap verir diye düşündü. Sakinliğini koruması gerekiyordu, profesyonel olması gerekiyordu ama nasıl yapacaktı. Masada çıt çıkmıyor herkes Eva'nın cevabını bekliyordu. İlk başta gülen Angel'ın da suratı asılmıştı Mete ile ona da laf gelince.

Eva kendini toparlarken, "Düşüncelerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim Murat Bey ama bana laf söylemeden önce kim olduğumu hatırlamanızı öneririm." dediğinde adam güler gibi bir ses çıkararak "Zaten biliyoruz efendim. Patronun çocuğu olmasanız kim bir stajyeri başımıza geçirirdi." dedi.

Bu cümleyle Eva kötü bir başlangıç yaptığını anlamıştı. Adamın sözleriyle duruşunun çöktüğünü hissederken dik oturmaya başlayarak masaya yaslanıp, "Evet Murat Bey, patronun çocuğuyum doğru söylüyorsunuz. Şirketteki herkes gibi sizde bir gün bu şirketin başına benim geçeceğimi biliyorsunuz. Şimdi ise sadece deneyim kazanmam için tekstilin başındayım." dedikten sonra rahatça arkasına yaslanıp devam etti.

"Bunu bildiğiniz halde benim burada olduğuma neden bu kadar takıldığınızı anlamadım. Ama şunu fark ettim ki sadece benimle değil derdiniz." Dedikten sonra Mete ve Angel'ı işaret ederek, "Sizin deyiminizle Amerika'dan gelenlerle de bir sorunuz var." dedi.

Murat Bey, "Evet!" diyerek onu doğruladı çünkü onlarında Eva gibi haksız yere şimdiki konumlarında olduğunu düşünüyordu. Yeni gelen patronun, Bora'nın, sırf biri metresi biri arkadaşı olduğu için burada olduklarını sanıyor Eva'ya ise ne gurursuz bir kız diyordu.

"Neden Murat Bey? Sizin olmanızı istediğiniz yerde olduğumuz için mi? Neden? Sizin yönetimdeki kadro olarak aşağıladığınız insanlar yurtdışında birçok başarıya imza atmış çoğu firmanın peşinde koştuğu kişiler. Üstelik bu yönetimde sadece onlar değil sizde varsınız. Kendinizi de mi yetersiz görüyorsunuz?" Dedi Eva öne doğru eğilip delici bakışlarını adama dikerken.

Murat Bey ağzını açacaktı ki Eva elini havaya kaldırıp onu sustururken, "Bence yeteri kadar konuştunuz." dedi.

Masadaki diğerlerine de baktıktan sonra, "Ben daha yolun çok başındayım. Çoğunuzun yıllarca tecrübe ettiğinin binde birini bile tecrübe etmedim henüz. Burada da bulunmamın sebebi tecrübe, isterim ki bu yolda ilerlerken hepiniz bana yardımcı olun. Biliyorum burada olmayı hak etmiyorum, benim gibi tecrübesiz biri burada olmamalıydı ama bana bir görev verildi ve ben sizinde yardımınızla bu görevi alnımın akıyla atlatmak istiyorum." dedi.

Eva tekrar Murat Bey'e dönerken, "Size gelince Murat Bey, düşüncelerinize saygı duyuyorum ama Mete Bey'in yaptığı sunumdan onlar geldikten sonra ne kadar ilerlediğimiz çok açık bir şekilde görülüyor. Bence bunlar neden geldi demek yerine bizim ne eksikimiz vardı da dışarıdan adama ihtiyaç duydular diye düşünseydiniz şimdi belki de benim yerimde siz oturuyor olurdunuz." dedi.

Murat Bey kızarıp daha da sinirlenirken Eva, "Eğer bu sizi çok rahatsız ediyorsa istifa dilekçenizi verebilirsiniz çünkü ne ben ne de diğerleri hiçbir yere gitmiyor." dediğinde masa tamamen gerildi. Eva'nın yaptığı çok sert bir hamleydi. Defileye on gün kalmışken üretim müdürünü işten çıkarmak her şeyi tepe taklak ederdi ki Eva adamın istifa edeceğini düşünmüyordu.

Murat Bey yerinde kıpırdanırken kravatını biraz gevşeterek, "İstifa etmeyi düşünmüyorum efendim." dediğinde Eva gülümseyerek "Güzel, doğru karar vereceğinizi biliyordum." dedi. Aslında o kadar büyük bir adamın ona efendim demesi hoşuna gitmemişti. Neslihan Hanıma yaptığı gibi düzeltbilirdi ama şimdi biraz otoritesini kullanması gerektiğini düşünüyordu.

"Şimdi bu konuyu hallettiğimize göre artık önümüzdeki defileye odaklanmamız gerekiyor. Rakiplerin çok gerisindeyiz, neler yapabiliriz tartışalım." Dedinde asıl toplantı başlamıştı.

Onlar yapılacakları konuşurlarken kızının ilk toplantısının nasıl geçeceğini merak ettiği için toplantıyı odasından izleyen Tamer Bey ise çoktan muhasebeyi aramış

Murat Bey'in çıkışını vermelerini söylemişti. Tamer Bey, Eva ile bir kez daha gurur duyarken kızının bu işi en iyi şekilde yapacağından emin olmuştu. Şimdi rahatlıkla kendi işine bakabilirdi. Bora'yı da otelleri gezmesi bahanesiyle şehir dışına çıkarmıştı. Sıra da yılanı deliğinden çıkaracak yemi atmaya gelmişti ama o yılanın deliğinden çıktıği an zehrini akıtıp geri kaçacağını biliyordu.

Toplantı bittiğinde Eva hem rahatlamış hem gerilmiş hem de başında karşılaştığı sorunla üzülmüştü. Herkes çıkmak için ayaklandığında Angel ile

Mete'yi, "Siz kalın." diyerek durdurdu. Diğerleri toplantı odasını terk ederken üçü yalnız kalmıştı.

Eva, Mete'den çok Angel'a hitaben, "Benim kadar sizinde bu işte başarılı olmayı hedeflediğinizi düşünüyorum." dediğinde Mete "Tabii ki." dediğinde Angel da "Evet!" demişti. Angel az önceki toplantıdan sonra Eva'ya karşı biraz daha ılımlı olmaya çalışıyordu çünkü koca üretim müdürüne bile haddini bildirmişti. Angel için artık çok daha farklı bir konumdaydı.

"Benim için bu iş artık daha önemli çünkü az önce gördük ki başarısız olduğumuzda eleştirecek çok insan var. Gözler üstümüzde olduğu için sizinle bunu konuşmak istedim." Dedikten sonra tamamen Angel'a dönüp, "Özellikle sana diyorum Angel. Aramızdaki geçen gerilimleri işimize yansıtmasak sevinirim. Diğer şeyleri bir yana bırakıp, tabiri caizse ateşkes imzalamak istiyorum." dedi.

Angel onun konuşmasından anlayabildiklerini anlamıştı. Eva anlamak istiyordu. O da işindeki başarılarla önem verdiği için onu çok iyi anlıyordu bu yüzden, "Tamam ben anlamak seninle ama sen yok saldırmak artık." dediğinde Eva kıkırdarak "Tamam yolmam saçının başını ama yine de sen beni kızdırma çünkü bana hiç belli olmaz." diye uyardıktan da edemedi.

Mete iki kadının anlaşmasını sessizce dinlerken, "Şu Bora ne şanslı adam lan fıstık gibi iki kadın onun için kavgaya ediyor." dediğinde ikisi birden "Mete!" diye bağırırken Mete gülerek, "Bakın anlaştığınız bir nokta daha bulduk ben." dedi kendini göstererek.

Hepsi gülüşürken Angel ile araları şimdilik tatlıya bağlanmıştı ama Eva unuttuyordu ki herkes onun kadar iyi niyetli değildi. Toplantı odasından çıktıklarında Angel ile Mete önden giderlerken Eva dosyalarını toparlamak için arkada kalmıştı. Odadan çıktığında ise sinirden köpürmüş bir Murat Bey ile karşılaşmayı beklemiyordu.

"Nasıl beni işten çıkarırsınız?" Diyen adam bağırarak üstüne yürüdüğünde Eva, "Sakin olun Murat Bey. Ne diyorsunuz ne işten çıkarması?" dedi.

"Bir de bilmiyormuş numarası yapmayın bana, muhasebeden aradılar çıkarılmışım."

Adamın söyledikleriyle Eva şaşırırken, "Murat Bey, gerçekten haberim yok. Lütfen sakın olun. Siz şimdi odanıza gidin, neler olduğunu öğrenip ben yanınıza geleceğim." dediğinde Murat Bey bu sefer dikkatle baktı Eva'ya. Gerçekten haberi olmadığını anladığında kimin yaptığını da anlamıştı. "Tamer Bey!" diye fısıldarken Eva, "Ne babam mı babam niye böyle bir şey yapsın ki?" dedi.

Adam, Eva'nın arkasındaki toplantı odasına girerek kafasını yukarı kaldırdığında toplantı boyunca izlendiklerini anladı. Geri çıkıp onu bekleyen Eva'ya ise, "Sayenizde işsiz kaldım artık rahata erebilirsiniz." diyerek yoluna devam ediyordu ki Eva adamı kolundan tutup durdurdu. "Lütfen Murat Bey, ben hiçbir şey anlamadım. Bu işi çözmeme izin verin, işten çıkmanızı gerektirecek bir durum yok!"

Adam onun için gerçekten uğraşacağını anladığında, "Size söylediğim onca şeye rağmen bunu neden yapasınız ki?" dedi.

"Yapmayın. Çoğunun içinden geçirdiklerini dile getirdiğiniz için size kızacak değilim. Üstelik haklı olduğunuz konularda vardı ama ben hâlâ bana yardım edebileceğinizi düşünüyorum çünkü biliyorum ki bu şirkette emeğiniz büyük."

Eva'nın dedikleriyle adam sinirle söylediği sözlerden utandı. Kızın temiz bir kalbi vardı ve o öfkesine yenik düşerek herkesin içinde onu utandırmış Eva'nın utandığını gördüğünde ise kendiyse gurur duymuştu. Şimdi kendisi utanıyordu.

"Özür dilerim Eva Hanım. Ben haksızlık yapıldığını düşünerek kötü cümleler kullandım."

Eva, Murat Bey'e gülümserken, "Affedildiniz. Lütfen şimdi odanıza gidip benden haber bekler misiniz?" dedi.

Murat Bey gittikten sonra Eva asansöre binip doğru üst kata çıktı. Asansörden iner inmez babasının odasına giderken kapıyı çalmadan içeri girdi.

Tamer Bey, Eva'yı beklediği için şaşırılmazken Eva, "Bana bir açıklama yapacak mısın babacım?" dedi sakince masanın önündeki koltuğa geçip oturarak.

"Ne zamandan beri patronsunda ben sana açıklama yapıyorum kızım" dediğinde Eva oturduğu yerde dikleşerek "Baba yapma lütfen. Her olayda beni koruyamazsın. Hani benim tecrübe kazanmamı istiyordun. Sen böyle yapmaya devam edersen ben tecrübe filan kazanamam." dedi.

"Haddini aştı Eva. Ben senin gibi yumuşak mizaçlı değilim kızım. Orada söylediği her laf bana edilmişti. Seni bu göreve getirende bendim diğerlerini gelmesine izin veren de eğer hoşlanmıyorsa burada kalmasının bir önemi yok."

Eva bıkkınca nefesini verirken, "Çok katısın baba, bazen senin içinden ne çıkıyor anlamıyorum. Üstelik sert rolü yaparak kendini kandırma, ben babamın ne kadar yufka yürekli olduğunu çok iyi biliyorum ve sen kızına da kıyamıyorsun değil mi?" dedi masumca babasına gülümserken.

"Hayır, baş belası bana o bakışı atma o adamı tekrar işe almayacağım."

Eva biraz daha dudağını sarkıtıp babasına üzgün gözlerle bakınca Tamer Bey oflayarak, "Bak seni uyarıyorum, o adam bir kere daha işini yapmak yerine sana veya başkasına sataşırса gözünün yaşına bakmam." dediğinde Eva ayağa fırlayıp babasının yanına giderek ona sarılırken "Teşekkür ederim babacığım." dedi.

Geri çekilip yanaklarından öptükten sonra, "Seni seviyorum." diyerek kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı. Çıkmadan önce de arkasını dönüp, "İstedğin kadar sert olmaya uğraş baba, sen çok yufka yüreklisin." dedi. O gittikten sonra Tamer Bey kafasını iki yana sallayıp ellerine bakarken, "Acaba ellerimdeki kanı görsen böyle düşünür müsün kızım?" diye fısıldadı.

Eva, Murat Bey'e işten ayrıldığını söyledikten sonra tekstilin katından ayrılmayarak çalışmalarını izlemeye karar verdi. Bazen yeni stiller yaratan modacıların yanında vakit geçirdi bazen de defile için seçtikleri yerin iptal edilmesi üzerine yeni yerler arayan Angel'a yardım etti. Piyasayı araştıran Ar-Ge bölümü ise daha bir yoğundu çünkü rakipler onlardan çok öndeydiler. Eva hepsine elinden geldiğince yardım ederken en çok çizim yapan İrem Hanım'ın yanında vakit geçirmekten hoşlandı çünkü hem yaptığı iş ilgisini çekmişti hem de İrem oldukça sıcakkanlı biriydi.

Defilenin tasarımları belli olsa da yeni şeyler yaratmaya devam ediyordu. Elbiselerden, modadan konuşurken vaktin nasıl geçtiğini anlamadı. Hatta bir ara İrem yeni çizdiği bir elbiseyi ona gösterdiğinde İrem'e yeni fikirler bile vermiş o da ona uygun olarak çizimine devam etmişti. Eva eve gittiğinde yoğun geçen ilk gününün üstüne hemen uykuya dalarken mutluydu çünkü böyle giderse Bora gelene kadar vakit göz açıp kapayana kadar geçecekti.

SÖZDE NİŞANLI - Defile

Defile günü gelip çatığında tekstil bölümünde büyük bir telaş vardı. Bütün sorunlara rağmen sonunda bekledikleri gün gelmişti. Geçte olsa piyasaya iddialı bir giriş yapmayı hedefliyorlardı. Eva'nın yönetime geçmesi basında çok çabuk duyulurken, Murat Bey bir noktada haklı çıkmış çoğu yatırımcı yatırımlarını geri çekmişti. Bunu üstüne Eva ve Mete hepsiyle tek tek görüşerek ne kadar kararlı ve iddialı olduklarını anlatabildiklerine anlatmıştı. Sorunlar bununla da bitmemişti. Defile yapmak için anlaştıkları yer anlaşmayı bozduğunda Eva, büyük bir hayal kırıklığına düşmüştü ama sonra aklına Bora ile nişanlarının

olduğu balo salonu geldiğinde neden olmasın dedi. Bu fikri diğerklerine söyledikten sonra onların kafasına yattığında son iki günde balo salonu defile için hazırlanmaya başlamıştı. Son anda davetiyelerdeki yer değişimi yüzünden ikinci bir davetiye bastırmaları gerekirken, Eva daha önce uzaktan da olsa selamlaştığı herkese yolladı davetiyeleri. Sırf meraklarından bu defileye geleceklerini biliyordu. Ünlü modacılar, basına, herkese davetiyeler ulaşırken tüm gözler artık onların üstündeydi.

Eva tasarımcıların son hazırlıkları yaptığı atölyeye girdiğinde İrem, gülerek karşısına çıkıp, "Nasılsınız Eva Hanım?" dediğinde gözlerini büyüterek "Çok heyecanlı! Siz nasılsınız?" dedi. İrem Hanım, "Aynı şekilde, gecenin kusursuz geçmesini istiyorum." dedikten sonra "Benimle gelir misiniz size bir şey göstermek istiyorum." dedi.

"Tamam." Diyerek onu takip ederken İrem Hanım perdeyle çevrilmiş küçük bir alana geçti. Üstü örtüyle örtülmüş bir kabarıklığın önünde dururken, "Gözlerinizi kapatın." diyerek gülümsediğinde Eva gözlerini kapatırken "Örtünün altından Bora'yı çıkarmayacaksın değil mi? Bana en güzel sürpriz o olur şu an." diyerek güldüğünde İrem de gülmüştü.

"Bora Bey'i bir örtünün altına gizleyebileceğimi sanmıyorum." Diyen İrem'e, "Ah haklısın." derken örtünün açılma sesini duyduktan sonra İrem "Gözlerinizi açabilirsiniz." dediğinde Eva gözlerini araladı.

Eva bir süre nefesini tutarak olduğu yerde kaldı. Sonra hareketlenip kumaşın üstünde elini gezdirerek "İrem bu harika olmuş." dedi.

İrem, "Gerçekten beğendiniz mi?" dediğinde Eva, hayretle ona bakıp "Sen manyak mısın? Bu süper! Bence bunu defilenin sonuna saklayalım, finali bununla yaparız ama defile programında ben bunu göremedim." dedi. Bir yandan da eli hâlâ elbisenin üstünde geziyordu. Genelde tülün hâkim olduğu bazı yerlerine ipek gibi yumuşacık kumaşın serpiştirildiği tasarım insanı kendine çekiyordu.

"Ben bunu defile programına eklemedim zaten." Diyen İrem'e şaşkınca, "Neden?" derken İrem hemen açıklayarak "Yetiştçeğinden emin değildim ve bizden istenen tasarımlardan farklı olduğu için kararsız kaldım." dedi.

"Yapma İrem, böyle bir güzellik nasıl gizlenir. Evet diğ r tasarımlar biraz daha çılgın ve dikkat çekici ama bu, yani bunda hangi kadının gözü kalmaz ki. Hele benim gibi kırmızı delisi bir kadın bunun için çıldırır."

"Teşekkür ederim beğenmenize sevindim."

" u sizi bizi bir kenara atalım. Şimdi bunu hemen programa dâhil etmeliyiz. Son kapanış bununla olmalı. Hadi diğ rlerini de haberdar edelim, özellikle Angel'a söylemek lazım iki saat *'Ben hazırladı her şey bundan sonra olmaz ek'* diye söylenecek duracak ama idare edeceğiz artık." Diyerek nefessiz konuşan Eva'yı hayretle izleyen İrem, "Bence yeti tirebiliriz o sorun olmaz ama benim bir i teğim var." dedi.

Eva ilgisini elbiseden çekip İrem'e dönerken, "Ne oldu? Elbiseyi sergilemek istemiyor musun yoksa?" dediğinde İrem gülerek kafasını iki yana sallayıp "Hayır, hayır öyle değil ben bu elbiseyi senin ta ımanı istiyorum." dedi.

Eva ona sen kafayı mı yedin der gibi bakarken, "Saçmalama İrem, böyle harika bir elbiseyi profesyonel biri ta ımalı. Seçtiğimiz onca manken varken ben mi?" dedi kendini gösterirken "Komik olma lütfen." diye ekledi.

"Ya Eva bu çizimde bana ilhamı sen verdin. Hatırladın mı ilk gün yaptığımız sohbeti *'Sert ve belirgin kıvrımlar yumuşak dokunu lar.'* gibi bir cümle s ylemi tin i te o cümlenin eseri" diyerek elbiseyi gösterdi İrem.

Eva ona, "Yok artık!" derken "Benim kıyırık c mlemden sen bunu  ıkardıysan desene biz harika bir hazine ke fetmi iz de haberimiz yok." diyen Eva'ya İrem gülerken "Lütfen beni kırma." dedi.

" steğın beni çok onura etti İrem ama bu dediğın imkânsız. Mankenler sabahıtan beri prova yapıyorlar, ben onlar gibi y r yemem ki." diye Eva bahanelerini sayarken İrem, Eva'yı kolundan tutup oradan çıkarttı. Yardımcısına da elbiseyi defile alanına getirmelerini söyledi.

Eva'nın şirketten çıkacak olması bütün korumaları ayaklandırıırken koruma ordusuyla birlikte defilenin yapılacağı otele gitmişlerdi. Balo salonuna girdiklerinde mankenler defile için prova yapıyor Angel ile Mete de onları izliyordu.

İrem ile Eva yanlarına gittiğinde Eva, "Kolay gelsin nasıl gidiyor?" dedi.

Mete, "Her şey yolunda, merak etme küçük patron." diyerek gülümserken Angel da "Evet yetişecek her şey." dedi ve İrem bombayı patlattı.

"Defilenin programını değiştirmemiz gerekecek." Dediğinde Angel resmen gözlerinden alev çıkartırcasına ona bakmış, "Ne diyor sen?" demişti.

Hemen Eva araya girerek, "İrem'in bir tasarımı var, defiledekilerin arasında değil. Diğerlerinden farklı ama bence kesinlikle defilede olmalı. O yüzden finali onunla yapalım istiyorum." dedi.

Angel tekrar İrem'i hedef alırken, "O zaman sen niye daha önce söylemiyor bize?" dediğinde İrem "Çünkü yetiştirememekten korkuyordum. Bütün elbiseler hazır, bunun hazır olup olmayacağını kestiremedim ama yetiştirdi." dedi. O sıra elbiseyi getirdiklerinde Eva, "Buraya getirir misiniz?" diye seslendi.

İrem'in Eva'nın korumasına taşıttığı elbiseyle yanlarına geldiklerinde Eva, "Lütfen kılıfından çıkarır mısınız?" derken kız kılıfın fermuarını açmaya başladı. Eva, Angel ile Mete'nin önünden çekilerek ne tepki vereceklerini merakla izledi.

Elbise ortaya çıkar çıkmaz Mete, "Vay be!" derken Angel sessiz kalmıştı. "Şu giyim beceriksizliğimle ben bile Eva'ya katılıyorum. Bu elbise kesinlikle defile de olmalı." Diyen Mete'nin ardından Angel elindeki defile programına bakarak, "Planlamak her şeyi yeniden bir de kim giyecek onu seçmek gerek." dedi.

Bu onun da elbiseyi defilede görmek istediğini söyleyiş biçimiydi galiba. Eva, İrem'e sus diye kaş göz yaparken İrem, "Eva'dan başkası giyerse elbisenin sergilenmesine izin vermiyorum." dedi.

Bunu üstüne Angel ve Mete şaşkınca İrem'e dönerken İrem, "Bakmayın öyle, ilhamı bana o verdi onun taşımasını istiyorum." dedi.

Mete tekrar elbiseyi inceleyip Eva'ya bakarken, "Bence de sen bunu harika taşırsın Eva." dedi. Eva kızarıırken, "Ama benim hiçbir tecrübem yok, bu işi profesyonellere bırakmalıyız. Orada nasıl yürüyeceğimi bile bilmiyorum." diyerek podyumu gösterdi.

Angel, "İşte mantıklı biri." derken İrem'e dönüp "O dediğin olmaz, bu zamandan sonra ben ona öğretemez yürümeyi, provası bile yok." dedi.

İrem, Eva'ya yalvaran gözlerle bakıp, "Bir kere denesen söz eğer yapamayacak olursan ısrar etmeyeceğim." dediğinde Mete araya girerek "Eva bu aslında çok güzel bir şov olur. Düşünsene bu son sürprizden kimsenin haberi yok ve senin bunu yapman basının tüm ilgisini üstümüze çeker. Diğer elbiselerin satışını da etkiler, bence yapmalıyız." dedi.

Mete böyle söyleyince Eva'nın aklına yatmıştı ama Angel kıskacıktan çatlıyordu. Bu defile için çok uğraşmıştı eğer defilede Eva çıkarsa tüm ilgi ona yönelecek onun yaptıkları yok sayılacaktı. Buna izin veremezdi.

"Hayır, bundan sonra programı değiştirmek yok. Bu elbise çıkmıyor defileye." Diye bağırarak yanlarından uzaklaştı.

Böyle bir tepki vermesi oradaki herkesi şaşırtırken Mete, "Ben onu ikna ederim. Sen provana başla." diyerek Angel'ın arkasından gitti.

Eva, İrem ile birbirlerine bakıp kahrırlarken İrem sırtarak, "Hadi Eva şimdi ders alma zamanı." diyerek defilenin ortasına atladı resmen. Mankenler ona şaşkınlıkla bakarlarlarken İrem durumu kısaca anlatıp Eva'ya ders vermelerini istedi. Bunu üstüne Eva'nın giyeceği ayakkabı seçilerek çalışmalara başlanılmıştı.

Bir süre sonra Eva zaten alışık olduğu topuklularla onların dediği gibi çok rahat yürürken "Kolaymış ya..." dediğinde kızlar ona gülmüştü.

Mankenlerden biri, "Bunu birde giyeceğiniz elbiseyle yürüdükten sonra konuşalım Eva Hanım." dediğinde Eva "O da etkiliyor değil mi?" dedi.

Kızlar onu onaylarken son bir provanın da elbiseyle yapılmasına karar kıldılar. Eva elbiseyi giyer giymez ağırlığıyla biraz çökerken, "Of ben bununla nasıl yürüyeceğim." dedi. O sıra çantasındaki telefon çalarken heyecanla İrem'e "Telefonu verir misin? Bora arıyor olmalı." dedi.

İrem telefonu verdiğiğinde tahmin ettiği gibi Bora arıyordu, "Aşkım!" diyerek telefonu açtığı sıra Angel da soyunma odasına girmişti.

Bora, "Nasılsın güzelim?" dediğinde Eva'nın yüzünde güller açarken "İyiyim, biliyorsun bugün büyük gün defile için hazırlanıyoruz. Sen nasılsın?" dedi.

"İyiğim güzelim duydum ki podyuma çıkıyormuşsun." Dedğinde Eva, "Yok artık Bora daha yeni belli oldu nereden haberin oldu hemen." dedi.

"Boşuna dikmedik o adamları başına." Diyen Bora'nın arkasından bir kadın sesi ona seslendiğinde Bora, "Neyse kapatmam lazım. Başarılar demek için aramıştım." dedi. Eva o kapatmadan hızlıca "Kim o?" diye sordu.

"Kim, kim?" Diyen Bora'ya, "Arkandan seslenen kadın kim?" diyen Eva'nın sesi biraz sertti. Bora gülerken, "Buradaki işleri bitirmem için kapatmam lazım güzelim. Sonra görüşürüz." diyerek telefonu kapattığında Eva elinde telefonla, merak ve sinirle çatlayarak kaldı öyle.

Angel ona yine sinsice yaklaşırken, "Sen ne sandı tek sen olacak hayatında?" dedi.

İrem, Eva'nın karşısına geçip telefonu elinden alırken, "Hadi Eva bir de böyle prova yapalım." dediğinde Eva elbiseyi düzeltip yavaşça yürümeye başladı. Aklındaki düşünceler konsantre olmasını engellerken daha sahneye çıkmadan tökezlemiş, Angel koca bir kahkaha atmıştı. İsterdi ki bugün Bora da burada olsun onu görsün ama Bora'nın işi daha bitmemişti. Bir hafta daha orada kalacak gibiydi.

Kafasını iki yana sallayıp toparlanırken Angel'a inat bunu yapacağım diye düşündü. Kendine daha çok güvenerek adımlarını atarken yine yavaştı ama daha düz yürüyordu. Birkaç defa prova yaptıktan sonra elbisenin ağırlığına alışan Eva daha rahat yürümeye başladı.

Eva'nın çalışmaları bittiğinde İrem, elbisenin son rötuşlarını yaptı. Bazı yerlerdeki bolluklar daraltılarak elbise Eva'nın üstüne tam uyacak şekilde düzeltildi. Eva, elbiseyi çıkartıp giyeceği saate kadar beklemesi için askıya astıktan sonra misafirleri karşılamak için hazırlanmaya başladı.

Makyajı ve saç defile sonunda giyeceği elbiseye de uyacak şekilde yapılırken Eva daha önceki seçtiği elbiseden vazgeçerek siyah, arkası ve önü V şeklinde açık olan kolsuz bir tulum giymeye karar verdi.

Hazır olduğuunda mankenler son hazırlıkları yaparken onları soyunma odasına bırakarak İrem ile birlikte misafirleri karşılamak için içeri geçti. İrem mavi gözlerine uygun mini etek uçları tüylerle kabartılmış bir elbise giyyordu ve tüm dikkatleri üstüne çekiyordu. Eva konuklarla onu tanıştıtırırken tasarımcımız demekten gurur duyuyordu çünkü tasarımların büyük çoğunluğuunda onun imzası vardı ve biliyordu ki geç girdikleri sezona onun sayesinde bomba gibi bir başlangıç yapacaklardı.

Misafirler gelmeye devam ederken Eva'nın gözüne köşede duran Gözde ile Canan takıldı. Eski, güya en yakın arkadaşı olan iki kıza bakarken Eva hâlâ merak ettiğı ama bir türlü öğrenemediğı şeyi sormak için yanlarına doğru ilerledi.

Kızlar Eva'nın yanlarına geldiğini görünce gerilirlerken zoraki bir gülümseme oturttular yüzlerine. Eva da aynı gülümsemeyi takınırken, "Hoş geldiniz." dedi.

İkisi de, "Hoş bulduk." dedikten sonra Canan iki günde bin bir zorlukla hazırlanan salonu göstererek "Tebrik ederim güzel bir iş çıkarmışsın." dedi.

Eva da etrafına bakıp, "Teşekkür ederim." dedikten sonra ikisinin de gözlerine dikkat kesilerek direk "Neden bir anda bana tavır aldınız?" diye sordu.

Kızlar onun ani sorusuyla şaşırsa da Gözde, "Yok öyle bir şey." derken Canan "Onu nişanlına sormalısın." dediğinde Eva ikinsin verdiği farklı cevaplarla Canan'ın üstüne gitmeye karar vererek ikinci sorusunu ona yöneltti.

"Ne demek istediğini anlamadım Canan bunun Bora ile ne alakası var."

"Çok körsün Eva, etrafında olan biteni ruhun bile duymuyor. Şu haline bak bu adam resmen seni hiç olmadığın birine dönüştürdü. Bizden uzaklaştırdı. Seni olmadığın bir kalıba soktu. Sen kim böyle bir iş kadını olmak kim inan buraya sadece rezil olduğunu görmek için geldim. Çünkü çok iyi biliyorum ki benim tanıdığım Eva'nın böyle bir işi başaracak kapasitesi yok. O sadece erkeklere iki bacağına açmayı bilir."

Canan'ın sözleri bittiğinde Eva iki adım geri çekilirken Gözde, "Çok ileri gittin Canan kapa çeneni!" diye bağıınca etraftaki insanlar onlara baktı. Eva ise hiçbir şey demeden bir zamanlar arkadaşım dediğı kıza bakıyordu. Nasıl tanıyamamıştı onu daha önce. Yıllarca birlikte yiyip içmişler her yere birlikte gitmişlerdi.

Gergince gülümseyip kafasını iki yana salladıktan sonra kimse duymaması için onlara daha çok yaklaşp, "Bu hakaretlerinden sonra seni dışarı attırmak istesem de bunu yapmayacağım Canan. Tam aksine defilenin sonuna kadar kal

ve bu söylediğin her sözü tek tek hatırla. Neler başardığımı gör. Çünkü bende şunu çok iyi biliyorum ki sen beni yıllarca kıskanmaktan başka bir şey yapmadın, sürekli benim gibi olmaya çalıştın ama unutuyorsun ki sen ve ben asla bir olamayız. Çünkü sen benim her erkeğe bacağıma açtığımı düşünerek önüne gelenle yatarken ben senin düşündüklerinin hiçbirini yapmıyordum." diyerek arkasını dönüp gidecekti ki tekrar Canan'a dönüp "Ha Bora seni reddettiği için de kusura bakma. O her önüne gelenle yatan kadınlarla birlikte olmuyor." diyerek arkasını dönüp sert adımlarla uzaklaştı.

Eva giderken etraflarını kısa bir kontrol etti. Birkaç kişi harici kimse onları duymamıştı. Bora'nın ilk geldiği zamanlar Eva'yı eve kapatırken bir akşamı kulüpten Canan ile çıktığını hatırlamıştı. Canan'ın Bora'ya olan sert tutumu aklına bunu getirirken söylediğinde Canan'ın yüzünün aldığı şekilden aralarında böyle bir olayın geçtiğine ise emin olmuştu.

Defile zamanı geldiğinde Eva, Tamer Bey ile birlikte sahnenin tam karşısındaki ön sıraya otururken tekstilin diğer çalışanları da yan taraflarına yerleşti. Heyecandan elini kolunu koyacak yer bulamayan Eva, sürekli etrafına bakıyor bir aksiliğin olup olmadığından emin olmaya çalışıyordu. Sahnenin sol tarafını moda dünyasının önde gelenlerine ayırmışlardı. Eva bir iki modacıyla göz göze gelince gülümseyerek selam verirken onlarda aynı şekilde karşılık verdi. Etraf karartılıp sahne aydınlatılmaya başlarken Eva da arkasına yaslanarak rahat bir nefes aldı. İlk on kıyafetten sonra hazırlanmak için arkaya geçeceğinden heyecanlıydı.

Lila, yeşil ve grinin hâkim olduğu sahne aydınlatılırken, Eva müzikle birlikte parmağıyla bacağına ritim tutarak gelen mankenleri izlemeye başladı. Gelen kıyafetlerin bazılarında iç çekişler ve beğeni dolu mırıltılar kulağına geldikçe umutlanıyordu. Hazırlanmak için arkaya geçme zamanı geldiğinde yerinden kalıp eğilerek insanların içinden geçerek sahne arkasına gitti. Mankenlerle ilgilenen kıyafetlerin son hallerini kontrol eden İrem arkada onunla buluşurken Eva'yı hazırlanması için hemen soyunma odasına aldı. İçeride tam bir karmaşa hâkimdi. Sırası gelen mankenler yetişmek için koşturuyorlardı. Eva elbiseyi giydikten sonra makyajının düzeltmeleri yapılırken İrem yanına gelerek, "Her şey çok güzel gidiyor Eva başardık! Başardık!" dedi sevinçle.

Eva da gülümserken heyecandan deli gibi atan kalbinin üstüne elini koyarak, "Bir de ben atlatırsam tamam olacak İrem. Ya düşersem rezil olurum çok korkuyorum." dedi. Yaptığının deli cesareti olduğunu düşünüyordu. Nasıl İrem'in aklına uyup da böyle bir şeye kalkışmıştı. Hep olumlu düşünmüşlerdi ama düşerse olacaktı kimse bunu düşünmemişti.

İrem ona cesaret verircesine omzunu sıkarken, "Aklına kötü şeyler getirme başaracaksın." dedi. Saçıda düzeltildikten sonra Eva, sahnenin hemen

arkasında durarak sırasının gelmesini bekledi. İÇeriye hafif gösteren aralıktan da insanları görmeye çalışıyordu ama karanlık olduğu için göremiyordu.

Son mankenden sonra sahnenin taban aydınlatması siyaha dönerken müzik biran durup tekrar başlayarak yüreği ağzında atan Eva sahneye ilk adımını attı. Omuzlarını dik tutarak kendinden emin bir şekilde salınarak attığı her adımda gerginliği azalırken karşısında kendi yerinde oturan âşık olduğu adamı gördüğünde kocaman gülümsedi. Bir an adımları hızlanırken sonra ne yaptığını fark ederek temposunu düşürdü. Az kalsın podyumu koşarak geçip Bora'nın kucasına atlayacaktı.

Bunu fark eden Bora da gülümserken, Eva tam onun karşısın geldiğinde bir elini beline koyup yan dönerken diğer elini dudaklarına götürdü. Göz kırparken elini öpüp öpücüğünü Bora'ya doğru üfledi. Bora'nın gülüşü genişlerken Eva arkasını dönüp gitmeden onun öpücüğünü yakalayıp dudaklarına götürdüğünü gördü. Tüm bu olanları kayda alan paparazzilerin yarın ki manşetleri belliydi. *'Âşıklar podyumu salladı.'*

Eva ise sahnenin arkasına kadar attığı her adımı şaşkınlık içerisinde attı. Gördüklerinin doğru olup olmadığını kestiremiyordu. Belki de Eva, Bora'nın öyle yaptığını hayal etmiş ve onu yaşamıştı. Aksi halde Bora'dan az önceki gördüğü şeyi yapması beklenemezdi. Bora'ydı o hayatta öyle hareketler yapmazdı.

Sahnenin arkasına adımını atar atmaz İrem, onu karşılarken birbirlerine sarılıp zıplayarak sevinç çığlığı attılar. İrem'den ayrılırken ise onun söylediği, "Bora Bey ile yaptığınız şov harika oldu." sözleri Eva'nın hayal görmediğini kanıtlamıştı.

Tüm mankenler son bir tur için sahneye çıkarlarken Eva artık sahne heyecanıyla değil, Bora'nın yaptığı hareketin heyecanıyla yürüyordu podyumda. Onlar podyumda boy gösterirken Angel ise az önce olanların etkisi ve hazırladığı defileye Eva'nın isminin damgasını vurmasıyla kıskançlıktan kudurmuştu. Kimse onun hakkını yiyemezdi, buna izin vermezdi. Eğer bu defilede onun ismi yer almayacaksa defile bir skandala imza atacaktı. İnsanlar Eva ve İrem'in başarısını ayakta alkışlarken Angel, daha önce ona teklif edilen şeyi gerçekleştirmek için gizlice aralarından ayrıldı.

SÖZDE NİŞANLI - Takip

Defileden sonra kokteyl salonuna geçtiklerinde herkesin dilinde Eva'nın defile sonundaki sürprizi vardı. Onun podyuma çıkması insanların çok hoşuna gitmişti ve defiledeki elbiselere olan ilgiyi arttırmıştı. Tekstildekiler de bu ilgiden çok memnundu.

Eva üstünü değiştirmeden soyunma odasından çıkıp kokteyl salonuna koştururken içeri girdiğinde ona gelen tebrikleri kabul ediyor, gözü Bora'yı arıyordu. Ona sarılmak için sabırsızlanırken etrafındaki insanların sorularını üstün körü cevaplıyordu ama umurunda değildi. Tek istediği Bora'yı görmektir. Fakat umduğu gibi meraklı sorulardan kaçması kolay olmadı.

Bir saate yakın Eva gülümseyip kısa cevaplar vererek insanları yanıtlarken arkasından bir kol beline sarıldığında gelenin Bora olduğunu hissederek rahatladı. Kafasını çevirip ona bakarken Bora, konuştuğu kişilere, "İzninizle nişanlımı dansa kaldırmak istiyorum." diyerek Eva'yı elinden tutup çekerek dans eden çiftlerin arasına sürükledi.

Eva dansa başlamadan önce Bora'nın boynuna kollarını dolayıp sarılırken, "Çok özledim seni." dedi.

Dansa başladıklarında Bora ona bakarken gülümseyip, "Belli oluyor, az kalsın podyumu terk ediyordun." dediğinde Eva da gülümseyerek "Evet sevgilim ama seni seven biri seni özlediğini söylüyorsa bende seni özledim gibi bir yanıt vermen gerekir." dedi Bora'nın gözlerine bakarken.

Bora cevap vermeden önce onun elini tutup belinden iterek kendinden uzaklaştırıp kendi etrafında döndürdü. Elbisesinin etekleri açılarak çan şeklinde hareket ederken etrafa güzel bir görsel sunmuştu.

Bora onu kendine çektiğinde vücudunu Eva'ya yaslarken, "Söylemekten çok göstermeyi tercih ederim güzelim." dedi. Eğilip Eva'nın dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu.

Eva kısacık öpüşmede bile nefes nefese kalırken, "Defilede senden beklenmeyen hareketler yapmandan belliydi zaten." diyerek sırttı.

"Tekstilin çıkışı için iyi bir şov olacağını düşündüm." Diyen Bora'nın sözleriye gülümsemesini soldurmuştu. Bora onun düşen yüzünü izlerken, "Başka ne için olacağını düşündün ki." dediğinde Eva omuzlarını silkip gülümsemeye çalışırken "Hiç, hiçbir şey için olabileceğini düşünmedim." dedi.

Onlar dans ederken Koray, yanlarına geldiğinde Eva gülümseyerek, "Koray sende hoş geldin." derken Koray gergince "Hoş bulduk Eva." dedikten sonra endişeli gözleri Bora'ya dönerken "Salonu boşaltmalıyız." dedi.

Eva, "Ne, neden?" derken Bora onun belinden elini çekerek Koray'a dönüp "Neler oluyor?" diye sordu. O sıra podyumla kokteyl salonunu birbirinden ayrına büyük kapının oradan biri, "Yangın, yangın var!" diye bağırdı.

Eva, "Ne?" diyerek oraya doğru atılırken Bora, onun gitmesine engel olarak kolundan tutup Eva'yı Koray'a itti. "Çıkar onu buradan. Hemen!" diye bağırarak kapıdan görünen dumanlara doğru koşmaya başladı.

Koray, Eva'yı tutup çıkışa sürüklemeye çalışırken Eva gitmemek için direterek, "Bırak beni Koray. Gidip görmeliyim ne olduğunu bırak beni." diye bağırdı.

"Olmaz prenses, seni bir an önce buradan çıkarmalıyım. Önce senin güvende olman lazım..." Diyen Koray'ı sırtından iterken, "Koray bırak dedim sana!" diye bağırdı tekrar.

Koray onu kapıya çekistirenken aynı yönden insanlar da kaçıyordu. Kalabalık kapıdan çıkmak için birbirini iteklerken bir kişi de girmeye çalışıyordu. Eva onun İrem olduğunu görünce o kalabalığa girmeden Koray'dan kurtulması gerektiğini düşünerek, "İrem!" diye bağırdı. İrem onu görerek ona dönerken kalabalığın içinden sıyrılıp Eva ile Koray'ın yanına doğru koştu.

İrem yanlarına gelir gelmez irice açılmış gözleriyle, "Neler oluyor?" derken Eva "Yangın çıkmış, podyumun oradan geliyor dumanlar gidip bakmamız lazım." dedi ama Koray diğer eliyle de İrem'in koluna yapışırken "Çıkışlar bu taraftan hanımlar!" diyerek ikisini birden sürüklemeye başladı.

Kızlar ondan kurtulmaya çalışarak omuzlarına vururken Koray, "Lan bir durun size iyilik yapıyorum ben anasını satayım birdiler iki oldular." diye bağıırıyordu.

En sonunda Eva, İrem'e işaret ederek Koray'ın ayaklarını gösterdiğinde İrem başıyla onaylamış Eva, "Koray kusura bakma." derken ikisi aynı anda Koray'ın diz boşluğuna tekme atarak onun düşmesine neden olmuşlardı.

Koray refleksiyle kızları bırakıp düşüşünü yavaşlatmaya çalışarak bir yerlere tutunmak için uğraşırken Eva ile İrem ondan kurtularak yangına doğru koşmaya başladılar.

Çift kanatlı kapılara geldiğinde içerinin duman içinde kaldığını görürken İrem ile içeri doğru bir iki adım atmışlardı ki karşılarına Bora dikildi. Bora içeride soyunma odasında çıkan yangını görmüş, görevliler söndürmeye çalışırken oradan durmanın bir anlamı olmadığını düşünerek çıkışa yönelmişti.

Eva ile İrem'i ise karşısında görmesiyle sinirle, "Ne işiniz var sizin burada?" diye bağırdı. Eva, Bora'nın kolunu tutarken "Neler oluyor Bora?" dediğinde İrem onların yanından geçerek neler olduğunu görmek için içeri ilerledi. Bora ise arkalarından koşarak gelen Koray'a öfkeyle bakarak, "Ben sana Eva'yı buradan çıkar demedim mi Koray?" diye bağırdı.

Eva da sinirlenirken, "Yeter artık! Ne olduğunu açıkla bana?" diye bağırınca içeri girip yangının çıkış noktasını gördükten sonra koşarak geri gelen İrem "Eva yangın soyunma odasında çıkmış, defilede ki her şey yanmış." dedi.

Eva, "Ne?" diye bağırırken ileri atılınca Bora onu kolundan yakalayarak "Yürü Eva, dışarı." diye kükreyip sürüklemeye başlamıştı. Peşlerinden Koray ile İrem de giderken Eva, "Bütün emeklerimiz yandı!" diye bağırıyordu. Eva içinde tarif edemediği bir öfke hissederken Koray'ın telefonu çaldı. İrem, "Eva şirkette hepsinin yedekleri var merak etme!" dediğinde Koray "Kahretsin!" diyerek onlara bakıp "Şirkette yangın çıkmış." dedi.

Eva bunu duyunca İrem ile göz göze gelirken her şeyin planlı olduğunu anlamışlardı. Bora'ya dönen Eva, "Bana bunu yapanı bul Bora!" diyerek gözlerinde yanan ateşle bakarken Bora onu elinden tutup çıkışa doğru ilerledi. Bulacak sonrada anasından emdiği sütü burnundan getirecekti.

Eva, Bora'nın arabasına binip şirkete giderlerken yapanın kim olduğunu deli gibi merak ediyor içinde tarif edemediği bir öfke duyuyordu. Haftalardır uğraştıkları her şey yok olmuştu. Titreyen ellerinin birbirine sürterken sinirden elleri buz kesmişti. "Anlamıyorum kimin neden böyle bir şey yaptığını anlamıyorum." Derken Bora ben kimin yaptığını çok iyi biliyorum diye düşündü.

Direksiyonu tutan eli sıkılaştırırken seni yakaladığım an öleceksin Angel dedi içinden. Angel'ın Kenan ile iletişime geçtiğini biliyordu. Sabırla beklemişti Bora

onun Kenan'a gitmesini, onu yılanın deliğine götürmesini ama Angel hiç gitmemişti. Angel'ın peşine taktığı adam olanları nasıl görmemişti ve niye haber vermemişti Bora'ya, Bora bunu merak ediyordu.

Angel şirketten çıkıp koşarak karşıda onu bekleyen arabaya bindi. Defileden ayrıldığında sinirle Salih'i aramış tekliflerini kabul ettiğini söylemişti. Zaten bir yolunu bulup olay çıkarmak için etrafta dolanan Salih'e bu haber geldiğinde balıklama atlamıştı. Salih, hemen adamlarını defile alanına yollarken Angel soyunma odasındaki çalışanları kokteyle katılmaları için gönderdikten sonra onları içeri alıp kendisi de şirkete gitmişti. Şirkete giriş izni olduğunda tekstile çıkıp ortalığı ateşe vermekte onun için çok basit olmuştu. İnerken ise görevlilere, "Yardım edin yukarıda yangın var!" diye bağırmış kimse ondan şüphelenmezken içeride söndürme çalışmalarına yardım ediyormuş gibi yaptıktan sonra kimsenin dikkatini çekmeden koşarak dışarı çıkmıştı.

Yaptığının bedelinin ağır olacağını bilincinde korkudan titrerken arabada yanında oturan Kenan'a, "Ben hemen gitmek ülkeme yoksa Bora beni bulur." dedi.

Kenan ona gülerken, "Bora seni orada da bulur melek kız seni korumamı istiyorsan benimle gelmen gerekir." diyerek karşısında oturan Salih'e bakıp "Öyle değil mi oğlum!" dedi.

Salih itaatkârca, "Evet efendim!" dediğinde Angel, ikisine de bakıp "Hayır ben istiyor ülkeme gitmek siz anlamıyor burada kalırsam Bora beni öldürür." diye korkuyla bağırırken Kenan gülerken şoförüne "Gidelim." dedi. Arkalarından gelen silah sesinden sonra cama isabet eden kurşunla Angel çığlık atarken Kenan, kurşungeçirmez camın çatlamış yüzeyinden arkasına bakıp gülerken, "Hızlı sür genç, arkamızda yaşlı bir kurt var." dedi. Tamer'in adamlarının arkasından ateş etmesi onu eğlendirmişti. Tamer'in onu yakalayabilme olasılığı yaşlı kalbine biraz adrenalin depolarken saklandığı yerden çıktığına memnun oldu. Uzun zaman olmuştu böyle bir kovalamaca yaşamayalı.

Tamer Bey ise arabasında oturmuş korumalarının Kenan'ın arabasına ateş açmasını izliyordu. Defilede çıkan yangını görünce şirketi kontrol etmesi gerektiğini düşünerek buraya gelmişti ama geç kalmıştı. Sokağın diğer tarafından gelirken Angel'ın koşarak bindiği arabayı görünce adamlarına arabanın içindekileri ona getirmesini tembih etmişti. Adamları arabaya

ilerlerken araç hareket etiğinde korumalar ateş açmaya başlamış, Kenan'ın arabası ise hızla uzaklaşmıştı.

Tam bu sıra ise Kenan'ın karşısından gelen Bora'nın arabası da karşıdan sıkılan kurşunların hedefi olmuştu. Eva ne olduğunu anlamadan çığlık atarak başını eğerken Bora, küfür ederek kaçan arabanın kime ait olduğunu anladı. Korumalar ise onun arabasını görmesiyle ateşi keserken, Kenan'a kaçmak için fırsat vermişlerdi. Bora ani bir kararla direksiyonu kırıp arabayı döndürürken kaçan aracın peşine düştü.

Eva, eğildiği yerden kafasını kaldırırken Bora'nın çılgınca sürdüğü arabada sağa sola kayarak tutunacak yer aradı. Geldikleri yeri geri gittiklerini görürken önlerindeki hızla uzaklaşan ve Bora gibi trafiği felç eden aracı gördü. "Bora neler oluyor?" Derken sesi titriyordu. Bora cevap vermediğinde ona baktı. Gözlerini yoldan ayırmadan hırsla arabayı sürüyordu. Direksiyonu sıkın parmaklarının eklem yerleri beyazlamış çenesini sıkarken yanağındaki kas atıyordu. Önlerindeki araç sola ani bir dönüş yaptığında Bora da birden direksiyonu kırınca Eva sertçe kapıya çarparak çığlık attı. Bora ona bakarken emniyet kemerini takmadığını görünce, "Eva kemerini tak!" diye bağırdı.

Eva koltuğa tekrar yerleşip titreyen elleriyle kemeri tutup takarken, "Bora korkuyorum!" dedi ama Bora tüm yaşananlarının öfkesiyle tek istediği şeye, karşısındaki adamı yakalamaya odaklanmıştı. Yıllardır beklediği fırsatı bulmuştu. Boş bir yola girdiklerinde Bora hızını artırırken önündeki arabayı yakaladı. Hızını hiç kesmeden ilerlerken yavaş olan araca hızla arkadan çarptığında Eva, "Bora ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Eva korkudan koltuğa yapışırken bir eliyle yukarıdan tutunuyor diğeriyle de önündeki torpidodan destek alıyordu. Bora önündeki araca bir kere daha çarptığında hırsla bağıırırken Eva öne arkaya gitmiş korkudan ağlamaya başlamıştı.

Aynadan arkalarından yaklaşan araç ışığını gören Bora, kendi adamlarını yoksa Kenan'ınkiler mi emin olamadı. Hızını artırırken arkasındaki araçta ona tamamen yaklaştığında aracın modelini görmüşü, bunlar Kenan'ın adamlarıydı. Eva da arkasına bakıp daha önce onu yoldan çıkaran aracın aynısını görünce, "Bora bunlar..." dedi ama devamını getiremeden büyük jip onlara çarpmıştı.

Bora, "Orospu çocuğu." diye küfür ederken ilk sapaktan dönmek zorunda kaldı. Kenan'ın arabası düz yoluna devam ederken o başka bir yola sapmıştı. Yanında Eva olmasa ölümüne sürdüreceği takipten kaçmak zorundaydı. Yolunu değiştirtince arkadaki araçta Kenan'ın aracını takip etti. Bora bir süre ilerledikten sonra arabayı kenara çekerken onu elinden kaçırdığının siniriyle, "Kahretsin!" diye bağıırarak direksiyonu yumrukladı. İlk defa böyle bir fırsat

yakalamıştı ve kaçırmıştı. Tam önündeyken, sona bu kadar yaklaşmışken yine kaçırmıştı köpek.

Eva bağırarak direksiyonu yumruklayan Bora'yı sakinleştirmek için kemerini çıkartıp ona doğru hareketlendiğinde Bora, "Uzak dur!" diye bağırarak onu geri itti. Şu an öfkeden gözü hiçbir şey görmüyordu. Eva'ya zarar vermek istemiyordu. Eva nefes nefese arkasındaki kapıya yaslanırken öfkesinin ona zarar vereceğinin farkında olarak tekrar Bora'ya yaklaşıp boynuna sarıldı. Elleriyle yüzünü ve ensesini okşarken Bora onu itmeye çalıştı ama Eva kaçmadı. "Kendine zarar vermeni istemiyorum. Bora lütfen sakinleş!" dediğinde Bora arkasına yaslanarak Eva'nın ona sarılmasına izin verdi.

Eva'nın dokunuşları onu sakinleştirirken kafasını arkaya yaslayıp gözlerini kapatırken, "Yine kaçtı." diye fısıldadığında Eva onun yanaklarında parmaklarını gezdirirken "Kim?" diye sordu. Bora kapattığı gözlerini açarak Eva'ya bakarken, "Defileyi kundaklayan güzelim." dedi.

Eva onun boynuna sarılarak, "Bana gerçekleri bir gün anlatmanı umuyorum." dediğinde Bora sessiz kalırken sessizliği çalan telefonu böldü. Cebinden telefonu çıkartırken Tamer Bey'in aradığını gördü. "Efendim!" dediğinde Tamer Bey'in öfkeli sesi, "Sana söyleyecek o kadar ağır sözlerim var ki Bora!" dedikten sonra endişeyle "İyi misiniz?" diye sordu.

Bora, "Evet, iyiyiz." dedikten sonra "Eva bu gece bende kalıyor bilginiz olsun." diyerek Tamer Bey'in cevabını beklemeden kapattı telefonu. Eva ona merakla bakarak, "Babam mıydı?" dediğinde Bora kafasını sallayarak "Gidelim artık şuradan." dediğinde Eva kendi koltuğuna dönerken "Bora babam kızmıştır." dedi.

"Umurumda değil!" Diyen Bora bütün bu olayların üstüne sakin bir gece geçirmek istiyordu ve Eva'yı da yanında istiyordu. Onun haricinde kimin kızdığı umurunda değildi.

Önü ve arkası çarpışmaların etkisiyle haşat olmuş aracı trafiğe çıkartırken bir polise yakalanmamayı umdu. Şimdi bir de onlara ifade vermekle uğraşamazdı.

Eve geldiklerinde Koray ve adamları onları bekliyordu. Arabadan inip Eva'ya, "Sen içeri gir." derken kendisi Koray ile konuşmak için dışarıda kaldı. Eva girip arkasından kapıyı kapattığında Koray ile bahçeye doğru ilerlerken "Bu gece onu yakalamaya çok yaklaşmıştım." dedi.

"Dostum hiçbir şeye yaklaşmış değildin. Tamer Bey o arabayı takip ettiğini gördüğünde öfkeden kudurdu. Eva'yı tehlikeye attın. Beni arkanızdan gönderdi ama izinizi bulamadım. Adam ateş püskürüyordu. Üstelik sen onu kovalarken Kenan, Tamer Bey'i arayıp gayet eğlenen bir tonda 'Çocuklarını öldüreyim mi?' diye sormuş. Bora adam seninle oyun oynadı."

Bora bunları duymasıyla sakinleşen bedeni yine öfkeyle dolarken sinirle kendi etrafında dönerek ne yapacağını bilemedi. Sürekli Kenan'ın ondan önde olmasına katlanamaz olmuştu. Koray onun kendini kaybetmek üzere olduğunu fark ederken Bora'yı kolundan ve ensesinden yakalayarak kendine çevirip, "Sakin ol dostum sakın ol!" dedi. Bora'nın gözleri deli gibi bakıyor, burnundan soluyordu. Koray onun ensesine güç uygulayarak sıkarken alnını Bora'nın alnına yaslayıp, "Adamım kendini kaybedemezsin tamam mı? Şimdi olmaz. Bak Eva içeride, bence bu gece yeterince korktu ha, sakinleş ve yanına git. Ayrı geçirdiğiniz günlerin hasretini gider ve gece için özür dile. O kızı daha fazla korkutmaya hakkımız yok ha." dedi.

Bora burnundan solumaya devam ederken biraz sakinleşmişti. Koray geri çekilip Bora'ya sarılıp sırtına sertçe vururken, "Halledeceğiz, sana söz veriyorum bu sorunu en kısa zamanda çözeceğiz." diyerek Bora'dan ayrıldı.

Derin bir nefes alıp ellerini beline yerleştirerek gökyüzüne bakan Bora kafasını tekrar indirirken, "Teşekkür ederim kardeşim." diyerek içeri doğru ilerlemeye başladı. Koray onun arkasından bakarken arkadaşının Eva ile mutlu olmasını diledi. Çünkü bu enkazı Eva gibi güçlü bir kadından başkası toparlayamazdı.

Eva ise içeriden Koray ile Bora'yı endişeyle izliyordu. Onların bahçeye ilerlediğini pencereden görünce o da bahçeye açılan cam kapıya ilerlemiş ne konuştuklarını merak ederek izlemişti. Bora'nın dönüp eve doğru ilerlediğini gördüğünde ise kapıyı açarak onu karşıladı. Bora onu görünce, "Yukarı çıkarsın sanmıştım." dedi. Eva'nın onları izlediğini anlamıştı.

Eva, "Seni merak ettim." dediğinde onu kendine çekip sarılırken "Özür dilerim Eva." dedi tüm duygularını yansıtan bir sesle. Eva da ona sıkıca sarılırken sesindeki öfkeyi hüznü hayal kırıklığını hissederek, "Dileme. Sen bir şey yapmadın." dedi. Eva'nın sözleri, Bora'nın kendini daha kötü hissetmesine sebep olurken olanların onun yüzünden gerçekleşmiş olduğunu öğrendiğinde de böyle düşünüp düşünmeyeceğini merak etti.

Bora geri çekilip, "Hadi yatalım artık." diyerek onu yukarı yönlendirirken Eva da onu takip etti. Eva elini yüzünü yıkamak için banyoya gittiğinde Bora üstünü değiştirmiş yatağa uzanmıştı. Eva da üstünü değiştirmek için giyinme odasına gidecekken Bora, "Elbiseyi çıkar ve yanıma gel güzelim." dedi.

Eva atacağı adımı yarım bırakarak yatakta yatan Bora'ya dönerken ne yapacağını bilemedi. Çok özlemişti Bora'yı bu bir gerçektir ama aldığı kararı da bozmak istemiyordu. Ayrı kalmalarının üstüne yaşadıkları gerginlik dolu geceden sonra ise ona hayır diyebileceğini de sanmıyordu. Bu gece ikisi de birbirine daha çok ihtiyaç duyacaklardı bu bir gerçektir.

Fazla düşünmeye gerek duymadan elbiseyi üstünden çıkartırken sadece altındaki çamaşırla kalınca hızla yatağa gidip örtünün altına girdi. Hâlâ Bora'nın yanında çıplaklığından utanmasını komik bularak gülerken, Bora onu belinden tutarak kendine çektiğinde dudaklarını ısırarak ona döndü. Gözleri buğulanmış Bora'nın tenine değen parmaklarının etkisiyle heyecanlanmıştı.

Bora onun dudaklarını kemirmesini izlerken parmağını uzatıp dudakları dışarı çıkartarak çenesinden tutup kendine çekerek öptü. Eva hemen karşılık verirken Bora'nın üstüne eğilerek ellerini omzuna yerleştirirken Bora geri çekilip kafasını yastığa koyarak gülümseyip, "Bana kıızıyorsun ama sen benden daha çok istiyorsun güzelim." dedi.

Eva ona gözlerini kısarak bakarken, "İstemediğimi hiçbir zaman söylemedim bay ukala, sadece bir karar aldım." dedi. Bora gülerken ona sarılıp göğsüne çekerken, "İkimizi de yakıp kül eden bir karar." dedi.

Eva sessiz kalırken gözlerini yumup kulağının altında çarpan Bora'nın kalbini dinledi. Bu gece, her an ayrı ayrı gözlerinin önüne gelirken Bora'nın yüzünde gördükleri öfkeden çok hüzdü. Neydi onu bu kadar yaralayan, kimdi onu bu kadar üzen deli gibi merak etse de soramadı. Çünkü bir cevap alamayacağını anlamıştı. Bora istemedikçe ona hiçbir şey anlatmayacaktı.

Aklına yangın düşerken, "Peki ya şimdi ne olacak Bora yapılan onca çalışma." diyerek iç çekip "Her şey boşa gitti." dedi.

Bora parmağıyla onun omzunda daireler çizerek okşarken saçlarını öperek, "Tam olarak nelere zarar geldi bilmiyoruz güzelim ama sana söz veriyorum yaptığın hiçbir şeyin boşa gitmemesini sağlayacağım." dedi. Angel'ı şirkete kabul ettiğine bir kez daha pişman oldu. Kini gözünü kör ederken Eva'nın nasıl üzüldüğünü görmezden gelmeye çalışmış sadece Kenan'ı bulmaya odaklanmıştı ama işte aldığı kararın bedeli yine değer verdiğini üzmişti. Bir şeyler yapmalıydı. Eva ile ilgili planları vardı ama Kenan itini ortadan kaldırmadan hiçbirini gerçekleştirmek istemiyordu.

Aklındaki düşünceleri susturmak için gözlerini yumarken, "Hadi uyuyalım artık." dedi Eva'ya. Eva onun uyumak istediğini duyunca hem sevinmiş hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Sevinmişti çünkü kendine verdiği sözü tutacaktı

diğer yandan üzölmüştü çünkü Bora'nın onu istememesi '*Beni hiç özlemedi mi?*' diye düşünmesine neden olmuştu.

Huzursuzca gözlerini yumarken Bora'nın onu ne kadar özlediğini ve artık sabrının kalmadığını sabahın erken saatinde uyandığında anlayacaktı.

SÖZDE NİŞANLI - Taşan Sabrın Sonu

Eva, göğsünde hissettiğı acıyla irkilerek gözlerini açtığında ne olduğunu eli göğsüne gidince anladı. Elinde göğsünün yumuşaklığı yerine sert saçları hissederek başını aşağıya kaydırınca göğsünü ısırın Bora'yı gördü. Isırığının üstünü dudaklarıyla damgalayan Bora ise inleyerek Eva'nın kokusunu içine çekip daha fazlasını arzuladı.

Kafasını kaldırıp koyulaşmış gözlerini Eva'nın uyku mahuru gözlerine dikerken, "İkimize de bu işkenceyi çektirmekte kararlı mısın?" diye sordu. Eva ne cevap vereceğini bilemedi. Aslında Bora'yı istiyordu ama şimdi verdiği sözden dönmek vardı ki bunu da istemiyordu. Alt dudağının köşesini ısırıp bunları düşünerek Bora'ya bakarken, Bora üstüne tırmanarak üst dudağını dişlerinin arasına alıp ısırduğında göğsü Bora'ya doğru yükseldi.

Bora daha fazlasını istediğinde Eva kafasını yana çevirerek, "Söz vermiştin Bora!" dedi.

Bora, "Siktiğimin sözlerinden bıktım artık." diyerek yataktan kalktı. Gece yatmadan başucuna bıraktığı telefonu alarak giyinme odasına gitti. En son arananlardan Koray'ı ararken Koray uyku sersemi sesle, "Kardeşim yanında o güzel kadın varken rüyanda beni mi gördün?" dediğinde "Seyahate çıkmadan önce sana bir iş vermiştim." dedi.

"Evet." Diyen Koray, Bora'nın vereceğı cevabı beklerken sonunda jetonu düştüğünde, "Oğlum sen manyak mısın saat sabahın altısı lan!" diyerek bağırdı. Bora "Ben saatten filan anlamam Koray, yarım saate istediklerim hazır olsun." diyerek kapattı telefonu.

Dolabından aldığı bir tişörtü kafasından geçirip sporlarını giydikten sonra Eva'nın tarafına geçerek siyah bir eşofman takımıyla alt raftan ayakkabılarını

aldı. İçeri gidecekken son anda i amaşıırı aklına gelerek bir tane de sutyen alarak içeri geçti.

Tüm bu süre boyunca Eva ise merak içinde yatağın ortasında oturmuş boynuna kadar arşıfa sarılarak Bora'yı bekliyordu. Bora elinde kıyafetlerle giyinmiş bir şekilde yanına geldiğinde, "Nereye gidiyorsun?" dedi. Bora, "Gidiyoruz güzelim." derken arşıfa Eva'nın üstünden çekip atmış onu elinden tutup ayağı kaldırmıştı. Eva şaşkınca, "Nereye?" derken Bora kollarından sutyeni geçirip Eva'yı arkasına döndürürken, Eva'nın savrulan saçları yüzünü yalayıp geçince derin bir i çekerek sutyenin kopçasını hızla taktı. Eva'yı tekrar çevirip önünde eğilerek eşofman altını giydirmeye başladı. Eva neler olduğunu anlamadan ona uyarken Bora'nın omuzlarına tutunarak ayaklarını kaldırıp onu giydirmesine izin verdi. Bir oyuncak bebek gibi onu giydirirken Bora, çok ciddi bir iş yapıyormuşçasına sabit bir yüz ifadesi takınmıştı.

Bora, Eva'yı yatağı oturtup ayakkabılarını da giydirmek için eğildiğinde Eva karşıındaki adamı tanımakta zorlanıyordu. Bu geçekten Bora mıydı? Sonunda uyku sersemliği gidip akı düşünmeye başladığında, "Kendim giyinebilirdim." dedi.

Bora ona bir an kafasını kaldırıp dişlerini göstererek gülümsedikten sonra yaptığı işe geri dönerek, "Eğer sana giyinmeni söyleseydim bir sürü soru sorar cevaplarını almadan giyinmezdin. En hızlı yol seni benim giydirmemdi." dedi.

"Ne bu acele peki?" Diyen Eva'yı kolundan çekip ayağı kaldırarak odadan dışarı sürüklemeye başlayan Bora, "Taşan sabrımın acelesi." dedi.

Eva hızla merdivenden aşağı doğru inerken ona cevap veremedi. Bora onu arkasından çekiştirerek koşarak iniyordu basamakları. Anahtarlarını alıp dışarı çıkan Bora, arkasında Eva ile arabasına ilerlerken kapıdaki adamlarına, "Bizi takip edin." dedi.

Eva'nın kapısını açıp onu koltuğı oturtttuktan sonra kendisi de şöför koltuğına geçerek yola ıktı. Eva sonunda konuşmaya fırsat bulurken, "Bora nereye gidiyoruz?" diye sordu. Bora ona cevap vermeden telefonundan tekrar Koray'ı aradı.

İlk çalışta açan Koray, "Yemin ederim benim gibi bir adamla arkadaş olduğun için dua etmelisin." derken Bora "Kes gevezeliği her şey hazır mı?" dedi.

"Hazır paşam, hazır, sizi bekliyoruz." Diyen Koray'ın alaycı sesine karşılık, "Tamam." diyen sert sesli Bora telefonu hemen kapatmıştı.

Eva ona merakla bakarken, "Ne hazır mı Bora? Çatladım burada söylesene artık." diye bağırdı. Bora yine cevap vermediğinde, "Sabahın bu saatinde nereye gidiyoruz, neden bir şey söylemiyorsun?" dese de cevap alamadı.

Bora'nın cevap vermeyeceğini anladığında sinirle camdan dışarıyı izlemeye başlarken gidecekleri yere de gelmişlerdi.

Eva önünden geçtikleri binanın yazısını okuduğunda belki bir gün diye düşünürken Bora direksiyonu kırıp binanın bahçesine girdiğinde kafası hızla ona döndü. Bora onun şaşkınlığıyla eğlenirken Eva onun kendinden emin gülümsemesini görünce şaşkınca tekrar önünde durdukları binaya baktı. '*Evlendirme dairesi.*' Yazısını seslice okurken binanın kapısından gülerek onlara yaklaşan Koray'ı görünce, "A - ama bu - bu olamaz değil mi?" diyebildi.

Bora arabadan indiğinde Koray da arabanın yanına gelmiş Eva'nın kapısını açarak, "Buyurun Gelin Hanım." demişti.

Bora arabanın içinde gözleri irice açılmış onlara bakan Eva'ya elini uzatırken, "Hadi güzelim." dedi. Eva sanki bedenini başkası kontrol ediyormuş gibi elini Bora'nın avucunun içine bırakmıştı ama kalkmaya cesaret edemiyordu. Zaten o kıpırdamadan Bora onu çekerek kaldırmıştı. Evdeki gibi yine Bora'nın peşinden sürüklenirken Koray da arkalarından gülerek geliyordu.

Nikâh salonuna girdiklerinde Bora direk karşıdaki masaya ilerlerken Eva biranda onu kolundan çekerek durdurdu. Etrafına korkuyla bakarken, "Bo - Bora ne yapıyoruz biz?" dedi.

Bora onun etrafta korkuyla gezen kafasını çenesinden tutarak kendine çevirip gözlerine odaklanırken, "Evleniyoruz güzelim." dedi.

"A - Ama ben daha hazır değilim ki hem." Diyerek üstüne bakarken gözleri dolup, "Bora eşofmanla mı evleneceğim?" dedi.

Bora iki elinin onun yanaklarına yerleştirip dudağına bir buse koyarak geri çekilip, "Düğün yapacağız güzelim bu nikâh." dediğinde Eva "Ama!" demişti ki Bora onu parmağını dudağına koyarak susturdu.

"Eğer benimle hiç evlenmek istemiyorsan bunu anlarım ve hemen buradan çıkar gideriz güzelim ama benden daha fazla beklememi bekleme çünkü benim sabrım taştı anladın mı?" Derken Eva'nın gözlerine ilgiyle bakıyor anlaması için tane tane konuşuyordu.

Eva onsuz kalmaya dayanamayacağının bilincinde kafasını onaylarcasına salladığında Bora onun alnından öpüp arkasına dönerek Eva'yı çeķiřtirerek yürümeye devam etti.

Nikâh memurunun yanına geldiklerinde Koray tam adamın tepesinde durmuş kulağına bir şey diyordu.

Adam sinirle ayağa kalkarken, "Bu ne saygısızlıktır apar topar ikinci defa beni evimden alıp geliyorsunuz birde bana kısa kes diyorsunuz." diye bağırdığında Eva'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı.

Koray adamın ensesinden yakalayıp yerine geri oturturken, "Çok konuşma memurcuğum." diyerek adamın eşofmanının yakasını düzletiyordu.

Eva ne güzel nikâhımda Koray ve korumalar hariç herkes pijama partisindeymişçesine giyinmiş diye düşünürken Bora'nın çeķtiđi sandalyeye oturdu.

Bora sandalyeye bile oturmazken memura, "Nereye imza atıyoruz?" dediğinde Koray gülererek "O kadar mı azdın lan!" dedi. Eva'nın gözleri dışına fırlarken yanakları kızarmış, Bora ise Koray'a öldürücü bakışlarını dikmişti.

Bora, "Senin kadar azgın değilim dostum." dediğinde ise Eva ikisi arasındaki konuşmayı utanarak takip ediyordu.

"Ah benim kadar zaten olamazsın oğlum." Diyen Koray'ın lafından sonra konuşmadan rahatsız olan memurda boğazını temizleyip Eva'ya bakarak, "Özür dilerim başlamadan önce sormam gerekiyor emin misiniz?" dediğinde Bora "Sen işini yapsan daha iyi olacak yoksa ben senin nereye gömüleceğinden çok emin olacağım." dedi tıslayarak.

Adam oturduğu yere sinerken her nikâhta olduğu gibi sözlerine başladığında Bora,
"Memur Bey." diyerek lafını bölüp "Asıl soruya gelelim artık." dediğinde, memur

Eva'ya "Sayın Eva Kaya hiçbir baskı altında kalmadan..." derken memur bir ara Bora'ya bakmıştı. Sözlerine devam ederken Eva'ya dönüp, "Özgür iradenizle Bora Balkan'ı eş olarak kabul ediyor musunuz?" dediğinde Eva'nın göğsünde koca bir boşluk vardı. Neden böyle olmuştu şimdi nefesi kesilmiş heyecandan eli ayağı titremişti. Gerçekten evlendiğini daha yeni mi fark ediyordu. Bu rüya değil gibiydi.

Bora onun yanındaki yere oturup, "Eva!" dediğinde Eva ona baktı. Ah rüya da olsa âşık olduğu adamla sonunda evleniyordu ya ne önemi vardı. Bora'dan gözünü ayırmadan, "Evet." diye fısıldadığında memur "Ne dediniz?" derken Bora gülümseyerek "Biraz sesli söyle güzelim memur bey duyamadı." dediğinde Eva da gülümseyerek memura dönüp "Evet." dedi.

Bora memurun ona sormasına fırsat vermeden, "Evet." dediğinde Koray kakhaha atmıştı. Adamın önündeki defteri çekip alarak Eva'nın önüne koyan Bora, kalem verip imza atacağı yeri gösterdi. Eva titreyen eliyle yamuk yumuk bir imza çizdikten sonra Bora hızlıca kendi imzasını oraya karalarken defteri imza atması için şahitleri olan Koray ve korumasına uzattı.

Onlarda imza attıktan sonra memur, "Eh o zaman sizi karı koca ilan ediyorum, nikâh cüzdanını daha sonra gün içerisinde alabilirsiniz." derken Bora ayağa kalkmış Eva'yı da kaldırdıktan sonra önünde eğilip Eva'yı omzuna atmıştı. Eva onun önünde eğildiğini gördüğünde ne yapacağını anlamazken Bora onu omzuna atarak kaldırdığında çığlık attı. "Bora indir beni ne yapıyorsun?" Dese de Bora koşar adım nikâh salonundan çıkıyordu. Arkalarından Koray, "İyi çalışmalar." diye bağırırken ise Eva sonunda "Koray!" diye çığlığı basmıştı.

Arabaya geldiklerinde Bora onu indirip kapıyı açarak sanki Eva her an kaçacakmışçasına içeri oturtmuş kapıyı kapatarak şoför koltuğuna geçmişti. Arabayı çalıştırıp gaza basarak yola çıkarken Eva'nın yanında suspus olmasına şaşırды. Önündeki trafiği takip ederken, "Eva." dediğinde Eva'dan yine ses gelmeyince elini uzatıp parmaklarıyla yanağını okşayıp "Güzelim iyi misin?" dedi.

Yaşadıklarının hâlâ gerçek mi rüya mı olduğunu düşünen Eva, Bora ona dokunmasa sesini duymamıştı. Bora ona dokunana kadar gözleri sonuna kadar açılmış önüne sabitlenirken az önce yaşananları aklından geçiriyordu. Bir serap görmüş gibiydi. Sanki tüm olanlar boyunca ruhu uzaktan yaşananları izlemişti çünkü içeride yaşananları hayal meyal hatırlıyordu. Ama ne rüya ne serap ne de hayaldi yaşadıkları. Bora ile evlenmişti.

Bora yanağını okşadığında irice açılmış gözlerini ona çevirirken, "Ben şimdi senin karın mı oldum?" dedi. Aklındaki tüm planlar uçup gitmişti. Evliliğiyle ilgili düşündüğü ne varsa hiçbirisi bugün yaşadıklarıyla alakalı değildi. Üstelik zamanlama bakımından onun hayal ettiğine hiç uymuyordu. Eva en az iki yıl daha evliliği düşünmüyordu.

Bora onun sessiz ve masum bir tonla sorduğu soruya gülümseyerek, "Evet güzelim." dediğinde, Eva sanki tek duymak istediği buymuşçasına göz kapaklarını büyük bir rahatlamayla serbest bırakıp kapatırken dudaklarını yanağına dokunan parmaklara değdirdiğinde Bora'nın gülümsemesi solarak sert bir nefes çekti içine.

Yolu kontrol edip tekrar Eva'ya bakarken parmağı dudağını okşadığında Eva dudaklarını aralayıp parmağını ağzına alınca Bora, "Kahretsın Eva!" diyerek ayağını gazdan çekerek arabayı sağa çekti.

Durmalarıyla Eva gözlerini açarken karşısında ona bakan lacivertleri gördü. Bora'nın göğsü hızla inip kalkıyor iki dudağının arasındaki parmağına bakıyordu. Eva, Bora'ya ne yaptığını bilmeden dilini onun parmağına sürttüğünde Bora'nın son akıl kırıntısını da almıştı. Arzusunun fitili ateşlenen Bora onu ensesinden tutarak kendine çektiğinde dudaklarını, "Artık benimsin." diyerek istekle öptü.

Bu sözlerle her şey Eva'nın gözünde netlik kazanırken kafasındaki çoğalan düşüncelerin hepsini bir kenara bıraktı. Şimdi tek istediği aşkı yaşamaktı. Bora'nın ensesini kavrayıp dudaklarını onun dudaklarına bastırırken inledi, alt dudağını iki dudağının arasına kıştırıp çekti. Bora onu kendine çekerek koltuğuna yerleşirken koltuğu yatırıp biraz geri iterek onlara alan açması iki saniyesini bile almamıştı. Eva, Bora'nın kucağına yerleşirken onu tekrar öpmeye başlamıştı. Vahşi, aç ve tutku dolu öpüşme çıkan kıyafetlerle arada bölünürken dar alanda Bora'nın yönlendirmesiyle hareket ediyor onun yetenekli ellerine kendini teslim ediyordu. Tamamen çıplak kaldıklarında Bora, Eva'nın kalçasını kavrayıp kaldırdı. Eva dizlerinin üstünde dururken dudakları birbirinden ayrılmıyor ardı ardına küçük buseler için buluşurlarken Bora elini aralarına sokarak aylardır beklediği birleşmeyi gerçekleştirmek için erkekliğini Eva'nın girişine yerleştirmişti. Kalçasını kaldırıp içine hafif kaydığında Eva inlerken Bora'ya doğru vücudunu bıraktığında santim santim onu içine alırken inleme sırası Bora'daydı. Her bir parçasıyla âşık olduğu adama öpücükleriyle taparken gözlerine yaşlar doldu. Bora'nın dudaklarından ayırdığı dudaklarını yanağına öpücükler koyarak kulağına yönlendirirken Bora onun boynuna

öpücükler bırakıyordu. Kulak memesini ağızına alıp ısırduğunda Bora'nın darbeleri hızlanmış inlemesi arabanın içini doldurmuştu. Eva da zevkle inlediğinde gözünden akan yaş Bora'nın yanağını ıslatırken, "Seni seviyorum..." diye fısıldamıştı.

Bora duyduğu iki kelimeyle şiddetle atan kalbi kısa bir tekleme yaşadığında haykırarak inleyip kalkarak Eva'nın beline doladığı kollarını sıkılaştırarak vücudunu ona yapıştırıp hareket etmelerini engelledi. Eva, Bora'nın tamamen içinde olmasıyla dopdolu hissediyor kasılan kadınlığı onun hareket etmesi için çırpınıyordu. İnleyerek başını geriye atıp Bora'nın sıkı kollarının izin verdiği ölçüde kalçasını kıvırdı. Bora dişlerini kırarcasına sıkarak inerken alnını Eva'nın boğazına dayamış nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. Eva kollarını onun boynuna dolayarak bir kez daha aynı hareketi yaptığında yaşadığı zevkle Bora ona ayak uydurdu. Eva'nın hareketini taklit ettiğinde ikisi de zevkten inleyerek kıvranıyorlardı. Bora bir anda kalkıp Eva'yı kalktığı yere yatırarak Eva'nın içindeki darbelerini hızlandırdığında Eva'nın doruğa ulaşması uzun sürmedi. Çılgık çılgına boşalırken Bora'nın adını haykırdı. Bora ise son noktada durarak Eva'nın üstünde yükselmiş gözlerini kapatarak bu eşsiz zevkin tadını çıkartıyordu. Erkekliğinin etrafında kasılan kadınlığın ona sunduğu zevklerin her bir anını yaşamak istiyordu. Eva bir yunan tanrısı gibi üstünde yükselen erkeğini izlerken elleri kaslarının üstünde gezerek yukarı çıktı. Bora'nın boynunda parmakları gezerken gözü dişlerini sıkmaktan daha belirginleşen çene kemiğini izledi. Gözleri kapalı sanki kimsenin duymadığı bir melodiyi dinlemiş gibi duran Bora'ya doğru kalktı. Ağızını açıp dişlerini çenesine geçirdiğinde Bora Eva'nın içine yaptığı son darbeyle patlamıştı. Nefes nefese Eva'nın üstüne yığıldığında başı onun göğsüne düştü. Eva onun terden ıslanan saçlarını okşarken Bora, Eva'nın kalbinin üstüne bir öpücük kondurarak başını kaldırıp dağılmış saçlarıyla koltukta yatan kadınına baktı.

Ağızdan çıkmak isteyen tüm cümleler boğazını yakarken söyleyebileceğini düşündüğü tek bir sözcük bile yoktu. Eva'nın tüm duygularını yansıtan gözlerine bakarken ona yaşattıkları için, "Teşekkür ederim." diyebilirdi. Tekrar, "Bana yaşattığın bu eşsiz an için teşekkür ederim." diyen Bora'nın sözleriyle gülümsedi Eva. Bu da bir başlangıçtı. Bora'dan bu teşekkürü duymak bile bir mucize sayılırdı.

Bora'nın terden şakaklarına yapışmış saçlarını parmaklarıyla kaldırırken, "Bana bu aşkı yaşattığın için ben teşekkür ederim." dedi.

Bora'nın söyleyecekleri ise birinin cama vurmasıyla dışarı çıkamadı. Eva başını çevirip dışarıda cama vurana baktığında unuttuğu zaman ve mekân kavramını

hatırladı. Gözleri dışarıda arabanın içine bakmaya çalışan polis memuruna takılırken üstündeki Bora'yı iterek, "Kahretsin Bora trafiğin ortasındayız." diye cırladı. Bora gülerken, "Sakin ol bizi göremezler." dese de Eva onu iterek altından çıkmaya çalışıyordu. Üstünden kalkarak ona izin veren Bora, Eva'nın yolcu koltuğuna geçerken önüne diktiği kalçasına vurmadan yapamadı. Aldığı karşılık ise ikinci bir çığlıktı. Bora gülerken kafasını kaldırıp polis memuruyla konuşan korumaya baktı. Koltuğa yerleşip ayakucuna attığı kıyafetlerin Eva'nın olanları ayırıştırarak ona atıp kendininkileri giyerken telefonundan da korumayı arıyordu. Koruma açtığında hem dışarıdan hem telefonda sesini duydu. Omzuna sıkıştırdığı telefona, "Ne istiyor?" dediğinde adam "Efendim uzun süredir park halinde olduğunuz için şüpheli araç olarak ihbar edilmiş." dedi.

Göz ucuyla Eva'ya baktığında üstünü giyindiğini görünce, "Tamam, bana bir dakika versin." diyerek telefonu kapattı. Tişörtünü alıp başından geçirirken Eva'ya, "İçeride kal." dedi. Eva'nın şişmiş dudakları, dağılmış saçları ve kızarmış yüzü yeterince dikkat çekerken kimsenin onu bu halde görmesini istemedi. Kapıyı açıp dışarı çıkarak saçlarını düzelterek polis memuruna, "Sorun nedir memur bey?" dediğinde polis ona dönerek "Bunu size benim sormam gerek beyefendi. Yarım saattir park halindesiniz." dedi.

Bora elini ensesine atarak kaşırken, "Şey eşimle ufak bir tartışma yaşamıştık." dediğinde Eva içeriden onları gülerek izliyordu. Yol kenarında arabanın içinde yaptıklarından ne kadar utansa da dışarıda Bora'nın polisin karşısında kıvranışını izlemek hoşuna gitmişti.

Polis, Bora'ya dikkatle bakarak imalı bir sesle, "Tatlıya bağlamışsınız gibi görünüyor." dediğinde ise Eva kıpkırmızı oldu. Adamın içeride olanları anladığı ortadaydı. Eva sanki onu görecekleri gibi hemen önüne dönerken adamın anladığı gerçeikle tekrar utandı. Yaptıkları çok terbiyesizceydi. Nasıl bu kadar sorumsuz olabilişlerdi.

Bora'nın sesi sertleşirken, "Evet, gidebilir miyiz?" dediğinde polis elindeki ceza makbuzuna bir şeyler karaladıktan sonra cezayı ona uzatıp "Bir daha tartışmalarınızı evinizde yaşarsınız." diyerek arkasına dönüp ekip arabasına ilerledi. Bora makbuzu korumaya vererek arabaya bindi.

Arabayı trafiğe çıkartırken Eva kafasını iki yana sallayıp, "Bunu yaptığımıza inanmıyorum." dediğinde Bora sırtarak ona bakıp "Beni bu kadar bekletirsen olacağı buydu." dedi.

"Hiç utanman yok Bora. Ah ama pardon polisin karşısında yeterince utandın değil mi?"

Eva'nın eğlenen suratına bakan Bora ise gülerek, "Birileri de zaten hiç utanmamış." dedi kızarmış yüzünü göstererek. Eva ondan gözlerini kaçırırken, "Utandığını inkâr etmedin." diyerek kıkırdadı.

Bora evin sokağına saparken, "Asıl utanç dolu anları evimize sakladım karıcığım. Sana yapacaklarımdan sonra utanmak nedir unutacaksın merak etme." dediğinde Eva bütün söylediklerinin içinde tek bir kelimeye odaklanmıştı, karıcığım! Bora ona karıcığım dediği an kalbi atmayı kesmiş gözleri dolmuştu.

Aklına gelen gerçekle yine bir şaşkınlık yaşayınca, "Biz gerçekten evlendik." dedi hayretle.

Bora arabayı evin önüne park ettiğinde Eva kapısını açmış inecekti ki Bora koşarak önüne geçip belinden ve bacaklarından kavrayarak onu kaldırdı. Eva ona hayretle bakarken evin kapısını açmaya çalışarak, "Gelini evine damat taşır diye bir adet var." dedikten sonra kapıyı tekmeleyerek açıp "Her ne kadar adetleri sonradan uygulasak da hiç uygulamamaktan iyidir değil mi?" diyerek gülümsedi.

Eva onun bu tatlı halleriyle gülerken boynuna sıkıca sarılıp dudaklarını yanağına bastırarak, "İçine ne kaçtı bilmiyorum ama hep böyle kal ne olur." dediğinde Bora kahkaha atarak "Az sonra da aynı şeyi diyebilecek misin bakalım güzelim." diyerek merdivenleri ikişer ikişer tırmanmaya başladı.

Bora'nın söylediklerine rağmen Eva yatakta geçirdikleri her dakikadan memnun kalmıştı. Eva, arabadaki aksine yavaş ve tutku dolu geçirdikleri her an Bora'ya daha çok bağlanırken, Bora da hayatında yaşadığı en yoğun seksin bu olduğunu düşünüyordu. Eva ile yaşadığı her anın yoğun olduğunu fark ettiğinde altında kıpırtısız yatan karısının omzuna bir öpücük kondurdu, ter ve arzuyla harmanlanmış kokusunu içine çekti. Ona hissettirdiklerini reddetse de memnundu. Eva nefesini biraz düzenledikten sonra, "Bu - bunu bir daha yapalım." diye soluduğunda Bora'nın gözleri irice açılarak kafasını kaldırdı.

"Güzelim sen beni makine mi sandın." Derken Eva kıkırdayarak omzuna vurup, "Hemen değil şimdi sadece uyumak istiyorum." diyerek esnedi.

Bora da aynı duygular içerisindeyken Eva'nın üstünden ağır hareketlerle kalkarak altlarındaki örtüyü çekip üstlerine örttü. Eva'yı kendine çekip sarılırken Eva ona doğru dönüp başını Bora'nın boyun çukuruna yerleştirerek sıkı sıkı sarıldı. Bora onun sıcak nefesini teninde hissettikçe yaşadığı huzuru gözlerini kapatıp uykuya dalana kadar düşündü. Eva neden onu bu kadar rahatlatıyordu. Farklı olan neydi.

Onlar kendi dünyalarında uykuya dalarken tüm ülke sabah haberlerinde akşamki defile de çıkan yangınla ve öğrendikleri sırlarla çalkalanıyordu. Bora'nın arabada unuttuğu telefonu Tamer Bey'in ısrarlı aramalarıyla çalarken Eva ve Bora yaşadıkları rüyadan çabuk uyanmak zorunda kalacaklardı.

SÖZDE NİŞANLI - Ortaya Çıkan Sırlar

Kapıya vuran yumruğun sesiyle Eva, yataktan sıçrayarak uyanırken gözlerini kırıştıtararak yatak odasının kapısına baktı. Yatakta yalnız olduğunu fark ettiğinde dışarıdan Koray, "Hey çifte kumrular balayı buraya kadar şimdi gerçeğe dönme zamanı uyanın bakalım." diye bağırdı.

Eva o sıra banyodan duyulan su sesinin kesildiğini fark etti. Bora alelacele beline doladığı havluyla, "Ağzına sıcağım Koray!" diye homurdanarak kapıya gittiğinde Eva oflayarak onları kendi haline bırakıp yatağa geri yattı. Sadece biraz daha uyumak istiyordu.

Bora kapıyı açıp, "Ne istiyorsun lan?" dediğinde Koray'ın bir an sırtıp sonra ciddiyete bürünen yüzüne baktı.

"Aşağıya gelmelisiniz dostum gelişmeler var." Dedğinde Bora, arkasına dönüp hâlâ yatan Eva'ya baktıktan sonra, "Tamam, geliyorum." diyerek kapıyı kapattı. Koray'ın evi basmasına sebep olacak kadar ciddi bir gelişme olduğu ortadaydı. Yatağa yaklaşp Eva'nın yanına uzanırken çıplak omzunu öperek, "Uyanma zamanı uykucu." dedi.

Eva çarşafa daha çok sarılarak omzunu kaldırıp onu iterken, "Biraz daha lütfen." demek isteyerek ağzından anlamsız harfler çıkardığında Bora gülererek onu tekrar öpüp "Uyu bakalım." diyerek kalktı. Eva onun saçından çıplak omzuna damlayan su tanecikleriyle irkilse de şu an için uykusu daha ağır basıyordu.

Bora giyinip aşağıya indiğinde saate baktı. Öğleden sonra üç olduğunu görünce televizyonun başında kanallar arasında dolaşan Koray'a, "Evime girip yatak odamı basacak kadar önemli olan ne Koray?" dedi.

Koray haber olan bir kanalı açtığında, "Hah burada yeni başlıyor gel de izle şunu." diyerek Bora'yı çağırdı. Ekranda akşamki defilede çıkan yangını

gördüğünde, "Defile de gazeteci sürüsü varken bunun haberlere çıkması şaşılacak bir şey değil. Bunun olacağını biliyorduk zaten." derken Koray cevap vermeden haber değiştiğinde Bora ekrana doğru yaklaştı.

Ekranda, "Eva Kaya, Tamer Kaya'nın kızı değil mi?" yazıyordu. Gazeteci konuşmaya başladı. "Dün akşam defilede meydana gelen yangından sonra elimize gizli bir kaynaktan çok ilginç bilgiler ulaştı. İsimsiz şahıs Eva Kaya'nın, Aylin Kaya'nın gayrimeşru ilişkisinden dünyaya gelen çocuğu olduğunu iddia ediyor. İddialar bununla da bitmiyor. Trafik kazası sonucu yaşamını kaybettiğini bildiğimiz Aylin Kaya'nın evinde hayatına son verdiği iddia edilmektedir. Bunun sebebi olarak da Tamer Kaya'nın ondan boşanmaması nedeniyle bunalıma girmesi olarak ileri sürülüyor. Ve Eva Kaya, Aylin Kaya'nın tek çocuğu değil. Daha önceki bir ilişkisinden de Evren Çakır adında bir oğlu olduğunu söyleyen bilgiler, insanı şaşırtıyor. Evren Çakır bundan bir ay önce Bora Balkan ile kendi şirketini takas eden iş adamı olarak daha önce haberlerde yer almıştı. Şirketin gizli ortağının Aylin Kaya olduğu, ölürken de şirketi oğluna miras bıraktığı belirtilmektedir. Takasın arkasında yatan gerçekler bununla birlikte gün yüzüne çıkmış bulunuyor"

Ekran değişip Eva'yı sırtında taşıyan Bora'nın resmi geldiğinde, "Bugün sabah meydana gelen bir başka gelişme de Eva Kaya ile Bora Balkan'ın sabahın erken saatlerinde gizlice evlenmesi. Çiftin birden ortaya çıkan birlikteliği birkaç aydır devam ederken bugün sabah gizlice evlenmeleri tüm dikkatleri üstlerine çekti. Uslanmaz çapkın olarak bildiğimiz Eva Kaya aylardır ortalarda görünmezken birden bire çıkan evlilik hamile mi sorularını akla getirmektedir. Şu an tüm gözler Kaya ailesindeyken henüz hiçbirinden bir açıklama gelmedi. Tüm bu iddialara nasıl yanıt verecekleri ise merak konusu... Birçok yardım kuruluşuna yaptıkları bağışlarla adlarından sıkça bahsedilen Kaya ailesi bu gelişmelerle skandallara imza attı. Haberlerin gerçek olup olmadığı henüz bilinmese de Kaya ailesinin sessiz kalması şüpheleri artırıyor."

Koray televizyonu kapattığında Bora, "Lanet olsun!" diye bağırırken merdivenden gelen sesle arkasını döndü. Eva merdivenin basamaklarına çökmüş eliyle ağzını kapatırken gözleri şokla açılmış kapalı olan ekrana bakıyordu. Bora yanından ayrıldıktan sonra uyumak istese de Koray'ın neden geldiğini merak ederek kalkmıştı yataktan. Akşamki olaylar göz önüne alınırsa olayla ilgili gelişmeler olduğunu düşünmüştü. Ekranda gördükleri ise bambaşka şeylerdi.

Bora, koşarak Eva'nın yanına giderken önüne çökerek, "Güzelim." dedi. Eva şokla açılmış gözleriyle ona bakarken titreyen dudaklarıyla, "Na - nasıl öğrendiler?" dedi. Kafasını iki yana sallarken kalbi korkudan hızla atıyordu. Babasının gerçek babası olmadığını öğrendiğinden beri korktuğı şey başına gelmişti. Gayrimeşru ilişki diyorlardı. Eva'ya da öyle diyeceklerdi. Bir sürü insan hiçbir şey bilmeden arkasından konuşacaktı. Ama Eva buna zaten alışmıştı. Yıllarca arkasından sürtük diye konuşmalarına kendi izin vermişti. Şimdi de piç demişler çok muydu? Değildi. Ama babası ne yapacaktı. Zaten hastaydı. Şimdi tüm bunlarla uğraşmak onu daha çok üzmeyecek miydi?

"Bilmiyorum, Eva ama öğreneceğiz tamam mı? Şimdi babanın yanına gitmeliyiz, hadi gel üstünü değıştirelim." diyerek Eva'yı kaldırdı. Eva bir iki merdiven çıktığında tökezleyince Bora onu kucağına alarak yukarı taşıdı. Eva sakin görünüyordu ama ara ara aklına yeni bir şey gelmiş gibi iç çekmesi Bora'yı korkutuyordu. Onun geçirdiğı her krizin sonuçlarının kötü olduğunu biliyor daha fazla zarar görmesini istemiyordu. Bir diğerkorktuğı şeyse, bunları yapanın ortaya çıkmasıydı. Eva, Angel'ın yaptığını öğrenirse Bora'yı affedecek miydi?

Üstlerini değışip aşağı indiklerinde Koray da yanlarına geldi. "Çıkmadan sizi uyarayım, her yerde gazeteci var malikânenin önünde, bu evin önünde, şirkette her yerdeler." Koray'ın sözleriyle ikisi de kafalarını sallarken kapıya çıktıklarında bahçe kapısından gelen sesleri duymuşlardı. Korumalara kapının önünü boşaltmalarını söyleyen Koray, Bora'ya, "Önce ben çıkayım arkadan sen beni takip et." diyerek arabasına geçti. Bora ile Eva da arabalarına geçerken Koray bahçe kapısına çıktığında Bora aralarında mesafe bırakmadan onu takip ediyordu. Arabaları dışarı çıkar çıkmaz etraflarına dolan gazetecilerin sorularıysa televizyonda gördüklerinden farksızdı. Daha çok Eva'nın gayrimeşruluğı ve evlilikleri ile ilgili sorular duyarlarken Eva, defilede çıkan yangının şimdiden unutulduğunu fark etti.

İnsanların ilgisi ne kadar çabuk değışebiliyordu. Dün akıllarında sadece defilede çıkan yangın varken bugün defile tamamen unutulmuş hepsinin ilgisi onların hayatına çevrilmişti. Nefret ediyordu bundan. Ama bunları ailesine musallat edende kendisiydi. Annesinin ölümüne kadar babasının adı başarıyla gerçekleştiğı ihaleler ve yardım kuruluşlarındaki faaliyetleriyle anılırken annesinin ölümünden sonra Eva'nın yaptıklarıyla anılmaya başlamıştı. Eva yaptığı hatalardan her geçen gün pişmanlık duyarken geçmişinin peşini bırakmaması bu olsa gerek diye düşündü.

Bora adını seslendiğinde ona doğru dönerken, "Efendim!" dedi.

"İyi misin güzelim."

"İyiym Bora, biraz başım ağrıyor o kadar." Dediğinde Bora'nın aklına ilaç almak geldi ve bugün yaptığı aptalca şeyi hatırladı. Eva ile birlikte oldukları her seferde korunmamıştı. Onun hamile kalma olasılığıyla tüm vücudu korkuyla titrerken, gözleri yol boyunca eczane aradı. Sonunda eczane tabelasını gördüğünde hemen durup arabadan inerken Eva niye durduklarını bile soramamıştı.

Bora koşarak eczaneye girip tedbir için ne alması gerektiğini sorarken eczacı bir ilaç verdiğinde su da alarak girdiği gibi hızla çıktı. Arkasında onu takip eden gazetecilerden ise habersizdi. Şu an tüm gözler üstlerindeyken en olmadık hataları yaptığının farkında değildi. Eva'ya ilacı ağrı kesici olarak içirirken daha onlar malikâneye gitmeden magazinlerde ilacın ne olduğu duyurulacaktı.

Malikâneye geldiklerinde Bora'nın evinde olduğu gibi korumalar yolu onlar için açarken Eva'nın kalbi ağzında atıyordu. Babasının nasıl olduğunu, evliliklerine ne tepki vereceğini çok merak ediyordu. Onlar içeri girer girmez Tamer Bey, televizyonu kapattırırken çıkan diğer haberleri kızının görmesini istemedi.

Eva koşarak babasının kollarına atlarken, "Özür dilerim baba." dedi.

Tamer Bey gülerken, "Neden özür diliyorsun kızım sen ne yaptın ki?" dediğinde Eva geri çekilerek "Şey senden habersiz..." diye başlamıştı ki Bora arkasından "Babandan izin almıştım güzelim." deyince şaşkınlıkla ona baktı.

Eva, "Ne, ne zaman?" diye cırtlak bir sesle sorunca Tamer Bey, yüzünü buruşturarak "Kızım yavaş." dedikten sonra "Bora'nın niyeti seyahate gitmeden önce evlenmekti ama seyahat işi çıkınca kalmıştı. Tabi bugün o kadar erken bir saatte evlenmenizi beklemiyordum." diye de ekledi Bora'ya bakarak.

Bora sadece omuz silerken Eva, "Ben hariç herkesin haberi varmış." diye homurdandı.

Eva babasının yanına oturduğunda Bora ile Koray karşılıklı olarak geçerken yan taraflarındaki avukatın yanında oturan kadına baktı. Ah Eva bu kadını çok iyi tanıyordu. Babasının basın danışmanıydı. Hakkında çıkan birçok haberden sonra babası ve Eva adına soruları hep o cevaplar, sonrasında da Eva'ya gelir bir güzel nutuk çekerti. Eva onu uzun zamandır görmediğini fark ederken gülümseyerek, "Uzun zaman olmuştu Elif Hanım." dedi. Elif Hanım kırklı yaşlarda, alımlı ama bir o kadar despot görünen bir kadındı. Eva onu hep ilkokuldaki öğretmenine benzetirdi. İkisi de sinirlendiklerinde gözlükleriyle oynar gözlerini dikip Eva'ya bakarlardı.

Elif Hanım sert yüzünü hiç bozmadan, "Evet Eva Hanım, keşke sizinle daha iyi koşullarda karşılaşabilsek." diyerek Eva'ya laf çarptığında Tamer Bey'in bakışlarının

esiri olurken "Bana öyle bakmayın Tamer Bey. Beni korkutamayacağınızı biliyorsunuz. Şimdi ne yapmamız gerektiğini konuşalım artık." dedi. Eva onun sözleriyle gülmüştü. Onun gülüşü Bora'nın rahatlamasına sebep oldu. Belli ki Eva, babasının iyi olduğunu gördükten sonra üzüntüsünü bir kenara atmıştı. Eva ise Elif Hanım'ın babasına çıkışmasına gülümsemişti. Babasına posta koyan nadir insanlardan biriydi. Yıllardır bu işe devam etmesinin asıl sebebi de buydu aslında. Tamer Bey onu sırf açık sözlülüğü için yanında tutuyordu. Yoksa Elif Hanım açık sözlülüğü kadar asabi ve ukala bir insandı ama işini çok iyi yapıyordu.

"Öncelikle acil bir basın açıklaması düzenlemeliyiz. Bunu da karşlarına geçip sorularını cevaplayarak değil, buraya veya şirkete her kanalın birer muhabirini çağırarak yapmamızı tavsiye ediyorum."

"İyi ama bize soracakları soruları nasıl sınırlandıracağız." Diyen Bora'ya gözlüklerinin üstünden bakan Elif Hanım, "Sınırlandırmayacağız Bora Bey. Her soruyu yanıtlayacaksınız yeri geldiğinde doğru, yeri geldiğinde doğruları çarpıtarak." diye cevap verdi.

"Anlamıyorum, bunun ne gibi bir yararı olacak ki. Biz ne söylersek söyleyelim insanlar istediğini düşünmeye devam edecek."

Elif hanım bu sefer Eva'ya dönerken, "Yani diyorsunuz ki boş verin onlar konuşsun konuşsun sussun öyle mi Eva Hanım?" dediğinde Eva "Bilmiyorum." diyerek homurdandı.

Elif Hanım, "Bu fikir benim için daha basit bir çözüm olur, uğraşmak zorunda kalmam ancak insanlar susana kadar bundan şirket nasıl etkilenir tahmin edebilirsiniz. En kısa zamanda kurul toplantısı da yapmanızı tavsiye ederim. Çünkü tekstilde olanlar ve çıkan haberler işlerinizi daha kötüye götürecektir Tamer Bey." diyerek cümlelerin sonunda Tamer Bey'e baktı.

"Şirketimin kötüye gittiği filan yok Elif Hanım siz ona kafa yormayın." Diyen Tamer Bey'e omuz silken Elif Hanım, "Ben sadece uyardım. İşsiz kalmayı bende istemem." dedikten sonra "Basın toplantısından sonra ilgiyi farklı yere çekmemiz gerekiyor ve burada da yeni gözde çiftimize iş düşüyor." dedi.

Bora ve Eva arasında gözleri gezerken, "Büyük ve harika bir düğün emin olun hepsinin ağzını kapatacaktır." dedi.

Avukata dönen Elif Hanım, "Sizde en kısa zamanda aileye hakaret eden gazetelere dava açmaya başlasanız iyi olur Bülent Bey. En azından şirketin uğradığı zararı oradan çıkartalım değil mi?" dediğinde Tamer Bey "Haddinizi bilin Elif Hanım!" diye bağırdı.

"Benim şirketimin oradan gelecek paraya ihtiyacı yok. Kazanılan her davanın kazancının bir lirası bile cebimize girmeyecek, hayır kuruluşlarına bağışlayın." Doiye avukatına talimat veren Tamer Bey'e Elif Hanım "Siz bilirsiniz!" dedi. Tamer Bey kafasını diğer tarafa çevirip burnundan soludu.

Eva elinin babasının elinin üstüne koyarak, "Sakin ol." Deyip ona gülümsedi. Tamer Bey diğer elinin kızının elinin üstüne koyup, "Çıkan haberlerin hiçbirini takma kafana tamam mı prensesim?" dedi.

Eva gözlerini babasından kaçırırken, "Sana yaşattıklarımın hiçbir zaman kurtulamayacağını sanırım babacığım." dediğinde kızının kafasını kaldıran Tamer Bey "Biraz yaramaz bir kızım var ama ben onu çok seviyorum." dediğinde Eva babasının boynuna sarıldı.

"Baba ben senin hakkını nasıl ödeyeceğim." Diyerek fısıldadığında Tamer Bey kızının yanağını öpüp, "Mutlu olarak kızım." dediğindeyse Eva, Bora'ya bakıp tekrar babasına dönerken "Mutluyum baba hem de çok mutluyum." dedi.

Baba kızın konuşması bittiğinde avukat işini yapmak için evden çıkarken basın toplantısını akşam yemeğinden sonra malikânede yapmaya karar verdiler. Evren arayıp evinin etrafında gazetecilerin hâlâ gitmediğini söylediğinde ise basın toplantısına onun da katılması için Tamer Bey onlara da bir araba yolladı. Akşam her soruna karşı birlikte olan mutlu bir aile olduklarını göstereceklerdi. Tamer Bey, Bora ve Koray'ı alarak odasına çekildiğinde Eva, Elif Hanım ile başa kalmıştı.

İkili birbirlerine mecburi bir gülümsemeyle bakarken Eva, "Görüşmeyeli nasılsınız Elif Hanım?" dedi.

"Siz biraz rahat dursanız çok iyi olacaktım. Hatta tatile gitmeyi bile planlamıştım Eva Hanım ama gördüğünüz gibi buradayım."

Eva onun sözleriyle morali bozularak, "Bu sefer isteyerek bir şey yapmadığımı biliyorsunuz." diye onu cevaplarırken lafı yanlarına gelen Esma Hanım ile bölündü. Esma Hanım, Eva'ya sarılıp hem tebrik edip hem de olanlar için üzgün

olduğu belirtirken Elif Hanım ikisinin konuşmasını izliyordu. Uzaktan seyirci olan biri olarak bu evdeki hayatın Eva'ya göre şekillendiğini anlamak zor değildi. Eva herkes tarafından seviliyor onun üzülmemesi için herkes çevresinde dikkat kesiliyordu. Üçü birlikte oturup sohbet etmeye başladıklarında Eva, Elif Hanım'a basın toplantısında nasıl davranması gerektiğini sorarak ondan talimatlar alırken Bora, yukarıda Tamer Bey'den azar yiyordu.

"Ben sana artık ne söyleyeceğimi şaşırdım Bora." Diyen Tamer Bey'e verecek cevabı olmayan Bora sessiz kaldı. Tamer Bey bunca haberin üstüne birde son çıkan ilaç olayından sonra kafayı yemek üzereydi. Bunca şeyi nasıl aklayacağını bilmiyordu ama şirketteki sert tavrını basın toplantısında da takınacağını çok iyi biliyordu. Elif Hanım ne derse desin karısı ve kızıyla ilgili karşısına geçip soru sormalarına izin vermezdi. Tamer Bey, Koray'a dönerken, "Hadi bunun akli başında değil, sen onları takip etmiyor muydun? Neden engel olmadın, en azından eczacının çenesini kapatsaydınız." dediğinde Koray "Ben önden geliyordum Tamer Bey, Bora'nın durduğunu fark ettiğimde geç kalmıştım." dedi.

Bora, "Tek sorunumuz o değil." dediğinde ikisi de ona bakarken "Eva ağırı kesici içtiğini sanıyor." dedi.

Koray küfür ederken Tamer Bey dişlerini sıkmış sabır çekiyordu. "Aferin oğlum, aferin, yangını Angel'ın çıkardığını öğrendiğinde çıldıracak üstüne bunu öğrendiğinde..." diyerek susup "Bu sefer gerçekten başın belada." dedi. Hepsinde öte öğrendiğinde Eva'nın nasıl etkileneceğini düşünüyordu.

Bora iki elini de saçlarına daldırıp öne eğilirken, "Hepsini öldürmek istiyorum." diye tısladı. "Boşboğazlık yapan herkesi öldürmek istiyorum." Diye tekrarladı.

Tamer Bey ona hak verse de asıl sorunun onda olduğunu biliyordu. "Önce kendine çeki düzen ver artık." dediğinde Bora, kafasını kaldırıp ona bakarken, "Geçmişte yaşadıklarının önüne geçmesine izin vermekten vazgeç. Eva gibi seninde kendine yaptıklarını senelerdir izliyorum. İkinizde kendinize zarar vermekten başka bir şey yapmıyorsunuz ama Eva sonunda farkına vardı. Sıra sende evlat, kendine hapisane olmaktan vazgeç, yoksa ikinize de zarar vereceksin." diyen Tamer Bey'in her dediğiyle aylardır kafasında dolaşan düşünceler gün yüzüne çıktı.

Onun üstü kapalı anlatmaya çalıştıklarını çok iyi anlıyordu. Anlıyordu ama başına geleceklerden korkuyordu. Neyin ne olacağı bu kadar belirsizken Bora kendi zincirlerini kıramazdı.

Bora'nın düşünceli hali Koray ile Tamer Bey'in bakışmasına sebep olurken, Bora'nın da artık değişmekte olduğunu farkındaydılar. Onlar ellerinden geldikince Bora'ya yardım etmeye çalışıyorlardı ama ona kendisinden başka kimse yardım edemezdi.

Konuyu Eva'ya basın toplantısından sonra açmaya karar verirken toplantıdan önce Elif Hanım'ı odaya çağırarak gazetecilerin kesinlikle sormamaları gereken konuyu açıkladılar. Elif Hanım, "Bu konu diğerlerinin yanında ufak bir şey merak etmeyin. Sizin çocuk istememeniz diğer haberlerin yanında devede kulak gibi." diyerek onları rahatlattı.

Evren ile Buket de gelip hepsi akşam yemeğine oturduğunda basın toplantısının gerginliği tüm masayı kaplamıştı. Sarp da yemekte onlara katılırken, sabahtan beri aldığı alkollerden dolayı gözleri kan çanağı gibiydi. Evlendikleri haberini aldığından beri içmiş, akşam yemeğine anca katılabilmişti. Kimseyle göz göze gelmemeye çalışırken özellikle Eva'nın üzgün bakışlarından kaçıyordu. Eskisi gibi kanamıyordu yarası ama yine de evlenmelerine hazır değildi. Bu kabuk tutmuş bir yaranın kabuğunu bıçakla kazımak gibiydi.

Sessizce yenilen yemek bittiğinde salon basın için hazırlanmaya başlarken Elif Hanım hepsinin nerelere oturacağını gösteriyordu. Gazeteciler içeri alınmaya başladığında tüm aile gergin olsa da dışarıya gülümseyerek kendilerinden emin bir görüntü verdiler. Basın toplantısında olacaklar bundan sonrasında olacakların sadece küçük bir başlangıcıydı.

Tamer Bey, Eva ile Evren'i yanına alarak büyük koltuklardan birine geçerken Bora, Eva'ya yakın Buket de Evren'e yakın oturmuştu. Karşılarına gazeteciler yerleşip basın toplantısı başladığında ilk soru Eva'nın Tamer Bey'in kızı olup olmadığıydı.

Tamer Bey gülümseyerek sol tarafındaki kızına baktığında Eva da babasına gülümseyerek bakınca Tamer Bey gazetecilere döndü. "Eva benim kızım, aksini iddia edenlerin babalığın ne olduğunu bilmediklerini düşünürüm. Evet, belki damarlarında benim kanım dolaşmıyor ama kızım tüm ruhunda beni taşıyor ve sizin az önce gördüğünüz gülümseme için ben hayatımı veririm." dediğinde Eva'nın gözleri dolarken ağlamamak için dudağını ısırırdı.

Gazetecilerden biri, "Yani diyorsunuz ki..." derken Tamer Bey onu susturarak "Beni dinleyin, sonra sorunuzu sorarsınız." dedi.

"Eşim ile evlendiğimde Eva'ya hamileydi. Sevdği adamı daha yeni kaybettiği için bunalımdaydı ama Eva'ya hamile olduğunu öğrendiğinde kendini toparlamıştı. Sizin dediğiniz gibi eşimin gayrimeşru bir ilişkisi yoktu. Beni hiçbir zaman aldatmadı." Tamer Bey Evren'e baktıktan sonra "Evren'i bilmiyordum, bilseydim ona da sonuna kadar sahip çıkardım, Evren hayatımıza girdiğinde maalesef biz bazı şeyler için geç kalmıştık." Dedi. "Evren, Eva'nın öz abisi ben tüm bunları bilerek karımı sevdim kızımı canımdan çok sevdim, babalık ettim. Gerisinden size ne..." Tamer Bey'in birden yükselen sesiyle ortalık gerilirken kimseden çıt çıkmadı.

Eva babasının sinirden titreyen elini gördüğünde elini tutup, "Baba sakın ol." diye fısıldadı. Tamer Bey onun elini sıkıca kavradıktan sonra diğer elini Evren'e uzattı. Evren önüne uzatılan ele bakarak biraz duraksadıktan sonra Tamer Bey'in elini tuttuğunda Tamer Bey tekrar konuşmaya başladı.

"Bu iki çocuk bana Aylin'in emaneti, belki birine geç kaldım babalık edemedim. Ama onlara söylenen her sözü kendime söylenmiş sayarım. Dediğim gibi ben bunların hepsini bilip kabul ederken size saygı duymak bile düşmez. Bu zamana kadar özel hayatımın bir kere bile malzeme yapılmasına izin vermedim bundan sonra da vermem. İş dünyasındaki çakalların bunları kullanarak bana çamur atmaya çalışmalarına sizlerde destek oluyorsunuz. Sizi de tebrik ederim. Ama şunu unutmayın Kaya Holding bu zamana kadar hep başarılarıyla anıldı. Bundan sonra da kızım ve damadım sayesinde başarılarıyla anılmaya devam edecek."

Bu açıklamanın üstüne gazeteciler ne soracaklarını şaşırmışlardı. Karşılarında kükremeye hazır aslan gibi duran Tamer Bey'den korkarlarken soruları içlerinde patlamıştı. Şimdi ne sorsalar Tamer Bey yanlış anlayıp onlara saldırıya geçebilirdi. Soracakları soruyla sadece işlerini değil gazeteyi bile tehlikeye atabilirlerdi.

Ama her toplulukta olduğu gibi burada da bir kendini bilmez vardı. Aradan biri, "Defilede çıkan yangını çalışanlarınızdan Angel'in çıkardığı doğru mu?" dediğinde Eva'nın kafası birden Bora'ya dönerken Bora "Bu konu araştırılıyor." dedi.

Soru soran kadın Bora'ya bakarak, "Kendisi sizin eski sevgilinizmiş doğru mu?" dediğinde Bora çenesini sıkarak "Bununla nereye varmayı planlıyorsunuz?" dedi.

Kadın ona gülümserken, "Eva Hanım için aldığınız ilaçtan olası bir hamileliği istemediğiniz anlaşılıyor. Bunun Angel Hanımla bir alakası var mı?" dediğinde Bora ayağa fırlamış Koray önüne geçip basın ile Bora'nın arasına atlayarak, "Bu

kadar yeter basın toplantısı bitmiştir." deyince korumalarda gazetecileri dışarı çıkarmak için yanına gelmişti.

Basın bundan cesaret alırken flashlar art arda patlamaya başlamış, çoğu yanıtsız kalan soruları sormaya başlamıştı. Korumalar onları dışarı atarlarken Elif Hanım sinirle Bora'ya ,"Basın toplantısını söylentileri düzeltmek için düzenledik Bora Bey. Yeni bir skandal yaratmak için değil, ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" diye bağırdı.

"Sordukları soruları görmüyor musunuz? Beni neyle itham ettiler. Size en başta demiştim sorularını kısıtlayın diye." Bora yüksek sesle bağırırken yükselen öfkesini hissediyordu.

"Düzgünce cevap verebilirdiniz. Şimdi hepsi sizin Angel ile birliktelik yaşadığınızı yazacaklar bunu mu istiyorsunuz? Belki şirketi batırmak için yangını ikinizin planladığını bile iddia edecekler, bu sigorta şirketinin de dikkatini çekecek. Yaptıklarınızın sonuçlarını biraz düşünün."

Onlar bağıarak tartışmaya devam ederken Eva babasının yanında donmuş kalmıştı. Tamer Bey ona, "Kızım." diye seslenirken Eva gözlerini Bora'dan ayırmıyordu. Neler olduğunu anlarken anladığı her gerçekle kalbi dağılıyordu. Düşündükleriyle babasının elini daha çok sıkarken Tamer Bey ona ulaşmaya çalışıyordu ama Eva kendini düşüncelerine kapatmıştı.

Birden ayağa fırlayıp hızla salonun çıkışına ilerledi. Bora yanından saçlarını savurarak geçen Eva'yı gördüğünde Elif Hanım'a bağırmayı keserken, "Eva!" diye seslendi arkasından. Eva durmak yerine daha çok hızlandığında Bora arkasından koşmaya başlamıştı.

SÖZDE NİŞANLI - Sen Nefessin

Eva hırsla malikânenin ağır meşe kapılarını iki yana iterek açarken yüzüne vuran serin havayla derin bir nefes alarak merdivenlerin başında durdu. Beyni düşünmek istiyor, kalbi parçalara ayrılmak için can atıyordu. Yine bir çelişki... İçine çektiği derin nefesler eşliğinde titreyen ellerini havaya kaldırdı. Her ikisine de dikkatle bakarken yeni bir krizin başladığını biliyordu. Sol elini boğazına atıp kavradıktan sonra elini, hızla inip kalkan göğüs kafesinin ortasına bastırdı. Hızlı nefes alış verişini engellemek istercesine baskı uyguluyordu. Düşündü. Burnundan derin bir nefes alıp ağzından vermeye odaklandı. Başını öne eğip gözlerini kapatarak sadece bunu düşündü. Nefes al. Sakinleş. Nefes al. Sakinleş.

İyi de gelmişti ta ki Bora yanına gelip, "Eva!" demesine kadar. Hızla kafasını eğdiği yerden kaldırırken saçları savrularak çılgın gibi bakan mavi gözlerini ortaya çıkardı.

Bora ona elini uzatarak tekrar, "Eva." demişti ki Eva onun arkasındaki babasını gördü.

Onu görür görmez tekrar kendini düşünmeye zorlarken, Bora'ya bakıp babasına baktıktan sonra gülümseyerek, "Baba biz gitsek iyi olacak. Senin için sorun olmaz umarım?" dedi.

Bora onun dedikleriyle şaşırırken Tamer Bey, "Kızım bu gece burada kalsanız." dediğinde Eva kafasını iki yana sallayıp "Gitsek daha iyi olacak." dedikten sonra Bora'ya bakıp "Değil mi Bora?" dedi.

Bora, "Sen nasıl istersen." derken Eva'nın bunu neden istediğini deli gibi merak ediyordu. Bu davranış ona göre değildi. Ellerinin titrediğini görüyor yeni bir krizin başında olduğunu hissediyordu ama Eva krizi kontrol altına almış gibiydi.

Tamer Bey, kızını kolundan tutup odasına götürmek, küçükken olduğu gibi ona masal okuyarak uyuması sağlamak istiyordu. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Bu bakışı daha önce birçok kez görmüştü. Aynı gözler farklı bedenler... Aylin de birçok kez şahit olduğu bakışları şimdi kızında görmek canını yakıyordu. Onun kendine zarar vereceğinden korksa da yanında Bora var diyerek kendini avuttu.

"Siz nasıl isterseniz kızım." Dedi ve sustu. Daha fazlasını söylemek istiyordu. Lütfen kendini kaybetme demek istiyordu ama susmak zorundaydı. Şimdi ona annesini hatırlatmak, buz sarkıtlarıyla dolu bir mağarada çılgılık atmak gibi olurdu. Bora'nın onu sakinleştireceğini umdu. Bora'ya son bir bakış atıp onları yalnız bırakarak içeri girdi.

Bora cebindeki anahtarı çıkartarak Eva'ya yaklaşırken Eva arkasını dönerek merdivenleri inip ondan önce arabaya ulaştı. Kapıyı açıp yolcu koltuğuna yerleşirken Bora da yanına geldiğinde kafasını sağına çevirerek ona bakmak istemedi. Koray gelip kendi arabasına geçerek onlar için dışarıdaki kalabalıktan yol açana kadar bekledikleri sıra ikisi de konuşmadı. Eva sakinleşmeye çalışırken Bora söyleyeceği en ufak sözcüğün bile onu daha çok yaralayacağından korkuyordu.

Koray'ın arkasından ilerlerken Bora bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu çok iyi biliyordu. Her şey eve gittiklerinde patlak verecekti. Peki, Bora buna hazır mıydı? Eva'yı nasıl sakinleştirecekti. Eva bu saatten sonra onu dinler miydi? Ne güzel bir ilk gün yaşıyorlardı. Bora, Eva ile geçirecekleri ilk günü hiç böyle hayal etmemişti. Onu alıp yurt dışına çıkmayı, yangın olayı toparlanana kadar da dönmemeyi düşünmüştü ama Kenan yine yapacağını yapmıştı. Hem öfke hem korkuyla kalbi deli gibi atarken, "Bu sefer sana izin vermeyeceğim." diye fısıldadı. Eva onun söylediği kelimeleri duysa da Bora'nın kimi kastettiğini anlamadı. Kendi içindeki savaşı durdurmaya çalışmaktan onun dediklerini önemseyecek durumda değildi.

Eve geldiklerinde daha araba tam durmadan Eva, hemen inerken hızla kapıya gitti ama anahtarı olmadığından Bora'yı beklemek zorunda kaldı. Ellerini göğsünde kavuşturup onu beklerken Bora, Koray'la konuşup öyle geldi yanına. Bora kapıyı açar açmaz Eva koşar adım yukarı tırmandı. Yatak odalarının kapısını savururcasına açarken bir hışım içeri girip arkasını döndü ve Bora kapıdan girdiğinde üstündeki tişörtü çıkartmaya başladı.

Bora daha kapıdan girerken *işte başlıyoruz* diye düşünmüş, Eva'nın öfkeden yanan gözlerle ona bakarak soyunmaya başlamasıyla neye uğradığını şaşırmıştı.

Eva tişörtünü çıkartıp attıktan sonra ayakkabılarıyla çoraplarını çıkartıp elini pantolonunun düğmesine attığında Bora, "Eva ne yapıyorsun?" dedi. Eva'nın dudağının bir köşesi yukarı kalkarken "İsteddiğini." dedikten sonra pantolonunu da çıkartmıştı. İç çamaşırlarıyla Bora'nın karşısında dikilirken ona yaklaşp Bora'yı yatağa çevirip itekleyerek ilerletti.

Bora onun ellerini tutup, "Eva!" dediğinde ise Eva adeta patlamıştı.

Ellerinin hırsıyla çekip Bora'yı omuzlarından iterek yatağa düşürürken, "Kapat lanet çeneni." diye çılgık attı.

Eva onun üstüne tırmanırken, "Bu değil miydi istediğin Bora" dedi tıslarcasına. Bora Eva'nın kendini kaybettiğini fark ediyor ama ona ulaşmak için ne yapacağını bilmiyordu. Elini yüzüne yaklaştırarak "Güzelim" demişti ki Eva eline vurarak yüzünde uzaklaştırdı.

Ellerini onun göğsüne yerleştirip Bora'yı yatağa bastırırken "Tek istediğin bu değil mi?" dedi tekrar.

Güzünden akan yaşlara Bora'nın göğsüne damlarken, "Senin için bir et parçasından başka bir şey değilim." diye bağırdı.

Sırf seks için kıydıkları yıldırım nikâhı Eva'nın gözünün önüne geliyor kontrolünü tamamen kaybetmesini sağlıyordu. Bora, "Eva! Hayır, öyle değil." diyordu ama Eva onu duymuyordu.

"Neden beni göremiyorsun Bora. Neden. Neden senin için daha fazlası olamıyorum ben. Neden?" Diye çığlık çığlığa bağırırken gözlerinden yaşlar ardı ardına akıyordu.

Bora onu kollarına alıp sıkıca sarılarak *sen her şeysin* demek istiyordu ama şu an Eva'nın içindekileri haykırmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğünden ona dokunmuyordu. Sakinleşsin yapacaktı. Onu kendine çekecek sıkıca sarılacak *sen benim her şeyimsin* diyecekti.

Eva'nın elleri onun göğsünü yumruklamaya başladığında gözlerini kapatarak onu o halde görmeye dayanamadı. Üstündeki kadın tamamen tükenmişti ve bunun tek sorumlusu oydu.

Eva onun göğsünü yumruklayarak, "Neden bu lanet olası kalbe giremiyorum? Neden bu kadar sert neden?" diye çığlık atıyor "Neden benden nefret ediyor?" diye haykırıyordu. Bora kıpırtısız kaldıkça Eva'nın sinirleri daha çok artarken birden üstünden kalkıp geri çekildi. Bora onun kalkmasıyla doğrulurken Eva kendine vurmaya başlayıp, "Neden beni sadece bu lanet vücut için yanında tutuyorsun." diye bağırmaya başladığında ileri atılıp onu tutmak istedi ama Eva ondan önce davrandı.

Koşarak banyoya girip kapıyı kapatarak kilitlediğinde Bora ona yetişememişti. Bora cam kapıya vurup, "Eva aç kapıyı!" diye bağırırken içeriden Eva'nın hıçkırıkları arasından "Neden kalbimi görmüyorsun." haykırışlarını duyuyordu.

Bora haykırarak Eva'ya kapıyı açmasını söylerken Eva'nın tek gördüğü karşısındaki yansıması, tek duyduğu içinde haykıran çaresizliği idi. Aynadaki yansımasına bakarken, "Tek istediğim beni birazcık sevmendi." diyerek konuşmaya başladı.

Parmakları yüz hatlarını takip ederken, "Diğerleri gibi bir tek vücudumu değil beni gör istedim." dedi. Kafasını eğip sinirle lavabonun iki yanını kavrarken, "Ama sende onlar gibisin tek istediğin bu lanet et parçası." diye bağırarak kendine vurmaya başladı.

Bora içeriden duyduğu seslerle kapının arkasında çaresizlikten delirirken etrafına baktı camı kıracak bir şeyler aradı. Yatağın başucundaki komedini

görünce o tarafa ilerleyip üstündekileri atarak onu kaldırırken, "Eva kenara çekil." diye bağırdı. Üst üste komedini cam kapıya savurdu ama kapı sadece çatlamıştı. Kapıyı kıramayacağını anladığında yaptırdığı cam duvar için kendine küfür ederken içeriden Eva'nın hâlâ sesleri geliyordu

Eva onun kapıya vurduğu her darbeye irkilirken, "Rahat bırak beni." diye çığlık attı. İçinden taşan öfkesi o kadar büyüktü ki hâlâ durulmamıştı. Durulmak bir yana Bora ile tanıştığından beri yaşadıkları bir çığ gibi üstüne çökmüş hepsi bugünü beklemiş gibi zihnine dolmuştu. Eva her seferinde onun vücuduna duyduğu isteği hatırladıkça, "Ben bir et parçası değilim." diye bağıırıyordu. Sinirle önündeki rafa elini atınca raftaki her şey banyo zeminine savruldu. Şişeler kırılıp eşyalar düşerken büyük bir gürültü çıkartınca Bora, "Eva!" diye kükredi. Artık dizleri Eva'yı taşımazken yere çökerek, "Tek istediğim beni sevmendi." diye fısıldadı. Bora alnını kapıya dayayarak camın soğukluğunu ve çatlaklarını hissederken yere kayıp, "Güzelim yalvarırım aç şu kapıyı." dedi.

"Eva aç kapıyı. Bırak gözyaşlarını sileyim güzelim. İzin ver bana izin ver." Derken Eva içeriden, "Neden?" dedi. Bora onun ilk defa cevap vermesiyle ona ulaştığını düşünerek, "Güzelim kapıyı aç. Yüz yüze konuşalım seni görmeye ihtiyacım var Eva lütfen." diye yalvarmaya devam ederken Eva oturduğu yerde ellerini dizlerine koyup gülerek, "Beni görmeye ihtiyacın mı var?" diyerek tekrar kıkırdadı.

Bora inlercesine, "Evet!" derken Eva önündeki cam kırıklarına uzanarak "Dayanamıyorum artık." dediğinde Bora içeriden gelen tıkırtıyı duyarak "Eva!" dedi. Eliyle cama vurup, "Eva!" diye bağırdı. İçeriden hiçbir ses gelmezken Bora telaşla ayağa kalktı. Sanki buğulu camın arkasını görebilecekmiş gibi gözlerini dikip bakarken içindeki telaş her saniye daha çok artıyordu. İçeriden su sesi gelmeye başlayınca gözleri küvetin olduğu yere kaydı ama bir şey göremiyordu. Göğsü hızla inip kalkıyor içindeki korkunun yaşattığı şokla ayakta donmuş bir vaziyette banyonun cam duvarını izliyordu. Cama yaklaşıp elinin dayayarak, "Eva." dediğinde içeriden Eva'nın boğuk bir şekilde, "Bende annem gibiyim." deyişini duyunca Bora kendini kaybetti. Gözünün önüne beş yaşındaki hali gelirken çaresizce annesinin ölümünü izleyişini tekrar hatırladı. O zaman korkudan sesini bile çıkaramadığını saklandığı yerden çıkamadığını annesini kurtaramadığını düşünürken "Hayır!" diye acıyla haykırdı. Artık çaresiz değildi. Yumruğunu cama vurup, "Güzelim sakın..." diye haykırırken yere bıraktığı komedini tekrar alıp tüm gücüyle savurdu cama. Biraz daha çatlak oluşmuştu ama lanet olasıca kilit açılmadıkça o kapıyı kırarak açamayacağını biliyordu. Aklına garajdaki balta gelirken koşarak çıktı odadan. Merdivenden indiğinde ayağı kayarak düşerken hemen kalkıp garaja yöneldi. Garajın köşesindeki alet

dolabına koşup baltayı alarak yukarı tırmanırken sürekli, "Çaresiz değilim..." diyordu. Odaya geldiğinde Eva'nın hâlâ oradan çıkmadığını görüce tüm gücüyle baltayı kilide savurdu. Kapı sarsılırken Bora defalarca baltayı kaldırıp indiriyor sürekli Eva'ya sesleniyordu. Sonunda kilit kırıldığında Bora baltayı elinden düşürerek içeri atıldı. Eva küvetin yanında yerde oturmuş kafası dizlerine koymuş öyle duruyordu.

Bora etrafa ve ona bakarken Eva'nın parmaklarıyla kavradığı cam parçasını gördü. Küvette akan su sesinin haricinde hafif hafif Eva'nın iç çekmesi yankılanıyordu banyoda. Bora onun yanına çökerek, "Eva!" derken elleriyle kafasını kavrayıp onu görmeye çalıştı. Eva baygın gözlerle ona bakarken, "Yapamadım." diyerek ağlamaya başlayıp "O kadar güçlü olmadım." dediğinde Bora onu kendine çekerek sıkıca sarıldı. Sanki saatlerdir ilk defa nefes alıyormuş gibi derin bir nefes içine çekerken uzanıp çeşmeyi kapattı. Eva'nın elindeki cam parçasını alıp atarken onu kucağına alarak yerden kalktı. Eva göğsünde ağlamaya devam ederken o, "Şükürler olsun Allahım." diye sayıklıyordu. Eva'yı yatağa yatırıp saçlarını okşarken kulağına "Sen her şeysin" diye fısıldadı. Eva içini çekerek ağlarken o durmadan, "Sen hayatsın, sen nefessin, sen her şeysin..." diyordu. Aynı sözcükleri defalarca Eva uykuya dalana kadar kulağına fısıldarken Eva uykuya daldığında, "Bir daha beni nefessiz bırakma güzelim." dedi. Eva'ya sıkıca sarılarak şoktan üşümüş bedeninin ısıtmak için sürekli elleriyle vücudunu okşayıp onu rahatlatmaya çalıştı. Eva'nın derinleşen nefesini duyup gevşeyen bedenini hissettiğinde Bora bir kez daha şükretti.

Eva gözlerini açtığında inanılmaz derecede sıcaklamıştı. Sırtı terlemiş kolları ateş almıştı sanki. Gözlerini açtığında Bora'nın onu sımsıkı sardığını gördü. Kolları ve bacakları Eva'yı bir kafes gibi kavramış kendi bedenine hapsedmişti. Eva kolunu kaldırmak isteyerek üstündeki kolu oynatmaya çalıştığında Bora'nın kolları daha çok sıkılaştı. Sırtında hissettiği göğüs hızla inip kalkıyordu. İlk başta onun uyanık olduğunu sansa da kulağına gelen mırıltılar ağır bir uykuda olduğunu belli ediyordu. Eva tekrar kıpırdamaya çalışsa da yine bir işe yaramamıştı. Bora onu çok fazla sıkıyordu. Gözleriyle aydınlık oda da etrafı taradığında banyonun önündeki komedin ile baltayı görmüş ve çatlamış cam duvarı fark etmişti. Akşam yaşananlar yavaş yavaş aklına gelirken parça parça hatırladığı görüntüler bir iç çekmesine sebep oldu. Kendini kaybetmişti. "Aman Allahım." Diyerek tekrar bir iç çekerken, "Az kalsın." dedi ve dondu. "Az kalsın kendime zarar verecektim." Diye soludu.

Arkasından Bora, "Hayır." diyerek ona daha çok sarıldığında Eva kaburgalarının kırılacağını sandı. "Bora!" derken Bora anlamsız kelimeler fısıldamaya devam ediyordu. Onun kâbus gördüğünü anlayan Eva onu nasıl

uyandıracağını bilemedi. Kıpırdamasına dahi izin vermiyordu. Bora'nın kolları daha çok sıkılışıp, "Sen nefessin." diye fısıldadığında Eva'nın aklına rüyası geldi. Aynı sözcükleri rüyasında Bora ona fısıldamıştı. Belki de Eva rüya olduğunu sanmıştı.

Eva onun kolları sıkılaştıkça nefes almakta zorlanmaya başladığında, "Bora." dedi.

Uyanmasını bekledi ama uyanmayınca nefes almaya çalışıp, "Bora!" diye bağırdı. Bora hâlâ bir tepki vermezken Eva, "Nefes alamıyorum." diye çığlık atınca etrafındaki kollar bir anda çözülmüştü.

Bora yataktan fırlarken gözleri irice açılmış Eva'yı görmeye çalışıyordu. Eva da kalkmaya çalışırken Bora rüyanın etkisiyle Eva'yı sıkıca kavrayıp kendine çekti.

Bora yüzünü Eva'nın boynuna gömüp kokusunu içine çekerken, "Seni hayatta tutmak için her şeyi yaparım." diye fısıldadı.

Onun sözleri Eva'nın titremesine sebep olurken Eva henüz Bora ile yakınlaşmaya hazır değildi. Yaptıklarından sonra onu affedebilecek miydi? Bilmiyordu. Kıpırdanarak kendini Bora'dan uzaklaştırırken çatlak sesiyle, "Konuşmamız lazım." dedi.

Bora kafasını kaldırıp ona bakarken, "Tamam, konuşalım." dedi ama kollarını onun bedeninden ayırmadı.

Eva ellerini kaldırarak onun bırakmasını isterken, Bora tam tersini istiyordu ama Eva'yı kızdırmayı göze alamıyordu. İstemeden de olsa kollarını Eva'nın etrafından çekerken Eva ayağa kalkarak giyinme odasına ilerledi.

Gözleri banyonun olduğu tarafa kaydığında gecenin hatıralarının her yerde olduğunu gördü. Dağılan cam kapı ve çatlak içindeki duvar, duvarın önündeki komedin, komedinden etrafa dağılan eşyalar ve balta akşamın çılgınlığını gözler önüne seriyordu. Eva gözlerini o taraftan ayrılarak giyinme odasına girdiğinde Bora arkasından onu takip ediyordu. Dolaptaki sayılı eşyalarına bakan Eva giyecek bir şey bulamamıştı. Eşofman bile göremiyordu. Her seferinde burada giyip malikânede üstünü değiştirirse olacağı buydu. Arkasından Bora, "En kısa zamanda alışverişe çıkabiliriz istersen malikânedeki eşyalarını da getirebilirim." dediğinde Eva rafa tutunarak gözlerini kapattı.

"Şimdilik eşyalarım yerinde dursa iyi olur." Dediğinde Bora, "Tamam alışverişe gideriz." dedi ama Eva'nın söyleyecekleri bitmemişti.

"Bu evliliği sürdürüp sürdüremeyeceğimize karar verene kadar bunlarla idare ederim."

Bora onun ağzından çıkan kelimelerle geri çekilerek arkasındaki dolaba yaslandı. Karşısında Eva sırtı ona dönük bir şekilde dururken, "Beni affetmeyeceksin." diye fısıldadı.

Eva diğer tarafa geçip onun eşyalarından bir eşofman ve tişört alırken, "Sen olsan affeder miydin?" dedi.

Giyinip Bora'ya döndüğünde kollarını göğsünde birleştirerek, "Cevap versene Bora!" dedi.

Bora karşısında duran Eva'yı incelerken tanıdığından beri neşeyle ve yaramazlıkla parlayan gözlerinin ne kadar donuk olduğunu fark etti. En üzgün halinde bile bir parıltı saklayan gözler şimdi kupkuru bir çöl gibiydi. Bunun sebebi olmaktan dolayı kendinden nefret ederken göğsü sıkıştı. Eva'nın onu terk edeceğine artık adı gibi emindi.

Bora cevap vermeden kafasını eğdiğinde Eva, "Bende öyle düşünmüştüm." diyerek önünden geçip aşağıya indi. Merdivenden inip sağa dönerken Bora'dan sürekli azar yediği yere gitti. Kendince azar köşesi olarak adlandırdığı koltuğun bu sefer karşı tarafına geçip ayakta dururken Bora, geldiğinde ona oturmasını işaret etti. Ne hikmetse Bora onu sorgulamadan dinleyip koltuğu geçtiğinde Eva şaşırda da üstünde durmadı.

Sağ elini kaldırıp parmağında duran yüzüğe baktı. Bora'nın taktığı günden beri bir gün bile çıkarmadığı yüzüğe buğulu gözlerle bakarken sol eliyle yüzüğü kavrayarak çıkardı. Eva'nın yaptığı her hareketi dikkatle izleyen Bora o yüzüğü çıkardığında gözlerini kapatarak yutkundu. Dizlerine dayadığı kollarından sarkan elleri titremeye başlarken Eva'nın onu terk etmemesi için dua etti.

Eva elindeki yüzükle beraber Bora'nın karşısında çömeldikten sonra onun elleri gibi titreyen elleriyle Bora'nın avucunu açıp yüzüğü içine bırakarak kapattı. Kapattığı el sıkışarak yumruk olurken Bora'nın bileğindeki damarlar şişmişti.

Onun yumruğunun üstüne elini örterken, "Bu yüzüğü parmağıma taktığın gün ben sana koşulsuz şartsız güvendim." dedi. Bora onun sözleriyle gözlerini yumup dişlerini sıkarken, "Bana son bir şans ver." diye fısıldadı.

Onun kapalı gözlerine merakla bakan Eva, "Neden Bora?" dediğinde Bora gözlerini açıp ona bakarken boğazındaki yumruyu rahatlatmak için üst üste

yutkunduktan sonra "Sana kendimi affettirmem için bana bir şans ver lütfen." dedi.

Eva onun bunu gerçekten istediğini gördüğünde şaşkına uğradı. Kafası tamamen karışmıştı. Ayağa kalkıp geri çekilirken, "Bunu neden isteyesin ki?" dedi. "Senin için bu kadar değersiz birini neden yanında istiyorsun." Diyen Eva'nın ayaklarının dibine diz çöken Bora, "Eva benim için değersiz değilsin." dedi.

Eva sinirle başını yukarı kaldırıp tavana baktıktan sonra tekrar ona bakarken, "Senin çocuğuna sahip olamayacak kadar değersizim ben." dedi.

Bora dizlerinin üstüne ona yaklaşırken, "Öyle değil güzelim, yemin ederim öyle değil." dedi. Eva sinirle, "Nasıl Bora? O zaman nasıl olduğunu açıkla çünkü ben seni anlamaya çalışmaktan artık yoruldum." diye bağırdı.

Yine bedeni titremeye başlarken Bora ayağa kalkıp ona sarılmaya çalışınca Eva onu göğsünden iterek uzaklaştırdı.

"Bana düşündürdüklerin ve hissettirdiklerin yüzünden ben az kalsın kendimi..." Demişti ki Bora elini dudaklarına atarak onu susturdu. Bora, "Sus lütfen sus onu söyleme." derken Eva Bora'ya dikkatle bakıyordu.

Bora elini onun ağzından çekmeden, "İste kafama sıkayım Eva, iste gideyim bir daha karşına çıkmayayım ama bir daha kendine zarar vererek beni nefessiz bırakma güzelim. Yalvarırım bunu bir daha yapma." dediğinde Eva ne diyeceğini bilemedi. Bora gerçekten onu kaybetmek istemiyor muydu yoksa başka bir şey mi düşünüyordu çözemiyordu.

Eva kafasını iki yana sallayarak, "Ben seni anlamıyorum." derken Bora yumruk olan avucunu açarak yüzüğü alıp Eva'nın sol eline uzandı. Eva'nın elini çekmesinden it gibi korkarken titreyerek yüzüğü parmağına geçirdiğinde elini dudaklarına götürüp öperken gözünü Eva'dan ayırmadı.

Eva elini birden çekerken, "Sadece seks için bu kadar oyuna katlanman gözlerimi yaşarttı." dediğinde Bora gülerek "Yapma güzelim bunu uzun zamandır ben bile kendime söylemez oldum." dedi.

Onun gülüşü Eva'yı daha çok kızdırırken Bora'nın önünden kaçmaya çalışarak hareketlendi ama Bora onu bırakmadı. "Çok komik, gerçekten..." Diye tısladıktan sonra, "Sırf seks yapabilmek için kıydığın nikâhtan sonra bunları söylemen gerçekten çok komik." dediğinde Bora kafasını iki yana salladı.

Eva'yı kolundan tutup tam karşısına çekerken elini boynuna atarak parmağını şah damarının üstünde gezdirirken tamamen Eva'ya yaklaşp konuşmaya başladı. "Evet, sırf seks için sana nikâh yaptım ama bunu için beni yargılayamazsın. Çünkü seni en yoğun şekilde hissedebildiğim tek an ikimizin bir olduğu an." diyerek parmağını Eva'nın hızla atan nabzının üstünde gezdirmeye devam etti.

"Sana dokunduğumda hızlanan nabzının üstünde dudaklarımı her gezdirdiğimde benimle aynı anda pompalanan kanını hissetmek, teninden sızan eşsiz kokuyu koklamak, her birleşmemizde kalbinin bana sunduğu şarkıyı dinlemek sadece seks değildir güzelim." Bora Eva'nın etrafına kollarını dolayıp ona sarılarak burnunu saçlarına gömerken, "Kendini bana verdiği ilk andan arabadaki en yoğun ama hızlı birlikteliğimize kadar hepsinde bana eşsiz bir melodi ve dans sunan vücudun sadece seks değil güzelim." dedi.

Eva onun sözleriyle kendinden geçerken gözünü kapattı ve gazetecinin söylediklerini hatırladı. Bora'nın kollarından kurtulup ondan uzaklaşırken, "Yine de bu söylediklerin yaptıklarını haklı çıkarmıyor." dedi. Bora evet dercesine başını salladığında, "Benim çocuk konusunda ne kadar istekli olduğumu bile bile bunu yapman." dedikten sonra derin bir nefes alıp "Bu affedilemez." dedi.

Bora sıkıntıyla elini ensesine atıp kavrarken, "Ben hata yaptığımı biliyorum ama bu konuda beni anlamamı istiyorum." dediğinde Eva "Neyini anlayayım Bora, bana hiçbir şey anlatmıyorsun ki!" dedi.

Bora diğer elini de ensesine atıp iki elini sıkarak başını öne eğerken, "Anlatamıyorum... Olmuyor." dediğinde Eva onda kendini gördü. Sanki bir şeyler açıklık kazanmıştı. Bora'nın önüne geçip kafasını eliyle kaldırırken, "Ne yapacağız peki?" dediğinde Bora ona gözlerini kırptırarak bakıp "Yardım alacağız." diye soludu.

Eva'nın kaşları çatılırken Bora, "Sorunlarım olduğum biliyorum seninde var. Belki birlikte Enes'ten yardım alırsak ben daha iyi olabilir, sende beni affedebilirsin." dediğinde Eva'nın ağzı şaşkınlıkla açılıp kapandı.

"Lütfen Eva bana senden vazgeçmeyeceğim diye söz verdin. Lütfen şimdi vazgeçme."

SÖZDE NİŞANLI - Madalyonun Ters Yüzü

"Hoş geldin Eva." Diyen Enes'in elini sıkarak, "Hoş bulduk." derken Eva'nın içi sıkıntılarla doluydu. Bora ile yaptıkları konuşmadan sonra kahvaltılarını yapıp, Eva'ya birkaç parça eşya aldıktan sonra Enes'ten acil bir randevu alarak buraya gelmişlerdi. Haberleri gören Enes durumunu acil olduğunu bilerek sonraki

randevusunu iptal edip onu kabul etmişti ama Eva aylardır buraya gelmediği için huzursuzdu. Şimdi her şeye baştan başlayacaklarını bildiğinden o sürece tekrar girmek istemiyordu.

Bora bekleme odasında onu beklerken Eva tek başına Enes'in odasına girmişti. Sonrasında Bora da onlara katılacaktı ama ilk başta Eva, Enes ile yalnız görüşmek istemişti.

Enes, "Eva otursana." dediğinde onun gösterdiği koltuğa geçerken hiç değişmeyen odaya bakıp "Enes artık buraya bir renk katmalısın, beyazdan sıkılmadın mı?" dedi.

Enes'in masasından koltuklara kadar her şey beyazdı. Fayanslar, biblolar her şey. Odaya renk katan tek şey köşelerdeki beyaz saksılarda olan yeşil çiçeklerdi.

Enes gülerken karşısındaki koltuğa geçerken, "Beyaz da bir renktir Eva." dediğinde Eva gözlerini devirerek "Hep aynı cevap." dedikten sonra parmağını ona sallayıp "Bak bir dahaki geldiğimde neon pembe şeyler getiririm sana beni kızdırma." dedi.

Enes ona gülerken, "Senin getirdiğin her şey kabulüm biliyorsun en sevdiğim psikopatım sensin." dediğinde Eva yüzünü buruşturunca Enes, bacak bacak üstüne atıp ellerini önünde birleştirerek "Nasılın bakalım?" dedi.

Artık ciddi konuların konuşulacağını anlayan Eva, çantasını sehpa üzerine bırakıp üstündeki ceketi çıkartırken gözleri dolarak, "Hiç iyi değilim." dedi.

Enes geldiğinden beri Eva'yı inceliyordu. Dört yıldır doktoruydu ve onun her halini bilirdi. Karşısında gördüğü Eva, iyileştirdiği kız değildi. Hoş Eva'yı tam olarak iyileştirememişti ama şimdi Eva geldiği yerden çok daha geriye gitmiş gibi görünüyordu.

"Çıkan haberlerle mi ilgili..."

Eva'nın gözünden bir damla yaş akarken titreyen eliyle onu silip, "Hangisinden başlayacağımı bilemiyorum..." dediğinde Enes "Seni en çok yaralayandan başla." dedi.

Eva sehpadan bir peçete alıp burnunu silerken gülerek, "Gururum çok kırıldı." dedi.

"Babanla ilgili gerçekler ortaya çıktığı için mi?" Diyen Enes'e kafasını iki yana sallayarak cevap verirken, "Bora'nın bana ağrı kesici diye verdiği şeyin gebelik önleyici olduğunu gazetecilerden öğrendim Enes." dedi.

Enes o haberi de görmüştü ama Bora'nın ona o şekilde verdiğini bilmiyordu. "Anlıyorum" dedikten sonra "Eva gururun kırıldığı için mi yoksa bebek ihtimalinin ortadan kalktığı için mi daha çok üzüldün." dediğinde Eva ona sinirle baktı.

"Sana kaç defa söyleyeceğim benim öyle bir takıntım yok." Diye bağırdığında her şey ortadaydı.

"Sakin ol Eva, ben seni hiçbir zaman yargılamam biliyorsun sadece asıl sorunu anlamak istiyorum. Sana yardımcı olabilmem için bunu bilmeliyim."

Eva gözlerini yere dikerken, "Bir bebeğimin olmasını istediğim için suçlanmak istemiyorum ve bu benim takıntıda değil Enes, senin saçma teorinle alakası yok her kadın bir çocuğu olsun ister." dedi.

"Eva annenin hayatını kaybetmesine şahit oldun. Geçirdiğin travma sende birçok şeye yol açtı. Şimdi bana dürüst ol ve gerçeği söyle."

Eva hıçkırınca Enes fazla sert çıktığını anladı. Ayağa kalkıp Eva'nın çantasını çekerek onun önündeki sehpa oturup Eva'nın ellerini tutarken, "Üzgünüm seni zorlamak istememiştim şimdi baştan alalım mı?" dedi.

Eva bir elini ondan kurtararak yüzünü kurularken Enes, "Bana her şeyi baştan anlat bakalım adım adım ilerleyelim." dediğinde Eva, Bora ile evlenmelerini çıkan haberleri ve akşam geçirdiği krizi anlattı ama az kalsın kendi canına kıyacağını anlatmadı.

O sustuğunda Eva'nın gözlerini kaçırmamasından başka şeylerinde olduğunu anlayan Enes, "Her şeyi dedim Eva." diye sakince konuştuğunda Eva gözlerini yine yere çevirirken "Kendime zarar vermek üzereydim." dedi.

Enes oturduğu yerde dikleştikten sonra ayağa kalkıp ona su doldururken, "Nasıl bir zarardan bahsediyorsun?" dediğinde Eva "Bileklerimi kesecektim." deyince az kalsın Enes'in elindeki bardak düşecekti. Eva çok daha kötü durumdaydı.

Bardağı ona uzattığında Eva'nın kızarmış gözleri titreyen elleri kendini ne kadar sıktığını da gösteriyordu. Eva'nın karşısındaki kendi koltuğuna geçerken, "Sana engel olan neydi?" dedi.

Eva içtiği suyu sesli bir şekilde yutarken kafasını iki yana sallayıp, "Bilmiyorum." dediğinde Enes "İyi düşün Eva sana engel olan neydi?" diye tekrarladı.

Eva bardağı bırakıp iki eliyle yüzünü örterken, "Annemi bulduğum an gözümün önüne geldi. Bora'nın da beni o şekilde bulacağını düşündüm ve yapamadım." dedi.

Enes onun söylediklerini defterine not aldıktan sonra, "Bora'ya karşı hislerinden bahsedelim biraz." diyerek kalemi defterine vurup "Onu seviyor musun?" dedi

Eva'nın cevabı biraz gecikince Enes merakla ona bakarken, "Ona olan sevgim beni korkutuyor." dediğinde Enes "Nasıl yani?" diyerek kalemini hazırlamıştı.

"Bora ile tanıştığım günden beri kendimi tanıyamıyorum. Hangisi bendim önceki mi sonraki mi? Karar veremiyorum. Her şey onun üstüne kurulu gibi. Attığım her adımda o var. Her şeyde Bora ne düşünür diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Sanki onun için kendimden vazgeçmiş gibiyim."

Her bir cümleyi defterine not alırken, "Nedenini hiç düşündün mü?" dediğinde Eva kafasını onaylarcasına sallarken "Cevabını bulamıyorum." dedi.

"Bana yaptığı onca şeye rağmen hâlâ onu affetmeye hazırım biliyor musun? Gururumu kırdı. Tüm sevgimi ayakları altına aldı ama sabah söyledikleri şimdiden ruhumu fethetti."

"Onu saplantı haline getirmiş olabilir misin?"

Eva kesin bir şekilde, "Hayır!" dedikten sonra Enes'e bakarak "Ondan vazgeçebilirim." dedi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun. Bora ile tanıştığınızdan beri hiç uzun süreli bir ayrılık yaşadınız mı?"

"Hayır, yaşamadık ama eminim Enes çünkü şu an istersem arkama bakmadan çekip gidebileceğimi hissediyorum."

"Neden gitmiyorsun?"

"Çünkü onun hasta olduğunu biliyorum. Yanında uyuduğum zamanlarda sayıkladıklarını duyuyorum anlamsız kelimelerde olsa, çok sık kâbus gördüğünü biliyorum. Bir de gizli geçmişi var. Bora hakkında her şeyi bilmeden ona haksızlık yapmak istemiyorum."

"Peki, onun sana yaptığı haksızlıklar. Böyle düşünmüyor musun? Son yaptıklarından sonra haksızlığa uğramış gibi."

Eva omuz silkerken, "Sanırım artık haksızlığa uğramaktan alışkanlık yaptı." diyerek gülümsediğinde Enes "Eva ciddi cevaplar vermeni istiyorum, Bora'nın sana gerçekten haksızlık yaptığını düşünüyor musun?" dedi.

Eva'nın suratı hemen asılırken, "Evet düşünüyorum ama yaptığı her şeyin sebepleri olduğunu varsayıyorum. Yani Bora karma karışık birisi Enes. Ne zaman ne düşündüğünü bilmek imkânsız onunla seanslara başladığında ne demek istediğimi anlayacaksın." dedi.

"Evet, bende Bora ile uzun bir konuşma yapmayı merakla bekliyorum ama onu iki gün sonra göreceğim. Önce tedavi olduğu yerden dosyalarını istemeliyim." Dedğinde Eva oturduğu yerde dikleşerek, "Ne tedavisi?" dedi.

"Ah bilmiyordun demek." Diyen Enes kırdığı pot yüzünden gerilmişti. Bunu Eva'nın öğrenmesi lazımdı ama Enes'ten öğrenmemeliydi.

Kapı tıklatılıp sekreteri içeri girdiğinde Enes cevap vermekten kurtulurken kız, "Efendim saat doldu." dediğinde Enes "Tamam Kübra, Bora Bey'i de içeri göndersene." diyerek masasının başına geçti.

Kız çıkarken Ev,a "Enes!" diye tıslayarak cevap ver demek istese de Bora içeri girmişti. Bora ile Enes el sıkışırken Bora, Enes'in kalktığı yere oturup merakla Eva'ya baktı daha iyi olup olmadığını görebilmek için ama o Enes'e bakıyordu.

"Nasılsınız Bora Bey?" Diyen doktorun sorusunu cevaplamak için ona dönen Bora, "İyiim Enes Bey, siz nasılsınız?" dedi.

"Teşekkür ederim bende iyiim. Bugün ayrıca çift terapisi yapacaktık ama öncelikle bireysel terapilerde biraz ilerlememiz gerektiğini düşünüyorum. Her ikinizi de ayrıca değerlendirdikten sonra çift terapisine başlasak daha doğru olur."

Bora, "Doktor olan sizsiniz." derken Enes gülümseyerek "Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?" diyerek her ikisine baktığında Eva kafasını iki yana sallarken Bora "Şu an için yok" dedi.

Enes, Eva'ya bakarken, "Eva önceki ilaçlarından bazılarına geri dönmemiz gerektiğini düşünüyorum." derken Eva ayağa kalkmış "Hayır Enes!" demişti.

"Eva, bu senin için önemli. Son zamanlardaki yaşadıkların seni sarsmış. Aynı şeyleri tekrar yaşamak mı istiyorsun?"

"Hayır, dedim Enes! Beni uyuşturmana izin veremem o ilaçları tekrar kullanmayacağım." Diyen Eva arkasını dönerek çıkışa ilerlediğinde Bora da ayaklanmıştı. Enes ilaç isimlerini ona verirken, "Kullanması gerekiyor Bora Bey. İkna ederseniz onun için iyi olur." dediğinde Bora kafasını sallayarak onun verdiği kâğıdı alıp cebine attı. Eva'nın peşinden giderken onu otoparkta arabanın yanında buldu.

Bora yanına giderken kapıları açtığında Eva hemen arabaya binerken biraz sonra da Bora yanındaydı. Arabayı çalıştırmadan önce biraz bekleyen Bora, "Nasıl geçti?" dediğinde Eva "İyi." dedi.

"Ne düşünüyorsun." Diyerek Bora ona merakla baktığında Eva suratına boş bir şekilde bakıp, "Bir şey mi düşünmem gerekiyordu." dediğinde Bora nefesini burnundan verirken "Hayır öylesine bir soruydu." diyerek arabayı çalıştırdı.

Yola çıktıklarında, "Bugün ne yapmak istersin?" deyince Eva "Şirkete gidelim." dediğinde Bora "Bir iki gün şirkete gitmesek iyi olur, istersen kısa bir tatile çıkalım." dedi.

"Ben şirkete gidiyorum Bora. Sen istediğin yere gidebilirsin. Ama önce beni bırak sonra gidersin veya sağa çek ben arkadaki korumalarla giderim."

Eva'nın verdiği cevap Bora'nın dişlerini sıkmasına sebep olurken, "Tamam şirkete gidelim." dedi.

Bora bugün şirkete gitmeyi planlamamıştı. Baş başa kalacakları bir yere gider aralarındaki sorunları halledene kadar konuşurlar sanmıştı ama Eva'nın hali ve tavrı konuşmak istemediğini gösteriyordu. En azından şimdilik ona bir şans daha verdiğini düşünebilirdi. Eva onun isteğine cevap vermese da hâlâ yanında olduğuna göre umutlanabilirdi.

Şirkete geldiklerinde girişteki gazetecileri ve onları uzak tutmaya çalışan korumaları görünce Eva iç çekerek, "Ne zaman vazgeçecekler?" dedi.

Bora da onu gibi etrafına bakarken, "Daha ilgi çekici bir olay olana kadar vazgeçmeyecekler." derken arabayı durdurmuştu. Eva onu beklemeden inip merdivenleri tırmanmaya başlarken Bora onu arkasından takip etmiş etraftaki gazetecilerin aralarının bozuk olup olmadığını sormalarını dinleyerek yukarı çıkmıştı.

Şirkete girdiklerinde Bora koşar adımlarla Eva'ya yetişirken uzanıp elini tuttuğunda Eva elini geri çekti. Asansöre bindiklerinde Bora tekrar elini kavrarken Eva elini çekti ama Bora bu sefer bırakmamakta kararlıydı. Sinirlenen Eva'nın diğer eli yumruk olurken, "Elimi tekrar tutabilmek için önce güvenimi tekrar kazanman lazım Bora! Şimdi lütfen elimi bırak." dediğinde eli serbest kalmıştı.

Eva diğer eliyle Bora'nın sıkıca kavradığı elini ovarken Bora, "Bana yol göstermelisin." dediğinde anlamayarak ona baktı.

Bora, Eva'nın saçını yüzünden çekip kulağının arkasına yerleştirirken onun makyajsız üzüntüden solan yüzüne bakarak, "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum Eva! Bana yardımcı olursan daha hızlı iyileşiriz." dediğinde Eva onun etkisinden kurtulmak için başını çevirdi.

En ufak dokunuşta küçücük bir sözde kalbi deli gibi atıp yine yoluna serilmeye hazırken işi çok zordu. "Eğer ben söylersem ne anlamı kalır ki Bora!" Dedikten sonra asansör durduğunda dışarı adım attı. Karşısında Neslihan Hanım'ı görünce gülümsemeye çalışarak, "Merhaba abla..." derken Neslihan Hanım hemen ayağa kalkarak ona sarılıp "Hoş geldin Eva nasılsın?" dedi.

Eva da ona sarılırken geri çekildiğinde, "İyiym teşekkür ederim abla." dedikten sonra arkasındaki Bora'ya dönüp "Tekstil katına gitmek istiyorum." dediğinde Bora'nın yerine Neslihan Hanım "Tüm kat boşaltıldı canım. Tadilat bitene kadar kimsenin girmesine izin verilmiyor." diye cevap verdi.

O sıra babasının odasının kapısı açıldığında Eva o tarafa dönerken odadan çıkan Elif Hanımdı.

Bora'ya kafasıyla selam veren kadın, Eva'ya döndüğünde gülümseyerek, "Nasılsın Eva?" dediğinde Eva, Elif Hanım bile yumuşadığına göre çok kötü durumda olmalıym diye düşündü.

"Teşekkür ederim Elif Hanım siz nasılsınız?" Derken o da gülümsemeye çalışıyordu.

"İyiym teşekkürler." Diyen Elif Hanım, elindeki dosyayı havaya kaldırırken, "Yeni bir açıklama hazırladık babanla, basının önüne sadece benim çıkmamın daha iyi olacağını düşünüyoruz." diyerek Bora'ya imalı bir bakış atan kadın "Sonra görüşürüz." diyerek asansöre yöneldi.

Eva'da, "Hoşça kalın." derken babasının odasına ilerlemeye başlamıştı. Önde o arkada Bora, Tamer Bey'in odasına girerlerken Tamer Bey telefonda birine kükremekle meşguldü. Eva ile Bora'yı görür görmez "Sonra konuşacağız." diyerek telefonu kapatırken ayağa kalkarak kızına sarıldı.

"Güzel kızım." Diyerek Eva'yı alnından öptükten sonra geri çekilerek kontrol etti ve hasarın yerli yerinde durduğunu gördü. Eva'nın hâlâ kırgın olduğunu anlamak zor değildi.

"Sana bir merhaba demek için geldim baba. Tekstili nereye yerleştirdiniz onların yanına gitmek istiyorum." Diyen Eva'ya babası, "Biraz otursaydın kızım." dediğinde Eva kafasını iki yana sallayarak "Hasarın ne kadar olduğunu, bundan nasıl etkilendiğimizi görmem gerekiyor daha sonra toplantı için buluşacağız zaten." dedi.

Bora ile babasına baktıktan sonra, "Yani bir kurul toplantısı düşünüyorsunuz değil mi?" dediğinde babası "Evet kızım toplantı olacak tabi." dedi.

"Tamam, o zaman tekstil kaçınıcı katta. "

"Kızım siz gelmeseydiniz şirkete, ben her şeyi düzenlerim siz evinize gidin dinlenin."

Diyen Tamer Bey'e arkasını dönen Eva, "Ben çalışmak istiyorum baba sen söylemezsen de öğrenirim." diyerek kapıya ilerledi. Tamer Bey arkasından "18. Katta!" diye bağırdığında Eva teşekkür ederek kapıyı arkasından kapatıp çıkmıştı.

Bora arkasından gidip gitmemekte kararsız kalırken Tamer Bey, "Otur Bora!" dediğinde hesap verme zamanının geldiğini anladı.

"Seni dinliyorum evlat." Diyen Tamer Bey'in yüzüne bakamadığı için yere bakan Bora eliyle yüzün sıvazlarken, "Sizin de dediğiniz gibi batırdım." dedi.

"Evimden ayrılırken kızımın durumu iyi değildi. Sonra neler oldu. Evren'i aradım ama onu çağırılmamışsın kriz geçirmediğini varsayıyorum."

Bora kafasını iki yana sallarken, "Geçirdi." diye fısıldadığında Tamer Bey "Nasıl atlattı?" dedi.

"Tamer Bey, bunları konuşmasak..." Diyen Bora'ya öfkeyle bakan Tamer Bey, "Ne konuşacağız Bora? Daha dün kızımın gözleri mutluluktan parlarken bugün bir ölü kadar ruhsuz olmasından daha önemli ne var?" diye bağırdı.

Bora ayağa kalkıp ileri geri yürürken, "Elimden geleni yapıyorum Tamer Bey, lütfen üstüme gelmeyin düzeltereğim her şeyi düzeltereğim buna emin olabilirsiniz." dediğinde Tamer Bey de ayağa kalkarken "Bunu düzeltereğsin ya diğerini?" diye sordu.

Bora birden durarak ona bakarken, "Onu hiçbir zaman öğrenmeyecek!" dedi.

"Evlat ikimizde biliyoruz ki hiçbir zaman diye bir şey yoktur. Eva her şeyi bir gün öğrenecek. Bu yüzden o öğrenmeden ona sen açıklamalısın onu da başkasından duyarsa!" Diyerek susan Tamer Bey kafasını iki yana salladı.

"Kızımı kaybetmek istemiyorum Bora. Dün gözlerinde gördüğüm bakışı daha önce Aylin de birçok defa gördüm. Anladın mı? Seni ona iyi gelesin diye getirttim. Daha kötü yapasın diye değil. Bir daha kızımı o halde görürsem sonuçları senin için ağır olur."

"Bunu nasıl söylersiniz. Yaptığım davranışın sebeplerini bildiğiniz halde! Benim de tek isteğim Eva'nın iyi olması. Evet, yanlış bir şekilde ilerliyorum ama onun iyiliğinden başka bir şeyi düşünmüyorum bunu sizde biliyorsunuz. Aksi halde şimdiye çoktan ölmüş olurdum değil mi?"

"Her neyse Bora seninle bu konuşmayı bir daha yapmayalım." Dedikten sonra yerine oturarak, "Madem buradasın ne kadar zararda olduğumuzu bil defilede alınan siparişlerin çoğu iptal edildi. Tekstili kapatmak zorunda kalabiliriz. Eva'yı o yüzden oraya göndermek istemedim ama duracak gibi değildi." dedi.

Bora alt dudaklarını iki parmağının arasına sıkıştırarak oynarken düşünüyordu. Tekstili kapatmak Eva'yı daha zor bir hale getirebilirdi. Şu an aklını işle dağıtmak ona iyi geliyordu. Tekstile o kadar emek vermişken kapanması iyi olmazdı.

"Başka bir yolu olmalı." Derken düşünmeye devam ediyordu.

Tamer Bey, "Var elbet siparişleri arttırmak ama şu saatten sonra işe yarar mı bilmiyorum?" dediğinde Bora, Tamer Bey'e bakarken "Biraz daha bekleyelim haberler biraz yatışsın." dediğinde Tamer Bey, Bora'nın önüne masasındaki dosyayı açarak "Her geçen gün zarar ediyoruz bekleyecek zamanımız yok." dedi.

Bora masaya yaklaşp bilançoyu incelerken arkasındaki kapı hızla açıldığında kafasını kaldırıp gelene baktı. Eva kapıdan girer girmez, "Tekstili kapatacak mısın?" diyerek babasına bakarken onlara doğrulaşıyordu.

Tamer Bey, "Henüz karar verilmedi kızım." derken Eva "Ama aşağıdaki bütün personel karar verilmiş gibi davranıyor kimseni çalıştığı yok." diye sesini yükselttiğinde Tamer Bey "Kızım sakinleş." diyerek onu uyardı.

Eva babasına sinirle bakarken, "Bana bütün emeklerimin boşa gitmediğini söyle." dedi.

"Elbette gitmedi Eva sen elinden geleni yaptın." Diyen Bora'ya, "Sen sus Bora!" diyen Eva babasından gözlerini ayırmadan "Cevap bekliyorum baba." dedi.

Tamer Bey, Bora'ya gösterdiği dosyayı ona da gösterirken, "Durum karşında kızım her geçen gün zarar ediyoruz böyle devam ederse batarız." dediğinde Eva eliyle dosyayı önüne çekip tablolara baktı. Tekstil giderlerini içeriden karşılamaya başlamıştı ama gördüklerine göre biraz daha vakti vardı.

Parmağına tekstilin fonlarındaki rakama vururken, "Henüz eksiye geçmemiş daha vakti var bana birkaç gün izin ver." dedi.

Tamer Bey kafasını iki yana sallarken, "Kızım defile son umudumuzdu artık bir şey yapamayız." derken Eva "Burası için evet peki ya yurt dışı?" dediğinde Tamer Bey ona ilgiyle bakıp "Aklında ne var?" dedi.

Eva onun ilgisini çektiğini bilerek ellerini göğsünde kavuştururken kararlılıkla babasına bakıp, "Yurt dışındaki firmalara kreasyonu gönderip cevap bekleyebiliriz." dedi.

Tamer Bey ne diyorsun dercesine Bora'ya baktığında Bora'nın yüzünde gurulu bir ifadeyle Eva'yı izlediğini gördü. Babası gülümseyince Eva da Bora' ya bakınca onunla göz göze geldi.

"Bu güzel bir fikir..." Diyen Bora'nın gözlerine bakarken gördüğü bakış gurur olamazdı değil mi?

Ona olan öfkesini hatırlayarak tekrar babasına dönerken, "Ne diyorsun?" dediğinde Tamer Bey "Sana on gün süre, bu süre içinde eksiye düşseniz bile maliyetlerinizi diğer şirketten karşılayacağım ama on gün sonunda elimde kayda değer bir şey olmazsa tekstil kapanır kızım üzgünüm." dedi.

Eva gülümseyerek babasına karşılık verirken, "Pişman olmayacaksın baba!" diyerek arkasını döndüğünde Bora da onu takip etmişti. Odadan çıktıklarında, "Eva!" diye seslenerek onu durdururken Eva ona döndüğünde "Akşama yemeğe çikalım mı neler yapılacağını konuşuruz?" dedi.

Eva ona kısa bir bakış attıktan sonra arkasını dönmeden önce, "Babamı duydun; çok çalışmam gerekiyor. Akşam yemeğini burada yerim büyük ihtimal sana afiyet olsun." dedi.

Bora onun cevabıyla olduğu yerde donup kalırken Eva'nın arkasından bakıp kalmıştı. Madalyonun ters yüzünün döndüğü ortadaydı. Artık bir şeyleri kanıtlama sırası Bora'daydı. Bundan sonra Eva'nın ondan kaçacağını açıkça görmüştü.

SÖZDE NİŞANLI - Beni Sevdiğini Söyle

Olayın ardından beş gün geçmişti. Eva aklına gelen fikirle oldukça heyecanlanmış hemen üretime başlayacaklarını hayal etmişti ama hiçbir şey beklediği gibi olmamıştı. Buradaki haberlerin yurt dışında fazla bir etkisi olmaz diye düşünürken ne kadar yanlış düşündüğü başvurdıkları ilk firmada belli

olmuştı. Firma direk çıkan dedikodular hakkında soru sormuş karar vermek için süre istemişti ve dönüş yapmamışlardı. Ülkede ise hâlâ haberler devam ediyordu. Elif Hanım'ın yaptığı açıklamadan sonra daha az soru sorulsa da insanların merak ettiği çok şey vardı. Elif Hanım ısrarla düğün yapılması gerektiğini söylerken buna da Eva karşı çıkıyordu. Bora'yı henüz affedememişken düğün yapamazdı.

Son çare olarak Eva, müşterilerle birebir görüşmesi için Mete'yi yurtdışına göndermişti. Ve az önce aldığı telefonla beş günün ardından yüzleri gülmüştü. Mete bağlantıyı yaptığını haber verdiğinde tüm tekstil çalışanları sevinçlerini paylaştı. Herkes bu güzel haberi kutlarken Eva haberi babasıyla paylaşmak için koşarak asansöre ilerledi.

Üst kata çıktığında Neslihan Hanım'ı yerinde göremezken direk babasının odasına ilerleyerek kapıyı çaldı. İçeriden "Gel!" sesini duyduğunda gülümseyerek içeri girdi.

Toplantı masasında oturmuş dörtlüyü görünce ciddi şeylerin konuşulduğunu anlayan Eva onların yanına doğru ilerledi.

Bora, Koray, Neslihan Hanım ve babası özel bir toplantı yapıyor gibiydi. Çekinerek gülümseyen Eva, "Bölmedim ya." dediğinde babası "Bölmedin kızım. Biz de seni çağıracaktık. Koray şirkete yatırım yapmayı planlıyor." dedi.

Eva şaşkınlıkla Koray'a bakarken, "Öyle mi?" dedikten sonra babasına dönüp "Mali açıdan sıkıntıda mıyız?" dedi. Aklına direk bu gelmişti. Yatırımcı aradıklarına göre sıkıntıda olmalıydılar.

Babası, "Hayır kızım." diyerek gülerken "Tekstil için kendi mağazalarımızı açalım diyoruz tabi bu Koray'ın fikri." dediğinde Eva'nın ilgisi artarken Neslihan Hanım'ın yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. "Bu çok iyi bir fikirmiş." Derken Koray'a bakarak, "Tebrik ederim Koray süper bir fikir." dediğinde Koray "Aslında benim fikrim değil ama boş verin." dedi.

Eva, "Nasıl olacak peki?" dediğinde Koray "Mağazaların açılmasıyla ilgili bütçeyi ben sağlayacağım. İlk başlarda metropollerde birer ikişer açarız, satışlar iyi olursa mağaza sayımızı arttırırız." diyerek fikrini söyledi.

Eva bu fikri çok beğenmişti. Bu sayede başkalarından sipariş beklemek zorunda kalmayacaklardı. Kendi distribütörlüklerini kuracaklardı. Koray, "Zamanla bayilik isteyenler olursa onları da düşünebiliriz." dediğinde Eva yerinden kalkıp masanın etrafında dolanarak Koray'ın boynuna sarıldı. "Koray bunlar harika fikirler, ay seni çok sevdiğimi daha önce söylemiş miydim?" diyerek Koray'a sarılmaya devam ederken Koray'ın yanındaki Bora sesli bir şekilde sandalyesini iterek ayağa kalktı.

Sadece Tamer Bey'e bakan Bora, "Toplantı bittiğine göre ben artık çıkayım, Enes ile randevum var." dedikten sonra kapıya yöneldi. Cebinin içindeki eli yumruk olurken sinirden çene kasları da kasılmıştı. Koray bile olsa Eva'nın başka bir erkeğe sarılıp onu sevdiğini söylemesi zoruna gitmişti. Hele beş gündür ona bir gülümsemeyi bile çok görürken, Koray'a sevgi gösterisi yapmasını kaldıramamıştı.

Eva onun arkasından şaşkınlıkla bakarken Koray'a doladığı kollarını çözerek doğruldu. "Ne oldu şimdi?" dediğinde Koray da ayağa kalkarken, "Prenses mümkünse benden bu ara uzak dur. Şu dönemde Bora'nın şimşeklerinin hedefi olmak istemiyorum." dedi.

Eva, "Ne alaka ya!" derken Koray "Çok alaka kızım. Adamla aran açık, sen gelmiş bana sarılıyorsun. Eğer aranız düzgün olsaydı Bora sen bana atıldığın an seni kendine çekmişti." diye açıkladıktan sonra iki elini havaya kaldırıp "Kocanı affetmeden bana yanaşma güzelim. Ölmek için henüz çok gencim, gelecekle ilgili harika planlarım var benim benden uzak dur!" dedi.

Eva, "Aptal!" diyerek onun omzuna vururken gülmeye çalışsa da canı sıkılmıştı. Evet, Koray'ın dediği doğrudu eğer araları iyi olsaydı Bora hayatta onun Koray'a sarılmasına izin vermezdi. Şimdi bir şey yapamadığı için kötü hissederek uzaklaşmış olmalıydı. Eva saatine baktığında randevusuna da yarım saat olduğunu gördü. Kesinlikle sinirlenmişti.

Öte yandan Bora, Enes'in muayenehanesine geldiğinde sinirden köpürmüştü. Yol boyunca Eva'nın Koray'a sarılmasını düşünmüş kendisi en ufak bir dokunuşa hasretken Koray'ın ona sarıldığını düşündükçe gidip Koray'ın suratında yumruğunu patlatmak istiyordu.

Bora otoparkta arabanın içinde otururken sakinleşmek için burundan nefes alıp ağızdan vermeye başladı ama hiçbir işe yaramadı. Koray'ın boynuna dolanan kollar gözünün önünden gitmiyor, Eva'nın neşeyle cıvıldaayan sesi kulaklarına doluyordu.

Sinirle kapısını açıp arabadan inerken nefes egzersiziyle sakinleşeceğini söyleyen doktora en içten küfürlerini sundu. Sakinlikmiş, sizinde Eva gibi bir karınız olsun bok sakinleşirsiniz diye düşünürken kendisinin çok daha kötü şeyler yaptığını atlıyordu.

Yukarı çıktığında Enes'in sekreteri gülümseyerek, "Hoş geldiniz Bora Bey." dediğinde Bora'nın yüzünde bir tane bile mimik oynamadan sert sesiyle "Enes odasında mı?" diye sordu.

"Evet, ama şu an bir hastası var sizi biraz bekleteceğim." Diyen kız ona bekleme salonundaki koltukları gösterince daha da sinirlendi. Neden istediği an Enes ile görüşemiyordu ki. Nedeninin saatine baktığına gördü. Yirmi dakika erken gelmişti.

Koltukların önünde bulunan sehpadan bir dergi alırken sekreter, "İçecek bir şey alr mısınız?" diye sorduğunda kafasını iki yana salladı. Aldığı derginin magazin dergisi olduğunu anladığında kapatıp yerine geri koyuyordu ki Eva'nın fotoğrafını gördü. Haberin bulunduğu sayfayı açtığında sinirleri tamamen gerilmişti. Eva'nın önceki sevgilileriyle olan fotoğrafları sayfaların üstlerini kaplarken en son kendisiyle olan fotoğrafı büyük bir şekilde basılmıştı.

Yazıyı okuduğunda ise geri zekâlılar diyerek homurdandı. Bu adamların başka hiç işi gücü yoktu. Eva'nın geceleri görüntülendiği erkeklerle Bora'yı karşılaştırmışlardı. Enes'in kapısı açıldığında Bora elindeki dergiyi sehpaye çarparak atınca kapıdan çıkanların dikkatini çekti.

Uzun boylu, esmer, güzel bir kadın dönüp tek kaşını kaldırarak ona bakarken Enes de onun arkasından gülümseyerek, "Hoş geldin Bora!" dedi.

Bora, "Hoş bulduk." diyerek ayağa kalkarken Enes kadına dönerek "Bir daha ki seansımızda görüşürüz Ahu Hanım." dediğinde kadın bakışlarını Bora'dan çekerek Enes'in elini sıkıp "Görüşürüz Enes Bey." Deyip Bora'ya son bir bakış atarak çıkışa ilerledi.

Enes, Bora için kapıyı açarken, "İçeri gelsene." dediğinde Bora çoktan odaya ilerlemişti. Masanın karşısındaki koltuğa otururken Enes de masasına geçip, "Bugün nasılsın?" dedi.

"İyi değil." Diyen Bora'ya ilgiyle bakan Enes, "Ne oldu?" dediğinde Bora "Eva ile hâlâ aramız düzelmedi doktor, bundan başka ne olabilir ki..." diye bağırdı.

Enes ona gülümseyerek, "Düzelmesi için ne yaptın?" dediğinde Bora "Sen ona biraz zaman ver demedin mi? Bende zaman veriyorum işte." dedi.

"Bora zaman ver derken ondan tamamen kendini çek demedim. Yoksa beş gündür Eva ile hiç ilgilenmedin mi?" Sorusuyla Bora'nın öldürücü bakışlarının hedefi olunca cevabını almıştı.

Enes kafasını iki yana sallarken, "Kadınlar konusundan gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun değil mi?" dedi.

"Yıllardır kadınlarla nasıl iletişim kurdun anlamıyorum." Diye devam eden Enes'e, "Nasıl iletişim kurduğumu gayet iyi biliyorsun doktor." diye cevap verdi Bora.

"Evet, geçen ki konuşmamızdan hatırlıyorum." Diyen Enes, sandalyesinde geriye doğru yaslanırken, "Bu sefer konumuzu değiştirelim ve biraz senden konuşalım Bora." dediğinde Bora "Hiç vazgeçmeyecek misin?" diye homurdandı. Bu Enes ile ikinci seanslarıydı. İlkinde Enes, Bora ile geçmiş hakkında konuşmak istemiş ama Bora hiçbir soruya cevap vermemişti. Bunu üstüne Eva ile olan ilişkilerine yönelirlerken Bora onun pes ettiğini düşünmüştü ama işte konu yine ona gelmişti.

"Bora gerçekten iyileşmek istiyor musun?"

"Eva'nın iyileşmesini istiyorum."

"Peki, sen neden buradasın Bora? Eva seanslara katılıyor. Eğer tek derdin onu iyileştirmekse neden buradasın?" Enes bilgiç gözleriyle ona bakarken Bora gözlerini kaçırdı. Onun her düşündüğünü tahmin etmesinden nefret ediyordu.

"Eva'nın denediğini düşünmesini istiyorsun değil mi?"

Bora, "Hayır öyle değil..." dese de Enes öyle olduğunu biliyordu. Bora'nın üstünden gözünü ayırmazken "Bu şekilde davranarak Eva'yı bir kez daha kandırdığının farkında mısın?" dediğinde Bora öfkeyle ayağa fırlayarak "Ben onu kandırmıyorum. Onun iyi olmasını istiyorum. Söylesene benimle onun ne alakası var. O iyi olsun yeter başka bir şey istemiyorum, ben artık düzelmem." diye bağırdı.

Enes de sakince karşısında ayağa kalkarken, "Siz evlisiniz Bora!" dedikten sonra ona oturmasını işaret ederek masasının etrafından dolanıp Bora'nın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Eva'nın gerçekten iyi olmasını istiyor musun?" Diye sorduğunda Bora kafasıyla onu onaylayınca, "O zaman önce sen tedavi olacaksın Bora." dediğinde Bora yine konuşacaktı ki Enes "Sen onun tetikleyicisin Bora!" deyince sustu.

Bora ona ilgiyle bakmaya başlayınca Enes, "Senin attığın her adım Eva'nın adımlarını belirliyor. Ona olan her davranışın onu etkiliyor." dedi.

Bora, "Eskiden hayatında ben yoktum." dediğinde Enes kafasını sallayarak "Evet Eva da bir parça iyileşmişti." deyince Bora "Ne yani onu bu duruma benim getirdiğimi mi söylüyorsun?" dedi.

"Eva'yı tanıyan bir kişi bunu açıkça görebilir Bora. Tamamen seninle ilgili demiyorum ama senin etkin çok fazla. Eğer daha önce hasta geçmişini bilseydim bu evliliği asla onaylamazdım."

"Kimse senin onayını sormadı doktor." Diye sinirle ikinci defa ayağa fırlayan Bora'ya Enes gülerken, Bora, "Yemin ederim bu işin sonunda elimde kalacaksın." dedi.

Enes gülmeye devam ederken, "Ama bu işin sonuna kadar bana ihtiyacın var değil mi? Aksi halde Eva başka doktor kabul etmez." dedi.

Bora, "Ukala!" diye homurdanırken odanın içinde adımlamaya başladı. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Beş gün oldu, beş gündür yüzüme bile bakmıyor. Sen ona zaman ver dediğin için uzak durdum. Şimdi bana diyorsun ki hiç yaklaşmadın mı? Bana bir şey söyle doktor."

Enes onun sinirle söyledikleriyle kafasını iki yana salladı. "Bora söylediklerimi tamamen yanlış anlamışsın ona yaklaşma derken seks anlamında yaklaşma demiştim. Bu beş gün içinde aynı evde konuşmadan ne yaptınız siz."

"Lanet olsun o krizinden sonra ona dokunacağımı mı sanıyorsun. Ben onun o kadar değersiz hissettiğini bilseydim ona öyle davranır mıydım?"

"Neden? Eva'nın önceki kadınlardan ne farkı var. Kadınlarla iletişime geçtiğin tek an seks değil miydi?"

Bu soruyla Bora yerinde dururken, "O farklı..." dedi sadece.

"Farklı olan ne Bora?"

"Onun yanındayken de sakinleşebiliyorum. Sakinleşmek için seks yapmama gerek kalmıyor."

"Evet, bu da bir fark tabi başka..." derken Enes onu biraz daha düşünmeye sevk ediyordu.

"Bilmiyorum işte benim görebildiğim tek fark bu." Diyen Bora'ya, "Onun yanında başka neler hissediyorsun?" diye sordu. Bora yavaş yavaş konuşmaya başlamışken ona elinden geldiğince temkinli sorular soruyordu.

Kafasını iki yana sallayan Bora, "Bilmiyorum!" dediğinde Enes ayağa kalkıp Bora'yı kolundan tutarak koltuğa yönlendirip "Otur Bora." dediğinde Bora kolunu ondan çekerek ceketini düzeltip oturdu. Enes onun yanında ayakta dururken, "Öfkeni seks yoluyla bastırabilmeyi kaç yaşında öğrendin." dediğinde Bora "On dokuz." diye cevaplayınca "Bu kimin fikriydi?" dedi.

"Amerika'daki doktorun."

"Evet, dosyanı okudum. Bana doktorundan bahseder misin?"

Bu soruyla gülen Bora, "Nereye varmaya çalışıyorsun doktor." dediğinde Enes omuz silkerek "Sadece bazı tahminlerim var doğru mu merak ediyorum?" dedi.

"Öğrenmek istediklerini açıkça sor doktor, bende anlatıp anlatmayacağımı düşünüyüm."

"Tamam, hastanedeki öfke krizlerinde ilk başlarda çok kötüyken sonraları sakinleşmeye başlamışsın, nasıl oldu bu."

Bora, "Öfkemi seksle yenmeye başlamıştım." dedikten sonra "Ve evet merak ettiğin şeyin cevabı doktorumla birlikte oluyordum." diye itiraf etti.

Enes, "Anlıyorum." dedikten sonra yerine geçip otururken "Bu ilişkiniz ne kadar sürdü?" dediğinde Bora "Hastaneden çıkana kadar." dedi.

"Nasıl başladı? İlk yaklaşan kim oldu?" Enes bunları bilerek soruyordu. Aslında doktoru araştırmıştı. Amerika'daki arkadaşından kadının seneler önce görevinden alındığını öğrenmişti. Bora bu şekilde tedavi ettiği ilk ve son hastası değildi.

Bora sinirli bir şekilde, "Bunları konuşmanın hiçbir anlamı yok doktor. Hepsi geçmişte kaldı. Ben şimdi Eva ile aramı nasıl düzelteceğimi öğrenmek istiyorum? Geçmiş unutulmadı mı?" dedi.

Enes, "Ne yazık ki senin düşündüğünün aksine hiçbir şey geçmişte kalmıyor Bora, özellikle psikolojik olaylarda." diyerek Bora'ya imayla baktığında Bora'nın çene kasları gerildi.

"Eğer o doktor zamanında seni yanlış bir şekilde yönlendirmeseydi şimdi Eva ile belki de mükemmel bir ilişkiniz vardı. Seni hiç düzeltmemiş demiyorum. Evet, yaptıklarının etkisi olmuş ona bir şey diyemem ama bu ejderhayı morfinle uyutmak gibi bir şey Bora. Beş gündür Eva ile seks yapmıyorsunuz. Eva'nın anlattıklarından anladığım kadarıyla evlenmeden önce de uzun bir süre seks yapmadınız. Bu süre içinde öfkeni nasıl bastırdın."

"Kum torbasıyla." Diyen Bora'nın cevabıyla Enes notunu alırken, "Bu yöntem işe yarıyor mu?" dediğinde Bora omuz silerek "Senin dediğin gibi ejderhayı morfinle uyutuyor." dedi.

"Anlıyorum." Diyerek Enes notunu almaya devam etti. "Sen sekse bağımlısın, Eva ise sen seks istedikçe kendini değersiz görüyor. Böyle bir durumda ondan uzak durabilmen takdire şayan... Peki, hiç başka biriyle seks yapıp öfkeni bastırmayı düşündün mü?"

Bora iyice sinirlenirken kafasını iki yana sallayarak "İhanet! Ne kendimde ne de başkasında kabullenebileceğim bir şey değil doktor." dedi. Enes onun sinirlendiğini farkındaydı. Aslında onu kıskırtmak istemese de hastasını tanımak istiyor, sınırlarını merak ediyordu.

"Yani Eva ile birlikte olamadıkça öfkeleniyorsun ama kum torbaları seni sakinleştiriyor." Diyerek onun söylediklerinden anladıklarını ifade ettikten sonra, "Bana annenin ölümünü anlat Bora." dedi. Konuyu birden değiştirmişti

Çünkü Bora'yı hazırlıksız yakalamak istiyordu. Ama Bora'nın gözlerindeki boş bakişlardan onun kendini nasıl kontrol edebileceğini çok iyi öğrendiğini anladı.

Bora ona cevap vermezken Enes, "Eva'yı iyileştirmek istiyorsan önce kendini iyileştirmen gerekir Bora. Eva iyileşmek için çabalıyor ama sen hiçbir çaba sarf etmiyorsun. O yaşadıklarını seneler sonra ilk defa birine anlattı. Peki ya sen, kime anlatın? Hiç kimseye. Sen daha yaşadıklarını bile kabullenememişken başkasının seni kabullenmesini bekliyorsun." dedi.

Bora hâlâ ona karanlık gözlerle bakarken gözlerini Bora'dan kaçırmadan, " fkeni seksle atıyor kendini sakinleştiriyorsun. Peki, zihninin derinliklerine attığın yaşananlar, ilk travmanı beş yaşında yaşamışsın. Yirmi beş yıldır seni etkileyen olay derinliklerde büyüyor kök salıyor senin yerinde olsam onu artık ıkartırdım. Aksi halde sana ne seks yardımcı olabilir, ne Eva, ne de ben. İçinde sakladığın ne varsa artık serbest bırak Bora, eğer Eva için buradaysan onun için yap bunu. Onu kaybetmeden yapsan iyi olur" dedi.

Enes hiç susmadan Bora'ya saldırırken, Bora'nın onun her dediğini çok iyi anladığını görüyordu. Eva için yap diyerek onu teşvik etmeye çalışırken, diğ r yönden de Bora'yı tehdit etmişti. Onun hızla inip kalkan göğsünden, zor nefes alışından, zihnindeki uyuyan anıyı harekete geçirdiğini biliyordu Enes.

Bora ona bir süre daha baktıktan sonra hiçbir şey demeden ayağa kalkıp arkasını dönüp çıktı oradan. Bora çıkar çıkamaz Enes telefonunu alarak Eva'yı aradı. Eva, "Ne haber Enes?" diyerek açtığında "Merhaba Eva." dedikten sonra duraklayarak "Bora ile olan seansımız iyi geçmedi. Bu akşam fazla üstüne gitme." dedi.

Eva onun sözleriyle şaşırırken, "Neler oldu Enes?" dediğinde "Bak sana bunu aıklayamam ama bu akşam her zamankinden hassas olabilir, beş gündür konuşmuyor muşsunuz bence bu akşam da konuşmayın." dedi.

Eva, "Anlıyorum, tamam..." derken aslında hiçbir şey anlamamıştı. Enes telefonu kapattığında da masasında elinde telefonla donup kalmıştı. Bora, Enes ile geçirdiğı ilk seanstan sonra onunla iletişimi kesmişti bunu Enes'e söylediğinde "Büyük ihtimal dediklerimi yanlış anladı demişti." ama Eva yine anlamamıştı. şimdi ise aklı tamamen karışmıştı.

İrem, "Ne oldu?" dediğinde Eva şimdiki ana dönerek gözlerini kırpıştırıp "Yok bir şey." dedi.  n ndeki dosyaya geri dönerken, "Hadi şu işi bitirelim." dedi ama aklı Bora'daydı.

O gün Bora iş yerine gelmeyince Eva onu daha çok merak etti. Aramak istiyor ama onu affetmediğinden arayamıyordu. Gurur yapıyordu ama onun için

endişeleniyordu. Şirketten çıktığında eve giderken şoförüne, "Bora Bey nerede?" diye sordu. Bilse bilse onlar bilirdi. Adam şaşkınlıkla ona bakıp, "Evde efendim." dediğinde yanakları kızarmıştı. Kocasından haberi yoktu. İçinde kötü bir his vardı.

Eve geldiklerinde arabadan inip kapıya ilerlerken anahtarlarını çantadan çıkartarak kapıyı açtı. Çantasını girişteki portmantoya bıraktıktan sonra merakla içeride Bora'yı aradı ama göremedi. Merdivenleri çıkmaya başladığında önce misafir odasına baktı orada olmadığını görünce endişesi daha çok artmıştı. Odalarına geldiğinde kapıyı açınca kendini her türlü kötü senaryoya hazırlamıştı ama Bora sadece uyuyordu.

Kapıdan onun uyuduğunu gören Eva, derin bir nefes alırken iyi olup olmadığını kontrol etmek için yanına ilerledi. Bora kaç gündür burada yatmıyordu. Yatak odasını Eva'ya vermiş ve kendisi misafir odasına geçmişti. Onu burada görmek Eva'yı şaşırtmıştı.

Bora'nın yanına gittiğinde alnında biriken terleri gördü. Elini alnına atarak ateşine baktığında Bora irkilerek kalkınca Eva geri sıçramıştı. Gözlerini kırıştıtarak ona bakan Bora, "Geldin mi?" dediğinde Eva "Evet yeni geldim." dedikten sonra "İyi görünüyorsun." dedi.

Bora, "İyiyim." diyerek ayağa kalktığında Eva da "İyi..." diyerek giyinme odasına geçti. Onun için endişelense de sanki aldırış etmiyormuş gibi davranıyordu. Giyinme odasına geldiğinde Bora'nın arkasından geldiğini görünce ona terse bir bakış atarak, "Üstümü değiştireceğim Bora." dediğinde Bora kollarını göğsünde birleştirip dolaba yaslanarak "Değiştir." dedi.

Eva eline aldığı kıyafetlerle ona dönerken, "Çıkarsan değiştireceğim." dediğinde Bora gülümseyerek "Hadi ama birbirimizden utanacak zamanları çoktan geçtik diye biliyorum." dedi.

"Zaten utandığımdan değil Bora. Seni yakınımnda istemediğimden." Diyen Eva'nın sözleri Bora'nın gerilmesine neden olurken bir şey demeden arkasını dönüp çıktığında Eva rahat bir nefes aldı. Enes konuşmayın demişti ama elinde değildi Bora onu kışkırtmıştı.

Eva odaya girdiğinde Bora'nın orada olmadığını görünce duşa girmeye karar verirken Bora da aşağıdaki misafir odasında sakinleşmek için duştaydı. Enes'in söyledikleri geldiğinden beri aklından çıkmazken eski anıları canlandırmış Bora'yı duygusal geçişlerin ortasına atmıştı. Bora sinirlenmemek için elinden

gelen her şeyi yapıyordu ama bu sekiz şiddetinde bir depremi önlemeye çalışmak gibiydi. Bora bütün hücrelerindeki sinirlerin sarsılmak için gerildiğini hissediyordu. En ufak bir atak onu yine eskiye götürecekti. Enes'in sözlerine lanet ederken o kara kutudakileri neden şimdi uyandırdı diye düşündü. Hiç olmayacak zamandı, Eva ile bu kadar gerginken Bora kriz geçiremezdi. Korkuyordu. Korkudan nefesi kesiliyordu. Eva nasıl biriyle evli olduğunu öğrenirse arkasına bakmadan kaçacağını biliyordu.

Düşünceleri onu daha çok kızdırdığında düşünmeyi bıraktı. Soğuk su da işe yaramamışken yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfığa indi.

Islak saçlarını eliyle geriye doğru düzeltirken mutfığa girdiğinde tezgâhtaki kahve makinesinin önünde duran Eva'yı gördü. Aynı evde iki yabancı olmak çok zordu. Onu görmesiyle kapıda duraklarken Eva onu fark etmemişti. Bora, durduğu yerden onu incelemeye başlamıştı. Tişörtünü ıslatan saçlarından onunda duş aldığı ortadaydı. Mutfığa dolan vücut losyonunun kokusunu da alabiliyordu. Bora derin bir nefes alarak kokuyu tamamen içine çektiğinde sakinleşmeye başladığını hissedince uyuşturucu bağımlıları gibi daha fazlasını istedi. Bu kokuyu daha çok solumak istiyordu. Sessizce Eva'nın arkasından yaklaştığında Eva elini boynuna atarak boynunu ovmaya çalıştı. Bunu fırsat bilen Bora bir elini onun yanından tezgâha koyarken diğeriyle Eva'nın ovmaya çalıştığı yeri tuttuğunda Eva sıçramıştı.

"Şişş sakın ol." Derken, "Neresi ağrıyor?" diye sorduğunda Eva ondan kaçmaya çalıştı ama Bora diğer elini de tezgâha koyarak ona engel oldu. İki kolunun arasında Eva'yı kafese alırken, "Kaçma Eva, lütfen benden kaçma artık." dedi.

Eva, "Bora gitmeme izin ver." dediğinde Bora bir elini onun beline sararken diğeri yine ensesine götürerek masaj yapmaya başladı. "Burası mı?" Diye sorarken sıcak nefesi Eva'nın tenini okşuyordu. Tutulan boynunda hareket eden parmaklar sihirli gibi onu kendinden geçirirken Eva kontrolünü kaybetmemeye çalıştı.

Kaçamayacağını anladığında şimdilik Bora'ya izin verirken Bora, "Beni affetmen için ne yapmam gerekiyor?" dediğinde Eva sinirli bir gülüşle "Masaj olmadığı kesin." dedikten sonra "Günlerdir çok çabaladın ya!" dedi.

Bora ona masaj yapmaya devam ederken Eva'nın saçlarının bittiği noktaya bir öpücük kondurarak, "Enes sana zaman vermemi söyledi güzelim, kafanı toplaman gerekiyormuş." dediğinde Eva inlememek için dudağını ısırды. Ah vücudu ne kadar çabuk tepki veriyordu bu adama. Bora elini indirip diğeri gibi Eva'nın beline sardığında Eva neredeyse ona doğru yaslanacaktı ki son anda kendini tezgâha doğru çekerek, "Uzak dur Bora!" dedi.

Bora ellerini onun etrafından çöze de tezgâha tutunarak yine gitmesine engel oldu.

"Yapma güzelim, bana böyle uzak kalmama dayanamıyorum artık. İstedğim şey seks değil Eva. Tek istediğim bana böyle davranma, tahammülüm kalmadı artık. Görüyorsun, bilmiyorum işte. Sana nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum. Konu sen olunca elim kolum bağlanıyor. Söyle bana güzelim. Bana yol göster, göster ki bitsin bu azap artık. Söyle ki yaptığım hatayı düzelteyim."

Eva onun sözleriyle gözlerini kapatıp nefesini sakınleştiren birden ona döndü. Bora onun gözlerindeki pırıltıyı tekrar görünce biraz umutlanarak gülümsüyordu ki Eva'nın ağzından çıkan o lanetli sözcüklerle her şey tuz buz oldu. Bora'nın gerilen sinir sistemi tamamen parçalanırken gülümsemesi donmuş, gözleri maviden siyaha yakın laciverte geçerken yıllar sonra ki en büyük krizini geçirmişti.

"Beni sevdiğini söyle." Çılgılık atmadan önce Eva'nın söylediği son sözler olmuştu.

SÖZDE NİŞANLI - Kontrolsüz Öfke

Bora, Eva'nın ağzından çıkan kelimelerle bütün kontrolünü kaybederken yanında duran kahve makinesine yumruğunu attığında Eva çılgılık atarak kaçmıştı. Makine Bora'nın darbesiyle duvara çarpıp içindeki tüm kahve dökülürken fişe takılı olan kablodan dumanlar çıkmaya başlayınca Eva onu çekmek için atıldı. Fişi çektiğinde, "Sen ne yapıyorsun?" diyerek Bora'ya dönmüştü ki karşısında Bora ile alakası olmayan biriyle karşılaştı. Daha önce onu birçok kez sinirli görmüştü ama bu başka bir şeydi. Alnındaki ve kollarındaki damarlar kabarmış, hızla nefes alıp verirken karanlık gözlerle ona bakıyordu. Eva ilk defa ondan korkarken titredi.

Bora ona doğru adım attığında Eva kapıya doğru kaçacakken Bora onu bileğinden tutup kendine çekerek sarstı. "Ben mi istedim bunu?" Diye tıslarken Eva'nın bileğini öyle bir sıkıyordu ki Eva kırılacağını sandı. "Bora sakın ol." Dese de Bora onu bileğinden çekip tezgâha doğru savurarak, "Ben mi istedim böyle olmayı?" diye tekrar bağırdı. İki elini yumruk yapıp Eva'nın iki yanında tezgâha çarptığında tezgâhın üstündeki her şey sallanırken Eva kollarını kafasına kaldırmış korkarak onun önünde sinmişti. Onun bu hali Bora'yı daha çok sinirlendirirken öfkeyle yumruğunu mutfak dolabına vurup arkasını dönerek, "Ben mi istedim?" diye haykırdı. O istememişti. Hiçbir şeyi isteyerek yapmamıştı. Değer veriyordu işte neden yetmiyordu. Annesini sevmişti de ne oldu. Öldü! Köpeğini sevmişti de ne oldu. Öldü! Bora boğazından gelen haykırımlarla bunları sayıklayarak her yeri dağıtıp yumrukladı. Eva dolabın

önünde sindiğı yerden arka cebindeki telefonu titreyen elleriyle çıkartıp Koray'ı aradı. Koray, "Efendim Prenses!" diyerek açtığında ağlayarak "Ko - Koray yardım et..." dedi.

Koray hattın diğer ucundan Bora'nın sesini duyunca, "Eva, Bora mı o?" dedi telaşla.

"Kendini kaybetti Koray." Diyen Eva'nın ağlayan sesiyle harekete geçen Koray, hemen kapıdaki görevlileri aramıştı. Sonrası ise ortalık daha da karışmıştı. Kapıdaki adamlar yedek anahtarlarıyla içeri girmiş, Bora'yı durdurmaya çalışmışlardı ancak Bora iki tanesine birden saldırınca diğeri Eva'yı dışarı çıkarmıştı.

Sakinleştiremiyorlardı. Bora tamamen kendini kaybetmişti. Eva onun halini mutfağın kapısından yaşlı gözlerle izlerken içi parçalanıyordu. Açık kapıdan Enes ile Koray girdiğinde Eva, Enes'i görünce, "Lütfen bir şey yap!" dedi.

İkisi birden, "Eva sen uzaklaş." diyerek mutfağa girdiklerinde iki adamı yere seren üçüncüyle uğraşan Bora'yı gördüler. Enes, Koray'a, "Onu sabit tutmalısınız." dediğinde Koray kafasını sallayarak Bora'nın dövuştüğü adama, "Yere düşürelim." diyerek onun yanına geçti. Bora ikisine de öldürecekmiş gibi bakıyordu ve Koray biliyordu ki şu an karşısında kim olduğunu görmüyordu. Eva'ya saldırmadığına dua etti.

Eva ne yapacaklarını bilmediğı için korkuyla onları izlerken, Enes'in bir köşede şırınga hazırladığını görünce sakinleştirici yapacaklarını anladı. Gözleri tekrar Bora'ya dönerken Koray ile korumanın onu kollarından yakalamaya çalıştıklarını gördü ama başarılı olamıyorlardı. Bora'nın güçlü olduğunu biliyordu ama bu kuvvet güçten değil taşan öfkesinden geliyordu. Biraz daha mücadelenin ardından Bora'yı yere düşürüp Koray ile koruma kollarını sabit tutmaya çalışırken Bora yerde onlardan kurtulmak için çırpınıyordu. Artık boğazından çıkanlar kelimeler değil hayvani haykırıslardı. Enes şırıngayla yanına yaklaştığında Bora daha çok çırpınmaya başladı. Eva daha fazla onun bu haline dayanamazken onların yanına gittiğinde Koray, Bora'ya uyguladığı güçten kıpkırmızı olmuş bir yüzle ona bağırarak, "Yaklaşma Eva!" dedi.

Eva ağlayarak, "Canını yakıyorsunuz Koray." dediğinde Koray "Kızım siktirme Bora'nın canından durmazsa adam bizi öldürecek." diye bağırdığında Eva hıçkırdı. Bora yerde çırpınarak bağırırken onların etrafından dolanarak

kafasının yanına diz çöktü. Bora kafasını kaldırıp yere vururken Eva ellerini ona uzatarak "Bora yalvarırım kendine gel!" diyordu.

Bora'nın onu duymadığını fark ettiğinde Eva elleriyle Bora'yı iki yanağından yakalamaya çalıştı. Avuçlarını tenine bastırıp üstüne doğru eğilerek, "Bora kendine gel yalvarırım kendine gel." derken gözyaşları Bora'nın yüzünü ıslatıyordu. Bora yüzüne damlayan yaşlarla irkilirken çırpınmayı keserek, "Eva!" diye mırıldandığında Enes vakit kaybetmeden sakinleştiriciyi yapmıştı. Bora gözlerini kapatana kadar Eva'nın ağlayan yüzünü izlerken onun gözlerinde gördüğü yansımasıyla ne yaptığını fark etti. Eva'ya içindeki canavarı göstermişti. Uyandığında Eva'yı yanında göremeyeceğini artık biliyordu.

Bora sakinleştiricinin etkisiyle uykuya daldığında Enes, Koray'a, "Onu hemen hastaneye götürelim." deyince Koray "Asla olmaz." diyerek karşı çıktı.

Enes çantasını toparlarken, "Geçirdiği kriz basit bir şey değil Koray Bey. Acil tedavi edilmesi gerekiyor." dediğinde Koray tekrar "Olmaz dedim Enes Bey. Bora uyandığında isterse kendisi hastaneye gider aksi halde ben arkadaşımı tımarhaneye kapatmayacağım." dedi.

"Ona iyilik yaptığınızı mı sanıyorsunuz?" Diyerek bağırان Enes'e bakan Eva ikisi arasındaki konuşmayı hayretle dinliyordu. Eva da Bora'nın hastaneye yatırılma olasılığını sevmeydi. "Enes lütfen uyanmasını bekleyelim." dediğinde Enes onun yanına gelerek, "Eva bu böyle olmaz anladın mı? Bora'nın durumu seninkinden çok daha kötü, birbirinize zarar vereceksiniz ikinizde birlikte güvende değilsiniz." dedi.

Eva tekrar ona, "Enes lütfen!" dediğinde Enes yenilgiyle omuzlarını düşürdü. Arkasını dönüp çantasını kapattıktan sonra mutfaktan çıktığında Koray ile Eva ona şaşkınlıkla bakıyorlardı. Koray yanındaki adamına, "Yardım et de Bora'yı kaldıralım." dediğinde ikisi birlikte Bora'yı taşıyarak salondaki koltuğa yatırmışlardı. Enes'in de salonda oturduğunu gören Eva, Bora'nın başucuna geçerken, "Uyandığında nasıl olacak?" dedi.

Enes oturduğu yerden öne doğru eğilirken, "Bilmiyorum Eva. Bekleyip göreceğiz, ona dokunduğunda bir parça kendine gelmişti ama tekrar kriz geçirip geçirmeyeceğini bilemem." dedi.

Eva, Bora'nın saçlarını eliyle düzeltirken Enes, "Ne oldu da kriz geçirdi?" dediğinde elini birden Bora'nın saçlarından çekerek kucağına koydu. Koray da mutfağın haline baktıktan sonra yanlarına geldiğinde, "Bora tedavi olduğundan

beri kendini bu kadar kaybetmemişti." deyince Enes "Bora hiçbir zaman tedavi olmamış." dedi.

"Adam aylarca hastanede yatmış doktor, öfkesini kontrol etmeyi öğrenmiş nasıl tedavi olmamış." Diyen Koray'ın sözleriyle Eva şaşkına uğrarken "Bora hastanede mi yattı?" dedi.

Koray ona elini sallayarak, "Geçmişte kaldı Prens." dediğinde Enes "Hiçbir şey geçmişte kalmaz." dedikten sonra sıkıntıyla nefesini verip "İkinizde beni iyi dinleyin." dedi.

Koray'a da oturmasını işaret ettikten sonra Eva'ya bakıp, "Bora on dokuz yaşındayken böyle bir öfke krizine girerek birini öldüresiye dövmüş." dediğinde Eva iç çekerek elini ağzına götürdü.

"Adam günlerce komada kalmış, o zaman nasıl halletti bilmiyorum ama ceza almamış. Sonrasında da yaptığından dolayı tedavi olmak için hastaneye yatmış. Bunların hepsini hastanedeki kayıtlarından öğrendim. Daha sonra tedavisinde onu iyileştirmek yerine öfkesini yatıştırmanın yollarını aramışlar." Dedikten sonra duran Enes, Eva'ya dikkatle bakıp, "Bora seks yoluyla kendini kontrol ediyor Eva." dedi.

Eva onun söylediklerini kavradıkça gözleri irileşirken Enes, "Öfkesinin sebebi küçükken yaşadıkları ve ne yaşadığını bu zamana kadar kimseye anlatmamış." diyerek bakışlarını Koray'a yönlendirip "Bora'nın geçmişiyle ilgili ne biliyorsun?" dedi.

Koray ona cevap vermeyerek Eva'ya bakınca Enes onun Eva'nın yanında konuşmayacağını anladı. Eva, Koray'ın ona bakarak sustuğunu görünce, "Neden benden her şeyi gizliyorsunuz Koray?" diyerek sinirle bağırdı.

Koray mahcupça kafasını eğerken, "Bunları anlatmak benim haddime değil Eva, Bora senin kesinlikle bilmeni istemiyor. Öfke sorunu olduğunu da bilmeni istemiyordu." dedi.

"Ama bak öğrendim Koray hem de ne şekilde eğer bilseydim onun üstüne bu kadar gitmezdim. Haykırarak söyledikleri kafamı karıştırıyor zaten, sürekli annesiyle köpeğini sevdiğini ve onların öldüklerini söyledi."

"Evet, Bora'nın dosyasında bunlar da var." Diyen Enes'e bakan Eva, "Ne yazıyor o dosyada." dedi. Ah Eva o dosyayı bir ele geçirse Bora hakkındaki her şeyi öğrenebilirdi.

"Hepsini sana anlatamam Eva, Bora bunları öğrenmeni istemiyorsa öğrendiğini anladığında daha çok kızacaktır. Şu durumda." Diyerek Bora'nın yattığı yeri gösterirken, "Onu her şey etkileyebilir." dedi.

"Anlamıyorum sevgi ile alıp veremediği ne anlamıyorum." Diyen Eva'ya Enes ile Koray aynı anda cevap verdi, "O kelime lanetli." dediklerinde Eva onlara bakarken "Ne saçmalıyorsunuz siz?" dedi.

"Bak Eva, bunları duyduğun için sana açıklıyorum ama bildiğini Bora'ya belli etmeyeceksin." Diyen Enes'i kafasıyla onaylayan Eva duyacaklarından hoşlanmayacağını anlamıştı.

"Bora'nın eski doktorunun kayıtlarına göre Bora her kriz geçirdiğinde aynı sebeplerden krize giriyormuş. Sevgi kelimesinin lanetli olduğunu düşünüyor, kendisinin lanetli olduğunu düşünüyor, biri ona sevgi ile ilgili şeyler söylediğinde lanetin tetiklendiğini o kişiye bir şey olacağını düşünüyor." Diyen Enes sustuğunda Eva, Bora'nın şimdiki krizinin sebebini anlamıştı.

"Ondan beni sevdiğini söylemesini istedim, yoksa onu affetmeyeceğimi ima ettim." Diye fısıldadığında Koray bir küfür savururken Enes, "Keşke sana daha önce söyleseydim." dedi.

Eva, Bora'ya âşık olduğundan beri ona yaptığı baskıları düşündü. Her seferinde Bora sinirleniyordu ama bu kadar etkilendiğini hiç belli etmemişti.

Derin uykuda olan Bora'ya gözleri kayarken, "Ne kadar uyuyacak?" diye sordu.

"Tam iğne yaptım. Bu onun bünyesine göre değişir ama yarına kadar uyanacağını sanıyorum."

Eva kafasını sallarken, "Enes ben şimdi ne yapacağım? Ona olan sinirim bu öğrendiklerimden sonra neredeyse yok oldu." dediğinde Enes "Eva sakın bu olayın üstüne Bora'yı affetme." dedi.

"Ama bundan sonra ona nasıl davranacağım. Bunları bilerek ona kızamam ki."

"Eva eğer şimdi davranışını değiştirirsen Bora ona acıdığını düşünür. Ona kötü davran demiyorum ama mesafeni korumaya devam et ve ne olur artık biraz konuşun. Aranızdaki en büyük sorun iletişim eksikliğiniz. Sen onun yanlış

anlayacağını düşünerek ondan bir şeyler saklıyorsun o seni kaybedeceğini düşünerek bütün hayatını gizliyor. Biraz konuşmaya çalışın."

"Demesi kolay Enes... Bora ile konuşuluyor mu? Kendin gördün. Ne sorarsam sorayım onu kızdırıyorum."

"Demek ki yanlış sorular soruyorsun Eva." Diyen Koray'a dönen Eva onun uzun süredir sohbeti dinlemesinin üstüne şimdi konuşmaya katılmasına şaşırmıştı.

"Öyle mi Koray söylesene bana, ne sormalıyım?" Diyerek sinirle cevap verdiğinde Koray kafasını iki yana sallayarak, "Bora'ya diyene bak!" dedi.

Eva bu sözlerle iyice sinirlenirken gözleri dolarak, "Ne demek istiyorsun Koray, ben mi hatalıyım yani Bora'ya ben her şeyimi anlatırken o bana hiçbir şeyi anlatmıyor, ben mi hatalıyım?" dediğinde Koray "Of ben öyle mi dedim şimdi Eva ya!" dedi.

Eva kendine sarılarak ayağa kalkarken odanın içinde dolanıp, "Hakkındaki her şeyi başkalarından öğreniyorum. Bana yaptıklarını bile gazetecilerden öğrendim. O bana hiçbir şey anlatmazken sen beni mi suçluyorsun?" diyerek eliyle gözünden akan yaş silip kollarını tekrar birleştirerek salonun içini adımlamaya başladı.

Koray onun bu haline dayanamayarak yanına giderek Eva'yı kendine çekip sarıldı. "Seni suçlamıyorum kızım sadece Bora'ya yanlış yaklaşıyorsun demek istiyorum ne meraklıymışsın hemen ağlamaya."

Eva zaten Bora'yı o şekilde görmenin etkisiyle dolmuştu şimdi kendini suçlu hissederek ağlamaya başlamıştı. Koray'a sarılırken, "Ona nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum ben Koray, her şeyimi ona sundum ama olmuyor. Ne yaparsam yapayım olmuyor..." dediğinde Koray "Bora'yı ne kadar değiştirdiğini bir bilsen." deyince kafasını kaldırıp ona baktı Eva.

"Ne demek istiyorsun?" Dedığında Koray onun kızarmış burnunu sıkarken, "Bora ile iletişime giren tek kadınsın Eva." dedi.

Eva kaşlarını çatarak, "Saçmalama!" dedikten sonra homurdanarak "Angel'la gayet güzel iletişim içerisindeydiler." dedi.

Koray cevap vermeden Enes, "O sadece bir araçtı Eva." dediğinde Eva kafasını arkaya çevirerek "Ne demeye çalışıyorsunuz siz?" dedi.

Koray onu omzundan tutup bir kol mesafesi kadar uzağında tutarken Eva'nın gözlerine bakmak için eğilip, "Şunu demeye çalışıyorum güzellik. Bora ilk defa bir kadın için yer kapattı. Ona romantik bir yemek hazırlattı, ilk defa bir kadınla seks haricinde bir şeyler paylaştı anladın mı?" dedi.

Eva yine, "Ama Angel'la..." demişti ki Koray "Şu sürtüğün adını anıp durma, yaptıklarından sonra onu bulduğum yerde öldüreceğim." dedi.

"Tamam ama onunla." Diyen Eva'ya Koray bıkkınlıkla, "Eva, Prenses, Güzellik başlatma ama na. O kadınla Bora iş ve seks haricinde hiç görüşmedi. Şimdi beni konuşturma ayrıntıya girdirme illa onları mı duymak istiyorsun ne ama ne?" dediğinde Eva kızarak yere baktı.

Sonra aklına Bora'nın dediği geldiğinde kafasını kaldırarak Koray'a, "O yemeği sen ayarlamışsın." dediğinde Koray büyük bir kahkaha atmıştı.

"Bora sana öyle mi dedi?" Dedığında Eva, "Evet!" deyince "Seni iyi kandırmış kızım, o yemek hakkında bildiğim tek şey güvenlikten sorumlu adam sayıydı." dedi.

"Ama neden öyle dedi o zaman?" Diyen Eva'nın omzuna elini atan Koray onu koltuğa yönlendirirken, "Çünkü bilmeni istemiyor Prenses." dedi.

"Ama bilmeden bana değer verdiğini nasıl anlayacağım?" Diyen Eva'ya cevabı Enes verdi. "Bora seni kendinden uzak tutarak koruyacağını düşünüyor Eva. Bunları o söylemedi ama hem eski kayıtlardan hem de onunla geçirdiğim iki seanstan anladığım kadarıyla başlardaki sana olan tutumu ona âşık olmanı engellemek içindi."

"Anlamıyorum hiçbir şey anlamıyor!" Diye bağırان Eva kafayı yemek üzereydi. Bora sayesinde azıcık kalan aklını da kaybedecekti.

Koray onu oturtup önünde diz çöktü. "Eva, Bora'nın eskiden gelme bir inancı var. Kendinden nefret ediyor, lanetli olduğunu düşünüyor. Ona sevgiyle yaklaşan herkesin öleceğini düşünüyor. Bora ilk tanıştığınız zaman senin hakkında yanılıyordu. Seni önceki partnerleri gibi kullanabileceğini düşündü ama hesabı tutmadı. Sana değer verdi ve sen ona âşık oldun. Seni kendinden uzaklaştırmaya çalışmak istiyor ama çoktan sana kapıldı şimdi bu iki durumla savaşıyor. Seni yakınında tutup ölmene izin mi verecek yoksa uzaklaştıracak mı? Koruma sayılarının artması, gittiğin her yerde peşine adam takması seni

korumak için. Eğer senin başına bir şey gelirse Bora'ya göre bunun tek sebebi onun lanetli olması anladın mı?"

Eva ona kafasını sallıyordu ama düşünceleri çok karışmıştı. Koray'ın sözleri ona hem çok saçma geliyor hem de çok mantıklı geliyordu.

Enes oturduğu yerden kalkarken, "Benim artık gitmem gerekiyor Selin çocuk ile yalnız. Eğer Bora uyanırda durumu devam ederse haber verin." dediğinde Eva onu geçirmek için ayağa kalkacaktı ki Koray kalkarak, "Sen otur, benimde bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." diyerek Enes'i kapıya kadar geçirdi.

Onlar çıktıktan sonra Eva, Bora'nın yattığı koltuğun yanında yere otururken elini uzatarak onun saçlarıyla oynamaya başladı. Saatler içerisinde Bora'nın duygusal geçişleriyle ve sebepleriyle ilgili çok şey öğrenmişti ama yine hakkında bir şey bilmiyordu. Pardon biliyordu. Annesi ve köpeğini kaybetmişti. Ama ya babası... Diğer akrabaları kimse yok muydu? Neden yetimhanede büyümüşü. Babası veya başka akrabası olsaydı yetimhaneye düşmezdi değil mi?

Koray geldiğinde Eva, "Bora'yı odasına yatıralım." deyince Koray korumalardan birini çağırdı. Bora'yı yukarı taşırırken Koray çatı katına yöneldiğinde Eva ikinci kattaki koridoru göstererek, "Buraya Koray." dedi.

Koray bir şey demeden Bora'yı onun dediği yere doğru taşırken, Eva onların ne düşündüğünü merak etti. Ne rezil bir evlilik hayatı yaşıyorlardı. Kendisi bile böyle düşünürken Allah bilir Koray ile adamı neler düşünüyordu. Oysa Koray tam aksine al bizden bir tane daha diye geçiriyordu içinden. Koltuk altından tutarak taşıdığı kardeşine bakıp kaderimiz aynı be adam diyordu.

Bora'yı yatırdıktan sonra aşağıya indiklerinde Eva dağılan mutfığa gitti. Her yerde kırılan bir eşya vardı. Evlilikleri gerçekten çok hareketli geçiyordu. İlk gün cam banyoyu parçalamışlar şimdi de mutfığı dağıtmışlardı. Yarın buranında tadilatı için firma gelirdi. Malum Bora'nın banyoyu eski haline getirmesi bir gün bile sürmemişti. Şirketten eve geldiklerinde Eva banyoyu eski halinde bulmuştu.

Mutfağın kapısında duran Eva'nın arkasından içeri bakan Koray, "Merak etme yarına firmayı yönlendiririm." dedi.

Eva kafasını sallarken arkasını dönüp koltuklara ilerledi. Tekli koltuğa kendini atarken oflayarak, "Bora iyi olacak mı Koray?" dedi. Bir yandan da kendisi kriz geçirdiğinde Bora'nın ne hissettiğini merak etti. Aynı şekilde çaresiz hissetmiş miydi? Onu kaybediyormuş gibi olmuş muydu? Nefesi kesilmiş miydi?

"Onu iyi edebilecek tek kişi sensin Prenses!" Diyen Koray'a, "Ha tabi!" diyerek alay eden Eva "Onu daha kötü yaptığım ortadayken mi?" dedi.

"Son zamanlarda olanların etkisi de var. Suçu sadece kendine yükleme."

"Yangın olayını mı diyorsun?" Diyen Eva'yı kafasıyla onaylayan Koray, içinde şerefsiz baba olayı diye geçirdi. Bora'yı şu adamdan kurtarabilse hepsi rahat bir nefes alacaktı. Koray son zamanlarda adamın iki yerine saldırmıştı ama her seferinde elleri boş dönüyorlardı. Bir sürü boş çakaldan başka bir şey bulamıyorlardı.

Eva esnediğinde saatin gece yarısına yaklaştığını gördü. Ayağa kalkarken, "Ben yatıyorum sende bu gece otele gitme burada kal. Bora'nın odasının yanındaki oda boş." diyerek merdivenlere yürüdü. Koray zaten onları yalnız bırakıp bir yere gitmeyi düşünmüyordu. Her ne kadar evine gitmek için can atsa da bu gece arkadaşına göz kulak olması gerekiyordu.

Koray, Eva'dan bir süre sonra yatmaya çıktı. Bora'yı kontrol ettikten sonra odasına geçerken yorgunlukla yattığı gibi uyumuştı. Eva ise düşünceler denizinde boğulmaktan sabaha karşı uykuya dalabilmişti. O uyuduktan sonra uyanan Bora ise gözlerini açtığında uyuşukluk yaşasa da bayılmadan önce gördüğü yüzü hatırlıyordu. Eva onu o şekilde görmüştü. Vahşi bir hayvan gibi uyuşturuluşunu izlemişti. Yataktan kalkan Bora sarsak adımlarla yukarı çıktı. Odanın kapısını açıp içeri ilerlerken Eva bir melek gibi uykudaydı. Uyuyan güzel diye düşündü. Eğilip kokusunu içine çekerek tenine varla yok arası bir buse koyduktan sonra doğrularak, "Artık buna bir son vereceğim." dedi. Gözleri Eva'nın yüzünün her bir zerresini ezberine kazırken ölmeden önce gözlerini kapatıp sadece onu düşüneceğini biliyordu. Kararlı adımlarla odadan çıkıp kendi odasına giderek telefonunu alıp evden çıktı. Onu gören korumalara, "Takip etmeyin." dedikten sonra arabasına bindi. Bir iki gün önce Tamer Bey'in telefonundan aldığı numarayı tuşladı. Yola çıkarken çalan telefon açıldığında "Bana Kenan'ın nerede olduğunu söyle?" dedi. Saat erkende olsa çok iyi biliyordu ki çakallar uyumazdı. Karşıdan cevap gelmediğinde "Tahir bana nerede olduklarını söyle!" diye bağırdı. Yine cevap alamadığında tekrar bağıracaktı ki kulağına dolan tok ses, "Ne söyleyeceksen bana söyle çocuk!" dediğinde derin bir nefes alıp "Bitirelim artık bu işi." dedi.

Karşıdan Kenan'ın gülme sesi gelince Bora direksiyonu sıkarken Kenan, "Dediğim adrese gel." diyerek adresi verip telefonu kapattı. Bora hırsla arabayı oraya sürerken sonunda her şeyin son bulacağını düşünüyordu.

Arabanın içinde oturmuş karşısındaki it sürüsüne bakarken derin derin soluyordu Bora. "Eva için!" Diye fısıldadı bir kez daha. Onun için yapıyordu tüm bunları. Yoksa intikamını almadan bırakmazdı bu itin peşini. Bu hayattan tek istediği bir gün onun kafasına sıkacağı tek kurşundu. Ama olmadı. Eva girdi hayatına. Her şey alt üst oldu onunla birlikte. Bora alt üst oldu. Hayatı alt üst oldu. Tek hayali vardı intikamını almak sonra hayalleri değişti. İntikam isteği kenara atılırken tek dileğin yerini birçok dilek aldı. Artık öncelikleri, hayalleri, Eva'yı güldürmek, Eva'yı mutlu etmek, Eva'yı yaşatmaktı. Hâlâ bir kenarda bu itten kurtulmak istiyordu ama fazlada çabalamıyordu. Bu güne kadar...

Her şey Eva'nın onu o halde görmesiyle tekrar başladı. Nasıl onun hayatına girip onu mutlu edebileceğini düşünebilmişti. Bora nasıl bu kadar aptal olabiliyordu. Lanetini bile bile onun hayatını nasıl mahvetmişti. Şimdi her şeye son verme zamanıydı. Eva yine mutlu olacaktı. Sadece onun ortadan kalkması gerekiyordu. Yola çıktıktan bir saat sonra durmadan çaldığı için kapattığı telefonu açtı. Bir anda telefonu mesaj yağmuruna tutulurken arayanların çoğu Koray ile Eva'ydı. Tamer Bey'in de bir iki araması vardı. Gözlerini kapatıp *Güzelim* yazısının üstüne parmağını kaydırdıktan sonra nefesini tuttu. En son uyurken ki hali gözlerinin önüne gelirken, "Bora!" diyen ağlamaklı sesi kulağına dolduğunda buruk bir gülümseme oturdu dudaklarına.

"Güzelim." Dediğinde karşıdan Eva, "Bora lütfen neredeysen gel. Senini için çok endişelendim lütfen hemen gel." dedi.

Bora yutkunurken, "Eva her şeyi senin için yaptım." dediğinde Eva "Biliyorum, biliyorum sorun değil. Hadi gel." dedi ama Bora gülerek "Beni dinle güzelim." dedi.

Eva, "Tamam dinliyorum." diyerek sustuğunda Bora "Bilmiyorsun, her şeyi bilmiyorsun. Ama ne yaptıysam sadece senin için yaptığımı bil anladın mı?" diyerek devam etti.

"Seni üzdüğüm için özür dilerim Eva. Benim yüzümden gözünden akan her bir damla yaş için kendimi sana affettirmek isterdim ama buna zamanım yok güzelim. Ama kendimi başka türlü sana affettireceğim. Biliyorum zamanla tekrar mutlu olacaksın." Dediğinde duraksayarak gözlerinde biriken yaşlarla seslice yutkunan Bora, derin bir nefes aldığı anda Eva "Bora, beni korkutuyorsun." dedi.

"Korkma güzelim korkma, bundan sonra her şey senin için daha güzel olacak biliyorum."

Eva kulağında Bora'nın titreşen kalın sesinden ne anlam çıkaracağını bilemezken, "Bora... Lütfen gel." dediğinde Bora derin bir nefes alıp, "Senin için her şeyden vazgeçerim güzelim hayatımdan bile, benim için mutlu ol." diyerek telefonu kapattı. Titreyen elleriyle telefonu tamamen kapattıktan sonra arabadan indiğinde karşısındaki sırtan Kenan, "Hoş geldin çocuk" dediğinde Bora ona doğru yürüyerek gerçekte yüzleşti.

Bora'nın dedikleriyle kalbi deli gibi atmaya başlayan Eva başındaki Koray'ın onu konuştur demesine aldırmadan Bora'yı dinliyor her bir kelimeyle nefesi kesiliyordu. En sonun da Bora hoşça kal diyerek telefonu kapattığında Eva, "Bora hayır!" diye haykırdı. Başındaki Koray "Lanet olsun niye biraz daha konuşturmadın?" derken telefonundan birini arıyordu. Eva "Koray bir şey yap veda etti Koray!" diye ağlarken o adamlarıyla konuştu. Eva geç uyuduğu uykusundan duyduğu araba sesiyle uyandığında pencereye gitmiş, Bora'nın kapıdan çıkan arabasını görmüştü. Onun gitmesinin imkânsız olduğunu, hâlâ uyuyor olabileceğini düşünerek odasına indiğinde boş yatakla karşılaştı. Koşarak yan odadaki Koray'ın odasına girip onu uyandırdığında Koray dışarı fırlayıp adamlarına nereye gittiklerin sormuş, Bora'nın onu takip etmemelerisin söylediğini öğrenmişti. Bunun üstüne Koray onlara iyice kızarken yukarı koşup telefonunu alarak art arda Bora'yı aradı ama telefonu kapanmıştı. Eva da Koray gibi Bora'yı aramaya devam ederken sürekli telesekreterle karşılaşınca korkudan titremeye başlamıştı.

Bora telefonu kapatır kapatmaz Eva, daha fazla dayanamayarak babasını aradı. Tamer Bey, "Eva!" diyerek telefonu açarken Eva ağlayarak "Baba yardım et!" dediğinde Tamer Bey yattığı yataktan hızla doğrulmuş, kızına bir şey oldu korkusuyla kalbi hızlanmıştı.

"Kızım ne oldu?" Derken saati kontrol ediyordu. Eva, "Bo - Bora gitti baba. Veda etti gitti. Baba bul onu, yalvarırım bul..." derken Tamer Bey onun söylediklerinden anladığı kadarını anlamış, "Geliyorum Eva." diyerek telefonu

kapatıp yataktan kalkarak giyinmeye başlamıştı. Merdivenlerden inerken Salih'i aradığında hemen açılan telefona, "Bütün adamları topla, Bora ortada yok. Tahir'i kontrol et neler oluyor öğren ve Bora'nın evine gel." diyerek kapattı.

Kapıdan çıktığında nöbette olan korumalardan birinden arabasını getirmesini istedi. Arabasını beklerken umarım bir delilik yapmazsın Bora. Ben her şeyi ayarlamışken hepsini berbat etmezsin umarım delikanlı diyordu.

Araba geldiğinde koruması arka kapıyı onun için açarken şoförü koşturarak evden çıkıp gelmişti. Tamer Bey "Bora'nın evine" dediğinde şoför "Peki efendim" derken Tamer Bey'in telefonu çaldı.

"Söyle Salih" diyerek telefonu açtığında Salih, "Efendim Bora Bey'in nereye gittiğini bilmiyoruz, arabasında izleme cihazı yok. Koray Bey de yerini tespit edememiş, Tahir'e de ulaşamıyorum. Üstündeki izleme cihazını aktifleştirmemiş." dedi.

Tamer Bey gözlerini sımsıkı yumarken, "Tahir'in peşine taktığınız adam?" dediğinde "Ona da ulaşamıyoruz efendim." dedi Salih.

Tamer Bey, "Salih!" diye bağırdığında şoför koltuğunda zıplarken "Buyurun efendim." diyen Salih'in de sesi titriyordu. "Beş dakika içinde bana Bora'nın nerede olduğunu bulmazsan derini kendi ellerimle yüzerim Salih." dedi Tamer Bey net ve sakın sesiyle.

"Anladım efendim." Diyen Salih çoktan telefonu kapatmıştı. Tamer Bey sinirle ellerini yumruk yaparken Sarp'ı aradı.

Sarp uykulu bir sesle telefonu cevapladığında Tamer Bey, "O kıcını sevgilinin yatağından kaldır Sarp." diye bağırdığında Sarp yattığı yerden çoktan zıplamış Melis'i de uyandırmıştı. Sarp "Tamer Bey!" derken "Kapa çeneni beni dinle, hemen karakola gidip o arkadaşını buluyorsun ve mobese kameralarını kontrol ettiriyorsun. Bora'nın arabasının geçtiği yol güzergâhlarını istiyorum." dedi Tamer Bey.

Sarp hiçbir şey sorgulamadan, "Hemen efendim." diyerek telefonu kapattığında acil bir durum olduğunu anlamıştı.

Sarp karakola doğru giderken, Tamer Bey Bora'nın evine varmıştı. Kapının önünde adamlarının arasında deli danalar gibi dolanan Koray'ı gördüğünde, "Beceriksiz." dedikten sonra açık kapıya ilerledi. İçeri girdiğinde Eva salondaki koltukta öne doğru eğilmiş yüzünü elleriyle kapatmıştı.

Tamer Bey, "Kızım." dediğinde Eva ellerini yüzünden çekip "Baba!" diyerek ayağa kalkıp ona sarılırken ağlamaya başlayarak "Lütfen bulduğunu söyle." dedi.

"Gel otur şuraya." Diyen Tamer Bey onu koltuğa tekrar oturturken "Elimden geleni yapıyorum kızım elbet bulacağız sakın olmalısın." dedi.

Kafasını iki yana sallayan Eva, "Sesini duymalıydın baba... Veda ediyordu. Bana veda ediyordu, biliyorum kendine bir şey yapacak." diye hıçkırdığında Tamer Bey onu göğsüne çekerek "Bora'ya bir şey olmayacak tavşanım bana güven." dedi.

Koray kapıdan koşarak girdiğinde baba kız ona dönerlerken, "Bulduk Tamer Bey!" diyen Koray'ın lafıyla Tamer Bey ile Eva ayağa kalkmıştı. "Hadi gidelim." Diyerek Eva öne atılırken Tamer Bey onu kolundan tutup çekerek, "Kızım sen evde kalmalısın." dediğinde Eva "Olmaz baba yapma lütfen, kafayı yerim sizi beklerken. Ne olur beni burada yalnız bırakmayın lütfen." dedi.

Koray cebinden telefonu çıkartırken, "Burada kalman daha iyi Eva, yalnız kalmayacaksın güven bana." dedikten sonra Su'yu aramıştı. Su, telefonu açtığında Koray, "Su kapıdaki adamlara seni Bora'nın evine getirmelerini söyler misin?" dediğinde Su "Neden?" dedi.

"Lütfen Su sadece dediğimi yap Eva'nın yanında olman gerekiyor." Diyen Koray'ın lafıyla Su itiraz etmedi. Tamer Bey ile kapıdan çıkarken, "Eva beş dakikaya Su burada olacak tamam mı?" dedi Koray.

Eva, "Ama ben sizinle gelmek istiyorum." diye bağırdığında, Tamer Bey "Eva burada kalacaksın." dediğinde sorun çözülmüştü. Eva babasına kırgın gözlerle baksa da Tamer Bey arkasını dönüp evden çıktı.

Evden çıkar çıkmaz Koray'a, "Nerede?" dediğinde Koray "Kenan'ın yanında." deyince Tamer Bey dişlerini sıkmış "Eğer plan işlerse sorun yok." demişti.

Koray, "Nasıl yani?" derken Tamer Bey "Hadi vakit kaybetmeden gidelim." diyerek konuyu kapattı.

Onlar yola çıkarken Bora çoktan Kenan'ın önünde dizlerinin üstüne çökmüştü.

Bora arabadan indiğinde, "Hoş geldin çocuk." diyen Kenan'a doğru yürümüş tam önünde durmuştu. "Bitir artık bu işi." dediğinde Kenan gülerek "Şu haline bak ne kadar da sefil görünüyorsun bu kadar mı senin gücün?" dedi.

Bora ona cevap vermeden karşısında dikildiğinde Kenan arkasında duran Salih'e gülüp Bora'yı işaret ederek, "Gör işte bak bana karşı gelmenin sonuçları. Bu zamana kadar dayanman bile takdire şayan çocuk." dedi. Salih'in biraz arkasında duran Tahir ise ifadesiz bir suratla izliyordu olanı biteni. Bora aradığında Kenan'ın ofisindeydi. Biran Kenan'a yakalandığı için endişelense de Kenan'a Bora'nın aradığını bizzat kendi söyleyince Kenan durumdan şüphelenmemişti.

Bora'yı baştan ayağa süzen Kenan, bir elini çenesine atıp kaşırken, "Ne kadar tükenmiş gibi görünsen de sen benim kanımsın. Bu kadar çabuk tükenmeyeceğini bilirim, istersen tekrar ayağa kalkabilirsin." dedi.

"Sana son bir teklif yapıyorum çocuk. Gel birlikte çalışalım." Dedğinde Bora hiç düşünmeden, "Siktir git!" demişti.

Kenan ona gülerken, "Yapma ama evlat, sen benim oğlumsun tek isteğim seni bıktırıp tekrar evine döndürmektir. Hadi ama ben senin babanım. Bu kadar çabuk ölmeni istemiyorum son kez soruyorum gel bana katıl varisim ol." dedi.

Bora ona nefret dolu gözlerle bakarken Salih'i göstererek, "Senin zaten bir varisin var Kenan." dedi.

Kenan yüzündeki tiksintiyi gizleme gereksinimi bile duymadan Salih'e bakarken, "O ucuz bir fahişenin oğlunu seninle bir tutacağımı düşündüğüne inanamıyorum çocuk. Sen benim öz oğlumsun sevdiğimin kanındansın." dediğinde Bora "Neden annemi öldürdün lan o zaman?" diyerek üstüne yürüdüğünde Kenan'ın adamları silahlarını çekerek ona doğrulttu.

Bora iki elini yanlarında yumruk yaparak dururken, "Madem o kadar değerliydi neden öldürdün onu?" diye tısladığında Kenan'ın yüzünü hüznün kaplarken "Hayatımın en büyük hatasıydı Bora. Kabul ediyorum bir anlık sinirime kapıldım ama o beni affederdi biliyorum." dediğinde Bora "Hasta köpek." diye bağırdı.

Kenan'ın yüzü sertleşirken, "Sende benim gibi değil misin? Çocuk. Sende hasta değil misin?" dediğinde Bora "Her şey senin yüzünden." dedi.

Salih, Kenan'ın arkasından, "Bu kadar konuştuğu yeter baba. Hadi işini bitirelim artık" dediğinde Kenan "Kapa çeneni Salih sana sormadım." diye bağırdı.

Elini Bora'ya uzatırken, "Senin yerin benim yanımda çocuk o Tamer itinin yanı değil. Gel birlikte çalışalım." dediğinde Bora ona uzatılan ele tükürerek "Tamer Bey benim babam, sen değil." dedi. Aynı anda Kenan'ın yumruğu yüzüne isabet etmiş kafası yana dönmüştü.

"Gebermeye bu kadar meraklıysan seni daha fazla bekletmeyelim." Diye tısladıktan sonra elini arkaya uzatarak silahını istedi. Salih onun eline bir silah bırakırken kendi silahı da elinde hazır duruyordu. Tahir elindeki yere bakan silahını sertçe kavrarken derin bir nefes aldı. İlk önce kime sıkacağına karar veremiyordu.

Kenan, Bora'ya, "Dizlerinin üstüne çök." dediğinde Bora ayakta durmaya devam edince Kenan'ın iki adamı yanına gelerek onu zorla dizlerinin üstüne çöktürdü. Bora artık sona geldiğini fark ederken kafasını yere eğerek gözlerini kapatıp Eva'yı hayal etti.

Kenan, "Kafanı kaldır." dese de onu duymadı kendi hayallerine dalmıştı. Eva'yı ilk gördüğü andan son gördüğü ana kadar her bir kareyi düşünürken içinde pişmanlık her bir saniye büyüyordu.

"Sen bilirsin." Diyen Kenan, silahını kaldırıp nişan aldığı anda etrafta yaprak bile kıpırdamıyordu. Gerginlik elle tutulacak kadar hissedilirken, nefesler tutulmuş silah patlamış patlayan silahla Bora yerinde sıçrarken hâlâ hayatta olduğunu fark etmesi iki saniyesini almıştı. Nefes nefese gözlerini açtığı anda önünde bedeni yere düşmüş Kenan'ı gördü. Kafasını kaldırdığında Kenan'ın arkasındaki Salih sırtarak ona bakıyordu. Bora'ya cebinden çıkarttığı bir mendili attığında Bora saçlarından damlayan kanı gördü. Kenan'ın etrafa saçılan parçaları ona bulaşmıştı.

Bora mendili eline alıp şaşkınlıkla titreyen dizleriyle ayağa kalktı. Etrafındaki adamlar silahlarını indirmiş hepsi Salih'e bakıyordu. Sanki bir emir bekliyorlardı. Salih onun şaşkınlığına gülerken, "Seni öldürmesine izin vereceğimi düşünmedin sanırım küçük kardeşim." dediğinde Bora kaşlarını çatarak "Neden?" dedi.

Salih, "Hadi ama bir '*Orospunun!*' çocuğu olsam da aynı kandanız birbirimizin arkasını kollamalıyız değil mi?" Derken o kelimeyi Kenan gibi söylemişti.

"Yıllarca bu pisliğin aşağılamalarına boyun eğdim." Diyerek yerde yatan cansız bedeni gösterirken güldü. "Benim imparatorluğum diye gezdiği her şeyi ben yaptım ama o bunu bir türlü anlamadı. Görüyorsun ya adamları bile bana sadık."

Salih, Bora'nın hâlâ şaşkınlık içerisinde babasını izlediğini görünce gülerek, "Bu kadar şaşırma, senin, *babam* dediğin adam bana iyi bir teklif yaptı." dediğinde Bora hızla ona baktı.

Salih onu üst üste şaşırtmasıyla iyice keyiflenirken, "Senin yaşlı kurt çok kurnaz ama her ne kadar o bunu yapacak olamama kızsda da yapmak zorundayım." diyerek silahını doğrultup Tahir'e dönmüştü ki Tahir zaten hazır onu bekliyordu. Tahir'in silahı ateşlendiğinde Salih'in bedeni de Kenan'ın yanına düşerken Bora'nın dili tutulmuştu. Etrafındaki adamlara şaşkınca baktı. Hepsinin ikisinin üstüne kurşun yağdırmalarını bekliyordu ama hiçbir şey olmadı. Sadece aralarından bazıları ne yapacağını bilemez şekilde kıpırdanırken diğerleri kıpırdamadan duruyordu. Tahir karşısına geçtiğinde arkasından gelen arabaların sesini duydu Bora. "Tamer Beyler geliyor efendim." Diyen Tahir'in lafıyla arkasını dönerken bir düzine araba durmuş korumalar dikkatle onlara yaklaşırken arkadan Tamer Bey arabadan inmişti.

Bora'nın yanına geldiğinde, "Evlat." derken Bora ona boş gözlerle bakınca Tamer Bey onu ensesinden tutup kendine çekerek "Bitti Bora, artık bitti..." dedi. Bora'nın bedeni sarsılarak Tamer Bey'e yaslandı. Sıkıca ona sarılırken Tamer Bey kafasıyla diğerlerine işaret edip uzaklaşmalarını istedi. Bora üstündeki ağırlıktan kurtulmuştu.

Bora sakinleştiğinde Tamer Bey onu kolundan tutarak yamacın kenarına götürürken adamları arkalarındaki pisliği temizliyordu.

Bora hırıltılı bir sesle, "Nasıl?" dediğinde Tamer Bey anlatmaya başladı.

"Tahir'i onlarına arasına göndermemdeki amaç buydu. Uzun zamandır onların nerelerde dolandıklarını biliyordum. Bekledim. Bu işi sessiz sedasız halletmekti amacım ama sen yine rahat duramadın. Geçen ay Tahir aracılığıyla Salih'e ulaştım. Ona Kenan'ı öldürüp yerine geçmesini teklif ettim. Tabi hemen balıklama atlamamıştı ama gözlerindeki ışıltıdan bunu istediğini anlamıştım. Destegimin arkasında olduğunu söyledim. En sadık köpeğinin ona ihanet edeceğini hiç düşünmezdi Kenan. Bu da bizim avantajımızdı. Salih, Kenan'ın kuyusunu kazmaya başlarken, Tahir de bir yandan adamları ona karşı

kışkırtıyordu. Henüz hepsini ikna edememiştim ama gördüğün gibi hiçbirini karşı çıkmadı."

Bora sessizce onu dinlerken şimdi her şey daha net kafasına oturmuştu. Uzun süredir Tamer Bey'in sakince neler karıştırdığını anlamıştı artık. "Bu yüzden her seferinde sakindiniz." Dediğinde Tamer Bey, "Onları kendi yöntemleriyle ele geçirmem gerekiyordu. Diğer türlü hiçbir zaman tamamen bitmezdi evlat." dedi.

"Anlıyorum." Diyen Bora derin bir nefes alırken Tamer Bey, ona döndüğünde o da karşısında durarak bilgelik akan gözlere baktı.

Tamer Bey bir elini onun omzuna koyarken, "Senelerdir tek bir amaç uğruna savaştın. İntikam için. şimdi her şey son buldu. Bundan sonra artık kendin ve kızım için savaşacağını umuyorum Bora!" dedikten sonra elini çekerek "Hâlâ anneni unutamadığını biliyorum evlat. Senden tek istediğim geçmişe bir sünger çekip hayatını yaşaman, mutlu olmayı hak ediyorsun." dedi.

Bora, "Önce tedavi olmam gerektiğini biliyorum." dediğinde Tamer Bey kafasını sallarken "Her zaman yanıdayım evlat biliyorum ki Eva da yanında olacak." dediğinde Bora onun adını duymasıyla Kenan'ın ölümünden beri girdiğı transtan kurtuldu.

"Eva!" Derken arkasını dönüp hızla arabasına doğru ilerlemeye başlamıştı.

Eva saatler önce aldığı telefonla biraz rahatlasa da Bora'yı görmeden tam anlamıyla iyi olamayacaktı. Salonun her bir santimini arşınlarken Su ona, "Otur artık Eva." dese de oturamadı. Bora'yı merak ediyordu. Koray aramış iyi olduğunu yakında geleceğini söylemişti. İki saattir Eva onun gelmesini bekliyordu. Saat neredeyse on olmuştu ama Bora hâlâ yoktu. Su'nun telefonu çaldığında Eva hemen ona dönerken Su, "Efendim Koray!" dediğinde Eva adeta onun yanına ışınlamıştı. Su, "Tamam." diyerek ayağı kalkarken Eva merakla "Ne oldu?" dedi. Gözü biran Su'nun bol kıyafetinden hafif belli olan karnına kaymıştı ama aklını başka şeyler meşgul ettiğı için gördüğünü çabuk unuttu.

"Koray beni almaya geliyormuş hazırlanmamı söyledi." Diyen Su'ya "Bora!" diyerek endişeyle bakarken "Büyük ihtimal o da geliyor, yoksa Koray seni yalnız bırakmamı istemezdi." dedi Su.

Eva onunla birlikte kapıya çıkarken yerinde duramayarak elleriyle oynayıp kapının önünde yürümeye başladı. Yalınayak girişte dolaşırken Su kollarını göğsüne bağılamış arkasındaki duvara yaslanırken onu izliyordu.

Bahçe kapısından giren araç sesini duyduklarında Eva durarak gelene bakarken, Su da yaslandığı yerden doğruldu. Etraflarındaki korumalarda sabit dururken Bora'nın arabası önlerine park etmişti.

Eva nefesini tutarak arabadan Bora'nın inmesini beklerken Bora, elinde kocaman bir demet kırmızı gülle indiğinde Eva gözyaşlarına boğularak ona koşup boynuna atıldı. Bora onu tek eliyle belinden yakalarken Eva ağlayarak, "Bana sakın bir daha veda etme." diyordu.

Bora'nın arkasından gelen Koray ise arabadan inip Su'yu ses çıkarmadan arabasına yönlendirerek sessizce oradan ayrıldı. Bora ile Eva'nın şu an kendilerinden başkasını görebilecek durumları yoktu. Eva, Bora'nın boynunda ağlamaya devam ederken Bora elindeki gülleri korumanın eline tutuşturup onu kucığına alarak içeri taşıdı.

Kapıyı arkasından kapattığında, "Özür dilerim güzelim." derken Eva kafasını kaldırmış sırlıslıkla olmuş yüzüyle ona baktı. "Kendine bir şey yapacaksın sandım, beni tekrar aynı acılara mahkûm edeceksin sandım." Diyerek hıçkırıp, "Sana bir şey olması düşüncesiyle ölmek istedim Bora." dedi.

Bora, "Özür dilerim güzelim." diye tekrarlarlarken Eva onun dudaklarına uzanarak "Bir daha sakın bana hoşça kal deme." diye tekrarladı. Bora onun öpüşüne yavaşça karşılık verirken Eva onu sertçe kendine çektiğinde Bora onu tekrar yavaşlattı. Birlikte yavaşça merdivenleri çıkarırken Bora, Eva'yı yatağa bıraktığında onun uzanmasını sağlayarak yanına uzandı. Tek yastıkta birbirlerine dönük şekilde yatarlarken Bora arada Eva'nın saçlarını okşuyor arada uzanarak onu öpüyordu. Bir süre bu böyle devam ederken Eva, Bora'yı kendine çektiğinde Bora geri çekilip onun dudaklarına tutkudan uzak şefkatli bir öpücük kondururken, "Sana değer vermeme izin ver." dedi. Eva'ya tekrar daha tutkulu bir öpücük verirken, "Seni hissetmeme izin ver." diye fısıldadığında Eva "Ne istersen?" diye fısıldadı. Bunun üstüne Bora'nın gözleri dolarken önce Eva'nın kıyafetlerini çıkardı sonrada vücudunun her santimini öpücüklere boğdu. Kendisi giyinik kalırken gözünden akan damlalarla ruhunu Eva'ya açtı. Eva onun gözünden akan yaşları hissederken Bora'yı durdurmaya çalıştığında Bora durmadı. Aylar önce ısıarak damgaladığı her yeri şimdi öperek tapıyordu. En son Eva'nın alnında öpücükleri son bulurken onu göğsüne sıkıca çekip sarılarak, "Sen nefessin!" diye fısıldadı.

SÖZDE NİŞANLI - Çocuk

Eva ensesinde hissettiği dudaklarla inlerken gözlerini aralamasına, "Uyan güzelim." diyen boğuk ses neden olmuştu. Uykusu boyunca rüyadan rüyaya gezerken sürekli Bora'yı bir kaybetmiş bir bulmuştu. Şimdi kulağına dolan boğuk ses ise onu gerçeğe döndürmüştü.

Arkasındaki Bora'nın çıplak göğsünün sıcaklığını teninde hissederken memnun bir şekilde inleyen Eva bir kedi gibi gerinerek ona doğru döndü. Uykulu gözlerini hafif aralayarak Bora'ya bakarken, "Günaydın." diyerek gülümsedi.

Bora onun dudaklarına bir buse kondururken gülümseyerek, "Daha sabah olmadı güzelim." dediğinde Eva kafasının çevirerek başucundaki saate baktı. Saat henüz akşamın dokuzu oluyordu. "Ah!" diyen Eva aşırı stres altında geçirdikleri sabahtan sonra uyuyakaldıklarını hatırlamıştı.

Eva'nın boynunu öpen Bora derin bir nefes alarak kokusunu içine çektiikten sonra kalkarak, "Hadi yemek zamanı." diyerek ellerini ona uzattı, bunu beklermiş gibi Eva'nın karnı guruldayınca ikisi birden gülmüştü. Eva onun ellerini tutarak Bora'nın onu kaldırmasına izin verirken çıplaklığından utanarak yanakları kızarmıştı. Bora'nın vücudunu süzen aç bakışları ise teninin yanmasına sebep oldu. Sertçe yutkunan Bora onu kaldırdıktan sonra arkasını dönerek giyinme odasına giderken döndüğünde elinde kendi gömleklerinden biri vardı.

Gömleği Eva'ya giydirirken Eva kıkırdayarak, "Nedir bu erkeklerin gömlek fantezisi." dediğinde Bora'nın kaşları çatılırken "Erkelerin gömlek fantezisi?" dedi sorur sorarcasına.

Bora gömleğin düğmelerini iliklerken Eva gömleği çekiştirerek, "Okuduğum romanların çoğunda var. Kadın karakter ne zaman erkeğin gömleğini giyse erkek tahrik oluyor." dedi. Onun tahrik oluyor demesiyle Bora hırlarken son düğmeyi de ilikledikten sonra Eva'yı belinden tutup arkasına geçerek aynanın karşısına sürükledi.

Eva aynadaki yansımalarına baktığında içinde tarif edemediği birçok duygu geçişi yaşandı. Bora'ya olan sevgisinin büyüklüğünü bir kez daha fark ederken Bora dudaklarıyla boynunda keşfe çıkararak gözleri aynadan Eva'ya kenetlenmişti. Bora kulağının arkasını hafifçe dişlediğinde Eva'nın gözleri kapanırken, "Söylesene bana böyle bir güzelliği görüp de tahrik olmamak mümkün mü?" dedi.

Bora Şimdi bir elini Eva'nın bacağında gezdiriyor, diğeriyle de Eva'yı karnının üstünde sıkıca tutmuş sabit durmasını sağlıyordu. Eva gözlerini açıp Bora'ya baktığında Bora'nın lacivert gözleri onunla buluştu. "Diğer erkeklerin neden etkilendiğini bilemem ama beni neyin etkilediğini çok iyi biliyorum. Çıplak vücudunu saran kumaşın bana ait olması gibi seninde bana ait olduğunu hatırlatıyor, sadece benim seni bu şekilde görebileceğimi bilmek hoşuma gidiyor. Benim gömleğimin altından görünen uzun bacaklarının belimi nasıl sıkıca kavradığını hatırlamak daha sonrasında sana nasıl sahip olacağımla ilgili hayaller kurmamı sağlıyor."

Bora'nın kulağına fısıldadıklarıyla kendinden geçen Eva, "Bora!" diyerek inlediğinde Bora onu kendine çevirerek kısa ama tutkulu bir öpücük kondurduktan sonra istemeden geri çekilip, "Önce yemek yiyelim güzelim. Sonra hâlâ beni istersen seve seve sana her şeyimi veririm." dedi. Çünkü yemekten sonra Bora ona geçmişini anlatacaktı. Eva onun sonra hâlâ beni istersen demesine takılırken Bora onu elinden tutup merdivenlere yönlendirdi.

Merdivenleri inmeye başladıklarında Eva'nın midesi ikinci defa gürültüyle guruldayınca Bora gülererek, "Birileri çok acıkmış." dedi. Eva utanarak yüzünü saçlarıyla kapatırken karnını ovup, "Hiçte farkında değildim." dedi.

Birlikte aşığı indiklerinde Eva mutfağa gideceklerini düşünürken Bora onu bahçeye açılan kapıya yönlendirdi. Eva şaşırsa da kapıdan çıktığında gördüğü manzarayla ağız açık kaldı. Birkaç defa yutkunduktan sonra, "Bora..." diyerek ileri bir adım attığında gördüklerinin gerçek olduğuna inanamıyordu. Gözleri dolarken, "Bütün bunları ne zaman hazırladın?" dedi.

Bora onun omzuna kolunu atıp kendine çekerken saçlarını öperek, "Sen uyurken." dediğinde Eva da kollarını onun beline dolayarak sımsıkı sarılmıştı. Bir süre birbirlerine sarılarak durduktan sonra Eva, Bora'dan ayrılarak onun için hazırlanmış sofraya doğru ilerledi. Yaklaştıkça gülümsemesi büyürken Bora'nın böyle bir sofraya hazırladığına inanamıyordu. Yere serilmiş piknik örtüsünün üstünde tabaklar serilmiş her tarafa küçük mumlardan yerleştirilmişti. Beyaz piknik örtüsünün üstüne serpiştirilmiş kırmızı gül yaprakları ile kenarda duran kırmızı şarap sofrayı tamamlamıştı.

Bora onun elini tutarak oturmasına yardım ederken "Beğendin mi?" dediğinde Eva "Bora bayıldım beğenmek ne kelime." dedikten sonra hınzır bir gülüşle "Yoksa bunu da mı Koray hazırladı?" dedi.

Bora onun ne demek istediğini anlamayarak kaşlarını çatarken Eva, "Hani restoranı Koray hazırlatmıştı ya!" dediğinde Bora yakalandığını anlayarak gülümsedi. Bu o kadar masum bir gülümseme ki Eva onun utandığını anladı. Bora ona alttan bir bakış atarken, "Sanırım yakalandım." dediğinde Eva dayanamayarak karşısına oturan Bora'nın boynuna atladı. Önündeki meze tabaklarından birini devirince örtü saniyeler içinde batmıştı. Eva, "Özür dilerim." diyerek geri çekilirken Bora'nın emeğini ilk saniyede boşa çıkardığı için üzüldü.

"Önemli değil güzelim ama karnını doyurana kadar sabit kalsan iyi olur, yoksa yiyecek bir şey kalmayacak." dediğinde Eva, "Çok kötüsün Bora." dedi. Bora ayağa kalkmadan önce onu yanağından öperken, "Ben gidip yemekleri getireyim." diyerek eve yönelmişti.

Temiz havayı soluyarak derin bir iç çeken Eva, mutlulukla etrafına tekrar baktı. Daha sabah üzüntüden ölmek isterken şimdi mutluluktan uçuyordu. Bora elinde tabaklarla geri döndüğünde Eva ayağa kalkarak ona yardım etti. Tabaklara güzelce servis edilmiş bonfileyi görünce ağzı sulanırken, "Gerçekten bunları hangi ara yaptın?" dedi.

Bora ona gülerken, "Hadi ye artık." dediğinde Eva çatalla bıçağını eline almıştı bile.

Etten bir parça kesip ağzına attığında ağzına gelen enfes tatla kendinden geçerken, "Sanırım mutfakta becerikli bir kocam olduğu için çok şanslıyım." dedi. Sonra gözlerini düşünür gibi kısarken "Ya da çok şansızım, bu gidişle yüz kilo olurum." diyerek iç çekti.

Bora yemeğini yerken gülerek kafasını iki yana sallayıp, "Merak etme kilo almana izin vermem." diyerek göz kırptıktan sonra şaraba uzanarak açtı. İkisine de birer kadeh doldurduktan sonra Eva'ya kadehini uzatırken, "Şarap sevmediğini biliyorum ama dolapta sadece bu vardı." dedi.

Eva, "Sorun değil." diyerek bardağı eline aldığı anda Bora'nın bardağına uzatarak "Evliliğimizi şimdi kutlayabiliyoruz." dedi buruk bir gülümsemeyle.

Evlendiklerinin daha ilk gününde yaşadıklarıyla Bora'nın yüzü gerilirken, "Eva sana yaşattıklarım için çok pişmanım." dedi içtenlikle. Eva gülümsemeye devam ederken cevap vermek yerine içkisinden bir yudum almayı tercih etmişti.

Bora onun sessiz kalmasıyla endişeye kapılırken, "Beni affetmeyeceksin değil mi?" dedi.

Eva bardağını kenara koyduktan sonra gülümseyerek, "Yemekler soğuyor yiyelim artık." dediğinde Bora "Beni affetmen için elimden geleni yapacağım." diyerek yemeğini yemeye başladı.

Yemekleri bittiğinde Bora tabakları üst üste koyarak kenara çektiikten sonra Eva'nın boş bardağını doldurup ona elini uzatarak, "Buraya gel." dedi. Eva onun uzattığı eli tutarken dizlerinin üstünde ona yaklaşarak, "Ne oldu?" diye sordu. Bora onu çevirip sırtını göğsüne yaslayarak kendine çekti. Eva'ya bardağını verdikten sonra ona sarılırken, "Benim hakkımdaki her şeyi duymaya hazır mısın?" dediğinde Eva'nın titrek nefesini duydu.

"Bora!" Derken nefesi gibi titreyen sesi de ne kadar hayrete düştüğünü gösteriyordu. Eva, Bora'nın yüzünü görmek için ona dönmeye çalışırken Bora onu belinden tutup sabitleyerek, "Yüzüne karşı anlatamam güzelim." dedi. Bora anlatırken onun yüzünü görmek istemiyordu. Eva hissettiği her şeyi yüzüne yansıtan biriydi ve Bora anlattıkça onun yüzünde oluşacak acıma duygusunu kaldıracabileceğini sanmıyordu.

"Tamam." Diye fısıldayan Eva, nefesini tutarak Bora'nın anlatmasını bekledi. Bora onun şakağına bir öpücük kondurarak, "Teşekkür ederim." dedikten sonra gözlerini arka bahçedeki havuza kilitleyerek anlatmaya başladı.

"Babamdan ilk dayağımı yediğimde üç yaşlarındaydım. Daha doğrusu o yaşlarda olduğumu sanıyorum çünkü annem öldüğünde beş yaşındaydım. O zamana kadar da çok zaman geçmişti. Her neyse hatırladığım ilk dayağımı televizyon izleme saatlerinde bir reklam arasında gördüğüm oyuncağı istediğim için yedim." Dedğinde Eva acıyla inleyince Bora yutkunarak gözlerini kapatıp hatıralarını zorlayarak anlatmaya devam etti.

"O gün bana birkaç defa vurdu. Annem önüme atlayıp beni kurtardığında darbelerinin hedefi o oldu. Ondaki sonraki her seferde de bu böyle devam etti. Ben ne yaptığımı bilmeden hata yapardım ve dayak yerdim. Beni kurtaran hep annem olurdu. Benim suçumun cezasını o dayak yiyerek öderdi. Dört yaşlarındayken bir gün annemi yine dövüp gitmişti. Ben annemin odasının kapısından geçerken onun acı içinde inlediğini duymuştum. İçeri girdiğimde annemin yerde inleyerek yattığını gördüm. Çıplaktı. Sırtında ve bacaklarında siyah lekeler vardı. Ona doğru koşup önünde eğilerek ağlamaya başladığımda

annem gözlerini açıp bana korkuyla baktı. Titreyen elleriyle gözlerimi silerken, 'Ağlama Bora, ağlama oğlum görürse çok kızar bu halde seni kurtaramam oğlum ağlama.' diyerek o da ağlıyordu. Onu daha çok üzdüğümü fark ettiğimde, 'Ağlamayacağım.' diyerek söz verdim. Yere annemin yanına uzanıp ona sarılarak yatarken, 'Ağlamayacağım, anne büyüyeceğim seni kurtaracağım.' diyerek küçük aklımla onu teselli etmeye çalışıyordum."

Eva'nın gözünün önünde o anlar canlanırken içinde duyduğu tarif edilmez acıyı gözyaşlarıyla dışarı atmaya çalıştı. Bora elini kaldırıp parmağıyla onun yüzünü kurulurken, "Böyle yaparsan anlatamam." dedi. Eva gözlerini kapatıp, "Üzgünüm." dediğinde olma güzelim diyerek onu yanağından öptükten sonra "Hâlâ anlatmamı istiyor musun?" dedi.

Eva şimdiye kadar duyduklarıyla bile dehşete düşmüştü ama Bora'nın bunu anlatmaya ihtiyacı vardı. Enes'in dediklerini düşündü. Bora şimdiye kadar kimseye anlatmamış demişti. Kararını vererek, "Lütfen devam et." dediğinde Bora derin bir nefes alarak devam etti.

"Daha sonra bir robot gibi hareket etmeye alışmışım. Nerede hata yaptığımı küçükte olsam anlamaya başlamışım. Babam duygulardan nefret ediyordu. Bana sürekli duygusuz olmamı söylüyordu. Bende öyle olmaya çalıştım. Ben öyle olmaya çalıştıkça işler biraz daha düzelmişti. Artık daha az dayak yiyordum. Anneme daha az işkence ediyordu. Ama hâlâ onun çılgınlıklarını geceleri duyuyordum. Bazen onun çılgınlıklarıyla yatağımdan kalkardım. Kapiya gider çıkmaya çalışırdım ama kilitli olduğu için çıkamazdım. Evin içinde gezebileceğim tek zaman sabah dokuz ile gündüz üç aralarıydı geri kalan zamanlarda odam da kilitli tutulurdum. Bir gün bana köpek getirdi. Bana ilk defa bir şey aldığı için şaşkındım. O kadar sevinmişim ki artık her şeyin daha iyi olacağını düşünmüştüm. Ama hiçbir şey değişmedi. Köpek onun sapkın oyunlarından sadece biriydi."

"Bir gün köpeğimle oynarken beni yalamaya başladığında gülerek ona senin duymak için çırpındığın o iki kelimeyi söyledim. Bütün gün onunla oynadım güldüm eğlendim. Babamın sinir dolu sesini duyduğumda ise gerçeğe geri döndüm. Bir anda sinirli bir yüzle karşıma dikilmişti. Çok kızmıştı. Ona yalvardım ama dinlemedi. Ben ona yalvarırken belindeki silahı çekerek köpeğimi vurmuştu." dediğinde Eva hıçkırınca Bora gözlerini sımsıkı yumdu.

O anlatırken Eva hıçkırığını bastırmak için elini ağzına götürmüş, sessiz durmak için çabalıyordu ama daha fazla kendini tutamamıştı. Bora girdiği transtan

çıkmadan geçmişin karanlığında anlatmaya devam ederken Eva onu susturmamak için kendini zor tutuyordu.

"Kanlar içindeki köpeğimin yanına kıvrılırken beni oradan alan yine annem olmuştu.

Günlerce yemek yemedim. Kendimce onu protesto ediyordum ama karşıma geçip, *'Bence de yememelisin yaptığının cezasını çekmelisin o köpek senin yüzünden öldü.'* dediğinde yaptığının hata olduğunu anladım. Sonrasında bana sürekli bunu söyledi. O köpek benim yüzümden ölmüştü. Ona o kelimeyi söylediğim için ölmüştü. Yine robot gibi davranmaya başlamıştım. Buna dayanamayan annem bir gün beni odasına aldı. *'Az kaldı Bora buradan kurtulacağız bebeğim yakında kurtulacağız.'* Derken onun aşağıdan kızgın sesi gelmişti. Bağırarak annemi çağırıyordu. Annem kapıya bakıp bana döndüğünde gözünde şimdiye kadar hiç görmediğim bir korkuyla baktı. Beni alıp dolaba yerleştirirken, *'Şimdi saklambaç oynayacağız, ben çık diyene kadar buradan çıkmak yok tamam mı?'* deyip dolabın kapağını kapatırken odanın kapısı açıldığında kapıyı tam kapatamadan arkasına dönmüştü. Önce kemeriyle dövdü onu." diyerek yarım bir nefes ciğerlerine çekerken ağladığını hissetmeden o güne geri dönerek anlatmaya devam etti.

"Annemin sırtında patlayan kemerin sesiyle ben titrerken aralık kapıdan onun acı içindeki yüzünü görebiliyordum. Kemerin sesi kesildiğinde annem kafasını kaldırıp bana bakarken dudaklarını oynatarak lanetli kelimeleri söyledi. Elimde değildi onu mutlu etmek için dudaklarımı kıpırdatmıştım bende. Kapağı açıp onu kurtarmak için hareketlendiğimde gözlerindeki korkuyu görerek yerime geri sindim. Bende korkmuştum. Annemin önüne atlarsam beni de döver diye kormuş, çaresizce ona yaptıklarını izlemişti. Aralık kapıdan onun ne yaptığını görmediğim için gözlerimi annemden ayırmıyordum. Tek hatırladığım patlayan silah sesini duymadan önce dudaklarının yukarı kıvrılıp bana gülümseyişiydi. Gördüklerimle şoka girerken bayılmışım gözümü açtığımda hastanedeydim."

Eva artık kendini kaybetmiş bir şekilde ağlıyordu. Bora'nın onu sıkın elini gevşeterek ona dönüp sıkıca sarılarak yüzünü boynuna gömerek ağlamaya devam etti. Bora da yüzünü onun saçlarına gömerek kokusunu içine çekip ağladı. Kendini topladığında omzunda ağlayan Eva'ya, "Şimdi sende benden o iki kelimeyi istiyorsun ya! Söylesene güzelim ben sana o iki kelimeyi nasıl söylerim. Bile bile seni nasıl öldürürüm Eva." diye fısıldadı.

Eva'nın verdiği tek cevap daha çok hıçkırmaktı. Ağladıkça, "Özür dilerim." diye fısıldayan Eva'yı saçlarını okşayarak yatıştırmaya çalıştı Bora.

Eva biraz sakinleştiğinde, "Devamını dinlemeye hazır mısınız?" dedi Bora. Eva bunun devamını duymak isteyeceğinden emin değildi ama kafasını onaylarcasına salladı. Arkasını Bora'ya dönüp otururken Bora çenesini omzuna

yaslayıp beline sarıldığında Eva onun kollarına sıkıca yapıştı. Güç vermek istercesine...

"Yetimhanede büyüdüğümü biliyorsun." Dedi Bora. Eva kafasını sallarken, "Bu yüzdendi işte, yani ben bu yüzden olduğumu sanıyordum." dedi.

"Annem ölüp babam hapse girdiği için yetimhanede olduğumu düşünüyordum. Ondan nefret ediyordum. Öfkeliydim. Sakinleşemiyordum. Yetimhaneye yerleştiğimde yaşadığımdan çok farklı bir hayat ile karşılaşınca daha da öfkelen dim. Orada kimse o kelimeyi söylediği için dayak yemiyordu. Kimse oyuncaklarla oynadıkları için çocukları dövmüyordu. Bu beni çılgına çevirdi. Kendimi kaybettim. Suçsuz yere bir sürü çocuk dövdüm. Bir tek kendimden büyüklere yetmiyordu gücüm. Onlarda beni dövüyordu. Her gittiğim yerde sorun çıkardığım için çok sayıda yetimhane değiştirdim. Sonunda gittiğim bir yerde öğretmenlerden biri benimle ilgilenmeye başladı. Bıkmadan usanmadan beni dinlemeye çalışıyordu. Okula gitmem gerekiyordu ama bu öfke sorunlarım yüzünden beni okula gönderemiyorlardı. O bana özel ders vermeyi kabul etti. Bana kitaplar okudu. Sonra da nasıl okunup yazılacağını gösterdi. Onun sayesinde yaşıtılarımın seviyesine yükseldikten sonra okula gitmeye başladım. Yine çok öfkeliydim ama eskiye göre daha sakindim. Okulu bitirip on sekizime girdiğimde yetimhaneden ayrılmak zorunda kaldım. İlk bir ay sokaklarda gezerken yer altı dövüşlerine katılarak hayatımı devam ettirdim. Sonra bir gün Salih çıktı karşıma." Eva bu ismi duymasıyla gerilirken, "Abin." diye fısıldadığında Bora "Evet." dedi.

"Abim olduğunu bilmiyordum. Benden birkaç yaş büyüktü. Güçlüydü. Beni yanına aldı. Birlikte bazı şeyler yaptık." Diyerek sustu. Eva merakla "Ne yaptınız?" diye sorduğunda Bora "Yasadışı şeyler." dedi.

"Anlıyorum." Diyen Eva'nın sesindeki üzüntü Bora'nın içini yakarken, "Babanla tanışmamız da bu şekilde oldu." dedi.

Eva, "Nasıl?" diye ona hayretle sorarken Bora "Korkma baban yasadışı bir işle meşgul değil. Onu öldürmem için beni gönderdiler." dedi.

Eva içini çekerken Bora, "Belimde silahla babanın yanına kadar sokulmama izin verdiler ama benim elim daha ilk dakikadan titreyince baban onu vuracak kadar cesur olmadığımı anladı." dedi.

"Sonra..." Diyerek Eva onu konuşmaya teşvik ederken Bora, "Sonra baban bana bir anlaşma sundu ve bende kabul ettim. Ona geldiğim yerin adresini verdim o da orayı yerle bir ettirdi. Ve bunu yapanın kim olduğunu öğrendi. Babamdı. Yine karşıma çıkmıştı. Ben onu hapishanede sanırken o dışarıdaymış, bunun

üstüne benim burada durmamam gerektiğini düşünen baban beni yurt dışına gönderdi bundan sonrasını biliyorsun zaten." dedi.

Eva duyduklarını hazmetmeye çalışırken, "Pekte bildiğim söylenemez oraya gidince ne oldu." dediğinde Bora "Oraya gidince babanın da yardımıyla annemin soyadını aldım, onun adını taşımak istemiyordum ama izimi kaybettirmeye yetmedi. Bana bir mesaj ulaştı." diyerek derin bir nefes aldı.

"Yetimhane ve sokakta yaşadıklarımın hepsi beni güçlü bir adam yapmak için bir eğitilmiş. Ona katılmam gerekirken ona ihanet etmişim. O yüzden benden nefret etti. Babandan tarafa geçerek onu çok kızdırmıştım ama ben ondan daha çok kızgındım. Öfkem beni esir alırken yine masum insanlara saldırmaya başladım ve kendimi durdurmak için hastaneye yattım. Hastanede birkaç ay kaldıktan sonra öfkemi farklı bir şekilde kontrol etmeyi öğrenmişim."

Bora sustuğunda Eva, "Nasıl?" dedi. "Seksle güzelim." diyen Bora derin bir nefes bırakırken "Doktorumla birlikte oldum." diyerek Eva'ya itiraf etti. Eva, "Bora bunu nasıl yaparsın?" dediğinde Bora "Biliyorum hoş bir şey değildi ama on dokuz yaşındaydım ne yapacağımı bilemiyordum ve kadın bana yaklaştığında tepkisiz kalamadım." dedi.

"Hastaneden çıktıktan sonra onunla görüşmeyi kestim ama bana gösterdiği yöntemin işe yararlılığı da kanıtlanmıştı."

Bora sustuğunda Eva da sessizleşti. Bora onun uzun süre sessiz kalmasıyla korkarken Eva, "O adam nerede?" dediğinde Bora "Kim?" dedi.

Eva ona doğru döndüğünde Bora onun gözlerinde ilk defa böyle bir nefret ve öfke görüyordu. Eva her zaman şefkat dolu olmuştu ama şu an karşısında öfkeden kavrulan gözlerle dikiliyordu.

"O adam işte adını bilmiyorum ama ona baban demekte istemiyorum. Nerede?" dediğinde Bora "Öldü" deyince Eva tatminlik dolu bir sesle "Güzel" dedi.

"Eğer hâlâ yaşıyor olsaydı cehennemin dibine gitse onu bulur kendi ellerimle öldürürdüm." Diyen Eva'nın sözleri Bora'yı gülümsetirken Eva onun saçlarını okşayarak, "Her şeyi anlatarak bir adım attın. Şimdi o çocuğu serbest bırakmaya geldi sıra." dedi.

Bora'nın kaşları çatılırken, "Ne çocuğu?" dediğinde Eva elinin onun kalbinin üstüne koyarak "Buradaki hapis olan çocuğu." dedi. Elinin altındaki kalp hızlandığında Eva doğru düşündüğünü anlamıştı. Bora, "Eva!" diye soluduğunda Eva ona uzanırken "Korkma aşkım zamanla onu birlikte serbest

birakacağız." diyerek onu öpmeye başladı. Bora onun öpüşünün etkisiyle kendini kaybederken artık tek düşünebildiği şey Eva'ydı.

SÖZDE NİŞANLI - Ömrüm

Eva, Bora'nın uykunun rahatlığıyla gevşemiş yüzünü izlerken gülümseyerek iç çekti. Artık ilişkileri biraz daha yerine oturmuştu. Bora ona geçmişini anlattıktan sonra daha çok gülmeye başlamıştı. Sanki üstündeki büyük yükten kurtulmuştu Bora. Eva onun yüzüne bakarak bir iç daha çekti. İçindeki huzuru ve sevgiyi anlatmaya kelimeler yetmezdi.

Bora ona açıldığı gecenin ardından Enes'ten randevu almışlar, Bora'yı birde onunla konuşturmuşlardı. Bora o anılarını tekrar anlatmak istemediğinde Eva, Bora'dan izin alarak Enes'e kendisi anlatmıştı. Enes de Eva gibi duyduklarıyla şok olurken, "Bunca sene, bunca acıyı içine atarak yaşamak." diyerek kafasını iki yana sallamış "Nasıl dayanmış anlamıyorum." demişti. Eva da ona hak verirken Enes, Eva'ya Bora'yı daha iyi anlayıp anlamadığını sordu.

Eva artık Bora'nın sert duruşunun ve duygularını gizlemsinin sebebini öğrendiği için rahatladığını her şeyin zamanla yoluna gireceğine inandığını söylediğinde Enes ona Bora'nın henüz iyileşmediğini ve onu iyileştirmenin Eva'nın elinde olduğunu söylemişti. Kısaca Enes ona da Bora'ya dediği gibi önce kendini iyileştir demişti. Aradan bir hafta geçmişti ve Bora ile Eva sadece Enes'in yanına gitmek için evden çıkmıştı.

Bu zamana kadar birlikte geçirmedikleri kadar çok vakit geçirirlerken, akşamları sinema keyfi yapmışlar, Bora, Eva'ya yemek yapmayı öğretmeye çalışmıştı. Aralarında çoğu sır perdesi çözüldüğü için sohbet etmekte kolaylaşmıştı. Eva evlendikleri gün olanlar hakkında Bora'ya hâlâ kırgındı ama Enes onun da *'Kanının lanetli olduğunu.'* düşünmesiyle alakası olduğunu söylemişti. Bora'nın sırf kendi soyunu ilerletmemek için çocuk istemediğini düşünüyordu Enes. Eva düşününce buna hak verirken içinden bir his başka şeylerin olduğunu da söylüyordu.

"Manzaran iyi mi güzelim?" Diyen Bora'nın sesiyle Eva çığlık atıp eliyle ağzını kapatırken Bora gözlerini açarak lacivertlerini ona dikmişti. Eva gülerek elini ağzından çekip onun yanağına uzatırken, "Seni izlediğimi nasıl anladın?" dedi.

Bora omzunu göstererek, "Başın omzumdan kalktığı an uyanmıştım." dediğinde Eva onun yanağını hafif hafif tokatlayarak "Niye uyandığını belli etmedin o zaman." dedi. Bora onun elini tutup avucunu öptükten sonra birden kalkarak Eva'yı yatağa yatırırken, "Beni izlemen hoşuma gidiyor." dedi.

Son on beş dakikadır Eva'nın tenine değen titrek nefesleri ve arada göğsünü okşayan parmağıyla tahrik olan Bora sertliğini Eva'ya sürterken, "Bana ne düşündüğünü anlat?" dedi.

Eva ondan gözlerini kaçırırken ellerini Bora'nın ensesinde birleştirip kendine çekip, "Daha güzel bir fikrim var..." diyerek dudaklarına uzandı. Bora, "Eva!" diye hırlayarak anında onun dudaklarını öpmeye başladığında yine tutkunun kollarında kendilerini kaybetmişlerdi.

Eva'nın ve Bora'nın telefonları aynı anda çalmaya başladığında Bora artık her sevişmeden sonra yaptığı gibi Eva'nın dudaklarına küçük buseler konduruyordu. Arada dudakları onun boynuna kayarken çok geçmeden tekrar dudaklarıyla buluşuyordu. Eva geçen gün dayanamayarak, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sorduğunda Bora "Böyle tadını daha çok alabiliyorum, tutkuya dönüşmeden sadece seni hissedebiliyorum." demişti. Bu itirafıyla Eva'nın gözleri parlamış zorlada olsa öpüşünü tutkuya dönüştürmüştü.

Bora telefonları duymak istemeyerek Eva'yı öpmeye devam ederken susan telefonlar tekrar çalmaya başladığında, "Kim arıyorsa ağzına..." diyerek komedinin üstüne uzandı. Eva da gülerek kendi telefonuna uzanırken arayanın babası olduğunu görünce endişeyle, "Babacığım..." diyerek telefonu açtı. Önemli bir şey olmadıkça Tamer Bey'in onu rahatsız etmeyeceğini biliyordu.

Aynı anda Bora da, "Ne var lan gereksiz? Ne istiyorsun?" diyerek telefonu açtığında Koray'ın cevabını Eva babasının telefonundan duymuştu. Babası, "Kızım." derken arkadan Koray'ın "Doyamadınız mı lan daha birbirinizi yemeye?" demişti.

Eva, Koray'ın ses tonundaki alayla kıkırdarken, Bora onunla konuşmak için yataktan çıkıp çıplak bedenini örtme ihtiyacı duymadan odadan çıktı. Eva dalmış bir şekilde onu izliyordu. Kulağında babasının, "Kızım." diyen sesini

duyunca Eva kendine gelerek sanki babası onu görmüş gibi utanç içinde, "E - efendim babacığım." dedi.

Arkadan Koray'ın sesinin gelmediğini fark eden Eva, onun da babasının yanından ayrıldığını anladı. "Nasılsın prensesim?" diyen Tamer Bey kızının sesinden mutlu olduğunu anlayabiliyordu.

"İyiym babacığım sen nasılsın?" Diyen Eva, babasının onu neden aradığını merak ediyordu. Koray da Bora'yı aradığına göre önemli bir şey vardı.

"Bende iyiym kızım. Bu akşam evde yemek veriyorum. Eğer müsaitseniz sizi de davet etmek isterim." Diyen babasının ses tonundaki gizli alay Eva'nın yüzünü biraz daha kızartırken Eva "Baba!" diye bağırdı.

Tamer Bey kakhaha atarak gülmeye başladığında Eva da gülerek, "Çok kötüsün." dedikten sonra "Tabii ki geliriz." dedi.

"Tamam, kızım akşama bekliyorum o zaman, görüşürüz." Diyerek telefonu kapatan Tamer Bey'in ardından Bora odaya girerek Eva'nın yanına geldi.

"Ee nerede kalmıştık?" Diyerek Eva'nın üstüne uzanırken Eva gülerek, "Kalkmamız lazım akşama babam yemeğe bekliyor." dedi.

Kafasını kaldırıp saate bakan Bora, tekrar Eva'ya dönerken, "Daha akşama çok var güzelim." diyerek ayrıldığı dudaklara geri döndü. Bora onu öpüp her geri çekildiğinde Eva konuşmaya çalışıyor, Bora dudaklarıyla onu susturuyordu. İlk geri çekildiğinde sadece "Koray!" diyebilmişti, Bora onu tekrar öpüp geri çekildiğinde "Niye..." deme fırsatı bulurken üçüncü seferde "Aramış?" dedi. Bora cevap vermeden onu öpmeye devam ettiğinde bu sefer her fırsatta "Bora – Cevap – Ver." diyebildi.

Bora, "Akşama yemek varmış." diye hızlıca konuştuktan sonra Eva'nın boynuna dudaklarını gömdüğünde Eva, "Evet." diye soluyarak onu onayladı. Bora gülerek kafasını kaldırdığında "Evet devam et mi? Evet yemek var mı güzelim?" diyerek ona takıldığında Eva gülerek "Her ikisi de." dedi.

Bora onu belinden kucaklayarak ayağa kalkarken, "Madem kalkmalıyız o zaman birlikte duş alarak vakit kazanalım." diyerek banyoya yöneldiğinde Eva "Bir haftadır farklı bir şey mi yapıyoruz?" diye homurdandı. Bir haftadır resmen yapışık ikiz gibi geziyorlardı.

Burnuyla onun boynunu okşayan Bora, "Memnun değil misin?" dediğinde Eva onun kulağına doğru "Ah hem de çok memnunum." diyerek inlemişti. Bu Bora

için son darbe olurken duşa girene kadar sabredememiş Eva'yı banyonun cam duvarına yaslayarak arzusunun ateşini söndürmüştü.

Vakit kazanmak için birlikte alınan duş tam aksine daha çok vakit kaybettirirken evden çıktıklarında yemeğe geç kalmışlardı. Bora hızla malikâneye giderken karşılaşacaklarına Eva'yı hazırlamak için, "Bu akşam çok şaşıracaksın." diyerek onu uyardı.

Eva, "Neden?" dediğinde Bora gülümseyerek "Göreceksin güzelim." dedi.

Malikâneye geldiklerinde Eva, Bora'nın neden öyle dediğini çok iyi anlamıştı. Birkaç şoku birden yaşarken yüzünün aldığı haller herkesi güldürmüştü. Kapıyı Toprak açtığında Eva uzun zamandır onu görmemenin şaşkınlığıyla duygusallaşmış gözleri dolarak onu kucaklayıp sıkıca sarılmıştı. Kucağında Toprak ile içeri geçtiğinde ise el ele oturan Su ile Koray'ı görmüş Su'nun yanındaki küçük çocuğun onun oğlu olduğunu ve Su'nun hamile olduğunu öğrendiğinde şok geçirmekten bayılmak üzereydi.

Su'nun hamile olduğunu öğrendiğinde ellerini ağzına kapatıp ufak bir çığlık atan Eva, Koray ile ne zaman evlendiklerini bebeği hangi ara yaptıklarının bir oğlu olduğunu neden daha yeni öğrendiğini ardı ardına soluksuz sorunca Bora, Su'nun şekilden şekle girdiğini fark ederek Eva'yı öperek susturmuştu. Bunun üstüne herkes gülerek onları alkışlarken Tamer Bey, boğazını temizleyerek otoriter bir sesle, "Yemeğe geçelim artık." dediğinde hepsi masadaki yerini aldı. Akşamın en çok şaşırtan olayları bunlardı ama misafirler bu kadarla bitmiyordu.

Evren ile Buket, Sarp ile Melis, Mete, Hasan Amca ve ailesi, Su'nun yakını Gülden Hanım, Elif Hanım ve Esmâ Sultan da vardı. Büyük masanın etrafında herkes yerini alırken Tamer Bey yemeğe başlamadan önce ayağa kalkarak konuşma yaptı.

"Bu akşam beni kırmayarak buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Dedikten sonra her birine gülümseyerek baktı. "Bu ev ilk defa bu kadar kalabalık oldu, şu an burada olmak benim için ne kadar önemli anlatamam." Diyerek Eva'nın elinin tutup, "İyi ki kızım kalp nakli olmam için beni ikna etmiş. Yoksa bugün bu ortamı gremezdim." dedi.

Eva gülen gözlerle babasına bakarken Tamer Bey, "Biliyorum ki kocaman bir ailem var artık, bundan sonra hepinizin mutlu olmasını diliyorum çocuklar, umarım hep yüzünüz güler." dedikten sonra kaşlarını çatarak "Eğer ağlatmaya

kalkan olursa da bilin ki bir babanız var arkanızda." dediğinde hepsi Tamer Bey'e gülerek teşekkür etti. Tamer Bey hepsine gülümsedikten sonra, "Sizi daha fazla aç bırakmayayım." diyerek yerine oturdu. Herkes onu alkışlayıp Tamer Bey'e minnetle bakarken yemekler yenmeye başladığında keyifli bir sohbet başlamıştı.

Eva sürekli gözlerini yeni çiftlerden ayıramıyordu. Koray ile Su yan yana otururken Koray Su'nun ağzına sürekli bir şeyler tıkmaya çalışıyor, Su arada yerken arada da eline vurarak onu uzaklaştırıyordu. Eva onlara gülümsedikten sonra gözleri Sarp ile Melis'e kaydı. Onlarda aralarında sessizce konuşurlarken bir yandan da yemeklerini yiyorlardı. Eva, Sarp'ın sabit yüz ifadesine bakarken umarım mutlu olur diye düşündü. Sarp onu duymuş gibi bir anda kafasını kaldırıp Eva'ya baktığında göz göze gelmişler, Eva ona gülümsediğinde Sarp da utangaç bir gülümseme göndermişti. İkisinin bakışıp gülümsemesini gören Melis ile Bora ise kıskançlığa kapılmıştı. Eva gözlerini abisiyle Buket'e çevirdiğinde ise ikisinin de surat asarak yemeklerini yediklerini gördü. Buket görmeyeli kilo almıştı ve bu onda kötü durmak yerine tam aksine daha da güzelleşmesini sağlamıştı. Abisi ise tam aksine bu süre içinde zayıflayarak çökmüş gibiydi. Onun için bir şey yapmak istiyordu ama onu nasıl iyi edebileceğini bilemiyordu.

Yemekler bittikten sonra oturma alanına geçtiklerinde çocuklarda köşedeki oyun alanında oynamaya başlamışlardı. Efe ile Toprak'ın aynı yaşta olması onların çok iyi anlaşmasını sağlarken ikisinden bir yaş büyük olan Hasan Amca'nın torunu Berfin de onlara ayak uydurmuştu.

Eva çocukları izlerken içinde bir sürü oyuncağın olduğu oyun alınının onların evinde ne aradığını merak etti. Tekli koltukta oturmuş yanındaki Elif Hanımla fısır fısır konuşan babasına, "Oyun alanını bu gece için mi yaptırttın baba?" dedi.

Onun sesiyle Tamer Bey, konuşmasına ara verip kızına bakarken Eva'nın işaret ettiği yere bakarak gülümsedi. "Yok, kızım iki gündür orada kurulu. Toprak için." dediğinde Eva kaşlarını kaldırarak, "Anlamadım." dedi.

Tamer Bey, daha geniş gülümserken, "Toprak'ın velayeti için Bora başvurmuştu, ben de o işlemi hızlandırdım. Toprak iki gündür bende ama siz telefonlara çıkmadığınız için haber veremedim." dediğinde Eva ayağa fırlayarak "Baba ciddi misin?" dedi.

Tamer Bey, kafasıyla onayladığında Eva koşarak babasının kucağına atmıştı kendini. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim..." derken mutluluk gözyaşları döküyordu. Eva geri çekildiğinde Koray gülerek, "İyi oldu, bizim oğlanda

arkadaşım yok diye ağlıyordu." dediğinde Eva çocuklara bakıp "Evet çok iyi anlaştılar." dedi.

Eva, Bora'nın yanına geçerken ona gözlerini kısarak bakıp "Senin haberin var mıydı?" dediğinde Bora "Yok dersem inanacak mısın?" diyerek gülümsedi.

"Bora bana söylemediğine inanamıyorum." Diyerek Eva ona sinirle surat astığında Bora onun kulağına eğilerek "Biraz daha bana özel ol istedim, sana doyamadığım için bana kıyamazsın." dediğinde Eva'nın dudakları memnuniyetle kıvrılmıştı.

"Doyumsuz." Diyerek ona dirseğiyle vurduğunda Bora kahkaha atınca herkes ona hayretle baktı. Bora'yı bu kadar neşeli ilk defa görüyorlardı. Bütün ilginin üstünde olduğunu hisseden Bora'nın gülümsemesi anında solarken Tamer Bey, "Siz ortalarda yokken işler ne oldu hiç soran yok." dedi sitemle.

Eva o sitemin daha çok kendine olduğunu biliyordu çünkü tekstil daha yeni kendini kanıtlamaya çalışırken Eva bir haftadır hiç ilgilenmemişti.

"Senin her şeyi en iyi şekilde yapacağını bildiğimiz için babacığım." Diyerek ona gülümserken Tamer Bey kafasını iki yana sallayarak, "Öyle olsun bakalım." dedikten sonra bir haftada olan gelişmeleri anlatmaya başladı.

Kendi mağazalarını açarak kendi markalarını satma girişimlerine başlamışlardı. Mete'nin Amerika da aldığı iş ise mağaza açılacağından dolayı iptal edilmişti. Amerika'daki firmaya finansmanı Bora sağlayacağı için bu durum onun çıkarına olmuştu. Bu sayede Eva'dan bir sır daha saklama derdinden kurtulmuştu. Mağazalar için Koray'ın yatırımını finanse ederken şu an her şey yolunda gidiyordu ama hâlâ dedikoduların etkileri üstlerindeydi.

Elif Hanım lafa girerek, "Bu yüzden artık ilgiyi farklı bir yere çekmemiz gerekiyor, düşün gibi." dediğinde onun bu akşam neden burada olduğunu şimdi daha iyi anladı Eva.

Eva düşün lafıyla Bora'ya bakarken Bora ise öfkeli gözlerle Elif Hanım'a bakarak, "Bu konuda acele etmememiz gerektiğini size daha önce de söyledim." dedi. Eva onu yanlış anlarken Bora'nın aslında çok farklı planları vardı.

Elif Hanım, "İlk mağazanın açılışı yaklaşık bir ay sonra Bora Bey, bekleyecek zaman yok. Biran evvel düşünüyü yaparak büyük ve güçlü bir aile olduğunuzu

herkese göstermeniz gerekiyor ki insanlar artık sussun ve mağaza açıldığında başarılarla anılsın dedikodularla değil." dedi.

Bora ağzının içinde homurdanarak sessiz kaldığında Koray, Eva'ya dönerek, "Mağazalardaki hissem Su'ya ait Eva. İşleri onunla yürüteceksiniz bilgin olsun." dediğinde Eva, Su'ya gülümseyerek bakıp, "Süper." derken Su bu haberi yeni duyduğu için "Ne?" diye bağırdı.

Koray gülümseyerek Su'ya döndüğünde, "Su nefes al bebeğim." dedikten sonra Su duyduğunun şokuyla tuttuğu nefesini bırakmış irice açılmış gözleriyle ona bakarak "Ne diyorsun sen?" demişti.

Koray tam bir şey diyecekti ki Eva atılarak, "Bence harika olmuş Su, inan Koray ile çalışmaktansa seninle çalışmayı tercih ederim. Vallahi süper olmuş." derken Mete de gülerken "Oh iki harika kadınla çalışmak mı? Sanırım cennete düştüm." dediğinde Bora ile Koray aynı anda "Mete!" diye kükredi. Buna herkes kahkaha atarken Tamer Bey, "Bora sende benim üstümdeki şu yükü tamamen al artık oğlum, emekliliğimin tadını çıkartamadım sizin yüzünüze, Toprak da geldi onunla daha çok vakit geçirmek istiyorum." dedi. Bora "Yarın çalışmaya başlıyorum efendim." deyince Tamer Bey rahatlayarak arkasına yaslandı.

Eva hiç sesi çıkmayan abisi ile Buket'e bakarken abisinin dalgın dalgın yere gözünü dikmiş baktığını görünce, "Abi senin işler nasıl gidiyor?" dedi.

Evren, "Hı!" diyerek kafasını kaldırdığında Eva sorusunu yenilerken Evren gülümsemeye çalışarak "İyi gidiyor Eva, işte Su Hanım bizi bıraktı gitti yeni elemanlarla uğraşıyoruz." dediğinde Su "Aşk olsun Evren sanki mecbur olmasam bırakmışım gibi." dedi.

Evren, "Şaka yapıyorum." diyerek ona gülerken Koray, Su'ya "Niye aşk olacakmış ya sen bir tek bana âşık olabilirsin kadın kelimelerine dikkat et." dediğinde Su "Ay kıskanç gorilim yine konuştu." deyince Eva "Ya siz ne âlem olmuşsunuz." diyerek kahkaha attı.

Herkes gülüşerek sohbet etmeye devam ederken bir ara Bora ile Koray ortadan kaybolduğunda Su ile Eva da çocukların yanına gitmişti. Toprak hemen kalkarak Eva'nın bacaklarına sarılıp yaptıkları kuleyi göstererek, "Eva abla bak Efe ile sayay yaptık, sayayın pyemsesi de Beyfin." dediğinde Efe, Berfin'in yanında oturduğu yerden ona baygın baygın bakarak, "Pyenside benim." diye iç çektiğinde Eva ile Su bakışarak gülmüşlerdi.

Berfin ise yanakları kızarmış bir şekilde oturup kulenin eksik Legolarını dizmeye devam ediyordu. Onlarla birlikte bir süre oynayan Eva ile Su, yanlarına kocalarının gelmesiyle onlara dönmüşlerdi. Koray, Su'nun yanına geçerken

Bora da Eva'nın yanında çömelip elini tutarak "Benimle gelsene biraz." dediğinde Eva "Ne oldu?" derken kalkmaya çalışıyordu.

Bora onu kaldırdıktan sonra, "Gel." diyerek arkasından dışarı doğru sürüklemeye başlamıştı. Eva merakla nereye gittiklerini sorarken Bora cevap vermedi. Dış kapıdan çıkıp merdivenden inerek bahçeye çıktıklarında araba yolundan çimlere geçen Bora, ağaçların altına geldiğinde durarak Eva'ya döndü. Bora onun ellerini tutarak önünde durduğunda Eva, etrafına bakınca korumalardan hiçbirini göremedi. Karşısında parlayan mavi gözlere gözlerini çevirdiğinde Bora, "Seni ilk gördüğüm yer burasıydı, tavşanın için ağlıyordun." dedi.

Eva o günü hatırlayarak gülümserken, "Evet, sana öküz demiştim." dediğinde Bora da gülümseyerek "Sonraki karşılaşmamızda da öküz demiştin." dedi.

Eva kıkırdarken, "Demek ki bir doğruluk payı var." dedi.

Bora önünde bir dizinin üstüne çöktüğünde Eva'nın sözleri ve gülümsemesi boğazına takılırken öksürerek, "Bo - Bora ne yapıyorsun?" dedi.

Gülümseme sırası Bora'dayken, "Hayalinde bu şekildeydi diye hatırlıyorum, yani Esmâ Sultan'a anlattığın gibi." dedi.

Eva'nın yüreği hızla çarpmaya başlarken tekrar, "Bo - Bora" diye kekelerken Bora "Seni ilk defa burada gördüm. Kafanı kaldırıp güzel yüzünü bana gösterdiğinde masumluğun ve mavi gözleriyle beni kendine hayran bırakmıştın." dedi.

Eva heyecandan titremeye başlarken gözleri dolmuştu. Bora onun iki elini birden dudaklarına götürerek öptü. "Biliyorum sana yaşattıklarımın telafisi yok, belki beni hiçbir zaman affetmeyeceksin. Belki sana hiçbir zaman istediğini veremeyeceğim ama sensizliği de düşünemiyorum Eva."

Bora onun bir elini bırakıp cebindeki kutuyu titreyen eliyle çıkardıktan sonra bacağına sürterek kapağını açıp yutkunarak, "Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım ama senden tek ricam batırdıklarımı toplamama izin vermen güzelim. Beni affetmen için sana ömrümü sunuyorum. Benim ömrüm, hayatımın kadını, olur musun?" dediğinde Eva'nın göz pınarlarında biriken yaşlar damla damla yere düşmeye başlamış, yaşadığı duygu yoğunluğundan konuşamazken kafasını onaylarcasına sallayarak o da dizlerinin üstüne çöküp Bora'nın boynuna sarılmıştı.

Eva geri çekilip onun dudaklarını öperek, "Seni seviyorum!" derken Bora "Ben hâlâ sesli bir cevap bekliyorum ama." dediğinde Eva sevinçle "Evet!" diye çığlık atınca arkasından patlayan alkış sesleriyle sıçrayarak arkasına döndü.

İçeridekilerin hepsi evin önünde onları izliyordu. Eva utanarak Bora'nın göğsüne yüzünü gömerken, "Ne zamandır oradalar?" diye inledi. Bora gülerek onunla birlikte ayağa kalkarken "Teklifimi duyacak kadar." dedikten sonra Eva'nın sol elini alarak yüzük parmağındaki daha önce taktığı zümrüt yüzüğü çıkartıp yeni aldığı pırlanta yüzüğü taktı. Zümrüt yüzüğü de sağ eline taktıktan sonra Eva'nın alnından öperek "Benden vazgeçmediğin için teşekkür ederim." dedi.

Eva kafasını kaldırıp ona baktığında ikisinin de gözleri nemli ve mutlulukla parlıyordu.

SÖZDE NİŞANLI - İntikam

Herkes dağıldığında Bora ile Eva malikânede kalmaya karar verirken Eva, Toprak'ı yatırmak için odasına götürmüştü. Tamer Bey onlar ortalarda yokken Eva'nın odasını Bora ile ikisinin odası yapmış, Eva'nın odasının karşısındaki odayı da Toprak için ayarlatmıştı.

Eva Toprak'ı odaya getirdiğinde Toprak hemen araba görünümlü yatağına koşarken, "Abla bak Tamey dedem benim için yaptıydı." dedi.

Eva gülümseyerek onun yanına yatağa otururken Toprak yastığa başını koyarak uzanmıştı. "Tamer deden seni çok seviyor Toprak." Dediğinde Toprak kocaman gülümserken, "Bende onu çok seviyorum ama dedi ki buyası benim geçici evimmiş aslında sen ve Boya abiyle yaşayacaktım." dedi.

"Evet, paşam artık bizimle yaşayacaksın, yoksa istemiyor musun?" Diyerek Eva korkuyla sorduğunda Toprak kafasını iki yana sallayarak, "Çok isteyim ama oyadaki odama da gemi yaptıyalım tamam mı?" dediğinde Eva eğilerek onu yanaklarından öpüp "Sen nasıl istersen aşkım." dedi.

Kapıdan onları izleyen Bora yatağa doğru yaklaştığında Toprak çekinerek ona baktıktan sonra Eva'ya dönerek sessizce, "Boya abi beni istey mi?" dedi.

Eva arkasındaki Bora'ya gülümseyerek bakıp Toprak'a dönerken Bora da Toprak'ın diğer tarafına oturarak, "İsterim tabii ki Toprak, senin aramıza katılmana çok seviniyorum." dediğinde Eva da Toprak'a "Üçümüz bir aile olacağız." dedi.

Toprak sevinçle, "Teşekkür edeyim." dedi. Eva onun sevinciyle mutlu olurken yanına uzanarak, "Bu gece beraber yatalım mı?" dediğinde Toprak "Eveett." diye bağırarak ona kollarını dolamıştı. Yanlarında oturan Bora ise bu işten hiçte memnun değildi.

"Ben ne olacağım?" Dedığında Eva yatağa bakarak, "Sende gel derdim ama sığmazsın" diyerek gülümsediğinde Bora ona kaşarlını çatarak bakmıştı. Onun kızmasından korkan Toprak "Abla sen Boya abiyle yat o sanıyım koykuyo." dediğinde Eva ile Bora gülmüştü.

Bora ayağa kalkarak önce Toprak'ın sonra Eva'nın alnından öperken, "Siz bu akşamlik beraber kalın, ben tek yatarım. Ama sadece bu akşamlik." diyerek uyarmayı da ihmal etmemişti. Toprak akıllı akıllı kafasıyla onu onaylarken Eva da gülümsüyordu.

Bora odadan çıktığında Eva, Toprak'ın isteği üzerine ona hikâye anlatmaya başlarken bir süre sonra uykuya daldığında üstünü değiştirmek için odasına gitti. Bora'yı yatakta oturmuş telefonuyla uğraşırken görünce yanına giderek, "Daha uymadın mı?" dediğinde Bora onu kolundan tutarak yanına çekerken "Maillerimi kontrol ediyordum." dedi.

Bir haftadır hiçbir şeyle ilgilenmediklerini düşünen Eva, "Çok fazla iş birikmiş mi?" derken Bora'nın gözlerine merakla baktı. Onun dudaklarına uzanırken, "Fazla değil." diyen Bora yine Eva'nın dudaklarının etkisiyle kendini kaybetmişti. Onu altına alarak dudaklarındaki tadı aldığı inlerken elleriyle Eva'nın tişörtünü kaldırıp tenine değdi.

Eva'nın bedeni ihtiyaçla titrerken Bora geri çekilerek onu üstündekilerden kurtarıp tamamen çıplak kamasını sağlamıştı. Aç gözlerle Eva'nın tüm bedenini süzerken, "Benimsin." diye fısıldadıktan sonra dudaklarıyla Eva'nın göğsünü ağzına aldı. Son zamanlarda sıkça yaptığı gibi bedeninde öpülmedik yer bırakmazken Eva arzudan çıldırarak gibi olmuştu. Artık, "Bora lütfen." diyerek

ona yalvarırken Bora da onu daha fazla bekletmedi. Her seferinde daha yoğun duygularla sevişirken, "Ömrümün sonuna kadar sana doyamayacağım." diyerek Eva'nın kulağına fısıldadığında Eva için son dokunuştı. Bora'nın kelimelerinin etkisiyle içindeki ateşi serbest bırakırken şiddetle boşaldığında Bora da onu takip etti. Bir süre bedenleri birbirinden ayrılmazken Eva onun terden ıslanmış saçlarını okşayarak "Daima seninim." diye fısıldadı.

Bora onun bedeninden ayrılp çok sevdiği dudaklarını tatma seansına başlarken Eva'nın dudakların memnuniyetle kıvrılmıştı.

Eva, Toprak'ın odasına geri döndüğünde onun minik bedenine sarılıp uykuya dalmadan önce, Su ile Buket'in hamileliklerini düşündü. Bir eli ister istemez karnına giderken belki bir gün diyerek kendini avuttu. Bebek konusunda Bora ile hiçbir yol kat edememişlerdi. Enes ile seanslarında Enes'e özellikle bebek konusunda onu ikna etmesini söylemişti ama Enes bu konuyu Bora'ya bir kere açtığını ve şu an için imkânsız olduğunu söylemişti. Fakat Eva için imkânsız diye bir şey yoktu. Her ne kadar Enes de şuan için bir çocuk sahibi olmalarını uygun görmese de Eva sabırla bekleyecek ve zamanı geldiğinde her yolu deneyecekti. Toprak'ın şakağını öperek uykuya dalarken, Enes, Toprak'ı almamızı da uygun görmeyecek diye düşündü.

Sabah yüzüne değen minik dudaklarla gözlerin, açarken Toprak ona gülümseyerek, "Günaydınnn." diye bağırdı. Akşam düşündüklerinin etkisiyle yine siyah saçlı bir kız çocuğu rüyalarına girmişti. Eva daha önce de ona benzer bir rüya gördüğünü anımsadı. Toprak'a sarılarak üstüne çekip, "Günaydın paşam." derken Toprak'ın yanaklarını öpüyordu.

"Hadi aşağıya inelim Esmâ teyzem çok güzel kıyep yapıyo." Diyen Toprak yataktan fırlayarak kapıya koştuğunda Eva onu yakalayarak kucağına alıp, "Önce yüzümüzü yıkayalım." diyerek banyoya götürdü. Önce Toprak'ın sonra kendinin yüzünü yıkadıktan sonra koridora çıktılar. Bora'nın uyanıp uyanmadığını görmek için karşı odaya geçerlerken hâlâ uyuduğunu görünce Eva, Toprak'a, "Hadi Bora abini de uyandıralım." dedi.

Toprak, "Nasıl uyandıracaz?" dediğinde Eva "Beni nasıl uyandırdıysan öyle." diyerek yatağa çıkmıştı. Bora'nın diğer tarafına Toprak'ı bırakırken ikisi de emekler vaziyette Bora'nın yüzüne eğilerek onu öpmeye başladı. Toprak bir yandan kıkırdarken Bora onları belinden yakalayıp üstüne çektiğinde Toprak gülme krizine girmişti.

Bora yuvarlanarak ikisini de yatağa yatırırken Eva ile Toprak'ın kafaları tokuştuğunda ikisi de "Ah!" diyerek birbirlerini bakınca bu sefer ikisi birden gülmeye başladı. Bora yatakta oturarak geri çekilip onları izlerken hayatında ilk defa doğru bir karar verdiğini düşündü. Eva ile evliliği kabul ederek hayatının en doğru kararını vermişti.

İkisini izlerken ilk defa bir aileye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu tadıyordu. Doğduğundan beri ilk ailesi onlardı ve bundan sonra sadece onlar için yaşayacağını biliyordu.

Eva ve Toprak'ın gülüşmeleri kesilince yatakta oturmuş onları izleyen Bora'ya baktıklarında Eva, onun gözlerindeki düşünceli ifadeyi görerek, "Ne oldu?" dedi.

Bora gülümserken omzunu silkerek, "Hiç sizi izliyorum." dedi. Eva yattığı yerden doğrulurken "Manzaran güzel mi bari?" diyerek onun bir önceki sabah söylediği sözlere gönderme yaparak gülümsüyordu.

Bora onu ensesinden tutarak kendine çekip, "Çok..." derken dudaklarına uzanmıştı ki Toprak'ın "Ay!" demesiyle ikisi de ona döndü. Toprak iki minik elini gözlerine kapatmış parmak aralarından onlara bakarken "Ayıp!" dediğinde Bora ile Eva birbirinden ayrılarak gülüştüler.

Bora, Toprak'ı kucağına alarak yataktan kalkarken, "Ben acıktım." dediğinde Toprak "Önce yüzünü yıkamalısın." dedi. Eva da ayağa kalkarken "Evet önce yüzünü yıkamalısın Bora." diyerek Toprak'ı Bora'nın kucağından alırken "Sen yüzünü yıka gel biz iniyoruz." dedi.

Bora, Toprak'ı ona verdikten sonra banyoya giderken Eva da Toprak ile birlikte aşağıya inmişti. Esmâ Hanım'ın mutfakta olduğunu tahmin ederek mutfağa gittiğinde içeride koşturan bir sürü çalışan gördü. Esmâ Hanım ise ocağın başında Toprak'ın dediği gibi krep yapıyordu. Eva çalışanlara baktıktan sonra Esmâ Hanım'ın yanına ilerlerken, "Ne bu telaş sultanım?" dediğinde Esmâ Hanım tavadan bir krep çıkartırken, "Ah uyandınız mı günaydın kızım." diyerek ona gülümsedi.

Eva, "Günaydın." derken hazırlanan şeylere bakıyordu. "Misafir mi gelecek?" dediğinde Esmâ Hanım ona gülümserken "Toprak geldiğinden beri böyle kızım, baban her çeşit kahvaltılığı masada istiyor, e bugün siz de varsınız diye daha fazla şey istedi tabi." dediğinde Eve gülümseyerek "Kendi evimde misafir oldum yani evet anlıyorum." dedi.

"Ah Eva ben öyle mi dedim şimdi. Baban seni özlediği için sevdiğin her şeyi yaptırdı."

Eva kucağında Toprakla birlikte eğilip onu yanağından öperken, "Şaka yaptım sultanım." dediğinde Toprak da onu taklit ederek "Sultanım." dedi.

Esmâ Sultan ona bakarken, "Nerede kaldın sen bugün küçük bey ha." dedi. İki gündür Toprak kahvaltı hazırlarken kendince Esmâ Hanım'a yardım ediyordu.

Toprak, "İşey Esmâ teyze ablam ile Boya abıyla oynadık o yüzden geledim." derken dudaklarını uzatarak konuşunca Esmâ Hanım eliyle dudaklarını sıkıp "Şimdi ısıracam o dudakları." dedi.

"Yok ısıyma Boya abimde ablamınkileyi ısıyacaktı zaten ben engel oldum." Diyen Toprak'ın laflarıyla Eva kıpkırmızı olmuştu.

Esmâ Hanım ise gülerken başka bir krepî daha tavadan alarak, "Aferin oğlum hep engel ol böyle." dediğinde Eva "Biz babamın yanına gitsek iyi olacak." diyerek arkasını dönüp mutfağın kapısına ilerledi.

Esmâ Hanım onun arkasından kıkırdarken Eva, Toprak ile mutfaktan çıkıp salondaki babasının yanına geçmişti. Tamer Bey hemen kollarını Toprak'a açarak onu Eva'dan alırken, "Günaydın çocuklar." dedi. Eva onun karşısındaki koltuğa geçerek "Günaydın baba nasılsın?" dediğinde "Emekliliğimin ilk gününün tadını çıkarmaya hazırlanıyorum." diyerek gülümsedi Tamer Bey.

Bora da yanlarına geldiğinde işlerle ilgili muhabbet başlarken Toprak, Tamer Bey'in kucağından inerek oyun alanına gitmişti. Kahvaltıya kadar yapılacaklar konuşulurken Bora, Toprak için evdeki odalardan birini ayarlatmak gerektiğini söylediğinde Eva ona yatağın gemi olmasını istediğini söyledi. Bora kafasını sallayarak onaylarken kahvaltıya geçtiklerinde Tamer Bey onlar işe gittiğinde Toprak'ı ona bırakmalarını söyledi. Eva, "İyi bir fikir ama malikâne çok uzak baba." dediğinde Tamer Bey "Ben her sabah şoförü yollar Toprak'ı aldırırım." dedi. Kızının üzölmeyeceğini bilse Toprak'ın sürekli malikânede kalmasını isteyecekti.

Toprak masada oturmuş sessizce onları dinlerken, "Tamey dedeme gelmek isteyim hem buyada Beyfin vay." dediğinde Eva "Tamam ama orada da Efe olacak." dedi. Koray'ın evi malikânedenden daha yakındı ve Eva, Su da çalışacağı için Efe ile Toprak'ı kreşe yazdırmayı planlamıştı.

Toprak ona dikkatle bakarken, "Efe de gelse olmaz mı?" dediğinde Eva "Bilmem olur mu?" diyerek babasına baktı.

Tamer Bey omuz silerken, "Kocaman ev kızım. Kocaman da bahçe var çocukların bana zararı olmaz. Bahçenin köşesindeki senin eski parkını yeniletiyorum, orada vakit geçirirler, bir de profesyonel bir bakıcı bulursak çocuklarla burada ilgilenebiliriz." dedi.

"Baba emekli oldun sakinlik istemez misin?"

"Su'nun Efe'yi göndereceğini bilmiyoruz Eva." Diyerek Bora lafa girerken Eva ona dönerek, "Eğer mağazalar için çalışmaya başlayacaksa izin verir evde kim bakacak ki?" derken aklına Gülden Hanım geldi.

"Ah Gülden Hanım da var." Derken babasına dönerek, "Bence bakıcıya gerek yok, eğer isterse Efe ile Gülden Hanım da gelir." dedi.

"Önce Su ve Korayla konuşmak lazım..." Diyerek bu sohbete noktayı koyan Bora kahvaltısını bitirerek, "Şirkete gideceksek kalkmalıyız güzelim." dedi.

Eva hemen yerinden kalkarken babasını öptükten sonra Toprak'ı öperek, "Akşama kadar burada kal aşkım, akşam seni almaya geleceğiz tamam mı?" dediğinde Toprak kafasını sallayarak "Tamam." dedi.

Birlikte evden çıktıklarında Bora, "Toprak'ın odasını hazırlatmamız gerekiyor." dedi. Eva ona gülerek bakarken, "Her yerin şipşak tadilatını yapan firmaya söyle akşama kadar hazırlasınlar." diyerek evlendiklerinden beri iki kere tadilattan geçen evlerini hatırlattı. Bora da gülerken telefonunu çıkartıp, "Söyleyelim şipşak yapsınlar bakalım." dedi.

Bora, Toprak için odanın siparişini verirken Toprak'ın istediği temayı söylediğinde odanın hazır olmasının bir iki günü bulacağını öğrendiler. Önce evlerine giderek üstlerini değiştirdikten sonra şirkete geçtiklerinde bir haftada çok şey değişmişti.

Tekstilin katı tadilat edilerek kullanıma açılırken hepsinde açılacak olan mağazaların telaşı vardı. Eva diğerleriyle kısa bir hoş beş ettikten sonra çalışmaya başladı. Şimdilik şehirde üç ayrı mağaza açmaya karar vermişlerdi. İlk açılışın ardından duruma göre diğer şehirlere de mağaza açmayı düşüneceklerdi.

Eva öğlen yemeği zamanı geldiğinde Bora'nın yanına çıkmak için asansöre bindiğinde şimdiden oldukça yorgun hissediyordu. Asansörün kapıları açılıp

Neslihan Hanım görüş alanına girdiğinde, "Merhaba abla." diyerek ona doğru yürümeye başladı.

Neslihan Hanım gülümseyerek onu karşılarırken, "Merhaba Eva nasılsın?" dediğinde Eva yüzünü buruşturarak "Yoğun, bu sefer işleri bir aksilik çıkmadan tamamlayabilsek keşke" dedi.

"Olur, Allah'ın izniyle sen içini ferah tut." Diyen Neslihan Hanım'a "İnşallah abla, Bora odasında mı?" dedi.

"Evet, Koray Bey yanındaydı." Diyen Neslihan Hanım'ın cümlesiyle Eva teşekkür ederek Bora'nın odasına doğru ilerlemeye başlamıştı. Tam kapıyı çalacaktı ki hafif açık olan kapıyı iterek içeri adım attığında Koray'ın, "Bir saat önce uçağa bindirdim. Bir daha bize bulaşmayacak. Kenan'ın ölümü gözünü yeterince korkutmuştu." dediğini duydu.

"Bir daha bulaşmazsa kendi iyiliği için olur."

"Angel belasından da kurtulduğumuza göre artık rahat bir nefes alırsız ha." Koray'ın son sözleriyle Eva kimden bahsettiklerini anlamıştı.

"Bora!" Diyerek kapıyı açıp içeri girdiğinde Koray ile Bora birden ona dönerken Koray ağzının içinde, "Şimdi sıctık!" diye homurdandı.

Bora ise onun duymadığını ümit ederek, "Hoş geldin güzelim." derken Eva "Angel'ı buldunuz mu?" deyince gayet net duyduğunu anladı Bora.

Eva kaşları çatık, "Ve bana haber vermeden gitmesine izin mi verdin?" dediğinde Bora ayağa kalkıp onun yanına gitti.

Koray işlerin kızışacağını anlayarak odadan çıkarken Bora, Eva'nın ellerini tutup koltuklara çekerek oturmasını sağladı. Yanına oturup ona dikkatle yaklaşırken, "Başka ne yapmamı isterdin güzelim?" dedi.

Eva yutkundu. Bakışlarını önüne çevirip düşünürken, "En azından onunla yüzleşmeme izin verebilirdin." dedi.

Bora onun çenesini tutup yüzünü kendine çevirdi. "Yapma Eva, onunla yüzleştiğinde eline hiçbir şey geçmezdi güzelim. Dersini aldı. Bir daha canımızı sıkamaz"

Onun sözleriyle Eva, Koray ile konuşmalarını hatırlayıp, "Kenan?" dediğinde Bora kafasıyla onaylayıp "Yangını onunla birlikte çıkartmışlardı." dedi. Eva,

Bora'nın babasının adını yeni öğrenmişti. Şimdi ise daha başka şeyler duyuyordu.

Eva onun söyledikleriyle sessiz kalıp önüne dönerken Bora'nın geçen hafta birden her şeyi anlatmasını ve Kenan'ın öldüğünü söylemesini düşündü. O öldü dediğinde Eva onun uzun zaman önce öldüğünü düşünmüştü ama yangını o çıkardıysa yakın zamana kadar yaşıyor olmalıydı. O gün veda ettiğinde nereye gittiğini hiç sormamıştı Bora'ya.

"Aklındakini söyle güzelim." Diyen Bora'ya döndüğünde gözleri endişe ve merakla ona bakarken, "Babanı sen mi öldürdün?" dediğinde Bora'nın çene kasları gerildi.

"Hayır!" diyerek tek kelimelik bir cevap verdiğinde Eva, onun doğru söylediğine inanıyordu ama anlatmadıklarını merak ediyordu. "Nasıl öldü?" dediğinde Bora, "Geçen hafta Salih öldürdü." dedi. Eva'nın gözünün önüne nişanda Bora'yı vuran kardeşi gelirken, "Anlamıyorum o seni vurmuştu." dediğinde Bora "Anlamaya da çalışma Eva tamam mı boş ver kapat şu konuyu." dedi.

Eva kaşlarını kaldırarak ona baktı. Bora ani çıkışından dolayı pişman olurken derin bir nefes alıp, "Özür dilerim Eva. Bu konu benim için hassas, biliyorsun. Lütfen artık her şeyi geride bırakıp önümüze bakalım. Daha fazla geçmişe takılıp kalmak istemiyorum." dedi.

Eva onun gözlerine bakıp biraz düşündükten sonra kafasını onaylarcasına salladı. Her ne kadar merak ettikleri olsa da Bora haklıydı. Angel ile yüzleşemediği için sinirlense de bundan sonra mutlu olacaklarsa onu da geride bırakmaya hazırdı. Artık tek istediği âşık olduğu adamla mutlu bir evlilik sürdürmektir.

SÖZDE NİŞANLI - Oyun

Eva, Toprak'ı yatırdıktan sonra odalarına çıktığında Bora duştaydı. İlk başta üstünü değiştirerek yatağa gitmek istese de aklına gelen ani fikirle banyonun cam kapısını aralayarak içeri girdi. Saçlarını köpüklerden arındıran Bora kafasını çevirerek kapıda ona bakan karısını görünce, "Bir şey mi oldu güzelim." diyerek suyu kapattı. Askıdaki havluya uzanacaktı ki Eva içeri girerek üstündeki elbisenin askılarını çözüp ayaklarına düşmesine sebep olduğunda yutkunarak ona baktı Bora.

Eva elbiseden sonra iç çamaşırlarından da kurtulduğunda, "Birlikte duş alırız diye düşünmüştüm." dedi gözleri yaramazlıkla parlarken.

Bora ona gülümseyerek elini uzattığında Eva ona uzanan eli tutarak duşun altında Bora'ya katıldı. Suyu tekrar açan Bora arkasındaki duş jeline uzanırken, "Seni temizlememe izin ver." dediğinde Eva "Eğer beni tekrar kirleteceksen." dedi.

Bora sözünde durup Eva'nın temizlenmedik tek bir santimini bile bırakmazken hem kendine hem de Eva'ya işkence ediyordu.

Bora'nın dokunuşlarıyla uyarılan bedeni ihtiyaçla titrerken Eva, "Bora!" diye inledi. Bora dudaklarını onun kulağına yaklaştırıp kulak memesini ısırırken, "Efendim güzelim." dediğinde Eva "Bu kadar temizlik yeter." diye fısıldadı.

Bilgiç bir şekilde dudakları yukarı kıvrılan Bora, "Emin misin hâlâ temizlemediğim yerler var." dediğinde Eva kalçasını ona doğru yaslayarak "Eminim." dedi.

Bora gülerek onun yanağını öperken, "Benimle oyun oynamak için mi gelmiştin güzelim." dedi. Eva kapıdan girip ona yaramaz gözlerle baktığında daha anlamıştı Bora. Eva yine bir oyun peşindeydi ama Bora ipleri eline alarak Eva'nın oyununu ona karşı çevirmişti.

"Cevap ver güzelim." Diyerek onun hassas kadınlığına dokunduğunda Eva soluk soluğa "Evet." dedi. Ama sesi daha çok *lütfe devam et* der gibi çıkmıştı. Bora parmaklarını geri çektiğinde Eva sertçe, "Hayır!" diye bağırınca Bora kıkırdadı.

Eva kalçalarını ona doğru iterek daha fazlasını isterken, "Bora lütfen." dediğinde Bora tam ona istediğini verecekti ki prezervatif takmadığını fark etti. "Lanet olsun." Diyerek geri çekildiğinde Eva omzunun üstünden ona bakarken, "Ne oldu?" diye sordu.

Bora, "Hemen geliyorum." diyerek duştan çıkmak üzereydi ki Eva onu bileğinden yakalayarak "Nereye?" dedi.

"Prezervatif alıp geliyorum." Diyen Bora, tekrar arkasını dönmüştü ki Eva onu kendine çekerek, "Sorun değil tehlikeli dönemimde değilim." dedi.

"Yine de olmaz." Diyen Bora tekrar bir hamle yaptığında Eva, "Seni hissetmek istiyorum Bora." dedi. Bora'nın hassas noktasına değindiğinde Bora, "Eva!" derken Eva onu kendine çevirerek "Lütfen aşkım ilk seferdeki gibi sadece seni hissetmek istiyorum." dedi. Bora onun dudaklarına uzandığında Eva zafer kazanmanın sevinciyle gülümserken Bora tekrar vazgeçmeden kollarını omzuna sarıp vücudunu yukarı kaldırarak bacaklarını beline doladı.

Eva'nın zafer sevinci uzun sürmedi. Haz dolu anlar bittiğinde Bora'nın son anda kendini geri çektiğini fark etti. Büyük bir hayal kırıklığı yaşarken ağlamamak için dudaklarını ısırdı.

Bora kollarını ona sararak ikisini suyun altına çektiğinde Eva iç çekerek sakinleşmeye çalıştı. Onun derin soluklarının sebebini az önceki yaşadıkları tutkunun sebep olduğunu sanan Bora, daha önce yere attığı lifi alarak Eva'yı keyifle temizlemeye başladı. Şakağına öpücük koyarak, "Çok güzelsin." dediğinde Eva "Teşekkürler." diye fısıldadı ama tek düşünebildiği çabasının boşa gittiği idi. Evet, ne Enes ne de Bora hamile kalmasının iyi bir şey olmadığını söylüyorlardı ama Eva etrafında o kadar hamile varken istemeden duramıyordu. Acaba Bora'yı kandırabilir miyim diyerek şansını denemişti ama Bora her zamanki gibi tedbirliydi.

Bora ikisini de temizledikten sonra suyu kapatarak askıdaki havlulardan birini alıp Eva'ya sardıktan sonra kendi havlusunu da beline sararak Eva'yı kucaklayıp yataklarına taşıdı. Onu yatağa yatırdığında ıslak saçları yastığa serilirken Eva'nın yüzünü net olarak görmüştü. Kızarmış burnu ve gözleri Bora'yı dehşete düşürürken geri çekilerek, "Eva ne oldu?" dedi.

Eva onun sorusuyla gözlerinin dolmasına engel olamazken, "Yok bir şey." dedi fısıltıyla. Bora ona doğru eğilip havlusunu çözerken, "Canını mı yaktım yoksa?" diyerek elini bacak arasına atmıştı. Bu sefer her zamankinden daha sert davrandığının farkındaydı ama onun canını acıtabileceği hiç aklına gelmemişti.

Bora'nın eli fazla aşağıya kaymadan Eva onun elini kavrarken, "Hayır Bora iyiyim." diyerek doğrulmaya çalıştı. Eva yataktan kalkarak havluya sarılırken giyinme odasına doğru gittiğinde Bora da onu takip etti. Eva başından aşağıya saten bir gecelik geçirirken Bora ona yaklaşarak, "Neyin var güzelim?" dedi. Kalbi endişeyle çarpıyordu. Belli ki Eva'nın bir şey canını yakmıştı ama ne olduğunu çözemiyordu. Birlikteliklerini mi sevmemişti? Yoksa ona fazla sert davrandığı için mi kırılmıştı?

Eva geceliğini düzelttikten sonra elindeki havluyla saçlarını kurularken, "Yok bir şeyim." diyerek Bora'nın yanından geçerek banyoya ilerledi. Bora yine arkasından giderken, "Eva seni kıracak bir şey mi yaptım?" dedi.

Eva sessizce banyodaki aynanın karşısına geçip saçını taramaya başlarken Bora onun arkasında durarak aynadan gözlerine baktı. Oradaydı işte. Tüm kırgınlıkları ortadaydı. Ne yapmıştı?

Eva'nın eline uzanıp fırçayı elinden alırken, "Ne yaptığımı söyle bana?" dedi. Eva'nın saçlarını tararken aynadan gözlerine bakarak "Ne yaptım da kırdım seni?" dedi.

Eva yine sessiz kalsa da Bora'nın bakışlarına dayanamayarak, "İçime boşalmadın." dedi.

Bora'nın eli havada kalırken, "Bu yüzden mi?" dediğinde beyni hızla çalışmaya başlamıştı. Yoksa Eva hâlâ bebek sahibi mi olmak istiyordu. Bu konuyu tamamen kapattıklarını sanıyordu. Kalbi korkuyla çarpmaya başlarken Eva, "Benim sözüme güvenmedin." dediğinde kaşlarını çatarak "Anlamadım." dedi.

Eva onun yüzündeki değişimden bebek istediğini anladığını anlayınca hemen bu kelimeleri söylemişti. Mantıklı bir açıklama ararken, "Sana tehlikeli bir dönemde olmadığımı söylediğimde bana güvenmedin ve yine önlemini kendin aldın." dedi.

"Eva bebek konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Diyen Bora'ya hayır sen ve Enes anlaştı bana fikrimi bile sormadınız demek istese de, "Konu bebek değil, senin bana güvenmemen." diyerek yalan söyledi.

Bora'nın korkuyla çarpan kalbi duyduklarıyla rahatlarken elindeki fırçayı lavaboya bırakıp, "Güzelim." diyerek Eva'yı kendine çevirdi.

Saçlarını yüzünden çekip parmaklarıyla okşarken, "Bunun sana güvenmememle alakası yok. Ben böyle bir adamım elimde olmadan kendi önlemlerimi alıyorum." dedi.

Eva onun elini uzaklaştırmak için elini kaldırdığında Bora belinden tutup kendine çekerek "Yapma Eva, sana her şeyden çok güvendiğimi biliyorsun. Sana yıllardır sakladığım her şeyi anlattım kimsenin hakkımda bilmediklerini seninle paylaştım sana güvenmediğimi söyleyemezsin." dedi.

Eva bakışlarını yere indirerek ondan kaçırdığında, "Güzelim bana bak!" diyen Bora onun kafasını kaldırdı. Eva ona doğruyu söylemek isterken yalan söylemekten nefret ediyordu. Evet, bebek istiyorum. Senden içimde bir parçam olsun istiyorum demek isterken yalan söylemek canını acıtıyordu.

Eva, "Tamam aşırı tepki verdim özür dilerim." dediğinde Bora onun alnından öperken "Bir daha bana küsmek yerine benimle konuş." dedi. Ne yaptığını bilmeden Eva'nın ona sırtını dönüşünü izlemek korku içinde kıvranmasına sebep olmuştu.

Eva'nın saçını tarayıp kuruttuktan sonra yatağı uzandıklarında Eva'yı göğsüne çekerek sıkıca sarıldı. Gün geçtikçe onun dokunuşlarına bağımlı olurken her günü onu kaybetme korkusuyla yaşıyordu. İtiraf edemiyordu kendine. Gerçekleri kalbi yüzüne haykırsa da beyni tüm hücreleriyle reddediyordu. Bunu kabullenmesi imkânsızdı. Kabullendiğı an Eva'yı kaybedeceğini biliyordu. Hep böyle olmamış mıydı?

Sabah olduğunda Bora aşağı inerken yeni uyanmış odasından çıkan Toprak ile karşılaştı. Onu görünce gülümseyerek, "Günaydın Toprak." dediğinde gözlerini ovalayan Toprak "Günaydın Boya abi." diyerek kollarını ona doğru uzatarak kucağına almasını istedi.

Bora gülerek onu kaldırıp kucağına alınca Toprak kafasını omzuna yaslayarak, "Uyuyamadım." dedi. Bora onunla birlikte aşağıya inerken, "Neden?" dediğinde Toprak "Bilmiyoyum kötü yüya göydüm sanıyım." dedi.

Bora onun sırtını sıvazlarken, "Geçti evlat." diyerek mutfağı girmişti. Toprak'ı köşedeki koltuğı bırakırken "Ben kahvaltı hazırlayacağım sen burada otur tamam mı?" dedi. Toprak esneyerek kafasını yukarı aşağı sallarken dalgalı saçları da aynı anda hareket etti.

Bora eliyle onun saçlarını karıştırdıktan sonra neşeyle ılık çalarak dolaba ilerleyip kahvaltılık malzemeleri çıkarmaya başladı. Domatesleri ve biberleri yıkarken, "Bugün hafta sonu güzel bir kahvaltı yapalım." dediğinde Toprak "Yani işe gitmeyecek misiniz?" Dedi.

Bora, "Aynen öyle." derken domatesleri soyarak doğramaya başlamıştı. Kendisi için menemen hazırlarken Eva içinde omlet yapacaktı.

Toprak, "Kıyep yapacak mısın Boşa abi?" dediğinde gülerek ona bakarken "İstersen yaparım." dedi. Toprak kafasıyla onu onaylarken, "Sana yaydım edebiliy miyim?" dediğinde "Olur." diyen Bora masanın sandalyesinden birini çekerek tezgâhın önüne koyduktan sonra Toprak'ı da alarak sandalyenin üstüne bıraktı.

Onun önüne bir kap ve krep malzemelerini kabın içine koyduktan sonra, "Karıştır bakalım." diyerek çırpıcıyı eline vermişti. Toprak, "Tamam." diyerek etrafa sıçratmadan çırpıma çalışırken Bora, gülerek gözlerini ondan ayırmadan menemeni yapmaya geri döndü. Bir tavaya malzemeleri koyarak ocağın ateşini kısarken omlet için yeni bir kap çıkartarak peynir rendelemeye başladı. Toprak hâlâ önündeki malzemeyi karıştırmaya çalışırken oflayarak, "Ama bu olmadı ya." dedi.

Başka bir tava çıkartan Bora onu da ocağa koyup yağın koyduktan sonra menemeni karıştırırken omlet malzemesini tavaya döktükten sonra Toprak'ın yanına yaklaşarak elini tutup onunla birlikte karıştırmaya başladı. "Bak böyle yapacaksın." Dedikten sonra menemenin yumurtasını kırmak için ocağın başına geçtiğinde göz ucuyla kapıda onları izleyen Eva'yı görmüştü.

Eva dar taytının üstüne Bora'nın tişörtünü giymişti. Bora onu süzünce gözleri kararırken Eva gülümseyerek yanlarına yaklaşp, "Ne yapıyorsunuz siz?" dedi. Aslında ne yaptıklarını son on dakikadır izliyordu ama yeni gelmiş gibi davranıyordu.

Toprak ona dönüp gülümseyerek elindeki çırpıcıyı kaldırırken, "Abla bak ben kıyep yapıyorum." dediğinde Eva, Bora'ya göz kırpıp onun yanına geçti. Bora ise onun dudaklarını öpmek isterken Eva, Toprak'ın diğer tarafına geçerek ondan uzaklaşınca kaşlarını çatmıştı. Omlet ile menemene geri dönerken krep karıştırmaya çalışan Eva ile Toprak'a baktı.

Mutfaktaki beceri konusunda Eva, Toprak'tan bile daha kötüydü. En azından Toprak dışarı sıçratmadan karıştırmaya çalışmıştı. Eva ise çırpıcıyı eline aldığı ilk anda dışına taşırırmıştı. Onlara gülen Bora menemenle omlet olunca Toprak'ın arkasından dolanıp, Eva'nın arkasına geçerek elindeki çırpıcıyı alıp bir elini onun beline sararken onu yönlendirerek, "Böyle yapacaksın güzelim." dedi.

Toprak kıkırdarken, "Eva ablam hiç bilmiyor." dediğinde Eva ona sahte bir sinirle bakıp "Allah Allah sen çok biliyorsun." diyerek kızdı. Toprak tekrar kıkırdarken sandalyesinden inip "Ben çizgi film izlemeye gidiyorum" diyerek mutfaktan çıktığında Eva kafasını kaldırıp Bora'ya bakarken "Çok iyi anlaşıyorsunuz." dedi.

Bora, "Evet harika bir çocuk." diyerek çırpıcıyı bırakıp Eva'yı belinden tutarak kendine çevirirken "Bana günaydın öpücüğü vermedin." dedi.

Eva, "Toprak vardı Bora." dediğinde, Bora omuz silkerek "Kim olursa olsun güne senin dudaklarınla başlamak isterim." diyerek onu tezgâhın üstüne kaldırıp dudaklarına ulaştı.

Eva bacaklarını ona dolarken ağzının içinde keşfe çıkan dile karşılık verdiğinde ikisi de aynı anda inledi. Bora kalçalarını hareket ettirerek ona daha çok yaklaşırken eliyle göğsünü kavradığında Eva nefes nefese geri çekilip, "Bora, Toprak..." diyebilirdi. Bora onun boynunu keşfetmeye devam ederken Eva istemeden boynunu ona doğru kırdı.

Eliyle Bora'nın sert omuzlarını sıkarken, "Durmalsın." diyerek inledi.

Bora kendini zor durdurarak geri çekilirken Eva'nın dudaklarına son bir buse koyarak, "Akşama bunu acısını çıkartacağım." diyerek tehdit ettikten sonra krep malzemesini alarak ocağın başına geçti. Eva ise oturduğu yerden kıpırdamazken onu izlemeye başladı.

Bora krepleri de yaptığında birlikte masayı hazırlarken Eva, "Toprak kahvaltı hazır." diye bağırdı. Toprak koşarak içeri girip yerine otururken hemen elini kreplere attığında Eva onun eline hafifçe vurarak "Çatal kullan." dedi.

"Offf abla ya." Diyerek önündeki çatalı alan Toprak tabağına krep koyarken Eva da onun yanına geçerek omletten tabağına aldı. Karşılarına oturan Bora da menemeninden yiyordu. Üçünün farklı zevkleri tek sofrada buluşmuştu. Toprak krepten büyük bir parça ağzına atıp yemeye çalışırken, "Efeleye gidecek miyiz?" dediğinde Bora kafasını sallayarak onu onayladı.

"Koray bu akşam mı gidiyor?" Diyen Eva, Bora'ya bakarken Bora, "Evet şirket devri için gerekli evrak işlerini halletmesi gerekiyor." dedi. Angel'ın olayından sonra bir hafta geçmişti. O olayın ertesi günü Su işe başlarken Eva ile Su birlikte gittikleri alışveriş merkezinde gazetecilere yakalanmış, tam o sıra Eva, Su'ya çifte düğün yapalım dediğinden şimdi her yerde çifte düğün konuşulmaya başlanmıştı. Artık Eva ile Bora'nın yanında Su ile Koray da düğün haberleriyle basında yer almaya başlamıştı. Karar verilmişti çifte düğün yapılacaktı ama öncesinde Koray'ın Amerika'ya gidip şirket işlerini halletmesi gerekiyordu.

"Oradaki şirketi devretmek yerine buraya taşısa daha mantıklı değil mi?"

Bora peçeteyle ağzını silerken, "Kaybedeceği bir şey yok, buraya taşısa oradaki müşterilerinin sözleşmeleri bitene kadar oradaki işleri kontrol altında tutmaya çalışacaktı. Kevin'a şirketi devretmek daha mantıklı. Onunla gelmek isteyen adamları gelecek geri kalan Kevin için çalışacak." dedi.

Eva, "Anlıyorum." derken omletini yemeye devam etti. Tekstil için kendi fikirlerini düşünürken konuyu Bora'ya açması gerektiğini biliyordu ama cesaret edemiyordu. Kahvaltısını bitiren Toprak, "Boya abi oyun oynayalım mı?" dediğinde Bora "Tamam." diyerek ayağa kalkarken Eva da kahvaltı masasını toplamaya başladı.

Bulaşıkları makineye yerleştirip geri kalanını dolaba koyarken fikirlerini Bora'ya açıp açmamakta tereddütlüydü. Şimdi bir de düğün olayı vardı. Düğün telaşının arasında bu düşüncelerini bir süreliğine ertelese iyi olacaktı. Ama beklemekte istemiyordu. Neyse akşama Su ile konuşup tam olarak ne yapacağımıza karar veririz diye düşündü.

Salona girdiğinde Toprak ile Bora uzaktan kumandalı arabalarla oynarken ikisinin itişmesine gülümseyerek şöminenin oradaki kitaplıktan bir kitap alarak koltuğa geçti. Bir süre sonra kitaba kendini kaptırıp giderken Bora'nın arkasından yaklaştığını duymamıştı.

Bora, Eva'nın arkasından sessizce yaklaşıp eğilerek boynunu öptüğünde Eva irkilerek, "Bora!" dedi. Bora "İmmm!" diyerek boynunun çevresine öpücükler koyarken Eva etrafına bakınarak Toprak'ı aradı. Onun neye baktığını anlayan Bora, "Odasına gitti." diyerek doğrulup Eva'nın yanına doğru dolandı.

Onun yanına oturup Eva'ya doğru yaşlaşıırken tek kaşını kaldırarak, "Yarım kalan bir işimiz vardı." dediğine Eva gülererek "Akşama acısını çıkartırım demiştin." dedi. Onun dudaklarına uzana Bora "Akşama kadar sabredemeyebilirim." diyerek Eva'nın alt dudağını dişlerinin arasına alıp ısırırken Eva iç çekerek ona doğru yaklaştı. Bora biranda onu ensesinden tutup çekerek koltuğa çıkıp Eva'yı altına aldığında Eva onu göğsünden iterek "Bora, Toprak gelecek." dedi.

"O zaman odamıza gidelim." Diyen Bora, Eva'yı kucaklayarak merdivenlere yöneldiğinde tam merdivenin ilk basamağına çıkmıştı ki Toprak'ı üst katta merdivenlerin başında gördü.

Toprak onlara bakarak yavaşça merdivenleri inerken, "Eva abla ne oldu yüyüyemiyo musun?" dediğinde Eva ayaklarını Bora'nın belinden çözerken ona ters bir bakış attı. Hemen üstünü düzelterip Toprak'a dönerken, "Yok aşkım Bora abinin beni taşıyası gelmiş." dedikten sonra Toprak'ın ters giydiği tişörtü dikkatini çekerek "Sen üstünü mü değiştirdin?" dedi.

"Evet, Efeleye gideceğiz ya." Diyen Toprak'a gülümserken, "Ama ters giymişsin." diyerek eğilip Toprak'ın tişörtünü çıkartarak tekrar giydirdi. Bora, Eva'nın işi bitince hemen Toprak'ı kucağına alarak aşağıya indirdi. "Sen çizgi film izle biz de üstümüzü değiştirip geliyoruz tamam mı?" Dediğinde Toprak, "Tamam ama geç kalmayın." deyince Bora "Oldu paşam başka emrin." diye homurdanmış Eva kahkaha atmıştı Eva arkasını dönüp merdivenleri çıkmaya başlarken az sonra arkasından gelen koşar adımları duydu. Hızla odaya girip giyinme odasına giderken Bora da onu takip etti. Bora daha ona dokunmadan Eva arkasını dönerek elini ona uzatıp, "Sakin Bora, Toprak'ı duydun geç kalmamalıyız." dediğinde Bora onun elini tutup kendine çekerek "Söz çok çabuk olacağım" dedi.

Bir anda Eva'yı kucağına alıp yatak odasına geçerken Eva çığlık atarak, "Bora!" diye tısladı. Bora sözünde durarak kısa sürede ikisinin de istediğini almasını sağladıktan sonra duş alıp hazırlanarak aşağıya indiklerinde Toprak'ı Bora'nın dediği gibi çizgi film izlerken buldular.

Onlar aşağı indiğinde Toprak kafasını çevirip onlara baktıktan sonra kalkarak televizyonu kapattı. "Geç kaldınız ama neyse." Dediğinde ikisi de kıkırdamıştı. Bora onu kucağına alarak kapıya ilerlerken Eva da arkalarından onları takip etti.

Korayların evine geldiklerinde onları bahçede köpeklerle oynarlarken gördüler. Efe yavru köpeklerle oynarken Toprak onları gördüğünde, "Ay köpeekkk!" diye bağırarak Bora'nın kucağından inmek için çırpınmıştı. Bora onu yere bırakır bırakmaz Toprak, Efe'nin yanına koşarken Bora ile Eva da taraça da oturan Koray ile Su'nun yanına gitti. Su'nun ayaklarının dibinde büyük köpeği gören Eva gülümserken "Kaç tane köpeğiniz var sizin." dedi.

Su eğilerek anne köpeğin tüylerini okşarken "Üç!" diyerek gülümsedikten sonra ayağa kalkarak Eva ile Bora'ya sarıldı. Koray da ayağa kalkıp onlara sarılırken "İlk başta Su Hanım'ı bir köpeğe ikna edemedik şimdi köpeklerden ayıramıyoruz." dedi.

Gülüşerek koltuklara yerleştiklerinde Koray'ın gidişi ve açılacak olan mağazalarla ilgili sohbete başlarlarken çocuklarda yavru köpeklerle oynuyorlardı. Gülden Hanım da bir ara yanlarına gelip sohbete katılırken bir süre sonra yemek hazırlığı için mutfağına geçtiğinde Su ile Eva da onunla birlikte mutfağına geçti.

Su, Gülden Hanım'a yemekleri hazırlamakta yardım ederken Eva, kenara geçip oturarak, "Su sence Koray ile Bora'ya söylemeli miyiz?" dedi.

Su çıkardığı malzemeleri doğrarken, "Hiç bilmiyorum Eva, Koray bu akşam gidiyor şimdi söylersek ne tepki verir bilmiyorum. Üstelik şirket için yeri tutmuşken hoş karşılayacağını sanmıyorum." dedi. Koray sırf Su'ya yakın olabilmek için onların şirketlerinin karşısındaki apartmanın dört katını kiralamış, güvenlik şirketini oraya açmıştı.

Eva da bunu düşünürken, "Bora'nın da hoş karşılayacağını sanmıyorum." dediğinde Gülden Hanım "Neler oluyor kızlar?" dedi.

Eva ile Su ona bakarlarken ikisi de birbirlerine baktıktan sonra aynı anda, "Tekstili diğer şirketten ayırmayı düşünüyoruz." dedi.

Kapıda iki ayrı ses "Ne?" diye bağırdığında Eva ile Su sıçrarken arkalarındaki Bora ile Koray'a döndüler. İkisi de şaşkınca onlara bakarak kapıda duruyorlardı. Bora, "Ne dediniz siz?" diyerek sert bir sesle konuşurken Koray kaşlarını çatmış Su'ya bakıyordu.

Eva, "Şey yani!" derken Su'ya baktı yardım istercesine ama Su dudağını ısırarak sessizce Koray'a bakıyordu. Bora, "Eva bir daha sormayacağım." dediğinde Eva "Bora böyle şirket çok karışık, tekstilin atölye başka bir yerde deposu başka yönetimi başka biz de Su ile düşündük ki eğer bir tane büyük bir bina bulursak hepsini bir araya toplayalım diye düşündük." dedi.

Koray gözlerini kısarak Su'ya bakarken, "Bu senin fikrindi değil mi?" dediğinde Su bakışlarını kaçırarak "Ortak karar aldık." dedi. Eva ise burnunu havaya kaldırarak, "Ne var bunda gayet doğru bir fikir." dedi.

Koray ile Bora, "Hayatta olmaz." derken Eva "Ama mantıklı olan bu!" diye diretti.

Koray, Bora'ya dönerken, "Al işte yetkileri verirsek bu ikisine en yakın zamanda bizden kaçacak yer ararlar. Ben kadına yakın olmak için şirketi taşıyorum burnunun dibine o kaçmak için her türlü yolu deniyor." dedi.

Bora onun omzuna elini koyup sıkarken, "Öyle bir şey olmayacak kardeşim rahat ol." dediğinde Eva ile Su "Ya biraz düşünün." diye bağırdı.

İki sert bakış onlara dönerken "Düşünecek bir şey yok yönetim kurulu başkanı olarak onaylamıyorum." dedi Bora ve arkasını dönerek mutfaktan çıktığında Koray kızlara sırtarak "Büyük patron o!" diyerek arkadaşını takip etti.

Eva ile Su ise birbirlerine kararlılıkla bakıp, "Bu işi başaracağız." diyerek söz vermişlerdi.

SÖZDE NİŞANLI - Düğüne Hazırlık

Eva babasının yanağından öpüp geri çekilirken, "Nasılsın babacığım?" dedi.

Kahvesini sehpaaya bırakan Tamer Bey, "Harika kızım sen nasılsın?" dediğinde Eva da babasının karşısına geçip oturarak "Yorgun, bu düğün hazırlıkları hiç bitmiyor." dedi. Düğün için neredeyse tüm hazırlıklar bitmişti sadece gelinlikler ve damatlıklar kalmıştı. Su ile Eva bugün gelinlik provasına gideceklerdi ama Bora damatlık için Koray'ın Amerika'dan dönmesini bekliyordu.

Efe koşarak içeri girdiğinde arkasından da Gülden Hanım ile Su göründü. "Meyhaba Eva abla, Tamey amca." diye bağıran Efe, koşarak Toprak ile Berfin'in yanına gitmişti bile.

Eva ona gülerken ayağa kalkarak Su ile Gülden Hanım'ı karşıladı. Gülden Hanım gülümseyerek Tamer Bey'in yanına geçerken "Bugün nasılsınız Tamer Bey" dediğinde Tamer Bey "Sizi gördüm daha iyi oldum Gülden Hanım" deyince birbirlerine bakan Eva ile Su'nun kaşları aynı anda havaya kalkarak onlara dönmüşlerdi.

İkili kızların bakışlarından habersiz gülüşürken Gülden Hanım kafasını kaldırdığında Eva ile Su'nun bakışlarıyla buluşunca gülümsemesi solarak yanakları kızardı. Su ise bu fırsatı kaçırmamıştı. "Muhabbetiniz bol olsun" diyerek sırtırken Gülden Hanım ona sinirle baktı.

Eva da sırtarak "Harika keyiflerin sebebi şimdi anlaşıldı" diyerek babasına imayla baktığında Tamer Bey kaşlarını çatarak "Siz gelinlik provasına gitmiyor muydunuz? Hadi geç kalmayın" diyerek adeta onları kovmuştu.

Mağazaya geldiklerinde ikisi de daha önce seçtikleri gelinlikleri giyerlerken dışarı çıktıklarında birbirlerini beğeniyle süzdüler. Eva'nın gelinliği sırt dekolteli üstü dantelken etekleri fazla kabarık olmadan tüllerle süslenmişti.

Su ise onunkinin aksine kabarık bir gelinlik seçmişti. Belden aşağıya doğru bollaşan göbeğini sıkmayan rahat bir tercihti. Straptez üstü dantel işlemeli kabarık, eteklerinin ucunda da dantel detaylar vardı.

Ölçüler tekrar alınıp son düzeltmeler yapılırken çalışan kızlar Eva ile Su'yu tebrik ediyorlardı. Eva onlarla gülüşerek sohbet ederken heyecanını gizleyemiyordu. Sonunda hayatının aşkını bulmuş onunla evlenmişti. Düşündüklerini uygulamak için organizatörü ikna edebilirse hayallerinden bile daha güzel bir düğünle evlenecekti.

Provedan sonra şirkete geçmek için yola çıktıklarında Eva'nın telefonu çaldı. *Öküzcük* yazısını ekranda gören Su kıkırdarken Eva'ya, "Öküzcüğün arıyor." dediğinde Eva gülerek "Efendim aşkım." diyerek telefonu cevapladı. Bora'nın telefondaki ismi sürekli değişiyordu. İlk başlarda Pabucumun mafyası olmuş sonra Öküzcüğüme dönmüştü. Düğünden sonra Kocacığım olacağı kesindi.

"Neredesiniz güzelim." Diyen Bora'nın sesi de onunki kadar neşeliyken Eva, "Gelinlik provasından çıktık, şirkete geliyoruz." dedi. "Tamam, bekliyorum." diyen Bora, telefonu kapattığında Su iç çekerek "Koray da bir gelse." dedi.

Eva, "Ne o özledin mi iki günde kocanı?" diyerek onunla dalga geçerken Su "Ne iki günü beş gün oldu." diyerek yakındı.

Eva, "Çok olmuş gerçekten." diyerek yine alay ettiğinde Su "Ah sen geç dalganı. Bir de Koray'ı duysan çıldırmak üzere, işler uzun sürdüğü için küfür edip duruyor." dedi.

"Tahmin edebiliyorum." Diyen Eva gülerken arabayı şirket otoparkına çekmişti. Birlikte yukarı çıktıklarında Su tekstil katında inerken Eva, Bora'nın yanına çıktı.

Neslihan Hanım'a selam verdikten sonra Bora'nın odasına girerek kapıyı arkasından kapattı. Bora onu görünce, "Hoş geldin." diyerek ayağa kalktığında Eva da hızla ona yaklaşmıştı.

"Hoş bulduk aşkım." Diyerek Bora'nın dudaklarına uzanırken Bora onu kendine çekerek tutkuyla öpmeye başladı. Evde Toprak olduğundan Eva yatak odaları hariç ona dokunmasına izin vermediğinden Bora sürekli Eva'nın dudaklarına hasret kalıyordu.

Eva gülerek geri çekildiğinde Bora itiraz ederken Eva onun göğsüne elini yerleştirerek Bora'nın yaklaşmasına engel oldu. "Bu kadar yeter koca oğlan." Derken gülümseyerek Bora'ya bakıyordu.

"Ne oldu yine Eva? Evde Toprak var diyorsun burada kimse yok işte." diyerek mızımlanan Bora tekrar ona uzanırken Eva hemen uzaklaşarak kaçtı. Onun elini bırakmadan geri çekilirken Eva, Bora'yı da beraberinde çekerek, "Sana bir sürprizim var." dedi.

"Nedir?" Diyen Bora onu takip ederken Eva kapıyı açmadan önce omzunun üstünden ukalaca sırtıtmıştı. El ele dışarı çıktıklarında Neslihan Hanım'a göz kırpan Eva, Bora'yı asansöre doğru çekti. İçeri girdiklerinde Bora sırtarak, "asansörü mü denemek istiyorsun?" dediğinde Eva "Bora!" diye çığlık atarken bina da hiç kullanılmayan katın tuşuna bastı. Bora soru sorarcasına "Eva?" dediğinde Eva "Sadece bekle aşkım." dedi.

Asansör şirketin en üst katına çıktığında kapılar açılır açılmaz Bora, muhteşem bir ofisle karşılaştı. Eva günlerdir bu katın hazırlığı için uğraşıyordu. Neslihan Hanım'ın yardımıyla Bora'nın haberi olmadan ofisi dekore etmişlerdi. Eva ofisin dekoru için bir mimar tutmak yerine her bir detayı Bora'yı düşünerek kendisi seçmişti. Yönetim katında olduğu gibi asansörün hemen karşısında asistan masası yerleştirilmiş biraz ilerisinde odaya açılan cam kapı vardı. Odanın duvarları da camdan oluşurken Bora karşıdan gökyüzünü görebiliyordu.

Eva önden ilerleyerek ofisin kapısını açtığında Bora'nın sert kişiliğine uygun siyah ve kahverengiden oluşan mobilyalar onları karşıladı. Krem zemin ise mobilyaları tamamlıyordu. Şehrin her yerine hâkim odanın manzarası da harikaydı. Aslında burası şirketin ilk taşındığı zamanlar Eva'nın babasından

istediği odaydı. Zamanı geldiğinde Eva şirketin başına geçecek ve buradan yönetecekti ama Eva bu odayı hak ettiğini düşünmüyordu. Düğünden önce buranın tadilatına başlatarak düğün hediyesi olarak Bora'ya sunmuştu.

Bora, "Odanın yerini mi değiştiriyorsun güzelim?" dediğinde Eva gülümseyerek ona yaklaşıp iki elini tutarak masaya doğru çekti. Bora'yı masanın başına götürüp ellerini omuzlarına yerleştirerek onu koltuğa yerleştirdiğinde kulağına eğilerek, "Burası senin için kocacığım." dedi.

Bora kafasını çevirip hayretle ona bakarken daha konuşmadan Eva, önüne geçip kucadığına yerleştiğinde, "Hiç itiraz etme sana düğün hediyeim." dedi.

Bora yutkunarak onun kalçalarını kavrayıp kendine çekerken kafasını kaldırıarak, "Burası senin çocukluk hayalin." dediğinde Eva "Sende öylesin maviş prensim." diyerek Bora'ya eğilip dudaklarına doğru "En büyük hayalim gerçek oldu diğer hayalime de senin sahip olmanı istiyorum." dedi.

Bora ona sözcükleriyle açıklayamayacağı her şeyi onu öperek anlatmaya çalıştı. Eva, tüm duvarlarına rağmen kalbine sızmış, o farkında olmadan kalbinin her köşesini ele geçirmişti.

Bora'nın ofisinin katına indiklerinde uzun süren tutku dolu anların etkisiyle dağılan Eva koşar adım ofise gitmişti. Bora arkasından onu takip ederken Neslihan Hanım'a "Bize iki orta kahve getirir misiniz?" Dedi.

"Tabi efendim." Diyen Neslihan Hanım kahveleri hazırlamak için yerinden kalkarken Bora da odasına girerek kapıyı kapattı.

Koltukta oturan Eva yüzünü yelpazelerken, "Rezillik, resmen rezillik." diyordu. Bora onun karşısına geçerken "Rahat ol biraz Eva karım değil misin?" dediğinde Eva gözlerini irice açarak "Bora ofiste seks yaptık." dedi.

"Evet." Diyen Bora ona kocaman sırtırken, "Daha denemek istediğim bir sürü yer var." dediğinde Eva kendi tükürüğüyle boğularak öksürük krizine girdi. Onun şaşkınlığıyla Bora kahkahalara boğulurken, "Rahat ol güzelim şaka yaptım." dediğinde Eva sehpanın üstünden aldığı dergiyi ona fırlatarak "İğrençsin." diye bağırdı.

Bora dergiyi alıp sehpaye geri koyarken hâlâ gülüyordu. Eva ise ellerini göğsünde bağlayarak burnunu havaya dikmiş öfkeli gözlerle ona bakıyordu.

Bora, "Ellerini göğsünde birleştirdiğinde göğüslerin şişince harika oluyor güzelim." dediğinde Eva bir anda ellerini çözüp göğüslerine bakarken Bora tekrar gülmeye başladı. Eva kıpkırmızı olup ona sinirle bakarken Bora oldukça eğleniyordu. "Ya Bora!" Diye tıslarken kapı çaldığında Bora, Eva'ya gülümseyerek bakıp, "Gel." diye seslendi.

Neslihan Hanım kahveleri sehpaye bıraktığında, "Teşekkürler abla." dedi Eva. "Afiyet olsun." Diyen Neslihan Hanım, dışarı çıktığında Eva yine Bora'ya öfkeyle bakıp, "Yaptığın şakalar hiç hoş değil." dedi.

"Ben çok eğleniyorum." Diyen Bora ona gülen gözlerle bakarken kahvesinden bir yudum alıyordu. Eva, "Beni utandırmak hoşuna gidiyor." dediğinde Bora "Hem de çok..." diyerek kahve fincanını geri sehpaye bıraktı.

Eva ona cevap vermezken bir süre aralarında sessizlik olduğunda sessizliği bozan yine Eva olmuştu. "Tekstilin taşınma işini konuşmalıyız." Dedğinde Bora, "Konuşulacak bir şey yok." diyerek kestirip attı.

Ama Eva bu konuda kararlıydı. "Bora lütfen biraz düşünür müsün? Böyle bütün bir şirket değiliz. Mağazalar açıldığında işler artınca sorunlarda artacak. Hem ben sürekli atölyeye gitmek istiyorum ama uzak olduğu için gidemiyorum."

"Eva düşünecek bir şey yok. Tekstilin ne olacağı umurumda değil. Yanımdan hiçbir yere ayrılmıyorsun."

Bora'nın sözleri Eva'nın gururunu okşasa da onun bu tavrı yine de sinir bozucuydu. Evet, Eva ona âşık olmasını istiyordu ama Bora aşktan ziyade Eva'yı saplantı durumuna getirmişti. Elinden gelse bir dakika bile yanından ayırmayacaktı.

"Bora lütfen mantıklı ol." Diyerek son kez şansını denerken Bora konuyu değiştirerek, "Balayı için istediğin bir yer var mı yoksa ben tercihim yapayım mı?" dedi.

Eva onun söylediklerini hiçe saymasıyla morali bozulurken, "Yok istediğini yap." dediğinde Bora "Eva bana surat yapma." dedi.

"Surat yapmıyorum ben sana. Tek bir saniye mağara adamı gibi düşünmek yerine mantıklı olmanı istiyorum. Ben her şeyimi bu işe yatırmaya hazırlanırken sen benim bu kadar önem verdiğim işten umurumda değil diye bahsediyorsun."

"Eva yıllardır baban işleri buradan yönetti hiçbir sorun olmadı. Söylesene bana şimdi bu nereden çıktı. Kendi şirketini mi kurmak istiyorsun? Şirketi bölmekse amacın söyle de bileyim."

Eva ona ağız açık bakarken, "Şirketi bölmek mi? Sen ne diyorsun Bora? Bunu nasıl düşünürsün? Tek istediğim tekstilde de turizm de olduğumuz gibi başarılı olmamız ve bunun içinde en doğrusu neyse onu yapmaya çalışıyorum." dedi.

"Bende sana buna gerek olmadığını söylüyorum Eva. İşleri buradan da idare ederek başarılı olabilirsin." Diye bağırarak ayağa kalkan Bora sinirle masasına ilerledi. Koltuğuna geçerek otururken, "İzin verirsen artık çalışmam gerekiyor." dediğinde Eva resmen kovulmuştu.

Kırgın bir şekilde ayağa kalkarken, "Neden beni hiçbir zaman anlamıyorsun?" dedikten sonra arkasını dönerek kapıya ilerlemişti. Bora o çıkana kadar bilgisayarın ekranına bakarken o çıktıktan sonra sinirle önündeki dosyaları dağıttı. Evet, Eva'nın dediği doğrudu. Artık mantığıyla düşünemez olmuştu. Tek isteği vardı o da Eva'yı yanından ayırmamaktı ve bunun için de her şeyi yapmaya hazırdı. Ama Eva kırıldıkça da tüm duvarları yıkıyor onun istediğini yapmak için çırpınıyordu.

Akşam Toprak'ı alarak eve geçtiklerinde Eva, Bora'ya surat asmaya devam ederken Bora ne yaptıysa Eva'nın ilgisini çekememişti. Eva geç saate kadar Toprak ile oynayıp çizgi film izlerken Toprak'ı yatırdıktan sonra da Bora'ya arkasını dönerek uykuya daldı. Bora onun yanında uzanıp Eva'nın düzenli nefeslerini dinlerken daha fazla dayanamayarak yataktan kalkıp aşağı inerek Koray'ı aradı.

İlk aramada telefona cevap vermeyen Koray'ı tekrar aradığında Koray nefes nefese, "Ne var lan?" deyince Bora kıkırdarak "Ne o rahatsız mı ettim?" dedi.

"Bora ne söyleyeceksen çabuk söyle sıçtırma çarkına?" Diyen Koray'ın sözleri Bora'nın haklılığının kanıtıydı. "Tamam, tamam kızların tekstil için düşündüğü projeyi onaylamayı düşünüyorum." dediğinde Koray "Ah!" diye inlerken "Olur bende onayladım zaten sonra konuşuruz." diyerek telefonu kapattı. Koray bu akşam dönmüştü. Onun döneceğini sadece Bora bilirken Su'ya sürpriz yapan Koray'ın karısıyla hasret giderdiği belliydi. Eva'nın sıcak bedeninin yanında ona dokunmadan yatmaya mecbur olduğunu hatırlarken *şanslı piç* diyerek küfretti.

Tekrar yatağa uzandığında Eva'ya dokunmadan duramadı. Arkasına geçip onu kendine çekerek sıkıca sarılırken "Beni kendinden mahrum bırakamazsın." diye fısıldadı. Eva'nın cevabı ise derin bir iç çekmek oldu.

Ertesi gün Koray ile Bora damatlık alışverişine çıkarlarken Efe ile Toprak'ı da yanlarına almışlardı. İkisi de aynı siyah takımdan alırken Toprak ile Efe'ye de Eva'nın isteği üzerine smokin aldılar. Efe, Toprak'ı smokinle gördüğünde eliyle ağzını kapatıp kıkırdarken, "Aynı penkuenleye benzemişsin." dediğinde Toprak ona kaşlarını çatarak "Sen kendine bak." dedi.

Efe gülerek karşısındaki aynadan üstündeki smokine bakarken, "Evet bende aynı penkuyen gibi olmuşum." dediğinde ikisi de gülüşürken Koray ile Bora da onlara güldü.

"Hadi bakalım gençler artık üstünüzü değişelim de eve gidelim." Diyen Koray'a Efe onu görebilmek için kafasını tamamen yukarı kaldırırken eliyle onu aşağı çağırarak, "Baba biy eğilsene." dedi.

Koray, "Efendim oğlum." diyerek ona doğru eğildiğinde Efe güya sessizce onun kulağına "Ben bunu giymek istemiyom baksana penkuyen gibi olduk. Topyak isteyse giysin ama ben istemiyom." demişti ama Bora ile Toprak onu duymuştu.

"Bana ne bende istemiyom bu ne böyle kuyyuklu kuyyuklu." Diyerek ceketin eteklerini çekiştiren Toprak'a, Bora, "Ama oğlum Eva ablan öyle istedi." dediğinde Toprak gözlerini kırptırarak ona baktı.

Bora onun önünde eğilirken, "Önce Eva ablana bir soralım olur mu?" dediğinde Toprak'ın takıldığı nokta başkaydı. "Bana oğlum dedin." Diyen Toprak'ın yüzüne şaşkınca bakan Bora, "Evet dedim." derken kafasını kaldırarak Koray'a baktı.

Koray, Toprak'ın Efe gibi bir bomba patlatacağını anladığında Efe'yi alarak, "Hadi biz biraz daha kıyafetlere bakalım." diyerek onların yanından uzaklaştı.

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Toprak, "Sen bana oğlum dediğine göye ben sana baba diyebiliy miyim?" dediğinde Bora'nın ciğerlerindeki bütün hava tükenmişti. Toprak'ın ağzından çıkanlarla nefesi kesilirken soluklanmaya çalışarak kafasını onaylarcasına sallamaya çalıştı. Konuşmaya takati yoktu. Yıllarca kendi öz babası yüzünden nefret ettiği kelimeyi şimdi Toprak'ın ağzından duymak tüm dengesini kaybettirmişti. Asla çocuk sahibi olmayacağım dediği günleri hatırlarken, Toprak'tan duyduğu kelime için sinirlenmeyi bekledi ama tam aksine hoşuna gitmişti.

Toprak, "Boya baba." diyerek kollarını açıp ona atıldığında Bora boynuna dolanan küçük kollarla kendine gelebildi. Kollarını minik bedenini etrafına sararken kalbinde hissettiği duygunun ne olduğunu çok iyi anlamıştı. Lanetli dediği kelime önce Eva sonra Toprak sayesinde yavaş yavaş hayatına giriyordu.

Bora ilk şoku atlatıp Toprak baba kelimesine alışırken çocukların itirazlarına rağmen smokinler alınarak malikânenin yolunu tutmuşlardı. Bu akşam Tamer Bey onları yemeğe davet ettiği için orada toplanmışlardı. Malikâneye geldiklerinde çocuklar oyun alanına giderlerken Koray ile Bora da Tamer Bey'in yanına geçerek tekstile ilgili olan konuyu ona açtılar. Hazır Eva ile Su ortalarında görünmezken fırsatı değerlendirmişlerdi. Bora, "Önce uygun bir yer bularak onlara sürpriz yapalım." dediğinde Koray hemen kabul etmişti. Onunda aklında böyle bir şey vardı. Bu konuda onlara en iyi yardımcı yapsa yapsa Tamer Bey yapardı. Tamer Bey fikri beğenirken neler yapılacağını konuşmuşlardı.

Masa hazırlanana kadar onlar iş konuşurken Eva da Su'ya atları göstermişti. İçeri girdiklerinde Toprak, Bora'ya doğru koşarken "Boya baba bak ne buldum." diyerek elindeki bir şeyi gösterdiğinde Eva olduğu yerde dondu. Toprak'ın baba dediğini duymasıyla şaşkına dönerken Su, "Eva!" dediğinde ona bakarak "Toprak az önce baba mı dedi?" diye sordu.

Su, "Evet!" diyerek onu onayladığında önüne dönüp onlara doğru yürürken Bora ile göz göze geldi. Anında gözleri dolarken Toprak onu görüp, "Eva abla baakk, kaybetmişim ya buldum." diyerek elindeki oyuncak askeri gösterdiğinde, Eva'nın kalbine bir bıçak saplandı sanki. Dolan gözleri taşmaya başladığında, "Çok güzel Toprak." diyerek hemen arkasını dönüp salonun çıkışına doğru ilerlemeye başladı. Umut etmişti. Bora'ya baba dediğini duyduğunda bir umut ona da anne diyeceğini düşünmüştü ama Toprak abla dediğinde yıkılmıştı. Antreye çıkıp merdivenlere doğru koşar adım ilerlerken bir anda kolundan çekilerek geriye döndürüldü.

"Güzelim." Diyen Bora onun yanaklarını kavrayarak yüzünü açığa çıkartırken Eva elinden kurtulmaya çalışarak, "Bora bırak." dedi.

"Ne oldu Eva"? Diyen Bora onun gözyaşlarını parmağıyla silerken Eva'nın boğazından bir hıçkırık kaçtı.

"Lanet olsun Eva neyin var?" Diyen Bora telaşla onu konuşturmaya çalışırken Eva, "Sana baba dedi..." dediğinde Bora şaşkınca "Evet." dedi.

Eva yüzünü Bora'nın göğsüne gömerek, "Ama bana abla dedi." dediğinde Bora, Eva'nın neden ağladığını anlamıştı. "Güzelim, bana da daha bugün söylemeye başladı eminim yakında sana anne diyecektir." Diyen Bora onun saçlarını okşarken Eva geri çekilerek, "Ben biraz odama çıksam iyi olacak." dedi.

Eva odasına çıktığında banyoya giderek elini yüzünü yıkarken, "Neden bana anne demedi?" diye fısıldadı. Yıllardır Toprak'ı tanıyan kendisiydi. Bora daha onun hayatında yeniyken Toprak neden ona baba demişti. İlk başta Eva'ya anne demesi gerekmez miydi? Ben mi bir yerde yanlış yapıyorum diye düşünse de

nerede yanlış yaptığını bulamadı. Düşüncelere dalarak sakinleşince tekrar elini yüzünü yıkadı.

Toprak'ın ona anne demesini deli gibi istese de buna sadece Toprak karar verebilirdi. Zamanla belki der umuduyla kendini avutarak diğerlerinin yanına katıldı.

Yemekler yenip bittiğinde konuşulan tek şey gelecek hafta gerçekleşecek olan düğündü. Eva düğünün fazla abartılmadan basit bir şey olmasını isterken Koray ile Su da ona katılmışlardı. Koray, "Hatta fazla sürmesin düğünden sonra asıl eğlenceyi Evren'in barında yaparız." dediğinde Eva "Bu harika bir fikir." diyerek ona katıldı. Bütün konuşma boyunca Bora'nın sessiz kalıp düşünceli gözlerle konuşulanları dinlemesi Eva'nın dikkatini çekerken ona doğru eğilerek "Bir sorun mu var aşkım?" dedi.

Bora onun omzuna elini atıp Eva'yı göğsüne çekerken, "Yok güzelim, işleri düşünüyorum." dediğinde Eva onun yanağından öperken "Bu kadar takma her şey yoluna giriyor bak." dedi. Bora gülümsemeye çalışırken aklından geçeni bilse Eva'nın vereceği tepkiden korktu. Bu sefer sonunun boşanmayla biteceği kesindi. Ama bunu yapmak zorundaydı.

SÖZDE NİŞANLI - Çifte Düğün

Eva heyecandan kalp krizi geçirmek üzereydi. Kalbi deli gibi atıyor, elleri terliyor ve titriyordu. Elini önce boğazına oradan hızla atan kalbinin üstüne koyduktan sonra aynadaki yansımasına baktı. Gelinliği tam istediği gibi olmuştu. Gözleri Bora'nın yılbaşında hediye ettiği küpelerine kaydı. Gözleriyle aynı renk mavi taş parlıyordu. Başka bir takı da takmamıştı zaten. Parmağında tektaşı ve kulağındaki küpeler yeterliydi.

Hazırlanmasına yardımcı olan kız, "Başka bir isteğiniz var mı Eva Hanım?" dediğinde Eva ona gülümseyerek bakıp kafasını iki yana sallayarak "Yok teşekkür ederim." dedi.

O çıkar çıkmaz arkasındaki koltukta oturan Esmâ Hanım, Eva'ya doğru yaklaşırken, "Çok güzel oldun kızım." dediğinde Eva gülümseyerek ona dönüp gelinliğinin eteğini düzeltirken "Teşekkür ederim Sultanım." dedi.

Esmâ Hanım onun topuzundan sarkan bir tutamı yüzünden çekerken, "Aynı annene benziyorsun, o da senin kadar güzel olmuştu." dediğinde Eva'nın içi

burkuldu. Yutkunurken "Gelinliğiyle hiç fotoğrafı yok." dediğinde Esmâ Hanım "Evet annen istemedi." dedi.

Esmâ Hanım, Eva'nın güzel çehresine sevgiyle bakarken "Tüm kalbimle çok mutlu olmanı diliyorum kızım. Umarım Bora hak ettiğin mutluluğu sana yaşatır." dedi.

Eva öne doğru bir adım atarak ona sarılırken, "Her zaman annemin açıklarını kapatarak bana ikinci bir anne oldun, çok teşekkür ederim sultanım hakkını helal et." dediğinde Esmâ Hanım akan gözyaşlarını silerken geri çekilip "Ah yeter bu kadar. Bak ağlattın beni. Makyajım bozuldu senin yüzünden." diyerek gülümsemeye çalıştı.

Eva da burnunu çekerek gülümserken, "Tamam bir şey demedim." dediğinde kapı çalarken, Evren kafasını sarkıtarak "Müsait misin?" dedi.

Eva kocaman gülümseyerek "Gel!" derken Esmâ Hanım "Ben sizi yalnız bırakayım." diyerek kapıya ilerlemişti.

Esmâ Hanım ıkarken, Evren içeri girip kapıyı arkasından kapattıktan sonra ısılık çalarak Eva'ya yaklaştı. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Diyen Eva'nın yanakları kızarıp abisine gözleri parlayarak bakarken, "ok heyecanlıyım." dedi. "Belli oluyor." diyerek gülümseyen Evren ellerini cebine atarak kafasını eğerken ne diyeceğini toparlamaya çalışıyordu.

Eva onun gerginliğini fark ederken, "Abi ne oldu?" dediğinde Evren kafasını kaldırıp ona gülümseyerek "Bir şey olmadı kardeşim, sadece ben ne diyeceğimi bilemiyorum." dedi.

Eva ona gülerken kollarını abisinin boynuna dolayıp, "Bir şey demene gerek yok yanımda olduğun için mutluyum." dedi. Evren de ona sarılırken "Gerçekten mutlu musun?" dedi.

Eva geri çekilip abisinin gözlerinin içine bakarken, "Hiç olmadığım kadar mutluyum abi, annemden sonra tekrar kendimi bulmuş gibiyim." dedi.

"Senin adına sevindim kardeşim." Diyen Evren geri çekilirken cebinden küçük bir kutu çıkartarak, "Tamer Bey bunu sana benim vermemi istedi." diyerek kutuyu açtı.

Eva annesinin yüzüğünü gördüğünde, "Annemin yüzüğü." diye fısıldarken Evren "Evet, bunu sana onun takmasını isterdim ama kismet banaymış." dediğinde Eva düğümlenen boğazını rahatlatırken "Abi burada olduğun için çok mutluyum." dedi.

Evren'in pişmanlığını konuşmasından ve kaçan gözlerinden hisseden Eva onu rahatlatmak ister gibiydi.

Evren elini uzatarak onun elini kavrarken Eva'nın gözlerine bakmadan, "Aslında her şey benim yüzümden oldu biliyorum." dediğinde Eva "Abi hayır." dedi ama Evren onu susturdu.

"Onu dinlemeden yargıladım. Onun yaşadıklarını sormadan onu suçlayarak en büyük hatayı yaptım. Şimdi ikimizde annesiz kaldık. Bazen her şeyi geriye sarmayı o kadar çok istiyorum ki, o lafları söylememeyi, onunla bir kez olsun görüşmeyi o kadar çok isterdim ki."

Eva ağlamamak için kendini sıkarken, "Sende kendince haklıydın." diyebilirdi

Evren kafasını kaldırarak kardeşinin gözlerine ilk defa bakarken, "Özür dilerim kardeşim, hayatınıza girip her şeyi dağıttığım için özür dilerim." dediğinde Eva hıçkırarak abisinin boynuna atlarken "Evren saçmalama, hiçbir şey senin suçun değil. Annem hastaydı, hayatıma girdiğin için teşekkür ederim sakın benden özür dileme." dedi.

Evren de gözyaşı içinde Eva'ya sarılırken bir süre sessizce gözyaşı döktüler. Evren geri çekilirken Eva'nın akan gözyaşını silerek, "En mutlu gününde bile seni ağlattım, aslında ben bunları söylemeyecektim özür dilerim." dediğinde Eva "Abi lütfen artık özür dileme." dedi.

Evren kardeşinin elini tutup annesinin yüzüğünü öperken, "Teşekkür ederim kardeşim. Benim hayatım pişmanlıklarla dolu, umarım seninki mutluluklarla dolu olur." dedikten sonra arkasını dönerek odadan çıkıp Eva'yı yalnız bıraktı. O çıktıktan sonra Eva aynanın karşısındaki koltuğa çöküp yavaşça gözlerinden akan makyajı temizlerken abisinin dediklerini düşünmemeye çalışıyordu. Biraz düşünürse hıçkırıklara boğulacaktı.

Eva makyajını temizleyip biraz sakinleşirken kapı çalmadan açılarak Bora tüm yakışıklılığıyla içeri daldı.

Eva ayağa kalkarak ona hayretle bakıp, "Bora burada olmamalısın!" diye bağırdı. Bora ona cevap vermeden gözleriyle Eva'nın her yerini inceledi. Büyülenmiş bir şekilde, "Çok güzelsin." dedikten sonra Eva'nın gözlerine baktı. Gözlerindeki kızarıklıkları ve ağladığının belirtisi olan izleri gördüğünde hızlı adımlarla yanına gelerek bir eliyle yanağını kavrayıp, "Ne oldu?" diye sordu.

Eva burukça gülümserken elini kaldırıp annesinin yüzüğünü göstererek, "Evren ile duygulu bir an yaşadık." dediğinde Bora rahatlamıştı. Bir an için Eva'nın pişman olup ondan vazgeçtiğini düşünmüş ve yüreği ağzına gelmişti.

Bora, gözlerini onun yüzünde gezdirirken hediye ettiği küpeleri taktığını görünce diğer elindeki bu akşam için seçtiği hediyeyi kaldırarak, "Doğru tercih yapmışım." dedi.

Biraz geri çekilip kutuyu açarken Eva onu merakla izliyordu. Eva küpelerle aynı mavi taşlı pırlantalarla süslü gerdanlığı gördüğünde iç çekerken, "Bora!" diyerek nefesini tuttu. Bora gerdanlığı eline aldıktan sonra kutuyu yan tarafındaki makyaj masasına koyarak Eva'nın gözlerine baktı.

"Gözlerin gibi canlı ve parlak... Gözlerin gibi heyecanlı ve masum..." Diye fısıldayarak gerdanlığı takmak için arkasına geçtiğinde tamamen çıplak sırtını görünce yutkunarak, "Eva bu ne?" dedi.

Parmakları uzanıp omuriliğinden yukarı doğru çıkarken gırtlaktan, "Sebebin olacaksın." diye hırladı. Eva onun dokunuşu ve sesiyle ürperirken, "Sadece ufak bir dekolte." dediğinde Bora "Ufak bir dekolteymiş!" diye homurdanırken gerdanlığı Eva'nın boynuna taktıktan sonra onu kendine çevirdi.

Dekolteyi görmezden gelecekti. Bu gece onun için her şeyi görmezden gelecekti. Bora alnını Eva'nın alnına yaslarırken dudaklarına doğru, "Hayattaki tek dileğimsin." dediğinde Eva'nın gözleri yine dolmuş taşmak üzereydi. Burnunu çekerek, "Seni seviyorum." dediğinde Bora gülümseyerek onun minik burnuna öpücük kondurup "Güzelim, sonsuza dek benimsin!" dedi.

Eva onun o iki kelimeyi söylemek için hâlâ direndiğini gördüğünde üzülsede bu akşam ki neşesini hiçbir şey bozamayacaktı. O yüzden umursamadı. Elbet bir gün Bora bütün zincirlerini kıracaktı.

Bora dayanamayarak Eva'nın dudaklarına yöneldiğinde Eva kaçarak, "Zaten gözlerim aktı rujum bari yerinde kalsın." dese de Bora, onu dinlemeyerek dudaklarını sertçe dudaklarına bastırıp derin bir nefes alarak geri çekildi.

Aynanın önündeki masadan bir mendil alarak dudaklarını temizlerken, "Artık gitsem iyi olacak vakit doluyor." dediğinde Eva "Dur bakalım benim de sana bir hediyem var." diyerek masanın üstündeki kutuyu eline aldı.

Bora ona döndüğünde Eva elindeki kutuyu açarken, "En çok baktığın yerde beni hatırla istedim." dediğinde Bora gülümseyerek kutudan çıkan saate baktı. Eva özel yapım saati kutudan çıkartırken Bora'nın görmesi için saatin arkasını çevirip yazıyı ona gösterirken, '*Zaman tükenip, Vakit dolana kadar Ben Senin, Sen Benimsin.*' diye yazılanları söyledi.

Bora onun saati tutan elini tutup bir anda kendine çekerek kolunu beline dolarken, "Güzelim şu an böyle şeyler yapmamalısın." dedi gırtlaktan konuşarak. Eva'nın bu anlamlı hediyeleri bir gün onun sonu olacaktı. Onun tarafından bu kadar sevilme deli gibi hoşuna gitse de aynı derece korkmasına da sebep oluyordu. Her geçen gün beyninin içinde dönen onu kaybetme korkusu büyüyor ve Bora çaresizlikle onu korumak için saçma sapan önlemler almaya çalışıyordu. Kesinlikle sağlıklı düşünemez olmuştu.

"Dışarıda tüm misafirler bizi beklerken benim tek isteğim sana sahip olmak." Diye hırladığında Eva heyecanlanırken, "Bora bence kendini toplamalısın." dedi. Bora'nın cevabı onu daha çok vücuduna yapıştırmak olurken, "Sen böyle davranırken ben nasıl kendimi toparım ha." dediğinde Eva gözlerini kırıştırtarak "Ben ne yaptım ki?" dedi.

Bora, "Şu an bir cadı kadar masumsun." diye homurdandığında Eva sinsice sırtırtırken "Belki gece yarısı cadıyı cezalandırmana izin verebilirim." dediğinde Bora tüm kontrolünü kaybetmiş ve Eva'yı tutkuyla öpmeye başlamıştı. Gelinliğin tül eteğinden Eva'yı istediği gibi hareket ettiremediğinde sinirlenirken kalçasının altından kucaklayarak onu havaya kaldırıp bir adım arkalarındaki duvara yasladi. Tutkuyla öpüşmeye devam ederlerken ne kapının çaldığını duydular ne de açıldığını.

Organizatör ateşli çifti gördüğünde yüzü kızarıırken saatine bakarak zamanı kontrol ettiğinde vaktin dolduğunu görünce boğazını temizleyerek, "Geç kalıyorsunuz." diye bağırdı.

Eva kadının sesiyle Bora'yı omuzlarından iterken Bora geri çekilerek, "Biz gelmiyoruz." dediğinde Eva ona irice açılmış gözlerle bakıp, "Saçmalama çekil şuradan." diyerek tekrar omuzlarından itti ama Bora milim kıpırdamadı.

Eva, "Bora!" diye tısladığında Bora eğilip onu son kez öptükten sonra çekilirken "Bu akşam çekeceğin var." diyerek tehdit etmeyi de ihmal etmedi.

Bora dudaklarını silerek odadan çıktığında Eva organizatöre şirince gülümserken, "Makyajımı tazelemesi için birini gönderir misin?" dedi. Biraz önce çıkan kız tekrar geri geldiğinde Eva göz makyajını aşırı yapmamasını rica etti. Çünkü ağlamamak konusunda kendine güvenemiyordu. Daha sade bir makyaj yapılarak kısa sürede bittiğinde Eva üstünü düzelterek ayağa kalkıp kapiya doğru ilerlemeye başladı.

Yan taraftaki odanın kapısı da açılıp aynı anda Su ile birlikte çıktıklarında onları iki minik adam bekliyordu. Toprak ona kocaman gözlerle bakarken, "Melek gibi olmuşsun abla." dediğinde Eva da gülümseyip "Teşekkür ederim Toprak." dedi. "Sende çok yakışıklı olmuşsun." dediğinde Toprak yüzünü buruştururken, "Penkuyen gibi olduk." deyince Eva kahkaha atarak "Hayır çok yakışıklısınız." dedi.

"Geç kalıyoruz." Diyen kadına baktıktan sonra Toprak, "Güzelim." diyerek ona elini uzattığında Eva "Yakışıklım." diyerek elini tuttu. Toprak sol elini tutup yanında dururken Su ile Efe'de aynı şekilde yanlarındaydı. Eva'nın kalbi daha bir kuvvetli atmaya başladığında Su ile göz göze gelirken aynı heyecanı onun gözlerinde de gördü. Birbirlerine gülümsedikten sonra derin bir nefes alırlarken önlerindeki kapı açıldı.

Tüm misafirlerin bakışları onlara dönerken Eva'nın isteği üzerine Bora ile Koray çiçekli yolun sonunda onları bekliyordu. İki yakışıklı adam yan yana durmuş tüm ihtişamlarını sergilerlerken kadınlarıyla gözleri kilitlendiğinde tüm salon onlar için sessizliğe gömülmüştü. Eva aralarındaki mesafeye rağmen Bora'nın gözlerindeki bakışlara hapsolürken etrafından soyutlanmıştı. Elinden tutan Toprak ile birlikte her adımda sevdiği adama yaklaşıırken gözleri doldu ve aralarındaki mesafe azaldığında gözyaşları yanaklarından istemsizce akıyordu.

Bora ile karşı karşıya geldiklerinde onunda gözlerindeki kızarıklıklar belli olurken Toprak Eva'yı Bora'ya teslim ederken, "Boya baba ablam sana emanet." diyerek Tamer Bey'in ona tembih etiği sözleri söylediğinde Eva ile Bora ona bakarak güldüler. Bora, Eva'nın elini tutup ilk dans için pistin ortasına doğru hareketlenirken gözlerini onun gözlerinden ayırmıyordu.

Dans pistini Koray ve Su ile paylaşırlarken iki çiftte kendi dünyalarında kaybolmuştu. Bora, Eva'nın gözlerinden akan yaşları parmaklarıyla silerken yanaklarını kavrayıp alnından öperek, "Gözlerinden yaş akmasına dayanamıyorum lütfen." diye fısıldadı.

Eva gülümserken, "Kalbim duracak gibi." dediğinde Bora "Benim kalbim attığı sürece o kalbin durmasına izin vermem." dedi.

Eva kollarını ona dolayarak sımsıkı sarılırken klasik bir şekilde dans etmek yerine birbirlerine sıkıca kenetlenerek dans etmeye başladılar. İkisinin de kalp atışları giysilerinden hissedilirken Bora gözlerini kapatarak tarifsiz mutluluğunun tadını çıkardı.

İlk danstan sonra babası yanlarını gelirken Bora'ya gülümseyerek, "Kızımı kısa süreliğine alabilir miyim?" dediğinde Bora gülümsedi. "Çok kısa olsa iyi olur." Diyerek göz kırpıp yanlarından uzaklaşırken baba kızı baş başa bıraktı.

Şarkı değişirken Tamer Bey, kızının elini tutup bir elini de beline yerleştirerek dans etmeye başladılar. Kafasını eğip kızının gözlerine bakarken, "Seni sevdiğimi biliyorsun kızım." dediğinde Eva kafasını sallayarak onu onaylarken "Bende seni seviyorum baba." dedi.

"Eğer bir gün pişman olursan, benim her zaman arkanda olduğumu unutma." Diyen babasına minnetle bakan Eva, "Teşekkür ederim baba ama Bora'yı sevdiğimi biliyorsun." dedi.

"Biliyorum Tavşanım, bilmesem onunla evlenmene izin vermezdim. Evet, ilk başta buna seni ben zorladım. Büyük bir kumar oynadım ama gerçekten istemeseydin asla seni zorlamazdım. Tek isteğim benim başıma bir şey geldiğinde yalnız kalmamandı."

Eva uzanarak babasını yanağından öperken, "Sen bana hayatımın aşkını verdin baba. Sana yaptığım onca şeye rağmen sen benden hiç vazgeçmedin. Senin sevgini hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama mutluyum. Sana ve kocama sahip olduğum için çok şanslıyım." dedi.

Tamer Bey onun şakağına öperken, "Teşekkür ederim tavşanım." diyerek iç çekerek yavaşça dans etmeye devam ettiler. Eva babasına sarılıp başını omzuna

yaslarken onu da kaybetmediği için şükretti. Hayatının çoğunu babasıyla geçirmişti. Evet, annesini çok seviyordu ama hayatının temel direği babasıydı. Babasını da kaybetseydi onu bu hayata bağlayan hiçbir şeyi kalmazdı ve Eva bunu daha yeni fark ediyordu. Kendisine ve babasına çektiği dört yılı düşünürken gözleri dolarak, "Özür dilerim baba." dedi.

Tamer Bey onun sesindeki tınıdan neden özür dilediğini anlamıştı çünkü o da aynı şeyleri düşünüyordu. O yıllarda kızından vazgeçmediği için mutluydu.

Sonra ki saatler oldukça çabuk geçmişti. Sırayla Evren, Mete, Koray, Hasan Bey ve Sarp ile dans ederken özellikle Sarp ile yaptığı dans gerginlik doluydu.

Eva, Hasan Bey ile yaptığı dans sırasında Sarp yanına gelerek Hasan Bey'den izin istedi. Hasan Bey, Eva'yı ona teslim ederken Eva gülümseyerek Sarp'ın elini tutarak diğer elini omzuna yerleştirdi. Birlikte geçirdikleri yıllardan sonra aralarında ilk defa bu kadar mesafe vardı. Sarp onun o Sarp'ın her halini bilirdi ama şimdiye kadar hiç aralarında bu kadar uçurum olmamıştı.

Eva dayanamayarak, "Arkadaşımı özlüyorum." dediğinde Sarp yutkunarak "Bende!" diye fısıldadı. Eva gözleri dolarak kafasını kaldırıp Sarp'a bakarken Sarp, "Her şey benim yüzümden, sana duygularımdan hiç bahsetmemeliydim." dedi.

"Bana duygularından bahsetmek için bu kadar geç kalmamalıydın."

Sarp, Eva'nın dudaklarından çıkanlarla neye uğradığını şaşırırken, "Eva!" diyerek bir iç çekti. "Ama artık hiçbir önemi yok. Geç veya erken fark etmez artık her şey için çok geç"

"Sen yani demek istediğin eğer ben sana..." Devamını getiremedi Sarp. Eva'nın sözlerinin ne anlama geldiğini çok iyi anlamıştı. Aşk acısı çektiği yıllara mı yansındı. Yıllardır aşkını sakladığı için kaçan aşkına mı?

Eva kafasını kaldırıp ona bakarak gülümserken, "Lisedeyken sana hayrandım. Senin ilgini çekebilmek için her şeyi yaptım ve en sonunda arkadaşlığımızı lekelemek istemediğim için vazgeçtim. Şimdi görüyorum ki iyi ki vazgeçmişim Sarp." dedi. Gözleri dolarken Sarp'a bakarak devam etti.

"İyi ki olmamış çünkü Bora'ya olan duygularımın tarifi yok. Şimdi düşününce eğer o zamanlar biz olsaydık, sonunda ikimizde paramparça olurduk. Artık

senin için başka biri benim için başka biri var. Ve biliyorum ki sende çok mutlu olacaksın."

O sustuğunda Sarp nemli gözlerini kaçırıp dans eden diğer çiftlere bakarken abisiyle dans eden Melis ile göz göze geldi. Ona gülümseyerek selam verirken Eva'ya, "Haklısın, sana âşıktım ama sevgiyi başka birinde bulacağım kesin." dedi.

Sevgiyi Melis de bulup bulamayacağından emin değildi ama artık Eva'ya olan hislerinin de eskisi gibi olmadığını biliyordu. Eva, "Arkadaşımı geri istiyorum." dediğinde Sarp gülümseyerek "Arkadaşımı hiç kaybetmedin." dedi.

Eva da gülümserken, "Biliyorum." diye fısıldadı. Şarkı bittiğinde Sarp geri çekildi. Eva'nın iki elini de tutarak dudaklarına götürüp öperken, "Mutluluklar Tavşan." dedikten sonra yanından uzaklaştı.

O gittikten sonra Bora yanına gelerek onu kendine çekti. "Bu kadar güzelken seni diğer erkeklerle paylaşmak hiç kolay değildi." Diyerek Eva'yı öperken Eva gülümseyerek, "Beni babamdan, Hasan amcadan ve arkadaşlarından mı kıskandın?" dedi. Bora da gülümserken "Seni daha en başta kıskançlığım konusunda uyarmıştım." dediğinde Eva o günleri hatırlayarak gülerken, "Ah evet iyi hatırlattın senden almam gereken bir intikamım da var." dedi. Bora onu anlamayarak, "Ne intikamı?" dediğinde Eva sinsice gülümserken "Zamanı geldiğinde anlarsın sevgilim." dedi.

Daha sonra Koray ve Su çifti ile birlikte misafirlerin masalarını ziyaret ederek tek tek tebrikleri kabul ettiler. Onlar misafirleriyle sohbet ederken yemek servisleri yapılmıştı.

Sıra formalite icabı nikâh merasimine geldiğinde Bora ile Eva birbirlerinin gözlerinin içine bakarak gür bir sesle, "*Evet*" derken, Koray'ın nikâh memurunun sorusuna "*Kabul etsem mi acaba bilemiyorum.*" demesi üzerine Su'nun onun ensesine tokatı patlatıp "*Evet de çabuk.*" demesiyle Koray "*Evet*" diye resmen haykırınca misafirler kahkahalara boğulmuştu.

Nikâhtan sonra düğün biterken kızlar gelin odalarına geçerek üstlerini değiştirdi. Asıl eğlence şimdi başlıyordu. Sırada Evren'in barındaki eğlence vardı.

Şirketteki çoğu çalışanın da katıldığı kalabalık bir grupla birlikte bara geldiklerinde içeri girince barın bu gece için özel olarak süslendiğini gördüler. Evren onların resimlerini büyük bir poster şeklinde girişteki koridorun iki tarafına asmış üstlerine de mutluluklar yazmıştı. Eva Bora'nın elinden tutarak resmin önüne çekerken birlikte çekildikleri fotoğrafa ağzı bir karış açık sırtarak bakıyordu. Bora ise asık bir yüzle fotoğrafa bakarken, "Başka resim mi bulamamış?" diye homurdandı.

Eva, "Ama ben buna bayıldım." diyerek sırtıtmaya devam ederken Bora'nın ona evlenme teklif ederken dizlerinin üstüne ktğ zaman çekilen resme hayranlıkla bakıyordu.

"Bayılırsın tabi dizlerinin üstünde olan sen değilsin." Diye homurdanan Bora, Eva'yı tutup içeri doğru çekiştirirken arkalarındaki çalışanların resme gülerek baktıklarını gördüğünde hepsine öfkeli bir bakış attı. Koray ile Su da kendi resimlerinin nnden ayrılıp onlara yaklaştığında Bora'nın asık suratını gören Koray resme bakıp kakhaha atarken kolunu onun omzuna atarak "Artık şirketteki bütün havan yerlerde Patron, sen çalışanlara azar çektiğinde hepsinin gözünün önüne bu fotoğraf gelecek." dedi.

Bora onun omzundaki elini alıp, "Siktir git Koray!" diyerek onu iterken Koray güldü. "Bu gece sana vermeye niyetim yok. Kendimi karıma sakladım." Diyerek Su'ya sarıldığında Su ile Eva'nın gözleri yerlerinden fırlarken Bora kakhaha atmıştı.

"Dengesiz herif." Diye homurdanarak bara doğru ilerlemeye devam ederlerken kızlarda kafalarını iki yana sallayarak gülüyorlardı. Koray'ın gerçekten ayarı yoktu.

Bara geldiklerinde barmenler içecek siparişlerini almaya başlamıştı bile. Su, "Bu gece ilk içkiler benden." diyerek barın arkasına geçtiğinde barmenlerden izin aldıktan sonra kendi karışımını hazırlamak için içkileri Shaker'a doldurup çalkalamaya başladı. Çalışanların çoğu onun eski mesleğini bilmedikleri için şaşırırken Su yılların verdiği tecrübeyle içkileri çalkalayıp bardakları doldurmaya başladı. Doldurduğu bardakları herkese servis ederken ikinci bir karışımı sadece Koray için hazırlamaya başladığında Eva, "Hayır ama haksızlık bizde ondan istiyoruz." diye bağırınca herkes ona katılmıştı.

Su onlara gülerek, "Emin olun istemezsiniz." dedikten sonra yaptığı karışımı Koray'a uzattı. Koray bardağı tek seferde kafasına diktiğinde kıpkırmızı olup derin nefesler alırken, "Hain kadın!" diye zorla konuştuğunda Mete, "Su sanırım düğün gecesi kocasını öldürüp bana kaçmaya çalışıyor." dediğinde herkes kakhahalara boğulmuştu.

İlk içki servisinden sonra Su barın arkasından çıkarken tekstildeki diğer çalışanlar Su ile Eva'yı alarak dans pistine çıktılar. Eva defilenin tasarımcısı İrem ile birlikte kurtlarını dökerken Su ilk başlarda Mete ile dans ediyordu ama çok geçmeden Koray onu diğer erkeklerden ayırarak kendine hapsedmişti.

Eva dans ederken etrafına baktığında herkesin deli gibi eğlendiğini gördü. Evren ile Buket bile dans ediyor ve kahkaha atıyorlardı. Gözleri Bora'yı ararken onun ilerideki koltuklarda oturmuş içkisini içerken çılgın kalabalığı izlediğini fark etti.

Göz göze geldiklerinde Eva ona kur yaparak dans etmeye başladığında Bora'nın dudakları yukarı doğru kıvrılırken onu izlemeye devam etti. Bora içkisini yudumlayarak Eva'yı izlerken Eva dans ederek yavaşça pistten ayrılıp onun yanına doğru ilerlemeye başladı. Tam karşısına geldiğinde vücudunu müzikle birlikte kıvrırken elini ona uzatarak, "Bana katıl." dedi. Sesi günaha davet niteliğinde kısık ve buğulu çıkarken Bora onun elini tutup Eva'yı kucağına çekti. Bir kolunun beline sarıp kafası kaldırarak Eva'ya bakarken, "Sen bana katıl daha çok eğleneceğini garantilerim." derken eli Eva'nın sırtında geziyordu.

Onun parmaklarının etkisiyle Eva'nın tüyleri diken diken olurken kafasını eğip Bora'nın viski kokan nefesini dudaklarına hapsedti. Dilini dudaklarının arasından içeri kaydırarak viski tadının onun damağından alırken hemen geri çekildiğinde Bora'nın koyu laciverte dönmüş gözlerine bakarak, "Önce sen bana katıl daha sonra istediğin kadar sana katılırım." dedi. Bora "Eva!" diye hırlarken Eva onun saçlarını arkadan kavrayıp çekerek, "Şartım bu Lacivert Kral kabul ediyor musun?" diyerek meydan okudu.

Bora, "Bunu sen istedin." diyerek kucağında Eva ile birlikte ayağa kalktı. Eva çığlık atarken Bora onu tek hareketle kendine çevirip Eva'nın bacaklarını belinde doladı. Gözünü ondan ayırmadan piste doğru ilerlerken onların geldiğini görenler iki yana açılmıştı. Eva, "Bora indir beni." dese de Bora onu dinlemeden pistin ortasına ilerledi. Müzik devam ederken Bora durduğunda, "Dans etmek istiyordun." dedikten sonra Eva'yı belinden kavrayıp kaldırarak ayaklarının üstüne indirdikten sonra elleri omuzlarına çıkıp, kollarından aşağı inerek ellerini kavradı. Eva onun ne yapacağını merakla beklerken Bora onu ileri doğru itip kendinde çektikten sonra Eva'nın şaşkınlıktan nefes nefese kalmış haline gülümseyerek, "Hazır mısın güzelim?" dedi. Eva'yı tekrar ileri iterek bir elini bırakıp onu döndürmeye başlamıştı. Eva'nın mini kabarık elbisesinin tülleri uçuşurken sarı saçları da savruluyordu. Bora onu kendine çekip eğilerek koluna yatırdığında Bora gülümseyerek Eva'nın gözlerine bakarken, "Hadi ama bana eşlik etmeyecek misin?" dediğinde Eva kendine gelebilmişti. Bora onu kaldırıp ileri doğru savurup serbest bıraktığında Eva kendi etrafında bir tur atıp ona doğru dönerek ellerini beline yerleştirdi.

"Demek öyle ha!" Diyerek Bora'ya baktı. Bora ceketini çıkartıp kenara attıktan sonra gömleğinin bileklerini kıvrırken tek kaşını kaldırıp Eva'ya bakarak, "Meydan okumanı kabul ediyorum güzelim." dediğinde etraftan büyük bir ıslık sesi yankılandı. Eva, Bora'nın ona meydan okumasıyla eğlenirken şarkı değiştiğinde Eva sinsice gülümsedi. Bora da gülümsediğinde kaşlarını çatarak, "Yok artık." dedi.

Eva bir kez daha Bora hakkında bilmedikleriyle şaşkına uğrarken müzikle birlikte hareket etmeye başladı. Yavaşça ritimle birlikte Bora'ya doğru yaklaşırken Bora da ona doğru yaklaştı. Yanından geçip arkasındaki yerini aldığına Eva sırtında onun sıcaklığını hissetmek için bekledi. Bora onu omuzlarından kavrayıp yavaşça dönmesi için hareket ettirdiğinde Eva kendi etrafında bir tur döndükten sonra Bora'nın sağ eli belini kavrarken sol eliyle de elini tutup müzikle birlikte salınmaya başladılar. Eva gözleri parlayarak sevdiği adama bakarken, "Gerçekten Bachata biliyorsun." dedi. Bora'nın yaptığı Bachatadan çok Eva'yı yönlendirmektir ama yine de adımlarda Eva'ya ayak uyduruyordu. Bora onu yönlendirerek dans etmeye devam ederken, "Karanlık ruhumu umutsuzca aydınlatmaya çalışıyordum." diye fısıldadığında Eva'nın içi burkulurken "Ruhun karanlık değil sevgilim." diye fısıldadı. Bora'nın dudaklarında buruk bir gülümseme oluşurken, "Artık değil. Beni daha önce tanısaydın böyle düşünmezdin güzelim." dedikten sonra ellerini Eva'nın beline yerleştirerek onun eğilmesini sağlayıp yarım ay çizdikten sonra tekrar kaldırdı. İki elini tutup onu etrafında çevirip sırtını göğsüne yasladıktan sonra Eva'nın karnına elini yerleştirirken Eva kalçalarını ona yaslayarak kıvrıma başladı. Bora nefesini tuttu. Eva normalden uzun süre devam ettiğinde Bora'nın karnındaki eli kasılırken, Eva gülerek hemen ondan uzaklaştı. Bora onu elinden tutup kendi etrafına çevirdikten sonra parmakları ensesinden eline doğru gezerken Eva'yı tutup kendine çektiğinde, "Şeytanla dans ettiğini hep unutuyorsun güzelim." dedi.

Eva onun ensesinde ellerini birleştirip saçlarını parmaklarıyla okşadı. "Belki de yanmak istiyordumdur." dediğinde Bora hırlayarak onun ellerini tutup dansı bitirterek Eva'yı peşinden sürüklemeye başlamıştı. Dans yarım kalırken ıslık çalan kalabalığı yaparak Bora peşinde Eva ile birlikte çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

Eva ilk başta şaşırırsa da sonrasında gülerek Bora'dan hızlı hareket edip onun sırtına atladı. Bora bir anlık dengesini kaybetse de hemen onu yakalarken Eva kıkırdıyordu. Kollarını Bora'nın boynuna sararken Bora da güldü. Sırtında Eva ile birlikte daha hızlı adımlarla ilerlemeye başlarken arkalarından kahkaha sesleri yükseldi.

SÖZDE NİŞANLI - Gizli Saklı İşler

Eva, Bora'nın alnına düşen bir tutam saçı geriye çektikten sonra parmaklarını yüz hatlarında gezdirip, "Seni seviyorum." diye fısıldadı. Eva yan yatmış bir şekilde eliyle başını desteklerken Bora'yı izliyor, Bora da sırt üstü uzanmış onun dokunuşlarının tadını çıkartıyordu. Eva'nın fısıltısıyla Bora'nın bakışları gökyüzünden ona dönerken Eva'nın gözlerindeki duygu yoğunluğunu gördü. Göğsü derin bir nefesle şişerken, "Eva!" diyebildi. Sesinde hüznün vardı. Eva ona o kelimeleri söylediği her seferinde içini büyük bir üzüntü kaplıyordu. Onun gözlerindeki bakışı görüp ona karşılık verememek canını acıtıyordu.

Dikkatle baktı parlak mavi gözlere, diliyle söyleyemediklerini gözleriyle anlatmak istedi. *Yapamam anla beni* diye yalvardı gözleri. Eva'nın göz kapakları anlayışla kapandığında sağ gözünden sızan bir damla yaş Bora'nın omzuna düştü. Bora elini kaldırıp yanağını okşarken, "Seni üzüyorum." dedi.

Eva itiraz edercesine kafasını iki yana sallarken Bora onu ensesinden tutup kendine çekerek göğsüne yatırdı. "Sen böyle yaptıkça ve ben karşılık veremedikçe kendimi hapisanede gibi hissediyorum. Kalbim demir parmaklıklar arkasında sıkışmış kalmış, beynim tüm kontrolü ele geçirirken, sen her seferinde demir parmaklıklar arkasındakine uzanıyorsun. Olmuyor Güzelim." Bora derin bir nefes daha aldığında göğsü şişince Eva onun zorlandığını fark ederek, "Tamam sorun değil Bora." dedi.

Bora iç çekerken, "Çok büyük bir sorun bu." diyerek Eva'yı çevirip altına alırken gözlerinin içine baktı. Diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra, "Sen bana o şekilde bakıp aşkını haykırırken ben susup..." Bora durarak gözlerini kapatıp tekrar açarken "Nefessiz kalıyorum Eva, dilim tutuluyor, yapmak istediklerim ve söylemek istediklerim var ama beynimin gardiyanları izin vermiyor." dedi.

Eva onu anlarken, "Sevgilim sorun değil." diyerek Bora'nın yanaklarını kavradığında Bora başını onun boynuna gömerken "Bencil piçin tekiyim. Hak ettiğin hayatı sana veremeyeceğimi bile bile seninle evlendim." dedi. Her seferinde aynı şeyi söylüyordu ama Eva onun bencil olduğunu düşünmüyordu. Bora'nın onu sevdiğini biliyordu. Söylemese de Eva, Bora'nın farklı bir sevgiyle ona bağlı olduğunu biliyordu.

Eva onun saçlarını eliyle okşarken, "Bora ben senden başkasını istemiyorum neden bunu anlamıyorsun artık." dediğinde Bora onun şah damarının üstüne bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim." Diye fısıldarken sesi oldukça kısıktı. Eva onun ne için teşekkür ettiğini tam olarak anlamasa da Bora boynundaki öpücüklerle devam edip arzularını uyandırdığında merak etmeyi de bıraktı. Şu an tek odaklanabildiği vücudunda gezen dudaklardı.

Telefonu çalmaya başladığında duştan yeni çıkmıştı Bora. Beline havlusunu dolayarak yatak odasına geçtiğinde çalan telefona ilerlerken, "Eva!" diye seslendi. Eva'dan bir ses gelmediğinde onun aşağıya indiğini anlarken arayan numarayı gördüğünde yüzü donuklaşarak "Efendim." diyerek cevapladı.

"Merhaba Baran Bey..." Diyen kadına, "Merhaba." diyen Bora kadının "Bugünkü randevunuzu hatırlatmak için aramıştım." demesiyle "Bugün mü?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet, hâlâ kararlıysanız doktorumuz bugün saat iki de operasyon için müsait."

Bora, "Ta - tamam ben unutmuşum haber verdiğiniz için teşekkürler, iki de orada olacağım." diyerek telefonu kapattığında aklına küfür etti. Düğün telaşından aylar öncesinden ayarladığı randevuyu neredeyse kaçırıyordu.

Arkasından çıplak göğsüne dolanan ellerle irkilen Bora, "Güzelim." derken Eva onun iki kürek kemiğinin ortasını öperek "Neyi unuttun aşkım." dedi.

Bora göğsünde gezen elleri kavrayarak üstünden çekip Eva'ya dönerken, "Şirkette yapmam gereken bir görüşme vardı güzelim." dedi.

Eva kollarını onun boynuna dolayıp dudağını sarkıtırken, "Ama iki haftalık tatile yeni girdik, balayımızın ilk gününde işe mi gideceksin." dediğinde Bora eğilip onun sarkan dudağını dişlerinin arasına alarak ısırdı. Öpüşme derinleşirken Eva'nın elleri boynundan okşayarak beline kaydırdığında Bora onu durdurarak geri çekildi.

Eva'nın havluyu kavrayan parmaklarını çözerken, "Bir şeyler atıştırıp çıkmalıyım güzelim, acil olmasa gitmezdim." dediğinde Eva surat asarak "Ne işi bu benim niye haberim yok?" dedi.

Bora eğilip onun yanağını öptükten sonra giyinme odasına giderken, "Yeni bir otel düşünüyoruz. İnşaat firmasıyla anlaşacağız, henüz belli olmadığı için kimsenin bilgisi yok." dedi.

Eva onu takip ederken, "Sen yokken ben ne yapacağım. Hem daha balayında nereye gideceğimize karar vermedik. Anlamıyorum, nasıl bu güne toplantı ayarlarsın?" diye kızdı.

Bora havlusunu çözüp raftan kot pantolon alırken Eva'ya tek kaşını kaldırıp bakarak,

"Güzelim mazeretler mi sıralıyorsun, bana mı öyle geliyor." dedi. Eva'nın düşüncelerini dağıtmaya çalışıyordu ama tabii ki işe yaramadı. Eva kollarını göğsünde kavuştururken "Bora bunlar mazeret mi sence. Düğünümüzün ertesi günü iş görüşmesine gidiyorsun." dedi.

Bora tişört alarak kafasından geçirdikten sonra Eva'ya yaklaşarak onun karşısında dururken, "Çok kısa sürecek söz veriyorum. İki saat içerisinde yanında olacağım. İstersen seni malikâneye bırakırım, babanın yanında beklersin, çocuklarda orada." dedi.

Eva ellerini onun tişörtünün eteklerine uzatarak üstünü düzeltirken, "Sen işe bu kıyafetle gitmezsın." dedi.

Bora'nın kaşları çatılırken üstüne baktıktan sonra gülümseyerek, "Sen söyledin Cuma itibariyle iki haftalık tatildeyiz, eğer tatil günümde benimle görüşmek istiyorlarsa kıyafetime takılmaya hakları yok." dedi.

Eva'nın gözlerinde şüphe kıvrıntıları gezerken Bora onun yanağından öpüp, "Hadi biraz yemek yiyelim." diyerek kolunu omzuna atarak Eva'yı dışarı yönlendirdi. Aşağıya indiklerinde Bora, "Ne yemek istersin?" dediğinde Eva omuz silkti.

"Ah hadi ama güzelim sadece iki saat, yanında olmadığımı bile fark etmeyeceksin." Diyerek Eva'ya baktığında Eva onun omzundaki kolundan kurtularak mutfaktaki koltuğa yöneldi.

Bora, "Tamam." diyerek mutfak tezgâhına ilerlerken buzdolabını açarak kahvaltı için malzemeleri çıkardı. Saatini kontrol ettiğinde iki saat sonra çıkması gerektiğini düşünürken malzemeleri yıkayarak doğramaya başlamıştı.

İşini yaparken arada arkasında sessizce oturan Eva'ya göz atıyordu. Her baktığında Eva'yı gözlerini pencereden dışarı sabitlemiş düşünürken görünce rahat edemeyerek doğrama işini bırakıp elini yıkayıp kuruladıktan sonra Eva'nın yanına gitti.

Önünde çömelerek kafasını kaldırıp onun yüzüne baktığında Eva gözlerini ona çevirirken, "Yine benden bir şey gizliyorsun." dedi.

Bora onun ellerini tutarken, "Gizlemiyorum güzelim, istersen Koray'ı ara birlikte gideceğiz." dedi. Bora söylediği yalanın çaresizliğiyle araya Koray'ı da katmıştı ama buna hemen pişman olsa da artık iş işten geçmişti. Eva'ya yalan söylemek canını yaksa da yapacağı şeyi ona açıklamanın hiçbir yolu yoktu.

Eva'nın gözleri bu düşünceyle kısılrken, "Koray bugün Su'yu bırakıp seninle iş görüşmesine mi gelecek?" dedi.

"Evet, gelecek tabi. Onun da haberi vardı."

Eva kafasıyla onaylarken, "O zaman beni Su'nun yanına bırak." dedi.

"Tamam, bırakırım. Ama önce bir haber verelim de Koray'ı hazırlıksız yakalamayalım." diyerek Bora cebinden telefonunu çıkardığında Eva ondan önce davranarak telefonu elinden aldı.

"Eğer haberi varsa aramana gerek yok."

"İyi ama güzelim benim aklımdan çıkmıştı. O da unutmuş olabilir."

"Tamam, gittiğimizde sen hatırlatırken yanında olmak isterim."

Bu sözlerle Bora ona sert bir bakış atarken, "Bu ne demek bana güvenmiyor musun?" dedi.

Eva da ona aynı sert bakışlarla bakarken, "Bunun için yeterince sebebim yok mu?" dediğinde Bora yenilgiyle geri çekilerek "Peki istediğin gibi olsun." diyerek kahvaltıyı hazırlamaya geri döndü.

Eva onun üstüne çok gittiğini fark etse de Bora'yı artık tanımıştı ve davranışlarındaki tezatlıkları görebiliyordu. Sezgileri kesinlikle gizlediği bir şeyler olduğunu söylüyordu.

Bora yiyecekleri hazırladığında birlikte masayı hazırlayıp yemeye başlarlarken aralarındaki sessizlik devam etti. Bora, Eva'nın elinin yanında duran telefona arada bir bakış atarken bir yolunu bulup Koray'ı haberdar etmeyi düşünüyordu ama Eva'nın telefonu vermeyeceğini biliyordu.

Sessizlik içinde yemeklerini yerlerken Eva hazırlanıp yola çıktıklarında bile aralarında tek kelimelik '*Hazırım ve çıkahm.*' gibisinden konuşmalar harici konuşma yoktu. Korayların evine yaklaştıklarında Eva, "Balayımızı hiç böyle hayal etmemiştim." diyerek hayal kırıklığını bildirirken Bora ona uzanıp yüzünü okşayarak, "Güzelim balayımız hazır. Yarın yola çıkıyoruz gitmeden işlerimi halletmeye çalışıyorum." dedi.

Eva hayretle ona dönerken, "Nasıl hazır? Neden daha önce tek kelime bile etmedin, nereye gidiyoruz?" dediğinde Bora gülümseyerek "Çünkü sürpriz olması gerekiyordu." dedi.

Eva gözlerini kısarken, "Şimdi biraz sana inanmış olabilirim." dediğinde Bora onun elini tutup sıkarak "Beni yalayıyorsun." dedi.

Eva gülerken, "Hadi oradan sen böyle basit şeylerle yaralanmazsın." diye dalga geçtiğinde Bora sırtarak "Nasıl da tanımış kocasını." dediğinde Eva kahkaha attı.

"Ay sen dalga da geçmeye başladın kesin bir şeyler karıştırıyorsun." Dedığında Bora yalandan surat asarak, "Bak şimdi, ne yapsam bir şey karıştırıyor oluyorum." dedi.

Korayların evine geldiklerinde araç kapısı açık değildi ve her zaman dışarıda olan korumalar da yoktu. Kapıyı açacak kimse olmadığında Bora dışarı park ederken arabadan inerek Eva'nın elini tutup açık olan küçük kapıdan içeri girdiler.

Bahçede ilerlerken, "Bence Koray senin ağzına edecek." diyen Eva'ya sırttan Bora "Bence de..." dedikten sonra duydukları kıkırdama sesine doğru ilerlemeye başladılar.

El ele seslerin geldiği yere doğru ilerlerken yan bahçeye geldiklerinde Eva ilk başta gördüğü manzarayı yanlış anlayarak kıpkırmızı kesilirken daha sonra Koray'ın, "Evet kızım doğru söylüyorsun bu anne çok cadı." diyerek konuştuğunu duyduğunda daha dikkatli bakınca yüzünde buruk bir gülümseme oluştu.

Taraçadaki koltukta oturan Su'nun önünde çömelen Koray, Su'nun tişörtünü sıyırmış çıplak karnına kafasını yaslayarak bebeğiyle konuşuyordu. Koray'ın da üstünün çıplak olması Eva'yı ilk başta yanıltmıştı ama şimdi gördüğü manzarayla kalbi sızlıyordu. Bora gülerek, "Frekanslarla iletişimin yollarını mı buldun Koray?" dediğinde onları fark etmeyen Koray ve Su korkuyla sışradı. Koray, "Hasiktir lan siz nereden çıktınız?" diyerek şaşkınlıkla ayağa kalkıp onlara baktı.

"Evet, çok güzel bir karşılama Koray." Diyerek ona gülen Eva, Su'ya bakarak, "Kocan çok terbiyeli." dedi.

Su üstünü düzeltip ayağa kalkarak onları karşılarırken, "Karısına çekmiş..." diye sırtıttığında Eva, Bora'nın elini bırakıp gülererek ona sarılıp "Ne haber?" dedi.

Sarılmasına karşılık veren Su, "İyi de siz ne yapıyorsunuz burada? Kötü bir şey yok değil mi?" diyerek telaşa kapıldığında Eva ona gülümsedi. "Yok, beyefendilerin iş görüşmesi varmış bizi baş başa bırakacaklar." Dediğinde onları dinleyen Koray, "Ne görüşmesi lan?" diyerek Bora'ya döndü.

Bora dişlerini sıkarak ona dönerken, "Şu yeni otel için inşaat firmasıyla görüşecektik ya!" dediğinde Koray onun lafını bitmesine izin vermeden "İyi de adam yurt dışında.

Önümüzdeki hafta gelecekti, bizde balayından sonraya ertelemiştik." deyince Eva kaşlarını kaldırarak Bora'ya baktı.

Bora, Koray'a öfkeli bakışlar atarken ona yaklaşp kızlara çaktırmadan elini onun beline atıp çıplak etini kavrayarak sıktı. "Sonra adam arayıp bugün müsait olacağını söyledi biz de görüşmeyi ayarladık ya Koray." dediğinde Koray acıyla inlerken "Öyle mi yaptık?" dedi.

Eva, Bora'dan gözlerini çekip kızaran Koray'a bakarken, "Senin bir şeyden haberin yok değil mi?" dedi.

Bora iki parmağının arasındaki ete daha çok baskı uygularken Koray bir kez daha, "Ah!" diye inleyerek "Yok, yani var ama tamamen aklımdan çıkmış." dedi.

Su'da Eva gibi şüpheli bakışlarını onların üstüne sabitlerken Bora, Koray'a, "Hadi hazırlan da çıkalım." dedi.

Koray, "Ya ben gelmesem sen gitsen." dediğinde Bora'nın öfkeli bakışlarıyla karşılaşınca "E iyi madem ben hazırlanayım." dedi. Koray içeri girdiğinde Su da onu takip ederken Eva ile Bora baş başa kalmışlardı.

"Yaptığınız konuşma hiç inandırıcı değildi Bora!" Diyen Eva kollarını göğsünde kavuşturup burnunu havaya dikerek Bora'nın gözlerine bakarken Bora ona yaklaşp kollarıyla belini sararak Eva'yı kendine çekip, "Bugün Sherlock kesildin başıma." dedi.

Eva duruşunu bozmazken, "Laf değiştiriyorsun." dediğinde Bora eğilip onun küçük tatlı burnunu ısırıp geri çekildiğinde Eva irileşen gözlerle ona bakıp "Burnumu ısırdın." dedi.

Onun şaşkınlığıyla neşelenen Bora kahkaha atarken, "Evet öyle yaptım." dediğinde Eva da istemsizce gülmüştü. Gülümsemesi çabuk solarken Bora'ya ciddi bir ifadeyle bakarak, "Eğer bugünün altından kötü bir şey çıkarsa sana olan inancımı yitiririm." dedi.

Bora, Eva'yı bırakıp ondan uzaklaşırken, "Bana hiçbir zaman inanmadın ki." dediğinde Eva hayır demek için ağzını açmıştı ki Koray ile Su yanlarına geldi. Koray, "Hadi gidelim!" dediğinde Bora kafasını sallayarak onu onaylarken Eva'ya bakmadan ilerlemeye başladı. Kaçışı kırgınlıktan değil pişmanlıktandı. Eva'yı kandırmak onu üzse de bu konuda elinden gelen bir şey yoktu.

Arabaya bindiklerinde Koray, "Eee şimdi bana gerçeği anlatacak mısın?" dedi.

Bora park ettiği yerden çıkarken aynadan arkasını kontrol ediyor Koray'a bakmıyordu. Koray, Bora'nın boş yolda aynayı kontrol etmeye gerek duymayacak kadar iyi bir şoför olduğunu bildiğinden, "Kaçıyorsun neler karıştırıyorsun yine?" dediğinde Bora "Eva gibi başlama sende." diye homurdandı. Ana yola çıktıklarında Koray, "Nereye gidiyoruz?" deyince Bora sağa çekti.

Bir eli direksiyonu kavrarken diğer eliyle çenesini kaşıyarak, "Sen şimdi inip taksiye binerek Tamer Bey'in bulduğu binaya gidiyorsun. Yarın yola çıkmadan kızlara binayı göstereyim diyorum." dedi.

Koray onu kafasıyla onaylasa da kaşları çatılırken, "Sen?" dediğinde Bora önüne dönüp yola bakarak "Benim küçük bir işim var." dedi.

"Bora bu iş benden istediğin sahte kimlikle alakalı mı?" Diyen Koray'a yandan bir bakış attıktan sonra tekrar gözlerini kaçırarak Bora, "Bir parça." dediğinde Koray "Neler karıştırıyorsun, benden de mi gizleyeceksin, yani kardeşinden." dedi kendini göstererek.

"Koray lütfen arabadan in ve sana dediğimi yap. Gerisine karışmanı istemiyorum."

"Bora nereye gittiğini öğrenmeden inmiyorum kardeşim. Yine saçmalamana izin veremem. Her şey yolundayken hayatını berbat etmene izin vermem anladın mı? Bu sefer Eva da söz konusu. Her ne planlıyorsan o kızın da hayatını etkilediğini unutma."

Koray sanki biliyormuş gibi laflarını ardı ardına sıralarken Bora'nın göğsü sıkıştı. Yapacağı şey Eva'nın tüm hayatını etkileyecekti ama yapmak zorundaydı.

"Koray lütfen!" Diyerek çaresizce Koray'a baktığında Koray kafasını yana eğerek, "Hadi ama kardeşim anlat bana bu sefer sorun ne?" dedi.

"Yapamam kardeşim lütfen. Gitmeme izin vermezsen her şey daha kötü olacak bana inan."

Koray onun gözlerine dikkatle baktıktan sonra, "Tamam kardeşim git bakalım. Umarım ne yapacaksan pişman olmazsın." diyerek arabadan indi.

Bora kendine düşünme fırsatı vermeden Koray iner inmez gaza basarak yola devam ettiğinde kalbi göğsünde korkuyla atıyordu. Bu yaptığı ortaya çıkarsa hayatının biteceğini biliyordu ama yapmazsa da bitecekti. Her iki şekilde de hayatı bitecekti ve Bora daha az hasarla atlatmak istiyordu.

Özel hastaneye geldiğinde daha önce torpidoya bıraktığı şapka ile gözlüğü alıp takarak kendini mümkün olduğunca gizlerken takip edildiğinin farkında değildi. Düşünceleri onu dalgın ve dikkatsiz yaparken daha önce geldiği için yolunu hemen bularak direk üçüncü kattaki doktorun odasına çıktı.

İçeri girdiğinde şapkasını ve gözlüğünü çıkartırken onu arayan sekreter ayağa kalkarak, "Hoş geldiniz Baran Bey." diye onu karşıladığında Bora "Hoş bulduk doktor bey odasında mı?" dedi.

"Evet, efendim o da sizi bekliyordu." Diyerek kız onu odaya yönlendirdiğinde Bora kızı takip etti. İkinci bir kapıya geldiklerinde kız kapıyı çalıp içeri girerek, "Baran Bey geldi efendim." dedi. Doktorun "Harika, gelsin..." dediğini duyduğunda kızın bir şey demesine gerek kalmadan Bora içeri girmişti.

"Hoş geldiniz." Diyen doktor ona kocaman gülümseyerek yaklaşıp elini uzatırken Bora asık yüzüyle, "Hoş bulduk." diyerek doktorun elini sıktı.

"Buyurun şöyle geçelim." Diyen adamın sözünü, "Vaktim yok hemen işleme başlayalım." diyerek keserken, Doktor "Önce biraz konuşmamız gerekiyor Bora Bey." dedi.

Bora doktorun gerçek ismini kullanmasıyla şaşırırken kafasını sallayarak onaylayıp koltuğa geçmişti.

Doktor sekreterine, "Bizi yalnız bırak." dediğinde kız sessizce kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Direk doktorun gözlerine bakan Bora, "Ne zamandır biliyorsunuz?" dediğinde Doktor gülümseyerek karşısına otururken "İlk başlarda bir yerden tanıdık gelmiştiniz ama dün akşamdan sonra çıkan haberlerle emin oldum." dedi.

Bora sinirle dişlerini sıkarken Doktor, "Ülkenin en ünlü çiftini dünkü düğünden sonra tanımayan kalmamıştır Bora Bey." dedi.

"Peki, yani bu durumda ne yapıyoruz." Diyen Bora, doktorun onu reddetmesinden korkarken Doktor, "Biliyorsunuz ki istediğiniz işlem riskli, yani eğer ileride ortaya çıkar ve eşiniz beni şikâyet ederse tüm meslek hayatım biter." dedi.

Bora kesin bir sesle, "Öyle bir şey olmayacak." dediğinde Doktor "Bunu ne siz ne de ben bilemeyiz Bora Bey." dedi.

"Sadede gelin doktor yapacak mısınız? Yapmayacak mısınız?"

Doktor onun sinirli haline gülerken, "Rahat olun Bora Bey, ben sizi reddetsem de siz bu işlemi bir başkasına elbet yaptıracaksınız değil mi?" dediğinde Bora kafasını sallayarak onu onayladı.

"O zaman sizi tekrar uğraştırmayalım ama biliyorsunuz ki bende kendi hayatımı düşünüyorum. Geleceğimi garanti altına almak isterim."

Bora onun ne demek istediğini anladığında telefonunu çıkartırken, "Ne kadar istiyorsun?" dedi.

Adam genişçe gülümseyerek, "Fazla değil, beş yüz bin yeter." dediğinde Bora'nın telefonu tuttuğu eli kasılırken "Hiç fazla değilmiş." diye alay ederek telefonu kulağına götürdü.

Mali işler sorumlusu telefona cevap verdiğinde Bora lafı uzatmadan, "Doktor Seyhan Dal'a beş yüz bin daha havale yapılacak. Şirket hesabını değil şahsi hesabımı kullan." diyerek telefonu kapattı.

Bora elini iki yana açarak, "Eğer tamamsak başlayalım mı? Yoksa paranın hesaba geçmesini mi bekleyeceğiz." dediğinde doktor gülümseyerek ayağa kalkıp "Bu konuda size güveniyorum." dedi.

Bora da yağa kalkarken, "Peki ya ben size nasıl güvенеceğim, bu durum benim tarafımdan ortaya çıkmaz ama ya sizin tarafınızdan ortaya çıkarsa. Sekreterinizin de bildiğinden eminim." dedi.

Adam ukala bir gülümsemeyle ona bakarken "Merak etmeyin Bora Bey kendi ellerimle hayatımı bitirmem. Sekreterimin de akıllı bir kadın olduğunu garanti ederim. Sizi karşımıza almak istemeyiz." dedi.

Bora büyük bir risk aldığını bilse de bu durumu fazla uzatmadı. "Öyle olsun." dediğinde doktor ona kapiya kadar eşlik ederken, "Sekreterim bekliyor. Sizi hazırlasınlar bende geliyorum." dedi.

Bora kafasını sallayarak odadan çıktıktan sonra doktorun dediği gibi sekreter onu bekliyordu. Dışarı çıkacaklarında kadın ona dönüp gülümserken elindeki şapka ile gözlüğü göstererek, "Taksanız iyi olur. Diğer çalışanlar tarafından tanınmak istemezsiniz." dedi.

Bora homurdansa da kadının dediğini dinleyerek şapka ile gözlüğü takmıştı. Onu takip ederek ameliyathaneye geldiklerinde kimse yoktu. Kadın ona dönerek, "Üstünüzü çıkartın." dediğinde Bora "Siz çıkabilirsiniz." dedi.

Kadın gülerek ona ameliyat önlüğünü uzatırken, "Hastaları genelde ben hazırlarım Bora Bey daha önce çok çıplak adam gördüğümünden emin olabilirsiniz. Utanmanıza gerek yok." dedi.

Bora kadına düz düz baktığında gözlerini deviren sekreter onun üstünü değiştirmeyeceğini anladığında arkasını dönmüştü. Bora üstünü çıkartıp gömleği giyerek, "Tamam." dediğinde sekreter ona dönerek Bora'nın arkasındaki ameliyathanenin girişine ilerledi. Kapiyı açıp Bora'yı içeri aldıktan sonra, "Doktor Bey az sonra gelir yanındaki hemşireler tarafından tanınmak

istemiyorsanız yüzünüzü oradaki örtüyle örtebilirsiniz." diyerek bir bez parçası gösterdi.

Bora yine, "Tamam." dediğinde sekreter kapıyı kapatarak çıkmıştı. Bora yalnız kaldığı soğuk odada ilerleyip sedyeye otururken kafasını eğerek yaptığı şeyi düşündü. Pişmanlığın eli sımsıkı boynuna sarılarak onu nefessiz bırakırken *yapmazsam daha kötü olacak* diyerek rahatlattı kendini.

Dışarıdan sesler geldiğinde Bora hemen sedyeye uzanıp yüzünü bezle örterken kapının açıldığını duydu. "Biz geldik Baran Bey." Diyen doktorun sesini duyduğunda, "Biran önce başlayın artık." dedi.

Doktor gülerken, "Tabi Baran Bey ama öncesinde son kez sormam gerekiyor Vazektomi* geri dönüşü olmayan bir işlemdir, bunu yaptırmak istediğinize emin misiniz?" Bora biraz sessiz kalırken yutkunarak "Evet eminim." diye mırıldandı.

"Pekâlâ." Diyen doktorun uzaklaştığını hisseden Bora'nın kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. İğnenin hafif sızısını hissettiğinde derin derin nefesler alarak düşüncelerini uzaklaştırmaya çalıştı. Artık geri dönüşü yoktu. Böylesi daha iyiydi. Onlar için bu daha iyiydi. Eva için bu daha iyiydi.

İşlem bittiğinde Bora doktorun, "Kalkabilirsiniz." uyarısıyla yattığı yerden doğrulurken odada sadece ikisinin kaldığını gördü.

"Geçmiş olsun." Diyen doktor karşısında dikilirken, "Daha önce de dediğim gibi bu işlem seks hayatınızda herhangi bir tersliğe sebep olmaz onun haricinde kaşıntı, kızarıklık veya farklı bir reaksiyon fark ederseniz hemen beni arayın." dedi.

Bora, "Tamam." dedikten sonra ayağa kalkarken "Artık gidebilir miyim?" dediğinde Doktor "Tabi." diyerek çıkması için ona kapıyı açtı. Girişteki odada üstünü tekrar giyinirken şapkasını ve gözlüğünü takarak hızlı adımlarla oradan ayrıldı. Otoparka indiğinde ise arabasının yanında Koray onu bekliyordu. **Vazektomi: Kısırlaştırma işlemi.**

Bora arabaya yaklaştığında Koray hemen karşısına dikilirken, "Böyle bir salaklık yapmadığını söyle." dedi.

Koray daha Bora'nın arabasından iner inmez adamı Özkan'a Bora'nın plakasını vermiş ve nerede olduğunu öğrenmişti. Daha önce ondan istediği sahte evrakla hastaneye giriş yapıldığını ve ne için gelindiğini öğrendiğinde Koray sinirden çıldırmıştı.

Bora ona cevap vermeden yanından geçip arabaya bindiğinde Koray da hemen yolcu koltuğuna geçerken, "Lanet olsun Bora. Bu kadar mı nefret ediyorsun kendinden?" diye bağırdı.

Bora sessizliğin korurken Koray, "Kendi ellerinle hayatını bitiriyorsun. Sadece kendininkini de değil Eva'nın hayatını da bitiriyorsun. Nasıl yapabilirsin bunu ona, anlamıyorum seni. Nefretin bu kadar mı kör etti gözünü. Lanet olası adam öldüğü halde hâlâ seni etkilemesine izin veriyorsun." diye bağırmaya devam etti.

Bora yine sesini çıkarmadığında Koray onun içine kapandığını fark etti. Biraz da arkadaşının tarafından bakmaya çalışıyordu ama bu son yaptığı artık bardağı taşırmıştı. Koray artık anlamıyordu Bora'yı. Ne yapmaya çalıştığını çözemiyordu. Tek düşünebildiği bunu Eva öğrendiğinde neler olacaktıydı.

Eve geldiklerinde Bora, "Eva bilmeyecek." dediğinde Koray "Ne zamana kadar saklamayı düşünüyorsun?" diyerek ona öfkeyle dönerken, Bora'nın hiçbir duyguyu belli etmeyen sabit yüzüne bakarak "Kahretsin Bora! Şu an ağzını yüzünü dağıtmak istiyorum dostum. Bu yaptığını sana ödetmek istiyorum. Dua et evimin önündeyiz." dedi.

Bora ona bakmaya devam ederken Koray küfür ederek, "Tam balayından önce yapılacak bir hareketti tebrik ederim dostum." diyerek arabadan inip kapıyı sertçe kapattı.

Bora, Koray'ı arkasından takip ederken iki eli yumruk olmuş bir şekilde yürüyordu.

İçeri girmeden önce gözlerini kapatıp sakinleştikten sonra tekrar açarken içeri girdi. Eva ile Su çocukları malikâneneden getirtmiş onlarla birlikte salonun ortasında oynuyorlardı. Eva'nın Toprak ile oynarken ki mutlu hali Bora'ya bir tır gibi çarparken kendini *Toprak var* diyerek avuttu. Çocukları vardı.

SÖZDE NİŞANLI - BALAYI

Eva, Bora'nın dudaklarının dokunuşuyla gözlerini açtığında zevkle inlerken, dün yaşananları hatırlayınca vücudunu ondan uzaklaştırarak araya mesafe koydu.

Bora yanından kaçan kadına merakla bakarken, "Eva!" dediğinde, Eva yataktan kalkıp geceliğini düzelterek banyoya ilerledi. Dün Koray ile Bora yanlarından ayrıldıktan sonra şirketi aramış ve Neslihan Hanım'dan toplantı ile ilgili bilgi almıştı. Bora'nın iki hafta boyunca bir tane bile toplantısı yoktu. Tüm toplantılarını iki hafta öncesinden ya öne almış ya da ertelemişti. Bunu

öğrenmek canını sıkarken Su '*Kötü bir şey değildir, eminim ki sana bir sürpriz hazırlıyordur.*' diyerek onu rahatlatmaya çalışmıştı ama Eva'nın içi sıkılıyordu.

Dişlerini fırçalarken ağızındaki köpüğü tükürüp tekrar kalktığında Bora arkasındaydı. Aynada göz göze geldikten sonra Eva gözlerini kaçırarak dişini fırçalamaya devam ederken Bora ona yaklaşarak çıplak omzunu öptü.

Eva omzunu silkerek onu uzaklaştırırken Bora kafasını çevirip dudaklarını boynuna bastırduğunda Eva yine kaçarak eğilip ağzını duruladı. Bora onun belinin iki yanına ellerini yerleştirirken Eva doğrulduğunda onu kendisine çevirerek gözlerinin içine baktı.

"Güzelim hâlâ dün için kırgınsın biliyorum ama önemli olmasa gitmezdim."

Eva elindeki havluyla yüzünü kurularken, "Sorun gitmen değil Bora..." dedikten sonra gözlerini kaçırıp "Her neyse bunu şimdi konuşmak istemiyorum babamlar bizi bekliyordur." diyerek Bora'yı itip odaya geçti. Dün gece Toprak'ı malikâneye getirdiklerinde Eva'da eve gitmek istemediğinden malikânede kalmışlardı. Bora ise Eva ile Toprak'ı bıraktıktan sonra balayı için ikisine de küçük bir çanta hazırlamış, Eva'dan habersiz hazırladığı evrakları da almayı unutmamıştı.

Eva üstünü değiştirerek aşağıya indiğinde Bora da üstünü değiştirip hazırladığı çantayı da alarak aşağıya indi. Herkes kahvaltı masasındaki yerini almıştı. "Afiyet olsun." Diyerek Eva'nın yanına geçtiğinde Tamer Bey, "Son hazırlıklarınızı yaptınız mı?" diye sordu.

Bora tabağına kahvaltılık alırken, "Her şey hazır... Sayenizde Su'nun evraklarını da Cuma günü teslim aldık şu an için bir sorun yok gibi görünüyor." dediğinde Eva ona dönerek "Ne evrakı." diye sorduktan sonra biraz düşününce gözleri irileşerek "Yurtdışına çıkıyoruz." dedi.

Bora gülümseyerek onu kafasıyla onayladığında Eva tamamen ona dönerek, "Nereye?" dedi. Bora onun gözlerindeki heyecanı gördüğünde az önceki kırgınlığını unuttuğu için sevinerek, "Sürpriz!" dedi.

Eva oflayarak, "Bora zaten bir iki saate öğreneceğim söylesene." dediğinde Toprak "Abla uçakla gidiyoymuşsunuz." dedi. Daha önce Efe ile birlikteyken Gülden Hanım'ın söylediklerini hatırlıyordu.

Eva gözleri parlayarak ona dönüp gülümserken, "Öyle mi paşam peki nereye gidiyormuşuz biliyor musun?" dediğinde Bora "Hayır oğlum söyleme." dedi.

Eva sinirle onun bacağına tokat atarken Toprak'a, "Paşam sen dinleme onu nereye gideceğimizi söyle." dediğinde Toprak bir Bora'ya bir ona baktıktan sonra kafasını tabağına eğerek "Ama Boya babam söyleme diyo." dedi.

Eva omuzlarını düşürürken, "Aman ya iyi söylemeyin nasılsa gidince göreceğim." diyerek yemeğine geri döndü.

Kahvaltıdan sonra Koray ile Su, Efe'yi bırakmak için malikâneye geldiklerinde evdekilerle vedalaşarak Koraylarla birlikte yola çıktılar. En zoru çocuklardan ayrılmak olurken dönüşte onlara hediyeler getireceklerini söyleyerek ikna edebilmişlerdi. Efe ise annesini uzun süre bırakmamıştı. Sonunda Gülden Hanım, Efe'yi alıp kandırarak içeri götürdüğünde yola çıkabilmişlerdi.

Eva arkada Koray'ın yanında oturan Su'ya dönerek, "Nereye gideceğimizi sende mi bilmiyorsun?" dediğinde Su kafasını iki yana sallayarak "Devlet sırrı gibi saklıyor." dedi.

Eva gözlerini devirerek Koray'a baktığında, "Söyleyin artık nasılsa havaalanında öğreneceğiz." dedi.

Koray ona sırtırken, "Bana ne söylemeyeceğim." dediğinde Bora "Söylersen kafanı kırarım." diyerek gülümseyince Koray ona bakmadan "Benim senin kafanı kırmadığıma dua et." diye homurdandı. Arabanın içi adeta buz keserken Bora'nın gülen yüzü de asılmıştı.

Su ile Eva'nın bakışları buluşurken Eva, Bora'ya doğru hafif dönerek, "Sizin aranızda ne oluyor böyle, dünden beri bir tuhafısınız." dedi.

Bora, "Yok bir şey." derken yoldan gözünü ayırmayarak daha fazla konuşmayacağını belli etmişti. Eva önüne dönerek o da yolu izlemeye başlarken havaalanına giden yolu geçtiklerinde, "Yanlış yere gidiyorsun." dedi.

Bora sabit bir sesle, "Önce uğramamız gereken bir yer var." dediğinde Eva sessiz kalmıştı. Çünkü sorsa bile cevap alamayacağını biliyordu. En iyisi bekleyip görmektir.

Tadilat olan bir binanın önüne geldiklerinde Eva, "Burası neresi?" derken Bora ona cevap vermeden aşağıya indiğinde o da onu takip etti. Koray ile Su da aşağıya inerken Bora, Eva'nın yanına gelerek elinden tutup onu içeriye doğru çekmeye başladı.

Eva hâlâ burada ne aradıklarını anlamaya çalışırken içeri girdiklerinde kalabalık bir çalışan grubuyla karşılaştılar. Bir yandan temizlik yapılırken diğer yanda tadilat yapılıyordu. Bora biraz ilerledikten sonra Eva'ya döndüğünde, "Ne düşünüyorsun?" deyince Eva omuz silkerek "Ne hakkında? Burası neresi, anlamadım." dedi.

Bora ona gülümserken, "Burası yeni şirketiniz." dediğinde Eva ona hayretle bakıp kaldı. Daha sonra etrafına bakarak sevinçle çığlık atarken ellerini ağzına kapatarak, "Lütfen şaka yapmadığını söyle." dedi. Bora gülerken kafasını iki yana sallarken Eva tekrar çığlık atarak onun boynuna atlamıştı. Yerinde hoplayarak Bora'ya teşekkür ederken geri çekildiğinde onun gözlerine bakarak, "Bora dün bununla uğraştığınız değil mi? Ah çok özür dilerim hemen kötü şeyler düşündüğüm için çok özür dilerim." diyerek tekrar sarıldı Bora'ya.

Bora ise hissettiği vicdan azabıyla yutkunurken Eva'nın omzunun üstünden Koray ile göz göze geldi. "Önemli değil güzelim." Diye mırıldanırken gözleriyle Koray'dan da özür diliyordu. Koray ona bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini kaçırıp, "Hadi biz çıkalım hayatım." diyerek Su'yu alıp giderken Eva da Bora'yı bırakarak geri çekildi.

Uzanıp Bora'nın yanaklarını öpücöklere boğarken, "Seni seviyorum." dediğinde Bora onun omzuna elini atarak "Hadi geç kalıyoruz." diyerek çıkışa yönlendirdi.

Arabaya bindiklerinde Eva yerinde duramıyordu. Sevinçle arkaya dönerek, "Su harika günler bizi bekliyor." dediğinde Su da kocaman gülümsüyordu. "Umarım." Diyen Su, Koray'ın elini tutarken, "Umarım bana olan güveninizi boşa çıkartmam." dedi.

Eva ona gülümserken, "Saçmalama, geldiğin ilk günden beri doğru kararlar aldın ve almama yardımcı oldun. Bence senin sayende bu şirket çok ilerilere gidecek." dedi.

Su, "Teşekkür ederim." diye mırıldanırken Eva önüne dönerek Bora'nın eline uzanıp "Tekrar özür dilerim aşkım." dediğinde Bora onun gözlerine bakamadan avucundaki eli sıkıttı.

Havaalanına geldiklerinde ise nereye gittiklerini öğrendiğinde Eva kalpten gidecekti. "Paris mi?" diye çığlık atarken Bora'nın boynuna yapışarak onu boğuyordu. 'Âşıklar şehri' diye sayıklarken şimdiden balayı hayaline başlamıştı.

Uçağa bindiklerinde kalbi heyecanla atıyordu. Dün Bora'nın hakkında kötü şeyler düşünüp kendini de onu da üzdüğü için çok pişmandı. Balayında her şeyi Bora için yapacaktı. Onun için aklından birkaç plan geçmiyor değildi.

Uçak havalandığında ilk defa uçağa binen Su kötü olurken Koray ile arkadaşları odaya geçtiklerinde Eva ile Bora da baş başa kaldı. Hostes ikisine de birer kadeh şampanya ikram ettikten sonra gözden kaybolduğunda Eva yerinden kalkarak Bora'nın kucasına yerleşti.

Bir elini onun boynuna sarıp diğeriyle kadehini tutarken başını Bora'nın omzuna yaslayarak, "Beni nasıl mutlu edeceğini biliyorsun." dedi.

Bora onun beline sardığı kolunu daha da sıkılaştırarak Eva'yı kendine çekti. Kadehini önündeki sehpa bıraktıktan sonra Eva'nın yüzünü kendine çevirirken, "Seni daha çok mutlu etmek istiyorum." dedi gözlerine bakarak.

Eva, "Ediyorsun." diyerek onun dudaklarına uzandığında Bora, Eva'nın kadehini de alıp kenara koyarken Eva bacaklarını iki yana açarak üstüne oturdu. Bora bir elini onun ensesine yerleştirip dudaklarını tutkuyla birleştirirken Eva da onun boynuna doladığı kollarıyla Bora'yı daha çok kendine çekti.

Bora'nın eli Eva'nın tişörtünün içine kayıp tenine dokunduğunda Eva inlerken Bora onun dilinin diliyle son kez okşadıktan sonra geri çekilerek nefes nefese Eva'nın gözlerine baktı.

Eva onun yoğun bir duyguyla sarmalanmış gözlerine bakarken buna sebep olan şeyi merak etti. Bora, "Senin için her şeyi yaparım." dediğinde Eva onun gözünün içine bakarak her şeyi değil diye düşünse de "Biliyorum." diye fısıldadı.

Bora onun ensesini kavrayıp Eva'yı aşağıya çekip alnını alnına yaslarken, "Hayır bilmiyorsun Güzelim, bilmiyorsun ama öğrenemezsin de." dediğinde Eva onun

yanaklarını kavrayıp gözlerine tekrar bakabilmek için geri çekilirken "Bora neler oluyor?" dedi.

Yanlarından gelen öksürük sesiyle Eva irkilirken kafasını kaldırdığında Koray'ı başlarında dikilirken buldu. "Su uyudu da bende yanınıza geldim." Diyen Koray, karşılarındaki koltuğa yerleşirken Eva, Bora'nın üstünden kalkarak onun yanındaki koltuğuna geri oturdu. Bora Eva'ya içkisini geri uzatırken Koray, "Balayına erken başladınız ha!" diyerek sırtıttığında Eva da gülümseyerek "Araya girmeseydin iyiydi." dedi.

Koray ona bir an gözlerini irice açarak baktıktan sonra sırtırken, "Seni de kendime benzettim." diye böbürlendi.

Omuz silken Eva ise, "Arada açık sözlülük iyidir." dediğinde Koray, Bora'ya bakarak "Kesinlikle katılıyorum." dedi imayla.

Eva, Bora ile yaptıkları az önceki konuşmayı ve Koray'ın imasını düşünürken yine ondan habersiz bir şeylerin döndüğünü anlamıştı. Hatta bu durum neyse Bora'yı melankolik bir havaya sokmuştu. Bora sanki zorla gülüyor, zorla konuşuyor gibiydi. Eva hiç balayına giden bir çift gibi hissedemiyordu. Bu durumun Paris'e gidince düzelmesini umut etmekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Koray gözlerini kapatarak dinlenmeye geçtiğinde Eva da arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Bora'nın eli elini sarmaladığında o da parmaklarını parmaklarının arasından geçirirken gülümseyerek biraz dinlenmeye çalıştı. Beyni düşünmekten yorulmuştu ve biraz olsun balayına giden bir çift gibi hissetmeye ihtiyacı vardı. Bütün düşüncelerini kenara atarak Paris'e odaklandı. Birlikte geçirecekleri tatili düşünerek kısa bir uykuya daldı.

"Güzelim uyan." Diyen sesle gözlerini araladığında uçak inmişti. Eva oturduğu yerde kaslarını esneterek, "İndik mi?" dediğinde Bora onun yanağından öperek "İndik güzelim." dedi. Eva uçağa baktığında Bora ile yalnız olduklarını gördü. Su ile Koray çoktan ülkeye giriş işlemleri için içeri geçmişlerdi.

Eva hâlâ yerinde oturmaya devam ettiğinde Bora onu kucaklarken Eva ufak bir çığlık attı. "Bora bırak." Dedğinde Bora, "Seni beklersek balayımı uçakta geçireceğiz." diyerek kucığında Eva ile uçaktan çıkmış merdivenleri inmeye başlamıştı. Aşağıda onları bekleyen pilotlara ve hostese teşekkür ettikten sonra kucığında Eva ile birlikte havaalanına geçti.

İçerideki kalabalık onlara bakmaya başladığında Eva, "Bora lütfen bırak artık!" deyince Bora onu bıraktı. Su ve Koray işlemlerini yaptırmış yanlarına geldiklerinde Koray, "Hadi acele edin." dediğinde Bora ile Eva da giriş işlemleri için gişeye geçtiler.

İşlemleri bitirdikten sonra Bora'nın önceden ayarladığı araçla otele geldiklerinde Eva otele bayılmıştı. Şehrin merkezindeydi ve Eiffel Kulesi manzaralıydı. Odaya çıktıklarında Eva direk balkona koştu. Omzunun üstünden Bora'ya bakıp, "Bora burası harika." dediğinde Bora enlindeki çantayı yatağa bırakarak onun yanına çıktı.

Eva'nın arkasından beline sarılırken, "Beğeneceğini biliyordum." diyerek yanağına bir öpücük kondurdu. Eva, "Bayıldım!" diyerek yerinde zıplarken arkasına dönüp Bora'nın boynuna sarılarak "Eiffel kulesine ne zaman gidiyoruz?" dedi.

"Yarın güzelim, şimdi vakit azaldı. Bu akşam Koraylar oraya yemeğe gidecek yarın hep beraber ayrıca gezeceğiz."

Eva dudağını sarkıtırken, "Biz neden yemeğe gitmiyoruz." dediğinde Bora onun sarkan dudağını ısırarak, "Odamızda baş başa kalırsız diye düşündüm." dedi. Eva onun dudağını emip geri çekilirken arkasındaki manzaraya bakarak, "Olur odamızın manzarası da güzel." dedikten sonra endişeyle gözlerini irice açarken "Ah bavulumu sen hazırladın uygun kıyafet aldın mı?" diyerek Bora'nın kollarından kurtulup içeri koştu.

O sıra Bora'nın telefonu çalarken Eva ona kaşlarını çatarak, "Sakin balayında iş görüşmesi yapmayı aklından geçirme." diye uyardı. Bir yandan da bavulu açıp içindekileri çıkartıyordu. Bora, "İş görüşmesi değil emin olabilirsin güzelim." diyerek telefonu cevapladığında Eva elinde kıyafetlerle ona hayranlıkla baktı.

Daha önce Bora'nın bir kere Fransızca konuştuğunu duymuştu o da Angel cadısının yüzüne aksanın mükemmelliğinin farkına varmamıştı ama şimdi Bora'yı rahatla dinlerken aksanı çok hoşuna gitti. Bir süre sonra Bora telefonu kapattığında Eva, "Kimdi?" diye sordu.

Bora onun yanına yaklaşırken, "Organizasyon firması. İkinci gün yapacağımız seyahati netleştirmek için aramışlar." dedi.

Eva bavuldaki eşyaları karıştırırken kafasını kaldırarak, "İkinci gün başka bir yere mi gideceğiz?" diye sordu. Bora ona gülümserken, "Fransa'ya kadar gelip şarap fabrikası gezmeden olmaz değil mi?" dedi.

Eva da gülümserken, "Balayımız dolu dolu geçecek desene." dedikten sonra yatağa çıkarttığı kıyafetlere bakıp "Ama benim giyecek doğru dürüst bir şeyim yok." diye ofladı.

Bora yataktaki bir sürü kıyafete bakarken "Bunlar ne?" dediğinde Eva eline aldığı kot ve tişörtleri ayıklayarak "kot, tişört, kot, tişört hepsi kot tişört Bora, başka hiçbir şey almamışsın." dedi.

"E tamam işte onlar kıyafet değil mi?" Diyen Bora'ya kaşlarını kaldırarak bakan Eva, "Ha yani diyorsun ki balayımız için hoş şeyler alma." dedi.

Bora hemen gülümserken, "Nasıl hoş şeylerden bahsediyoruz?" dediğinde Eva telefonun eline alırken "Alınca görürsün." dedi.

Hemen Su'yu ararken telefon bir süre çaldıktan sonra açıldığında Su nefes nefese, "Efendim." dedi.

Eva gözlerini devirirken, "Su hemen balayına mı başladınız? Of hiç mi doymazsınız siz birbirinize?" dediğinde Su "Ya Eva saçmalama banyodaydım odaya koştum ondan." dedi ama Eva'yı inandıramadı.

"Neyse alverişe gitmemiz gerekiyor. Bavulu Bora hazırlamıştı, anlayacağın vasat durumda acil alışverişe gitmeliyiz."

"Eva ben dil bilmiyorum. Çekiniyorum insanların arasında gelmesem."

"Ya Su günlerce buradayız alışsan iyi olur. Hem ben biliyorum hadi kaldır kıcını iki dakikaya kapıda ol."

Telefonu kapattıklarında Bora ona gülerek, "Beraber giderdik, neden kızı rahatsız ettin şimdi?" dediğinde Eva omuz silkerek "Koray'ı çıldırtmak güzel olur." dedi.

Banyoya giden Eva makyajını tazeleyip çıktıktan sonra çantasını alarak, "Biz çıkıyoruz." diyerek Bora'ya yaklaşp dudaklarından öptü. "Geldiğimizde benim için güzel şeyler hazırlamış olsan iyi edersin yakışıklı."

Bora, "Emriniz olur hanımefendi." diyerek ona göz kırptığında Eva da ona göz kırparak kapıdan çıkmıştı. Yan taraftaki odanın kapısına gittiğinde kapıyı

yumruklayan Eva, "Su!" diye bağıırken Su saç başı dağılmış bir şekilde kapıya çıkarken, "Geldim." dedi. Yine soluk soluğaydı.

İçeriden Koray'ın, "Alacağın olsun Eva, sorarım ben sana." diye bağışını duyan Eva kıkırdarken "Oh olsun sana." diye bağırdı.

Su kapıyı kapatıp Eva ile birlikte asansöre ilerlerken saçını düzeltmeye çalışıyordu. Eva ona gülerken, "Tamam daha fazla oynama daha çok kabartacaksın." dediğinde Su oflayarak saçlarını serbest bıraktı.

"Nereye gideceğiz Eva? Ya kaybolursak." Diyerek Su endişeyle konuştuğunda Eva gülümseyerek, "Bora çoktan şoförü aramış gitmek istediğimiz yeri söylemiştir merak etme." dedi.

Aşağıya indiklerinde tam da Eva'nın dediği gibi olmuştu. Şoför ile Eva iletişim kurarken Su dikkatle onları dinliyor ama hiçbir şey anlamıyordu. Alışveriş gittiklerinde de aynı şey oldu satış görevlileriyle Eva iletişime geçerken Su onu takip ediyordu. En son gittikleri mağaza da ise ikisi de gördükleriyle kızarmaktan doğru düzgün bir şeye de bakamadılar. Eva'nın istediklerini almak için girdikleri mağazada satıcı erkek olunca adamın anlattıklarıyla önce Eva kızardı sonra Su'ya anlatan adam onun İngilizce bilmediğini anladığında el hareketleriyle anlatmaya başlayınca Su kıpkırmızı oldu ama onunki öfkedendi. Az daha kalsalardı Su, çantasını adamın kafasına geçirecek balayını Paris hapishanesinde geçirecekti.

Elleri kolları çantalarla dolu bir şekilde alışverişi bitirdiklerinde Eva kahkahalarla gülüyordu. Su sinirle, "Eva, gülme! Kafana bir tane geçireceğim. O neydi öyle ya!" dedi.

Arabaya bindiklerinde otele giden yolda Eva hâlâ gülerken alışveriş çantasından çıkardığı kutuyu Su'ya uzatarak, "Al bakalım bu benim size balayı hediyem olsun Koray belki bugün için beni affeder." dedi.

Su, "Bu düşündüğüm şey mi?" diyerek şoförü kontrol ettikten sonra kutuyu açtığında gözleri irileşerek hemen kapatıp "İnanmıyorum sana Eva!" diyerek kahkaha attı.

Eva sırtırken, "Koray'ın çok hoşuna gideceği kesin" dedi.

Otele geldiklerinde hava kararmıştı. Su ile vedalaşarak odaya gittiğinde daha kapıdayken içerinin manzarasıyla nefesi kesildi. Kendinden geçerek içeri girip kapıyı kapattıktan sonra elindeki çantalar yere düşerken gözlerini Bora'dan ayırmadan ona doğru yaklaştı.

Bora takım elbisesinin içerisinde her zamanki gibi muhteşem görünürken elinde tuttuğu kocaman gül buketi ayrı bir güzellikteydi. Şoför Eva'yı otele getirdiğini bildirdiği an Bora mumları yakarak onu beklemeye başlamıştı.

Eva yere serili güllerin arasından ona doğru yaklaşırken Bora elini uzatarak, "Hoş geldin güzelim." dedi.

Eva onun elindeki demete bakıp Bora'nın gözlerine bakarken gülümseyerek, "Benim için hazırlan derken bu kadarını beklemiyordum." dedi.

Bora omuz silerken, "Abartmayı severim." dediğinde Eva odanın her tarafına saçılmış güllere bakarak "Belli oluyor." dedi.

Bora, "Alışveriş nasıl geçti?" diyerek gülümsediğinde Eva uzanıp Bora'nın yanağına öpücük kondururken "Bana hazırlanmam için on dakika ver." dedikten sonra Bora'nın elindeki gülleri alıp koklayarak yatak odasına geçip yatağın üstüne bıraktıktan sonra kapının orada bıraktığı çantaları alarak banyoya gitti. Bu gece için aldığı derin göğüs dekoltesi mini kırmızı elbiseyi çantadan çıkartıp hızla soyunmaya başladı. Yeni aldığı kırmızı dantel iç çamaşırlarını giydikten sonra elbiseyi de giydiğinde hazırды. Altına da siyah stiletto larını giydikten sonra makyajını tazeleyip saçını sağ omzundan öne doğru attığında hazırды.

Banyodan çıkıp oturma alanına geçtiğinde Bora elleri ceplerinde kafasını yere eğmiş bıraktığı yerde onu bekliyordu. Hafif bir müzik odanın sessizliğini bozmuş, loş ışıktaki Bora'ya gizemli bir hava katmıştı. Bora kapının sesini duyduğunda kafasını kaldırırken onu gördüğünde aldığı derin nefesle göğsü şişti. Eva ağır adımlarla Bora'ya yaklaştığında Bora, onun kendisine gelmesini beklemeden yarı yolda Eva'yı karşılayarak tutkuyla dudaklarına yapıştı. Dudaklarını dudaklarıyla esir alıp diliyle damağının okşadığında Eva kendinden geçti. Bora geri çekildiğinde Eva nefes nefese kalmıştı.

"Çok güzelsin." Diye fısıldayan Bora dudaklarını onun yüzünde dolaştırırken, "Sana doyamıyorum." diye soludu. Eva inlerken ona sıkıca sarılıp, "Eğer böyle yapmaya devam edersen aç kalacağız." dedi.

Bora gülerek geri çekildiğinde onun elinden tutarak balkona doğru yönlendirdi. Eva balkona çıktıklarında Bora'nın hazırladığı masayı görünce gözleri doldu. "Bora bunlar harika." Derken Bora onun oturması için sandalyeyi tutup, "Senin için. Her şey senin için." diyerek yanağından öpüp yan taraflarındaki servis masasından içkiyi alarak Eva'ya servis yaptı.

Kendine de bir kadeh doldurduktan sonra Eva'nın karşısına geçerken Eva gülümseyerek, "Demek ki bir gün bu günleri de görecektim." dediğinde Bora kadehini ona doğru uzatarak "Beni değiştiren kadına." dedi.

Eva kadehini onunkine değiştirirken, "Gerçekten seni değiştirdim mi?" dediğinde Bora ona yandan bir bakış atıp "Sence değiştirmedin mi?" dedi. İlk tanıştıkları zamanları hatırlayan Eva ona kocaman gülümserken, "Sanırım değiştirdim." dedi.

Bora yemek servisini de yaptıktan sonra yemeklerini yerken Paris ve yarın gezecekleri yerler hakkında konuşmaya başladılar. Eva onunla gideceği her yer için ayrı bir heyecan yaşarken Eiffel kulesine âşık olduğu adam ile çıkacağı için mutluydu.

Yemekleri bittiğinde Bora onu dansa kaldırırken Eva içkinin etkisiyle hafif sersemlemişti. Başını Bora'nın omzuna yaslayarak, "Uykum geldi." dediğinde Bora onun yüzünü okşayarak "Uyu o zaman." dedi. Eva, "Ama balayındayız." dediğinde Bora gülümserken "Sorun değil güzelim, bundan sonra her gün her saat her dakika bizim." dedi.

Eva gülümseyerek iç çekerken gözleri kapandığında Bora onun kendinden geçtiğini fark ederek kucakladı. Eva'yı kırılacak bir eşya gibi yatağa taşıyıp yatırdığında üstündekileri çıkardıktan sonra kendisi de soyunarak yanına uzandı. Eva'yı yavaşça göğsüne çektiğinde Eva mırıldanarak ona daha çok sokulurken Bora'nın kolları da onu sıkı kavradı. Bora onun nefesini boynunda hissederken gözlerini huzurla kapatarak, "Nefesini hissettiğim sürece hayattayım." diye fısıldadı.

Eva gecenin bir yarısı uyandığında ter içindeydi. İlk başta odanın çok sıcak olduğunu düşündü ama uyku sersemliği geçtiğinde vücudunu kolları ile kafese almış Bora'nın çok sıcak olduğunu fark etti. Kafasını biraz kaldırarak Bora'nın sırlıklam olmuş yüzüne bakarken, "Bora!" diyerek kalkmaya çalıştı ama o hareket edince Bora onu daha çok sardı.

'Bırakma. Güzelim lütfen. Beni bırakma.'

Onun kesik kesik sayıklaması Eva'yı harekete geçirirken yüzünü okşayarak, "Bora uyan, aşkım rüya görüyorsun." dediğinde Bora rüyasında acı çekercesine inleyince Eva "Bora kalk!" diye bağırıp onu sarstı.

Bora uyanmasıyla birden doğrulunca Eva yatağa düşerken Bora nefes nefese etrafına bakıp ona dönerek, "Eva?" dedi.

Eva da kalkıp onun yanına otururken, "Rüya görüyordun." dediğinde Bora bir anda onu tutup sıkıca sarılarak dudaklarını saçlarına bastırdı. "Çok şükür rüyaymış." derken Eva'nın saçlarını, yüzünü öpücüklere boğuyordu.

Tekrar birlikte yatağa uzandıklarında Eva, "Rüyada ne görüyordun?" dediğinde Bora "Seni kaybediyordum." diye fısıldadı.

"Nasıl?" Diyen Eva, Bora'nın vereceği cevabı merakla beklerken Bora, "Kaza geçiriyordun." dedi ama gözlerini kapatıp rüyasını hatırladığında gerçeğin bununla alakası yoktu. Benim yüzümden ölüyordun diyemedi.

Sessizlik hâkim olurken Bora bir süre sonra Eva'nın nefesinin yavaşlamasından uykuya daldığını anladı. Onu uyandırmadan yavaşça yanından kalkarken balkona çıkarak serin hava da derin bir nefes aldı. Balkonun parmaklıklarını sıkıca kavrarken, "Yaptıklarımın bedeli ne olacak?" diye fısıldadı. Olasılıklar nefesini keserken uykusu tamamen kaçmıştı. Bir süre gecenin sessizliğinde şehir izledikten sonra içeri geçtiğinde yatağa uzanarak gün doğana kadar Eva'yı seyretti.

Sabah uyandığında Eva, gün ışığıyla odadaki gülleri daha net görünce gülümsedi. Her taraf güllerle doluydu. Bora'nın olmadığını fark ettiğinde ayağa kalkarak odada onu ararken, "Bora!" diye seslendi. Ses gelmediğinde duşa ve oturma alanına baktı ama kimse yoktu. Yeni aldığı kıyafetlerden alıp banyoya giderek duş aldıktan sonra üstünü giyinip çıktığında kapı açılınca saçlarını havluyla kuruturken o tarafa yürüdü.

Bora yine elinde bir demet, bu sefer pembe gülle kapıdan girerken arkasından da oda servisi kahvaltıyı getirmişti. Bora görevliye bahşiş verip onu gönderdiğinde arkasını dönünce Eva ile karşılaştı. Kocaman gülümseyerek yanına yaklaşırken, "Günaydın güzelim." diyerek elindeki gülleri ona uzatıp dudaklarına bir buse kondurdu.

Eva, "Günaydın!" diyerek ona sarılıp boynunu öptükten sonra geri çekilirken gülleri koklayarak "Sanırım içine başka biri kaçtı." dedi.

Kahvaltı masasını oturma alanına hazırlayan Bora, ona tek kaşını kaldırarak, "O nereden çıktı?" dediğinde Eva yüzünde masum bir gülümsemeyle ona yaklaşip gülleri tekrar koklarken "Bu çiçekler, romantik hareketler hiç sana göre değil." dedi.

Bora alınmış gibi yüzünü asarken, "Haksızlık yapıyorsun." dediğinde Eva onun yanına gidip yanağını öperek "Tamam, tamam bir şey demedim." dedi.

Kahvaltıya oturduklarında Eva, "Gezmeye nereden başlıyoruz?" diye sordu. "

Eiffel'den başlayalım sonra da bir şehir turu yaparız"

Eva heyecanla, "Tamam." diyerek kahvaltısına devam ettiğinde Bora sürekli onu izledi. Fazla iştahı olmadığı için meyve suyunu içerken Eva'nın yemek yerken düşüncesini aklına gelen bir şeyle gülümsemesini izledi ve hafızasına kaydetti. Yanında olmadığı zamanlarda hatırlanacak güzel anılandı.

Kahvaltıdan sonra Su ve Koray çiftiyle buluştuklarında ikisi de kocaman gülümsüyordu. Eva ve Bora da onlara gülümserken Koray, "Hediye için teşekkürler yenge." diyerek Eva'ya göz kırptığında Eva sırtarak "Beğeneceğini biliyordum." dedi.

Bora, "Ne hediyesi?" derken Su, Koray'a kızmakla meşguldü. "Dün için küçük bir özür." diyen Eva, Bora'ya sarılarak konuyu kapattı.

Hep beraber kuleye gittiklerinde erken gelmenin avantajıyla fazla beklemek zorunda kalmamışlardı. Yukarı çıktıklarında Eva tüm şehrin ayaklarının altındaki manzarasıyla adeta büyüldü. O kadar güzel görünüyordu ki. İnsanların Dünyanın her yerinden bu manzarayı görmek için buraya gelmelerine şaşmamak gerekirdi. Bora'ya sarılarak bir süre manzarayı izledikten sonra zorla birlikte bir iki kare fotoğraf çekilmişlerdi. Koray'ın yanına makine almasına Eva çok sevinmişti, çünkü Eva'nın aklına gelmediği gibi Bora da almamıştı.

Kuleden çıktıklarında aşağıda birçok gezi firmasının dağıttığı el broşürlerine bakarak sıradaki durağa karar verdiler. Louvre Müzesine karar kıldıklarında oraya doğru yola çıkarlarken Koray ile Su'nun çektikleri fotoğraflara bakarak eğleniyorlardı.

Müzeye geldiklerinde müzenin dışındaki Cam Piramidin önünde de fotoğraf çekilmişlerdi. Birbirinde ünlü sanatçıların eserlerinin bulunduğu müzeyi gezerken Koray'ın her esere yaptığı yorumlarla gülme krizlerine girdiler.

Müze turu da bittiğinde Sen nehrinde tekne kiralayıp kısa bir şehir turu yaparlarken Paris'in mimarisinin güzelliğiyle başları döndü.

Öğle yemeği zamanı geldiğinde Su'nun isteğiyle Marquis de biftek yemeye gittiler. Masaya oturduklarında Su, "Will* buranın bifteğini önermişti." dediğinde Koray ona çatık kaşlarla bakarak, "Will kim Su?" dedi.

Su ona gülerek, "Eski aşkım hayatım nasıl bilmezsin. Öldü diye hüngür hüngür ağlamıştım." dediğinde Koray önce sinirlenip sonra gülmeye başladığında şaşkınca onları izleyen Bora ile Eva'ya dönüp, "Kitap karakteri." dedi.

Eva ile Bora onlara gülerken yemekler geldiğinde hem Paris'in kalabalığını izlemişler hem de keyifle sohbet etmişlerdi.

Yemekten sonra da tur devam ederken otele döndüklerinde yorgunluktan bayılmak üzereydiler. O gece de otelde konakladıktan sonra ertesi günü Marsilya uçağına binerek balayının geri kalanı için yolculuğa başladılar.

Marsilya havaalanından Burgonya'ya yapılacak üç saatlik yolculuk için lüks bir araç onları bekliyordu. Yol boyunca yorgunluktan dolayı kimsenin konuşmaya hali yoktu. Eva, başını Bora'nın omzuna yaslayıp yol boyunca uzanan üzüm bağlarını izledi.

Araba sonunda bağ evine ulaştığında hepsi arabadan inmiş hayranlıkla eve bakarken Eva, "Burası muhteşem." dedi. Büyük bir üzüm bağının ortasına kurulu olan ev harika görünüyordu.

Will* : Jojo Moyes'in Senden Önce Ben kitabının başkarakteri.

Taş ev küçük bir şato gibiydi. Dışarının sıcağına rağmen içeri girdiklerinde evin içi serindi. Evin çalışanı serinliğin binanın taş yapısından dolayı kaynaklandığını söyleyerek onları bilgilendirdi.

Odalarına yerleşmek için üst kata çıktıklarında Eva, arkasındaki Bora'ya dönerek, "Hava kararmadan bağları gezelim mi?" dediğinde Bora "Olur." deyince Eva üstünü değiştirmek için bavulunu açtı.

Bora, "Aşağıda seni bekliyorum." diyerek odadan çıktığında o üstünü değiştirmeye başladı. Renkli desenli bir şort tulum giydikten sonra sandaletlerini de giyip aşağıya indiğinde Bora onu bekliyordu. El ele dışarı çıkıp bağların arasında gezerken Eva, "Burada seninle yaşamak isterdim." dedi.

Bora onu kendine çekip sıkıca sarılırken, "Evet, baş başa kahrıldık." dediğinde Eva "Toprak da burayı severdi, bir tane de bebeğimiz oldu mu tam bir aile olurduk." dediğinde Bora kaskatı kesildi.

Eva onun vücudunun anında gerildiğini fark ederken hemen gülerek, "Tabi sadece bir hayal." dedi ve Bora'nın kollarından sıyrılarak ilerideki büyük ağaca doğru koşmaya başladı. "Bora beni yakalayamaz." Diye bağırarak koşarken Bora bir süre arkasından yürüdükten sonra Eva tekrar bağırduğında kafasını iki yana sallayarak koşmaya başladı.

Üzüm bağının ortasındaki büyük ağacın altında Eva'yı yakalarken belinden tutup ağacın geniş gövdesine yaslayarak, "Yakaladım." diye fısıldadı. İkisi de nefes nefese kalmışken Eva, "Evet." diye fısıldayarak ona baktığında Bora "Ödülümü de isterim." diyerek onun dudaklarına yöneldi. Eva'yı kaldırıp kucaklarken, Eva bacaklarını beline sararak onu kendine çekti. Dudakları tutkuyla savaşırken bir iki gündür birbirinden uzak kalan vücutlar tutkunun ateşiyle dansına başladı.

Bora umutsuzca daha fazlasını isteyerek inlediğinde yanlarından gelen bir öksürük sesi duyduğunda öfkeyle geri çekilip onları rahatsız eden densize baktı.

İki genç biraz ileride durmuş onlara kızarmış yüzleriyle bakarlarken biri elindeki şarap ve iki kadehi göstererek, "Efendim ikramımız. Şey beyaz şarabımızı beğeneceğinizi düşünüyoruz." dediğinde Bora küfredip Eva'yı serbest bırakarak geri çekildi.

"Tabi teşekkürler." dediğinde diğer genç tahta büyük bir fıçıyı masa yerine ağacın altına yerleştirdikten sonra bir diğeri kadehleri doldurup onları yalnız bıraktı. Eva kıpkırmızı yüzüyle, "Tam zamanında." diyerek kıkırdarken Bora "Ne demezsin." diye homurdandı.

Kadehlerden birini alarak Eva'ya uzattı. Kendi kadehinden bir yudum alırken ağzına gelen enfes tatla ımm diyerek Eva'ya, "Şarabı sevmediğini biliyorum ama bunu seveceksin." dedi.

Eva da kendi kadehinden bir yudum aldıktan sonra kafasını sallayarak onu onaylayıp, "Evet güzelmiş." dedi. Sonra aklına gelen bir şeyle gözleri parlarken Bora'ya yaklaşıp, "Gel bir klasiğe imza atalım." dediğinde Bora onu anlamadı.

Eva gülerek, "Hani çiftler kollarını dolayarak kadehlerinden içerler ya onu diyorum." dediğinde Bora gülerken Eva "Hadi ama..." diyerek kolunu onun kolunun içinden geçirip "Hadi Bora!" dedi tekrar.

Bora, "Tamam." diyerek kadehinden bir yudum alacakken Eva "Dur, bir dilek tut!" dediğinde Bora kaşlarını çatarak "Dilekte mi tutuluyordu?" dedi.

"Hayır, ama ben dilek tutmanı istiyorum." Diyen Eva'ya gözlerini devirirken, "Tamam." dedikten sonra gözlerini kapatarak dileğini tuttuğunda Eva da gözlerini kapatıp dileğini diledi. Gözlerini açtıklarında mavilikler buluşurken gözlerini birbirlerinden ayırmadan kadehlerini yudumladılar. İkinin de dileklerinin olma olasılığı birbirine zıtken günün birinde dileklerinin kabul olacağından haberleri yoktu.

Gece olduğunda ise Eva'nın Bora'ya bir sürprizi vardı. Paris'ten aldığı malzemelerle banyoda hazırlanmaya başlarken heyecandan kalbi duracak gibiydi. Siyah jartiyer takımını giydikten sonra kutudan kelepçeleri çıkartırken kendi kendine kıkırdadı. Hafif bir makyaj yaptıktan sonra kelepçeleri alarak bir ucunu parmağına takıp kapıyı açtı.

Bora tam dediği gibi yatakta oturmuş onu bekliyordu. Eva banyonun kapı pervazına yaslanıp Bora'ya bakarken Bora oturduğu yerden onu süzdü. Her saniye gözleri daha da kararırken Eva kelepçeleri havaya kaldırıp parmağında döndürerek, "Bu gece bana itaat etmeye hazır mısınız Bora Bey?" dedi.

Bora'nın cevabı alt dudağını ısırarak, "Nasıl isterseniz efendim?" olduğunda Eva sinsice sırtarak ona yaklaşırken "Soyun!" diye ilk emrini verdi.

Bora hemen ayağa kalkarak üstündekileri bir çırpıda çıkartırken Eva gülümseyerek onu izledi. Bora çıplak karşısında dikildiğinde Eva dudaklarını kemirerek onu bir süre izledikten sonra, "Yatağa sırt üstü uzan." dedi.

Bora itiraz etmeden onun dediğin yaptı ama "Sıra bana da gelecek güzelim unutmama." demeyi de ihmal etmedi.

O sırt üstü uzandığında elindeki tüylü kelepçelerden birini Eva sol eline takarak diğer ucunu yatağın tahta ızgaralarından birine takarken, "Bağ evinde nostaljiyi yaşattıkları için teşekkür etmemiz gerek." diye mırıldandı gülerек.

Yatağın diğer tarafına geçerek sağ elini de kelepçelediğine Bora kafasını kaldırarak başının tepesinde bulunan bileklerini çekiştirerek sağlamlığını denedi ama kurutulabilecek gibi değildi. Biraz daha çekiştirdiğinde yatak sallanınca Eva, "Sakin ol bebeğim!" dedi.

Yatağa çıkan Eva, bacaklarını iki yana açarak onun tepesinde dikilirken, "Hazır mısın?" dediğinde Bora yutkunarak "Aklında ne var güzelim?" dedi. "Göreceksin." Diyen Eva onun karnına oturduğunda ellerini göğsüne yerleştirip sert kaslarını okşayarak, "Bana verdiğin cezayı hatırlıyor musun?" dedi.

Bora onun kastettiği şeyi anlayarak gözlerini kısarken Eva sinsice gülümseyerek, "Şimdi intikam zamanı aşkım." dedi.

Bora onun ne yapacağını anladığında, "Eva!" diye hırlarken Eva ona doğru eğilip "Gururumu nasıl kırdığını, günlerce insanların içine çıkamadığımı unuttum mu sandın?" dedi.

"Amacım gururunu kırmak değildi." Diyen Bora'nın dudaklarına küçük bir buse koyarken, "Biliyorum ama bu beni çok yaralamıştı." dediğinde Bora "O zaman cezamı çekmeye razıyım güzelim." dedi.

"Aferin." Diyen Eva gülümserken dudaklarını onun boynuna bastırıp emdikten sonra köprücük kemiğine kayarak ilk izini bıraktı. Bora'nın onunla oynadığı gibi oynadı. Bora onun yaptıklarıyla tahrik olurken, "Eva yeter artık." dedi soluk soluğa.

Eva masumca, "Ne istemiştin kocacığım." dediğinde Bora "Çöz beni!" diye bağırdı.

Eva gözlerini irileştirirken şaşırmış gibi eliyle ağzını kapattı. "Ama anahtarları nerede bilmiyorum ki?" dediğinde Bora gözlerini sıkıca yumup açarak, "Eva bu kadar oyun yeter." dedi sinirli bir sesle.

Eva elini arkasına atıp sutyeninin kopçasını çözerken, "Yanılıyorsun yakışıklım, oyun ben ne zaman istersem o zaman biter." dedi ve göğüslerini serbest bıraktı. Bora tekrar kelepçeleri çektiğinde en ağır küfürleri ederken onun çaresizliğiyle Eva neşelendi. Ama oynadığı oyun beklediğinden çok daha farklı şekilde sonuçlandı. Bora ona dokunmak istedikçe kollarını çekti ancak kurtulamadıkça daha da öfkelendi.

Eva gözlerini kapatmış zevke kendini kaptırmışken duyduğu çatırtıyla gözlerini açtı ve ne olduğunu anlamadan kendini Bora ile yüz yüze buldu.

Bora farkında olmadan kelepçelere asılırken bilekleri serbest kaldığında şaşırsa da hemen doğrulup Eva'nın belini kavradı. Eva onun suratına şaşkınlıkla bakarken o sırtarak bir anda onu belinden kavrayarak altına aldı. "Ne diyordun güzelim?" Diyerek kulağına fısıldadıktan sonra, "Senin vücuduma bıraktığın her izi ben gururla taşıyım güzelim." diyerek onun gözlerine bakarak devam etti.

Sonunda ikisi de yorgun düştüğünde gecenin sessizliğinde bir ara Koray'ın *lütfen, lütfen, lütfen bebeğim* diye yalvarışlarını duyduklarında kahkahaya boğuldular. Bu gece tek oyun oynayan onlar değildi.

Ertesi gün kahvaltıda bir araya geldiklerinde en çok dikkati çeken Bora'nın kollarında ve yakasından görünen göğsündeki izlerdi. Eva'nın kahvaltıda kırmızıdan mora dönmesini sağlayan ise Koray'ın yorumu olmuştu.

Bora'nın izlerini gördüğü an sırtarak, "Köpek mi saldırdı diyeceğim ama bildiğim kadarıyla buralarda köpek yok." dediğinde Eva oturduğu yerden kıpırdanırken ona cevap vermemişti.

Bora ise kocaman gülümserken Koray'a, "Lütfen, lütfen, lütfen bebeğim!" diyerek onu taklit ettiğinde bu sefer kızaran Su olmuştu. Erkekler onlara aldırmadan birbiriyle dalga geçerken sonun da ikisi de patlayıp, "Kapayın çenenizi!" diye bağırmışlardı. Sonrasında sessiz gülüşmelerle kahvaltılarını yaptılar. Günün geri kalanında ise şarap mahzenlerini gezmişlerdi.

Bağ evinde geçirilen harika günlerin ardından ülkeye dönüş zamanı gelmişti. Döndüklerinde ise onları bir sürpriz bekliyordu. Eva'nın abisinin eşi Buket doğum yapmıştı. Erken doğumdan dolayı riskli bir süreçten geçerlerken havaalanından apar topar hastaneye geçmişlerdi.

SÖZDE NİŞANLI - Umutsuz Gözyaşı

Apar topar hastaneye geldikleri anda Eva hep beraber bekleyen kalabalığa doğru koşarken onu fark eden Tamer Bey diğerlerinin yanından ayrılarak kızına doğru yöneldi. Eva babasına duyduğu özlem ve yaşadığı üzüntüyle boynuna atlarken **"iyiler mi?"** diye fısıldadı.

Kızına sarılan Tamer Bey onun sorusuyla biraz geri çekilip yüzüne bakarken **"iyi olacaklar inşallah kızım"** dediğinde Eva onun omzunun üstünde yere çökmüş bir şekilde duran Evren'i görerek ona doğru ilerledi. Arkasından gelen Boralarda Tamer Bey'den durumu öğrenmek için geride kalmışlardı.

Eva sırtını duvara yaslayarak yere çöküp başını ellerinin arasına almış bir şekilde iç çeken abisinin karşısına çökerken elini dizine koyarak **"abi"** dedi.

Evren elinin tersiyle gözünü silip kızarmış gözlerini kardeşine sunduğunda Eva'nın gözleri de onunkiler gibi sulanarak **"korkma iyi olacaklar"** dedi. İkisinin durumuyla ilgili hiçbir bilgisi yoktu ama şuan tek istediği Evren'in kendini toparlamasıydı.

Evren kafasını yere eğip ellerine bakarken **"benim yüzümden oldu Eva, her şeyi berbat etmekte üstüme yok, önce annemin sebebi oldum şimdi de Buket ile oğlumun sebebi oluyorum"** dediğinde Eva dizlerini yere koyup abisinin boynuna sarıldı.

Evren tuttuğu gözyaşlarını kardeşinin sarılışıyla bırakırken kollarını ona dolayarak **"neden böyle olmak zorunda"** dediğinde Eva **"lütfen kendini suçlamaktan vazgeç abi, hiçbir şey senin suçun değil neden böyle düşünüyorsun"** dedi.

"Yine kavga ettik Eva, onun hamile olduğunu bile bile çekinmeden ağır sözler söyledim, doktor uyardığı halde kendimi tutamadım."

Onun sözleriyle Eva geri çekilirken **"neden uyardı doktor hamileliği riskli miydi?"** dediğinde Evren kafasıyla onu onaylarken **"erken doğum riski vardı, aşırı stresli ve kanı düşüktü, evliliğimizde sorun olduğundan da haberdardı ikimizi de uyarmıştı ama"** dedikten sonra **"kahretsin"** diyerek elleriyle saçlarını karıştırıp **"çok ağır konuştum"** dedi.

"Abi lütfen kendini topla artık. Böyle yaparak kendini hırpalamaktan başka bir şey yapmıyorsun."

"Nasıl toparlayayım Eva. Kavga edip sinirle evden çıktım. Doğum başladığında yanında olsaydım daha erken onu hastaneye yetiştirebilirdim. Çocuğum benim yüzümden yaşam savaşı veriyor içeride."

Evren'in sesi hastane koridorunda yankılanırken Su da onlara doğru gelmişti. Eva'nın diğer tarafında ayakta dururken **"ne bu yaptığın Evren, olan olmuş artık sen böyle kendini hırpaladıkça her şey tersine mi dönecek yeter artık olmuşları olacakları düşünüp sızlanacağına ayağa kalk da içerideki karınla çocuğuna destek ol"** dedi.

Onun ağır sözleriyle Evren gözlerini ona çevirirken Eva da abisinin elini tutup ayağa kalkarak **"Su haklı abi hadi"** dediğinde Evren onların desteğiyle ayağa kalktı.

Tam o sıra ameliyathanenin kapısı açılıp Buket sedyede çıkartılırken arkasından da minik kuvözün içindeki bebek görülmüştü. Hepsi onlara doğru yöneldiğinde hemşireler **"geri çekilin"** diye bağırınca yol açtılar. Evren **"neler oluyor iyiler mi?"** diyerek peşlerinden gitmeye çalışırken Eva'nın tek gördüğü minik bedendi.

Neredeyse kolundan büyük olan serum iğnesi başından takılmış olan bebek minicikti. O kadar küçüktü ki Eva'nın içi korkuyla doldu. Ya yaşamazsa diye düşünürken yanlarına gelen doktoru fark ederek ona döndüler.

Evren **"iyiler mi?"** diyerek umutla sorarken doktor onun omzunu kuvvet verircesine sıkıp **"elimizden geleni yaptık, annenin durumu daha iyi ama bebek ile ilgili şuan bir şey söylemek yanlış olur, gerekli kontroller yapıldıktan sonra sizi bilgilendireceğiz"** diyerek yoluna devam ettiğinde Eva abisinin sarsılan bedenine sarılarak **"abi ne olur topla kendini"** diye yalvardı.

Koray ile Bora, Evren'i kollarından yakalayarak ilerideki koltuğa oturturlarken Tamer Bey de **"Evren yeter artık oğlum, kaç saattir kahrettin kendini yeter"** diye bağırdı.

Eva onun yanına geçip otururken abisinin elini kavrayarak **"Evren o senin oğlun, iyi olacak, babası gibi güçlü olacak, sen nasıl ayakta kaldıysan o da kalacak"** dediğinde

Evren onu kafasıyla onaylıyordu ama gözleri dalıp gitmişti. Eva doğru söylüyordu Evren daha doğar doğmaz terk edildiğinde bir şekilde hayata tutunmuş ayakta kalmıştı ama şansı hep yaver gitmişti. Evren güçlü değildi. Onu koruyup kollayan birileri olmuştu hep. Sebebini bilmeden bir yurttan diğerine sürülürken her gittiği yerde onu koruyan birileri çıkmıştı. Sonra Buket çıkmıştı karşısına bazı zamanlarda yurttan o bile korumuştur Evren'i. Evren hiçbir zaman güçlü olamamıştı.

Saatler birbirini kovalarken Eva'nın bedeni artık güçsüz düşmüştü. Hala hiçbir haber alamamışlarken, beklemek acı verici olmaya başlamıştı. Su hamile olduğu için Koraylar eve giderlerken, Eva abisini yalnız bırakmak istememişti. Oturduğu koltukta gözleri kapanırken, Bora omzuna yaslanan başı fark ederek **"güzelim"** diye fısıldadı.



Eva esneyerek **hım** dediğinde Bora **"yorgun düştün hadi eve gidelim, biraz dinlen yine geliriz"** dedi.

"Olmaz" diyen Eva başka bir şey demeye güç bulamazken yanlarına gelen Tamer Bey de **"hadi kızım eve gidin siz, bir şey olursa ben size haber veririm"** dedi.

Yorgunluktan kızarmış gözleriyle babasına bakan Eva **"baba, bence sen eve gitmelisin, hastasın, sana bir şey olacak diye korkuyorum"** dediğinde Tamer Bey ona gülümseyerek **"merak etme ben senden daha güçlüyüm şuan, hadi benim eve gidin Koraylarda orada, hem Toprak sizi özlemişti sonra geri gelirsiniz"** dedi.

Babasının söylediklerini düşünen Eva kafasını çevirip pencere kenarında tek başına oturan abisine baktığında Tamer Bey **"merak etme Evren'i yalnız bırakmam"** deyince Eva istemese de **"tamam"** demek zorunda kaldı.

Ayağa kalktıklarında Eva, Bora'nın beline sarılarak ona tutunurken Bora hastanede olduklarını umursamadan eğilip onu kucağına aldığında Eva **"Bora bırak"** dedi.

"Ayakta uyuyorsun Eva, düşüp bir yerini kıracaksın şimdi" diyen Bora'ya cevap vermek isteyen ama gücü olmayan Eva başını onun omzuna yaslayarak bu konforun tadını çıkardı.

Bora onu arabaya yerleştğinde Eva kıpırdanarak koltuğa tamamen yerleşirken çoktan uykuya dalmıştı. Onun bu hali Bora'yı gülümsetirken şoför koltuğuna geçerek malikanenin yolunu tuttu. Gidene kadar arada bir yanında masumca uyuyan karısını izlerken hastanede Buket ile bebeğin hali aklına geldikçe yaptığı şey için bir kez daha mutlu oldu. Eva her bebek istediğinde kalbi sıkışıyor kendini kötü hissediyordu ama bu gün Evren'i o halde görünce verdiği kararın ne kadar doğru olduğu bir kez daha kanıtlandı.

Üstelik onun durumunda olan biri için en doğru karardı. Saatlerce Evren'i izleyip onun yerine kendini koyarken bir ara aklını yitirecek gibi oldu. Bora onun yaşadıklarını hayatta kaldıramazdı. Her fırsatta açığa çıkmak için fırsat kollayan öfkesi, öyle bir durumda aklını kaybetmesine sebep olurdu.

Malikaneye geldiklerinde Bora, Eva'yı kucağına alarak içeri taşıırken ona kapıyı açan Esmâ Sultan'a başıyla selam verdi.

Esmâ Hanım sessizce **"hoş geldiniz oğlum"** derken Bora **"hoş bulduk"** diye fısıldayıp merdivenlere doğru ilerlediğinde salondan koşarak gelen Toprak

"Boya Babaaa" diye bağırdığında Eva onun sesine uyanarak kafasını Bora'nın omzundan kaldırmıştı.

Bora **"ah oğlum ne yaptın"** derken Eva, Toprak'ı görünce gülümseyip Bora'nın kucağından inmek için hareketlendiğinde Bora onu ayaklarının üstüne bıraktı.

Toprak hemen **"abla"** diyerek onun üstüne atlarken Eva da diz çöküp ona sarılmıştı. **"Sizi çok özledim"** diyen Toprak'a sıkıca sarılırken **"bizde seni çok özledik paşam"** dedi.

Bora da onların yanına diz çöktüğünde Toprak minik kolunu havaya kaldırıp ona açınca üçü birlikte sarıldılar. Geri çekildiklerinde Eva yavaşça ayağa kalkarken **"sen neden hala uyumadın"** dediğinde Toprak **"sizi beklediimmm"** dedi.

"Ama çok geç oldu Toprak, hadi artık uykuya" diyerek Eva onun elinden tutup merdivenlere yöneldiğinde Bora ikisini takip ederken Toprak **"yine beyabey uyuyalım mı?"** dedi.

Onlar yukarı çıkarken arkalarından gelen Efe **"Topyak neyeye, hani oynayacaktık"** dediğinde Toprak **"ama ablam geldi"** derken Eva, Efe'ye **"Efe sende mi uyumadın çok geç oldu artık yatmanız gerekiyor"** dedi.

Koray da gözlerini ovarak salondan çıkarken **"Eva haklı oğlum hadi uyuyalım artık bak anne ne güzel uyudu"** dediğinde Efe ona dönüp **"peki"** diyerek minik kollarını öne uzatıp Koray'ın onu kucağına almasını bekledi.

"Oh be" diyen Koray onu kucağına alıp Evaların peşinden yukarı çıkmıştı.

Eva eski odasına geldiklerinde önce Toprak'ı yatağa yatırırken alnından öpüp **"üstümü değiştirip geliyorum"** diyerek eşofmanlarını alıp banyoya gittiğinde Bora da peşinden gitti. İkisi de üstünü değiştirirken Eva kapıdan çıkmadan önce Bora onu kendine çekerek iyi geceler öpücüğünü almıştı.

Toprak'ı iki yanına geçtiklerinde onun çoktan uyumuş olduğunu fark eden Eva gülümseyerek Bora'ya **"iyi geceler"** dedikten sonra o da uykuya dalmıştı.

Bora bir süre ikisini izledikten sonra gözlerini yumarken bir kez daha onları hiç kaybetmemeyi diledi.

Bölüm 35 (Kısım 2)

Buket ertesi günü normal odaya alınsa da Eva'nın yeni doğan yeğeni Barış, bir hafta kuvözde kalacaktı.

Normal odaya alınan Buket'i ziyaret ettikten sonra odadan çıktıklarında Bora, "Benim şirkete gitmem gerekiyor, çok boş bıraktık." dediğinde Eva "Tamam. Ben buradayım işin bitince gelirsin." dedi.

Bora. "Tamam, dikkat et fazla yorma kendini." diyerek onu alnından öpüp uzaklaşırken "Bir şey olursa ara." diyerek arkasını dönüp gitmişti. Eva bir süre onun arkasından baktıktan sonra hemşire odasına giderek bebeği görmek istediğini söyledi. Hemşire böyle bir şeyi mümkün olmadığını söylediğinde Eva çok ısrar edince kadın ondan kurtulabilmek için bebeği uzaktan göstermeyi kabul etti.

Yoğun bakım ünitesine çıktıklarında hemşire Eva'yı ondan fazla kuvözün bulunduğu odaya bakan cam bölmenin önüne getirmişti. Eva minicik ağlayan ve uyuyan bedenlerin arasında kendi yeğeninin görmek için bakınırken içeri giren hemşire Barış'ın kuvözünün yanına giderek onu pencereye yaklaştırdı.

Bebek yan yatmış bir şekilde elleri yumruk olmuş uyuyordu. Eva'nın kalbi heyecanla atarken, "Çok güzelsin." diye fısıldadı. Gözleri dolarak eli karnına giderken, "Keşke bende sahip olsam." demişti.

Bora hastaneden önce eve geçip üstünü değiştirerek şirkete geçerken Koray aramıştı. "Efendim Koray." Diyerek telefonu cevapladığında Koray'ın, "Neredesin?" derken ki ses tonundan erteledikleri konuşmanın yapılacağını anladı.

"Şirkete geçiyorum sen neredesin?" Dedığında, "Şimdi hastaneden çıkıyorum şirkette görüşürüz." diyen Koray telefonu kapatmıştı.

Bora iç çekerek kafasını iki yana sallarken az sonra arkadaşıyla en büyük kavgalarını yapacağını düşünüyordu. Koray kendince haklı olsa da Bora onun bu işe karışmasını istemiyordu.

Şirkete geldiğinde hemen sadece kendine ait olan en üst kata çıkarken onu elinde dosyalarla Neslihan Hanım karşıladı.

Gülümseyerek, "Hoş geldiniz Bora Bey." diyen kadına "Hoş bulduk." derken elindeki dosyaları alarak "Bu kadar tatil yeter çalışıyorsunuz yani!" dediğinde onun ilk defa iş dışında böyle bir cümle kurmasıyla Neslihan Hanım şaşırmişti.

"Yok, efendim ben siz istersiniz diye hazırlamıştım." Diyerek telaşa konuşan kadına gülümseyen Bora, Neslihan Hanım'a ikinci bir şok yaşattı. Rahat bir tavırla kadının omzunu sıkıp, "Telaş yapmayın şaka yapıyorum." dediğinde Neslihan Hanım az kalsın *siz Bora Bey'in ikizi misiniz* diyecekti.

Neslihan Hanım, elindeki dosyalarla odasına giden adamın arkasından şaşkınca bakıp kalırken Bora içeri girdikten sonra onun arkasından gelen suratsız Koray ile kadının dengeleri değişti. Koray ona selam vermeden direk Bora'nın odasına girerken Neslihan Hanım, "Ay bunlar kesin filmlerdeki gibi yıldırımın altında kalmışlar sonra da ruhları değişmiş." diyerek masasına oturmuştu.

Merakla Bora Bey'in cam duvarlarından içeri baktığında kararan camla merakı kursağında kalmıştı.

Koray içeri fırtına gibi girerken Bora elindeki dosyaları masaya bırakarak ona döndü. "Hoş geldin kardeşim." dediğinde Koray onun burnunun dibine girerek, "Ben daha fazla susmayacağım." dedi.

Bora onun sinirini hissederken, "Koray otur da konuşalım." dediğinde Bora'nın yakasına yapışan Koray diğer elini yumruk yapmış bir şekilde havaya kaldırdı ama indiremedi.

Bora hiçbir şey demeden onun gözlerinin içine bakarken Koray, "Değmezsin lan!" diyerek onu geriye ittiğinde Bora masaya yaslandı. Koray geri çekilip odanın içinde dolanarak, "Eva'ya yediğin haltı ya sen söylersin ya da ben söylerim." dedi.

Bora onun bozduğu yakasını düzelterip masasının ilerisindeki oturma alanına giderken, "Gel Koray, otur da konuşalım." dediğinde Koray sinirlerine hâkim olarak Bora'nın karşısına oturdu. Karşılıklı sessizce bekleyen ikili bir süre sonra Bora'nın içindeki tüm duygu karmaşasını anlatması, Koray'ın içindeki fırtınaya cevap olmuştu. Bora anlattıkça Koray ikileme düşerken arkadaşının çaresizliğini her dile getirişinde bir çare düşündü ama onun elinden bir şey gelemeydi.

Sonunda Koray onu onaylasa da, "Yine de ona söylemen gerekiyor dostum. Kız deli gibi çocuk istiyor ona bunu söylememek büyük haksızlık." dediğinde Bora "Yapma Koray, eğer bu yaptığımı duyarsa Eva bir daha yüzüme bakar mı sanıyorsun? Ona söylediğim an Eva beni terk eder." dedi.

"Ne yani ona gerçeği söylemeyerek boş hayaller kurmasını, hayalleri gerçekleşmedikçe yıkılışını oturup bir köşeden izleyecek misin?"

"Tek çocuk sahibi olamayan çift biz değiliz. Üstelik bizim bir oğlumuz var zaten. Zamanla Eva da alışacaktır."

Bora'nın söylediklerindeki bencillikle Koray'ın sinirleri yine tavan yaparken, "Dostum sus daha yeni sakinleşmişken ağzını burnunu dağıttırma bana. Ne demek lan o zamanla alışacaktır sen çıldırmışsın. Eva zamanla alışamaz oğlum yakında sorgulamaya başlayacak, şimdi evliliğiniz çok yeni diye sesi çıkmıyor ama bir iki sene sonra ben çocuk istiyorum diye haykıracak lan o kız." dedi.

Bora günlerdir düşündüklerini arkadaşının ağzından duymasıyla göğsü sıkışırken eliyle kravatını gevşetip, "Üstüme gelme Koray, ben bunları düşünmüyor muyum sanıyorsun. Tek istediğim biraz huzur bulmak. Evet, Eva ya yakında gerçeği öğrenecek ya da çocuk istemeye başlayacak ama ben onunla o zaman kadar mutlu olacağım. Belki düşündüğümden daha uzun belki daha kısa o zamana kadar mutlu olmama izin ver. Zaten onu her an kaybetme korkusuyla yaşıyorum." dedi.

Koray arkadaşının söylediklerinden sonra diyecek laf bulamazken, "Ne diyeyim kardeşim, sen bunu kabullenmiş kararını vermişsin. Ben ikinizin de en hafif hasarı almanız için uğraşıyorum." dedikten sonra Bora'nın gözlerinin içine bakıp arkadaş olduklarından beri aralarında bilinen sözü söyledi.

"Bu seferki kar, serpmeye değil kardeşim, yavaş ama kuvvetli yağıyor. Dikkat et çığın altında kalacaksın."

Bora onun yaptığı uyarıyı kafasıyla onaylarken Koray ayağa kalkarak, "Bende işime gücüme bakayım artık sonra görüşürüz." diyerek odadan çıktı.

O çıktıktan sonra Bora oturduğu yerde kalıp düşüncelere dalarken akşam olduğunu haber veren çalan telefonuydu. Eva onun nerede kaldığını sorarken Bora, "Geliyorum." diyerek şirketten çıktığında şirket çalışanları çoktan paydos etmişti.

Hastaneye geçip Eva'yı aldıktan sonra Toprak'ı da alarak evlerine geçtiler. Eva evinde olmanın neşesiyle içeri girer girmez, "Bu evi bu kadar benimseyeceğimi düşünmezdim." dediğinde Bora ona tek kaşını kaldırarak baktı "Neden evimizi sevmiyor musun?"

"Hayır, yani ne bileyim babamın evinden sonra başka bir yere bağlanamam sanıyordum. Burayı benimsemişim içeri girer girmez kendimi evimde hissettim"

Bora kucağındaki Toprak'ı yere bıraktığında Toprak hemen televizyona koşarken Bora, Eva'yı kendine çekerek, "Benim için sizin olduğunuz her yer benim evim." dedi.

Onun ağzından çıkan sözler Eva'yı mest ederken kollarını boynuna dolayarak, "Böyle şeyler söylediğinde çok mutlu oluyorum." dedi.

Bora, "Hep mutlu ol güzelim." derken uzanıp onun dudaklarını öpeceğinde "Boya baba televizyonu açamadım." diyen Toprak'ın sesi anın büyüsünü bozmuştu.

Eva gülerek geri çekilirken, "Gel ben açarım." diyerek Toprak ile birlikte içeri gittiğinde Bora da üstünü değiştirmek için yatak odasına çıktı. Bir saat sonra yemeklerini yiyip salondaki koltuklara yayılarak film keyfi yapıyorlardı.

Eva, Toprak'a baktığında uzandığı koltukta uyuyup kaldığını görürken gülümseyerek, "Toprak uyumuş." dediğinde Bora'dan ses çıkmadı.

Arkasında ona sıkıca sarılmış Bora'nın göğsüne yaslanmış oturan Eva, kafasını çevirip ona bakmak istedi ama Bora yüzünü saçlarının içine gömmüş, kollarıyla onu sıkıca kavrarken kıpırdamasına izin vermiyordu. Eva onun nefesinin sıcaklığını boynunda hissederken, "Bora!" diye seslendiğinde yine ses gelmeyince "Sende mi uyudun?" dedi.

Bora itiraz edencesine bir ses çıkardığında Eva, "Ne yapıyorsun o zaman?" dedi.

Onun kokusunu içine çekip içindeki karmaşayı sakinleştirmeye çalışan Bora, kafasını kaldırıp eliyle Eva'nın meraklı gözlerini kendine çevirirken, "Huzur soluyorum." dedi.

Eva anlamayarak, "Hı!" dediğinde Bora gülerek "Boş ver güzelim." dedi. Kafasını çevirip Toprak'ın yattığı yere bakarken "Paşayı yatağına götürsek iyi olacak." diyerek ayaklanmıştı.

"Tamam." Diyen Eva, Toprak'ı kucağına alan Bora'yı takip ederken onu yatağına bıraktıktan sonra odalarına çıktılar. Odaya girdiklerinde Eva gergince dudağını ısırırken Bora'ya dönüp baktığında Bora'nın da ona baktığını gördü. Eva gözleriyle onu kendine davet ederken daveti gören Bora reddetmemişti.

Hiç konuşmadan sessizlik içerisinde birbirlerinin kıyafetlerini çıkartırken, Eva bu akşamdan beri Bora'daki farklılığı daha net görebildi. Her zaman ona tutkuyla saldıran adam bu sefer her şeyi yavaştan alırken sanki Eva'ya tapıyordu. Birlikteliklerindeki duygu yoğunluğu o kadar fazlaydı ki Eva'nın gözleri doldu. Bora'nın ona sevgisini böyle hissettirdiğini fark eden Eva'nın gözünden bir damla yaş süzülürken omzunda bir ıslaklık hissettiğinde, "Bora!" diye soludu. Yüzünü omzuna bastıran Bora'yı görme isteğiyle dolup taşarken Bora bir anda Eva'nın üstünden kalkarak banyoya gittiğinde içeriden çok ağır küfürler duyuldu.

Eva yatakta doğrularak neler olduğunu anlamaya çalışırken, Bora banyodan öfkeyle çıkarak, "Prezervatif yırtılmış." dediğinde Eva'nın ağzı açık kalmıştı.

SÖZDE NİŞANLI - Bu Ne?

Eva mutfakta Bora'dan öğrendikleriyle güzel bir kahvaltı hazırlamaya çalışırken oldukça neşeliydi. Şarkı söylüyor, dans ediyor ve anlamsızca kendi kendine gülümsüyordu. Akşam Bora'nın öfkeyle söylediği o iki kelime onun umudu olmuştu. Hemen kafasında bir hesaplama yaparken az da olsa bir ihtimal hamile kalma olasılığı vardı. Bu olasılık bile onun sevinçten havalara uçmasına sebep oluyordu. Kapının açılıp kapanma sesi geldiğinde Bora'nın geldiğini anlamıştı. Sabah onu uyandığında yanında bulamamak garibine gitse de bunu fırsat bilerek Bora'ya kahvaltı hazırlamaya başlamıştı.

Kocaman gülümseyerek mutfak kapısına gidip, girişe doğru Bora'ya bakarken, "Neredeydin hayatım?" dedi.

Onun gülen suratını Bora'nın asık suratı karşılarken, "İşim vardı, sen ne yapıyorsun mutfakta?" dedi. Eva ona genişçe gülümseyip, yanına gelen Bora'nın dudaklarına öpücük kondururken, "Sana kahvaltı hazırlıyorum." dediğinde Bora'nın yüzü mümkünmüş gibi biraz daha asıldı.

Onun neşesinin sebebini anlamayacak kadar salak değildi Bora. Eva'nın sabah sabah neden bu kadar cıvıldadığının sebebini dün gece yaşananlar olduğunu elbette biliyordu ama az sonra yapacaklarından sonra bu durum ilişkilerini nasıl etkileyecekti. Eva bu sefer onu terk edecek miydi?

Eva ocağa doğru yaklaşıp Bora için hazırladığı menemeni kontrol ederken, "Senin için menemen yaptım ama sanırım malzemeyi biraz büyük doğradım." dedi ona doğru dönüp gülümserken.

Bora da biraz gülümsemeye çalışırken, ocağa yaklaşıp tavaya bakarak, "Evet biraz büyük olmuş." dedikten sonra ocağı kapatıp Eva'nın elini tutarak "Gel biraz konuşmalıyız." dedi.

Onun tavrı Eva'nın korkudan titremesine sebep olurken, Bora onu salona götürerek şöminenin oradaki tekli koltuğa oturttu. Oturduğu azar köşesinden anlayan Eva çok kötü şeylerin olacağını sezmişti. Bora sıkıntıyla ayakta gezinirken, "Toprak uyuyor mu?" dediğinde Eva "Evet." dedi.

Bora bir iki tur daha ayakta dolandıktan sonra Eva'nın önünde diz çöktüğünde Eva onun gözlerindeki korkuya bakarak, "Beni korkutuyorsun." dedi.

Bora onun ellerinin üstüne ellerini yerleştirip eğilerek yumuşacık ellere öpücük koyarken, "Bende korkuyorum." dedi.

Eva, "Ne yapacaksın Bora?" dediğinde Bora kafasını kaldırıp bir eliyle cebindeki şeyi çıkartıp Eva'nın kucağına bıraktı. Eva boşa olan eliyle kutuyu kavrarken tahmin etse de dilinin ucundaki soruyu sordu. "Bu ne?"

Bora titreyen elleriyle onu tutarken, "Ertesi gün hapı!" dediğinde Eva yerinden fırlayacağı sırada Bora onu daha sıkı kavrayarak kalkmasına engel oldu. Eva'nın göğsü şiddetle inip kalkmaya başlarken, "Bora bırak beni!" diye tısladığında Bora onun yüzüne bakmadan kafasını eğip "Lütfen güzelim." dedi.

Eva sinirle kıpırdatabildiği kadarıyla ayaklarını yere vurduğunda kucağındaki hap yere düşmüştü. "Neden" diye sessiz bir haykırış dudaklarından çıkarken Bora "Bunu içmene ihtiyacım var lütfen" diye yalvardı. Hâlâ kafasını kaldırıp Eva'nın yüzüne bakmıyordu.

Eva "Bana bak" dediğinde Bora kafasını kaldırınca Eva onun ağladığını gördü. Bu ikilem karşısında ne tepki vereceğini şaşırırken, "Anlamıyorum, neden ağlıyorsun?" dedi.

"Çünkü acı çektiğini biliyorum. Sana acı çektirdiğim için acı çekiyorum. Ama bunu içmezsen daha çok acı çekeceğiz güzelim. Lütfen."

Eva onun gözlerine bakarken karşısındaki adamın gerçekten âşık olduğu adam olup olmadığına emin değildi. Her yaptığına rağmen sürekli Bora'nın kalbindeki o küçük çocuğun varlığını hisseder, onun yaptıklarının altından hep başka şeyler çıkacağına inanırdı. Yaptıklarının her zaman geçerli bir sebebi olduğuna kendini inandırmıştı ama şimdi tüm gerçeklik işte karşındaydı. Karşısındaki Bora şu an ona bir canavar gibi görünüyordu. Katil! Kendi bencilliği için bir can alan katil. Gözlerinin içine baktı tüm duygularını yansıtarak Bora'nın gözlerinde gördü yansıttıklarını. Bilerek ona acı çektirdi. Gör. Bana neler hissettirdiğini dedi haykırarak gözleri ve dili o cümleyi kurdu. "Bana bir bardak su getir."

Bora onun gözlerine bir süre baktıktan sonra hemen ayağa kalkıp mutfığa koşarken Eva ağlayarak yerdeki ilacı alıp tek tableti çıkartarak avucuna aldı. Bora geldiğinde ayağa kalkıp tableti ağzına atarak getirdiği sudan bir yudum alırken onun gözünün içine baktı. Bardağı ona verip tek kelime etmeden arkasını dönerken koşarak merdivenleri tırmanmaya başlamıştı.

Odaya girdiğinde kapıyı çarparak kapattıktan sonra önce lavaboya gidip ağızındaki lanet şeyi tükürdü ve hızlı oradan çıkıp giyinme odasına geçti. Onun arkasından olduğu yerde donup kalan Bora, terk edileceğini anladığında yerinden kıpırdayamamıştı. Yukarıdan gelen kapı çarpma sesiyle kendine gelirken bardağı atıp koşarak yukarı çıktığında Eva'yı giyinme odasında valizini indirirken buldu.

Bora ona doğru hareketlenip, "Eva!" dediğinde Eva valizi aralarına atarak "Sakin Bora." diye haykırdı.

"Lütfen konuşalım." Diyen Bora'ya, "Sus." diye haykırırken eşyalarını raflardan aldığı gibi valize fırlatıyordu.

"Hep bir umut besledim. Zamanla beni sever, zamanla bir çocuğumuz olsun ister. Zamanla her şey düzelir. Zamanla, zamanla, zamanla... Lanet olsun hiçbir şeyin düzeleceği yok."

Eva ağlayarak bunları haykırdığında cılız bir ses, "Eva abla." deyince Bora da Eva da giyinme odasının kapısına baktı. Toprak kapıda durmuş onlara endişeyle

bakarken, "Biy yeye mi gidiyoysunuz?" dediğinde Eva eliyle saçını önünden atarken bir valize bir Toprak'a bakarak, "Hayır yani ben." dedi ama ne diyeceğini tamamen unutmuştu.

Kendini kaybettiğinde Toprak'ı tamamen unutan Eva onu görünce başından aşağı kaynar sular döküldü resmen. Onun varlığını unutup nasıl sesini yükseltir nasıl onun korkmasına sebep olurdu.

Toprak, "Bu valiz ney o zaman?" dediğinde Eva ne diyeceğini bilemezken Bora Toprak'a ilerleyip onu kucağına alırken "Eski eşyalarını topluyor oğlum, bir yere gittiğimiz yok hadi biz aşağıya inip kahvaltımızı hazırlayalım." diyerek Toprak ile birlikte odadan çıktığında Eva şaşkınlıkla doldurduğu valize baktı kaldı.

Bora ise onu sadece Toprak'ın kurtaracağını bilincinde Toprak ile birlikte mutfağa girdiğinde kafasında türlü türlü planlar yapıyordu.

Eva yere çökerek topladığı valizin yanına otururken kafasında şimdi çok daha farklı düşünceler vardı. Bora ile boşandıklarında Toprak'ın onda kalmasına izin verirler miydi? Yoksa yurt onu geri mi alırdı. Eğer Toprak'a iyi bir aile ortamı sağlamadıklarını duyarlarsa kesin Toprak'ı alırlardı. Peki ya Bora ile ne yapacaktı. Artık ondan tiksinnmeye başlamıştı. Bunca şeye rağmen sevgisi onu affedecek miydi? Hiç sanmıyordu. Evet, belki onu salakça sevmeye devam ederdi ama artık birlikteliklerinin bir anlamı yoktu. Sevgi saygıyla gelişen bir kavramdı ki Bora'nın Eva'ya hiç saygısı yoktu. Birlikte geçirdikleri balayını hatırlarken gözyaşları yine akmaya başladığında *ben ne yapacağım* diye fısıldadı. Çaresizlikle ortada kalmıştı.

Valizi kenara çekip ayağa kalkarak banyoya giderek elini yüzünü yıkayıp aşağıya indi. Toprak gülerken Bora'ya bir şeyler anlatıyor Bora da onu dikkatle dinliyordu. Onları izlerken Bora'nın Toprak'ı kabullenip kendi çocuğunu istememesi daha bir garibine gitti Eva'nın. Toprak ona baba dediğinde Bora'nın gözlerindeki mutluluğu görmüş çocukları olması için daha bir umutlanır olmuştu ama bu tavırları onu alt üst etmişti. Neden böyle davranıyordu bu adam. Aklına Enes gelirken bir an evvel onunla bu konuyu konuşmaya karar verdi.

Mutfağa adım attığında ilk başta onu Toprak fark ederken, "Abla sana kıyep yapıyorum mutlu ol diye." dediğinde Eva gülümseyerek ona doğru gidip yanağından öperek "Teşekkür ederim aşkım." dedi. Bora onun yüzüne merakla bakarken Eva ona bakmadan Toprak'a "Beraber yapalım mı?" dediğinde Toprak kafasıyla onaylayınca birlikte krep yapmaya devam ettiler. Eva, Bora'nın yüzüne bakmadan ocakta krep kızartırken Bora hususi onun ilgisini çekmek için bir şeyler yapıyordu ama nafileydi.

Kahvaltılıkaları hazırladıklarında masaya oturlurlarken Toprak, "Bugün dedeme gidecek miyim?" Diye sorunca ikisi aynı anda, "Evet." dedi.

"Oley!" Diyen Toprak hevesle kahvaltısını yapmaya başlarken Eva ile Bora da sessizce yemeklerini yediler. Hazırlanmak için odaya çıktıklarında Bora onunla bir iki defa konuşmaya çalışsa da Eva izin vermeyerek giyinip aşağıya inmişti. Toprak'ı malikâneye bıraktıktan sonra arabadaki sessizlik her ikisini de boğarken Eva, "Bugün boşanma davası için avukata dilekçe vereceğim." dediğinde Bora'nın kalbi duracak gibiydi.

Gaza basıp hızını artırırken cevap vermediğinde Eva, "Davayı gizli tutarız." dediğinde Bora "Toprak'ı alacaklarını biliyorsun değil mi?" dedi.

Eva'nın korktuğu tek şey zaten oydu. "Onun için ayrı bir dava açarım gerekirse." dediğinde Bora, "Kendini kandırma Eva boşandığımız an Toprak'ı yurda geri alırlar." dedi.

"Daha fazla seninle evli kalarak kendimi küçük düşüremem anladın mı? Kendime saygım kalmadı artık. Yaptığın her şeyi sineye çekmekten bıktım. Bir kere bile beni düşünmeden attığın her adımda beni hiçe saymandan bıktım."

Bora aniden frene asılıp kenara çektiğinde Eva oturduğu yerde sarsılırken Bora ona dönerek, "Yaptığım hiçbir şeyi seni küçük düşürmek için yapmadım." dedi.

Eva da öfkeyle ona dönerken, "Ama küçük düşürdün." diye bağırdıktan sonra "Neden yaptın o zaman ha açıkla bana neden?" diye haykırdı.

Bora, "Neden yaptığımı biliyorsun Eva! Sana her şeyimi anlattım, nasıl biriyle birlikte olduğunu artık biliyorsun. Bunu bana hâlâ nasıl sorarsın?" diyerek önünde dönüp alnını direksiyona yasladı. Eva sinirle ellerini yumruk yaptı. Çünkü hâlâ içindeki salak onun saçlarını okşayıp teselli etmek istiyordu. Kendisinin teselliye ihtiyacı varken o hâlâ onu teselli etmeyi düşünüyor bu onu daha çok çileden çıkartıyordu. Bora ne kadar bencilse Eva da o kadar onu düşünüyordu. Neden bir kerede kendini düşünüp hareket etmiyordu. Kendini düşünerek attığı ilk adım bu olacaktı ki onda da Toprak vardı.

Eva, "Artık gidebilir miyiz? Tekstilin durumu ne halde kontrol etmeliyim." dediğinde Bora kafasını kaldırıp sesini çıkarmadan arabayı çalıştırarak trafiğe çıktı. Şirkete geldiklerinde Eva hemen arabadan inip koşar adım girişe ilerlerken, Bora bir süre arabada oturduktan sonra onu takip etti. Eva asansöre binip tekstil katına çıkarken, Bora şirkete daha yeni girmişti.

Eva kata adımını atar atmaz taşınma telaşıyla her tarafta koşturan çalışanları görünce gülümserken, "Kolay gelsin arkadaşlar." diye seslendi. Hepsini ona dönüp hoş geldin derken Eva gülümseyerek tebrikleri kabul ederken içinden yakında boşanma tebriklerimi de kabul ederim diye geçiriyordu. Evinde yaşadığı sıkıntıları atıp kendini işine verirken gün içerisinde abisini de arayıp Buket ile Barış'ın durumuyla ilgili bilgi aldı. Akşam eve geçmeden önce yanlarına uğrayacağını aklına not ederken yakında şirketten taşınacakları için mutluydu. Bora'dan bu ara ne kadar uzak kalırsa o kadar iyi olacaktı.

Eva tüm işlerini bitirdiğinde malikânen kendi arabasını getirmelerini istedi. Aşağıdan arayıp arabasının geldiğini söylediklerinde çantasını toplayarak önce Evren'e sonrada Enes'e uğramak için şirketten çıkmıştı. Hastaneye gittiğinde Evren ile Buket'in neşeleri yerindeydi. Barış'ın durumu iyiye giderken doktor yakında hastaneden çıkabileceklerini söylemişti.

Oradan çıkıp Enes'i aradığında onun eve geçtiğini öğrenince gitmek istemedi ama Enes onu eve davet ettiğinde reddedemedi. Enes'in birkaç ay önce dünyaya gelen kızını hatırlayarak bir çocuk mağazasında durup onun için hediye aldıktan sonra evlerine geçmişti.

Selen her zamanki güler yüzüyle onu karşıladığında Eva da gülümseyip rahatsız ettiği için özür diledi. Özü küçük bir azarla karşılandıktan sonra içeri girdiklerinde kucağında kızıyla birlikte onu karşılayan Enes'e, "Bakıyorum da kızınızdan kopamıyorsunuz Enes Bey." dedi.

Enes kızının yüzünü ona çevirirken, "Baksana şunun güzelliğine hiç bundan kopabilir misin?" dediğinde Eva üzgün bir gülümsemeyle "Tahmin edebiliyorum ben olsam bende kopamazdım." dedi. Elindeki hediye koltuğa bırakırken, "Mira için küçük bir hediye." dediğinde Enes onun ses tonundaki üzüntüden ve az önce kurduğu cümleden Eva'nın buraya geliş sebebini anlamıştı.

Bebegi Selen'e uzatırken, "Hayatım biz çalışma odasınız." dediğinde Eva Selen'in ona kaşlarını çatarak baktığını görmüştü. Buraya gelmesinin hata olduğunu fark ederek, "Üzgünüm ben gelmemeliydim." diyerek arkasını döndüğünde Selen "Eva lütfen durur musun?" diye seslendi.

Eva ona döndüğünde, "Konu sen değilsin. Enes ile aramızda bir çekişme eve hasta getirme konusunda kendisi bana daha önce uyarıda bulunmuştu ama şimdi aynı şeyi onun yapmasına sinirlendim, buraya terapi için değil arkadaşımız olarak gelmiş olmanı isterdim." diyen Selen'e "Özür dilerim Selen

gerçekten buraya gelmek istemezdim ama bir an evvel Enes ile konuşmam gerekiyordu zor durumdayım." dedi.

"Tatlım rahat ol, dediğim gibi konu seninle alakalı değil. Biliyorsun sen ailemizden biri gibisin bu tamamen bu beyefendiyle benim aramda." Diyerek kocasına sinirle bakarken Enes ona göz kırpıp, "Bir dahakine sende evde bir terapi düzenlersin olur biter." dedi.

Eva ise onlara gözlerini devirirken, "Ah aileden biri olduğumu söylüyorsunuz ama benden hasta olarak bahsediyorsunuz teşekkür ederim." dediğinde çift kızarak ona dönerlerken aynı anda "Özür dileriz." dediler.

Bebek ağlamaya başladığında Selen, "Hanımefendi acıktı siz rahatınıza bakın." diyerek yanlarından ayrıldığında Enes "Gel benimle." diyerek arkasını dönüp çalışma odasına ilerledi.

Çalışma odasına girdiklerinde Eva, Enes'in ofis odasının tam tersi rengârenk olan bir odayla karşılaştığında gülümseyerek, "Burayı Selen mi hazırladı?" dedi.

Enes, "Ah maalesef elinden gelse ofisteki kendi odasını bırakıp benim odaya da el atacak." dediğinde Eva "Karı koca aynı ofisi kullanmanın dezavantajı ha!" dedi. "Öyle." Diyen Enes eliyle ona koltuğu gösterip, "Buyurun bakalım Eva Hanım." dediğinde Eva koltuğa çökerek işte başlıyoruz diye düşündü.

Enes sessizce bir süre onu izledikten sonra, "Durum ciddi ha!" dediğinde Eva "Bora'dan boşanmak istiyorum." dedi.

Enes'in gözleri irileşirken masaya uzanıp tabletini alarak Bora'nın kayıtlarına girdi. En son ne kaçırdığını merak ederken, "Bora ile olan son seansımız iyi geçmişti, aranız giderek düzeliyor diye biliyordum." dediğinde Eva "Bu sabaha kadar öyleydi." dedi.

"Ne oldu?" Diyen Enes'e Eva her şeyi anlattığında Enes başını iki yana sallayarak, "Eva çocuk konusunu seninle kaç defa konuşacağız." dedi.

Eva onun da Bora gibi tepki vermesiyle sinirlenirken ayağa kalkarak, "Lanet olsun bu takıntı değil diye sana kaç defa söyleyeceğim." dedi.

Enes de ayağa kalkarken, "Eva sakın olup oturur musun?" dediğinde Eva "Enes yemin ederim bunun annemi kaybetmemle alakası yok. O zamanki psikolojimle evet bir bebeğe can vermeyi istemiş bunu takıntı haline getirerek umutsuzca aşk aramıştım. kriz geçirip anemin soğuk bedenini unutmak için abimin sıcaklığına ihtiyaç duymuştum ama artık öyle değilim biliyorsun." dedi.

"Eva biliyorum artık daha iyi olduğunu biliyorum ama bu konunun sadece seninle alakalı olmadığını biliyorsun. Ben senin bebek konusunu atlattığını biliyorum. Toprak ile onu yenmiştik tüm süreci birlikte yaşadık. Ama şimdiki mevzu tamamen Bora ile alakalı. Onun bebek konusuna nasıl baktığını biliyorsun."

Eva kalktığı yere geri çökerken öne doğru eğilip yüzünü ellerine gömerek, "Neden kabullenmiyor? Toprak'ı kabullenmişken neden kedi çocuğunu istemiyor?" dedi.

Enes onun yanına yaklaşp elini omzuna koyarak destek verirken, "Bora lanetinin sana bulaşmasından korkuyor." dediğinde Eva kafasını kaldırıp ona baktı.

Enes, "Seni kaybetmekten korkuyor Eva." dediğinde Eva kafasını iki yana sallayıp "Anlamıyorum." dediğinde Enes "Buket'in zor geçen doğumunu düşün." dedi.

Eva, "İyi de herkes doğum yapıyor." derken "Bu çok anlamsız." diyerek görüşlerini sundu. Enes, "Bora için yeterince anlamlı Eva. Sürekli seni kaybedeceği için korku içerisinde yaşıyor. Seanslarımızdaki tek korkusunun bu olduğunu söylüyor, herkes tarafından terk edileceğini düşünüyor." dediğinde Eva, "Küçük bir çocuk gibi." diye fısıldadı.

"Evet!" Diyen Enes dönüp yerine otururken, "Sana bunu daha önce de söylemiştim. Bora'nın durumu seninkinden çok daha derin ve karmaşık. Düşünceleri çok farklı geliyor. Kendince yaptığı her şeyin bir amacı var ve eğer o amaçların doğru olduğunu düşünüyorsa onu o eylemi yapmaktan alıkoymazsın." dedi.

"Peki ya ne yapacağım Enes. Bana bir akıl verir misin? Bir gün Bora'nın düzeleceğini umut ederek mi yaşayacağım. Eğer şu an Toprak olmasaydı çoktan onu terk etmiş boşanma davasını açmıştım."

Enes, "Bu yüzden çocuk yapmanızı da evlat edinmenizi de istemedim. Eva, ikinizin de düşüncelerini biliyordum ve çocuk meselesi evliliğin temel taşı, siz daha temelden görüş ayrılığı yaşarken bu evliliği yürütmeniz bir mucize olurdu." dedi.

Eva derin bir nefes alıp başını eğerken Enes, "Yine de boşanmanı da tavsiye etmem.

Bora sana tahmininden çok daha fazla bağlanmış durumda eğer onu terk edersen Bora'nın yapacaklarından emin olamıyorum." dediğinde Eva korkuyla ona bakıp "Nasıl yani bana kötü bir şey mi yapacağını söylüyorsun?" dedi.

Enes ona gülerken, "Hayır Eva sana asla zarar vermez. Kendine bir şey yapacağından korkuyorum." dediğinde Eva daha büyük bir korkuya kapılmıştı.

"Bora seni nefes olarak tanımıyor Eva. Seni kaybederse nefessiz kalacağını ve yaşayamayacağını söylüyor."

Eva, Bora'nın ona defalarca sen nefessin demesini hatırlarken, "Sence saplantı mı?" dediğinde Enes tekrar gülüp "Bence sevgisini tanımlamasının en güzel yolu." dedi.

"Yapma ama Enes! Ben buraya senden yardım istemeye geldim. Sen benim aklımı tamamen karıştırdın."

"Hayır, Eva sen buraya seni boşanma konusunda desteklemem için geldin. Bir karar vermişsin ve görüyorum ki kararlısın. Bora'nın yaptığı onca şeyden sonra haklı olduğuna şüphe yok ama unutma ki şu an tek sorunuz çocuk meselesi. Ve ben seni en baştan bu konuda uyardım. Bir süre Bora kabullenene kadar hiç lafını açmayacağın konusunda sözleşmiştik."

Enes ona delici gözlerle bakarken Eva utanarak kafasını eğip, "Evet ama Bora Toprak'ı kabullenince kendi çocuğu da olsun ister diye düşünmüştüm." dediğinde "Eva evlendiğinizden beri Bora'ya kaç defa çocuk istediğini hissettirdin." dedi Enes.

Eva bunu düşünürken, "Bilmiyorum." dediğinde Enes tabletinden Bora'nın kayıtlarını açıp kontrol ederken "Şu an en aşağı on defa bunu hissettirdiğini görüyorum. Balayındayken bile bunu yapmışsın. Bora'nın psikolojisini o kadar çok zorlamışsın ki adam oradan bile beni aradı." dediğinde Eva bilmedikleriyle tekrar şaşkına uğradı. "Suç işliyormuşum gibi konuşma." Diye bağırان Eva ağlamak üzereyken Enes koltuğun ucuna kayıp ona doğru yaklaşıırken, "Eva suç işledin demiyorum. Ama Bora'yı zorluyorsun diyorum. Adam daha yeni nefret ettiği babasını kaybetti, bütün ömrü boyunca biriktirdiklerini daha yeni yeni sana açtı Eva. Çocuk ise onun tabusu gibi bir şey olmuş artık. Adam bütün tabularını seninle yıktı zaten çocuk konusunda ona biraz zaman ver. Daha siz evleneli ne kadar oldu ya." dedi. Artık cümlelerin sonuna doğru Enes de çileden çıkarken bu iki aptal âşıkla çekeceğinin üçte birini bile çekmediğini hissediyordu nedense.

Onlar bu konuda konuşmaya devam ederken Bora evde telaşla Eva'yı bekliyordu. Şirketten çıkarken tekstile indiğinde onun erken çıktığını öğrenmiş,

güvenlikten de kendi arabasıyla şirketten ayrıldığını duymuştu. Gün içerisinde avukattan da haber gelmemişti. Eva boşanma başvurusunda bulunsaydı haberi olurdu. Eve gittiğini sanarak Toprak'ı alıp evlerine geldiğinde evde kimse yoktu. Büyük bir korkuyla yukarı çıkıp Eva'nın eşyalarını kontrol ederken eşyalarının yerinde hatta sabah hazırladığı valizin bile yerde olduğunu görünce rahatlamıştı.

Gelir umuduyla Toprak ile birlikte Eva'ya yemek hazırlamış salondaki masaya servisleri açıp, güller ve şamdanlarla süsleyerek Eva'yı beklemeye başlamışlardı ama Eva bir türlü gelmemişti. Masada oturan Toprak oflayarak, "Boya baba ben acıktım." dediğinde Bora masaya yaklaşarak "Tamam oğlum sen ye." diyerek ona yaptığı yemeklerden doldurdu.

Toprak, "Bunlay soğumuş." dediğinde Bora "Isıtıp geliyorum." diyerek mutfığa geçerken telefonunu da alarak Sarp'ı aradı.

Sarp telefona, "Efendim." diyerek cevap verdiğinde Bora "Merhaba Sarp, senden bir şey rica edebilir miyim?" dediğinde Sarp "Ne oldu?" dedi hemen.

Bora, "Önemli bir şey yok, Eva'nın arabasına taktığın GPS duruyorsa nerede olduğuna bir bakar mısın?" dediğinde Sarp "Kavga mı ettiniz?" dedi.

Bora, "Öyle bir şey." dediğinde Sarp "Bana biraz izin ver programa gireyim." dedi.

Bir süre bekledikten sonra Sarp, "Enes'in evinde." dediğinde Bora rahatlarak "Tamam teşekkür ederim." diyerek kapattı telefonu. Enes'in onu biraz sakinleştireceğini umut ederken ısıttığı yemek ile birlikte Toprak'ın yanına gitti.

Toprak yemeğini yerken Bora da masaya oturup ona eşlik ettiğinde çorbasından içen Toprak, "Boya baba ablam sana küstü mü?" dediğinde Bora oflayarak "Evet oğlum." dedi.

"O zaman sen onu biyöp o zaman bayışsıy belki." Diyen Toprak'a gülen Bora, "Şu sıra onu öpmeme katlanabileceğini sanmıyorum oğlum." dediğinde Toprak "Ama bak Beyfin, Efe'ye küstüğünde Efe Beyfini öptü bayıştılar bence ablamda seni affedey." dedi.

Bora onun anlattıklarıyla gülerken Toprak'ın Eva'ya sürekli abla demesini fark ederek, "Toprak, Eva'ya neden abla diyorsun?" dedi.

Toprak ona bakarken kaşlarını çatıp, "Neden abla değil mi?" dediğinde Bora "Öyle de yani şey." dedikten sonra ona bunu nasıl açıklayacağını düşünerek biraz bekledi.

"Yani bana baba diyorsun. Eva ile ben de evli olduğumuza göre ona neden anne demiyorsun."

Toprak, "Eva ablam anne oluy mu?" dediğinde Bora gülerken "Emin ol benden daha iyi baba bile olur." diye homurdanıp daha sesli bir şekilde "Neden olmasın Toprak, Eva benim eşim eğer sen benim oğlumsan onun da oğlusun." dedi.

"Yaaa" Diyen Toprak kafasını eğip, "Eva anne" diye fısıldayarak deneme yaptıktan sonra kafasını kaldırıp Bora'ya gülümseyerek "Sanırım oluy." dedi.

Biraz sonra evin kapısı açıldığında yerinden fırlayan Toprak, "Geldi." diye bağırarak kapıya koşarken Bora da ayağa kalkarak onu takip etti.

Eva kapıdan içeri girdiğinde Toprak onun kucağına atlayınca gülümseyerek onu kucağına alan Eva, Toprak'ın, "Hoş geldin Eva anne." demesiyle dondu. Duyduklarıyla şok geçirip kalbi atmayı keserken kafasını geri çekip Toprak'a bakarak, "Ne dedin sen?" dediğinde Toprak "Hoş geldin dedim." deyince "Diğeri Toprak!" dedi.

Toprak gülümseyerek, "Eva anne." dediğinde Eva gözyaşlarına hâkim olamazken Toprak'a sınıksız sarılarak "Teşekkür ederim, teşekkür ederim..." diye sayıklamaya başlamıştı. Toprak da ona sarılıp başını omzuna yaslarlarken, "Ama ağlamasan." dediğinde Eva hem gülüp hem ağlarken "Mutluluktan Toprağım." dedi.

SÖZDE NİŞANLI - Mutluluk & Yalanlar

Eva uykusundan sıçrayarak uyanırken gördüğü rüyanın etkisinde kalbi göğsünde hızla atıyordu. Son zamanlarda çok sık böyle rüyalar görmeye başlamıştı ve artık psikolojisi bozuluyordu. Sürekli sevdiği birilerini kaybediyor onların üzüntüleriyle kahroluyordu. Belki de psikolojisi Bora ile yaşadıkları tatsızlıklardan onu böyle bir duruma sürüklemişti. Yatak odasının kapısı çaldığında, "Gel." diye seslendi. Bora çekingen bir şekilde içeri girerken giyinme odasını göstererek, "Kıyafet almam gerek." dediğinde onu kafasıyla onaylayan Eva yataktan kalkarak banyoya ilerlemeye başlamıştı. Yaklaşık bir aydır bu haldeydiler. Eva boşanmak istiyordu ama Toprak'ın anne demesinden sonra ona sundukları aileyi dağıtmaya gönlü razı olamıyordu. Diğer yandan Bora'yı da affedemiyordu. Yaptıklarının ağırlığı artık çok fazlaydı. Enes ile birçok seans yapmışlar, her seferinde Enes ona biraz daha ılımlı yaklaşmasını söylemişti ama Eva artık sağduyusunu kaybetmişti. Daha fazla kendinden ödün vermek istemiyordu.

Elini yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra banyodan çıktığında Bora çoktan gitmişti. Oflayarak giyinme odasına giderken yeni aldığı saks mavisi elbiseyi giyerek siyah topuklu ayakkabılarıyla tamamladı. Tüm vücudunu sıkıca saran elbise dizinin altına kadar iniyor geniş yakası sayesinde göğüs dekoltesini ön plana çıkartıyordu. Odaya gidip hafif bir makyaj yaptıktan sonra çantasını ve telefonunu alarak aşağıya indi. Merdivenden inerken telefonuna gelen mesajı okuyordu. Babasından gelen mesajı gördüğünde ne olduğunu merak ederek açarken aynı mesaj Bora'ya da geldiği için birbirlerini görmediler. İkinci kattaki merdivenin başında çarpıştıklarında Eva korkuluklara tutunarak, "Oha!" derken Bora da düşmemesi için onu tutmuştu.

"Özür dilerim görmedim." Diyen Bora'yı iterek kendinden uzaklaştıran Eva, "Önüne baksan görürdün." derken kendi suçunu kabul etme gibi bir niyeti yoktu. Bora onun göğüs dekoltesini gözlerini kısarak incelerken Eva boğazını temizleyerek, "Çekil!" dedi.

Bora iki elini havaya kaldırıp geri çekilirken, "Tamam, kızma." dediğinde Eva yoluna devam ederken mesajı tekrar açtığında arkasından inen Bora "Tek önüne bakmayan ben değilmişim demek ki." dedi.

Eva onu duymazlıktan gelirken, "Babam bizi bir yere çağırıyor." dediğinde Bora "Haberim var, bana da mesaj atmış." dedi.

"Neden ikimize de ayrı ayrı atmış ki." Diye mırıldanan Eva kendi kendine konuşurken Toprak koşarak yanlarına geldiğinde, "Hazıy mısınız?" dedi.

Eva ona gülümserken, "Evet oğlum hadi çıkalım." dediğinde Toprak onun elini tutup kapıya çekerken "Oley dedem de bizi bekliyordu." dedi.

Eva onun haberinin olduğunu anlayınca, "Neden bekliyor?" dediğinde Toprak kafasını kaldırıp ona gülümseyerek "Süpyüz anne." dedi.

Eva gülümseyerek, "Öyle olsun bakalım." dediğinde arabaya geçtiklerinde Toprak'ın yanına oturmuştu. Bora yola çıktığında Tamer Bey'in attığı adresi navigasyona yükleyerek komutlara göre devam etti.

Belirtilen adrese geldiklerini tanıdık arabalardan anlamışlardı. İlk olarak Koray'ın arabasını fark eden Bora, ilerideki Evren ile Tamer Bey'in arabalarını da gördü. Eva, "Neler oluyor?" diyerek etrafa bakınırken bir sitenin önünde olduklarını fark etmişti.

"Bilmiyorum." Diyen Bora arabayı park edip aşağıya indiğinde Eva da Toprak'ı alarak Bora'nın açtığı kapıdan dışarı çıktı. Girişe doğru ilerlerken kapıdan çıkan Tamer Bey gülen bir yüzle, "Hoş geldiniz çocuklar." diyerek onları karşılamıştı.

Babasına sarılan Eva, "Hoş bulduk babacım da neden buradayız?" dediğinde Tamer Bey onun kucağından Toprak'ı alırken "Gelin bakalım göreceksiniz." dedi.

Eva etrafına bakınıp çevredeki evleri incelerken burada ne yaptıklarını anlamakta zorlanıyordu. Babasını takip ettiklerinde geniş bir bahçeye açılan kapıdan içeri girdiler. Biraz ileride araç yolu ve park alanı varken karşılarında iki tane evden başka bir şey yoktu. İki ev üst tarafta bir köprüyle birbirine birleşirken onların arasından girdiklerinde Eva'nın ağzı açık kaldı. Evleri geçtikten sonra Eva onların tam karşılarındaki benzer evleri de gördü. Beş ev sanki yuvarlak bir dairenin içine yerleştirilmiş, konumlar ona göre oluşturulurken önlerini bahçeler süslüyordu. Evler hafifi eğimli arazide tepede kalırken tam ortada ise kocaman bir havuz vardı.

Bahçeyi geçtikten sonra havuza inen merdivenlerden diğerlerinin yanına giderlerken Eva hepsinin gülen yüzünü gördüğünde babasının ne yaptığını tahmin etmişti.

Onların yanına geldiklerinde Tamer Bey, Toprak'ı yere bırakırken, "Evet herkes burada olduğuna göre artık söyleyebilirim." dediğinde hepsi "Biz bir tahminde bulunabiliriz." dediler.

Tamer Bey onlara gülümserken, "Susun da hevesimi kursağımda bırakmayın çocuklar o kadar hazırlık yaptım." dediğinde hepsi güldü.

Tamer Bey etraflarındaki evlere bakarken, "Evet gördüğünüz gibi birbirinin aynısı sayılan beş ev var, büyük olan ev haliyle benim." diyerek gülümsedikten

sonra "Yanındaki ev çalışanlara ait ve diğerlerini de sizin için düşünüyorum." dedi. Hepsine dikkatle bakarken, "Benim geniş bir ailem olmadığını biliyorsunuz, babam ve anemi erken yaşta kaybettim tek ailem eşim ile kızımdı. Eşimi de kaybettiğimde bu cadı kaldı elime." diyerek Eva'nın burnuna vurdu.

Eva, "Baba!" diyerek mızırlandı da gözleri dolmuştu. Tamer Bey onu kendine çekip omzuna kolunu atarken, "Şimdi sizler varsınız, hepiniz ailemize dâhil oldunuz ve ben ailelerin bir arada olmasından yanayım, bir derdiniz olduğunda ilk ben öğrenmek isterim." derken Koraylara baktı.

"Aranızda bir tatsızlık olduğunda bana gelin isterim." Derken Bora ile Eva'ya baktı. "Kendinizi yalnız hissettiğinizde benim varlığımı bilin isterim." Derken Evren ile Buket'e döndü.

"Kısaca çocuklar yaradan bana güç verdiği sürece sizi koruyup kollamak isterim. Belki fazla vaktim yok, belki yakında bu kalp tekrar tekleyecek ama o zamana kadar ailemi yanımda istiyorum. Bu bahçe sizlerin kahkahalarıyla şenlensin torunlarımla sesleriyle aydınlansın istiyorum. Ne diyorsunuz?"

Tamer Bey sustuğunda hiçbirinin cevap verecek hali yoktu. Hepsinin gözleri dolmuştu. Onlar sessiz kalırken Efe ile Toprak, "Oluy desenize!" diye bağırırken hepsi gülerken "Olur." demişti.

Tamer Bey diğer kolunu da açıp, "Gelin buraya." diyerek diğerlerini de çağırdığında hepsi kucaklaşırken "E hadi o zaman evlerinizi gezin bakalım." dediğinde Eva "Hangisi kimin belli mi?" dedi

Tamer Bey, "Hepsinin kapılarında isimleriniz yazıyor." Deddi. ğinde onlar birlikte evleri gezmek için ayrıldığında Tamer Bey ile Gülden Hanım arkada kalmıştı.

Onlardan yakaladığı fırsatı değerlendiren Gülden Hanım, Tamer Bey'in yanına sokulurken gülümseyerek, "Ailenizde bana da yer var mı Tamer Bey?" dediğinde Tamer Bey çocukların görüp görmediğine aldırmadan onu kendine çekip yanağından öperken "Hem de başkışede yeter ki evet de." dedi.

Eva ile Bora isimlerinin yazdığı evin önüne geldiklerinde bir süre kapının önünde durdular. Eva ile Bora'nın adı üstte altta ortada da Toprak'ın adı yazıyordu. Toprak onların yanından geçip kapının koluna uzanırken, "Gelmiyoy musunuz?" dediğinde ikisi de dalgınlıklarından kurtulup ileri bir adım attılar.

Toprak kapıyı açıp boş eve adımını attığında, "Çok güzel." derken Bora ile Eva da onu takip etmişti. Ev dışarıdan farklı olsa da iç dizaynı aynı Bora'nın evi gibiydi. Her hangi bir farklılık yoktu. Eva evin her tarafını gezdiğinde

gölümserken, "Burası aynı senin evin gibi." dediğinde Bora da yanına gelerek "Evet evimizin aynısı." dedi kelimeleri bastırarak.

Eva ona aldırmadan, "Babam yabancılık çekmememiz için yapmış olmalı." dedi.

Toprak sırtarak, "Evet Efeleyin evi de eski evleyinin aynısı dedem heykesin kendi evini yaptıydı." dediğinde Eva ellerini beline yerleştirirken "Sizin bundan ne zaman haberiniz oldu?" dedi.

Toprak hemen arkasını dönüp çıkışa giderken, "Efe beni çağırıyo." diyerek kaçıyordu.

Eva onun arkasından gülümserken kafasını kaldırdığında Bora ile karşılaştı. Bora ona dikkatle bakarken, "Gülümsemi özledim." dediğinde Eva gözlerini kaçırarak kapıya ilerleyecekti ki Bora onu kolundan tutarak durdurdu.

Eva kolunu kurtarmak için çekiştirirken Bora diğer elini beline atarak onu kendine çekti. "Eva lütfen dur." Derken sesi aciz ve çaresizdi.

"Dayanamıyorum artık lütfen kes şunu." Dedikten sonra eğilip dudaklarını saçlarına değdirerek kokusunu içine çekerken, "Yetmez mi bu kadar acı çektirdiğin?" dedi.

Eva elini kaldırıp onun göğsüne sertçe vururken, "Sen acı çektğini mi sanıyorsun?" dedi kafasını kaldırıp öfkeyle Bora'ya bakarken.

Bora onun yüzünü kavrarken Eva elini iterek geri çekilip, "Bir de sevdiğin tarafından her seferinde aşağılanmayı yaşasana Bora. İsteklerinin hiçe sayıldığını sen bir hiçmişsin gibi kararlarına saygı duyulmadığını yaşasana ha!" dediğinde Bora ona tekrar yaklaşıp "Eva ben sana saygısızlık yapmadım." dedi.

Eva onun yüzüne tükürmek istese de sakinleşmeye çalışarak, "Önümde çekil Bora, bunları konuşmanın ne yeri ne zamanı seni affetmeyeceğim bunu bil." dedi ve onu iterek ilerlemeye başladı.

Bora arkasından, "Nereye kadar devam edecek bu böyle. Yeter artık bu bilinmezde durmaktan bıktım. Cennetimi geri istiyorum ama Araf'ı da yaşamak istemiyorum Eva, eğer affetmeyeceksen beni cehenneme at ki yanayım ama Araf da bırakma beni." diye haykırdı.

Onun sözleri Eva'nın nefesini keserken olduğu yerde donup kalmıştı. Bora'nın sesindeki çaresizlik kalbinin derinliklerinde hissettiği sevgiyi titretirken acı içerisinde yutkunup elini yumruk yaparak yoluna devam etti. Attığı adımlar canını yaksa da geri dönemezdi. Bu kadar basit olamazdı. Bora yaptıklarının sebeplerini ona düzgünce açıklayana kadar geri adım atmayacaktı.

Dışarı çıktığında herkesin aşağıda havuzun başında olduğunu gördü. Hepsinin yüzündeki ifadeden Bora'nın az önceki haykırışına şahit oldukları anlaşılıyordu. Eva yüzüne buruk bir gülümseme oturtuktan sonra merdivenlerden inerken babasının yanına gidip yanağını öperek, "Ev harika olmuş teşekkür ederiz babacığım." dedi.

Tamer Bey onun saçını okşarken, "Allah mutlulukla oturmayı nasip etsin kızım." diyerek gözlerinin içine baktığında Eva'nın gözyaşı yanağından sızınca Tamer Bey, parmağıyla tek damlayı silip onu kendine çekerek sarıldı.

Eva burnunu çekip dudaklarını kemirerek ağlamamak için kendini sıkarken Tamer Bey, "Her zaman kalbinin sesini dinle kızım. Bazen gururunu hiçe sayman gerekse de sen onu dinle. Evet, acı çekeceksin ama mutlu da olacaksın bana güven." dedikten sonra Eva'yı geri çekip gözlerine bakarak "Eğer gururumu dinleseydim hiçbir zaman bir aile olmazdık." dedi.

Eva ama hiçbir zaman istediğin aşka da sahip olamadın demek istese de sustu. Kafasını sallayarak onu onayladıktan sonra, "Artık şirkete gitsek iyi olur." diyerek Su'ya dönüp "Geliyor musun?" dediğinde Su "Evet!" dedi.

Tam Koray'dan arabayı isteyeceği zaman arkasından Bora'nın sesi, "Sen arabayı al ben Korayla giderim." dediğinde ona dönüp anahtarı aldıktan sonra hepsiyle vedalaşıp Su ile oradan ayrıldılar.

Şirkete giderken Su şiş karnını üstünde ellerini birleştirirken "Konuşmak ister misin?" dediğinde gülümseyen Eva "Yapma Su onca derdinin arasında beni mi dinleyeceksin?" dedi.

"Arkadaşlar bugünler içindir Eva. Benim ne durumda olduğum önemli değil. Senin anlatmak isteyip istememen önemli? Hem geçtiğimiz günlerde sen beni defalarca dinlemedin mi?"

"Peki!" Diyen Eva, Bora ile aralarında geçenleri anlatırken sakın kalmaya çalışsa da öfkesi yine alevlenmişti. Belki sürekli aklına getirdiği için hâlâ sinirleri yatışmamıştı ama yaptıkları unutulacak gibi de değildi.

Sustuğunda şirkete de gelmişlerdi ama arabadan inmediler. Su, "Bora anlaşılmaz biri." dediğinde Eva "Hah!" diyerek gülerken Su "Ama bu sefer seni kandırmamış." dedi.

Eva, "Ne demek istiyorsun?" diyerek ona döndüğünde Su da ona dönerken, "Tamam, yaptığı iyi bir şey değil ama önceki gibi seni kandırmak yerine bu sefer açık davranmış." dedi.

Eva, "Hâlâ bir şey anlamadım." dediğinde Su oflayarak "Eva, Bora o hapy daha önce seni kandırarak içirmişti. Bu sefer seni kandırmak yerine onayını almış aslında sana bir seçenek sunmuş." dedi.

"Saçmalama Su ortada seçenek filan yoktu. İçmem için adeta yalvardı. Sanki içmezsem ölecekmiş gibiydi."

"Bende onu diyorum işte Eva! İkimizde biliyoruz ki Bora çok daha farklı davranabilirdi. Bu sefer sana bunu sunarken affedilmeyi de umut etmiş olmalı. Üstelik ölecekmiş gibiydi diyorsun. Bora bu çocuk konusunda neden bu kadar çaresiz..."

Su önüne dönüp düşünürken, "Eğer babasına olan nefretinden dolayı olsaydı çaresiz değil öfkeli olurdu." dedi.

"Bilmiyorum." Diyen Eva'nın kafası iyice karışırken Enes'in dediklerini hatırlayarak, "Bebeğin bana zarar vereceğini düşünüyor olabilir miş yani Enes öyle söylüyor." dedi.

"Bence Bora ile ciddi bir konuşma yapmalısınız. Bu böyle ikinize de zarar veriyor ve Toprak'ı da düşünün Efe uzun süredir onun üzgün olduğunu söyledi."

Eva onu kafasıyla onaylarken, "Farkındayım." dedikten sonra şirkete bakarak "Eh artık işe başlasak iyi olur. Geç kaldık diye Mete yine söylenmesin." diyerek arabadan indi.

Su ile birlikte içeri girdiklerinde her zamanki gibi önce dikiş atölyelerine uğrayıp herkese kolay gelsin dedikten sonra üst kata odalarına çıkmışlardı. Yakında ilk mağazalarının açılışı yapılacaktı. Şimdilik idareten bulunmuş bir mağazaydı ama asıl mağazalarının inşaatına da başlanmıştı. Bir ayda uğraştıkları basın

krizi devam etse de onlar hiçbir şeyin önlerine çıkmasına izin vermedi. Sorunları büyük olsa da emin adımlarla ilerlemeye devam edeceklerdi.

Eva akşam eve gittiğinde salonun yarısının toplanmış olduğunu görünce şaşırmadı. Babası gün içerisinde arayıp eve taşıma şirketini gönderdiğini söylemişti. Şöyle bir gezdiğinde Toprak'ın odası ve kendi yatak odaları hariç misafir odaları ile salonun bir bölümünün boşaltıldığını fark etti. Farkında olmadan Bora'nın odasını da taşımışlardı.

Eva salonda yatsın diye içinden geçirirken yatak odasına çıkarak banyoya gitti. Bugün hepsinden yoğun geçmişti. Kendini çok yorgun hissederken ılık bir su ayarlayarak duşun altına girdi. Suyla birlikte kasları gevşerken rahatladıktan sonra banyodan çıktığında kasıklarına giren ani sancıyla gerildi. Biraz bekledikten sonra sancı kesilince banyoya geri giderken kanaması olduğunu gördüğünde hayal kırıklığı tarif edilemezdi. Gözlerinden yaşlar boşalırken temizliğini yaptıktan sonra giyinme odasına gidip üstünü giyindi ama kalbi sıkıştıyordu. Odaya gidip çantasını aldıktan sonra telefonundaki takvimi açtığında sinirle çılgılık atıp telefonu fırlattı. Ağlayarak yatağa çöktüğünde odanın kapısı açılıp Bora, içeri girerken titreyerek ağlayan Eva'yı gördüğünde yanına koştu.

"Eva ne oldu?" Diyerek yanına otururken Eva hıçkırarak, "Senden nefret ediyorum." dediğinde Bora ona sarılarak "Lütfen ağlama ne oldu, ne yaptım?" dedi.

Eva onun göğsünü yumruklayarak hıçkırırken, "Olmadı, ne yaparsam yapayım olmadı?" derken daha çok ağlamaya başlamıştı.

"Ne olmadı güzelim, ne diyorsun anlamıyorum." Diyerek onu anlamaya çalışan Bora ise Eva'nın hıçkırıklarıyla kahroluyordu.

Eva, "Hamile değilim." diye çılgılık atarak onu iterken "Yine istediğin oldu işte hamile değilim." diyerek hıçkırdı. Bora onun hamile olma olasılığını neden düşündüğünü anlamasa da Eva'yı biran evvel sakinleştirmek isteyerek tekrar kendine çekip sıkıca sarıldı.

"Özür dilerim güzelim." Diye kulağına fısıldarken Eva hıçkırarak ağlıyordu. Bora onu kucağına alarak yatağa uzanırken Eva'nın saçlarını okşayarak özür diliyor acısının hafiflemesi için Allah'a yalvarıyordu. Eva'nın sesli hıçkırıkları iç çekmelere dönerken Bora şakağını öperek tekrar özür diledi.

Elinin altındaki titreyen vücut sakinleştğinde Bora ona daha sıkı sarılırken Eva'nın cılız sesi, "Git!" dedi.

Bora "Eva!" dediğinde "Lütfen git Bora." diyen Eva'nın sesi sinirliydi. Onu daha fazla üzmemek istemeyerek yataktan çıkarken Eva ile yarım olan bağlarının da koptuğunu hissediyordu. Odadan çıktığında, "Allah kahretsin." diyerek kendine küfür ederken, kapının önüne çöktü. Eva tekrar kriz geçirirse yanında olmak istiyordu.

Kafasını korkuluğa vurarak, "Salak, salak..." derken Eva'nın hayatına hiç girmemeliydim diye düşündü. Sırf onun yanında iyi hissediyor diye bu evliliği gerçekleştirmiş onun hislerini umursamamıştı. Zaman geçtikçe birbirlerini böyle kabul edeceklerini düşünmüştü ama çok yanılmıştı. Daha en baştan sorunlar peşlerini bırakmamıştı. Artık bencillikten vazgeçme zamanı gelmişti. Eva'nın ona cehenneme göndermesine gerek kalmadan Bora kendi cezasını kendisi verecekti.

Aldığı kararlarla gözlerini yumduğunda kapının önünde uyuyup kalırken Eva sabah kapıyı açtığında iki büklüm yerde yatan Bora ile karşılaştı.

Bora yanağında hissettiği hafif dokunuşla gözlerini aralayıp, "Eva!" derken Eva geri çekilerek "Burada uyumuşsun." dedi. Etrafına bakıp yerden kalkan Bora tutulan kaslarını eliyle ovarken, "Evet!" diyerek ayağa kalktığında Eva "Konuşmalıyız." deyince Bora da onu onaylayıp "Evet konuşmalıyız." dedi.

Eva odaya geri girdiğinde Bora onu takip etti. Yatağa oturan Eva, "Bir karar aldım." dediğinde Bora "Bende ama önce beni dinlemeni isterim." dedi. Eva'nın ona daha fazla kötü söz söylemesine katlanacak gibi değildi. En azından Bora aldığı kararı söylerse Eva da sevinir diye ummuştu.

Eva buruk bir gülümseme sunarken, "Desene ikimizde bir aydınlanma yaşamışız." dedikten sonra "Seni dinliyorum." dedi.

Bora ondan gözlerini kaçırırken, "Benim aldığım karar belki seni aydınlatır ama beni karartacağı kesin." dedikten sonra derin bir nefes aldı. Hâlâ üstünde olan çünkü takımın ceketini çıkartarak, "Senin istediğin gibi olsun." dedi. Söyleyeceği şey onu zaten sıkarken ceketin içinde bunalmıştı.

Eva'nın gözlerine hâlâ bakmazken Eva, "Benim istediğim neymiş." dediğinde Bora "Boşanmak istemiştin, boşanalım. Daha fazla acı çekmeni izleyemeyeceğim." dedi.

Eva ayağa kalkıp onun karşısına dikilirken gözlerine bakarak, "Ha yani benden boşan git başka biriyle evlenip boy boy çocuk yap diyorsun." dediğinde Bora'nın

göğsü kabarıırken gırtlğından garip bir hırlama çıktığında Eva tatmin olarak gülümsedi.

Burnunu havaya dikip, "Çünkü boşandığımız zaman yapacağım ilk şey o olacak." dediğinde Bora ellerini yumruk yaparken "Eva sus." dedi.

"Neden sen bana çocuk vermiyorsan elbet başka bir erkekten çocuk sahibi olabilirim.

Sonuçta boşanırsak özgür bir kadın olacağım."

Eva'nın daha söyleyeceğı çok şey vardı ama Bora bir anda deli gibi etrafa saldırmaya başladığında sustu. İlk başta ilerleyip yatağı tekme atınca odanın ortasındaki yatak biraz geriye kaydığında hırsını alamayarak komedinler parçalara ayrılırken karşıdaki büyük aynaya uçan parça onu da tuzla buz etmişti. Eva geri kaçarak banyonun kapısından onu izlerken ellerini göğsünde bağlayarak bitirmesini bekledi. Bora cam kenarındaki koltuklara kadar dağıtırken hırsını alamayarak tek sağlam kalan yatağı döndüğünde Eva, "Sakin ol koca oğlan. Ben yatağı sevirim yeni eve bari o sağlam gitsin." dedi.

Bora ona dönüp öfkeli bir boğı gibi hızla üstüne gelmeye başladığında geri geri kaçmaya çalışırken banyonun duvarına çarptı.

Bora onun iki tarafına ellerini yerleştirirken, "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye hırladığında Eva dudağını sarkıtarak "Ne münasebet, sadece olasılıkları söylemişim." dediğinde Bora "Eva!" diye kükredi.

"Ne var." Diyen Eva ona sinirle bakarken, "Gerçekleri yüzüne vurmak ağrıya mı gitti. Boşandığımızda ne olacağını sanıyordun, kabuğuma çekilip ömrümün sonuna kadar beni sevmeyen bir adam için yas mı tutacaktım?" dediğinde "Eva sus!" dedi Bora.

Eva onun gözlerinin içine bakarken Bora'nın gözlerindeki acı verdiği kararı doğrular nitelikteydi. "Neyse ki ben senin kadar acımasız değilim." Dediğinde Bora kaşlarını çatınca, "Belli ki benim kaderimde anne olmak yokmuş. Artık çocuk lafını sana açmayacağım ama artık normal bir evliliğimizde yok. İlerleyen zamanlarda seni affedebilir miyim? Bilmiyorum ama Toprak için bu evliliğe devam edeceğim." dedi.

Bora daha akşam boşanma kararı almış olsa da Eva'nın yüzüne vurduğu gerçekten sonra onu başkasıyla da görmeye katlanamayacağını biliyordu.

Gözlerini hissettiği rahatlamayla kapatırken, "Tamam, senin istediğin gibi olsun." dediğinde ikisi içinde Araf başlamıştı.

Sonraki günler onlar için köşe kapmaca gibi geçerken Bora yeni evde de misafir odasına yerleşmişti. Aralarında neredeyse iletişim tamamen kesilirken birbirlerini sadece akşam yemeklerinde görüyorlardı. Haftada bir Cuma akşamları yenen aile yemeğinde Bora, Eva'nın gülümsemesini gördükçe biraz kendini iyi hissederken diğer zamanlar onun sesini bile duymaya hasretti.

Yine bir akşam yemekten sonra mutfakı toplayan Eva, işi bittiğinde salona geçince koltukta uzanan Bora'nın kucağına yerleşmiş Toprak'ı gördüğünde gülümsedi. İkisinin de gözlerinin kapalı olduğunu görünce sessizce sehpadaki kumandayı alıp televizyonu kapatırken arkasına döndüğünde Bora'nın gözleri açıldı.

"Uyandırdım mı?" dediğinde Bora kafasını iki yana sallarken kucağında uyuyan Toprak'a bakıp, "Odasına yatırayım." diyerek onunla birlikte ayağa kalktı.

Eva da onun arkasından yatak odasına çıkarken son zamanlarda kendini aşırı yorgun hissettiğinden üstündekileri çıkartıp altındaki dantel iç çamaşırıyla yatağa uzanmıştı. Biraz sonra kapı açıldığında Bora, "Konuşmalıyız." diyerek onun yanına gelince yüzüstü dönüp yastığına sıkıca sarılarak "Yorgunum uyumak istiyorum." dedi.

Bora, Eva'nın lacivert dantel iç çamaşırının içindeki poposunu süzerken ellerini sıkıp kafasını iki yana sallayarak kendini sakinleştirmeye çalıştı ama üç aydır ona hasret kalmış olmak işini zorlaştırıyordu.

Sanki inadına yaparcasına Eva poposunu sağa sola kıvrırdığında Bora, küfür ederek üstündekileri çıkartmaya başladı. Daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. Eva ise içinden gülerken onun ne yaptığını merak etse de gözünü açıp bakamıyordu. Kalçasını kıvrırdığında küfür ettiğini duyunca kahkaha atmak istedi. Dudağını ısırp beklerken yatak hareket edip Bora'nın dudaklarını ensesinde hissettiğinde ürpererek titredi.

"İnkâr etsen de beni istiyorsun." Diyen Bora'ya, "Sadece vücudum." derken omzuna değen dudakları omzuna silkerek uzaklaştırmaya çalıştı. Bora onun belini kavradığında eliyle elini iterken, "Uzak dur Bora." dediğinde Bora sırtına öpücükler kondurarak "Vücudunun isteğini karşılayabilirim." dedi.

Omurgasından aşıya inen dudakların etkisiyle gözlerini sıkıca kapatan Eva kendine hâkim olmaya çalışarak, "Fahişem mi olmak istiyorsun?" dediğinde Bora bir anda doğrulup onu sırt üstü çevirmişti.

Eva ona ukalaca gülümserken, "Ne oldu gururun mu incindi?" dediğinde Bora "Eva beni çok zorluyorsun." dedi.

Eva onu itip ayağa kalkarken, "Ben sana daha hiçbir şey yapmadım Bora." dedi.

Bora iki eliyle saçlarını kavrarken, "Anlamıyorum lanet olsun seni anlamıyorum!" diye sayıkladı. Yatakta oturmuş bir şekilde başını öne eğip saçlarını çektiştirirken Eva onun sinir krizi geçirecekmış gibi duran halini görünce endişelenmişti. Bora'ya doğru eğilirken Bora bir anda kafasını kaldırıp yataktan kalktığına geri sıçradı.

Hızlı adımlarla odadan dışarı çıkan Bora'ya şaşkın gözlerle bakarken "Nereye?" dediğinde Bora kapıdan çıkmadan önce "Uyumaya!" diye bağırıp odadan çıkmıştı. Eva arkasında şaşkınca kalırken onun bir anda değişen ruh hallerine artık alışmıştı.

Aklında Bora'nın yaptıklarıyla uykuya dalarken gecenin bir yarısı Toprak tarafından uyandırıldığında korkarak yataktan sıçramıştı.

Toprak, "Anne, babam odasında ağıyoy!" dediğinde Eva "Ne?" diyerek onu kucaklayıp aşıya koşarken Bora'nın odasına girdiğinde Bora'nın yatakta iki büküm hıçkırarak ağladığını gördü. Toprak'ı kucğından indirip Bora'nın yanına gittiğinde, "Bora!" derken yatağı çıkarak elini omzuna yerleştirdi. "Bora iyi misin?" Derken terli olan tenini okşayarak onun elleri arasındaki yüzünü görmeye çalışıyordu.

Bora'nın vücudu titrerken Eva onun yanına uzandığında Toprak da Bora'nın arkasından yatağı çıkmıştı. Bora'nın üstüne eğilip çıplak omzunu öperken, "Baba biz yanındayız." dediğinde Eva'nın gözleri yaşarırken o da eğilip Toprak'ın öptüğü yeri öperek "Evet biz yanındayız." dedi.

İkisi Bora'yı aralarına alarak sıkıca sarılırken Bora'nın vücudu gevsemeye başladığında ellerini yüzünden çekip onlara sarıldı. Eva merakla onun yüzüne baktığında Bora'nın gözkapakları şişmiş gözleri kızarmıştı. Arkasına dönen Bora, Toprak'ı kucaklayarak aralarına yatırırken sessizce "İyi ki varsınız." dedi.

Toprak onun göğsüne doğru sokularak uykuya daldığında Eva ile Bora uyuyamamışlardı. Eva, Bora'nın daha önceki rüyalarını hatırlarken, "Rüya mı gördün?" dediğinde Bora kafasıyla onaylarken yüzünü sıvazlayıp, "Benim yüzümden ölüyordunuz." dedi.

Toprak kıpırdandığında onu uyandırmamak için susarlarken Eva da Bora'ya doğru sokularak, "Biz iyiyiz." dedi. Şimdiden akşamki tavrından pişman olmuştu. Bora önce Toprak'ın yanağını sonra Eva'nın yanağını okşarken, "Beni terk etmeyin." diye fısıldadığında Eva kafasını kaldırıp onun gözlerine baktı. Bora da ona bakarken bir damla gözyaşı yanağından süzülürken Eva'nın içi acımişti. Her şeye rağmen Bora'nın ağladığını görmek onu üzüyordu. Bora gibi güçlü bir erkeğin kolay kolay ağladığına inanmazdı ama Bora onu yanıltıyordu.

Eva gülümserken akan yaşı silip, "Çok sulu göz oldun sen." diyerek dalga geçtiğinde Bora onun elini öperken "Beni alt üst ettin." dediğinde Eva gülümseyerek "Bunu duyduğuma sevindim dengeleri tek değişen ben değilim demek ki!" diye fısıldadı.

"Benim dengem sensin güzelim." Diyen Bora, onu kendine daha çok çekmek isterken aradaki Toprak'tan dolayı çekemeyince Toprak'ı kucağına alıp diğer koluna yatırırken Eva'yı da göğsüne çekti. Burnunu saçlarına gömüp derin derin nefes alırken uzun zamandan sonra ilk defa kalbi sıkışmadan rahatça atıyordu. Uykuya daldıklarında ikisi de aylardır daldıkları en derin ve huzurlu uykuya gözlerini yummuşlardı.

Uzun bir zamandan sonra ikisi de güne iyi başlarken Bora şirkete gittiğinde herkes onun neşeli olduğunu anlamıştı. Üç aydır şirketteki herkesi kendinden bıktıran Bora, bugün etrafa gülücükler saçıyordu. Bir gün önce kendi hatası olduğu halde Neslihan Hanım'ı azarlarken şimdi Neslihan Hanım hata yaptığı halde özür dileyen Bora olmuştu. Şirkettekiler onun bu haline sevinirken Eva diğer tarafta hem en çok istediği haberi almış hem de gerçeklerle yüzleşmişti.

İşe giderken karnında aşırı bir sancı olurken şirkete gidip odasına çıktığında başı dönmeye başlamıştı. Sabah yapacakları toplantı için Su, odasına geldiğinde Eva ona dönerek, "Su ben iyi değilim galiba." derken bayılacağını hissettiğinde koltuğa tutunarak yere çökmüş gözlerinin kararmasıyla yere yığılmıştı. Su onun yere çökmesiyle, "Eva!" diye çığlık atarak ona koşarken Eva bayıldığında iyice büyümüş karnından zorla yere eğilerek onun yüzünü tokatlayıp uyandırmaya çalıştı. Eva cevap vermediğinde, "Mete!" diye bağırırken Mete koşarak içeri girmişti.

Hemen Eva'yı kucaklayıp hastaneye götürürlerken Mete, "Bora'yı ara." dediğinde Su kafasını iki yana sallayarak "Şimdi olmaz önce ne olduğunu anlayalım." dedi.

Mete ona anlamsızca baksa da Su'nun içindeki ses bunu söylüyordu. Hastaneye gittiklerinde de haklı çıkmıştı. Eva kontrol edilip odaya alınırken uyandığında doktor aylardır beklediği haberi ona vermişti.

Kadın yüzünde garip bir ifadeyle, "Üç aylık hamilesiniz." dediğinde Eva neredeyse sevinçten ikinci defa bayılacaktı. Gözleri yaşararak, "Ciddi misiniz?" dediğinde doktor onu kafasıyla onaylarken, Eva, "A - ama ben düzenli olarak adet oldum." diyerek hamile olmasının imkânsızlığını dile getirince Doktor "Bazı durumlarda bu olabiliyor. Daha önceki düşüğünüzden dolayı." demişti ki Eva "Ne düşüğü?" dedi.

Doktor, "Hastane kayıtlarında daha önce de düşük nedeniyle yattığınız görünüyor." dediğinde Eva "Ben..." derken kaza geçirdiği günü ve kanamasını Bora'nın ona dediklerini hatırladığında gerçeği kavramıştı. Bora onu daha en başta kandırmıştı.

SÖZDE NİŞANLI - KAYIP

Eva duydukları ve kavradıklarıyla yataktan kalktığında hafif baş dönmesiyle yalpalarken, Su kolundan yakalayarak, "Sakin ol!" dediğinde Eva kolunu çekip odadan çıkmıştı. Arkasından Doktor, "Eva Hanım daha söyleyeceklerim bitmedi." diye bağırdığında Eva "Benim duyacaklarım bitti." diyerek hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti.

Koridorda onları bekleyen Mete koşar adım karşısından gelen Eva'yı gördüğünde "Nereye?" derken Eva, Mete'ye elini uzatarak "Arabanın anahtarını ver." dediğinde Mete "Eva sen iyi misin?" Dedi.

"Mete arabanın anahtarını ver." Diye bağırان Eva'ya yetişen Su, "Eva sakın olmalısın doktoru bir dinleyelim." dediğinde Eva, Su'ya dönerken "Daha en baştan beri kandırmış beni Su, nasıl sakın olabilirim." diye bağırdıktan sonra Mete'ye döndüğünde Mete, "Tamam bu halde araba sürmene izin veremem nereye istiyorsan ben götürürüm." dedi.

Eva, "Beni Bora'ya götür." dediğinde Mete onu onaylayınca hastaneden çıkmışlardı. Arabaya bindiklerinde Eva, sinirden titrerken kaza yaptığı güne geri döndü. Bora'nın gözlerinin içine bakarak yalan söylediği anları hatırlarken çığlık atarak, "Allah belanı versin." diye bağırdığında Su ile Mete birbirlerine endişeyle bakmışlardı.

Şirkete geldiklerinde Eva, daha araba durmadan inmiş koşmaya başlamıştı. İçinde öyle büyük bir öfke vardı ki artık hiçbir şeyi gözü görmüyordu. Su da onu hızlı bir şekilde takip etmeye çalışsa da hamileliği ilerlediği için ona yetişememiş

Mete de bir koşan Eva'ya bir de karnını tutarak soluklanan Su'ya bakarken iki arada kalmıştı. Su onun duraksadığını gördüğünde, "Ne duruyorsun gitsene. Daha doğurmam korkma. Eva'yı yakala çok kötü şeyler olacak." deyince Mete, Eva'nın arkasından koşmaya başladı.

Eva  fkeden akan gözyaşlarını silerken Bora'nın katına çıktığında Neslihan Hanım onu görür görmez, "Hoş geldin Eva." dedi ama Eva direk Bora'nın odasına koştuğunda "Eva toplantıda!" diye arkasından bağırsa da Eva içeri girmişti.

Bir anda açılan kapıyla Bora, kapıya döndüğünde Eva'yı görünce şaşırarak ayağa kalkıp, "Güzelim." derken Eva hızla ona gelmiş kuvvetle tokat atmıştı. Ani gelen darbe Bora'nın yanağında patladığında kafası yana dönerken, "Eva!" diyerek tekrar ona döndüğünde ikinci darbe de geldi. Tekrar yana dönen kafasını Eva'ya çevirdiğinde personelin şaşkın bakışlar altında onları izlediğini gördü.

Eva derin derin nefes alıp ona sinirle bakarken Bora, " ıkın dışarı!" diye bağırdığında herkes toplantı odasını terk etmek için bir telaşa girmişti. Heps i genç çifti şaşkınlık içerisinde izlerken kimse ne olduğunu anlayamıyordu.

Oda boşaltılırken Mete, kapıda belirttiğinde karşılıklı öfkeyle birbirine bakan çifti gördü. Bora, "Bu da ne?" diyecekken ağzını açtığı an Eva tekrar elini kaldırdığında Bora, onun kolunu kavrayarak "Yeter artık bu ne demek oluyor?" dedi.

Eva onun tuttuğu elini yumruk yaparken Bora'nın gözlerine bakarak, "Beni hep kandırdın." dediğinde Bora "Ne diyorsun Eva, anlamıyorum!" dedi.

Eva'nın dudakları titrerken hıçkırarak, "Kaza geçirdiğim gün bebeğimi kaybetmişim, bana yalan söyledin." diye haykırdığında Bora onun elini bırakarak bir adım geri çekilmişti.

"Sen nereden?" Derken kafasını iki yana sallayarak, "Bunu nasıl öğrendin?" diye soluduğunda Eva intikam alırcasına gözlerinin içine bakıp omuzlarını dikleştirirken "Hamileyim!" dedi.

Bora duyduğu kelimeyle sanki darbe almış gibi sarsılırken bir adım daha geri gittiğinde masaya çarparak kalktığı koltuğa çöktü. Eva onun yıkılışını gördüğünde tatmin olurken, "Yaptığın onca şeye rağmen hamileyim." diyerek konuşmaya devam ediyordu ama Bora onu duymuyordu. Onun ağzından çıkan tek kelimeyle kulakları uğuldamaya başlayıp kendi içine kapanırken, "Hayır, hayır, hayır..." diye sayıklıyordu.

Kafasını şiddetle iki yana sallayıp ayağa fırlarken, "Buna izin veremem." diyerek Eva'nın koluna yapıştı. Eva ürkerek kaçmaya çalıştığında iki kolundan kavrayan Bora, onu sarsarak, "Buna izin veremem anladın mı?" diye bağırdığında Eva korkudan titremiştı. Daha önceki kriz esnasında Bora'nın gözlerinde gördüğü deli bakışlar şimdide oradayken, "Bora!" diye titrekçe adını söylediğinde Bora onu sürükleyerek dışarı çıkarmaya çalıştı.

Mete müdahale etme zamanının geldiğini fark ederek onlara koşarken Bora, Eva'ya, "Kurtulacaksın ondan." diye bağırdığında Eva "Bırak beni." diye haykırdı.

Mete, araya girip Bora'yı Eva'dan uzaklaştırmaya çalışırken Neslihan Hanım ile Su da Eva'nın yanına koşmuşlardı. Bora delirmiş gibi, "Ondan kurtulacaksın." diye bağırmaya devam ederken Eva'yı ondan uzaklaştırdılar.

Mete, "Bora kendine gel." diye bağırsa da Bora kendini kaybetmişti. Etrafa saldırıyor saçını çekiştiriyor her tarafa yumruk atıyordu. Eva onun kendini kaybedişini izlerken, "YETER!" diye çığlık attığında Bora birden durdu. Eva'nın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne bakarken şaşkın gözleri etrafta gezerek diğerlerine bakıp kendine baktıktan sonra orada duramayarak çıkışa ilerledi.

Mete arkasından, "Bora!" diye seslense de Bora merdivenlerden koşarak inmeye başlamıştı. Mete de arkasından gidecekken Su, "Mete." diye seslendiğinde arkasına dönen Mete, Eva'nın yere oturarak ağladığını gördü. Su, "Eve götürelim." dediğinde Mete onu onaylarken telefonunun çıkartıp Koray'ı arayarak Bora'yı bulmasını istemişti.

Su ile Mete, Eva'yı eve götördüklerinde bahçede köpeklerle oynayan Toprak ve Efe onları görünce hemen yanlarına koşmuş Eva'nın halini gören Toprak, "Anne neyin vay?" dediğinde Eva yine ağlamaya başlamıştı. Eve girdiklerinde onların geldiğini duyan Gülден Hanım, Esmā Hanım ve Tamer Bey de Eva'nın yanına geldi. Tamer Bey hemen kızının yanına giderek, "Eva ne oldu?" dedi.

Eva hıçkırarak babasının boynuna sarılırken hiçbir şey demediğinde Tamer Bey onun diğer tarafında oturan Su'ya endişeyle baktı. Gözleriyle ona sorular sorsa da cevaplar gözlerle verilemeyecek kadar kötüydü. Eva'yı sakinleştiremediklerinde Tamer Bey küçükken yaptığı gibi onu kucığına alıp şarkı mırıldanarak sallarken Eva onun sesiyle biraz olsun sakinleşmişti. Herkes endişeyle onun iyi olmasını beklerken kızının saçlarını okşayıp onu teselli eden Tamer Bey'i gıptayla izlediler. Eva onun kucığında uykuya daldığında Tamer Bey yavaşça koltuğa yatırdıktan sonra ayağa kalkarak, "Biri bana neler olduğunu anlatsın." diyerek dış kapıya ilerledi.

Su, Mete'ye, "Sen git ben Eva'nın yanıdayım." dediğinde Mete, Tamer Bey'i takip ederken Esmâ Hanım ile Gülşen Hanım da neler olduğunu öğrenmek için dışarı çıkmışlardı.

Tamer Bey, "Yine ne oldu?" dediğinde Mete "Eva şirkette fenalaşınca hastaneye götürdük, hamileymiş ve orada daha önce düşük yaptığını öğrendi." deyince Tamer Bey elini kalbine attı. Bir iki adım atıp yalpaladığında Mete onu tutmak için atılırken Gülşen Hanım da "Tamer!" diyerek yanına koşmuştu.

"İyiym, iyiym." Dese de Esmâ Hanım'a bakarak, "Hapım." dediğinde Esmâ Hanım diğer eve doğru gitmeye başlamıştı. Tamer Bey'i evin önündeki koltuklara oturturlarken Gülşen Hanım gömleğinin yakasını açıp onun biraz rahatlamasını sağladı. Esmâ Hanım ilaçlarını getirdiğinde daha iyi olan Tamer Bey göğsünü ovuştururken Mete'ye, "Bora'nın haberi var mı?" dedi.

Mete onu kafasıyla onayladığında Tamer Bey gözlerini sıkıca yumarak, "Nerede?" dedi. "Bilmiyorum, öfke krizine girdi sonra da bir anda orayı terk etti. Koray'a haber verdim ama bulabildi mi bilmiyorum?" diyen Mete, Tamer Bey'i hiç rahatlatmamıştı.

Tamer Bey öne eğilip yumruklarını sıkarak ağlamaya başladığında bu tepkiyi beklemeyen Mete ve kadınlar şaşırırken Gülşen Hanım onun omzunu sıkarak yanına otururken "Tamer neden ağlıyorsun?" dedi.

Tamer Bey cevap vermezken küçük çocuklar gibi ağladığına aldırmadan gözlerini silip ayağa kalkarak, "Siz Eva'nın yanından ayrılmayın. Benim Bora'yı bulmam gerekiyor." diyerek çıkışa ilerlemişti.

Berfin'in annesi Huriye Hanım çocukları bahçede oylarken Toprak onu gördüğünde, "Dede neyeye?" deyince Tamer Bey "İşe gidiyorum oğlum geleceğim." diyerek yoluna devam etti.

Onun arkasından bakan Toprak arkasını dönüp evlerine doğru bakarken, "Ben eve gitmek istiyom." dediğinde Huriye Hanım "Az sonra gideriz Toprak, biraz daha oyun oynayın hadi." derken Toprak arkasını dönerek "Annemin bana ihtiyacı vay!" diyerek eve koşmuştu.

Tamer Bey park alanına geldiğinde Koray'ı ararken Koray telefonu açar açmaz, "Bulabildin mi?" dedi.

"Hayır!" Diyen Koray'a, "Nerelere baktın, arabası nerede?" dediğinde Koray "Arabası şirkette nereye gitmiş bilmiyorum tekneye diğer eve her yere baktım ama yok." dedi.

"Tamam, neredesin bende geliyorum beraber arayalım." Diyen Tamer Bey onun nerede olduğunu öğrendiğinde adamlarıyla birlikte yola çıkmıştı.

Bora, şirketten çıktığında bu halde gidebileceği tek yer, sığınabileceği tek liman vardı. Yıllardır cesaret edip gidemediği yere elinde içki şişeleriyle giderken kendini aciz hissediyordu.

İçindeki acıyla geldiği yere bakarken kafasını gökyüzüne kaldırıp iç çekerek, "Bu acıyla gidecek başka yerim yoktu anne." diyerek toprağa çöktü. Mezarın yanında dizlerinin üstünde dururken bakımlı mezara bakarak gülümseyip, "Ben olmasam da birileri seninle ilgilenmiş." dedi. Alkolden bulanık kafası ona sanrılar gösterirken annesinin gülün yüzü gözünün önünde belirlediğinde elini uzatarak, "Anne!" diye fısıldadı. Dudakları kıpırdayan görüntünün sesi çıkmasa da Bora onun *Oğlum* diyen sesini duyabiliyordu. Annesinin gülün yüzüne bakarken iç çekerek, "Bana gülümseme anne çok büyük hatalar yaptım." diyerek hıçkırdı. Gözyaşları gözlerinden akarken, "Neden böyle oldu anne?" dedikten sonra kafasını yere eğerek "Çok uğraştım, onun için çok uğraştım anne." derken kafası kaldırdığında annesinin gözlerinde hüznün vardı.

"Seni kaybettiğim gün daha küçüktüm acın dayanılacak gibi değildi. Söylesene bana anne ben şimdi buna nasıl dayanacağım. Yaşayamam anne olmaz. Daha fazlasına katlanamam. Yalvarırım bana yardım et."

Yanında getirdiği poşetten bir şişe daha çıkartıp etrafa baktığında görüntünün kaybolduğunu görünce, "Evet terk et beni." diye mırıldandı.

Şişeyi kafasına dikip büyük bir yudum aldıktan sonra, "Sen beni terk etsen de benim gidecek başka yerim yok anne." diyerek içkisinde ardı ardına yudumlar aldı. "İçim yanıyor anne, nasıl bir ateş bu kalbimi diri diri yakıyor. Neden diye

haykırmak istiyorum ama susuyorum. Anne dayanamıyorum bu acı çok fazla." diye haykırıyor hıçkırarak içinden taşanları yuvarlanan diliyle anlatmaya çalışıyordu.

Annesinin mezarının başına emeklerken kafasını mermere yaslayıp eliyle isminin harflerini okşayarak, "Biliyorsun değil mi? Ona ne olacağını biliyorsun. Onu mu bekliyorsun anne? Gelinini mi bekliyorsun? Sen gittin yetmedi mi anne? Neden onu da yanına alıyorsun? Anne ben sızsız ne yaparım hiç mi düşünmüyorsun? Çok çaresizim anne lütfen onun acısını bana yaşatma. Önce beni al anne seni kaybettiğimde zor ayakta kaldım bu sefer dayanamam annem yalvarırım beni önce al." diye sayıklarken çok fazla aldığı alkol kanını zehirlemeye başlamıştı.

Midesi kalkarak öğürmeye başladığında ellerini yere koyup yerden destek alırken kusamıyor nefeste alamıyordu. Bedeni yana devrilip öksürmeye başlarken ağzına gelen ilk safra genzine kaçtı. Şiddetle öksürdükten sonra vücudu titremeye başlayıp gözleri karardığında annesinin eli ona doğru uzanmış '*Seni bekliyorum oğlum.*' demişti.

Bora gördüğü hayalle elini havaya kaldırırken, Koray ile Tamer Bey onu bulmuşlardı. Tamer Bey'in aklına annesinin mezarı geldiğinde Bora'nın tek saklanabileceği yerin burası olduğunu anlamıştı ama çok geç aklına gelmişti. Kaybedilen bir gün Bora'nın hayatını etkilemişti.

Koray onu gördüğünde, "Burada." diye bağırırken, Bora'nın yanına geldiğinde boş şişeleri görürken ne olduğunu anlamıştı. Hemen yanına eğilip Bora'yı hafif kaldırıp yan çevirerek kustururken ona küfürler ediyor, "Sakın Bora!" diye bağırıyordu. Tamer Bey yanlarına geldiğinde yanındaki Tahir ile Salih'e seslenen Koray, "Hastaneye götürmeliyiz." dedi.

Hepsi birlikte onu taşırlarken Tamer Bey önlerinden giderek arabayı onlar için açtı. Bora'yı hastaneye yetiştirdiklerinde bilinci tamamen kapanmıştı. Midesi yıkanıp ilaç verilirken yoğun bakıma aldıklarında huzursuz bekleyiş başlamıştı.

Koray ile Tamer Bey yan yana bekleme salonundaki koltuklara çökerlerken Koray, "Kesin hamile miymiş?" dediğinde Tamer Bey kafasını sallayarak onayladı.

"Peki ya şimdi ne olacak. Hangisini toparlayacağız." Diyen Koray'a Tamer Bey'in verecek cevabı yoktu. Evde ağlamaktan kendinden geçen, Bora'ya sinirinden gözü dönen kızını düşünürken gerçekleri öğrendiğinde ne yapacağını merak

etti. Ya Bora kendine geldiğinde ne yapacaktı. Yapacak bir şey mi vardı. Artık her şey olmuştu. Bundan sonra yapılacak bir şey yoktu. Tek yapılması gereken beklemektir.

Koray evdekilere Bora'nın hastanede olduğunu söylemek için geldiğinde Eva uyanmış boş gözlerle etrafına bakınırken elindeki sıcak çayını yudumluyordu. Koray geldiğinde kafasını kaldırıp ona bakarken, "Bulabildin mi arkadaşını?" dedi sinirle. Bora'yı terk etmesi gereken Eva olmalıyken terk edilen Eva olmuştu.

Çayını alarak ayağa kalkıp pencere kenarına ilerlerken, "Neden kendi gelmedi yüzüme bakmaya cesareti mi yok, yoksa bebeğine hamileyim diye benden nefret mi ediyor?" dediğinde Koray arkasından onun yanına yaklaşp ellerini omzuna yerleştirirken "Bora hastanede Eva!" dedi.

Eva'nın kupayı tutan eli titrerken, "Alkol komasına girdi." diyen Koray'ın sözleriyle kupa elinden düştü. Koray hemen onu yanmaması için geri çekerken Eva ona döndüğünde, "Nasıl?" diyebilirdi. Ona öfkeli olsa da Bora'ya bir şey olacak korkusuyla kalbi çırpınmaya başlamıştı.

"Yoğun bakıma aldılar tedavi görüyor." Diyen Koray'ın sözleri Eva'yı sarsarken, "Anlamıyorum, anlamıyorum bütün bunlar hamile kaldım diye olamaz." diye sayıkladı.

Koray, "Bora'nın sana ihtiyacı var!" dediğinde Eva kafasıyla onu onaylarken "Gidelim." dedi ama ruhu çekilmiş gibiydi. Hastaneye giderken başını elleri arasına alarak düşündü. Tüm bunlar rüya gibiydi. Hiç bitmeyen bir kâbus... Yaşananların hiçbirini aklı almıyordu. Ne Bora'nın tavrını ne de yaşadığı hüznü.

Hastaneye gittiklerinde babası ona Bora'nın durumu ile ilgili kısa bir bilgi verirken, Koray'ın yaptığı ilk müdahalenin hayatını kurtardığını öğrendiler. Eğer Koray ilk başta alkolün çoğunu kusturmasaydı Bora'yı kaybetmişlerdi. Ama yine de tehlike devam ediyordu. Alkolün çoğu kana karıştığı için kanın arınması için uğraşıyorlardı.

Doktor ilaç tedavisinin yetmiş iki saat sürebileceğini bu yüzden burada beklememeleri gerektiğini söylediğinde Eva eve gitmek istemeyince babasının ısrarıyla hastanede bir odaya yerleşti. Yatağa uzandığında yaşadığı stres ve üzüntüyle birlikte uzun bir uykuya dalınca yine rüyaya sürüklenmişti.

Sonsuz bir kır alanda kendini bulurken adımlarını attıkça çimlerin dokunuşunu hissetti. Zemine baktığında çıplak ayaklarla yürüdüğünü görünce gülümserken, "Artık beni sevmiyorsun." diyen sesi duyduğunda Eva arkasına döndü. Gözleri kıpkırmızı üstü perişan halde olan Bora ona bakarken, "Benden nefret ediyor olmalısın?" dediğinde Eva'nın gülümsemesi sönüp gözlerine hüznün inerken "Senden nefret etmek istiyorum." dedi.

Bora ona yaklaştığında Eva yerinden kıpırdamazken, "Her şeyi senin için yaptım." diyen Bora'ya "Canımı çok yaktın." dedi.

Bora elini kaldırıp onun yanağı okşarken gözleriyle ona yalvarıp sözleriyle, "Biliyorum, senin canını yaktıkça ben daha çok acı çektim ama bilmiyorsun." dedikten sonra gözlerini Eva'nın karnına indirirken "O bizi yok edecek." dedi.

Eva kafasını iki yana sallayıp onun elini iki eliyle kavrayarak karnına götürdüğünde Bora elini kurtarmak isterken Eva bırakmadı.

"Hisset Bora!" Derken alnını onun göğsüne yaslayıp, "O bizim şansımız aşkım hisset." dedi.

Bora'nın eli karnına değdiğinde Eva, "Hisset!" diye tekrarlarlarken Bora "Olmaz, onu istiyorsan benim gitmem lazım." diyerek geri çekildiğinde, Eva onun kolunu sıkıca kavrayarak bırakmadı. Etraflarındaki gökyüzü sarsılmaya başladığında Bora ona korkuyla bakarak, "Eva gitmelisin." dediğinde Eva kafasını kaldırıp gülümserken "Birlikte gitmeliyiz." dedi.

Altlarında ki yerde sarsılmaya başlarken sanki dünyaları dağılıyordu.

Eva'nın durumunu ilk fark eden Su olmuştu. Onu kontrol etmek için odaya girdiğinde Su, Eva'yı uyandırmaya çalışmış ancak Eva hiçbir tepki vermemişti. Eva'nın yattığı yerdeki kırmızılığı fark eden Su hemen dışarı çıkıp, "Doktor." diye bağırınca diğerleri de telaşla ona koştu. Önce hemşireler gelirken Su onlara Eva'nın hamile olduğunu söyleyince gelen doktor diğerlerini dışarı çıkarmıştı.

Odaya sürekli girip çıkan hemşireleri merakla izlerken hepsi endişeyle bir cevap bekliyordu. Sonunda içeriden çıkan Doktor, "Düşük tehlikesi atlattı. Hamileliği çok sıkıntılı annenin hastalığından haberiniz var mı?" dediğinde Tamer Bey öne çıkarak "Benim var." dedi.

Doktor, "Siz nesi oluyorsunuz?" dediğinde Tamer Bey "Babasıyım." deyince Doktor "Sizinle özel olarak konuşalım." diyerek onu odasına davet etti.

Doktorun odasına girdiklerinde Tamer Bey, "Sizi dinliyorum." dediğinde Doktor yerine oturarak "İsminiz neydi." deyince onun karşısına geçen Tamer Bey "Tamer Kaya." dedi.

"Bakın Tamer Bey sizinle açık konuşacağım." Diyen Doktorun sözünü keserken, "Kızımın rahatsızlığını bildiğimi söylemiştim doktor." dedi.

"Peki ya olası sonuçlarını biliyor musunuz?"

Tamer Bey doktoru kafasıyla onayladığında Doktor, "Bakın böyle riskli gebeliklerde fetüsün kaç aylık olduğuna bakılmaksızın anne sağlığını riske atıyorsa kürtaj işlemi yapılabilir." dedi.

Tamer Bey, "Biliyorum." dediğinde Doktor "Kızınız şu an için bunu atlattı ama kan değerlerinin durumuna bakıldığında ikinci bir düşük tehlikesi kızınızın hayatına sebep olabilir, aynı şey doğumda da yaşanacaktır." dedi.

Tamer Bey, "Yani tavsiyeniz ne?" dediğinde Doktor "Eğer siz onay vererseniz bebeği alabiliriz. Anne babaya sorma şansımız olmadığı için size soruyorum." derken Tamer Bey ayağa fırlamıştı. Doktora sinirle bakarken, "Siz ne dediğinizin farkında mısınız?"

Kızım bu bebeği ne kadar çok istiyor biliyor musunuz? Ben bu yükü nasıl sırtlanırım. Onun en çok istediği şeyi elinden almak için nasıl onay veririm?" dedi.

Doktor, "Tamer Bey eğer bebeği almazsak kızınızın hayatı tehlikede." dediğinde Tamer Bey "Bu onayı verecek kişi ben değilim. Kızım uyandığında ona sorarsınız." diyerek odadan çıktı. Bir süre duvardan destek alarak ilerlerken aşağı kata Bora'nın yattığı yere indiğinde kattaki telaşı görmüştü.

Gücünü toplayarak oraya doğru ilerlerken Koray'ın, "Bora!" diye haykırışı duyuldu. Gülden Hanım yaşlı gözlerle ona doğru gelirken Tamer Bey merakla ona baktığında, "Yok bir şey sevgilim." diyen kadının gözleri yalan söylediğini bildiriyordu.

"Gülden ne oldu?" Dedğinde "Yok bir şey kalbi durdu ama tekrar çalıştırdılar iyi şimdi." deyince Tamer Bey "Allah'ım yardım et." diyerek yalvardı. Gülden Hanım'a sıkıca sarılırken, "İki çocuğumda ölmek için uğraşıyor Gülden ben ne yapacağım?" dedi.

Yer ve gökyüzünün sarsıntısı durmadan devam ederken Eva ile Bora birbirlerine kenetlenerek bırakmamışlardı. Bora ona gitmesi için yalvarırken Eva da onu bırakmamak için direndi.

"Eva, lütfen git güzelim." Diyen Bora'ya yaşlı gözlerle bakan Eva, "Gidemem seni bırakamam." dediğinde Bora da ağlarken "Lütfen git!" dedi.

Eva, "Lütfen benimle gel." dediğinde Bora "Yapamam buna dayanamam." deyince Eva "Lütfen beni tek başıma bırakma. Bora bizi terk etme!" dedi.

Bora büyük bir çelişkiye düşerken, "Ama acı çekeceğim." derken Eva korkuyla "Beni yalnız mı bırakacaksın?" deyince Bora ona sıkıca sarılarak "Seni bırakmak istemiyorum." dedi. Eva "Bırakma o zaman." dediğinde Bora "Seni asla bırakmayacağım." diye söz verince önce gökyüzü silinmeye başladı, sonra birbirlerinin görüntüleri ve yeryüzü kaybolurken iki mavi göz tekrar dünyaya açılmıştı.

Bora birden gözlerini açıp, "Eva!" diye solurken Eva derin bir nefes alarak gözlerini açıp "Bora!" diye soludu.

SÖZDE NİŞANLI - Işığa Kavuşmuşken Kaybetmek -

Bora, Eva'nın ismini soluyarak gözlerini açtığı anda rüyanın etkisi çok büyüktü. Eva'nın hamileyim deyişi gözünün önüne gelirken gözlerini hiç açmamak üzere kapatmak istedi. Ama yapamazdı. O rüyadan sonra nasıl onu arkasında bırakıp gidebilirdi. Kalbi çok kırgın, çok üzgündü. Eva onu arkasında bırakıp gitmeyi seçecekti biliyordu. Ne olursa olsun bebeği doğuracağından emindi. Hiç düşünmeyecekti. Bora nefessiz nasıl yaşayacak diye hiç düşünmeyecekti.

Gözlerini kapatıp annesini hayal etti. Artık anılarında bile silikleşen görüntüsü gözlerinin önüne gelirken senden sonraki ışığımı da kaybediyorum anne diye düşündü. Annesi onun tek ışığı tek umuduydu. O gittikten sonra babasının zehrinde boğulmuş zifiri karanlık onu içine çekmişti. Tüm yaşadığı zorlukları düşündü. Karanlığın içinde önünü görmeden ilerlerken ilk başta Tamer Bey uzattı ona elini sonra da Koray. Kördü. Karanlığın içinde hiçbir şey görmeden ilerledi. Yanında gören birileri olmasaydı şimdiye çoktan kaybolmuştu.

Ve bir gün o karanlık aydınlanmaya başladı. Eva ile karşılaştıkları ikinci seferde onunda karanlık olduğunu düşünerek uzak durmuş ama yüzüne yediği sağlam yumrukla kendine gelmişti. Hayatında ilk kez bir kadından darbe alırken o yumruğun onu ışığa çektiğini anlamamıştı. Karanlıkta kalmış Pervane'nin ışığın etrafında dönmesi gibi Eva'nın etrafında olmak için çabalamaya başlamıştı.

Ama büyük bir sorunu vardı ki o ne kadar aydınlığa çekilse karanlık onu o kadar çok içine çekiyor ve etrafındakileri de çekmek için uğraşıyordu. Önce karanlığın kaynağını, babasını yok etmesi gerektiğini bilse de bu o kadar kolay değildi. Onu yok etmeden Eva'nın hayatına girmemesi gerektiğinin bilincinde olsa da ondan uzak duramadı.

Sorunlu aklı ona bir sürü bahaneler sunarken aynı zamanda onun canını yakabileceği konusunda uyarmayı unutmuştu. Ama hayır unutmamıştı. Bora başından beri onun için doğru olmadığını farkındaydı, yine de ondan vazgeçememişti.

Aklına Eva ile tanışmadan önce kendine koyduğu saçma kuralları geldi. Onun için bir kadın sadece öfkesini bastırmak amacıyla kullanılan bir araçtı. Seks içindi. Daha fazlası olmaz, olamazdı. Asla evlenmeyecek, asla çocuk sahibi olmayacaktı. Kendi yaşadıklarını bir başkasına yaşatmayacaktı. Çünkü biliyordu ki beyni doğuştan hasarlıydı. Öyle bir babanın çocuğu nasıl sağlıklı olabilirdi.

Ama büyük bir zaafı vardı. Sevmekten köşe bucak kaçsa da sevmek en büyük zaafıydı. Bu zaafı onu Eva'ya çekti ve sonunda kendini asla yapmam dediği şeyleri yaparken buldu. Önce onun gülüşüyle karanlığın içinde bir ışık yandı sonra kör gözleri sadece o ışığı takip etti. Işıktan kaçabilmek için, onu da karanlığa hapsedmemek için, her şeyi yaptı ama bu sefer ışık çok kuvvetliydi. Güçlü ve inatçıydı.

Onun yanında her an taşmak için kabaran öfkesinin yatıştığını fark etti önce. Tenine dokunmak yetiyordu sakinleşmesi için. Bazen onu öfkeliendiren ışığın ta kendisi olsa da ona yaklaşmak her şeyi düzeltiyordu sanki. Sonra yine zifiri karanlığın sebebi ortaya çıktı. Onu ışığını elinden almakla tehdit etmeye başladığında Bora kendini kaybetti. Daha yeni bulmuştu onu bir parça hissedemeden kimsenin elinden almasına izin veremezdi. Artık başka çaresi yoktu. Yıllarca karanlığı görmezden gelerek yaşamıştı ama bundan sonra ışığa sahip olmak istiyorsa önce karanlıktan kurtulmalıydı.

Karanlıktan kurtulmak için çareler ararken ışığını da yanında tutmak için çabaladı. Onu ilk hissettiğinde sanki ilk defa nefes almıştı. Teninin kokusunu içine çekerken anlamıştı ki ışığı hayat kaynağına, nefese, dönüşmüştü.

Ama bir türlü karanlıklar peşini bırakmıyordu. Karanlığın sebebi ışığına zarar verdiğinde öğrendi ki ışığı için asıl tehlike kendisiydi. Hiç bitmeyen laneti ışığına da bulaşacak ve onu yok edecekti.

Bora gözlerini açıp doktorla konuştuğu o güne giderken gözleri tekrar kapandı. Eva kaza geçirdiği gün onu kaybedeceğinin korkusuyla kalbi ateşler içinde yanmaya başladığında doktorun ona verdiği haber kalbini daha çok yakmıştı.

Kazadan önce yaptıkları kavga da Eva'nın çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istediğini anlamıştı. O gün daha önce koyduğu saçma kurallarla onu kırmıştı ama sonra Eva evden sinirle çıktığında söylediği her kelime için pişman olmuştu. Yeter ki mutlu olsun isterse o kuralı da çiğnerim diye düşünürken, doktor ona acı gerçeği söylemişti.

Eva çocuk sahibi olamazdı. Eğer hamile kalırsa tek bir sonuç vardı. Işığını kaybedecekti. Bora gerçeği öğrendiğinde bir kere daha yıkıldı. Omuzlarına yüklenen yük çok fazla olsa da ona söylememe kararı aldı. Önce ışığını köreltmek istemediği için söylemedi ama zamanla onun ne kadar güçlü ve inatçı olduğuna şahit oldukça her şeye rağmen çocuk sahibi olmayı istemekten vazgeçmeyeceğini anladı. Hamile kalmaması için elinden geleni yapmalıydı.

Zamanla karanlığın sebebi onun ışıktan vazgeçemeyeceğini anladığında tehdidini de çoğalttı. Bora ne kadar ışığına kapılsa da tehdit göz ardı edilemeyecek kadar büyümüşü. Yine bir karar alması gerekiyordu. Ya ışığını kendiyile birlikte yok edecek ya da karanlığın içinde boğularak yok olacaktı. Yok olmayı seçti. Işığına zarar gelmesindense yok olmayı tercih ederdi. Her şeyi göze alarak gitti yüzleşmeye. Yok olmak için gitti. O kadar çok acı çekiyordu ki... Fakat çektiği acının nedeni yok olması değildi. Işığına doyamadan onun gülüşünü daha fazla izleyemeden yok olacağından acı çekiyordu.

Diz çöktü karanlığın karşısında yumdu gözlerini ışığının hayaliyle acısı biraz daha hafiflemişti şimdi. Işığı ona gülümserken hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne kafasına sıkılacak olan kurşunun ne de başka bir şeyin. Ama yine beklediği gibi olmadı. Ona ilk karanlıkta el uzatan el yine elini uzatmış onu zifiri karanlıktan kurtarmıştı. Tamer Bey bu sefer ona sadece elini uzatmamış ışığını da geri vermişti.

O günler Bora'nın en mutlu olduğu günlerdi. Annesi ile geçirdiği günlere geri dönmüş, o zamanlarda yaşadığı mutluluğu tekrar yaşamaya başlamıştı. Hele ki içindeki karanlığı ışığına açtığında üstündeki tüm yükler kalkmıştı sanki. Artık

gözleri görmeye başlamıştı. Zifiri karanlığın yok olmasıyla Bora'nın gözlerindeki perde de kalkmıştı.

Ne yazık ki her güzel şey gibi bu mutlulukta çabuk bitmişti. Sevmek en büyük zaafıydı ya ışığına yetememekte en büyük korkusuydu. Zamanla Eva'ya yetemedi de. Eva ona verebileceği her şeyi isterken daha fazlasını istemeye de başladı. Hiçbir şey bilmeden neyi istediğini bilmeden hep daha fazlasını arzuladı. Çocuk sahibi olmak istiyordu en doğal hakkıydı ama Bora ona kendini anlatmaya çalışmıştı. Gözlerinin içine bakarak yalvarmıştı ama Eva anlamamıştı. Bora da onu hiçbir zaman anlamadı. Neden daha fazlasını istemekte bu kadar ısrarcıydı. Neden? Bora, Eva'nın nefesiyle hayatta kalabilirken, Eva ısrarla onu nefessiz bırakmak için uğraşıyordu.

Her şeyi göze alarak yaptırdığı lanet ameliyatı düşündü. Onu bile becerememişti. Kalbinde Eva'ya attığı yalanların ağırlığıyla o masaya yattığında hiç bu kadar çok acı çekeceğini tahmin etmemişti. Onun içten isteklerine karşı sırf onu korumak için yapmıştı ama Eva'ya yalan söylemenin bu kadar acıtacağın hayal etmemişti.

Eva gözünün içine bakarak çocuk sahibi olmakla ilgili imalar yaptıkça kahroldu. Ona hiçbir zaman o isteğini yerine getiremeyeceğini söylemek istese de ışığını kaybetmekten korktu. Sonra Eva onu terk etmeye kalktığında yaptığı her şeyin boşa gittiğini düşündü. Gitmişti de. Eva'nın hamile kalmadığını fark ettiği akşam ağladığını hatırlarken düşüncelerinde bir ışık parladı. Anladı ki Eva ona verdiği hapi içmemişti. O sıra neden bebeği olacağından şüphe duyduğunu anlamayacak kadar kördü ama şimdi her şey netlik kazanmıştı.

O olaydan beri Eva'ya dokunmamıştı. Ameliyatı yapan doktorun ilk üç ay uyarısını hatırlarken en başından kazık yediğinin farkına vardı. Karanlık yine onu alt etmek için gelmişti. Lanetini bir kez daha yüzüne vurmuştu. Kandan gelen lanet peşini bırakmamakta ısrarcıydı. Kendi laneti şimdi ışığına da bulaşmış onu da yok etmek için uğraşıyordu.

Düşündü Bora o iki kelimeyi düşündü. Lanetini tetikleyen iki kelimeyi... Defalarca dilinin ucuna geldiği için mi olmuştu bütün bunlar. Yoksa zaten lanetin kendisi miydi? O iki kelimeyi söylediği herkesi kaybetmişti. Şimdi belki ışığı kurtulurdu zira o iki kelime hâlâ dudaklarından dökülmemişti ve artık bundan sonra asla dökülmeyecekti.

Hâlâ bir umut vardı.

Aldığı kararla gözleri açılırken başında onu kontrole gelen hemşire sıçradı. Kadın şaşkınlıkla, "Uyandınız." dediğinde Bora "Nefesime ihtiyacım var!" diye soludu.

SÖZDE NİŞANLI - Tercih

Eva gözlerini, "Bora!" diye soluyarak açtığında onun uyandığını fark eden Su ile Gülden Hanım yanına koşmuştu. Eva, "Bora." diye tekrarlayarak kalkmaya çalışınca ona engel olurlarken "Eva sakin ol." diyen Su'ya bakan Eva "Bora'ya gitmeliyim." dedi.

Su, "Eva dinlenmelisin, düşük tehlikesi atlattın." dediğinde Eva'nın eli karnına giderken "Bebğim." dediğinde "Şu an iyi ama Su'nun dediği gibi dinlenmelisin canım." diyen Gülden Hanım'ın sesi şefkat doluydu.

Eva ikilemde kalsa da bebeğini düşünerek geri uzanırken, "Bora nasıl?" dediğinde, kapı açılıp Koray gülen yüzüyle içeri girerken "Bora uyandı." dedi. Eva'nın içine bu haber su serperken gülümsediğinde Koray ona doğru gelip "Bakıyorum da uyuyan güzelde uyanmış." dedi.

Gülden Hanım, "Ben Tamer'e haber vereyim." diyerek odadan çıkarken Eva, Koray'a "Bora nasıl?" dediğinde Koray gülümseyerek "Doktorlar iyi olduğunu söylüyorlar merak etme. İki gündür canımızı çıkardınız kızım ya." dedi.

"İki gün?"



Eva'nın soru dolu sesiyle Koray, Su'ya bakarken Su, "İki gündür hastanedeyiz Eva yani iki gündür uykudasın." dediğinde Eva şaşkınlıkla "Ama nasıl?" dedi.

"Düşük esnasında çok kan kaybettiğin için vücudun dirençsiz düşmüş." Diyen Su ona durumu açıklarken kapı açılarak Gülden Hanım'ın arkasından babası, Enes ve daha önce görmediği bir doktor içeri girmişlerdi.

Tamer Bey hemen kızının yanına gelip ona sıkıca sarılırken Eva da babasına sarıldı. Tamer Bey geri çekilip Eva'nın yüzünü okşarken, "İyi misin Tavşanım?" dediğinde Eva gülümseyerek "Evet sadece biraz yorgun hissediyorum." dedi.

Doktor, "Kan kaybından ve yaşadığınız stresten." dediğinde Eva adama bakarken Enes "Geçmiş olsun Eva." diyerek yatağın ucunda kalmıştı. Eva, "Sağ ol Enes!" diyerek gülümserken başında toplanan üçlüye bakıp bir şeyler olduğunu anladı. Enes'in burada olma sebebini merak ederken içi korkuyla dolmuştu. Bora'ya bir şey olmuş olamazdı öyle olsa Koray gülümsemezdi. Peki ya başka ne olabilirdi.

Doktor onun diğer yanına yaklaşarak, "Konuşmamız gereken konular var Eva Hanım." dediğinde Eva'nın kalbi korkuyla hızlandı.

Tamer Bey onun korkusunu hissederken, "Kızım daha yeni uyandı Doktor Bey!" diye doktoru uyardığında Doktor "Bu konu ertelenemeyecek kadar ciddi biliyorsunuz." deyince Eva daha fazla beklemeyerek "Konu nedir?" dedi merakla.

Doktor etraflarındaki kişilere bakarken, "Yalnız konuşsak daha iyi." dedi. Koray, Su ve Gülden Hanım çıkmak için hareketlendiğinde bir tek babası ile Enes kalmıştı yanında.

Tamer Bey kızının yanına oturup destek olmak için elini tuttuğunda Eva babasına endişeyle baktı. İçinden bir ses duyacaklarının hoşuna gitmeyeceğini haykırıyordu.

Enes de babasının yanına gelirken, "Doktoru sakince dinlemelisin tamam mı? Panik yapmak yok." dediğinde Eva'nın sakinleşmesi mi gerekiyordu. Tam aksine daha çok korkmaya başlamıştı.

Yarım bir gülümsemeyle, "Bu şekilde beni daha çok korkutuyorsunuz." dedikten sonra doktora dönerek "Sizi dinliyorum." deyince az önce konuşmamız gerekiyor diyen doktorun şimdi sesi çıkmıyor, çıkamıyordu. Eva'ya durumunu söylemenin bir yolunu arayan doktor bulamazken, "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok." dedikten sonra arkasındaki sandalyeyi çekip oturdu.

Doktor iç çekerek, "Enes Bey, bu bebeği ne kadar çok istediğinizden bahsetti." dediğinde konunun yine bebeğine gelmesiyle Eva kaşlarını çatarken "Evet." dedi. "Bakın Eva Hanım. Bebek sahibi olmak istemenizi anlayabiliyorum. Ancak

kan değerleriniz ve rahminizin bebek taşımaya elverişli olmadığı gz nnde bulundurulursa hayati riski var."

Eva doktorun ağzından çıkanlarla soluksuz kalırken, "Ne demek istiyorsunuz" dediğinde Doktor "Tehlikeli bir dşk atlattınız ve ikinci bir dşk riskinde veya doğumda... Kan kaybından lme olasılığınız yksek. stelik rahminizin durumu gz nne alınırsa dşk tehlikesi çok fazla." dedi.

Eva gerçeklerin yzne çarpılmasıyla derin derin soluklanmaya çalışırken, Tamer Bey, "Kızım!" diyerek onun yzn okşayıp rahatlatmaya çalıştı ama Eva sakinleşemiyordu.

Enes, "Eva derin ve yavaş nefes al bebeğini dşn." dediğinde Eva biraz kendini topladı.

Gzlerinden gzyaşları szlmeye başlarken Doktora dnerek, "Hiç mi şansım yok?" dediğinde Doktor "Risk gze alınamayacak kadar fazla Eva Hanım." dediğinde Eva kafasın iki yana sallayarak "Bebeğimi ldrmemi istiyorsunuz, yapamam..." dedi.

"Eva Hanım hamileliğiniz ilerlediği takdirde bebeğiniz bydke hamilelik daha da zorlaşacak. İkinci bir dşk tehlikesinde sizi kurtaramayabiliriz. O yzden erkenden kontroll bir şekilde bebeği almamız en doğrusu."

Doktorun ağzından çıkanlarla Eva, "Hayır!" diye haykırırken, Doktor "Ama!" demişti ki Eva "ıkın buradan." diye çığlık attı. Tamer Bey "Eva." diyerek onu sakinleştirmeye çalışırken Eva doktora çıkın diye bağırmaya devam ediyordu. Doktor, "Ltfen iyi dşnn." diye stelediğinde Eva daha kt olunca Enes doktoru dışarı çıkarttı. Eva hıçkırıklara boğulurken Tamer Bey onun yanaklarını kavrayarak, "Kızım ltfen sakinleş. Ltfen... Bak bebeğe ve sana bir şey olacak korkuyorum." dedi.

Eva kafasıyla babasını onaylasa da sakinleşmek için derin nefesler içine çekerken arada bir hıçkırıkları genzini tıkıyordu. Babası onu ensesinden çekip sarıldığında Eva kollarını onun omzuna dolayarak iini çekerek ağlamaya devam etti. Enes bir sre baba kıza bakarken, onun yapabileceği bir şeyin olmadığını şu an Eva'ya en iyi gelecek olan kolların etrafında olduğunu bilerek dışarı ıktı.

Eva hıkırıklarının arasında, "Baba yapamam." diye fısıldadığında Tamer Bey "Biliyorum kızım." deyince Eva ona daha çok sarılıp "Bora'nın haberi vardı..." dedi. Doktorun sylediklerinden sonra gerçeği algılamaya başlarken Bora'nın anlamsız tavırları de netlik kazanmıştı.

Tamer Bey, "İlk düşüğünde doktor onunla konuşmuş." dediğinde Eva geri çekilip babasının gözlerine bakarak "Sen." demişti ki babası kafasını sallayarak onu onayladı. "Ama neden bana söylemediniz?" Diyerek ihanete uğramış gibi babasına bakarken Tamer Bey gözlerini kaçırarak, "Sen o kadar çok bebek istiyordun ki bunu sana söylemek çok zordu kızım." dedi. Eva ondan uzaklaştı. "Yalnız kalmak istiyorum."

Tamer Bey onu kendine çekip alnından öperken, "Seni seviyorum kızım." diyerek yanından kalktı. Gönlünden demek istediği çok şey geçiyordu ama diline dökemiyordu. Ne dese kızını şu an avutacak hiçbir söz yoktu biliyordu. Allah'tan merhamet dilemekten başka çaresi yoktu. Kızının daha fazla acı çekmesine nasıl dayanacaktı.

Babası odadan çıktığında Eva arkasına yaslanarak gözlerini kaparken Doktorun kulaklarında yankılanan sesini dinledi. Aynı cümleler beyinde birkaç defa dönerken Bora'nın yaptıkları gözünün önüne geldi. Yine de ona öfkelenmek istese de yapamıyordu. Bana söyleyebilirdi diye düşünse de söylediğinde hiçbir şey değişmeyeceğini bildiğinden ona kızamıyordu. Büyük ihtimal Bora da onun ne yapacağını bildiği için böyle davranmıştı.

Eva, Bora'nın ona ilk öğrendiği zaman söylediğini hayal etti. Belki ilk başlarda istemezdi ama sonra zamanla her şeyi göze alır Bora'yı yine zorlardı. Bora'nın bir parçasına sahip olmak, bebeğini doğurmak çok istiyordu ve görünen o ki bu uğurda hayatından da olacaktı.

Eliyle karnını okşarken, "Ne olursa olsun seni doğuracağım." diyerek diğer eliyle akan gözyaşını sildi. Korkudan kalbi sıkışıp, olacaklar onu nefessiz bıraksa da bebeğinin katili olmayacaktı.

Yatağa uzanıp verdiği kararın ağırlığıyla gözlerini kaparken, Bora'yı görmek istedi. Ondan sakladığı onca sırra onca yalana rağmen şu an onun kollarına sığınmak istiyordu. Gördüğü rüya hâlâ zihninde yankılanmaya devam ederken şimdi daha bir gerçekçi olmuştu. Sanki rüya değildi gördükleri.

O rüyayı düşünürken kapı açıldığında gözlerini aralayarak gelene baktı. Bora, Koray'ın yardımıyla içeri girerken Eva yatakta doğrularak onlara baktı. Bora ile göz göze geldiğinde hemen gözleri yaşarırken tek kelime etmeyen Bora yanına gelip onun yatakta kaymasını sağladıktan sonra yanına uzandı. Koray onun serumumu Eva'nın serumunun yanına taktıktan sonra sessizce kapıdan geri çıkarken Bora ile Eva yalnız kalmıştı.

Eva yatakta doğrulmuş bir şekilde uzanan Bora'ya bakarken Bora onu göğüne çektiğinde canı yansa da sesini çıkartmadı. Şok cihazından dolayı göğsünde oluşan ağrı hâlâ geçmemişti. Kalbinin durduğunu ve hayata tekrar döndüğünü söylediklerinde tek istediği Eva'yı görmektir.

Eva hemen onun göğsüne uzanıp sıkıca sarılırken iç çekmeye başladığında Bora onun saçını okşayarak, "Ağlama." dedi.

Eva gözyaşlarından dolayı akan burnunu çekerken, "Sana çok öfkeliyim." dediğinde Bora "Biliyorum güzelim." dedi.

Bir süre sessiz kahlrlarken Eva, "Bebeğimizi doğuracağım." dediğinde Bora gözlerini sımsıkı kapattı. İçinden taşmak isteyen öfkenin haddi hesabı yoktu. Eva'nın cevabı onu şaşırtmamıştı. Bora zaten bunu böyle olacağını biliyordu ama bu çaresizlik... Onu kaybedeceğinin bilinci çok ağırdı.

Bora sesini çıkarmadığında Eva, "Bana kızdığını biliyorum ama..." demişti ki Bora "Lütfen Eva, şimdi bunu konuşmak istemiyorum." dedi.

Onun uyarısıyla Eva sessizleşirken Bora ona daha sıkı sarıldı. Eva da yüzünü onun boynuna doğru çevirip kokusunu içine çekerken kısa süre de olsa yaşadıkları olayları ve olacakları unutmaya çalıştı. Nasıl bir şansı vardı ki bebeğinin olacağına bile sevinemiyordu.

Hastaneden çıktıklarında Eva herkesin etrafında pervane olmasından sıkılmıştı. Salondaki koltuğa onu yatırtmışlar sanki her an ölecekmiş gibi davranıyorlardı. En sonunda bu ilgiye daha fazla dayanamayarak, "Lütfen ama her an ölecekmişim gibi davranmayın en azından hâlâ vaktim var ha." diyerek gülüp dalga geçtiğinde tek gülen kendisi olmuştu.

Yan koltukta oturan Bora onun ağzından çıkanlarla yerinden fırlayıp dışarı giderken Koray ile babası da onu takip etmiş, Eva üzgünce onun arkasından bakarken bir şey diyememişti.

Su onun yanına gelip oturarak elini sıkarken, "Zamanla alışacaktır." dediğinde Eva burukça gülümseyip "Alışmak zorunda, zorundayız." dedi. Su'nun gözlerinin dolduğunu gördüğünde Eva onun gözlerine daha fazla bakamayarak gözlerini kaçırdı.

Bora evden çıkıp hızlı adımlarla otoparka doğru ilerlerken Koray arkasından seslendiğinde durmadı. Uzaklaşması gerekiyordu buradan. Tam arabasına

binecekken Koray onu omzundan yakaladığında, "Bırak Koray." diye bağırıp kapıyı açmaya çalıştı.

Koray o daha kapıyı açarken çarparak geri kapattıktan sonra, "Yine mi kaçıyorsun?" dediğinde Bora arabaya yaslanıp yere çökerek başını ellerinin arasına aldı. Lanet olası ameliyatı yapan doktoru gidip öldürmek istiyordu. Hepsi boşa gitmişti. Bütün çabası yine boşa gitmişti. Koruyamamıştı işte her şeye rağmen ışığını koruyamamıştı. Ama biliyordu ki doktorun da suçu yoktu. Adam onu en başta üç ay korunması gerektiği konusunda uyarılmıştı. Bora da korunmuştu ama bu sefer de Eva'nın oyununa gelmişti. Aslında her şeyi kendisi eline yüzüne bulaştırmıştı. Eva'dan gerçekleri saklayarak onun bilmeden ölümüne gitmesini sağlamıştı.

Koray onun yanına çöküp elini omzuna koyarken "Kendini toplamalısın bundan sonra Eva'nın sana daha çok ihtiyacı var" dediğinde Bora "Dayanamıyorum" diye mırıldandı.

Kafasını kaldırıp Koray'a bakarken "Görüyorsun ya ne kadar da normal bir şeymiş gibi bahsediyor, sanki bırakıp gitmeye hazır gibi" dediğinde, Koray "Onun içinde ne fırtınaların koptuğunu bilemezsin kardeşim, Eva güçlü bir kız ve güçlü durmaya çalışıyor" dedi.

Tamer Bey yanlarına geldiğinde Bora ayağa kalkarken Tamer Bey, Bora'nın karşısında durarak "Eva'nın yanında olmana ihtiyacı var, arkanı dönüp gitmene değil" diyerek Koray'ın dediklerini tekrarladığında, Bora kendini tutamayarak "Benimde ona ihtiyacım var ama o beni terk etmeyi seçiyor" diye bağırdı.

Yine öfkesi artmaya başlarken alnındaki damat kabarmış, gözleri kan çanağına dönmüştü. Tamer Bey ona bir adım yaklaşarak, "Evlat seni en iyi ben anlarım ama söylesene bana yapabileceğimiz ne var?" dediğinde Koray da Tamer Bey'e katılarak "Öfkenle onu yaralamaktan başka bir şey yapmıyorsun Bora. Yapacağın hiçbir şey olanları değiştirmeyecek. Sinirlenmek bağırıp çağırmak yerine bundan sonra ki günlerini onu mutlu etmek için çabalayarak geçir." dedi.

Bora onların söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu ama keşke söyledikleri kadar kolay olsaydı. Lanet olası üç ay boyunca o içinde büyürken bunu fark edememişti. Eğer daha önce öğrenseydi üç ay olmadan belki bir yolunu bulurdu. Aklının saçma düşüncelere kaydığını fark ettiğinde kafasını iki yana salladı. Derin bir nefes alırken, "Altı ay belki de daha az bir süre var onunla geçireceğim." diye mırıldandığında Tamer Bey ona öfkeyle bağırdı.

"Nereden biliyorsun ha. Belki de hiçbir şey beklenen gibi olmayacak. Neden hemen bu kadar umutsuzluğa kapılıyorsun. Sanki Eva ölmüş gibi konuşmaktan vazgeç. Kızım hâlâ hayatta ve Allah'ın izniyle bu günleri de atlatacağız."

Onlar Bora'yı avutmaya çalışırken evde Eva neşeyle yeğenini seviyordu. Barış gün geçtikçe büyümüş tombiş tombiş olmuştu. Eva onun yanaklarını ısırp severken birden ağlamaya başladığında korkuyla kafasını kaldırıp, "Ay canını acıttım." dedi.

Buket ona gülümserken, "Yok bence o acıkmıştır." dediğinde Eva ya derken Barış'ı Buket'e doğru uzatmıştı. Buket onu aldıktan sonra, "Ben artık eve geçeyim beyefendinin karnını doyurayım." dediğinde Eva "Tamam görüşürüz." diyerek ona gülümsedi. Abisi onu görmeye gelmemişti. Bora gibi Evren'in de öfkeli olduğunu hissediyordu ama Eva artık onlara kızamıyordu.

O gittikten sonra Esma Sultan elinde bir tepsiyle yanına geldiğinde Eva gülerek, "Yapma ama sultanım az önce aç olmadığımı söylemiştim." dedi.

Esma Hanım onun yanına oturup, "Sus bakayım iki canlısın sen artık ona göre beslenmelisin." dediğinde Eva gülümsedi. Esma hanım ona yedirmeye kalktığında itiraz ederek, "Elim kolum tutuyor Allah'a şükür." diyerek kaşığı almıştı.

Çorbayı içtikten sonra içeriden gelen Gülden Hanım elinde bir bardak pekmezle Eva'nın başına dikilmişti. "Bunu da iç kızım kan yapar." dediğinde Eva kahkaha atarak, "Yemin ederim iki güne yüz kilo olacağım sayenizde." dedi.

"Olmazsın korkma." Diyen Gülden Hanım'a, "Doktor yataktan kalkmayacaksın dedi ölene kadar yemek yiyeceksin demedi ama." dediğinde Gülden Hanım "Kana ihtiyacın olduğunu da söyledi doğuma kadar kan depolamalısın kızım." diyerek bardağı ağzına tutmuştu.

Akşam olup herkes evine çekildiğinde Toprak koltuğa çıkarak Eva'nın yanına uzanırken, "Anne çok mu hastasın?" dediğinde Eva gülümseyerek "Hayır oğlum hasta değilim." dedi.

"O zaman neden yatıyorsun?" Diyen Toprak kafasını kaldırıp ona dikkatle bakarken Eva bunu nasıl açıklayacağını düşündü.

Toprak'ın saçını okşarken, "Hamileyim, yani kardeşin olacak ve onun iyi büyümesi için benim dinlenmem gerekiyor." dediğinde Toprak'ın gözleri ışıldayarak "Efe'nin annesi gibi misin?" dedi.

Eva gülerek, "Evet aşkım." dediğinde Toprak "Ama o yatmıyor." deyince Eva iç çekerek "Hımm çünkü onun bebeği büyüdü artık ama kardeşin daha çok küçük." dedi.

"Hımmm anladım." Diyen Toprak kafasını eğerek onun göğsüne yaslanırken, "Sende Su teyze gibi şişecek misin?" dediğinde Eva kıkırdayarak "Ah bu gidişle ondan daha çok şişeceğim." dedi.

Onlar sohbet ederken Bora mutfak kapısına yaslanıp kollarını göğsünde bağlamış onları dinliyordu. Toprak'ın Eva'ya sorduklarıyla gülümsese de onun her sorusu kaçınılmaz sonu ona hatırlattıkça göğsüne ağrılar saplanmıştı. Düşündükçe aklını oynatmanın eşğine geliyor bir çıkar yol bulmak için saçma sapan şeyler hayal ediyordu.

"Baba!" Diyen sesle daldığı düşüncelerden çıkarken Toprak, "Ne yapıyoysun oyada?" dediğinde Bora "Sizi yemeğe çağırmak için gelmiştim." diyerek yanlarına ilerledi.

Eva, "Bütün gün yedim zaten." diyerek itiraz ettiğinde Bora yanına gelerek onu kucaklamıştı. Eva, "Bora mutfağa kadar yürüyebilirim." dediğinde "Doktor özellikle bu hafta gereksiz yorgunluklardan kaçınman gerektiğini söyledi." diyerek mutfağa ilerledi. Toprak da arkalarından onları takip ederken kıkırdayarak, "Annem bebek oldu." dediğinde Eva, Bora'nın omzunun üstünden ona bakıp dil çıkardı.

Toprak, "Ahahha annem bana dil çıkaydı." dediğinde Bora kafasını iki yana sallayarak onlara gülüyordu.

Toprak'ın şirinlikleriyle kısa süreliğine güzel zaman geçirseler de Toprak uyuduktan sonra konuşulması gerekenlerin ağırlığı çökmüştü üstlerine. Bora, Eva'yı yatak odasına taşıırken Eva, "Doğuma kadar beni her yere taşımayı mı düşünüyorsun?" diyerek güldüğünde Bora sert bir şekilde "Evet!" dedi.

Eva gülümsemeye devam ederken, "Gündüzleri sen isteyken ne yapacağım?" dediğinde Bora kafasını eğip gözlerinin içine bakınca "İşe gitmeyeceğim." dediğinde Eva'nın ağzı açık kalmıştı.

Onun dalga geçtiğini düşünerek gülerken, "Saçmalama batarız." dediğinde Bora kafasını iki yana sallayarak "Bir şey olmaz hepsini ayarlayacağım." dedi.

"Bora saçmalama lütfen. Siz böyle yaptıkça ben kendimi kötü hissediyorum. Sanki hemen ölecekmişim gibi. Hem belki doğum düşündüğünüz gibi zor geçmeyecek. Neden böyle yapıyorsunuz."

Eva bunları söylerken gözleri anında dolmaya başlamıştı. Bütün gün etrafa gülücükler saçarak iyi olduğunu göstermeye çalışsa da iyi değildi. Doktorun söyledikleri kulaklarında çınlıyor, bebeğini belki hiç göremeden öleceğini düşündükçe hıçkırıklara boğulası geliyordu.

Bora onu yatağa yatırdıktan sonra geri çekilmeden önce alnını öpüp ayağa kalktığına Eva, "Nereye gidiyorsun konuşmalıyız." dedi.

Bora, "Üstümü değiştirip geliyorum." diyerek giyinme odasında gözden kaybolduktan kısa süre sonra eşofmanlarını giyerek elinde Eva'nın geceliğiyle birlikte geri gelmişti. Yatağa çıkıp onun doğrulması için elini uzattıktan sonra Eva'nın üstünü çıkarmaya başladığında Eva yine surat astı. Ne dese Bora bildiğini yapmaya devam edecekti.

Üstünü çıkartan Bora eğilip sol göğsünün üstüne öpücük kondurduğunda iç çekerek onun yüzünü kavrarken Bora'nın kafasını kaldırarak, "Yapma böyle." dedi dolu dolu olan gözleriyle. Bora bir şey demeden ona geceliğini giydirdikten sonra uzanıp Eva'yı göğsüne çekerek, "Elimde değil." diye fısıldadı.

"Bora günlerimizi böyle geçiremeyiz normal hayatımıza geri dönmeliyiz." Diyen Eva kafasını kaldırıp ona baktığında Bora, "Ne yani kavga etmeye devam mı edelim?" dediğinde Eva en azından onun biraz dalga geçebilmesine sevinerek gülümsedi.

"Hayır, tabi ki sadece doğumu unutamaz mıyız? Doktorun söylediklerini unutsak..."

Bora eğilip onun dudaklarını öptüğünde ayların hasretiyle dudaklar buluşurken Bora derin bir nefes alarak geri çekildi. Gözlerini sımsıkı yumarken, "Nasıl unutabilirim ha, sayılı günün dolacağını bilerek, seni bir daha hissedemeyeceğimi bilerek, yaşamak..." diyerek birden Eva'nın üstünden kayarak yataktan kalkıp banyoya gitti.

Banyoya girip kapıyı arkasından kapatırken lavaboya giderek yüzünü soğuk suyla yıkadı. Göğsü şiddetle inip kalkarken gözlerini yumup lavabonun kenarını sıkıca kavrarken haykırmak istedi. Banyonun kapısı tıklatılıp Eva, "Bora!" diye seslendiğinde Bora "Lanet olsun Eva yatağa geri dön." diye bağırdı.

Eva kapının önünde dururken, "Çişim geldi." dediğinde Bora yüzünü havluyla kurularıp kapıyı açarak sinirle ana bakarak "Beni çağırmalıydın." dedikten

sonra onu kucaklayacaktı ki Eva "Bora kapının önündeyim zaten çekil önümden." dedi.

Bora kenara çekildiğinde Eva içeri girip kapıyı kapatacakken arkasından gelen Bora'ya bakarak, "Nereye?" dediğinde Bora "Yanında duracağım." deyince "Yok artık Bora!" diye bağırdı.

Bora ona sabit bir yüzle bakarken Eva kızarak, "Lütfen dışarı çık altıma yapacağım." dediğinde Bora önce yerinden kıpırdamasa da "Kapının önündeyim." diyerek kapıyı arkasından çekerek çıkmıştı. Eva oflayarak ayakta beklerken onun daha fazla uzaklaşmayacağını bilerek utana sıkıla ihtiyacını giderdi.

Bora içeri girip onu kucaklayarak yatağa taşıdıktan sonra tekrar uzandıklarında Eva ona doğru dönerek yan yattı. Bora da ellerini kafasının altında birleştirerek ona doğru dönerken bir süre birbirlerini izlediler. Eva, "Neden bana söylemedin?" dediğinde Bora gözünü kırpmadan ona bakarken "Söyleseydim ne değişecekti?" dedi.

Eva, "Bilmiyorum." diye fısıldadığında Bora "Söyleseydim bebekten vazgeçecek miydin?" dedi.

Eva gözlerini kapatarak, "Benden kendi hayatım için bebeğimin hayatından vazgeçmemi istiyorsun." dediğinde Bora elini uzatıp onun yanağını okşarken "İşte bu yüzden söylemedim. Hiçbir şeyi değiştiremezdim. Sen yine de onu isteyecektin ve ben sana yetemeyecektim. Bunu bilmek bile çok ağırken bilerek o tercihi yaptığını izlemek istemedim." dedi.

Onun sözleri Eva'nın içini yakarken, "Bora bu tercih meselesi değil ben senin çocuğunu..." demişti ki Bora parmağını onun dudaklarına bastırarak susturdu.

Eva gözlerini açarken Bora'nın dolu gözlerini gördüğünde daha çok acı çekti. "Sakin bir daha bana o cümleyi kurma. Eva, benim çocuğa ihtiyacım yok, benim sana ihtiyacım var ve sen bunu bile bile bizi yok ediyorsun. Sen beni terk etmeyi seçtin ama ben sonuna kadar senin yanında olacağım."

Bora cümlesi bittiğinde parmağını çekip dudaklarını onun dudaklarına bastırdıktan sonra geri çekilmeden, "Sen nefessin, insan nefes alamadan yaşayamaz Eva bilmiyor musun?" diye dudaklarına fısıldadıktan sonra arkasını dönüp yattı.

Eva'yı boğazında biriken yumruyla bırakırken ikisinin de sessiz gözyaşları yastıklarına süzülüyordu. Ve Eva bir şeyi fark etmişti ki Bora'nın aşkı kendininkinden daha büyüktü.

SÖZDE NİŞANLI - Yıldız

Eva sıkıntıyla kitabını kucağına bırakırken yanaklarını şişirerek bir nefes bıraktı. Sıkıntıdan ayaklarını sallarken karşı koltukta oturan Bora'ya baktı. Bora diz üstü bilgisayarına dalmış büyük bir aceleyle yazı yazıyordu. Kaç gündür devam eden bu kurgudan sıkılmıştı artık. Sabah kalkıyorlar, Bora onu kucağında aşağıya indiriyor, kahvaltı yapıyorlar sonra Toprak arkadaşlarıyla oynamaya giderken Bora ile ikisi yalnızlıklarını paylaşıyorlardı. Bora dediği gibi işe gitmeyi reddettiği için evden çalışmaya başlamıştı. İmza işlerini ve görüşmeleri babası hallederken düzenlenmesi gereken anlaşmaları ve evrak işlerini Bora yapıyordu. Eva sırf onun yüzünden herkesin hayatının değişmesinden nefret ediyordu. İnsanların her an kırılacakmış gibi onun üstüne titremesinden nefret ediyordu. Fazla ilgiden boğulmuştu ama şu an da tek istediği Bora'nın kendisiyle ilgilenmesiydi.

Arkasındaki minik yastığı alıp hızla Bora'nın kafasına doğru fırlattıktan sonra dudağını ısırıp masum bir gülüşle ona baktı. Bora kafasına gelen yastığı göz ucuyla görmüş ani bir refleksle eliyle savuşturmuştu.

Tek kaşını kaldırıp, "Güzelim!" diyerek soru sorarcasına ona bakan Bora'ya gülümseyen Eva "Sıkıldım." dedi.

Bora anlayışla kafasını sallayıp, "Az bir işim kaldı bana yarım saat ver." dediğinde Eva dudağını bükerek "Ama çok sıkıldım." dedi.

Bora kafasını iki yana sallayıp yaptığı işlemi kaydettikten sonra bilgisayarı koltuğa bırakarak ayağa kalkıp onun yanına geldi. Eva'nın yanına otururken, "Peki ne yapmak istersin?" dediğinde Eva omuz silkerek "Bilmiyorum, sıkıcı olmayan bir şeyler." dedi.

Bora onun yanağını okşayıp düşünürken, "Biraz hava almak ister misin?" dediğinde Eva gülümseyerek "Aklında ne var?" dedi.

Bora da gülümserken, "Belki bir yerlere pikniğe gideriz." dediğinde Eva ellerini çırparak "Evet lütfen. Bir haftadır evden çıkmadık nefes alamıyorum artık." dedi.

Bora, "Tamam." diyerek eğilip onun alnından öptükten sonra "Ben yiyecekleri hazırlasam iyi olacak Toprak'ı da çağırayım." diyerek ayaklandı.

Eva arkasından, "Bora bende gelsem ya da gidip Toprak'ı çağırırsam." dediğinde, Bora

"Eva kalkmayacaksın." diyerek sertçe konuştuktan sonra mutfakta gözden kaybolmuştu. Bora mutfığa gider gitmez dolabı açıp yiyecek hafif bir şeyler hazırlamaya başladı. Yiyecekleri hazırladıktan sonra dışarı çıkarken Eva'nın kitap okuduğunu görünce gülümsedi. Sözüünü dinlediğine sevinmişti.

Kapıdan çıkıp bahçeye bakındı ama çocuklar orada yoktu. Tamer Bey'in evine doğru ilerlediğinde daha kapıdan girer girmez onların şen kahkahaları etrafını sardı. Salonda Gülden Hanım'ın etrafına toplanan çocuklar onun anlattığı bir şeye gülüyorlardı. Yanlarına ilerlerken Toprak onu gördüğünde gülümseyerek, "Baba!" dediğinde Bora, Gülden Hanım'a selam verdikten sonra "Artık eve gelme zamanı Toprak." dedi.

Toprak'ın yüzü biraz asıldığında Bora, "Biz annenle pikniğe gidiyoruz gelmek istemiyor musun?" deyince Toprak'ın yüzü hemen aydınlanmıştı.

Ayağa kalkarak, "Geleyim tabi." dediğinde Bora ona elini uzatarak "Hadi o zaman annen bizi bekliyor." dedikten sonra Gülden Hanım ile çocuklara veda etti. Tamer Bey'in evinden çıkmadan önce mutfığa gidip piknik için örtü ve sepeti Esmâ Hanım'dan aldıktan sonra eve geçmişlerdi.

Sepeti içecek ve yiyeceklerle dolduran Bora hazırlıkları tamamladıktan sonra önce Toprak'ı arabadaki koltuğuna yerleştirdi sonra da eve tekrar gidip Eva'yı aldı. Arabaya doğru giderlerken Eva gülerek, "Hiç çocuk sahibi olmak istemezken şimdi iki tane çocuğa bakıyorsun biri de yolda." dediğinde Bora'nın çenesi kasıldı.

Eva ondan başka bir tepki alamazken aralarının birden gerilmesinden nefret etti. Bora onu ön koltuğa yerleştirdikten sonra sürücü koltuğuna geçerek yola çıktıklarında aralarındaki sessizlik devam etmekteydi.

Toprak yolda giderken camdan gördüğü bir marketin önündeki topları gördüğünde, "Baba top alalım." diye bağırınca Bora da onun baktığı tarafa bakarak topları görmüştü.

"Tamam, oğlum." Diyerek hemen kenara çektikten sonra markete gidip Toprak'ın istediği gibi kırmızı bir top alarak geri döndü. Topu Toprak'ın kucağına verdiğinde Toprak sevimli bir şekilde sırtırken Eva da arkasına dönüp onun çenesini sıktı.

"Anne sen oynayamazsın ama biz babamla oynayken bizi izleysin üzülme." Dedğinde Eva gülerek, "Hiç üzülmem aşkım sen merak etme." dedi.

Piknik alanına geldiklerinde Bora etraftaki insanlardan uzak bir yere arabayı park ettikten sonra Toprak'ı ve malzemeleri arabadan indirip Eva için aldığı minderleri yerleştirerek Eva'yı arabadan almaya gitmişti.

Bora onu kucakladığında Eva evden çıkarken dediği için özür dileyecekti ki Bora, "Çocuk olduğunla ilgili bir şaka daha duymak istemiyorum güzelim. Seni zevkle taşıyorum." diyerek alına bir öpücük kondurdu. Eva onun söylediğiyle gülümserken, "Seni seviyorum." dediğinde Bora aylardır onun ağzından bu kelimeyi ilk defa duyuyordu. O iki kelimeyi duymak sanki ciğerlerini birden havayla doldurmuştu. Eva nefesti.

Mutlulukla gülümserken Eva'yı minderlerin üstüne bıraktıktan sonra sepetteki yiyecekleri açtı. Toprak şimdiden yeni topuyla oynamaya başlamıştı.

Eva kafasını kaldırıp altında oturdukları büyük ağaca ve gökyüzünün maviliğine bakarken derin bir nefes alarak, "Dışarıda olmayı özlemişim." dedi. Bora ona sandviçini uzatırken, "Seni daha önce çıkartmayı akıl etmeliydim." dedi.

Toprak'a dönüp, "Oğlum buraya gel yemeğini yedikten sonra oynarsın." dediğinde Toprak topunu kolunun altına alarak yanlarına gelirken "Ama yemekten sonya beyabey oynayacağız." dedi.

Bora, "Tamam." dediğinde Toprak ikisinin arasına oturarak sandviçini yemeye başlamıştı. Bora onlara taze sıkılmış portakal suyunu da verdikten sonra geldikleri yerin güzelliğiyle ilgili sohbet ederek yemeklerini yediler. Toprak top oynamak için hızla ekmeğini bitirip ayağa kalkarken dolu ağzıyla, "Hadi baba."

dediğinde Bora yarım olan ekmeğini göstererek "Ama ben daha bitirmedim." dedi.

Toprak ellerini beline yerleştirirken, "Ama sende kendine kocaman yapmışsın bitmez tabi." dediğinde Eva gülerek "Evet oğlum baba biraz obur, zaten kilo da almaya başladı." deyince Bora kafasını eğip göbeğine bakarken "Kilo mu aldım?" dedi.

Eva onun kilo sorun yapacağını hiç düşünmemişti ama şimdi aldığı bu tepki çok güzeldi. Bora'ya bakıp gülerken kafasını salladığında Bora elindeki ekmeği bırakarak, "İyi o zaman madem öyle kilo verelim biraz." diyerek ayağa kalktı. O arkasını döndüğünde Toprak ile Eva birbirlerine göz kırpıp ellerini tokuştururlarken, Bora tekrar onlara döndüğünde biri gökyüzüne biri başka tarafa bakmıştı.

Bora gözlerini kısarak onlara bakarken Toprak'a, "Hadi oynayalım bakalım." diyerek açıklık alana ilerledi.

Eva onların kale kurup sırayla şut çekmelerini gülümseyerek izlerken elini karnına yerleştirerek, "Bir gün sende bu tablonun içinde olacaksın bebeğim." dedi.

Bora bilerek gol yediğinde Toprak ellerini iki yana açıp, "Gol!" diye bağırarak etrafta dolanırken en son gelip Eva'nın arkasından boynuna sarılmıştı. Eva gülerek onun ellerini tutarken Toprak yanağını öperek, "Anne göydün mü babama gol attım." dedi.

"Evet, oğlum gördüm aferin." dediğinde Toprak tekrar koşarak Bora'ya gidip "Baba biy daha." diye ısrar etti. Bir süre onların çekişme dolu oyunlarını izlerken Eva, Bora'nın içindeki çocuğun bugün ilk zincirini kırdığını gördü. Toprak ile şakalaşıp onu omzuna alarak ortalarda koşturan Bora'nın eski Bora ile alakası yoktu.

Bora ile Toprak yorulmuş ve eğlenmiş Eva ise huzurlu bir şekilde eve döndüklerinde akşam olmuştu. Toprak günün yorgunluğuyla yemekten sonra hemen uykuya dalarken Eva ile Bora da erken yatmak üzere odalarına çıktılar.

Yatakta sırt üstü uzanan Eva düşünmek istemediği geleceği düşünürken kendini bulduğunda içine sıkıntılı bir nefes çekti. Yanında onu izleyen Bora, Eva'nın yüz ifadesinden neyi düşündüğünü anladığında gözlerini kapattı. Onun

gözlerindeki korkuyu izlemek çok zordu. Nefesi, bir tek gece yatağa yattıklarında gardını düşürüyor bir tek akşamları geleceği düşünüyordu. Bora'nın da en hassas olduğu zamanlar akşamları olmaya başlamıştı. Onun yüzündeki korkuyu izledikçe içinde bitmek bilmeyen haykırışlar kopuyordu.

Eva cam çatıdan görülen gökyüzünün ufak bir parçasını izlerken derin bir nefes çekerek, "Eskiden yıldızların ölen insanlar olduğuna inanırdım." dedi.

Bora sesini çıkarmadan Eva'dan gözlerini alıp sırt üstü dönerken o da yıldızlara bakmaya başladı. Eva konuşmaya başladığında ise onu yakıp kül etti.

"Annem öldükten sonra her gece yıldızları izleyerek en aşağı bir saat vakit geçirirdim. Gökyüzüne bakar acaba hangisi annem diye düşünürdüm. Bir yıldız düştüğünü gördüğümde ise o kişinin ikinci bir şansı yakaladığına inanırdım. Ve hâlâ buna inanmak istiyorum."

Eva boğazında oluşan yumruyu rahatlatmak için yutkunduktan sonra, "O kişinin ardında bıraktıklarına tekrar kavuşacağı bir hayata gitmesini umardım, arkasında kimi bıraktıysa ikinci şansında onu tekrar bulmasını isterdim ve umutsuzca annemin gelip beni bulmasını arzulardım." dedi.

Bora derin bir nefes içine çekerken burun direği sızıyordu. Eva'nın nereye doğru gittiğini çok iyi biliyordu ve onu susturmak istese de ağzını açıp konuşamıyordu.

"Orada olacağım." Diyen Eva yanındaki iri ele uzanıp tutarken, "Gökyüzü her karardığında ben orada olacağım. İkinci bir şansın bana verilmesini bekleyecek o süre içinde orada sizi izliyor olacağım." dediğinde Bora biranda hareket ederek onu kendine çekti. Saçlarına öpücük kondururken, "Hep burada olacaksın başka bir yerde değil." dedikten sonra Eva'yı bırakmadı.

Geleceğin tüm bilinmezliği üstlerini örterken gözlerini yumduklarında Bora'nın kâbusları da tetiklenmişti. O gece Eva uykusunda sıkıca tutulduğunu hissettiğinde gözleri irice açılmış karnına doğru kayan sert eli iki eliyle birden kavramıştı. Bora onunla savaşıırken Eva korkuyla göğüslerine bastırıldığı eli tutmaya çalışıyordu.

"Bora!" Diye seslendiğinde arkasından gelen homurtu onun uykuda olduğunu haber verirken Eva onun elini tutmakta zorlanıyordu. O kadar güçlüydü ki tutabilmek için iki eliyle kavramış göğsüne bastırıyordu. Bora'nın eli vücuduna sertçe yapışıp aşağıya doğru kaymaya başladığında Eva, "Bora!" diye seslendi tekrar.

Aldığı tek karşılık ise '*Ondan kurtulmalıyız. Seni benden alacak.*' diyen homurtuydu. Bora'nın elini tutmakta zorlanan Eva hıçkırarak, "Bora!" diye bağırdı ama Bora hâlâ aynı şeyi sayıklamaya devam ediyordu. Eva'nın altında kalan kolu da hareket etmeye başladığında Eva, "Bora!" diye çığlık attı. Arkasındaki beden irkilip ondan uzaklaştığında Eva kalkıp yatağa tekrar düşerken korkuyla titriyordu.

Bora yataktan kalkıp loş ışıktaki Eva'nın titreyen bedenine bakarken neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sonra yavaş yavaş rüyası aklına gelmeye başladığında sinirle küfür edip kendini banyoya attı. İçeriden gelen seslere bakılırsa Bora bir yerleri yumrukluyordu. Eva uzanıp yatağın kenarından ışıkları açtığında elini hızla atan kalbinin üstüne yerleştirdi. Bora'nın o güçlü karnını kavramasının sonuçlarını düşünmek istemiyordu. Belki de karnını sıkıştırmakla kalmayacaktı diye düşünürken daha çok titremeye başladı.

Bora'nın daha kötü bir durumda olduğunu düşündüğünde, "Bora!" diye ona seslenirken bir süredir içeriden ses gelmediğinin fark etti. Tekrar korkuyla, "Bora!" diye seslendiğinde banyonun kapısı açılıp Bora yere bakarak dışarı çıkmıştı. Onun, "Özür dilerim." diye mırıldandığını duyduğunda Eva elini uzatarak "Yanıma gel." dedi.

Bora kafasını iki yana sallayıp kapıya giderken Eva, "Bora nereye?" diye seslendiğinde Bora arkasına dönmeden "Misafir odasına." dedi.

"Hayır, buraya gel konuşmalıyız."

"Eva lütfen, bana zaman ver."

"Bora buraya gel yoksa peşinden gelirim."

Bora istemeyerek arkasını dönüp onun yanına gelmek yerine ileride pencere kenarında duran koltuğa gitti Eva ona dönerek, "Yanıma gelmeni istiyorum." dediğinde Bora öne eğilip dirseklerini dizlerine yerleştirerek eliyle yüzünü kapattı.

Bir süre sesini çıkarmadıktan sonra boğuk bir sesle, "Sana zarar verecektim." dediğinde Eva "Kendinde değildin." dedi.

"Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Uyurken bile yanımda güvende değilsin. Düşünmek istemesem de bütün gün aklımdan ondan nasıl kurtulacağımızı

geçiriyorum. Seni nasıl kurtaracağımı hayal ediyorum ve işte sonuç ortada. Az kalsın sana zarar verecektim."

Bora'nın itirafıyla Eva nefessiz kalırken, "Bora bunları nasıl söylersin? O bizim bebeğimiz." dedi. Eva, Bora'nın bir haftadır sesini çıkarmayışından kabullendiğini sanmıştı ama kabullendiği filan yoktu.

Bora kafasın iki yana sallarken, "O seni benden alacak." dediğinde Eva ona hayretle bakarak "En son ne zaman Enes ile görüştün?" dedi.

Bora, "Biraz oluyor." dediğinde "Yarın birlikte Enes'i görmeye gideceğiz." diyen Eva'nın sesi sertti. Eva sırt üstü yatağa uzandıktan sonra, "Yanıma gel Bora." dediğinde Bora ayaklarını sürüyerek onun yanına gitti. Yatağa oturup ona sırtını dönerken Eva elini kaldırıp sırtını ovarak, "Bu durumu birlikte atlatacağız." dedikten

sonra "Şimdi misafir odasına gitmeni istiyorum. Bebeğime zarar vermene katlanamam." dediğinde Bora irkildi.

Bir süre nefes bile almadan yerinden kıpırdamazken Eva'nın sözlerinin içinde açtığı derin yarayı hissetmişti. Acı içinde yataktan kalkıp odadan çıktığında artık uyuması mümkün değildi.

Eva'nın da artık uyuması mümkün değildi. Gözyaşları şakaklarına doğru sızarken Bora'yı kırdığı için üzgündü ama onun artık bebeğini ve durumunu kabullenmesini istiyordu.

Ertesi günü doktor kontrolüne giderlerken ikisi de huzursuzdu. Doktorun söyleyeceklerinin korkusu içlerini doldururken hastaneye doğru yol aldılar. Doktordan çıktıktan sonra da Enes ile görüşmeye gideceklerdi.

Eva muayene masasına uzandığında derin derin nefes alırken doktor onun heyecanlandığını fark ederek, "Sakin olun endişelenecek bir şey yok." dedi.

Yine de Eva heyecanlıydı. Hastaneden çıkmadan önce kontrol olmuşlardı ama şimdi bebeğini ilk gerçek görüşüydü. Doktor jeli sürüp ultrason başlığını karnında gezdirmeye başladığında Eva merakla kafasını kaldırıp monitöre baktı.

Doktor, "Kalp atışlarına bakalım." diyerek bir tuşa basıp kulaklarını duyduğu en güzel ritimle doldurduğunda Eva gözyaşlarına boğuldu. Kafasını çevirip Bora'nın sert yüzüne baktıktan sonra tekrar monitöre dönerken eli ona uzanmıştı. Parmaklarını Bora'nın parmaklarının arasına geçirirken, "Durumu nasıl?" dediğinde Doktor "Rahim kasılmaları azalmış gibi ama tehlike hâlâ devam ediyor. Biliyorsunuz ki doğuma kadar da devam edecek." dedi.

Eva kafasını sallayarak onu onayladığında, "On dört haftalık hamilesiniz Eva Hanım, bu da demek oluyor ki normal bir doğum olacak olsa yirmi yedi haftamız var. Ancak durumunuz göz önüne alınırsa bebeği erken alacağız." dedi.

Eva korkuyla, "Ne kadar erken?" derken doktor ona bilgi vermeye devam ediyordu ama Bora doktorun hesapladığı hafta sayısına takılı kalmıştı. Eva ile geçirebileceği yirmi yedi hafta, yo hayır daha az, ışığını kaybetmeden önce yüz seksen dokuz günden daha az zamanı vardı. Günler çok hızlı geçiyordu nasıl durduracaktı. Nasıl engel olacaktı geçip gitmesine olamazdı.

"Bora!" Diyen endişeli sesle gözlerini kırıştırıp Eva'ya baktığında Eva gülümseyerek, "Doktoru duydun mu artık ayağa kalkabileceğim. Beni her yere taşımana gerek kalmadı." diyordu.

Bora onaylarcasına kafasını sallarken Doktor, "Yine de çok yorulmamanız gerekiyor." dedi.

Doktorun yanından çıktıklarında Eva sevinçliydi. Bora yine onu taşımaya devam etse de kafasını huzurla onun omzuna yaslamış gülümsüyordu. Evet, doktor gelecek için hiçbir söz vermemişti ama iyiye gittiğini söylemişti. En azından artık odanın içinde bir iki adım atabilecekti.

Arabaya bindilerinde Eva sevinçte gülücükler saçarken Bora tam tersi surat asıyordu. Eva ona bakarak, "Aşkım doktoru duymadın galiba iyiyim." dediğinde Bora gözlerini ona çevirerek "Yüz seksen dokuz günden daha az vaktimiz kaldı." dedi.

Eva onun neyi kastettiğiyle yutkunurken yüzü biran asıldıktan sonra tekrar kocaman gülümseyerek, "O zaman dolu dolu geçirelim." dediğinde Bora uzanıp onun elini sıkarken "Dolu dolu geçirelim." diye onayladı. Söyledikleri cümlelerle her şeyi kabullendiklerinin farkında değillerdi.

Enes'in yanına geldiklerinde Enes önce Eva ile yalnız konuşmak istedi. Bir süre sessizce birbirlerine bakarlarken ilk konuşan Eva olmuştu.

"Sende mi bana hemen ölecekmişim gibi davranacaksın?" Dedğinde Enes ona buruk bir gülümseme sunarken, "Hayır ben senin yaşayacağına inanıyorum." dedi.

"Lütfen bu inançtan diğerlerine de verir misin? Herkes ben ölecekmişim gibi davranıyor."

"Peki ya bu durumda sen nasıl hissediyorsun."

"Her an ölecekmiş gibi." Diyen Eva gülümsedikten sonra derin bir nefes aldı.

Enes elindeki not defterine bir şeyler karalarken, "Bora ile ilgili ne düşünüyorsun? Yani böyle bir gerçeği bildiği halde senden saklaması sana ne hissettirdi." dediğinde Eva yüzünü buruşturarak "Ona öfkeliyim." dedi.

Enes ona ilgiyle bakıp devam etmesini beklediğinde Eva gözlerini yere sabitleyerek, "Ama onu anlayabiliyorum. Beni kaybetmemek için kendince çözümler üretmiş fakat hep kafamda bir eğer var." dedikten sonra derin bir nefes alarak devam etti.

"Eğer bana söyleseydi belki bir çaresini bulurduk diyorum. Yani tıp geliştirdi belki bir tedavisi olurdu. Olmazsa da zamanla belki ben bu isteğimden vazgeçerdim." Dedğinde Enes'in kaşları *emin misin?* Dercesine havaya kalktığına Eva söylediği cümleyi geri alarak, "Tamam belki de vazgeçmezdim ama elbet başka bir yolu olabilirdi." dedi.

"Nasıl bir yol?" Diyen Enes ona merakla bakarken Eva oflayarak, "Bilmiyorum Enes. Her neyse sonuçta eğerlerle geçiremeyecek kadar az bir vaktim kalmış da olabilir. O yüzden çok fazla takılmıyorum." dedi.

"Bu durumla Bora nasıl başa çıkıyor."

"Çıkamıyor. Aslında buraya gelmemizin asıl sebebi o. Dün gece çok kötü bir kâbus gördü ve az kalsın bize zarar verecekti." Dedğinde Enes hemen, "Nasıl?" derken Eva gece yaşananları anlatmaya devam etti. Daha sonra Bora ile de görüşme yapan Enes ikisi ile de konuştuktan sonra Bora ve Eva oradan ayrılmışlardı. Enes, Bora'ya uyurken alması için ilaç vermiş, Eva'ya da kâbusları tetikleyecek sözlerden uzak durmasını söylemişti.

Eve giderken de anı defteri almayı ihmal etmedi Eva. Eğer umutları gerçekleşmezse kızına güzel anılar bırakacaktı.

Eve geldiklerinde ise Eva'nın yapması gereken bir şey vardı. Zorla yürümek için ısrar ettiğinde Bora ile el ele tutuşarak ağır adımlarla evlerine giderlerken yan eve gözü kaydı. Bora onun nereye baktığını gördüğünde, "Onun cesareti yok." diye fısıldadı.

Eva onu kafasıyla onaylarken gülümseyerek kafasını kaldırıp, "Ama ben cesurum." dediğinde Bora eğilip onu alnından öperken "Keşke olmasaydın dedirtecek kadar cesursun." dedi. Eva kaşlarını çatısa da ona gülümsemeye devam etti.

"Onu görmeliyim." dediğinde Bora, "Ben evdeyim." diyerek kendi evlerine ilerlerken Eva Evren'in kapısına doğru ilerledi. Kapıyı çaldığında kucağındaki Barış ile Buket kapıyı açarken gülümseyerek, "Hoş geldin Eva." dediğinde Eva da "Hoş bulduk." dedikten sonra "Abim evde mi?" dedi.

"Kulübe gitmek için hazırlanıyor gelsene." Diyerek Buket ona kapıyı açtığında Eva içeri girerken Evren de salondan çıkıyordu. "Ben çıkıyorum." Derken karşısında Eva'yı gördüğünde olduğu yerde kaldı.

Eva ona gülümserken, "Biraz konuşabilir miyiz?" dediğinde Evren hızla ona doğru gelip kollarını etrafına dolayarak sıkıca sarılmıştı.

Eva da ona sarılırken Evren, "Özür dilerim ben gelmeliydim." diye fısıldadı. Eva "Önemli değil." derken geri çekildiklerinde ikisinin de gözleri nemliydi.

Evren, "Ayakta durma gel oturalım." diyerek onu salona yönlendirdiğinde Buket onları çoktan yalnız bırakmıştı.

Yan yana koltuklara oturduklarında Eva abisinin elini tutarken, "Bora gibi sende bana kızgınsın sandım." dediğinde Evren kafasını iki yana sallayarak "Sana kızmaya hakkımız yok, ben sadece kabullenemedim." dedi.

Bir süre ikisi de konuşmazken Evren "Annemi hiç tanımadan kaybettim ve seni kaybetmeye hazır değilim" dediğinde Eva onun boynuna sarılarak "Lütfen böyle konuşmayın, ben hâlâ buradayım ve iyi olacağıma inanıyorum" dedi.

Evren onun boynuna yüzün gömüp derin nefes alırken, "Annem gibi beni terk etme ne olur?" dediğinde Eva ağlayarak "Abi bir yere gittiğim yok." dedi. İkisi birbirinin kollarında gözyaşı dökerlerken Bora da tek başına kendini kapattığı banyoda haykırarak ağlıyordu.

Yüz seksen dokuz günleri bile yoktu. Günler bu kadar çabuk geçerken her gün ışığının gözünün önünde solmasına nasıl katlanacaktı. Her gün biraz daha karanlığa gömüldüğünde nefessiz kalınca nasıl hayatta kalacaktı. Biliyordu. Nefesi kesildiği an o da peşinden gidecekti.

SÖZDE NİŞANLI - Doğum Günü

Eva üstüne giydiği beyaz tişörtü ve siyah taytıyla aynanın karşısına geçtiğinde yan dönüp kızı için en muhteşem gülüşlerinden birini sunarak poz verdi. Yan taraftaki dolabın üstüne yerleştirdiği şipşak çeken fotoğraf makinesinden çıkan resmi alarak fotoğrafa baktığında sevinçle gülümsedi. Tek seferde istediği gibi bir poz yakalamıştı. Yavaş adımlarla yatağa gidip oturdu. kızı için hazırladığı anı defterine çektiği fotoğraflar birlikte doktordan aldığı ultrason fotoğrafını yapıştırdı.

Yatağın başlığına sırtını yaslayıp kalemini alarak anı defterinin ilk yaprağını doldurmaya başladı. Defteri yazmak için bebeğinin cinsiyetini öğrenmeyi beklemiş ve bugün öğrenmişti. Aslında annelik içgüdüsüyle zaten onun bir kız olacağını biliyordu ama doktor bugün söylediğinde kesinlik kazanmıştı.

'Merhaba Kızım!' Diyerek ilk satırları attığında göğsü derin bir nefesle şişti. Ne yazacağını düşünürken kalem düşünceleriyle hareket etmeye başlamıştı.

'Bugün on altıncı haftamızdayız. Az önce doktordan geldik ve cinsiyetini öğrendiğim için artık bu satırları sana nasıl sesleneceğimi bilerek dolduruyorum.

Fotoğraflarımızda iyi çıktı bence, her ne kadar senin poz verecek şansın olmasa da güzel bir fotoğrafın var. Annen senin yerine bol bol poz veriyor hiç merak etme.

Evdeki havadislere gelirsek baban hâlâ işe gitmemekte kararlı sanırım benim hamileliğim ona da bahane oldu. İşten kaytarmak için resmen fırsat kolluyormuş.' Eva daha bu satırları yazarken pişman olmuştu. Kızına durumuyla ilgili bir şey hissettirmek istemiyordu. Eğer bu defteri okurken yanında olamazsa kızının bunu öğrenmesini istemiyordu. Ama bu satırları okuduğu an Bora'ya neden işe gitmiyordun diye sormaz mıydı? Diğer türlü yanında olursa yine bu soruya kendisi cevap vermek zorunda kalacaktı. Yoksa paranoya mı yapıyordu.

Yazdığı iki cümleyi öylece bırakıp alt satıra geçerken, 'Yarın Toprak ile Efe'nin doğum gününü kutlayacağız. Onlar için bahçede güzel bir kutlama hazırlıyoruz. Aslında Efe'nin doğum gününe daha iki ay var ama Toprak'ın doğum gününü duyunca bende istiyorum diye tutturdu. Neyse işte seni beklerken biz bunları yaşıyoruz bebeğim. Doğacağın günü heyecanla

bekliyorum.' Diyerek noktayı koyduğunda içinden ve korkuyla diye ekledi. Heyecan ve korkuyla bekliyordu. Defteri kapatıp göğsüne bastırırken gözleri kapatarak kısa bir an o zamanı hayal etti ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Gözlerini hemen açıp derin birkaç nefes aldıktan sonra defteri başucundaki çekmeceye koyarak ayağa kalkıp Toprak ile Bora'yı bulmak için odadan çıktı. Merdivenin başına geldiğinde dudağını ısırarak düşündükten sonra Bora'nın inerken bana seslen demesine rağmen yavaş adımlarla kendi inmeye başladı.

Yarı yola geldiğinde kafası sürekli aşağıda olup merdivenleri takip ettiği için Bora'nın geldiğini ayaklarını görene kadar fark etmemişti. Onun siyah pamuklu çoraplarını iki basamak aşağısında gördüğünde kafasını yerden kaldırıp Bora ile yüzleşmesi bir iki saniye sürmüştü.

Yaramazlık yapmış çocuklar gibi ellerini önünde birleştirip, "Bende tam sana seslenecektim kocacığım." derken bir adet burnundan soluyan Bora karşısındaydı.

Bora onun utançtan kızarmış yanaklarına ve masum gözlerine bakarken kendini biraz sakinleştirerek eğilip Eva'yı kucağına aldı. Hiçbir şey demeden aşağıya inerken Eva'nın çıplak ayaklarını gördüğünde, "Doktor kendine dikkat et dedikçe dikkatsizleşiyorsun. Yine çorap giymemişsin." diye homurdandı.

Eva, "Ama sıcak." dediğinde Bora "Eva havalar serinledi artık." diye itiraz etti. Eva'yı salondaki koltuğun üstüne bıraktıktan sonra kapı girişindeki portmantoya giderek evde ayakkabılarla gezmeme kararı aldıklarında içeri için Eva'ya aldığı ev botlarını alıp geri döndü.

Eva onun elindekileri görür görmez, "Ah Bora onlar çok yakıyor ya!" diye karşı çıktığında Bora "Sana ceza bir dahakine çorap giymeyi unutmazsın." diyerek botları ayağına giydirmişti.

Mutfaktan, "Baba bu payçalandı." diye bir ses geldiğinde Eva koltukta arkasına dönüp "Ne parçalandı." derken Bora "Geliyorum oğlum." diye bağırdı.

Eva, "Ne yapıyorsunuz siz?" dediğinde Bora "Toprak ile Efe kendi pastalarını yapmaya karar verdiler en güzel pastayı kim yapacak diye yarışıyorlar." dediğinde Eva kıkırdarak "Koray ile Efe de mi mutfağa girdi." dedi.

Bora da Koray'ın mutfaktaki kabiliyetini bildiği için sırtıırken, "Evet, onların evini şu an düşünmek bile istemiyorum." dediğinde Eva kahkaha atarak "Su çıldırmıştır." dedi.

Toprak içeriden, "Babaaa!" diye bağırdığında Bora hemen hareketlenerek "Geldim." diye seslenip mutfağa koştuğunda Eva da ayağa kalkıp onu takip etmişti. Bora onun arkasından geldiğini fark edince dönüp ters bir bakış atsa da "Doktor gün içerisinde yürümem gerektiğini söylemişti." diyerek Eva kendini savundu.

Bora da bunu bildiği için sesini çıkarmazken mutfağa girdiklerinde her tarafı kremaya bulaşmış olan Toprak'ı görünce ikisi de gülmeye başladı. Toprak sandalyenin üstünde elinde kremayı keke sürmek için kullandıkları spatulayla dururken onlara dönerek, "Şey sanıyım olmadı." dedi. Bora gülerek yanına gidip elinden spatulayı alarak, "Evet sanırım olmamış." dedi.

Toprak anında dudağını bükerken, "Ama en güzel pasta benim ki olacaktı." dediğinde Eva onun diğer tarafına geçerek pastaya baktı. Altındaki kek parçalanmış üstündeki kremada etrafına yayılmıştı.

"Aşkım merak etme baban şimdi her şeyi düzeltir." Diyerek gülümseyip Bora'ya baktığında Bora onun yanına gelip ellerini omzuna yerleştirerek, "Evet babası düzeltir ama annesinin şimdi oturması gerekiyor." diyerek onu koltuklara yönlendirdi. Eva itiraz etmeden oturduğunda Bora hemen pastanın başına dönerek yeni bir kek karışımı hazırlamaya başlamıştı. Toprak, "Baştan mı başlıycaz?" dediğinde Bora onun parçaladığı keki göstererek "Onu artık kullanamayız oğlum." dedi. Toprak "Of ya Efeley bizi geçecek." dediğinde mutfaklarına bir hışım giren Su "Allah aşkına şu işi bırakın." diye bağırdı.

Onun geldiğini duymadıkları için üçü birden sıçrarken Su, "Lütfen şu işten vazgeçin ya mutfağımı savaş alanına çevirdiler." diye konuşmaya devam ediyordu. Su elini artık kocaman olmuş karnına koyup, "Ay vallahi erken doğum yapacağım sizin yüzünüzden." diyerek dinlenmek için Eva'nın yanına oturdu.

Eva ona gülerek, "Sakin ol." derken Su eliyle yüzünü yelpazeleyip "Eva evin halini bir görsen. Yemin ederim sadece mutfakla sınırlı kalsalar içim acımayacak of salonda bile un var." diyerek ağlamaklı bir halde konuştuğunda Eva gülmek için dudağını ısırırdı.

"Aşkın ben kabartma tozunu bulamadım." Diyen Koray içeri girdiğinde ise Eva onu görür görmez kahkahayı basmıştı. Koray'ın bütün suratı un içinde kalmış saçlarının içinde bile un vardı.

Bora da ona şaşkınlıkla bakarken, "Ne yaptın lan sen, un çuvalına mı girdin?" dediğinde Koray sırtarak ona bakıp "Yok Efe ile un savaşı yaptık." dediğinde Toprak "Ya baba bizde yapalım." deyince Eva "Sakin ha!" diye çığlık attı ama çok geçti. Toprak önündeki un torbasından aldığı bir avuç unu ona fırlatırken Eva şaşkınlıkla çığlık attı. Yanındaki Su da undan nasibini alırken hemen ayağa kalkmıştı. Bora da Toprak'a uyup unu ona fırlattığında her yere un dağılmaya başlamıştı. Kapıya kaçan Su ile Koray ise onlara gülerek bakıp beşlik çıkararak, "Görev tamamlandı rakip firma sabote edildi." derken arkalarından gelen Efe "Şey anne, baba sanıyım ben keki düşüydüm." dediğinde ikisi birden "Efe ya!" diyerek kendi evlerine geçmek için hareketlenmişlerdi.

Eva ayağa kalkıp Bora ile Toprak'ın yanına gidip un torbasına saldırırken Bora onu belinden yakalayarak kendine çekti. Eva elindeki unları onun yüzüne fırlatırken Bora burnuna kaçan unla hapsirmeye başlamıştı. O hapsirdikçe unlar uçarken Toprak ile Eva onun haline gülmeye başladılar. Sonunda dağıtılacak un kalmadığında üçü de sakinleşip mutfağın haline bakarlarken, Eva arkasını dönüp mutfağı terk ederek, "Eh dağıttığınız gibi temizlersiniz artık." deyip merdivenlere doğru yönelmişti.

Merdivenin başına geldiğinde Bora'nın merdivenleri inip çıkmasındaki hassasiyetini hatırlarken arkasını dönünce Bora ile karşılaştı. "Çıkmadım." diyerek hemen kendini savunduğunda Bora gülüp kafasını iki yana sallayarak onu kucağına aldı.

Merdivenleri çıkmaya başlamıştı ki arkalarından gelen Toprak koşarak onları geçip hızla merdivenleri tırmanmaya başladığında Bora ile Eva aynı anda, "Toprak düşeceksin." diye bağırdılar.

Toprak ise "Biy şey olmaz." diyerek ellerinden de destek alarak hızla merdivenleri tırmanmıştı. Odasının katında iki elini havaya kaldırıp, "Ben kazandım." diye bağırp tekrar arkasını dönüp odasına koştu. Eva ile Bora gülerek onun arkasından bakarlarken Eva, "Yılanmasına yardım edeyim." dediğinde Bora yukarı çıkmaya devam ederek "Sen düşün al ben yardımcı olurum." dedi.

Odaya girip onu banyoya bıraktığında Bora, Eva'yı yalnız bırakıp bırakmamakta tereddüt yaşarken Eva, "Bora merak etme düşüp bir yerlerimi kırmaya niyetim yok." dedi.

Bora kafasıyla onu onaylayıp, "Tamam ama bir şey olursa hemen bana seslen." diyerek banyodan çıktığında Eva rahat bir nefes almıştı. Eva düşünu alırken Bora aşağıya inip Toprak'ın banyosunda elini yüzünü temizledikten sonra Toprak'ın duş almasına yardımcı oldu. Toprak'ı yıkayıp üstünü giydirenken, "Baba sen kıyılı kaldın." diyen Toprak'a "Mutfağı temizledikten sonra bende temizlenirim oğlum." dediğinde Toprak "Ya pastam." diyerek dudaklarını büzdü.

"Onu da halledeceğim." Diyen Bora onu giydirdikten sonra Toprak aşağıya inip çizgi film izlemeye giderken o da mutfağı toplamaya başlamıştı. Temizledikten sonra yeni bir pasta yapımına başlarken akşam yemeğine kadar işini bitirmişti.

Ama akşam olduğunda yiyecek yemekleri yoktu. Bora salonda film keyfi yapan ikilinin yanına giderek, "Aç kaldık." dediğinde Eva kafasını kaldırıp ona bakıp güldükten sonra Toprak'a dönerek "Evimizin hanımı çok çalıştı bugün ne dersin ona yemek ısmarlayalım mı oğlum?" dedi.

Toprak kıkırdarken Bora, "Resmen maskaraları oldum." diye homurdandı. Toprak "Evet anne babam yemeğı hak etti." dediğinde Bora ellerini beline yerleştirip "Vay be çok sağ olun." dedi.

Eva kıkırdarken "Tamam tamam çok söylenme istersen iki tabak yiyebilirsin" dediğinde Bora gözlerini kısarak onlara bakıp, "Siz benimle dalga geçmeye devam edin bundan sonra..." diyerek Toprak'a bakıp "Sana pasta yok!" dedikten sonra Eva'ya dönerek "Sana da yemek yok." dedi.

Eva ile Toprak aynı anda, "Şaka yaptık gerçekten şakaydı." diye bağırırken Bora arkasını dönerek merdivenleri tırmanmaya başladı.

O gözden kaybolduğunda dudaklarını ısırarak birbirlerine bakan anne oğul, "Ah anne ayttık kesin aç kaldık, babam yemek yapmazsa biz ne yapayız?" diyen Toprak'ın sözleriyle gülmeye başlamışlardı. İkisi gülüşürken dış kapı tıklatıldığında Eva, "Gel!" diye seslendi. Buraya taşındıklarından beri hiçbir ev kilitli değildi. Çocuklar istedikleri an birbirlerine gidip gelirken yetişkinler içeri girmeden önce kapıyı çalmayı ihmal etmiyordu.

Tamer Bey, "Müsait misiniz?" diyerek kafasını içeri uzattığında Eva ayağa kalkarak "Gel babacığım." diyerek onu karşıladı.

"Güzel kızım nasılmış?" Diyerek ona sıkıca sarılan Tamer Bey'e aynı karşılığı veren Eva, "Çok iyiyim." dedi.

İçeri girdiğinde onların gülüşünü duyan Tamer Bey, "Evet belli oluyor." dediğinde Eva "Gelsene." diyerek onu koltuklara yönlendirdi. Tamer Bey oturduktan sonra "Bora yok mu?" diye sorarken Eva onun endişeli ifadesine bakarak "Duşta, ne oldu baba?" dediğinde Tamer Bey "Bora gelsin konuşalım." dedi. Tamer Bey, Toprak'ı oyun oynaması için odasına yolladığında ise Eva daha da meraklanmıştı.

Eva merakla babasına bakarken çok geçmeden Bora geldiğinde geliş sebebini öğrendiler.

"Senin ve Bora'nın hastaneye yattığı medyada duyulmuş, sebebini bilmeseler de şu sıra gözler üstümüzde. Bora'nın işe gitmediğini de biliyorlar."

Eva, "İyi ama nereden duymuşlar?" dediğinde Tamer Bey "Ben gizlemek için elimden geleni yapıyorum ama arada bir iki kişi çıkabiliyor." dedi.

Eva korkuyla, "Ya her şeyi öğrenirlerse." dediğinde Tamer Bey "Merak etme kızım her şeyi öğrenmeleri için hastaneden bilgi almaları gerekiyor ki o da imkânsız için rahat olsun." dedi.

Eva durumunu ileride kızının öğrenmesini istemediği için duyulmasını istemiyordu. Yakınları haricinde kimsenin bir şey öğrenmesini istemiyordu ama şimdi korkmaya başlamıştı. Bora, "Benim bir rahatsızlık geçirdiğimi o yüzden işe gitmediğimi duyurabiliriz. Eva'nın da hamileliğini açıklarız ve sorun çözülmüş olur." dediğinde Tamer Bey kafasıyla onu onaylayarak "Olabilir Elif Hanım neler yapılması gerektiği konusunda çalışıyor ona da bunu iletirim." dedi.

Daha sonra Eva'nın doktor kontrollerinden ve gelişmelerden Tamer Bey'i haberdar ederlerken Eva kızı olacağını söylediğinde Tamer Bey, "Ah ikinci Eva geliyor yandık desene." diyerek kızına takıldı. Bora ise bu muhabbet boyunca sessizliğini korumuştı.

Tamer Bey gittiğinde Bora, Eva'nın yanına oturarak, "Dışarıda yeriz diye düşünmüştüm ama şimdi çıkmasak iyi olur." dediğinde Eva onu onaylayarak "Evet ben aç değilim zaten." dedi.

"Neredeyse sabahtan beri bir şey yememdin Eva acıkmaman imkânsız." Diyen Bora ayağa kalkarak, "Kısa sürede neler hazırlayabileceğime bakarım." dedikten sonra elini ona uzatarak "Bana eşlik etmek ister misin?" Dedi.

Eva gülümseyerek onun elini tuttuğunda birlikte mutfağa gittiler. Bora en kolay makarna olabileceğini düşünerek yapmaya başlarken Eva ona nasıl yapıldığını tarif etmesini istediğinde Bora ayrıntılı olarak ona anlatarak yapmaya devam etti. Eva mutlulukla onu dinleyip izlerken Bora'nın her geçen gün daha çok değiştiğini fark ediyordu. Artık ona bakan mavi gözler daha bir sıcak bakıyordu sanki. Daha bir anlamlıydı bakışları. Keşke onun aşkını hissedebilmek için bunları yaşamak zorunda kalmasaydım diye düşünürken Bora yemekleri hazırlamıştı.

Toprak da geldiğinde hep beraber yemek yerlerken yarınki patiyle ilgili konuşular ve pastanın tadını ve Korayların yaptığı pastayı merak ettiler.

Eva ile Bora odalarına çekildiğinde Eva kocasına doğru dönerken, "Bugün Toprak'ı çok mutlu ettin." dediğinde Bora da ona dönerek "Mutlu olmayı hak eden bir çocuk." dedi.

Eva eliyle onun saçlarını okşarken, "Çok iyi bir baba olacağın biliyordum." dediğinde Bora sessiz kalınca Eva konuyu değiştirerek "Toprak kutlayacağı ilk doğum günü için heyecanlı, onun yaşlarındaki halimi hayal meyal hatırlıyorum da prenses olmak istemiştin sanırım." diyerek kendi haline güldü.

Bora ise yine sessiz kaldığında Eva, "Sen ilk doğum gününü hatırlıyor musun?" dedi Bora'nın karanlık geçmişini bir an unutarak. Eva, Bora'nın gözlerinin anında gölgelendiğini görürken ne diyeceğini şaşırmıştı. Bora, "Ben hiç kutlamadım güzelim." dediğinde kalbi sıkışmıştı.

Eva hemen ona sokulup sıkıca sarılırken, "Güzel, o zaman gelecek doğum gününe tüm yılların birikimiyle bir parti hazırlarız." diyerek neşeli bir sesle konuşmaya çalışsa da kalbi sevdiği adam için ağlıyordu. Aklına Bora'nın anlattıkları gelmişti ve onun küçüklük halini hayal ettikçe gözleri doluyordu.

Bora'nın kolları da onu sararken, "Hiç gerek yok Eva benim için kutlanacak bir gün değil." dedikten sonra onun alına öpücük kondurup "İyi uykular." diye mırıldandı. Eva itiraz etmeden iyi uykular derken şimdiden kafasında planlar yapmaya başlamıştı ama fark etti ki Bora'nın doğum gününü bile bilmiyordu. Nasıl bir eşi kocasının en özel gününden habersizdi. Ve sonra düşündü ki aralarında böyle şeyler hiç konuşulmamıştı. Ah aralarında konuşulmayan o kadar çok şey vardı ki. Eva gözlerini kaparken hepsini en kısa zamanda düzeltmeyi planlıyordu.

Ertesi günü ise bahçede büyük bir telaş vardı. Doğum günü için hazırlıkları yapacak olan şirket gelmiş havuz başını kısa sürede süslemiş ve tüm hazırlıkları bitirmişti. Çocuklar için tuttukları animasyoncularda gelmiş, yavaş yavaş çocukların kreşten arkadaşları ve aileleri ile Toprak'ın yetimhaneden arkadaşları da geldiğinde bahçe insanlarla dolup taşmıştı.

Eva ile Su annelerle ilgilenirken Bora ile Koray da babalarla ilgileniyordu. Eva sürekli Bora ile göz göze gelirken aralarındaki mesafeye rağmen onun gözleriyle anlatmak istediklerini anlayabiliyordu. Otur diyordu Bora bir iki defadan sonra artık gözleri otur diye bağırıyordu ama Eva herkes ayakta sohbet ederken bir köşeye geçip oturmak istemiyordu.

Bora'nın tüm bakışlarına rağmen oturmazken sonunda doğum günü pastaları getirilmişti. Bora ile Koray'ın yaptığı pastalar yan yana konulduğunda Tamer Bey misafirlere dönerek, "Merak etmeyin sizin sağlığınız için sizlere bunlardan ikram edilmeyecek." dediğinde herkes güldü. Koray ise göğsünü şişirerek, "Benim yaptığım pastayı tattıktan sonra daha fazlasını istemezseniz tabi." dedi.

Herkes gülüşürken jüri olarak Tamer Bey ile Gülden Hanım'ı seçtiklerinde Tamer Bey yine, "Ha siz zaten yaşlandınız önden giden siz olun diyorsunuz yani." diyerek şakalaştığında, Koray "Tamer Bey bugün patlama yaşıyor arkadaşlar aşk adama yaramış." dediğinde Gülden Hanım kıpkırmızı olmuş Tamer Bey de elindeki çatalı Koray'a fırlatmıştı.

Bora onlara gülerken kolunu Eva'nın omzuna atarak kendine çekip kulağına, "Biz kazanacağız göreceksin bak." dedi. Eva, "Ona şüphem yok." dediğinde önce çocuklar mumları üflerken daha sonra birer dilim kesilerek Gülden Hanım ile Tamer Bey'e ikram edildi.

Pastaları tattıklarında Bora'nın yaptığı pastayı ağızlarına alır almaz yüzleri buruşunca Bora kaşlarını çatarak, "Ne oldu?" dedi. Tamer Bey özür dileyerek ağzındakini peçeteye çıkartırken "Oğlum bu tuzlu." dediğinde Bora "Olur mu öyle şey ya!" diyerek bir çatal alıp pastanın tadına baktığında zehir gibi tuz tadı alınca o da çıkartmıştı.

"Ama bu imkânsız!" Derken Koray onun sırtına vurarak, "Tuzla şekerin yerini mi karıştırdın kardeşim." dediğinde Bora ona sinirle dönerek "Sen yaptım değil mi?" dedi.

Bora tehditkâr bir şekilde Koray'ın üstüne yürüdüğünde Koray şaşkınlıkla, "Yok artık saçmalama tabi ki ben yapmadım." derken Bora gözlerini kısarak "Yalan söyleme!" dedi. O hâlâ Koray'ın üstüne yürürken arkalarından Efe, "Boya amca valla babam yapmadı." dediğinde Bora ona dönmüştü.

Herkes Efe'ye bakarken Efe kafasını eğerek, "Şey ben siz yatınca şey yaptım..." dediğinde Su şaşkınlıkla "Ne yaptın Efe?" dedi.

Efe hemen ağlamaklı bir sesle, "Anne biz kazanmalıydık ama babam pastayı güzel yapmadı Boya amca daha iyi yapacaktı." diye açıkladığında durum anlaşılmıştı.

Su, "Efe biz uyuduktan sonra sen kimsenin haberi olmadan başkasının evine mi girdin?" diye sert bir şekilde konuştuğunda Efe "Özüy dileyim." diye mırıldanınca Su "Bunu sonra konuşacağız." dedi.

Eva, Efe'nin yanına gidip onun omuzlarına elini yerleştirirken, "Kızma yeğenime girdiği ev başkasının evi değil amcasıyla teyzesinin evi." diyerek Efe'yi öpüp kulağına "Merak etme zaten Bora amcan pastayı yapamamıştı." diye fısıldadı.

Efe kafasını kaldırıp ona gülümsediğinde Eva ona göz kırpıp kalkarak, "E artık gerçek pastaları keselim." diyerek organizatörden kendi sipariş ettiği pastayı istedi. Bundan haberi olmayan Bora ile Koray ise "Bize güvenmeyerek pasta mı sipariş ettin?" dediklerinde "Eh insanları buradan hastaneye göndermek istemeyiz değil mi?" diyen Eva ortamdaki hafif gerginliği dağıtmıştı.

Tekrar mumlar üflenip pastalar kesildikten sonra herkes Efe ile Toprak'a hediyelerini verdi. Kutlamalar bittiğinde misafirler evlerine dağılınca onlarda evlerine geçmişti. Aile şimdilik geleceği düşünmezken mutlu olmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

SÖZDE NİŞANLI - Duru

Bora, Eva'yı koltuğun üstüne bıraktığında Eva surat asarak, "Senin yüzünden şimdiden kilo aldım." dedi.

Bora, "Benim yüzümden değil." diye itiraz ettiğinde Eva "Senin yüzünden tabi iki adım atmama bile izin vermiyorsun." derken daha söylenmeye devam edecekti ama sözü hızla açılan dış kapının ve içeri öfkeyle giren Sarp'ın etkisiyle kesildi.

Sarp içeri girmiş etrafa baktıktan sonra koltukta uzanan Eva'yı gördüğünde hızını kesmeden onun yanına gelerek önündeki Bora'yı itmmişti. Bora homurdanarak kenara çekilirken Sarp gözlerini Eva'ya dikerek, "Doğru mu?"

dedi. Tek soru içinde birçok duyguyu barındırırken Eva'nın gözleri anında dolmaya başlamıştı.

Onun gözlerindeki bakışı gören Sarp yanındaki küçük boşluğa çökerken, "Bana haber vermediniz." dedi. Sesindeki suçlayıcı ton o kadar fazlaydı ki Eva kendini gerçekten suçlu hissetti.

"İşlerin vardı." Diye açıklama yaptığına Sarp sinirle, "Bir bok yaptığım yoktu." dediğinde Bora "Evime paldır küldür girmeni sineye çekebilirim ama benim evimde ağzını toplasan iyi edersin." dedi.

Sarp sinirle ona bakarken, "Sakin ağzını açayım deme her şeyin suçlusu sensin." diye ayağa kalktığında Eva onun bileğini yakalayarak "Sarp, saçmalama ve sakın ol!" dedi.

Bora, Sarp'ın gözlerine sinirle baksa da sözlerine karşı çıkmadı. Evet, suçlu oydu biliyordu ve elinden bir şey gelmedikçe çıldırıyordu. Hiçbir şey demeden arkasını dönüp salonu terk ederek merdivenleri tırmandı. Bugün ki planlarını gerçekleştirmek için hazırlık yapması gerekiyordu. Aksi halde aşağıda biraz daha kalırsa ya Sarp onun boğazını sıkacak ya da o Sarp'ın boğazını sıkacaktı. İki durumda da üzülen Eva olurdu ki Bora onu daha fazla üzmemeyi istemiyordu.

Eva, Bora'nın arkasından üzüntüyle bakarken Sarp'ın tuttuğu bileğini çekerek onu geri yanına oturttu. Sarp'a üzgünce bakarken, "Bora'yı suçlayamazsın, bu benim tercihimdi." dediğinde Sarp "Öyle mi Eva, yani hasta olduğunu bile bile hamile kaldın öyle mi?" dedi.

"Sarp konu bu değil." Diye itiraz ettiğinde Sarp, "Konu tam olarak bu!" diye bağırdı. "Lanet olsun daha önce haberim olmalıydı. Buraya daha erken gelmeliydim, resmen benden her şeyi gizlediniz. Eğer haberlerde görüp de annemi aramasaydım hâlâ da gizleyecektiniz."

O bağırma devam ederken Eva sakince dinledi. Hiçbir şey söylemedi çünkü Sarp'ın öfkeyle konuştuğunun farkındaydı. İçini dökmesine izin verirken çok geçmeden Sarp, "Seni kaybedemem." diye sessizce soluduğunda Eva ona uzanarak kollarını boynuna doladı.

Sarp ona sıkıca sarılıp omzunda ağlarken, "Bu çok başka Eva, başka biriyle birlikte olduğunu bilsem de nefes aldığını, mutlu olduğunu, biliyordum. Ama bu çok farklı." diye mırıldandığında Eva onun hissettiklerini hissediyordu ama bambaşka bir sevgi vardı içinde. Sarp hâlâ ona olan duygularını yenememişti. Evet, Melis ile birlikteydi mutluydu da ama Eva onun ilk aşkıydı ve bu kolayca arkasını dönüp gidebileceği bir şey değildi.

Eva onun saçlarını okşarken, "Sende herkes gibi ölecekmişim gibi, davranıyorsun. Ben ayakta kalmaya çalıştıkça siz bana ölmüşüm gibi davranıyorsunuz ve artık bu sinir bozucu olmaya başladı. Yeter artık kendinize gelin, ben hâlâ yaşıyorum belki ölürüm belki ölmem ama bu hiçbir şeyin sonu değil." derken içinden taşan öfke Sarp'ı bulmuştı. Günlerdir çevresindeki insanların ona davranışlarının sonucu Sarp'a patlamıştı.

Sarp geri çekilip onun ellerini tutarken, "Biliyorum özür dilerim tavşan. Ben bunu yeni öğrendim. Böyle tepki vermemeliydim çok özür dilerim" dediğinde Eva omuz silkerek "Tek özür dilemesi gereken sen değildin herkes böyle davranıyor." deyince Sarp onun bu hafif öfkeli ve alıngan haline gülümsedi. Yüz ifadesi onun küçüklüğünü hatırlatırken kendine engel olamadan elini kaldırıp Eva'nın burnunu sıkarak, "Küçük tavşan sinirlenmiş mi?" dediğinde Eva onun eline vurup uzaklaştırmaya çalışırken "Ya Sarp yapma şunu bunu yapmandan nefret ediyorum." dedi.

Küçükken olduğu gibi şakalaşırlarken Bora elinde iki küçük valizle aşağıya indiğinde Eva ona şaşkınca bakarak, "Bir yere mi gidiyorsun aşkım?" dedi.

Bora valizleri kapı girişine bırakıp onlara yaklaşırken Sarp ile Eva'nın birleşen ellerine baktıktan sonra gözlerini Eva'nın gözlerine kaldırarak, "Gidiyoruz güzelim." dedi.

Eva kaşlarını havaya kaldırırken, "Öyle mi, nereye?" dediğinde Bora "Gidince görürsün." diyerek arkasını dönüp "Valizleri bırakıp seni almak için geleceğim." dedi. Evet, Bora'nın öküzlüğü yine tutmuştu.

O kapıdan çıktığında Sarp, "Bu halde seyahat etmemen gerekmiyor mu?" dediğinde, Eva "Nereye gideceğimizi bilmiyorum ki yani doktor sadece kendimi yormamam gerektiğini söyledi." dedi.

"Anlıyorum." Diyen Sarp biraz sessiz kaldıktan sonra, "Eva, Bora sana iyi davranıyor mu? Yani eskisi gibi değil, değil mi?" dediğinde Eva onun avucundaki elini sıkarak

"Çok daha iyi Sarp, merak etme. Ben çok iyiyim ve iyi olacağıma inanıyorum." dedi.

Sarp, "Güzel." diyerek kafasını sallayarak gözlerini kaçırırken, Eva onun çenesini tutup kendine çevirerek gözlerini gözlerine sabitlerken "Sende iyi olmalısın, artık yoluna devam etmelisin. Beni önemseddiğini biliyorum. Bende seni önemsiyorum her zaman da önemseyeceğim." dedikten sonra kalbinin üstündeki dövmeyle elini koyup "Ben ölene kadar hep burada kalacaksın baş harfinin olduğu yerde ama yoluna devam etmelisin Sarp." dedi.

Sarp yutkunarak çenesini onun tutuşundan kurtulup geri çekilirken, "Gitsem iyi olacak Tavşan." diyerek eğilip onun yanağından öptükten sonra Eva'nın kulağına "Yoluma devam ediyorum ama bu seni sevmeme engel olmuyor. Biliyorum beni bir abi gibi görüyorsun. Belki de sana olan hislerim yüzünden şerefsizsin tekiyim ama bunu değiştiremiyorum." diyerek doğrulup "Artık buralardayım bir ihtiyacın olursa diye hep burada olacağım." dedi.

Eva gözlerinden taşan yaşları silerken, "Tamam." dediğinde Sarp "Görüşürüz." diyerek arkasını dönüp çıkışa ilerlemişti.

Kapıdan çıktığında Bora'nın girişin yanındaki duvara yaslanmış beklediğini görünce yanında duraksadı. Bora kollarını göğsünde bağlamış dümdüz karşıya bakarken, "Onunla bir şansın olacağını düşünseydim en baştan vazgeçerdim." dedi.

Sarp onun kayıtsız haline kaşlarını çatarak bakarken, "Hayır vazgeçmezdin, sen bencil piçin tekisin ve onu asla bırakmazdın." dediğinde Bora yaslandığı yerden doğrularak ona döndü.

Sarp'a doğru bir adım atarken, "Konuşmalarına dikkat et Sarp! Eva seni önemsiyor diye sesimi çıkarmıyorum ama haddini aşıyorsun." dediğinde Sarp da ona doğru bir adım atarak "Seni en başta uyardım. Onu üzersen peşini bırakmayacağımı söyledim ve sen onu hiçbir zaman mutlu edemedin." dedi.

"Eğer tercih yapma şansım olsaydı sence bunu tercih edeceğimi mi düşünüyorsun. Gözümün önünde yok oluşunu izlemek bana zevk mi veriyor sanıyorsun. Lanet olsun hâlâ içindeki o şeyden kurtulmasını istiyorum.

Umutsuzca istemekten başka bir şey gelmiyor elimden çünkü kurtulmayacağını biliyorum."

Bora'nın sonuna doğru sesi yükselirken Sarp daha sakin ve sessiz bir tonda Bora'ya daha çok yaklaşp parmağıyla göğsünü iterken, "Bunun sorumlusu sensin." dedi.

"Eva'ya seçme şansı bile tanımadın. Ona hastalığından bahsetmeyerek onun göz göre göre ölüme koşmasına izin verdin." Diye devam ettiğinde Bora kafasını iki yana sallayarak, "Bilmiyorsun, bunu için her şeyi yaptım, bilmiyorsun." dedi.

Sarp, "Beni yaptıkların ilgilendirmiyor Bora. Sen hayatımıza girdiğinden beri her şey alt üst oldu beni bu ilgilendiriyor. Eğer söylediğin gibi bir adam olsaydın en başta çekip giderdin." diyerek arkasını dönüp hızlı adımlarla bahçeyi geçerek çıkışa ilerlemişti.

Bora onun arkasından bir süre baktıktan sonra Sarp'ın haklı olduğunu düşünerek içeri girdi. En başta gitseydi belki her şey daha farklı olurdu. Eva bıraktığı yerde oturmaya devam ediyordu, onun yanına ilerleyerek eğilip Eva'yı kucakladığında Eva, "Nereye gidiyoruz?" dedi.

Bora sessizce ilerlemeye devam ettiğinde Eva onun sıkılı çene kaslarından sinirli olduğunu anlamıştı. Bora onu arabanın yolcu koltuğuna oturtup kendisi de direksiyona geçtiğinde Eva, "Toprak gelmiyor mu?" dedi.

Bora arabayı vitese takıp geri geri park alanından çıkarken, "Hayır, yalnızız." dedikten sonra yola çıkmıştı. Bir süre sessizce yol aldıklarında Eva, "Sarp öyle söylemek istemedi, senin bir suçun yok." dediğinde Bora gözlerini yoldan ayırmadan "Tam olarak öyle söylemek istedi." dedi.

Eva oturduğu yerden kıpırdanırken, "Evet ama yine de bu senin suçun olduğu anlamına gelmiyor." dedikten sonra Bora'ya dönerek "Bu benim tercihim Bora, benim tercihim senin suçun olamaz. Üstelik bu bir suç değil, yani bebek sahibi olmak ne zaman suç oldu ki." dedi.

Eva, Bora'yı biraz olsun rahatlatmak için konuşmaya başlamıştı ama o konuştukça Bora'nın çene kasları daha çok sıkılıyordu sanki. Eva onun cevap vermesini beklerken uzunca bir süre sonra Bora ona bakıp, "Bu konuları açık tadımızı kaçırmayalım güzelim. Sadece keyfine bak tamam mı? Sarp'a öfkeli

değilim merak etme. Senin için endişelenmesini anlıyorum bu gayet doğal. Herkes gibi o da korkuyor. O yüzden şimdi rahatla ve arkana yaslan." dedi.

Eva, Bora'nın dediğini yaparak arkasına yaslanırken geçtikleri yerlere bakarak nereye gideceklerini tahmin etmeye çalışıyordu. Çok fazla uğraşmasına gerek kalmadan araba liman yoluna saptığında Eva kocaman gülümseyerek Bora'ya dönüp, "Tekneyle açılacağız." dedi. Soru sormuyor, bir çıkarım yapıyordu ama Bora'nın teyit etmesini bekleyerek ona bakıyordu.

Bora gülümseyerek kafasıyla onayladığında Eva neşeyle ellerini çırpıp, "Teşekkür ederim." dedi.

Limanın otoparkına arabayı park ettiklerinde Bora, Eva'ya, "İnme!" dese de Eva çoktan kapısını açmış arabadan inmişti. Bora hemen onun yanına dolanıp, "Biraz söz dinlesen." derken arkasından yanına gelen adamlara "Eşyalar bagajda." dedikten sonra eğilerek Eva'yı kucağına aldı.

Eva, "Bora biraz yürümeme müsaade etsen." dediğinde Bora ona cevap verme gereği bile duymamıştı. Eva'nın son kontrollerinde doktor tekrar daha az hareket etmesini söylemişti ve Bora için bu hiç hareket etmesin anlamındaydı.

Tekneye geldiklerinde Eva onları bekleyen Kaptan ile yanındaki bayanı gördü. Kaptana hemen gülümserken Bora'nın kucağında olduğu için biraz utanarak, "Merhaba!" dediğinde Kaptan da ona gülümseyerek "Hoş geldiniz Eva Hanım." dedi.

Eva, "Hoş bulduk." derken merakla kadına döndüğünde Bora "Tuğçe Hanım, Murat Bey'in kızı." dedi kaptanı işaret ederek. Eva hemen gülümseyip, "Öyle mi memnun oldum." dese de kızın neden burada olduğunu çıkartamıyordu.

Bora, "Kendisi hemşire." dediğinde Eva'nın suratı asılırken, Bora "Fazla açılmayacak olsak da bir aksilik olursa ilk müdahaleyi yapmak için burada." dedi.

Eva, "Anlıyorum" dese de Bora'nın yalnızız dediği kısıma bu sözler uymuyordu. Bora "Yola çıkalım." dediğinde Kaptan hemen yerine geçerken kızı da onu takip etti.

Bora ise teknenin içine yönelerek Eva'yı yatak odasına taşıdı. Onu yatağa bırakıp adamların odaya bıraktığı eşyalara yönelirken Eva, "Bora güverteye çıksak olmaz mı?" dediğinde Bora valizleri boşaltarak "Durduğumuzda çıkacağız güzelim." dedi.

Eva motorların çalıştığını teknenin hareket ettiğini hissettiğinde şimdi masmavi denizi izlemek varken neden odada oldukların anlamıyordu.

Ayaklarını yataktan sarkıtıp ayağa kalkmak istediğinde Bora, "Ne istiyorsun bana söyle getireyim güzelim." dediğinde Eva çılglık atmak istedi.

"Yukarı çıkıyorum." Dedğinde Bora, "Eva, sonra çıkacağımızı söylemiştim." dedi.

"Ben sonra değil şimdi çıkmak istiyorum Bora. Tekne yol alırken rüzgârı tenimde hissetmek istiyorum. Madem beni yine bir odaya kapatacaktın neden buraya getirdin."

Bora elindeki boş valizi yere atıp Eva'nın karşısına geçerken, "Güzelim şu an güverte ve arka fazla sallanıyordur." dediğinde Eva yani dercesine ona bakınca Bora "Kanaman olmasından korkuyorum, sarsıntı iyi gelmeyebilir." diye açıkladığında Eva sinirle onu itip "Çekil önümden Bora." dedi.

"Lanet olası bir bez bebek değilim ben. Yeter artık. Hepinizin böyle davranmasından bıktım."

Eva onu itip ilerlemek istese de Bora onu tutup göğsüne çekerek dudaklarını saçlarına bastırıp, "Ağlama güzelim, üzgünüm sadece sana bir şey olmasını istemiyorum." dedi.

Eva onun göğsüne yüzünü gömerken, "Lütfen beni yukarı çıkar." dediğinde Bora daha fazla itiraz etmedi. Güverteye çıktıklarında Bora, Eva'yı yavaşça minderlere bırakırken esintinin fazla olduğunu düşünerek içeri gidip örtü almıştı. Geri döndüğünde Eva'yı teknenin uç kısmında görünce adeta kalp krizi geçiriyordu.

"Eva!" Diye bağırarak örtüyü minderlere atıp yanına koşarken Eva yerinde sıçrayarak ona dönüp, "Ne oldu?" dedi. Korkuyla atan kalbinin üstüne elini koyarken Bora, "Lanet olsun düşeceksin." diye bağırıp onu kucaklayarak tekrar minderlere taşımıştı.

Eva'yı oturtup az önce attığı örtüyü alarak etrafına sardığında Eva sinirle örtüyü omuzlarından alıp fırlattı. Bora da sinirlenmeye başlayarak ona öfkeyle bakarken, Eva dizlerini kendine çekip sarılarak yüzünü diğer tarafa dönmüştü.

Bora ona bir süre baktıktan sonra sıkıntıyla elini saçlarından geçirip, "Eva son kontrolümüzde doktorun ne dediğini hatırlıyorsun değil mi? Aslında burada hiç

olmamız gerektiğinin farkında mısın? Her şeye rağmen biraz nefes alman için buraya getirdim ama böyle davranarak beni pişman ediyorsun." dedi.

Eva mırıltıyla, "Nefes almakmış, sen buna nefes almak mı diyorsun?" dediğinde Bora "Evden hiç çıkmamış da olabilirdik." dedi.

Eva kafasını kollarına yaslayıp diğer tarafa bakmaya devam ederken sessiz kaldığında, Bora ona yaklaşıp arkasına oturup kollarını onun omuzlarına dolayarak Eva'yı kendine çekti.

"Senin için en iyisini yapmaya çalışıyorum güzelim. Sana bir zarar gelmemesi için uğraşıyorum."

Eva gevşeyerek kafasını geri atıp ona bakarken, "Sen böyle davrandıkça daha kötü hissediyorum." dediğinde Bora onun gözyaşlarıyla nemlenmiş yanağını okşayarak "Bunun için üzgünüm güzelim. Ama senin iyiliğin için seninle savaşmam gerekirse savaşırım." dedi.

"Bora doktor sadece risklerden bahsetti. Kötü durumda olduğumu söylemedi. Kan değerlerim bile yükselmiş. Hem sen bütün yediklerime dikkat ediyorsun. Sayende çok sağlıklı besleniyoruz. Lütfen artık bu kadar paranoya yapma."

Bora ona mavi gözleriyle bakıp sessiz kaldığında Eva boynuna dolanan kolu okşayarak, "Kızımız da ben de iyiyiz." dediğinde Bora gözlerini ondan kaçırarak karşısındaki manzaraya baktı.

Eva onun tepkisinin farkında olsa da uzanıp çenesine öpücük kondurarak, "Seni seviyorum." diye fısıldayarak o da önüne dönüp gözlerini karşıya dikti. Sanki sonu yokmuş gibi görünen maviliğin bazı noktaları gemilerle lekeleniyordu. Biraz daha yol aldıktan sonra tekne yavaşlayıp durduğunda ikisi de yerinden kıpırdamadı. Eva sakın denizi izlerken Bora'ya aklındaki konuyu nasıl açacağını düşünüyordu.

Bebeklerinin cinsiyetini öğreneli bir hafta olmuştu. Bora zaten bebekle ilgili hiçbir şey konuşmuyordu ama Eva kızına bir isim koymak istiyordu. Aslından zaten aklında bir isim vardı. Babasından gerçekleri öğrendiği zaman annesiyle birlikte rüyasına giren siyah saçlı küçük kız hiç aklından çıkmıyordu. Duru diye seslenmişti minik kıza Toprak. Eva rüyasındaki gibi kızının isminin Duru olmasını istiyordu.

Eva derin bir nefes çekerken içine sırtında Bora'nın da göğsünün şıştığını hissetmiş aldığı nefesi duymuştu. Alt dudaklarını biraz kemirdikten sonra, "Kızımıza isim düşündün m hiç?" dediğinde sertleşen bedeni de hissetti Eva.

Bora konuşmadığında, derin bir nefes daha alarak devam etti.

"Ben düşündüm. Yani tam olarak düşünmek sayılmaz çünkü onu rüyamda bu isimle görmüşüm. Babamın bana gerçekleri anlattığı akşam, hani sen beni evine getirmiştin. Ben abimin yanından kalkıp senin yanına geldiğimde birlikte uyumuştuk hatırlıyor musun?"

Eva cevap almak için durduğunda Bora, "Hatırlıyorum!" diye fısıldadı. Eva aldığı cevaptan memnun gülümserken, "İşte o gece rüyamda Toprak, sen ve küçük kızımız vardı ve şey, ben annemle birlikteydim." dediğinde Bora acı eker gibi bir sesle "Eva sus!" dedi. Onun annesiyle birlikte olmasını kötüye yoran Bora kalbinin sıkışmasına mani olamadı.

"Tamam, neyse işte orada Toprak kızımıza Duru diye seslenmişti yani ben bu ismi çok sevdim eğer senin düşündüğün başka bir isim yoksa kızımızın adı Duru olsun mu?" Eva, Bora onu susturmadan hızlı hızlı konuşunca nefes nefese kalmıştı.

Kalbi endişeyle güp güp atarken Bora uzun bir süre cevap vermediğinde Eva kafasını kaldırıp ona bakma cesaretini göstererek, "Ne diyorsun?" dedi.

Bora, Eva'nın ona baktığını biliyordu ama o gözlerini çevirip umutla ona bakan maviliklere bakmak istemiyordu. Onun kalbini kırmadan sakince bir cevap vermek için biraz beklerken gözlerini kapatıp açtıktan sonra gülümsemeye çalışarak Eva'ya bakıp, "Nasıl istersen güzelim." dedi.

Eva, "Eğer başka bir isim koymak istersen." diye başlamıştı ki Bora eğilip onun dudaklarını öperek susturdu. Daha fazla bu konu hakkında konuşmak istemiyordu ama Eva öpüşüne tutkuyla karşılık verdiğinde içinde uyanan arzuyla buna da pişman olmuştu. Ah Bora için yağmurdan kaçarken doluya tutulmak bu olsa gerekti.

Eva dilini emdiğinde Bora inlerken gözlerini sıkıca kapatıp tahrik olmamaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Aylardır onun dokunuşuna hasret teni alev almak için ufak bir kıvılcıma bile razıydı. Eva'yı yavaşça kaldırıp tamamen üstüne oturttıktan sonra eliyle boynunu eğerek öpüşünü derinleştirdi. Onun kesik kesik aldığı nefesi arada dudaklarından çıkan inlemeyi duydukça Bora daha fazlasını istedi. Elini sırtında ve kalçasında gezdirdikten sonra göğsünü avuladığında Eva resmen kıvrandı. Bora dudaklarını ayırdığında Eva boynunu geriye büküp inlerken Bora önünde sergilenen beyaz tene kayıtsız kalamadı.

Dudaklarını onun hızla atan nabzının üstüne bastırduğında diliyle yaladıktan sonra dişleriyle aylar sonra tekrar izini bırakmıştı.

Eva onun saçlarını kavrayıp inlerken Bora'nın dudakları aşağıya kaydığında sıkıca onun omuzlarına tutundu. Göğsü hızla inip kalkarken Bora'nın dişlerini göğsünde de hissettiğinde, "Evet, evet!" diyerek onu daha fazlası için teşvik etti ama Bora kafasını kaldırıp geri çekilmişti.

Eva itiraz edercesine, "Bora!" diye sızlandığında Bora yutkunarak "Bu işin sonu yok güzelim, o yüzden dursak iyi olur." dedi.

Eva dudak bükerek, "Azıcık daha." dediğinde Bora içten bir kahkaha atarak onun sarkan dudağını ısırp "Eğer durmazsak benim için bu işin sonu kötü güzelim." deyince Eva sanki kabullenmiş gibi yaparak "Peki o zaman beni odamıza götür." dedi.

Bora ani gelen emirle şaşırırken, "Peki prenses hazretleri nasıl isterse." diyerek ayağa kalkıp Eva'yı kucağına almıştı. Aşağıya indiklerinde Eva'yı yatağa bıraktıktan sonra boğazını temizleyen Bora, "Şey ben bir duş alsam iyi olacak." dediğinde Eva hiç bozuntuya vermeden "Keyfine bak aşkım, ben burada seni bekliyorum." dedi. Bora onun gülümsemesinde ve sözlerinde hafif bir ima sezerken kaşlarını çatarak, "Eva sakın bir yere gitmeye kalkma." dediğinde Eva arkasına yaslanıp "Ah kesinlikle öyle bir niyetim yok. Rahat ol sevgilim." dedi.

Bora, banyoda gözden kaybolur kaybolmaz sinsice sırtıp üstündekileri çıkartmaya başlamıştı. Çırılçıplak kaldığında elini hafif şiş olan karnında gezdirerek, "Anne azıcık yaramazlık yapacak kızım gözlerini kapat anlaştık mı?" diye mırıldanırken doktorun gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu söylediğini hatırlayarak "Ah zaten henüz açmadın değil mi?" derken gülümsedi.

Bora içeride biraz uzun kaldığında Eva sıkılmaya başlarken, sonunda belinde bir havluyla dışarı çıkan Bora'yı gördüğünde sırtarak dudaklarını yaladı. Sırtında ve göğsünde su damlaları bulunan adam oldukça çekiciydi. Bora ona bakmadan dolaba ilerlediğinde Eva, "Aşkım!" diye seslenerek onun dikkatini çekti.

Bora ona dönerken, "Efendim gü-" diyordu ki cümlesi Eva'yı görmesiyle yarım kaldı. Eva'nın çıplak göğüslerine ve karnını atlayıp, kadınlığına bakarken gözleri kararmış iki eli yanlarda yumruk olmuştu. "Eva!" Diye hırladığında Eva masumca gülümserken elini kaldırıp parmağının ucunu göstererek, "Azıcık." dedi.

Bora ıslak saçlarını eliyle karıştırıp, "Sebebin olacaksın, yemin ederim sebebin olacaksın." diye homurdandı. Az önce soğuk duşla zorla bastırduğu duyguları anında geri gelmişti.

Eva dizlerinin üstünde doğrulup yatağın ayakucuna, Bora'ya doğru, yaklaşırken onun tahrik olduğu havlusundaki kabarıklıktan belliydi. Sinsice gülümseyerek onun kolunu yakalarken, "Buraya gel." diyerek tekrar geri gidip Bora'yı da yatağa çekti.

Bora, "Doktorun söylediklerini hatırlıyorsun değil mi?" dese de onu takip ediyordu. Eva ona gülümseyip dudaklarına uzanırken, "Hem de her kelimesini." dediğinde Bora "O zaman durmamız gerektiğini de biliyorsun." dedi.

Eva, "Hı hı!" dese de onun belinde parmaklarını gezdirerek yavaşça havludan kurtuldu. Bora gözlerini kapatıp, "Güzelim." derken Eva'nın durmaya niyeti yoktu. "Doktor seks yok dedi sevgilim sevişemezsiniz demedi." dediğinde Bora kafasını eğip dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

Bora onu yatağa yatırıp yan tarafına uzanırken eliyle Eva'nın vücudunu okşuyordu ama karnını hep teğet geçiyordu. Eva ne kadar arzuyla kendini kaybetse de onun hareketlerinin farkındaydı ama şimdilik sesini çıkarmadı. Doğuma kadar Bora'yı kızlarına alıştırmalıydı.

Bora ise bebek ile ilgili tam bir çelişkiydi. Eva'nın hayatına sebep olacağı için ondan nefret etmek istiyordu ama düşük tehlikesini düşündüğünde artık sadece Eva için korkmuyordu. Ne kadar onu sevmediğine, istemediğine kendini inandırmaya çalışsa da sürekli kafasında onu düşünüyordu. Yine de önceliği Eva'ydı. Sadece Eva.

SÖZDE NİŞANLI - Bebek Odası

Merhaba Kızım

Bugün yirminci ikinci haftamızdayız. Artık büyüyorsun ve ben çok mutluyum, hareketlerini hissettikçe seni kucağıma alacağım günü hayal ediyorum.

Eva bu cümleyle gözlerini hüznle kaparken veya seni hiç kucağıma alamayacağımı hayal ediyorum diye düşündü. Bunu yazıya dökemedi. Hüznü kızına yansıtmak istemiyordu. İleride kızı yazdıklarını okurken hüznü değil mutluluğunu hissetsin istiyordu. Gözleri yaşarmaya başladığında derin bir nefes alarak yazmaya devam etti.

Doktor artık kulaklarının oluştuğundan bahsetti. Belki de artık bizi duyabiliyordur. Sanırım bundan sonra babanla aramızdaki konuşmalara dikkat etmeliyiz senin duymak istemediğin şeyleri duymanı istemem.

Ah baban demişken kendisi her geçen gün beni şaşırtmaya devam ediyor. Biliyor musun? Daha önce hiç sinemaya gitmemiş ve konsere de. Konser çok kalabalık olacağı için gidemeyiz ama bu akşam sinemaya gidiyoruz. Birlikte geçirdiğimiz en normal anlar senin sayende olmaya başladı.

Eva son cümleyi yazdığına pişman olmuştu. Kızına kötü bir ailesi varmış gibi göstermek istemiyordu. Tamam, Bora ile çok normal bir çift olmamışlardı ama yine de bunu kızı bilmesede olurdu. O mükemmel bir aileye sahip olduğunu düşünmeliydi. Zira artık mükemmel bir aileydiler.

Bir iki cümle daha karaladıktan sonra defteri kapattığında kapı açılarak, "Güzelim." diyen Bora içeri girerken Eva gülümseyerek elini ona uzatıp "Buraya gel." dedi.

Bora yanına oturduğunda Eva bu zamana kadar yazdıklarını ve fotoğrafları Bora'ya gösterirken, "Nasıl olmuş." dediğinde, Bora "Güzel." dedi. Ağzından başka bir kelime çıkmıyordu. Eva kafasını kaldırıp Bora'ya bakarken, "Ona benden hatıra kalır diye düşündüm." dediğinde Bora kafasını eğip dudaklarını birleştirdi. Eva'nın söylediği cümleyi içine hapsetmek istercesine onu öperken bu ağzdan bir daha anılarla ilgili bir cümle duymak istemiyordu.

Nefes nefese geri çekildiklerinde alınlarını birbirlerine yaslayarak sakinleşmeye çalışırlarken Bora, "Yemek hazır." diye fısıldadı. Eva onu başıyla onayladıktan sonra kafasını eğip tekrar dudaklarına uzanıp, "Biraz daha." dediğinde Bora ona karşı koyamadı.

Eva'nın elleri ensesinden saçlarının içine kaydığında Bora ellerini onun kalçasına kaydırırken Eva'yı yatağa uzattı. Karnına dokunmamaya dikkat ederek ellerini vücudunda gezdirirken Eva onun elini kavrayarak karnına götürmeye çalıştı.

Bora hemen geri çekilirken onun alnını pererek, "Durmalıyız." dedi.

Ayağa kalktığında hissettiği arzuyla canı yanarken banyoya ilerleyip, "Ben duş almalıyım." diyerek gözden kaybolmuştu. Eva onun arkasından dudağını ısırarak gülümsese de Bora'nın kızlarını yok saymasından yorulmuştu. En son gördüğü kâbustan bu yana bir kere bile karnına dokunmamış bir kere bile karnına bakmamıştı. Eva onun gözlerini bilerek karnından kaçırmasından sıkılmıştı. Artık karnı resmen ortadaydı ama Bora onu görmemekte ısrar ediyordu.

Bora duştan çıktığında Eva da ayağa kalkarken birlikte kapıya gittiklerinde Bora onu kucağına aldı. Merdivenlerden inip çıkarken Bora hâlâ onu taşımakta ısrar ediyordu.

"Kilo aldım artık yorulmuyor musun?"

"Hayır güzelim. Yorulmuyorum."

Eva gülümseyerek onun kol kaslarını sıkarken, "Bence de yani yorulma bu kaslar boşuna mı?" dediğinde Bora da gülümsedi.

Aşağıya indiklerinde Toprak çoktan yemek masasına oturmuştu. Onları gülümseyerek karşılarken, Bora ortadaki mezenin bozulduğunu gördüğünde Eva'yı sandalyesine oturtuktan sonra, "Birileri fare olmuş." dedi.

Toprak seyrek dişleriyle gülümserken, "Baba siz yokken aç goyıl geldi ve yiyip gitti." dediğinde, Eva gülerek "Bu aç goyıl yoksa Koray amcan mı?" dedi.

Toprak kıkırdarken, "Yok bu başka goyıl Koyay amcam sadece Su teyzemin goyili." dediğinde Eva kahkaha attı. Tezgâhtan bardakları alan Bora, Eva kahkaha attığında o gülüşü hafızasına kaydetmek istercesine gözlerini yumup sesi dinledi.

Eva onun arkası dönük sabit bir şekilde durduğunu gördüğünde, "Aşkım!" diye seslenince Bora kendine gelerek bardaklarla birlikte masaya gelmişti. Yemek yemeye başladıklarında Toprak, Berfin ve Efe'nin kreşteki maceralarını dinlerlerken eğleniyorlardı.

Yemekten sonra sinemaya gitmek için hazırlandılar. Toprak'a bakmak için gelen Esmâ Hanım onları uğurladığında, Bora ile Eva gülümseyerek arabaya ilerliyorlardı.

Arabaya giderken Eva gülümseyerek, "Demek ilk defa sinemaya benimle gideceksin." dediğinde Bora ona gülümseyerek "Her şeyde ilkinsin." dedi.

Onun cümlesi ve gülüşü Eva'nın kalbine taklalar açtırırken, bir kere daha âşık oldu Bora'ya.

Eva sırtarak, "Her şeyde ilkin olmam imkânsız." dediğinde Bora tek kaşını kaldırarak "Bu kadar emin olma." derken arabaya gelmişlerdi.

İkisi de yerleştikten sonra yola çıktıklarında Eva, "Benimle birlikte olduğunda bakir değildin." diyerek gülümsediğinde, Bora gülümseyerek kafasıyla onu onayladıktan sonra "Duygularım bakirdi." dedi.

Bu cümle içinde çok şey barındırırken, Eva daha fazlasını duymak istedi ama Bora'yı zorlamaktan korktu.

Sinemaya geldiklerinde sıraya girerlerken Eva, "Nasıl bir film izleriz." dediğinde, Bora omuz silkerek "Tecrübeli olan sensin sen karar ver." dedi.

Eva gösterimdeki filmlerin afişlerine şöyle bir bakarken dram filmini hemen elemişti. Bora'yı daha fazla zorlamanın manası yoktu ve kendisi de bu haldeyken bir dram izleyemezdi. Komedi de izlemek istemiyordu. En iyisi aksiyondur. Hem daha önce de Bora ile aksiyon filmi izlemişlerdi.

Biletlerini alıp yerlerine geçmeden patlamış mısır ve su da aldılar. Oturduklarında Bora etrafa bakınıp her hangi bir acil durumda çıkabilecekleri en kolay yolu belirledi. Korumaları da güvenlik için salonun köşelerinde beklerken her şeyin yolunda olduğundan emin oldu. Eva'ya bir şey olursa sinema salonu hastaneye de yakındı.

Eva ise Bora'nın düşüncelerinden habersiz koltuğuna gömülerek patlamış mısırları yiyip fragmanları izlemekle meşguldü.

Patlamış mısırın tuzlu tadı o kadar hoşuna gitmişti ki arada parmaklarını yalıyordu. Uzun zamandır yemediği için özlemiş olmalıydı. Bora onu izlerken koltuğunda kayarak Eva ile aynı hizaya geldi. Eva yine ağzına bir iki mısır attıktan sonra parmağını yalayacaktı ki Bora elini yakalayarak kendi dudaklarına götürdü.

Gözlerini Eva'dan ayırmadan parmaklarını yaladığında Eva donup kalmıştı. Dilinin hissettirdikleri anında kadınlığına ulaşırken bacaklarını birleştirdi.

Bora'ya şaşkınlıkla bakarken yutkunduktan sonra gülümseyerek, "Aksiyon filmindeyiz Bora." dediğinde Bora da gülümseyerek "Yani!" dedi.

Eva ona alayla bakarak, "Yani bu yaptığın romantik bir filmde karakterler yakınlaştığı zaman yapılıp bir aksiyon filminde değil." dediğinde Bora ondan gözlerini ayırmadan parmağını tekrar yaladığına nefesi kesildi, kadınlığı biraz daha kasıldı.

Bora gözlerini ondan ayırmadan parmağını serbest bıraktıktan sonra Eva'ya doğru yaklaşp gözlerinin içine bakarken, "Seni istediğim zaman, istediğim yerde tadarım." diyerek geri çekilip arkasına yaslanarak filme döndü. Eva ise ona bakıp kalırken olduğu yerde donmuştu.

Bir süre sonra film başladığı için o da filme dönerken hâlâ Bora'nın dilinin etkisindeydi. Ah onu gerçekten çok özlemişti.

Eva filmi izlemeye daldığında Bora ondan gözlerini alamıyordu. Hafif şiş karnının üstüne yerleştirdiği mısırla ağzına sürekli doldururken filmdeki sahnelerle arada gözleri irileşiyor arada da sinirle kısılıyordu. Eva heyecanla filmi izlerken Bora da gülümseyerek onu izledi. Başını koltuğa yaslayıp dakikalarca ondan gözlerini çekemedi. Ona bu kadar geç kaldığı için pişman olurken, saçma sapan düşüncelerle ona doyamadığı için kahroluyordu. Eğer şimdi onunla en baştan başlama şansı olsaydı düzeltmek istediği çok şey olurdu. En başta onu da diğerleri gibi sanarak kalbini kırdığı her hatıraya gider ve silerdi. Ama öyle bir şansı yoktu. Bugünü tekrar yaşayamayacağı gibi onları da düzeltemeyecekti. Çünkü vakit azalmıştı. Artık yüz otuz üç günden daha az bir vakitleri kalmıştı.

Eve geldiklerinde Toprak uyuduğu için sessizce odalarına çıktılar. Bora, Eva'yı yatağa bıraktıktan sonra üstünü değiştirmeye giderek hastaneden çıktıkları ilk günden bu güne, her gün, olduğun gibi elinde Eva'nın geceliği ile geldi.

Eva'nın üstünü çıkartıp geceliği giydirirken Eva sürekli onun gözlerini takip edip karnına bakıp bakmayacağına baktı ama Bora'nın gözleri yine omuzlarından aşağıya kaymamıştı. Eva'nın canı sıkılsa da sinemadan beri yapmak istediği tek şey vardı ki o da Bora'nın dudaklarına sahip olmaktı.

Bora geceliğini giydirip geri çekilecekken onu ensesinden tutarak kendine çektiğinde biran Bora ile göz göze geldikten sonra ikisi de sertçe dudaklarına saldırmışlardı. Dilleri umutsuzca birbirini tadarken elleri bir daha dokunamayacak gibi keşfe çıktı.

Eva'nın daha yeni giydiği geceliği yerle buluşurken Bora dudaklarını göğüslerine götürdüğünde zevkle inledi. Onun sesi Bora'yı daha fazlası için teşvik ederken Eva'nın göğsünü ağzına aldığı anda kendinden geçmişti. Eva da onu daha çok kendine çekerken ısırtıp yaladığı göğsü serbest bıraktığında kararlı gözlerini Eva'ya dikerek, "Seni çok özledim." diye soludu.

Eva onun saçlarını okşarken, "Bende seni özledim." dediğinde Bora gözlerini kapatıp nefesini sakinleştirirken "Ama doktorun dediklerini biliyorsun." dedi.

Eva yüzünü buruşturarak, "Maalesef..." dediğinde Bora kafasını eğip az önce kabarttığı göğüs ucuna masum bir öpücük kondurduktan sonra yataktan kalkıp Eva'nın geceliğini üstene atarken, "Duş alsam iyi olacak." diyerek banyoya ilerledi. Eva sayesinde bugün aldığı üçüncü duştu.

Eva arkasından, "Sana katılmamı ister misin?" diye bağırdığında Bora kendine küfür edince Eva kıkırdadı.

Geceliğini giyip yan bir şekilde uzanıp kafasını çevirerek gökyüzünü izlemeye başladı. *'Yakında aranızda katılacağım.'* diye fısıldarken *'Umarım ikinci bir şans hakkı ederim.'* diye diledi. Gözlerini kapatıp uykuya daldığında Bora'nın nemli vücudunu sırtında hissedene kadar huzur bulamamıştı.

Onu hisseder hissetmez rahat bir nefes alıp vücudunu ona yaslarken Bora da ilacını içtikten sonra Eva'yı kollarının arasına alarak uykuya daldı.

Ertesi gün Eva heyecanlıydı çünkü sipariş verdikleri bebek odasını bugün teslim edeceklerdi. Kahvaltıdan sonra Toprak kreşe gittiğinde, Bora da çalışma odasına çekilerek yapacağı işler olduğunu söylediğinde Eva salonda tek başına kalmıştı. Koltuğa yayılıp kitap okumaya başlarken kapı çaldığında heyecanla kalkıp kapıyı açmak için ilerledi.

Mobilyacıları beklerken karşısında Su'yu gördüğünde ufak bir hayal kırıklığı yaşasa da kucağındaki Deniz'i gördüğünde sevinçle, "Hoş geldiniz." dedi.

Su, "Hoş bulduk." diyerek içeri girerken "Ah evde bunaldım, çocuklar olmadan ev hiç çekilmiyor." dediğinde, Eva "Çocuklar?" diyerek soru sorarcasına

konuştuğunda "Efe ve Koray tabi ki, hoş koca bebeği işe göndermek gün geçtikçe zorlaşıyor." dedi.

Eva kıkırdarken, "Koray bebeğe fazla düşkün." dediğinde Su gözlerini irileştirerek "Fazla mı düşkün, bence bu tabir çok hafif kalır. Geçen gece az kalsın beni yataktan atacaktı." dedi.

Salona geçtiklerinde onun söyledikleriyle Eva artık kahkaha atıyordu. Oturduktan sonra Deniz'i kucağına alıp severken onun minicik ellerini ve yüzünü sevgiyle okşadı.

"Nasıl da masum?" dediğinde Su, "Değil mi? Harikalar." diyerek ona katılırken Eva iç çekerek "Duru da böyle mi olacak? Minicik, savunmasız, masum." diye fısıldadı.

Su dolan gözlerindeki yaşları geri göndermek için çabalarken, "Hep beraber göreceğiz." dediğinde Eva ona buruk bir gülümseme sunarak "Umarım." dedi.

Arkalarından, "Hoş geldin Su." diyen kalın sesi duyduklarında iki kadın ürkerken Su arkasına dönerek "Hoş bulduk Bora." diyerek cevap verdi.

Bora, Eva'nın arkasından koltuktan sarkarak bebeğe bakıp işaret parmağını onun pürüzsüz teninde gezdirirken "Sağlığı nasıl?" diye sorduğunda Su "İyi şimdilik bir sorun yok." dedi.

Bora geri çekilirken Eva, "Bizim kızımızda bu kadar şeker olsa keşke." dediğinde, Bora mutfığa yönelerek "İçecek bir şey istiyor musunuz?" dedi.

Su teşekkür ederek reddederken morali bozulan Eva hiç cevap bile vermemişti. Bora tekrar "Güzelim sen bir şey ister misin?" dediğinde Eva kafasını iki yana salladı.

Deniz'i biraz daha sevdikten sonra kapı çalarken sonunda beklediği kişiler gelmişti. Bora çalışma odasında işiyle meşgul olurken, Eva yavaş adımlarla yukarı çıkıp adamlara öncelik etti. Daha önce gelip her yerin ölçüsünü aldıkları için evi biliyorlardı ama yine de Eva onları yalnız bırakmak istemedi. Su da Deniz'i uyutarak Toprak'ın yatak odasına yatırdığında iki kadın bebek odasının tamamlanmasını birlikte beklediler.

Eva, "Siz neden hâlâ oda hazırlamadınız?" dediğinde Su ona gülümserken "Ah şu an için gerek yok. Emin ol doğumdan sonra sende bu odayı hiç kullanmayacaksın." dedi.

Eva şaşırarak, "Neden?" dediğinde Su gülerek "Çünkü uykunda bile bebek emziriyor olacaksın. Yani bu odayı kullanmak istiyorsan geceleri de buraya

taşınman gerekir ama odandan ayrılamayacaksan beşiği odaya taşıman daha mantıklı." dedi.

"Ah sanırım haklısın." Diyen Eva o günleri düşünmek için çabalarken nasıl olacağını hayal etmek bile içini eritmişti. Bebeğini emzirdiğini, ona sarıldığını hayal ettikçe içi bir tuhaf olurken gözlerini kapatarak, '*Allah'ım lütfen bunları yaşamama izin ver.*' diye yalvardı.

Saatler sonra odanın tamamlandığını söyleyen görevliyle Eva yerinden kalkıp karşı odaya koşarken gördüğü odayla gözyaşlarını tutamadı. "Çok güzel." Diye mırıldanırken onun siparişini vermediği oyuncakları, koltuğu ve örtüleri görünce, "Bunları sipariş vermemiştik." dediğinde dekorasyonu yapan görevli "Efendim onlar Bora Bey'in siparişi." deyince şaşkınlıkla ağzı açık kaldı.

Tekrar odaya dönüp baktığında Bora'nın bunu yaptığına inanamazken içinde resmen sevinç çığlıkları atıyordu. Kocaman gülümseyerek elini karnına koyup, "Ah babacık belli etmese de seni bekliyor kızım." diye mırıldandı. Siparişlerin hepsinin geldiğini teyit ettikten sonra çalışanları evden gönderdiklerinde Su da kendi evine geçmişti. Eva hiç vakit kaybetmeden bütün gün çalışma odasından çıkmayan Bora'yı görmek için üst kata yöneldi. Bora'nın merdiven çıktığına sinirleneceğini düşünse de sonuçta bu ilk olmayacaktı. Bütün gün o odadan çıkmamış olsa da Eva'nın yukarı çıktığını tahmin etmiş olmalıydı.

İçindeki sevinç onun ne düşüneceğini umursamazken yavaşça merdivenleri tırmanmaya başladı. Koridorun sonundaki çalışma odasına geldiğinde içeriden gelen boğuk sesini duyabiliyordu.

Kapıyı çalıp açarak kafasını içeri uzatırken, Bora'nın takım elbisesiyle bilgisayar karşısında oturduğunu gördü. Eva onun konferans görüşmesi yaptığını anladığında geri kaçacakken, Bora ona içeri girmesi için işaret verdiğinde Eva sessizce içeri süzüldü.

Görüşmesi bitene kadar koltuğa geçip sessizce beklerken görüşme uzadığında ayağa kalkarak odada biraz dolandı. Canı sıkılırken Bora ciddi bir şekilde konuşmaya başladığında ağzını hareket ettirip el kol hareketleriyle onu taklit etmeye başladı.

Bora onun ne yaptığını göz ucuyla fark ederken bir an dudaklarının kenarları titreşmiş sonra ciddiyetine geri dönerek konuşmaya devam etmişti ama Eva durmuyordu. Bora'nın onu fark ettiğini anlayan Eva masanın tam karşısına geçip ona doğru dönerek Bora'yı taklit etmeye devam etti. Bora susup karşı tarafı dinlerken tek kaşını kaldırıp Eva'ya baktığında Eva sırtarak karşılık verdi.

Belli belirsiz kafasını iki yana sallayan Bora bir iki cümle daha kurduktan sonra toplantıyı sonlandırarak kulaklıklarını çıkardı.

"Ne yapıyorsun güzelim?" dediğinde Eva, "Hiç eğleniyorum." diyerek gülümserken masanın etrafından dolanıp Bora'ya doğru yaklaştı.

Bora sandalyesini geri itip onu kendine çekerken, "Görebiliyorum. Yeterince eğlendirebildim mi?" dediğinde Eva onun kucığına yerleşirken "Cıks ama daha çok eğlendirebilirsin." diyerek dudaklarını dudaklarına sürttü.

Bora iç çekerek inlerken Eva kıkırdayarak geri çekilip, "Tamam şaka yaptım." dedikten sonra gözleri parlayarak Bora'ya bakmaya devam ederken "Bebek odasındaki değişiklikler için teşekkür ederim." dedi.

Bora hemen gözlerini kaçırıp surat asarak, "Ben bir şey yapmadım." dediğinde Eva onun çenesini tutup kendine çevirirken "Ben ne yaptığını biliyorum ve teşekkür ediyorum aşkım. Harika bir baba olacaksın." dedi.

Sözleriyle Bora'nın gözlerinin kararmasını izlerken Bora, "Yaptığının bir önemi yok.

Eğer içinde sen olmayacaksan o lanet odanın bir önemi yok." dedikten sonra Eva'nın karnına bir bakış atıp "Eğer sen burada olmayacaksan onun bir önemi yok." derken Eva sertçe dudaklarını onun dudaklarına bastırarak susturdu. Bora böyle konuşmaya başladı mı durmuyordu ve her seferinde kalbi kırılıyordu. O kabul etmese de Bora'nın içindeki çelişkiyi bilecek kadar tanıyordu Bora'yı. Kendi bile farkında değildi ama bebeklerini kabullenmişti. Sadece bunu kabul edemeyecek kadar yaralıydı.

Sert başlayan öpücük tutkuya dönüşüp yavaşlayarak masumca sonlandığında Eva alnını onun alnına yaslayarak, "Seni seviyorum." diye fısıldadığında Bora gözlerini sımsıkı yumarak ona sarıldı. Haykırmak istediği sözcükler yine boğazına düğümlenmişti.

SÖZDE NİŞANLI - Tükenen Umutlar

Bora yanında uzanan güzelliği hayranlıkla izlerken parmaklarını sarı tutamların arasında gezdirdi. Eva'nın yüz hattını gözleriyle takip ederken her bir ayrıntıyı kazıdı aklının bir köşesine. Dudağının üst köşesindeki küçük benden alnındaki çiçek hastalığının sebep olduğu minik çukura kadar her şeyini ezberledi.

Gözleri aşağıya kaydığında sıyrılan geceliğinden açıkta kalan karnını gördüğünde o farkına varmadan parmakları oraya yönelmişti. Hiçbir zaman baba olmak istemedi. Annesinin yaşadıklarından sonra evlenmek bile

istememişti. Babası gibi bir adamın genlerini taşımak tehlikeliydi. Biliyordu ki onun sahip olduğu sinire öfkeye Bora da sahipti. Tedavi olmaya çalıştı ama olamadığını biliyordu. Kendini kaybettiğinde neler olacağını bilmese de tahmin edebiliyordu. Babasının neler yaptığına defalarca şahit olmuştu. Onun gibi olmaktan korktuğu için ne evlenmek istedi ne de baba olmak. Ama gel gör ki şimdi istemediği her şeye sahipti. İşte güzeller güzeli karısı karşısında uyuyor, karnında onun bebeğini taşıyordu. Lanetli kanı içinde can bulmuştu.

Neden böyle olmak zorundaydı. Bora, Eva'nın sağlıklı bir hamilelik geçirdiğini hayal etmeden duramıyordu. Eğer öyle olsaydı. Bebeğine duyduğu özlem ölümlle gölgelenmemiş olurdu. *"Neden böyle olmak zorunda?"* Diye fısıldarken gözlerini diktiği yerdeki ufacık hareketi fark etmişti.

Eva'nın teni seğirir gibi hareket ettiğinde Eva uykusunda kıpırdandı. Bora içindeki dürtüye engel olamayarak elini oraya yerleştirdiğinde bu sefer hareketi hissetmişti. "Kızım." Kelimesi dilinden dökülürken Eva, iç çekerek elini onun elinin üstüne koyduğunda Eva'nın uyandığını düşünerek korkuyla gözlerini ona çevirdi.

Onun hâlâ uykuda olduğunu görünce rahatlayan Bora, elinin altındaki kıpırtının da kesildiğini fark etti. Az önceki yaşadığı heyecanın etkisi kalbinin hızlı atmasına sebep olurken içindeki nefret ile isteğin savaşı daha da büyüdü.

Elini yavaşça Eva'nın elinden kurtarıp kendini yatağa sırt üstü bırakarak bir koluyla gözlerini kapatıp iç çekti. Hastalıklı beyni gittikçe daha da tehlikeli olmaya başlıyordu. Günlerdir çektiği uykusuzluk onu yorgun düşürmüştü. Artık içtiği ilaçlar da etki göstermiyordu. Eva yanında mışıl mışıl uyurken Bora onu izliyor akıp giden zamanın çetelesini tutuyordu.

Sabaha karşı uykuya daldığında ertesi günkü muayeneye gitmek istemiyordu.

Doktor karşısındaki üzgün çifte aynı duygularla bakarken, "Yarın için hastaneye yatış işlemlerini başlatıyorum. Doğum riskine karşı her an tetikte olmamız gerekiyor. Bebeğin gelişimi için mümkün olduğunca erteleyeceğiz ama yine de hazırlıklı olmamız gerekiyor." dedi.

Eva, "Bu şart mı? Henüz çok erken değil mi?" dediğinde Doktor "Eva Hanım haftalardır plasantanın durumunu takip ediyoruz ama her hangi bir değişim olmadı. Rahim içi kasılmalarınızda artıyor, içerideki kanamaları düşünürsek olası bir erken doğumda hastaneye yetişene kadar sizi kaybetme olasılığım yüksek." dediğinde Bora ayağa fırlayarak "Yeter daha fazla konuşmanıza gerek yok yarın hastaneye yatacağız." dedi.

Eva'ya dönüp elini uzatarak, "Hadi güzelim." dediğinde Eva titreyen elini onun avucuna bırakarak ayağa kalktı. Eve giden yolda sessizce ağlarken Bora'dan tarafa bakamıyordu. En son gördüğünde direksiyonu sımsıkı kavramış çenesindeki kas yine seğiriyordu. Öfkeden çıldırdığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Eve geldiklerinde herkes durumu öğrenmek için hemen yanlarına gelmişti. Eva onlara hastaneye yatacaklarını açıklarken Bora yukarı çıkarak bavul hazırlamaya başladı.

Durumun ciddiyeti bir süre ortamda sessizliğe sebep olurken, Tamer Bey kızına sarılarak, "Sadece önlem kızım. Senin için daha iyi olacak." dediğinde Eva boğazındaki düğümü yutarken "Evet baba daha iyi olacak." dedi.

Onlar hastanedeyken Toprak'ın Efe ile birlikte kalması kararlaştırılırken, Bora aşağıya indiğinde Eva da ayağa kalkarak, "Biraz dinlenmek istiyorum." dedi. Esmâ Hanım, "Ben size yiyecek bir şeyler hazırlayayım." diyerek mutfığa giderken, Eva ona teşekkür etti. Diğerleri evlerine geçtiğinde Bora onu kucaklayarak merdivenleri çıkmaya başladı.

Odaya geldiklerinde Bora, "Ben aşağıdaki odadan da birkaç eşya toparlayayım." dediğinde Eva onun kızlarının odasından bahsettiğinin farkına vararak "Doğum setleri üst çekmecedeydi." dedi.

Bora kafasını sallayarak onu onaylayıp odadan çıktığında, Eva ağlamamak için kendini sıktığında oluşan baş ağrısını eliyle alnını ovarak geçirmeye çalıştı. Sıkıntıyla ofladığında karnına hafif bir sancı girerken yatağa oturup sancının geçmesini bekledi.

Bir süre boş boş yatakta otururken kızına bırakacağı son anıyı oluşturmak için ayağa kalktı. Giyinme odasında üstünü değiştirirken sessiz gözyaşları yine gözlerinden süzülüyordu.

Aynanın karşısına geçtiğinde yüzünün halini görünce iç çekerek, "Kahretsin bu halde poz veremem." diye mırıldanıp gözlerini aynadaki kızarmış gözlerinden kaçırdı. Gözyaşları ardı ardına yanaklarından süzülürken eliyle siliyordu ama her seferinde yenisi akıyordu. İki elini yüzüne bastırırken boğazından taşan hıçkırığı engelleyemedi. Derin derin nefesler alıp yüzünü son kez kuruladıktan sonra kendi kendine, "İyiyim." diye mırıldanıp aynaya gülümsedi. Kıpırmızı yüz ve gözler aksini iddia etse de o tekrar, "İyiyim." dedi. Arkasından odanın kapısı açıldığında, Eva aynadaki yansımada Bora'yı görünce yukarı kıvrılmaya çalışan dudaklar, onun halini görür görmez aşağı kıvrılmış, Eva ısrarla gülümsemeye çalışınca yüzü buruşmuştu.

Bora ona yaklaştığında Eva daha fazla dayanamayarak ona dönüp sıkıca sarıldı. Bora eğilip onun saçlarına öpücük kondururken gözyaşlarını da saçlarına bırakıyordu. Eva derin nefesler alırken burnunu dolan Bora'nın kokusuyla daha çok ağlama isteğiyle dolup taşı.

Uzun bir zaman birbirlerine sarılarak yerlerinden kıpırdamazlarken Bora kalınlaşmış sesiyle, "Güzelim?" dediğinde Eva yaşlarla taçlanmış gözlerini ona kaldırdı. Bora'nın gözleri de aynı yaşlarla ona bakarken boğazını temizleyerek, "İnanıyorum iyi olacaksın." dedi. İçindeki hüznün tam aksine iyi olacağına inanmak istiyordu.

Doktorun söylediği bütün olumsuzluklara rağmen Bora iyi olacaksın dedi inarak. Eva onaylarcasına kafasını sallarken sessiz kalarak dudaklarını ısırı.

Arkalarındaki kapı açılıp Toprak içeri kafasını uzatıp, "Anne, baba ne yapıyorsunuz burada? Neden hâlâ aşağıya gelmediniz?" dedi.

Eva Bora'nın vücudunu kendine siper alarak yüzünü kuruladıktan sonra gülümseyerek onun arkasından çıkıp, "Duru için fotoğraf çekiliyorduk aşkım sende gelsene." dedi.

Bora'nın ona kaşlarını çatarak baktığını hissetse de ona dönmedi. Toprak gülerek, "Süpey." deyip yanlarına geldiğinde "Evet süper." diyen Eva yandaki fotoğraf makinesini ayarladı. Makineyi yerine yerleştirdikten sonra "Hadi bakalım." diyerek aynanın karşısına geçtiğinde Bora'ya dönüp "Hayatım hadi." dedi.

Bora ağzının içinde bir şeyler homurdansa da onun dediğini yaparak Eva'nın yanına gelmişti. Eva onun beline sarılırken, Bora da Eva'nın omzuna elini atarak onu kendine çekti. Toprak aralarında ayakta dururken ikisi de bir ellerini onun omuzlarına yerleştirmişti. Aynadaki yansımalarını gören Eva bu sefer gerçekten

gölümserken gözleri Bora ile buluştuğunda mavi gözlere yine yaşlar doluştu. Makine son saniyelerin sayımını yaparken, Eva kafasını kaldırıp Bora'ya baktığında, Bora da kafasını eğerek ona baktı. Toprak'ın gözleri ise aynada ikisine bakarken yüzü gülümsüyordu.

Çıkan fotoğraf harika bir kare onlara sunarken, birbirine âşık bir çift ile mutlu bir çocuğu resmediyor, gerçekte bulunan hüznü aşkla aydınlanıyordu.

Fotoğrafı eline alan Eva, "Çok güzel olmuş." dediğinde Toprak "Hani bakim." diyerek onun eline uzandı. Eva fotoğrafı ona gösterirken Bora çıkmak için kapıya yönelmişti.

Eva, Bora'ya da fotoğrafı göstermek için kafasını kaldırdığında onun çoktan kapıya ulaştığını gördü. "Aşkım." Diye arkasından seslendiğinde Bora ona dönmeden, "Benim biraz spor yapmaya ihtiyacım var." diyerek kapıdan çıkmıştı.

Toprak da, "Beni de Efe bekliyorum." diyerek babasını takip ettiğinde Eva yine yalnız kaldı. İç çekerek yatağa yönelip daha önce üstüne bıraktığı anı defterini alırken boş sayfayı açarak yeni çektiği fotoğrafı ve doktorun verdiği ultrason çıktısını yapıştırdı. İçindeki ağlama isteğini bastırırken kalemını eline alarak yazmaya başlamıştı.

Merhaba Duru

Bugün yirmi altıncı haftamızı tamamladık. Artık kocaman oldun. Ah seninle birlikte bende büyüdüm tabi ki. Ve bu durum en çok babanı zor duruma düşürdü. Sanırım bizi taşıırken yorulmaya başladı ki merdivenleri çıkarken sık sık durmak zorunda kalıyoruz. Ama o da haklı değil mi? Annen bir fil kadar oldu.

Sevgiyle büyümüş karnını okşarken, "Artık yavaş yavaş senin için hazırız." diye mırıldandı. Eline doğru bir hareket hissettiğinde gülümserken, "Sanırım sende bizim için hazırsın." dedi.

"Evet, bugün doktor sağlığının gayet yerinde olduğunu söylediğinde çok mutlu oldum. Seni sağlıklı bir şekilde kucağıma alacağım günü ipe çekiyorum.

İç çekerken yarın hastaneye yatacaklarını yazmadı, yazamadı. Doktor doğum için artık gün saymaya başlamıştı. Hastalığından dolayı normal doğum zamanı

beklenmeyecek erkenden bebek alınacaktı. Kızı bu durumla ilgili hiçbir şey bilsin istemiyordu.

Bak bu sefer fotoğrafta annen tek değil. Toprak ve baban da bana eşlik ediyor. Umarım ileride bu albüme birlikte bakarken bu günleri gülerek hatırlarız.

Seni o kadar çok seviyorum ki kızım. Ve daima seveceğim bunu sakın unutma. Annen.

Anı defterini komodinin üstüne bıraktıktan sonra giyinme odasına giderek Bora'nın hazırladığı bavulu kontrol etti. Şimdilik bir eksik görünmüyordu. Hastane için hazırdılar.

Bora hırsla kum torbasına darbelerini indirirken akli doktorun söyledikleriyle doluydu. Ardı ardına yumruklarını sıralarken her bir darbeyle doktorun sözleri kulaklarında çınliyordu. Çok az vaktimiz kaldı. Doğum için kan verecek birkaç kişiyi bulmanız gerekiyor. Bebeği erken alacağız. Kan değerleriniz düşük Eva Hanım.

Bunları hatırladıkça vahşice bağırıp yumruk atmaya devam ederken sonunda bedeni isyan etmiş tüm kasları gerilmişti. Acıyla bağırıp kum torbasına sarılırken nefes almaya çalıştı. Gözlerini kapattığında karanlıkta şimşek gibi çakan pırıltılar göz kapaklarının ardındaki karanlığı renklendirirken başında keskin bir ağrı hissetti.

"Kendini çok fazla hırpalıyorsun." Diyen sesle gözlerini aralayıp yan taraftaki duvara yaslanmış olan Koray'a baktı.

"Eğer bir şey yapmazsam delireceğim." Diyen Bora hırıltılı bir sesle konuşurken, "Bu olanlar çok fazla Koray. Benim sorunlu aklım için çok fazla." diye devam etti.

Koray ona yaklaşıp elini omzuna atarken, "Atlatacağız kardeşim, bunu da atlatacağız." dedi.

Bora kafasını iki yana sallarken geri çekilip kenara attığı havluyu alarak terini sildikten sonra yere oturdu. Onun bu tükenmişliği Koray'ın da içini acıtırken yanına oturduğunda Bora'nın omuzlarının sarsıldığını görünce ne yapacağını bilemedi.

Diyecek hiçbir şeyin acısını dindiremeyeceğini bildiğinden sessizce yanında beklerken varlığıyla Bora'ya destek oldu. Yıllardır tanıdığı güçlü adam son birkaç ayda yıkılmıştı. Koray daha önce Bora'nın ağladığına şahit olmuş muydu? Hatırlamıyordu ama şimdi yanında küçük bir çocuk gibi hıçkırarak ağlayan adam onun çaresizliğini resmediyordu.

Bora gözyaşlarını durduramazken öfkeyle bağırıp yumruklarını sıktı. Ağlamamak için buraya gelmiş içindekileri öfkeye dönüştürerek yumruklarıyla atmaya çalışmıştı ama olmuyordu işte. Dayanamıyordu artık. Havluyla yüzünü silerken, "Lanet doktor iyi tek bir kelime bile etmedi." diye bağırdı.

Koray onun omzuna elini atıp sıkarken, "Kardeşim." diye mırıldandı ama ağzından başka bir kelime çıkmadı. Bora kafasını iki yana sallarken, "Koray eğer ona bir şey olursa ben kendimde olmayacağım." dediğinde Koray onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı.

Bora kafasını çevirip ona bakarken Koray onun yüzünde gördüğü hüznü hiçbir zaman unutmuyacaktı. "Eğer ona bir şey olursa beni durdur."

Koray onun sesindeki korkuyu fark ettiğinde durumun ne kadar ciddi olduğunu bir kere daha fark etti. Bora korkuyordu ama kendine bir şey olmasından değil, Eva'yı kaybederse yapacaklarından korkuyordu.

Koray, "Merak etme." dediğinde Bora kafasını iki yana sallayarak "Anlamıyorsun, ne pahasına olursa olsun beni durdur Koray." dediğinde Koray daha emin bir şekilde, "Tamam kardeşim." dedi.

Koray'dan söz aldığı anda biraz rahatlayan Bora ayağa kalkarak akşam yemeğine kadar tekrar çalışmaya başladı. Eva'nın karşısına çıkarken kendini toplaması gerekiyordu.

Akşam yemeği için herkes bahçedeki masa da toplandığında masadaki hüznü elle tutulur cinstendi. Çocuklar bile hüznün farkında seslerini çıkartmıyor önlerindeki yemeklerle oynuyorlardı. Tek ses arada Barış ile Deniz'in çıkarttıkları homurtulardı. İkisi birbirine sarılarak beşikte yatmış uykularında esneyip sesler çıkartıyorlardı.

İştahsız midelere zorla yemekler gönderilirken, Eva'nın kalbi gerginlikten sıkışmaya başladığında biraz olsun sohbet edebilmek için Mete'ye, "Okulun inşaatı ne aşamada?" diye sordu. Eva hastalığını öğrendikten sonra yapmak istediği okul çalışmalarına öncelik tanımıştı. Burslu çocukların daha çok olacağı, her ihtiyaçlarının karşılanacağı özel bir okul yapımı için çalışmalara

başladıklarında Eva mutlu olmuştu. Eğer şans yüzüne gülmezde bu hayata gözlerini yumarsa bir iki kişinin mutlu olduğunu bilecekti.

Mete gülümseyerek ona dönerken, "Merak etme gelecek sezona ilk öğrencilerini kabul edebilecek." dediğinde Eva sevinçle gülümseyerek "Çok sevindim ilk günlerini görmeyi çok isterdim." dedi. Tabağa sertçe çarpan üç kaşık sesi bahçede yankılanırken gözler Bora, Sarp ve Evren'e dönmüştü. Üç erkekle farklı duygularla Eva'nın cümlesiyle kontrolünü kaybetmişti. Sanki her sözcük onun gelecekte olmayacağının habercisiydi.

Üçü de kısa bir özür mırıldandıktan sonra Bora, Eva'ya gülümseyerek bakıp, "Önümüzdeki yıl birlikte gideriz güzelim." dedi.

Eva gözleri parlayarak ona dönerken, "Evet sevgilim birlikte gideriz..." diyerek Bora'nın masanın üstündeki eline uzandı. Eva onun böyle umut dolu konuştuğunu duydukça mutlu oluyordu. Bora eski karamsarlığını bırakmış gibi görünse de içindeki karamsarlık aslında hiç dağılmıyordu.

Okul mevzusundan sonra Su da tekstilin yeni mağazalarından bahsetmeye başladığında, masa da sohbet devam ederken Eva biraz rahatlamıştı. Yarı gülüp yarı sohbete katılarak hepsiyle vedalaştı bir bakıma. Koray ile Su'nun atışmalarıyla eğlendi, sevgilerinin hiç bitmemesini diledi. Mete'nin yaramazlıklarını dinlerken, onu uslandıracak bir kadının karşısına çıkmasını diledi ve Sarp'ın bir köşede yalnız oturmasını içi burkularak izledi. Melis'in yemeğe katılmamasını aralarının açık olduğuna yorarken, biran önce sorunlarını halledip mutlu olmalarını diledi.

El ele oturmuş, gençleri dinleyen babası ile Gülden Hanım'a baktığında ise ikinci şanslarını hiç kaybetmemelerini umdu. Kafasını kaldırıp hiç sohbete katılmayan yanındaki Lacivert Kralına baktığında ise lacivertlerle buluştuğunda onu çabuk unutup, mutlu olmasını diledi.

Diledi ama lacivertler resmen ona ateş püskürdü. Bora sanki aklından geçenleri duymuş gibi sert bir şekilde ona bakarken eğilip alnını öperek, "Sakin!" dedi. "Sakin beni ardında bırakabileceğini hayal etme."

Yemek güzel bir şekilde son bulurken herkes evine dağılmıştı. Bora, Eva'yı odalarına çıkartırken önden merdivenleri tırmanan Toprak odasının katına geldiğinde onlara dönerek "Anne bana masal okur musun?" dediğinde Eva "Tabii ki oğlum." dedi.

Bora'ya dönerek, "Duydunuz bayım istikamet Toprak Paşanın odası." dediğinde Bora gülümseyerek dediklerini yerine getirdi.

Eva'yı odaya bırakıp onları yalnız bıraktığında Eva, Toprak'ın üstünü değiştirdikten sonra onun yatağa yatmasına yardımcı oldu. Yanlamasına Toprak'ın yanına uzanırken elindeki masal kitabını açarak, "Hangisini istersin paşam?" dedi.

Toprak, "Anne Köpek." dediğinde Eva masalı açarak okumaya başladı. Henüz yeni başlamıştı ki Toprak, "Anne sende mi doğuracak yer arıyorsun, ondan mı gideceksin?" dediğinde Eva hem gülüp hem hüzünlenirken "Evet paşam kardeşini sağlıklı bir şekilde doğurabilmem için hastaneye gitmem gerekiyor." dedi.

Toprak minik parmaklarıyla oynarken, "Peki ya ben ne olacağım?" dediğinde Eva eğilip onun saçlarını öperek "Arada sende gelirsin aşkım. Hem Efe ile kalacaksın yalnız da olmayacaksın." dedi.

"Ama seni özleyim." Diyen Toprak'ın sözleriyle Eva'nın kalbi sıkıştı. Onun yanına tamamen uzanırken kollarını Toprak'a sarıp kendine çekerek, "Bende seni özleyeceğim ama azıcık sabretmemiz gerekecek, sonra hiç ayrılmayacağız." dedi.

Toprak kafasını kaldırıp onun gözlerine bakarken, "Söz mü?" dediğinde Eva dudağını ısırarak gözyaşlarını geri göndermeye çalıştı.

Kelimelerine güvenemediği için kafasını sallayarak onu onaylarken elindeki masal kitabını kaldırarak kaldığı yerden okumaya devam etti. Onun ardından başka bir masal daha okurken sonunda Toprak uykuya daldığında Bora da onu almaya gelmişti.

Hiç konuşmadan odalarına çıkıp uykuya dalmak için büyük çaba harcarken korkular umutlar birbirine karışmıştı.

SÖZDE NİŞANLI - Seni Seviyorum

Hemşire biten kan torbasını alıp odadan çıktığında Eva artık nefes alamayacak gibi hissediyordu. Kolları takılan kan torbalarından, test için alınan kanlardan dolayı delik deşik olmuştu. Haftalardır hastanedeydiler ve artık bunalmıştı. İki hafta önce Bora'ya aynı şeyleri görmekten sıkıldım dediğinde Bora onları sırf manzara değişikliği olsun diye başka bir odaya taşıtmıştı ama Eva'nın istediği bu değildi. Eva artık evine gitmek istiyordu. Ama maalesef ki ne Bora ne de Doktorlar buna izin vermiyordu. Doğumu düşündüklerinden daha zor geçecekti çünkü plasenta rahminin önünü tamamen kapatıyordu. Eva'nın içinde yeşeren minicik umutta doktorların kurduğu her cümleyle yıkılıyordu.

Yattığı yerden, "Bora!" diye fısıldadığında Bora oturduğu yerden kalkıp yanına gelirken "Efendim güzelim." dediğinde "Beni evimize götür." dedi.

Bora, "Eva doktor her an hazır olmamızı söylüyor şimdi eve gitmemiz çok riskli." dediğinde, Eva ağlamak üzere olduğunu bildiren sesiyle "Lütfen Bora nefes alamıyorum artık burada. Evimi özledim, oğlumu özledim, yatağımı özledim lütfen sevgilim beni evimize götür." dedi.

Bora kafasını iki yana salladığında Eva ağlamaya başlayarak, "Bora lütfen yatağımızda son kez uyumak istiyorum." dedi.

Bora onun yanakların sertçe kavrayıp gözlerine bakarken, "Sus, sakın bir daha böyle bir şey söyleme duydun mu?" dediğinde Eva hıçkırarak kafasını iki yana sallayıp "Hissediyorum bebeğim lütfen beni evimize götür." dedi.

Bora, "Eva sus." diyerek geri çekildiğinde Eva "Evimize gitmek istiyorum." diye çılgık attı. O sıra yeni serumla gelen hemşire bir sorun olup olmadığını sorduğunda Eva, "Doktoru çağırın evime gitmek istiyorum." diye bağırdı.

Hemşire Eva'yı önce kendisi ikna etmeye çalışsa da sonunda pes ederek doktoru çağırmıştı. Doktor geldiğinde Bora gibi eve gitmemesi konusunda onu ikna etmeye çalışırken Eva, "Sadece bir gece." diyerek onları ikna etmişti. Sonunda doktor izin verdiğinde eve doğru yola çıkarılarken Eva huzurlu, Bora korku doluydu. Bora her ihtimale karşı hastanede kan verecek korumalardan üçünün kalmasını emrederken hiç istemeyerek eve götürdü Eva'yı.

Saat öğlen iki civarı eve geldiklerinde çocuklar henüz kreşten gelmemişlerdi. Onların geldiğinin haberini alan Gülden Hanım ile Esma Hanım ise büyük bir sevinçle onları karşılarlarken, Eva ile Bora eve girdiklerinde Eva evi bıraktıkları gibi bulmuştu. Uzun zamandır hastanede yaşıyor olsalar da evin bakımı eksik edilmemişti.

Bora, Eva'yı salona yatırdıktan kısa süre sonra ev arkadaşları ve ailesiyle dolup taşı. Hepsi Eva'yı tekrar evinde görmenin sevinciyle sohbet ederlerken mutluluklarının çok kısa süreceğini bilmiyorlardı. Çocuklar kreşten geldiğinde Toprak, Eva'yı görür görmez özlemle ona koşarken Eva da sıkıca sarıldı oğluna.

Toprak ağlayarak, "Anne seni çok özledim." dediğinde Eva'nın içi acıdı. "Bende seni çok özledim oğlum." derken akan gözyaşını eliyle silip Toprak'ın yanaklarına öpücükler kondurdu. Kısa süre sonra kalabalık geldiği gibi kaybolurken akşam olduğunda Toprak'ı Eva uykuya yatırdı.

Bora'nın yardımıyla onun odasına çıkıp yatağında Toprak'ın yanına uzandı. Bora onları kısa süreli yalnız bıraktığında Eva uyumak üzere olan Toprak'ın saçlarını okşayarak, "Senden bir şey isteyebilir miyim oğlum?" dedi.

Toprak, "Tabii ki anne." dediğinde Eva eğilip onun alnını öptükten sonra "Ben gidince babanla kardeşine sahip çık olur mu?" dedi.

Toprak kaşlarını çatarak, "Sen nereye gideceksin ki?" dediğinde Eva ona gülümseyerek "Uzaklara gitmek zorundayım." dedi.

Toprak, "Ama anne ben seni özleyim ki." diyerek Eva'nın göğsüne kafasını gömdüğünde Eva hıçkırığını zor bastırırken onu sarıp "Her zaman yanında olacağım paşam her zaman. Kendini yalnız hissettiğin her an gökyüzüne yıldızlara bak, kardeşine de söyle ben orada olacağım." dedi.

Toprak iç çekerek ağlamaya başlarken, "Gitme." dediğinde Eva ona böyle bir şey söylediği için pişmanlıkla dolup taşıtı. "Belki de gitmek zorunda kalmam aşkım ha belki de geri gelirim." diyerek Toprak'ı yatıştıırken ona hikâye anlatarak uyuttuğunda kafasını kaldırdınca Bora ile göz göze geldi.

Bora kollarını göğsünde kavuşturmuş kapı pervazına yaslanarak onlara bakıyordu. Eva yavaşça doğrulup, "Uyudu." dediğinde Bora ona doğru gelerek hiçbir şey demeden kucağına aldı.

Eva, "Beni kızımızın odasına götürür müsün?" dediğinde Bora bir an durakladıktan sonra onu karşı odaya taşıyarak Eva'yı yere bıraktı. Eva odanın girişinden eşyaları gözleriyle süzerken, gözlerinin önünde rüyasındaki siyah saçlı kız canlandı. Önce beyaz beşiğinde bebekliğini hayal etti. Sonra Toprak gibi olduğu zamanları... Ortada siyah saçlarını savurarak koştuğunu hayal etti. Ve genç kız oluşunu. Hayallerinde oda şekil değiştirip bir genç kız odası olurken

kızının okuldan bu odaya geldiği zamanları düşündü. İlk âşık olduğunda belki bu oda da hayal kuracak, ilk kalp kırıklığını bu oda da atlatacaktı. Ve Eva belki de hiçbirinde yanında olamayacaktı. Boğazı düğümlenirken omzunda hissettiği eller onu kendine çektiğinde Eva güçlü kollara bıraktı kendini.

Kafasını geri atıp Bora'nın omzuna yaslanırken onun omuzlarında duran sağ eline uzanarak karnına götürdü. Bora elini çekeceğinde, "Lütfen." dedi. "Lütfen hisset." diye yalvardığında Bora'nın elini çekecek gücü yoktu.

Eva onun sağ elini karnına yerleştirip sol elini kalbinin üstüne yerleştirdiğinde, "Bu iki kalpte senin için atıyor." dedi.

Bora, "Eva!" diyerek onu uyardığında Eva "Lütfen aşkım hisset." dedi. Sanki bir melodi duymış gibi olduğu yerde hafif sallanmaya başladığında Bora da onunla birlikte hareket ederken gözlerini kapatıp Eva'ya ayak uydurdu.

Odanın ortasında sadece ikisinin duyduğu melodiyle sallanırlarken, Bora elinin altında hissettiği hareketle kas katı kesildi. Ve sert bir darbe hissettiğinde elini tam çekecekken Eva gülerek, "Kızımız seni selamlıyor korkma." dedi.

Bora elinin altındaki hareketi hissettiğinde avucunu açarak daha fazla hissetmek için Eva'nın karnını okşadığında bir darbe daha gelmişti. Ama bu sefer Eva inleyince yüzünde oluşmaya başlayan gülümseme soldu. Nasıl onu hissetmek için çabalardı. Nasıl böyle bir şey yapabilmişti.

Eva onun gerildiğini hissettiğinde hemen, "Canım yanmadı." diye yalan söyledi. Ani bir sancı girmişti ama önemi yoktu. Bora çekilmeye başladığında Eva onu tekrar tutarak "Çok iyi bir baba olacaksın." dedi.

Bora onun boş umutlarına daha fazla dayanamazken iki elini de oldukları yerden çekmeden Eva'nın kulağına eğildi. Önce karnındaki eli biraz bastırırken, "Eğer bu kalp," dedikten sonra Eva'nın kalbinin üstündeki elini bastırıp "Bu kalbin durmasına sebep olursa nefessiz kalırım Eva anlıyor musun?" dedi.

Bora'nın sözleri Eva'nın gözlerinden yaşlar akmasına sebep olurken, "Eğer sana bir şey olursa bende peşinden geleceğim güzelim bunu böyle bil." diyen Bora ellerini çekip eğilerek Eva'yı kucağına aldı. Eva onun sözlerinin etkisiyle gözyaşlarını durduramazken başını eğerek yaşlarının Bora'nın omzuna akmasına izin verdi.

Sessizce odalarına çıktıklarında Bora onu yatağa bıraktığında Eva kolunu tutup uzaklaşmasını engelledi. Bora ona merakla bakarken elini onun yüzüne atan Eva uzamış sakallarını okşayarak, "Benim için tıraş olur musun?" dediğinde Bora yüzü çevirip avucunu öperek "Nasıl istersen güzelim?" dedi. Aldığı cevapla

gölümseyen Eva "Teşekkür ederim." dediğinde Bora banyoya giderken o da yataktan çıkarak giyinme odasına ilerledi. Çok önce aldığı beyaz geceliği giydikten sonra banyoya ilerlediğinde aynadan onu gören Bora elinin titremesiyle boynuna hafif bir kesik açmıştı.

Başını eğip elindeki jileti yıkarken Eva akan kanı gördüğünde telaşla, "İyi misin?" dedi. Bora kaldığı işe devam etmeden önce boğazını temizleyerek, "Yatağıma gitsen daha iyi olacağım." dediğinde Eva gülümseyerek "Tamam ayakta durmuyorum bak buraya oturuyorum." diyerek klozete yerleşip Bora'yı izlemeye başladı. Giydiği gecelik büyümüş karnında iki yana açıldığında beyaz teni gözler önüne serilirken Bora ona bir bakış attıktan sonra gözlerini aynadaki yansımasına çevirdi. Onun tenini teninde hissetmeyi, hızlanan kalp atışlarını dinlemeyi o kadar özlemişti ki kalbi bu özlemle yanıyordu. Eva ise kalbindeki hisleri dinleyerek her anın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Bora tıraş olurken her hareketini doyasıya izledi. Sonunda yüzünü yıkayıp tıraş losyonunu süren Bora onun önünde eğilerek, "Oldu mu?" dediğinde Eva ona uzanarak pürüzsüz yanağından öperken "Hımmm yumuşacık." diye mırıldandı.

Bora gülümseyerek doğrulurken, "Hadi artık yatağa." diyerek onu kucakladığında Eva da gülümseyerek "Olur." dedi. Sesindeki yaramaz tınıyı fark eden Bora onun kucağındaki yarı çıplak haline bakarak, "Aklından bile geçirme." dediğinde Eva "Ama aklımdan çok kötü şeyler geçiyor." diyerek kıkırdadı.

Bora onu yatağa bıraktığında ciddi bir yüz ifadesiyle Eva'ya bakarken, "Bunun olmayacağını biliyorsun." dediğinde Eva da ciddileşerek, Bora'nın elini itip onun tişörtünün eteklerine uzanarak "Lütfen izin ver." dedi. Bora sert bir şekilde, "Hayır!" derken Eva dizlerini üstüne oturarak "Lütfen." diyerek tekrar uzandığında Bora onun ellerini tutarak "Eva yapma." dedi.

Eva'nın gözleri dolarken, "Buna ihtiyacım var." dediğinde, Bora onun ellerini serbest bırakmıştı çünkü onun da Eva'yı hissetmeye ihtiyacı vardı. Eva onun tişörtünü çıkarttıktan sonra yere atıp Bora'ya döndü. Elini kaldırıp parmaklarıyla boynundan göğsüne doğru bir yol izlerken avucunu kalbinin üstüne bastırarak bir süre gözlerini kapatıp kalp atışlarını dinledi. Bora da onun karşısında dizlerinin üstünde kalırken Eva'nın tüm hareketlerini dikkatle izliyordu.

Eva gözlerini açtıktan sonra onun içini kıpırdatan bir gülümseme sunup Bora'nın yatağa uzanmasını sağladı. Onun yanında durmaya devam ederken

eşofmanının lastiğine uzandığında Bora gırtlaktan bir ses çıkarınca Eva gülümseyerek onun eşofmanını indirdi.

Bora'nın iç çamaşırı giymediğini gördüğünde daha geniş gülümserken, eşofmanı tamamen çıkardıktan sonra tişörtün yanına atmıştı. Dizlerinin üstünde Bora'ya doğru yaklaşp ona doğru eğildiğinde Bora ona doğru yükselmişti. Dudakları yarı yolda buluşurken Eva'nın gözyaşlarını tattı o dudaklarda. Eva onun dudaklarından geri çekilip boynuna doğru öpücüklerini indirdiğinde Bora gözlerini sımsıkı kapatarak yutkundu. Eva karnını ezmemeye dikkat ederek aşağıya kaymaya devam ederken, Bora onun ne yaptığını anlamıştı. Her öpücükle içindeki acıyı haykırmak isterken, Eva'nın dudaklarını kalbini üstünde hissettiğinde yok olmak istedi. Acı her yerdeydi. Acı onu yakıyordu. Acı onu yok ediyordu. Kalbi artık atmayı bırakmak istiyordu. Bu bilinmezliğin acısı çok fazlaydı.

Eva'nın dudakları aşağıya doğru kaydığında Bora onu omuzlarından kavrayarak yukarı çekti. Eva'yı yan çevirip dudaklarını sertçe buluştururken şimdi ikisinin de gözyaşları vardı dillerinin ucunda. Ama Bora parçalara ayrılıyordu her bir dokunuşta. Boğazında biriken yumru o kadar büyüktü ki katlanılamayacak bir hal almıştı. Eva'yı kendinden uzaklaştırıp onu çevirerek arkasına uzandı. Bir elini boynunun altından sararken diğeriyle kalçalarını kendine çektikten sonra gözlerini yumup yüzünü Eva'nın boynuna gömerek hıçkırıklarını serbest bıraktı.

Eva onun kulaklarında yankılanan sesiyle acı içinde kıvranırken, "Aşkım seni çok seviyorum, lütfen böyle yapma." diye yalvarıyordu ama kendi de gözyaşlarını hiç durmadan akıtıyordu.

"Bana veda etmene izin veremem." Diye boğuk bir şekilde konuşan Bora'ya cevap veremedi çünkü amacı ona veda etmektir.

Bora kafasını kaldırıp Eva'nın çenesini kavrayarak kendisine sertçe çevirirken, fırtınalar kopan gözleriyle ona bakarak, "Bana veda etmeyeceksin." dedi. Konuşurken kendini sıktığı için sesi boğuk çıkarken kafasını iki yana sallayıp, "Biz hep iyi olacağız. Bir olacağız..." dediğinde Eva arkasına doğru onun ensesine uzanıp kafasını tekrar omzuna yerleştirerek "Biz hep bir olacağız." diye söz verdi.

Hiç ayrılmayacakmış gibi sımsıkı sarılarak uykuya daldıklarında huzursuz uyku, gece Eva'nın acı dolu çılgılığıyla son bulmuştu. Bora bir anda yataktan fırlayıp ışıkları açarken, Eva tekrar çılgılık attığında korkuyla ona döndü. Eva yatağın

ortasında iki büküm olmuş eliyle karnını tutuyordu. Bora onun geceliğindeki kırmızılığı fark ettiğinde aklını kaybetti. Eşofmanını giyip Eva'yı hemen kucağına alırken, Eva çığlık attığında o da haykırdı. Bir yardım bir medet umarak bu zamana kadar hep nefret ettiği kelimeyi bir yakarışla haykırdı. "BABA!".

Evden çıktıklarında kendi etrafında bir tur dönerek yardım istercesine diğerlerini uyandırmak için "Tamer BABA!" diye haykırdığında, Tamer Bey, Bora'nın haykırışıyla yatağından fırlamıştı. Pencerelelere koşup kucağında Eva ile durmadan bağırarak Bora'yı gördüğünde Tamer Bey koşarak odadan çıktı.

Bora da koşarak arabasına doğru ilerlerken, Tamer Bey evinden çıkıyordu. Bora'nın acı dolu sesine uyanan diğerleri de onların peşinden koştururken hepsinin kalbi korkuyla atıyordu.

Korumalar Bora'yı karşılayıp arabanın kapılarını onun için açarken Bora, Eva ile birlikte arka koltuğa yerleştiğinde Salih de şoför koltuğuna geçmişti. Bora, "Çabuk ol!" diye bağırırken, Eva inlediğinde eliyle Eva'nın yüzündeki saçlarını çekerek kapalı olan gözlerine bakarak "Aç gözlerini güzelim." dedi. Eva'nın gözleri biraz aralandığında "Göster bana ışığını, esirgeme maviliklerini benden güzelim aç gözlerini." dedi.

Gözleri Eva'nın üstünde gezerken git gide çoğalan kırmızılığı gördükçe Salih'e, "Çabuk ol!" diye haykırdı. Salih elinden geldiğince hızlı sürüyordu ama zaman Eva için yeterli değildi. Bora, Salih'e bağırırken Eva "Bora!" diye mırıldandığında kendi sesinden onu zor duydu Bora.

Hemen kafasını eğip, "Buradayım güzelim, buradayım Evam." dediğinde Eva gözlerini aralayıp konuşmak için güç toplarken "Kızımıza iyi bak." dedi.

Bora gözyaşları içinde, "Hayır! Hayır! Hayır Eva birlikte bakacağız hayır beni yalnız bırakmayacaksın duydun mu hayır!" derken Eva gülümseyerek "Biliyorum çok iyi bir baba olacaksın." dedi. Yavaş yavaş gücü tükenirken karanlık onu esir almaya başlamıştı.

Eva'nın gözleri kapandığında Bora onun yüzünü sarsarak, "Eva!" dedi korkuyla. "Eva aç gözlerini." diye yalvarırken ona sıkıca sarılarak "Aç gözlerini nefesim. Aç gözlerini." diye bağırdı ama Eva onu duymuyordu. Kendini kaybederken "Eva yemin ederim öldürürüm önce onu, sonra kendimi. Yemin ederim Eva, beni bırakırsan dayanamam." diye haykırdı.

Araba ani bir frenle durduğunda Bora kafasını kaldırıp hastaneye geldiklerin fark edince kapıyı açıp hızla koşmaya başladı. Tamer Bey'in haber verdiği hastane çoktan hazırlığını yapmış, görevliler onu yarı yolda karşılarken Bora,

Eva'yı sedyeye yatırdıktan sonra elini bırakmadan yanında ilerlemeye devam etti. Onu hızla ameliyathaneye alırlarken yanında nabzını kontrol eden hemşirenin, "Nabız çok zayıf, çok kan kaybetmiş." dediğini duydu.

Ameliyathanenin kapısına geldiklerinde Bora'yı içeri almazlarken, Bora üstü başı kan içinde perişan bir şekilde kapıda kalmıştı. Çok geçmeden ailenin diğer üyeleri hastaneye geldiğinde herkes Bora'ya nasıl diye soruyordu ama Bora olduğu yerden kıpırdamadan Eva'nın arkasından kapanan kapılara bakıyordu.

Bora dakikalarca orada kıpırdamadan beklerken ameliyathanenin kapısı açılıp hemşire, "Kan lazım. Yeteri kadar kan yok!" diye bağırdığında Bora kendine gelerek ameliyathanenin içine girdi.

Gözleri anında kalabalığı bulurken, bir köşede hemşirelerin kuvöze aldığı, ağlayan bebeğin sesi kulaklarına geliyordu ama Bora oraya bakmayı reddediyordu. Hızla Eva'nın başucuna ilerlerken kimse onu fark etmedi çünkü herkes Eva'yı kurtarmak için çabalıyordu.

Bora, Eva'nın yanına gidip elini kavrarken, "Buradayım Eva!" dediğinde ona biran bakan doktor kafasını eğip yaptığı işe geri döndü. "Acil kan lazım." diye bağrışlar duyulurken Bora Eva'nın kulağına eğilerek "Beni bırakma ışığım." diye yalvardı. "Bırakma ellerimi yine eskisi gibi güçle kavra elimi Eva." diye ağlarken elinin içindeki cansız elin güç bulup parmaklarını sıkmasını istiyordu. Diğer taraftaki hayat çizgisinin giderek kaybolduğunu gösteren monitörün sesi kulakları sağır edici bir şekilde duyulmaya başladığında Bora "Eva hayır!" diye haykırdı.

Avucundaki eli sıkarken, "Hayır güzelim. Hayır nefesim. Bunu bana yapma beni karanlığa mahkûm etme." diye sayıklıyordu ama Eva'nın göğsüne yerleştirilen şok cihazını ve onunla birlikte yükselen göğsünün dehşetle izliyordu.

İki denemede sonuç vermediğinde Bora titreyen parmaklarıyla onun saçlarını okşayıp gözlerini yumarak ışığını hissettiği ilk andan beri ağzından çıkmak için çırpınan sözleri haykırdı.

"Seni seviyorum Eva. Duyuyor musun beni seni seviyorum. Beni bırakamazsın bu kadar kolay olamaz bırakmak. Beni bırakamazsın. Bu kadar erken olamaz."

Makinenin sesindeğiştiğini duyduğunda Bora gözlerini açıp sevinçle Eva'ya bakarken maviliklerbir an açılmış ona parıltısını sunmuştu. Eva'nın gözleri tekrar kapanırkenyüzünde oluşan gülümseme son veda gibiydi. Kısacık bir saniye kadar sürenolaydan sonra sonu gelmeyen makine sesi tüm odayı kaplamış ve Bora haykırmıştı.Tüm hastaneyi inletircesine "Hayır!" diye haykırdı. Dışarıda onun sesini duyanTamer Bey'in kalbi daha fazla bu acıya

dayanamadı. Kalbini tutarak yereyıldığında Sarp onu kavrarken doktor çağıldılar. Eva için endişeyle atankalpler Tamer Bey için korkuya kapılırken, görevliler gelip Bora'yı dışarıçıkardıklarında Bora hâlâ haykırıyor, "Seni seviyorum." diye bağıırıyordu.

SÖZDE NİŞANLI - FİNAL

Görevliler tarafından dışarı çıkartılan Bora, yaşadıklarının gerçek olduğuna inanmak istemiyordu. Bütün vücudu işlevini yitirmişçesine kolundan tutan adamlar tarafından yönlendirilirken, haykırmaktan sesi çatlamış, kuruyan boğazından bir hıçkırık kaçmıştı. Eva'nın son kez gözlerini kapatmadan önceki yüz ifadesi gözlerinin önüne geldiğinde tekrar haykırdı.

"Beni bırakma!" Diye haykırırken, "Her şey onun yüzünden." diyerek kolundan tutan adamları bir güçle kendinden uzaklaştırmıştı.

Koray, Bora'ya doğru koşarken, Bora tekrar ameliyathaneye doğru yönelmişti. Onu tutmaya çalışan adamlara saldırırken, Koray bir anda kolunu Bora'nın boynuna dolayıp onu geri çevirip başını aşağı eğdi. Bora tüm gücüyle çırpınırken Koray kendi gözyaşlarının esiri, "Yapma kardeşim, kendine gel." diyordu.

Bora kafasını onun tutuşundan kurtarıp, "Bırak!" diye haykırırken, ameliyathaneden çıkan bir hemşire "Hasta geri döndü ama kanamayı durdurmakta zorlanıyoruz. Çok fazla kana ihtiyaç var." dediğinde Bora elektrik çarpmış gibi sarsıldı.

"Döndü." Diye fısıldarken Koray ona sağlam bir tokat attıktan sonra ensesinden kavrayarak, "Kendine gel! Şimdi Eva'nın sana ihtiyacı var." demişti. Bora'nın aklına kan için sadece Evren gelirken, "Evren nerede?" dediğinde, Koray "Onunla Mete çoktan kan vermeye gitti. Ben diğer adamları çağırıyorum, kendine hâkim ol kardeşim." diyerek koşarak gitmiş, Bora'yı umutları ve dualarıyla baş başa bırakmıştı.

Dışarıda ayrı bir koşturmaca sürerken ameliyathanede yaşam savaşı vardı. Aylardır Eva'nın tüm kontrollerini yapan doktor elinden geleni yapıyordu ama bir türlü pıhtılaşmayan kan vücuttan çok hızlı boşalıyordu.

Bebeği çıkardıktan sonra hemen rahim ameliyatına başlasa da kanama çok şiddetliydi. Kalbin durduğu ilk anda tüm umutları yıkılırken, Bora'nın gelişi ve çifti öyle görmek doktora daha fazla uğraşması için bir neden vermişti. Olmamalıydı. Böyle bitmemleydi. Kalbin tekrar attığını duyduğu anda artık geri dönüşü yoktu. Bu kız yaşayacaktı.

Bora ameliyathanenin kapısında yere çökmüş çaresizce beklerken kalbini sıkın elden bir türlü kurtulamıyordu. Kendi kendine, "Seni seviyorum Eva!" diye sayıklarken perişan halde oturduğu yerde sallanıyor arada bir omuzları hıkırıkla sarsılıyordu.

Uzaktan onun halini izleyen Sarp ise ondan çokta farklı bir halde değildi. Elini kalbinin üstüne atmış, dövmesine bastırırken, "Yapma be tavşanı... Bana acımıyorsun, şu adam acı, bebeğine acı." diyordu.

Bora'nın halini gördükçe kendi aşkından şüphe etti Sarp. Evet, acı çekiyordu kahroluyordu ama karşısındaki adam bambaşkaydı. Bora, Eva'yı kaybettiğini düşündüğü an sanki bambaşka bir boyuta geçmişti. Karşısındaki adamın acısının bir tarifi yoktu.

Ameliyathanenin kapıları açılıp doktor göründüğünde Bora ile Sarp aynı anda yerinden fırladı.

Bora'nın ağzından fısıltı halinde bir, "Eva?" ıkarken doktor ona dönüp "Elimizden geleni yaptık Bora Bey. Geldiğinde çok fazla kan kaybetmişti, bebeği alana kadar da rahimdeki kanamayı durduramadık ve maalesef rahmi almak zorunda kaldık." dediğinde Bora "Yani yaşıyor mu?" dedi bir umutla.

"Evet, evet çok zorlu bir ameliyat oldu, hayati tehlikesi hâlâ devam ediyor ama hayatta. şimdilik size syleyebileceklerim bu kadar. Umalım da Eva Hanım savaşını kazansın."

Doktor, Bora'nın omzunu tutup babacan bir tavırla sıktıktan sonra yoluna devam ettiğinde Bora karşısındaki Sarp'a baktı. İki adam birbirlerine sevinçle

sarıllırlarken ikisinin de gözlerini yine yaşlar süslüyordu ama bu sefer mutluluktandı.

Bora geri çekilip, kıpkırmızı olmuş gözlerle Sarp'a bakarken, "Gitmedi!" dediğinde, Sarp da neşeyle "Eva'nın bu kadar çabuk pes edeceğini sanmıştın?" dedi.

Bora, "Haklısın." derken, Sarp "Daha seni adam edecek." dediğinde Bora'nın yüzünde buruk bir gülümseme oluştu. Bundan sonra Güzeli ne isterse olurdu. Yeter ki o ışığını hiç söndürmesin. Bora onun her istediği olurdu.

Günler sonra Bora, yoğun bakım ünitesinin penceresinden içeride yan yana yatan baba kızı izliyordu. Koray elindeki kahve bardağının birini ona uzatırken, "Bir gelişme var mı?" dediğinde kafasını iki yana salladı.

"Merak etme ikisi de güçlü bunu da atlatacaklar." Diyen arkadaşını sadece kafasıyla onayladı çünkü o da biliyordu atlatacaklardı.

Bora'nın ameliyathaneden çıktığı an onun halinden Eva'nın hayatını kaybettiğini düşünen Tamer Bey daha fazla bu acıya dayanamamıştı. Kalp krizi geçirirken anında müdahale ile tekrar hayata döndürülmüş, Eva da ameliyattan çıktıktan sonra baba kızı aynı yoğun bakım ünitesine almışlardı. Aralarındaki bağın birbirlerine iyi geleceğini umut eden Bora günlerdir bekliyordu ama sonuç hiç değişmemişti.

Koray, "Bir ara Duru'yu görmelisin." dediğinde, Bora "Hayır Eva'nın uyandığını görmeliyim." dedi.

"Kardeşim bütün gün burada bekliyorsun bir şey olursa haber verirler git kızını gör. Onun da sana ihtiyacı var."

Bora ona sinirle dönerken, "Hayır benim o kalbin attığını görmeye ihtiyacım var." diyerek Eva'nın kalp grafiğini gösteren monitörü gösterdi.

Koray onu ikna edemeyeceğini düşünse de şansını son kez deneyerek, "Bora bak kardeşim, Eva uyandığında bebeğinin başına kötü bir şey geldiğini öğrenince ona nasıl hesap vereceksin." dedi.

Bora yerinde kıpırdanırken, "Doktorlar ilgileniyor." diye mırıldandığında, Koray dayanamayarak "Bora, kızın solunum cihazına bağlı, sürekli ilaç

veriyorlar, ciğerlerindeki gelişme yetersiz kendine gel artık onun da sana ihtiyacı var." diye bağırdı.

Koray'ın söyledikleri tam yerini bulmuştu ama Bora yerinden milim kıpırdamadı. Bebeğin yanında doktorlar vardı. Onun iyi olması için uğraşıyorlardı. Bora'nın ise ışığını görmeye ihtiyacı vardı.

Koray bıkkınlıkla nefesini verip, "Ne bok yersen ye Bora!" dedikten sonra arkasını dönüp gidiyordu ki tekrar dönüp "Bari git bir tıraş ol. Eva uyandığında seni görüp korkmasın." dedi ve yoluna devam etti. Bora onun yine haklı olduğunu düşünse de sakalını kesmemesinin sebebi başkaydı. En son kestiğinde Eva izlemişti onu, şimdi tekrar o izlesin istiyordu. Eva uyandığında onun yanında kesecekti.

Bora saatine bakıp içeri gireceği anı iple çekerken, yanına gelen hemşire gülümseyerek, "Ben kontrolleri yapmadan önce beş dakika girebilirsiniz." dediğinde minnetle gülümsedi. Tüm hemşireler artık Bora'yı ve Eva'yı tanıyorlardı. Aralarındaki aşk dilden dile gezerken, her geçen gün efsaneye dönüşüyorlardı.

Bora içeri girdiğinde önce Tamer Bey'in yattığı yere yönelip elini tutarken kısaca sıkıp bıraktıktan sonra kalktığında diğer eline sıkıştırılmış şey gözüne çarptı. Gülden Hanım'ın bırakmış olduğundan emin olan Bora, Tamer Bey'e doğru eğilerek, "Bizi daha fazla bekletme." dedikten sonra, Eva'ya yönelip onun yanında yere çökerek "Bizi daha fazla bekletmeyin." diye fısıldadı.

Eva'nın sol elini avucuna alıp her bir parmağını tek tek öperken, "Bana bir fırsat ver Güzelim." dedi derin bir nefes alarak.

"Sen bana aşkını sunarken karşılık veremediğim her an ve daha fazlası için bana bir fırsat ver. Ver ki kendimi affettireyim. Ver ki bu zamana kadar bana hissettirdiğin aşkı sana yaşatayım."

Bora sıkıca gözlerini kapatıp Eva'nın parmaklarını tekrar öperken, "Lütfen ışığım, beni o zifiri karanlığa tekrar hapsedme." diye mırıldandıktan sonra sesi fısıltı halini alarak "Senin ışığını hissettikten sonra gelecek karanlık daha beter." dedi.

Dudakları Eva'nın parmaklarında gözleri sıkıca kapalı orada dakikalarca beklerken içeri giren hemşire, "Bora Bey." diye seslendiğinde, Bora gitme

zamanının geldiğini anlamıştı. Ayağa kalkarken eğilip, Eva'nın alnına öpücük kondurarak. "Seni seviyorum." diye fısıldadıktan sonra arkasını dönüp çıkışa ilerledi.

Çıktığında Esmâ Hanım ile Gülden Hanım onu bekliyordu. Esmâ Hanım elinde tuttuğu resmi hemşireye uzatırken hemşire anlayışlı bir gülümsemeyle resmi alıp Eva'nın yanına geri döndü. Her gün gelen resimlere artık alışmışlardı. Toprak annesi için her gün yeni bir resim yapıp gönderiyordu.

Gülden Hanım, Tamer Bey'in yanına girerken Esmâ Hanım, "Durumları nasıl?" dediğinde, Bora "Hâlâ aynı." diye fısıldadı.

"Gidip biraz dinlen Toprak'ın seni görmeye ihtiyacı var. Eğer bir şey olursa ben sana haber veririm." diyen Esmâ Hanım'ın sözlerini kafasını iki yana sallayarak reddederken "Gidemem." dedi.

Esmâ Hanım onu çok iyi anlarken ısrar edemedi. Bora'nın çaresizliğini en iyi o anlardı. Eşini kaybettiği zamanlar aklına gelirken Eva'nın iyileşmesi için dua etti.

Ertesi günü Bora her zamanki yerinde beklerken pencereye yaklaşarak gözünü kapatıp elini soğuk cama dayadı. Eva'nın sıcaklığını hissetmek isteyerek gözlerini sıkıca kapattı. Onun gülüşünü hayal etti. İlgiyle parlayan maviliklerini, sinirlendiğinde burnunu havaya dikişini, heyecanlandığında aldığı sık nefesleri, kısaca Eva'yı her şeyiyle hayal ederken, "Aç gözlerini sevdiğim." diye soluyarak gözlerini araladığında, Eva'nın maviliklerinin parladığını gördü.

Bora'nın ciğerlerindeki tüm nefes çekilirken, Eva karşısındaki âşık olduğu adamı tanımakta güçlük çekti. Saçı sakalı birbirine girmiş adamın lacivert gözlerini görmese tanıyamazdı. Gözünün kenarından yaş süzülüp yastığa düşerken. Bora'nın gözünden akan yaşta sakallarına karıştı.

Bora donmuş bir şekilde karanlığını aydınlatan ışığına bakarken kaybolmasından korkuyordu. Cama alnını yaslayıp, "Güzelim." diye fısıldadığında Eva'nın gözleri daha çok parladı sanki.

İki mavilik aşkla bakışırken, Eva'nın dikkatini yan tarafındaki bir hareketlilik çekince gözleri o tarafa kaydı. Babasının yanında yattığını gördüğünde kalbi korkuyla atarken gözlerini açıp elini oynattığını görünce, "Baba!" dedi çıkmayan sesiyle.

Tamer Bey de kafasını çevirdiğinde kızının parıl parıl parlayan mavi gözlerini görünce gözyaşları sevinçle akmaya başlamıştı. Kızını kaybettiğini düşünerek açtığı gözleriyle, onun parlayan gözlerini görmek, Tamer Bey'i gözyaşlarına

boğmuştu. Eva da ağlamaya başlarken elini kaldırıp babasının eline uzanmaya çalıştı. Tamer Bey de aynı şekilde elini uzatırken kızının minik elini güçle kavradığında gözlerini kapatıp, "Şükürler olsun Allah'ım." diye soludu.

Bora ise onları gözyaşları içinde izlerken yalnız değildi. Yanına gelen Gülden Hanım, Eva ile Tamer Bey'in gözlerini açtığını gördüğünde sevinçle çığlık atarak Bora'ya sarılmış onun sesi hemşireleri harekete geçirirken ailenin geri kalanı da gelmişti.

Tamer Bey ile Eva'nın kontrolleri yapıp normal odaya alındıklarında herkesin yüzü uzun zamandır ilk defa gülümsüyordu. Bir aydır yoğun bakımda yatan baba kızın uyanmaları hastane çalışanlarını bile sevindirmişti.

Derin bir nefes alan Bora, Eva'nın alındığı odaya girdiğinde onun yarı oturur pozisyonda uzanmış halini bir süre izledi. Hâlâ rüya olmasından korkarken bir adım attığında Eva kafasını çevirip ona bakmıştı.

Gülümseyerek, "Aşkım." diyen Eva'nın sesini duymak Bora'nın tüm duvarlarını yıkmıştı. Bora, "Güzelim!" diyerek Eva'ya doğru koşarken, Eva kollarını iki yana açarak karşıladı onu. Bora kafasını göğsüne yaslayıp derin derin Eva'nın kokusunu içine çekerken, Eva onun saçlarını öperek okşuyor, "Buradayım aşkım." diyordu.

Bora boğuk bir sesle, "Seni kaybettiğimi sandım, aklımı yitirdim Eva. Yok olduğunu düşünmek... Nefes alamadım güzelim, nefes alamadım ışığım." diye sayıklarken, Eva ağlamaktan akan burnunu çekerek, "Buradayım aşkım." diye tekrarladı.

Bir süre birbirlerine kenetlenip ayrılmazlarken, Eva "Bora kızımı neden hâlâ getirmediler." dediğinde Bora'nın vücudu taş kesti.

Eva huzursuzca, "Bora?" dediğinde Bora onun yanından doğrularak "Kuvözde!" diye fısıldadı.

Eva telaşla, "Neyi var?" derken o sıra içeri giren hemşire Eva'nın diğer tüm sorularını yanıtlamak zorunda kalmış, Bora cevaplayamayacağı sorulardan kurtulmuştu. Bebeğinin ciğerleriyle ilgili sorunlarını öğrenen Eva hemen bebeğini görmek isterken onu aksine ikna etmek imkânsızdı. Tekerlekli sandalyeyle Eva'yı çocuk bölümüne çıkardıklarında kuvözün içinde yatan minik bedeni görünce hıçkırıklara boğuldu Eva.

"Duru, kızım!" diyerek elini uzatırken başlarında duran hemşireye "Lütfen ona dokunmama izin verin." dedi.

"Üzgünüm Eva Hanım. Enfeksiyon riski çok fazla buna izin veremem." Diyen hemşirenin sözleriyle daha çok ağlarken, omzundaki Bora'nın elini tutarak, "Bora çok küçük." dedi.

Bora sessiz kalırken, ilk defa Eva ile birlikte gördüğü kızından gözlerini kaçırdı. Bakamıyordu. Korkuyordu. İçindeki korkunun hâlâ yerli yerinde durduğunu hissetmekten nefret etse de korkuyordu.

Eva, "Nasıl besleniyor?" diye sorduğunda, Hemşire gülümseyerek "Su Hanım'ın sütü şimdilik yeterli oluyo.r" dediğinde, Eva hem minnet hem de üzüntüyle doldu. Kendisinin bebeğini emziremeyeceğini biliyordu. Ona verilen ağır ilaçlardan dolayı çoktan sütü kesilmişti.

Odaya geri indiklerinde Eva'yı bir sürpriz bekliyordu. İçeri girdiklerinde Toprak'ı karşısında gören Eva, "Oğlum." derken, Toprak "Anne." diyerek kucığına atladığında sıkıca sardı onu. Saçlarını yüzünü öpücüklerle boğarken Toprak da aynı şekilde onu öpüyor "Seni çok özledim anne." diyordu.

"Bende seni çok özledim paşam." Diyen Eva onun yüzünü okşarken, Toprak "Gitmedin, sözünü tuttun." dediğinde Eva'nın gözünden bir damla daha aktığında "Gitmedim." diye fısıldadı.

Çaresizlik içinde geçen günler mutlu haberlerle geride kalmıştı.

Birkaç gün Eva ile Tamer Bey kontrol altında tutulduktan sonra taburcu edildiklerinde Eva hastaneden ayrılmadı. Bebeğinin çıkış gününe kadar ayrılmayı da düşünmüyordu. Günler birbirini kovalarken, doğumun tam kırkinci gününde mutlu haberi almışlardı. Duru bebek artık kuvüzden çıkabilirdi ama özenli bir bakıma ihtiyacı vardı. Kızını kucığına verdiklerinde Eva gözyaşları içinde Duru'yu izledi, Bora, Eva'yı. Onun gözyaşlarıyla kaplı yüzünde oluşan mutluluk dolu gülümsemeyi kaydetti hafızasına eski anılarının yerine. Sadece o vardı o anılarda sadece o. Bebek sanki o anılarda olmak istercesine ağlamaya başladığında Bora'nın gözleri biran ona kayacakken engel oldu kendine. Korkuyordu ona bakmaya. Korkuyordu onu hissetmeye. Eva'yı bile bu kadar zor kabullenen kalbi yeni bir sevgiye hazır mıydı? Bilemiyordu.

Eva kafasını kaldırıp ona gülümsediğinde Bora da ona gülümsedi. Eva elini kaldırarak onu yanına davet ettiğinde Bora kafasını iki yana sallayarak onu geri çevirmişti. Eva onun gözlerinin içine bakarken Bora'nın korkularını da utancını da gördü. Sevdığı adam hâlâ sevginin gücünü anlamamıştı ama Eva ona iyi bir ders verecekti.

İki hafta sonra Eva kucağında mızımızlanan kızını sallarken ona şarkılar söylüyor sakinleşmesi için elinden geleni yapıyordu ama Duru bir türlü susmuyordu. Daha yeni yeni gücünü toplamış ayaklanmış olmasına sevindi, çünkü oturuyor olsa Duru daha çok bağıracaktı biliyordu. Ayakta bir ileri bir geri giderek salladığı halde Duru susmuyordu. İçini çeke çeke ağlayışını duydukça Eva da onunla birlikte ağlamak istiyordu ki ağlıyordu da. Burnunu çekerek, "Kızım lütfen sus artık." dediğinde Duru, daha çok bağırırken "Neyin var bilmiyorum ki?" diye yakındı Eva. Duru'nun hastalığından dolayı daha bir hassaslaşmıştı. Her gece nefes alıp almadığını kontrol ederken, her an enfeksiyon kapıp hastalanacak diye ödü pathiyordu.

Bora onun üzüntüsüne dayanamazken, "Güzelim!" diye mırıldandığında Eva iç çekerek "Neyi var anlamıyorum Bora?" dedi.

Bora gözlerini ovarak yattığı yerden doğrulurken, "Ema Hanım'ı çağırayım mı veya başka birini yani yardımı olacak birini?" diye konuşurken Eva, Duru'nun sessizliğe gömüldüğünü fark etti.

Bora sustuğunda Duru yine bağırmaya başlayınca Eva, "Bora konuş." dedi telaşla.

Bora, "Anlamadım?" derken, Duru yine bir ara susup tekrar ağlamaya başladığında Eva "Bora konuş bir şeyler söyle işte konuş." dedi.

Bora, "Eva sen ne yapmaya çalışıyorsun?" derken o da Duru'nun sustuğunu fark ettiğinde "Sanki beni tanıyormuş gibi!" diye fısıldadı. Annesinin karnındayken geceleri onunla konuşan babasının sesini elbette tanıyordu Duru.

Eva gülümseyerek yaşlı gözlerini açmış olan kızına bakarken, "Sen babanın mı istiyorsun?" dediğinde, Bora arkasını dönüp "Ben Ema Hanım'ı çağırayım." diyerek gidiyordu ki Eva "Olduğun yerde dur Bora Balkan!" dedi.

Bora'nın dönmek üzere olan ayakları sabitlenirken Eva, Duru ile birlikte ona yaklaşp Bora'nın karşısına geçti.

Bora'nın gözlerinin içine bakarken, "Artık kızını kucağına alma zamanın gelmedi mi?" dediğinde Bora "Yapamam." diye fısıldayınca Eva "Yapabilirsin." diyerek Duru'yu ona uzattı.

Bora'nın göğsüne doğru Duru'yu yükseltirken, Bora gözlerini ona bakan minik mavi gözlere çevirerek kollarını kaldırdığında Eva, Duru'yu tamamen onun kucağına bıraktı.

Bora gözlerini açmış ona bakan bebeğe şaşkınlıkla bakarken onun kendi kızı olduğuna inanmak çok zordu. Büyümüştü. O ilk gördüğü çelimsiz bebek değildi kucağındaki. Elleri kıpırdanıp dudağı gülermiş gibi yukarı kalktığında Bora'nın dizleri titremeye başladı. Onu hak etmiyordu. Onu kucağına almamalıydı. Bütün aylarını ondan nefret etmek için çabalarken şimdi onu sevemezdi. Onu sevmeye hakkı yoktu.

Daha fazla ayakta kalamayarak dizlerinin üstün çöktüğünde Eva da onunla birlikte çöküp kollarını etrafına sardı. Bora iç çekerken, Eva onun saçlarını öperek, "Aynı sana benziyor." diye fısıldadığında Bora "Hayır aynı sen." diye itiraz etti.

Eva gülerken, "Hayır baksana simsiyah saçları ve mavi gözleri, aynı sen." dediğinde Bora kafasını kaldırıp ona bakarak "Gülüştü aynı sen yamuk yamuk." dedi.

Eva gülerek onun dudaklarına uzanırken Bora, "Seni seviyorum!" diye fısıldadığında Eva yarı yolda dondu. Gözlerini kırptırırken Bora yutkunarak "Sizi seviyorum!" dediğinde, Eva geri kalan yolu tamamlayıp onun dudaklarına yapışmıştı. Nefesleri kesilene kadar öpüşürlerken Bora kucağında Duru'yu tuttuğunu unutmuştu ama geri çekilip aralarında kalan Duru'ya baktıklarında onun uyuduğunu görünce ikisi de güldü.

Bora kızına özlemle ve sevgiyle bakarken, Eva kulağına, "Seni seviyorum, lanetli olamayacak kadar mucize yaratan iki kelime sevgilim." diye mırıldandığında Bora'nın aşkla bakan gözleri onu bulmuştu.

Bora, "Benim mucizem sensin." dediğinde Eva onun dudaklarında nefes aldı. Dudakları aralıklarla buluşurken her bir nefeste "Seni Seviyorum." vardı.

Ertesi günün akşamı Bora kıpır kıpırdı. Heyecandan yerinde duramazken Eva aşağıya indiğinde, "Hadi gidelim." dedi.

Onun sesindeki aceleyi fark eden Eva, "Hayırdır aşkım, ne bu acele, nereye gidiyoruz?" dediğinde Bora onun elini tutup kapıya çekeştirerek "Sürpriz güzelim." dedi.

Eva evden çıkarken, "Toprak nerede?" dediğinde, Bora "Odasında." deyince "Esmâ Sultana söyledin mi Duru'nun odasıındaydı." dedi.

"Söyledim güzelim ikisiyle de ilgilenecek." Diyen Bora hızlı adımlarla onu otoparka götürürken, Eva etrafına bakıp bahçenin ve evlerin çok sessiz olduğunu düşündü.

Korayların evde olmadığını düşünerek evlerine baktığında ışıkların yanıyor olduğunu görünce, "Allah, Allah en gürültülü onlar oysa ama evde yok gibiler." diye mırıldandı.

Bora onun mırıltısını duyarken bıyık altından gülümsüyordu. Bilerek duymazdan gelip arabaya ulaştıklarında Eva'nın kapısını açarak oturmasını sağladıktan sonra şoför koltuğuna geçti.

Eva hemen ona dönüp, "Ne planlıyorsun sen?" dediğinde, Bora sırtarak ona bakıp "Sürpriz!" dedi. Bora düşündükçe heyecanlanıyordu. Belki saçmaydı ama bir ilkinin daha onunla yaşamak istiyordu. Her şeyinin ilkinin olan kadınla bunu da yaşamak istiyordu. Hem tek çaresi buydu.

Yaklaştıklarında Bora arabayı yavaşlatırken aksine kalbi hızla atmaya başlamıştı. Arabayı kenara çektiğinde Eva kaşlarını kaldırarak ona dönünce cebinden çıkarttığı fuları gösteren Bora, "Bunu gözüne bağlamalıym." dedi. Eva gülerek, "Bora bunun sonunda güzel bir şey çıksa iyi olur yoksa seni mahvederim." dediğinde, Bora da gülerek "Bana güvenmiyor musun?" dedi.

"Ah ne geldiyse başıma sana güvendiğimden geldi zaten." Diye homurdanan Eva bir yandan da Bora fuları rahat bağlayabilsin diye arkasını dönüyordu.

Kıkırdayan Bora onun gözlerine fuları bağladıktan sonra boynuna bir öpücük kondurarak, "Bende seni seviyorum." dedi.

Eva onun ağzından bu iki kelimenin bu kadar kolay çıktığını duymasıyla sevinirken önüne döndüğünde araba hareket etmeye başlamıştı.

Çok fazla gitmelerine gerek kalmadan tekrar durduklarında Bora, "Bekle beni güzelim." diyerek arabadan indi.

Eva, "Başka bir çarem yok zaten." derken Bora çoktan gitmişti.

Gözlerini hapseden karanlıktan bir şey göremeyen Eva bir iki dakika sonra sıkılarak, "Bora!" diye bağırdı. Hemen kapısı açılırken Bora "Geldim, sabırsız." diyerek onun araçtan çıkmasına yardımcı olmuştu.

"Ne yapayım çok beklettin." Diyen Eva oflarken, Bora onu yönlendirmeye çalışıyordu. Biraz ilerledikten sonra Bora onu durdururken arkasına geçerek, "Hazır mısın?" diye fısıldadı.

Eva'nın kalbi heyecanla atarken, "Evet!" diye soluduğunda Bora fuları çözmüştü. Eva gözlerini kırptırıp karanlık alana bakarken bir şey anlamadığında "Bora bu ne?" demişti ki ışıklar açıldı.

Eva şaşkınlıkla ufak bir çığlık atarken, gördükleri karşısında sevinçle kahkaha attı. Eva ailesi ve arkadaşlarını karşısında bulurken, kalabalık onu "Mutlu yıllar!" diyerek karşıladı. Ah Eva doğum gününü bile unutmuştu. Etrafta göz gezdirdiğinde Lunaparkın ışıkları yanan oyuncakları dikkatini çekti.

Bora beline sarılıp kulağına eğilirken, "Doğum günün kutlu olsun aşkım." dediğinde, Eva "Ben senin doğum gününü bile bilmiyorum." diye yakındı.

Bora onun şakağına bir öpücük kondurup gülümserken, "Biliyorsun." dediğinde, Eva kollarının arasında ona dönüp "Hayır bilmiyorum." dedi.

"Benim doğduğum gün bugün sevgilim." Diyen, Bora'nın sözleriyle gözleri irice açılırken "Ciddi misin?" dediğinde, Bora gülerek "Evet!" dedi. Farklı yıllarda aynı gün atmaya başlayan kalplerin kaderleri de aynı gün birbirine bağlanmıştı.

Bora, Eva'ya doğru eğilip gözlerinin içine bakarken, "Hani bana demiştin ya, 'İçindeki çocuğu birlikte serbest bırakacağız.' diye." dediğinde Eva onun ne diyeceğini hissederek "Evet!" diye fısıldadı.

Bora derin bir nefes alırken, "Hadi bu gece o çocuğu serbest bırakalım sevgilim." dediğinde, Eva daha fazla dayanamayarak onu kendine çekmişti.

Arkalarındaki kalabalıktan koca bir waow sesi yükselirken çocukların "Ayıp!" dediklerini Tamer Bey'in "Hiç saygı kalmadı bu gençlerde." deyişini duysalar da duramadılar.

Tabi Gülden Hanım'ın "Sen hiç konuşma!" deyişi de onları durdurmamış olabilirdi. Toprak yanlarına gelip ikisinin de elini tutarken "Hadi aytık çocuk olma zamanı." dediğinde Eva ile Bora birbirinden ayrılıp oğullarının elini tutarak onu takip ettiler. O gece tüm aile genci yaşlısı çocukluğunu tekrar yaşarken kötü geçen günlere inat kahkaha attılar. Hep birlikte eğlenmenin tadına varırlarken tüm kötü anıları geride bırakmışlardı.

Üç Yıl Sonra...

Eva malikânenin bahçesindeki koltuklarda oturmuş kahvesini yudumlarken hafif bir rüzgâr estiğinde ürperdi. Hafta sonu ailecek vakit geçirmek için malikâneye gelmişlerdi.

Duru'nun, "Topyyaaakkk baksana nasılda uzuyooyyyy." diyen sesi kulaklarına dolduğunda yıllar önce gördüğü rüyayı hatırlayarak titredi.

Önüne dönüp ileride oynayan çocuklarına bakarken, Toprak'ın koltuğunun altına aldığı topla Duru'ya yaklaşmasını, yanına çömelip, "Sana kaç defa söyledim Duru bana abi diyeceksin sınıfta herkes benimle dalga geçiyor senin yüzünden." diye bağışımı gözleri dolarak izledi.

Duru gülümseyerek solucanı yere atarken, "Ama Topyak sen benim aybım değilsin ki sen benim heyşeyimsiiinnnn." diyerek eliyle Toprak'ın bir yanağını tutarken diğerine sesli bir öpücük kondurduğunda, Toprak ona bir süre baktıktan sonra sinirle kalkarken "Çek elini, pis ellerinle yanağıma dokunuyorsun birde." dediğinde Eva onların hallerine gülümsemeden edemedi. Toprak her ne kadar sinirlenmiş gibi davransa da Duru'yu çok seviyordu.

Eva rüyasının devamını hatırlayarak elini yan tarafındaki boşluğa attığında sanki annesinin sesini getirdi rüzgâr ona. Gözlerini kapatıp annesinin sapsarı saçlarını mavi gözlerini aklına getirirken, rüyasındaki sorduğu soruya şimdi daha net cevap verebilirdi. "Hayır anne ikisini de canımdan çok seviyorum." diye fısıldayıp gözlerini açtığında Bora'nın bahçeye adım attığını gördü.

Gözlerindeki yaşlar akarken rüzgâr annesinin sesini tekrar getirmişti kulaklarına. *'Sen buraya değil seni sevenlerin yanına aitsin kızım.'* diyen fısıltı tüm bedenini titretirken. Eva bir kez daha anladı ona verilen ikinci şans. Belli ki kaderi son anda şekil değiştirmiş ve bu manzarayı kendi gözleriyle görmesini nasip etmişti. Ailesine kavuştuğu günden beri yaptığı gibi bir kez daha şükretti.

Duru, Bora'yı görerek, "Babaaaaa!" diye bağırıp ona koşmaya başladığında Eva'nın kalbi korkuyla attı. Neyse ki Bora onun çok fazla koşmasına izin vermeden hızlı adımlarla kızına ulaşmış onu koltuk altlarından kaldırarak kucığına almıştı.

Duru derin nefesler çekerek başını babasının omzuna yasladığında Bora, "Meleğim bir daha koşmak yoktu hani." diyerek onun yüzünü okşadı.

Eva gözlerini kurulayarak ayağa kalkıp onları izleyen Toprak'ın yanına giderek kolunu oğlunun omzuna atıp, "Hadi şu baba kızın keyfini bozalım." dediğinde, Toprak "Hemen anne." diyerek gülümsedi.

İkisi birlikte Bora ile Duru'ya yaklaşıırken, "Bizsiz sarılmak ha!" diyen Eva kocasına gülerek bakıyordu. Bora diğer kolunu açıp "Burada yeterince yer var." dediğinde Eva ile Toprak da onun açtığı kolun altına girmişti. Dördü birlikte sıkıca sarılırlarken Eva yüzünü Bora'nın boynuna gömüp, "Seni seviyorum." diye fısıldadığında, Bora kafasını çevirip onun yanağını öperek "Seni seviyorum." diye tekrar etti.

Bora, Eva sayesinde ikikelimenin lanetinden arınırken, her fırsatta seni seviyorum diyerek söyleyemediği her anın acısını çıkartıyordu.

